ỦNG HỘ NHÓM DỊCH TẠI WEB CHÍNH CHỦ
LUVEVALAND
LUVEVALAND.COM

LUVEVALAND

Ứng Chanh

Minh Tiểu Lan team
chuyển ngữ

BẢN CHUYỂN NGỮ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI LUVEVALAND.CO

Mục lục

Chương 1: Gặp lại
Chương 2: Chúng tôi không có quan hệ
Chương 3: Bắt gặp cảnh tượng mờ ám phóng đãng của anh
Chương 4: Cậu thích cậu ta à?
Chương 5: Châu Kinh Trạch nói qua loa đại khái: "Chia tay rồi."
Chương 6: Kẹo bạc hà màu xanh lá
Chương 7: Người này hiện đã là bạn bè của bạn, hãy gửi lời chào đến họ.
Chương 8: Mệ kiếp, như này ai mà chịu được.
Chương 9: Sao lại có người xấu xa như vậy chứ
Chương 10: Đổi cho cô một cốc sữa
Chương 11: Đúng là có chút hứng thú
Chương 12: Dì giữ người của cháu ở đây rồi
Chương 13: Cảm nhận được hơi ấm từ khung xương của anh
Chương 14: Băng cá nhân màu hồng
Chương 15: Nắm chặt tay nhau trong bóng tối
Chương 16: Vô tình cố ý né tránh anh
Chương 17: Thật ra mình và cậu là bạn học cùng lớp hồi cấp ba
Chương 18: Kiểu con gái ngoan thế này, cậu cũng thích à?
Chương 19: Hứa Tùy, lại đây.
Chương 20: Hứa Tùy, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.
Chương 21: Bây giờ theo đuổi cậu cần phải xếp hàng sao?
Chương 22: Là mèo của hai người
Chương 23: Đối phương gửi đến yêu cầu gọi video
Chương 24: Cậu ấy không thích mày là sự thật
Chương 25: Ông đây không muốn cho cậu đi, cậu đi được chắc?
Chương 26: Lần đầu tiên trong đời bị gạt sang một bên
Chương 27: Có phải áo của mình vẫn ở chỗ cậu không?
Chương 28: Cậu thả mình xuống trước đã
Chương 29: "Crush" Tình yêu thầm kín cháy bỏng nhưng nhút nhát và ngắn ngủi
Chương 30: Khiến người ta rung động
Chương 31: Xin lỗi nhé, cậu ngoan quá rồi
Chương 32: Bắt đầu từ hôm nay sẽ thử ăn đồ Ngọt
Chương 33: Anh đăng một bài viết lên vòng bạn bè
Chương 34: Chạm nhẹ khóe môi cô
Chương 35: Xoa khẽ một cái như có như không
Chương 36: Chịu rồi, sao lại có người lắm chuyện vậy chứ
Chương 37: “Hôn nhau cách một chiếc khăn giấy à, có ướt át không vậy?”
Chương 38: Bây giờ là của anh
Chương 39: Anh ở đây dỗ dành cô
Chương 40: Vẫn không tin trả lời
Chương 41: Quan trọng là ông đây cực thích
Chương 42: Đó là vợ của ông đây
Chương 43: Ngoan, há miệng ra

Chương 44: Chủ động hôn anh một cái, phát ra một tiếng “chụt”
Chương 45: Cô cảm thấy mình rất buồn cười
Chương 46: Không phải là không thích
Chương 47: Đừng nhúc nhích, năm phút
Chương 48: Tôi, yêu, thích, bạn
Chương 49: Ôm cô đến bồn rửa tay
Chương 50: Trước đây cô ta từng theo đuổi cậu của tớ
Chương 51: Chúng ta dừng lại đi
Chương 52: Anh có thể đừng quấn lấy tôi nữa được không
Chương 53: “Xuống xe.” Anh nói
Chương 54: Nhìn thấy cô và người đàn ông khác
Chương 55: Cả người bị đè lên tường
Chương 56: Chúng ta đã chia tay rồi
Chương 57: Càng ngày càng có bản lĩnh
Chương 58: Không thể làm lỡ việc hai chúng tôi tìm đối tượng được
Chương 59: Có một lọn tóc ướt dính vào xương quai xanh của anh
Chương 60: "Có phải cậu đang theo đuổi Hứa Tùy không?"
Chương 61: Tôi không phải chỉ học cờ vua qua một người
Chương 62: Đầu lưỡi mang theo mùi gỉ sắt
Chương 63: Để xem anh có nhịn được hay khôn
Chương 64: Đúng vậy, là tôi đang theo đuổi em
Chương 65: Bây giờ anh mới nếm được mùi vị của sự từ chối
Chương 66: Không phải số 1 trong 1, 2, 3, 4, mà là Nhất Nhất
Chương 67: Bao nhiêu năm ghi dấu những chuyến bay khắc khoải
Chương 68: Bắt gặp cảnh Bách Úc Thật đưa cô về nhà
Chương 69: Ai đó nổi máu ghen rồi
Chương 70: Chu Kinh Trạch nheo mắt nhìn hai người trước mặt
Chương 71: Tôi không còn thích anh nữa
Chương 72: Một tay ôm người vào trong lòng
Chương 73: Yêu em càng lâu tôi càng thụ động
Chương 74: Anh nhìn chằm chằm vào hình xăm ở xương sườn của cô
Chương 75: Là một loại trời quang khác sau cơn bão khác
Chương 76: Hôn môi không?
Chương 77: Ngày 17 tháng 10 năm 2010
Chương 78: Nhớ em, nên về sớm
Chương 79: Anh phát hiện ra rằng em không còn thích anh như trước đây
Chương 80: Cả thanh xuân của em đều là anh
Chương 81: Chỉ có thể là em
Chương 82: Em có nhớ anh hay không
Chương 83: Chu Kinh Trạch là của Hứa Tùy
Chương 84: Thế giới vẫn tốt đẹp
Chương 85: Có anh ở đây cho em phó thác
Chương 86: Chân tướng
Chương 87: Điều duy nhất tôi muốn
Chương 88: Người phụ nữ xinh đẹp này làm cho tôi phải đỏ mặt
Chương 89: "Con chỉ muốn ở bên anh ấy."
Chương 90: Anh gần từng chữ một: Không chia tay
Chương 91: Nhớ anh rất nhiều

Chương 92: Sống mãi dưới ánh mặt trời
Chương 93: Vì bạn hộ tống, vinh quang vô thượng
Chương 94: Tên nó là 'Kế hoạch Hứa Tùy
Chương 95: Tiếng ve vĩnh viễn kêu không ngừng
Chương 96: Diệp Tái Ninh
Chương 97: Thịnh x Tây
Chương 98: Thịnh x Tây

Chương 1: Gặp lại

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sáu giờ sáng, con chim sẻ đậu trên cây cột điện 'phành phạch' đôi cánh đập tan sự yên tĩnh trong ngõ. Do tối hôm trước vừa mới đổ một trận mưa nên hoa quế rơi lả tả xuống dưới giống như hộp mật ong bị đánh đổ lênh láng lên trên mặt đất ướt sũng.

Không khí ẩm thấp luồn qua khe cửa sổ vào bên trong, Hứa Tùy nằm bò trên bàn, bả vai bất giác co rúm lại vì lạnh, cô nhấc đầu lên một cách khó khăn, giơ tay xoa mặt để bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Tối hôm qua Hứa Tùy vừa mổ xong, cộng thêm lúc nửa đêm bệnh viện triệu tập cô có chuyện gấp, đợi tới lúc bận xong thì trời đã sắp sáng rồi, cô nằm bò thẳng luôn xuống dưới bàn chợp mắt một lúc, lông mi đen dài cũng chẳng che giấu được mệt mỏi nơi mí mắt.

Trong nhà vệ sinh, Hứa Tùy ngậm nước súc miệng vị bạc hà trong miệng, mở vòi nước vốc một nắm nước lên rửa mặt để chuẩn bị đi làm ca sáng.

Bảy giờ năm mươi phút, người trong khoa dần dần đông lên, mọi người chào buổi sáng với nhau. Hứa Tùy tranh thủ thời gian giải quyết một phần bánh sừng bò, cà phê đen đặt ở bên cạnh, có người nhấc lên thay vào đó một hộp sữa.

Hứa Tùy ngẩng đầu, là bác sĩ thực tập mới đến, chàng trai ngại ngùng nói: "Bác sĩ Hứa, chị suốt ngày uống cà phê không tốt cho sức khỏe đâu ạ."

"Cảm ơn." Hứa Tùy mỉm cười, cô nhìn thời gian, "Đi thôi, đến giờ kiểm tra phòng bệnh rồi."

Bệnh nhân của khu nội trú hầu như ai cũng thích bác sĩ Hứa đến kiểm tra phòng, cô vừa dịu dàng vừa có tính kiên nhẫn, lại còn rất biết lắng nghe những lời oán trách thỉnh thoảng của bọn họ.

Một vài bác sĩ thực tập theo sau Hứa Tùy, cô kiểm tra từng phòng một, ống tay áo hất lên một góc, theo ánh mắt nhìn sang bên ngực trái là bảng hiệu chứng nhận màu xanh lam: Hứa Tùy, bác sĩ ngoại khoa bệnh viện Phổ Nhân.

Lúc kiểm tra tới một cô gái, hai hôm nay người bệnh nhân này vừa mới mổ ruột thừa, Hứa Tùy dặn dò kỹ cô ấy phải ăn kiêng và điều chỉnh lại giờ giấc sinh hoạt cho phù hợp.

Tuổi tác của cô gái vẫn còn nhỏ, phẫu thuật xong chưa được bao lâu đã khôi phục lại dáng vẻ lanh lợi như cũ, ngước đôi mắt to tròn long lanh nói bản thân mà còn ăn những đồ ăn bừa bãi như thế nữa thì kiểu gì cũng sẽ chết.

"Bác sĩ Hứa, em có thể uống trà sữa không ạ?" Cô gái hỏi một cách dè dặt.

Hứa Tùy cầm bút ký tên dừng lại trên tập tài liệu màu xanh, ngước mắt đối diện với cặp mắt long lanh đó, nói nhẹ nhàng: "Một chút thôi."

"Tại sao ạ? Em muốn uống Yihetang hơn cơ." Cô gái làm mặt đau khổ.

"..."

Bác sĩ thực tập đứng đằng sau không nhịn được bật cười thành tiếng, Hứa Tùy mặt không cảm xúc, thanh âm còn mang theo chút tàn nhẫn: "Bây giờ đến cả 'một chút thôi'* em cũng không được uống nữa đâu."

*Trung Quốc có một hãng trà sữa là 一点点: Yidiandian (một chút thôi)

Cô gái phản ứng lại một cách muộn màng, hối hận đáp: "Bác sĩ, em sai rồi!"

...

Kiểm tra phòng xong, Hứa Tùy đút hai tay vào trong túi áo quay về phòng làm việc, trên hành lang đụng phải thầy giáo kiêm chủ nhiệm khoa

ngoại vẫn luôn dẫn dắt mình.

Chủ nhiệm khoa tới có việc, đúng lúc tóm được cô: "Tiểu Hứa, vừa kiểm tra phòng xong à?"

"Vâng." Hứa Tùy gật đầu, nhìn chủ nhiệm khoa như có điều gì muốn nói, cô chủ động hỏi: "Thầy, thầy có chuyện gì vậy ạ?"

"Dạo gần đây em là người liều mạng nhất trong khoa đấy, đúng là có dáng vẻ của thầy năm xưa rồi." Bác sĩ Trương mỉm cười, nét mặt hiền từ, "Nhưng cũng phải chú ý điều tiết hòa hợp, mẹ em đã gọi điện thoại tới cho thầy rồi đây này, bảo thầy phải lo lắng cho chuyện trọng đại của em."

Hứa Tùy ngẩn người, không ngờ hậu quả của nhiều lần từ chối đi xem mắt là mẹ lại tìm đến chủ nhiệm khoa để gây sức ép cho cô. Cô vựng lại tinh thần: "Thầy, thầy có biết mơ ước sau khi qua tuổi trung niên của mẹ em là gì không ạ?"

"Là gì?"

"Là làm bà mai mối, lôi em ra luyện tập trước." Hứa Tùy dùng ngón tay chỉ vào người vô tội là chính mình.

"Cái đứa nhóc này." Chủ nhiệm Trương bật cười, ngữ khí bất lực, ngay sau đó chuyển chủ đề, "Ở trong tiểu khu chỗ thầy ở có một chàng trai cũng được lắm, điều kiện cũng tốt..."

Đôi mắt của Hứa Tùy liếc điên đảo lên người ông, đánh lạc đề: "Thầy, sao em ngửi thấy mùi thuốc lá ở trên người của thầy vậy? Nồng lắm ạ."

Người trong bệnh viện Phổ Nhân đều biết y thuật chữa bệnh của bác sĩ Trương vô cùng xuất xắc, uy tín vang danh khắp nơi, nhưng cũng là một người sợ vợ chính hiệu. Vợ của bác sĩ Trương là y tá trưởng của khoa nhi, thường xuyên tới đây kiểm tra. Lần nào bà ngửi thấy mùi thuốc trên người thầy là lại tuyên bố nếu không phải kiêng dè hai tay của ông vẫn còn có thể dùng để chữa bệnh cứu người, thì bà đã bẻ gãy tay của ông đi lâu rồi.

"Hôm nay thầy đã kịp hút điếu nào đâu, chắc là bị ám mùi từ người nhà của bệnh nhân." Bác sĩ Trương kéo cổ áo lên ngửi, khuôn mặt lo lắng: "Thôi không nói với em nữa, thầy đi rửa tay đã."

...

Bận bịu cả ngày trời, cuối cùng Hứa Tùy cũng kết thúc công việc. Cô về nhà ngủ bù, ngủ tới lúc trời đất tối sầm mới tỉnh dậy, phía xa xa là những ánh đèn neon sáng lấp lánh.

Cô cứ tưởng thời gian đã trôi đi rất lâu rồi, nhưng thật ra mới chỉ ngủ được có ba tiếng.

Hứa Tùy đờ đẫn một lúc rồi ngồi dậy đóng cửa sổ, dùng bluetooth của di động kết nối với loa mở một bản nhạc rock, cả người giẫm lên trên thảm mát xa thư giãn.

Mọi người phần lớn đều cho rằng đứng ở trên thảm mát xa sẽ rất đau, nhưng đối với Hứa Tùy mà nói, nó là một loại phương thức giải tỏa stress tốt nhất. Di động kêu lên một tiếng 'ding', trên trán Hứa Tùy đổ một chút mồhôi, cô trực tiếp ngồi phịch xuống dưới thảm mát xa cầm di động lên xem.

Mẹ Hứa gửi một loạt tin nhắn đến, ý tứ là muốn cô đi xem mắt.

Gió thổi phất phơ, mây trôi lững lờ: [Chàng trai lần này thật sự rất được, lớn hơn con hai tuổi, người ta còn là chủ quản phòng ban của một công ty lớn đấy, không những là người thành đạt, lại còn đẹp trai, người giới thiệu nói cậu ta là một chàng trai vừa ưu tú vừa có trách nhiệm.]

Gió thổi phất phơ, mây trôi lững lờ: [Ngày mai đi gặp nhé? Đừng viện cớ nữa, mẹ biết tối mai con không phải trực ban.]

'Gió thổi phất phơ, mây trôi lững lờ' chuyển tiếp cho cô danh thiếp của một người, Hứa Tùy nhấn vào ảnh đại diện, phản bác: [Cái kiểu chụp ảnh khoanh hai tay trước ngực thế này, con thấy không giống người thành đạt, giống đa cấp thì có.]

Mẹ Hứa thấy Hứa Tùy đánh trống lảng là biết ngay cô lại muốn lừa bịp để qua cửa như mọi khi, thái độ chắc chắn có vấn đề. Mẹ Hứa hơi tức giận, bà chán chả buồn gõ tin nhắn nữa, gửi luôn một loạt voice chat khủng bố qua cho cô.

Gió thổi phất phơ, mây trôi lững lờ: [Năm nay con sắp sửa 28 rồi, sắp thành bà cô già rồi đấy, sao lại chẳng có tí gấp gáp nào thế hả?]

Hứa Tùy trả lời: [Mẹ, bây giờ con vẫn chưa muốn kết hôn lắm.]

Chí ít thì suy nghĩ trước mắt là như vậy, một mình vừa thoải mái vừa tự do tự tại, cộng thêm công việc của Hứa Tùy lại bận, kỳ thực chẳng còn sức lực để nghĩ đến chuyện này nữa.

Gió thôi phất phơ, mây trôi lững lờ: [Vậy con muốn làm gì?]

Hứa Tùy còn chưa kịp trả lời, 'gió thổi phất phơ, mây trôi lững lờ' đã lại gửi tiếp một tin nhắn nữa đến: [Có phải con muốn đi làm ni cô không?]

Hứa Tùy phì cười, đang muốn trả lời thì màn hình đột nhiên nhảy ra một tin nhắn nhắc nhở, cô nhấp vào, cách nhiều năm vậy rồi mà vẫn có người nhấn thích bình luận đó của cô, lại còn trả lời lại nữa.

Câu hỏi đó là: Việc buồn cười nhất mà bạn đã làm trong thời kỳ yêu thầm khi còn là học sinh là gì?

Lúc đó Hứa Tùy nhiệt huyết dâng trào nên đã trả lời ẩn danh:

"Năm lớp mười một, có một bộ phim điện ảnh nước ngoài được công chiếu, tôi vô cùng thích nó, thế là đã mua một chiếc áo T-shirt màu xanh lam ở gần rạp chiếu phim.

Ngày đầu tiên mặc nó đến lớp, bỗng phát hiện cậu ấy cũng mặc chiếc áo T-shirt màu xanh lam đó, mặc dù áo mà cậu ấy mặc chỉ là loại bình thường đến mức không thể bình thường hơn, nhưng tim tôi lại đập lên thình thịch một cách rõ ràng, âm thầm cho rằng bọn tôi mặc đồ đôi với nhau.

Có lẽ ông trời thấy tôi yêu thầm khổ quá, nên đã cố ý tặng tôi một sự trùng hợp ngọt ngào.

Từ đó về sau, tôi thường xuyên mặc chiếc áo đó. Thậm chí vào tối hôm trước tôi còn hoang tưởng liệu cậu ấy có mặc chiếc áo T-shirt đó vào ngày thứ hai hay không. Cậu ấy ngồi ở hàng thứ hai từ dưới lên, còn tôi ngồi hàng hai từ trên xuống. Mỗi ngày lên lớp vì để được nhìn cậu ấy nhiều một chút, tôi còn cố ý đi vào từ cửa sau, giả vờ không để ý đi lướt qua người cậu ấy, thỉnh thoảng đáy mắt sẽ liếc thấy cậu ấy lười biếng tựa vào khuỷu tay, mái tóc rối tung, khi mà thứ nhô ra khỏi xương bả vai mảnh khảnh là bóng hình màu xanh lam ấy, tim tôi sẽ đập nhanh một cách khác thường, không hiểu sao lại vui vẻ suốt cả một ngày trời.

Kết quả sau này tôi biết được chiếc áo đó là chiếc áo T-shirt 9,9 tệ mà bạn gái cậu ấy lúc đi siêu thị mua đồ tính hóa đơn đã tiện tay mua thêm. Một chàng trai bất cần như vậy mà lại ngày ngày mặc nó không hề để ý chút nào.

Lúc đó tôi như bừng tỉnh, hình như đã hiểu ra được một chuyện: Có lẽ cậu ấy vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn thấy tôi."

...

Số lượt thích bình luận của Hướng Dụ được xếp thứ nhất, thậm chí còn có rất nhiều người để lại lời nhắn: Chẳng buồn cười chút nào cả, sao tôi lại thấy chua xót thế nhỉ. Ôm ôm cô gái bé nhỏ.

Hứa Tùy ngẩn người, nhìn lại vào bình luận nhiều năm trước đây của chính mình, lúc đang chuẩn bị ẩn đi thì có một bình luận mới nhảy ra: Vậy bây giờ bạn còn thích người đó không?

Đáy mắt tối dần đi, Hứa Tùy ngồi trên thảm mát xa, cũng chẳng biết bị sao mà khắp người truyền đến cơn đau nhức tê dại từ tay chân, cô hít thở có chút khó khăn.

Hứa Tùy không trả lời, thoát khỏi app, cô trả lời lại tin nhắn của mẹ: [Vâng.]

...

Hôm sau, Hứa Tùy trang điểm qua một chút, cô theo địa chỉ mà mẹ gửi xuất hiện ở trong một nhà hàng, đối phương đã ở đó đợi từ lâu.

Đối phương tên là Lâm Văn Thâm, hiện tại đang làm việc tại một công ty mạng, ấn tượng để lại cho Hứa Tùy so với trong ảnh tốt hơn rất nhiều, ngũ quan vẫn coi như đứng đắn, đối nhân xử thế cũng khiêm tốn nhã nhặn.

Hai người trò chuyện cũng không đến nỗi nào, sau khi ăn cơm xong, Lâm Văn Thâm đề nghị đi dạo ở gần đó, Hứa Tùy thầm nghĩ dù sao cũng đã đến xem mắt rồi, không cần phải ra vẻ làm gì nữa, cuối cùng cô gật đầu đồng ý.

Mười giờ tối, ánh trăng sáng ngời. Hứa Tùy và Lâm Văn Thâm vai kề vai đi sát bên nhau, hai người chốc chốc lại nói đôi ba câu, bầu không khí cũng khá thoải mái, đi mãi đi mãi đi đến tận con phố bán đầy đồ ăn vặt.

Trên phố ăn vặt, những tấm mành xanh đỏ đan xen lẫn nhau xếp thành một hàng, trên vỉ nướng dùng giấy bạc để đựng cà tím, ông chủ phết một lớp bột thì là, nướng dưới lớp lửa dầu phát ra những âm thanh 'tí tách', cá thu đao nướng than ở bên cạnh màu sắc vàng ruộm, mùi thơm tươi ngon bay ra khắp xung quanh.

Bóng đèn treo trên đỉnh đầu hắt xuống dưới những tia sáng mờ ảo nhỏ vụn.

Thành Vưu bưng một đĩa xiên nướng tới ngồi xuống trước mặt người đàn ông, hai người uống chút rượu, bắt đầu trò chuyện câu được câu chăng với nhau. Thành Vưu đưa cho anh một xiên thịt bò, ngữ khí có phần dè dặt: "Lão đại, anh đừng có áp lực quá, lần này... anh coi như là nghỉ ngơi đi."

Châu Kinh Trạch đang nhai thịt xiên, nghe vậy, nâng mí mắt lên nhìn anh ta, thấp giọng cười khẽ: "Anh thì có áp lực gì."

"Không có thì tốt rồi." Thành Vưu thở hắt ra một hơi.

Châu Kinh Trạch ngồi đối diện Thành Vưu, chân giẫm bừa lên trên thanh xà dưới bàn, anh mới ngồi xuống chưa được bao lâu đã thu hút rất nhiều ánh nhìn của những cô gái ở mấy bàn bên cạnh.

Nhưng anh cũng chẳng buồn nâng mí mắt lên, kẽ ngón tay kẹp điếu thuốc, khói thuốc chầm chậm bay lên cao, vừa đẹp trai vừa lãnh đạm.

Thành Vưu ngồi cùng anh đã cảm nhận được vô số ánh nhìn chăm chú từ bốn phương tám hướng, tự hào không thôi, cộng thêm anh ta hễ rượu vào là lời ra, mấy lời nhảm nhí đầy cả một đống: "Haiz, lão đại, mấy năm nay làm phi công ở trên trời bay đi khắp thế giới, thật sự vẫn chưa cẩn thận ngắm nhìn, nếu tính nơi nhiều người đẹp nhất thì có lẽ vẫn là ở thành phố Bắc Kinh của chúng ta."

"Uầy, anh nhìn người đẹp chân dài kia đi." Thành Vưu cảm thán.

Châu Kinh Trạch không nhìn, cười lạnh một tiếng: "Còn nhìn nữa anh sẽ nói với vợ em."

Thành Vưu hậm hực thu lại ánh mắt, giữa chừng, con ngươi như phát quang, đẩy cánh tay của anh: "Lão đại, anh nhìn người con gái xinh đẹp phía đối diện đi, vừa nhìn tướng mạo là biết ngay người phương Nam."

Nghe thấy hai chữ 'phương Nam', Châu Kinh Trạch theo bản năng ngẩng đầu, đôi mắt đen sâu hút liếc qua, sau đó có phần sửng sốt. Tướng mạo của đối phương quả thật là người phương Nam điển hình, da trắng, mắt hạnh long lanh, mặc một chiếc váy liền màu mơ, hai quai váy bé nhỏ để lộ ra bả vai trắng ngần.

"Có bạn trai rồi, nhưng nhìn hai người này vừa nhìn là biết ngay vừa mới quen, có lẽ là đang xem mắt, có điều khí chất của hai người đều rất lịch sự văn hóa, cũng hợp lắm." Thành Vưu đưa ra đánh giá.

Thành Vưu nói xong câu đó, cảm thấy không khí xung quanh chớp mắt lạnh hẳn đi, anh ta có hơi hoảng hốt, vừa liếc nhìn thì thấy anh trai của anh ta không nói lời nào tay không bẻ gãy một thanh tre.

Hứa Tuỳ không chú ý tới động tĩnh ở bên này, cô sát vai Lâm Văn Thâm đi qua con phố ăn vặt, mắt nhìn thấy sắp tới điểm dừng thì ở đầu ngõ truyền đến tiếng tranh chấp.

Có một bà lão bán kẹo bị một đám côn đồ nát rượu bao vây, bọn chúng lấy lý do kẹo khó nuốt nên muốn đập nát sạp hàng của bà lão. Hứa Tuỳ vốn dĩ chẳng muốn lo chuyện bao đồng, nhưng tiếng kêu cứu khốn khổ của bà lão vang lên chớp mắt giống hệt như bà nội của cô vậy.

Hứa Tuỳ đang muốn đi qua đó, Lâm Văn Thâm giữ cô lại, ngữ khí tỉnh táo: "Cô ngàn vạn lần đừng có đi qua đó vào lúc này, lỡ như bị đám côn đồ hoặc bà lão đó lừa bịp thì thảm đấy."

"Tôi thích bị người khác lừa." Hứa Tuỳ cong khoé môi, sau đó nhìn vào cánh tay đang giữ mình lại của Lâm Văn Thâm, đối phương ngượng ngập buông tay ra.

Bà lão bị tên cầm đầu đẩy ngã xuống dưới đất, Hứa Tuỳ đi đến đỡ bà dậy, thanh âm bình thản: "Bao nhiêu tiền, tôi đền."

Mắt của tên côn đồ nhuộm tóc đỏ nhìn thấy Hứa Tuỳ thì sáng rực lên, một cánh tay gác lên trên phần da thịt bị lộ ra ở bả vai của cô: "Nếu em gái đã cầu xin thì chuyện này coi như bỏ đi, uống rượu với anh đây, thế nào?"

"Anh đừng có... đừng có làm bừa, có chuyện gì thì từ từ nói... anh... anh buông ra..." Lâm Văn Thâm đẩy gọng kính, căng thẳng tới mức không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Mấy tên côn đồ thấy Lâm Văn Thâm chỉ là một tên yếu ớt, khua khua cây gậy sắt trong tay, hỏi: "Sao hả, muốn đánh nhau à?"

Lâm Văn Thâm lùi ra sau một bước, liếc nhìn Hứa Tuỳ, anh ta thế mà lại cắn răng chạy mất thật.

Tay của tên côn đồ đặt trên vai Hướng Dụ còn cố tình vuốt ve sờ mó. Không đến một giây, Hứa Tuỳ vặn ngược tay của hắn ta ra đằng sau, phát ra tiếng kêu 'rắc rắc'.

"Con mẹ... nhà mày nữa..." Tên tóc đỏ đau đớn vội buông tay, mặt tối sầm lại, hắn ta nâng cánh tay lên muốn tát vào mặt Hứa Tuỳ, thì đột nhiên trong không trung có một cánh tay thon dài, từng mạch máu từng khớp xương rõ ràng giữ chặt lại nắm đấm của hắn ta.

Là Châu Kinh Trạch.

"Ông đây lại còn tưởng là tay của phụ nữ, vừa mềm vừa không có tí sức lực nào."

Lời này của anh chẳng khác nào đang khiêu khích, đối phương quơ một cánh tay qua, Châu Kinh Trạch nghiêng người tóm gọn cánh tay của tên tóc đỏ, quật cả người hắn xuống dưới đất, tên tóc đỏ gào lên một tiếng kêu đau đớn thảm thiết.

Mấy người vây lại một chỗ, bắt đầu đấm đá túi bụi.

Hứa Tùy ngồi xổm xuống đỡ bà lão dậy, giúp bà thu dọn đồ đạc, không nói tiếng nào đưa bà rời khỏi đó.

Một trận đánh nhau lộn xộn đến nhanh mà đi cũng nhanh, Châu Kinh Trạch dựa vào một đánh bốn, mấy tên côn đồ sợ hãi chạy mất dạng. Châu Kinh Trạch đứng dưới đèn đường, bóng anh kéo dài tới tận trước mặt cô.

Bấy giờ Hứa Tùy mới ngước mắt tỉ mỉ quan sát anh.

Châu Kinh Trạch mặc một chiếc áo khoác bomber phi công, vóc dáng cao lớn, chiếc cổ thẳng tắp mang một loại cảm giác áp bức, mắt một mí, tóc ngắn, đường cong gương mặt sắc nét phân biệt rõ ràng, dưới cằm vẫn còn lưu lại một vệt máu đỏ, cặp mắt đen sắc bén đang nhìn chằm chằm vào cô.

Hứa Tùy bị Châu Kinh Trạch nhìn đến mức trái tim co rụt lại, vô thức lùi ra sau một bước. Ngay giờ phút này có một cơn gió thổi qua, lá cây bên vệ đường cùng túi rác bị thổi bay lên giữa không trung.

Châu Kinh Trạch nhìn dáng vẻ quen thuộc đó của cô, khóe môi rướn lên bật ra một tiếng cười.

Người đàn ông nghiêng đầu nhổ một bãi máu vào trong thùng rác, lúc xoay người anh rút một điếu thuốc từ trong bao thuốc ra, kẽ ngón tay thon dài của anh kẹp lấy đầu lọc thuốc, cúi đầu ngậm điếu thuốc vào trong miệng, chiếc bật lửa bằng bạc phát ra tiếng 'tách'.

Vẫn là bộ dạng cợt nhả, ung dung thản nhiên như thuở nào.

Anh đang đợi Hứa Tùy lên tiếng trước.

Hứa Tùy di chuyển ánh mắt, ngữ khí không ngờ lại trở nên xa cách: "Tối nay cảm ơn nhé, mình đi trước đây."

Nói xong trong lòng Hứa Tùy tự sửng sốt, cô từng tưởng tượng ra vô số khung cảnh gặp lại của hai người họ, nhưng không ngờ khi thật sự xảy ra, bọn họ đến cả một câu hàn huyên cũng chẳng nói ra được.

Hứa Tùy xoay người muốn rời đi, Châu Kinh Trạch ép tới gần, mùi thuốc lá trên người anh rất rõ, hơi thở lạnh lẽo khiến người ta không thể động đậy nổi.

Nhìn từ dưới đất, bóng của anh phút chốc vây kín lấy cô. Anh cụp mắt xuống, dưới ánh đèn chiếu rọi trải ra một khoảng mờ, giọng điệu như nghiến răng nghiến lợi:

"Cậu đang xem mắt sao?"

~Hết chương 1~

Chương 2: Chúng tôi không có quan hệ

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hứa Tùy cứ tưởng rằng cuộc gặp gỡ tối qua chỉ là thoáng qua, không nghĩ tới ngày thứ hai lại gặp Châu Kinh Trạch ở bệnh viện. Hứa Tùy vừa rời khỏi phòng mổ, nước rửa tay trong suốt ở trong lòng bàn tay vẫn còn chưa tạo bọt, y tá trưởng hớt hải chạy đến, ngữ khí gấp gáp: "Bên phòng cấp cứu có một người bệnh nhét bóng đèn vào trong miệng, gấp lắm rồi, bác sĩ Tống không lấy ra được, đang gọi cô qua đó đấy."

"Được, bây giờ tôi sẽ qua đó ngay." Hứa Tùy để tay xuống dưới vòi nước rửa qua một chút, sau đó chạy vội tới phòng cấp cứu.

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Hứa Tùy đút tay vào túi áo đi vào trong, vừa nhìn đã thấy ngay Châu Kinh Trạch, mấy cô y tá, và bác sĩ bó tay chịu chết đứng ở bên cạnh người bệnh. Người bệnh là một cô gái, bấy giờ sốt ruột đến mức nước mắt chảy đầm đìa, phát ra những âm thanh ngắt đoạn không rõ ràng.

Người đàn ông đi cùng ở bên cạnh liên tục trêu chọc, chất giọng lạnh nhạt quen thuộc lọt vào trong tai: "Tiểu Minh ba tuổi ở dưới tầng cũng nghịch cái trò này, hai đứa hợp tác mở luôn một gánh xiếc đi!"

Cô gái không phát được ra tiếng, giận dỗi liếc xéo anh một cái.

Sự thân mật mơ hồ của hai người đó rơi vào trong mắt Hứa Tùy, cô cụp mắt, đè nén lại cảm xúc.

Hứa Tùy đi qua đó, nhận lấy găng tay bảo hộ y tá đưa, đi đến trước mặt người bệnh, giữ cằm của cô gái nâng lên quan sát cẩn thận. Cô phát hiện bóng đèn bị kẹt lại chính giữa miệng của cô gái, kích cỡ vừa vặn.

Châu Kinh Trạch cũng đã nhìn thấy cô, Hứa Tùy cố ý tảng lờ tầm mắt đang đặt trên người mình của anh, nghiêng đầu hỏi một bác sĩ thực tập ở đằng sau: "Đã dùng chất bôi trơn chưa?"

"Dùng rồi ạ, nhưng không có tác dụng." Bác sĩ trả lời.

Hứa Tùy cúi đầu, búi tóc ở sau gáy hình như bị lỏng, một vài lọn tóc lòa xòa dính lên trên má. Cô lại quan sát bóng đèn ở trong miệng người bệnh thêm một lúc, lên tiếng: "Đi lấy một miếng bông phẫu thuật qua đây."

Năm phút sau, dưới sự quan sát của một nhóm người, Hứa Tùy một bên nhẹ giọng vỗ về người bệnh thả lỏng, một bên dùng ống tủy từ từ đưa miếng bông phẫu thuật ngoại khoa vào trong miệng, Hứa Tùy nói với đồng nghiệp ở bên cạnh:

"Mang búa qua đây."

Cô gái liên tục lắc đầu, ánh mắt kinh hoàng, trực tiếp dùng búa ư? Phát nổ thì phải làm sao? Hứa Tùy an ủi: "Sẽ không có chuyện gì đâu."

Hứa Tùy động viên một lúc mà vẫn không có tác dụng, cô gái khóc huhu nói không nên lời, hốc mắt ngân ngấn nước, tinh thần vô cùng căng thẳng.

Hôm nay là cuối tuần, người trong bệnh viện rất đông, Hứa Tùy quan sát cô gái từ trên xuống dưới, đối phương bất kể là từ phụ kiện trên tóc, hay quần áo, đều có thể nhìn ra được là đã hết sức chú tâm lựa chọn.

"Yên tâm, vẫn còn cách khác để lấy ra." Tay Hứa Tùy không hề rảnh, dùng ngữ khí trò chuyện để đổi chủ đề: "Hôm nay là cuối tuần, có dự định đi ra ngoài chơi không?"

Không thể nghi ngờ, câu nói này giống như đã cho cô gái uống một viên thuốc an thần, nửa câu sau đã hoàn toàn thu hút được sự chú ý của cô gái, cô gái khó khăn thốt ra hai chữ 'vốn dĩ' không thành hình, tiếp đó lấy di động từ trong túi quần ra, cụp mi mắt muốn gõ ba chữ 'phim điện ảnh' cho Hứa Tùy xem.

Hứa Tùy nhân lúc cô gái thả lỏng, tay đặt lên trên cằm của cô gái, dùng lực bẻ xuống dưới không một chút do dự, phát ra một tiếng 'rắc', âm thanh của tủy tinh bị vỡ.

Cô gái ngẩn người hai giây, lúc phản ứng lại hét lên thất thanh 'aaaaaa', Châu Kinh Trạch vỗ vỗ vào đầu của cô gái, bật ra tiếng cười khe khẽ: "Được rồi, lát nữa đưa em đi ăn kem."

Cô gái lập tức yên lặng trở lại, không còn làm ầm ĩ nữa.

Anh rất ít khi dỗ người khác, chỉ cần nói vài lời dễ nghe một chút là phụ nữ sẽ chủ động đầu hàng.

Những việc còn lại giao cho bác sĩ phòng cấp cứu phụ trách, Hứa Tùy tháo găng tay bảo hộ ném vào trong thùng rác, hai tay đút vào trong túi áo khoác blouse, đi ra khỏi phòng cấp cứu.

Cô gái nhìn bóng lưng lạnh lùng của bác sĩ Hứa, vẫn chưa hoàn hồn: "Không thể tin mấy chị gái hiền lành được, em nghiêm túc trả lời câu hỏi của chị ấy, thế mà chị ấy lại nỡ đâm em một nhát dao dịu dàng!"

Hứa Tùy quay về phòng làm việc bận bịu suốt nửa tiếng đồng hồ, lúc ra ngoài có việc đi qua quầy y tá thì có một cô y tá gọi cô: "Bác sĩ Hứa, lúc nãy có người tìm chị đấy! Là người nhà của người bệnh nhét bóng đèn vào trong miệng. Đây này, người ta để lại thứ này, nói là quà cảm ơn."

Hứa Tùy ngó qua, là một dây sữa vị đào và vải, còn có cả một chiếc thun buộc tóc màu xanh lam, ánh mắt cô ngơ ngẩn không động đậy. Mấy cô y tá ghé lại gần trêu ghẹo: "Bác sĩ Hứa, cái người đó đẹp trai thật đấy, vừa mới rướn khóe môi cười với Tiểu Trương một cái là hồn của Tiểu Trương đã bay luôn đi rồi."

Châu Kinh Trạch quả thật có bản lĩnh này, một lãng tử, anh căn bản chẳng phải làm gì cả, ngoắc ngoắc một đầu ngón tay, thậm chí có lúc chỉ cần dùng một ánh mắt, là sẽ có vô số phụ nữ thi nhau lao vào.

Hứa Tùy gật đầu, xoay người muốn rời đi. Y tá gọi cô lại, nói: "Bác sĩ Hứa, đồ của chị vẫn chưa cầm này."

"Mọi người cầm lấy tự chia đi." Nét mặt Hứa Tùy bình thản.

Hứa Tùy xoay người tiến lên phía trước, nhưng lại nhìn thấy Châu Kinh Trạch và cô gái đứng bên cạnh ở một khúc ngoặt cách đó không xa.

Cô gái đó ăn mặc rất thời thượng, ngoại hình tươi tắn, đôi môi đỏ thẫm, đường cong vóc dáng vô cùng hút hồn, lúc nãy khi còn trong phòng bệnh, Hứa Tùy đã được lĩnh hội khả năng làm nũng của cô gái.

Hứa Tùy ngước mắt nhìn về phía đó, cô gái khoác lấy cánh tay của Châu Kinh Trạch không biết đang nói gì, nhưng có thể thấy rõ là đang làm nũng, trên mặt Châu Kinh Trạch không có biểu cảm gì, nhưng ấn đường của anh thả lỏng, dường như rất thích điều này.

Hai tay đút trong túi áo blouse của Hứa Tùy bất giác siết chặt lại, đầu ngón tay trắng bệch, cơn đau truyền đến cô mới bừng tỉnh. Chẳng phải anh vẫn luôn như thế sao? Thích kiểu phong tình diêm dúa lòe loẹt, bạo dạn, còn cô thì lại quá mộc mạc, quá ngoan quá quy tắc.

Học sinh giỏi không bao giờ nằm trong phạm vị lựa chọn của anh.

Đối mặt trực diện như vậy, Hứa Tùy chỉ có thể đi qua đó. Bọn họ cũng đã nhìn thấy Hứa Tùy, cô gái gọi cô, nụ cười rạng rỡ: "Bác sĩ Hứa, lúc nãy cảm ơn chị nhé."

Hứa Tùy lắc đầu: "Khách sáo rồi, đây là điều chúng tôi nên làm."

Cô gái đứng bên cạnh Châu Kinh Trạch, liếc nhìn người đàn ông, cảm nhận được rõ ràng sau khi nhìn thấy vị bác sĩ Hứa này là tâm trạng của anh trai cô có gì đó không đúng lắm.

Chắc chắn hai bọn họ có gì đó mờ ám!

Mắt cô gái đảo một vòng, nói: "Bác sĩ Hứa, chị với anh họ của em có phải là quen nhau không? Cảm giác quan hệ không hề bình thường?"

Hóa ra là em họ. Nhưng câu hỏi của cô gái quá táo bạo trực tiếp, Hứa Tùy không chống đỡ nổi, cô ngước mắt nhìn Châu Kinh Trạch, mong đợi anh có thể làm điều gì đó.

Một tay Châu Kinh Trạch đút trong túi, thấy Hứa Tùy luống cuống, hai má ửng hồng, nhất thời nổi lên tâm tư muốn trêu chọc. Ánh mắt anh nhìn thẳng vào Hứa Tùy, cười khẽ một tiếng, ngữ khí sâu xa: "Em nói đi, chúng ta là quan hệ gì? Hm?"

Giống như mờ ám, hoặc liên quan đến tình yêu, anh đều trao hết cho cô quyết định.

Hứa Tùy vì điệu bộ uể oải trêu chọc của anh mà đã hiểu ra, một người cao ngạo như anh, có lẽ vĩnh viễn sẽ không hiểu được thật lòng thích một người là dư vị như thế nào.

Hoặc có lẽ, anh chưa từng đặt cô vào trong tim.

Vốn dĩ Châu Kinh Trạch chỉ muốn đùa một chút, vậy mà nói xong câu này anh lại hối hận. Bởi vì anh nhìn thấy đôi mắt trong veo của Hứa Tùy dần dần xuất hiện nước mắt.

Một loại cảm xúc giống như hoảng sợ tràn ra tận đáy lòng, vô cùng bành trướng, Châu Kinh Trạch hắng giọng, muốn nói gì đó thì nhìn thấy Hứa Tùy chớp chớp mắt, cảm xúc lúc ban đầu đã hoàn toàn tan biến, ánh mắt cô bình tĩnh, ngữ khí thản nhiên:

"Không quen, cũng không có quan hệ."

Châu Kinh Trạch nhìn ra được sự đoạn tuyệt và dứt khoát trong đáy mắt cô, trái tim như bị một vật nhỏ dài cuốn lấy, là một tâm trạng không thể nói rõ.

Cuối cùng anh cũng phản ứng lại, người ở trước mắt thật sự đã không còn thích anh nữa rồi.

~Hết chương 2~

*Theo tìm hiểu được biết các trường hợp xử lý người bệnh nhét bóng đèn vào trong miệng: Dùngdầu parafin, chất bôi trơn, nếu không được thì

dùng túi phẫu thuật ngoại khoa/miếng bông/miếng vải thô nhét vào hai bên miệng, gõ cho vỡ rồi từ từ lấy ra ngoài.

Kiến thức được lấy từ internet và ví dụ thực tế trong cuộc sống.

Chương 3: Bắt gặp cảnh tượng mờ ám phóng đãng của anh

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Khi Hứa Tùy vừa mới lên đại học, ứng dụng xã hội như Wechat cũng vừa phổ biến không lâu, và cũng vào chính tháng mười năm đó, Hứa Tùy và Châu Kinh Trạch đã chính thức phát sinh tiếp xúc.

Đầu tháng mười, cái nắng gắt cuối thu vẫn còn chưa tan, hơi nóng bủa vây, không khí nhớp nháp, mọi người chỉ cần đứng bên ngoài lâu tí thôi là mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chảy hết từ trên cánh tay xuống dưới đất, rồi nhanh chóng tan ra và bốc hơi.

Đám sinh viên học y chính thức bước vào cuộc sống đại học ngay sau khi kết thúc khóa học quân sự, vốn dĩ giải phẫu là khóa học trong nửa học kỳ sau của năm nhất, nhưng giáo sư của bọn họ thích đi ngược lại bình thường, nên đã để bọn họ học trước môn học sinh lý này.

Hôm nay vẻn vẹn là lần thứ hai bọn họ học giải phẫu, vậy mà giáo sư đã giao bài tập về nhà cho bọn họ, dùng hình thức làm việc theo nhóm để giải phẫu cóc và ghi chép lại phản ứng thần kinh.

Đám tân binh bắt đầu, trong phòng thí nghiệm là một cảnh tượng nhốn nháo hoảng loạn.

"F.uck! Chị đại à, cậu giữ chặt lấy nó đi!" Có một nam sinh với gương mặt cáu kỉnh la lên: "Đừng để nó chạy nữa!"

"Huhuhu không được đâu, mình không dám, mình nhìn thấy nó là sợ." Giọng của nữ sinh run rẩy.

Hai người cùng một nhóm, nữ sinh không dám thò tay ra chạm vào, nhưng trong lúc không cẩn thận đã quệt phải con cóc, kết quả là sinh vật màu xanh lá này đã hướng thẳng về phía nam sinh tè mỗi bãi lên trên người cậu ta.

Bầu không khí như ngưng đọng, ngay sau đó là hàng loạt tiếng cười to vang lên, nam sinh ở bàn thí nghiệm bên cạnh cười đến mức bả vai run lên bần bật, cậu ta nói: "Này người anh em, khởi đầu thuận lợi quá nhỉ!"

Thí nghiệm vô số lần thất bại, sinh viên ở nhóm khác còn càng khoa trương hơn, có người đến tay vẫn còn chưa chạm vào, mới chỉ nhìn thấy bềngoài của nó là đã chạy thẳng vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo mấy lần.

Còn ở một bên khác, có rất nhiều người vây quanh một nữ sinh quan sát cô làm thí nghiệm giải phẫu. Nữ sinh có vóc dáng nhỏ bé, tóc buộc ở đằng sau, để lộ ra một chiếc cổ trắng ngần, cô mặc áo khoác blouse, đôi mắt dưới kính bảo hộ vừa trầm tĩnh vừa trong veo.

Chỉ thấy cô túm chặt con cóc không một chút sợ hãi, cố định nó lại một chỗ, sau đó cầm một cây kim đâm xuyên qua ót của nó, không hề chần chừ trực tiếp lôi thứ đã nát bét ra ngoài, rồi rút tiếp xương sống, tay còn lại dùng kéo cắt vùng cổ, rồi dùng nhíp kẹp chặt lưỡi của nó để quan sát.

Cả quá trình được thực hiện một cách liền mạch, động tác linh hoạt trôi chảy, xung quanh có một tràng pháo tay nho nhỏ vang lên, có một nam sinh khen cô: "Hứa Tùy, mình đúng là phải bội phục cậu! Nhìn cậu mình lại còn tưởng là kiểu người làm chuyện gì cũng sẽ e dè không dám cơ, ai ngờ lúc giải phẫu lại táo bạo nhanh nhẹn như vậy!"

Nữ sinh ở bên cạnh kinh ngạc đến mức há to miệng: "Hứa Tùy, cậu lợi hại quá, cậu không sợ sao?"

Lông mi đen nhánh của Hứa Tùy rũ xuống, tạo thành một đường vòng cung, nụ cười điềm tĩnh: "Không sợ."

"Động tác lúc này của cậu đẹp quá, có thể chỉ cho mình không?" Nữ sinh lên tiếng nói chuyện tên là Lương Sảng, là bạn học cùng lớp với Hứa Tùy.

"Được." Hứa Tùy gật đầu.

Dưới sự chỉ dẫn của Hứa Tùy, Lương Sảng đã nắm vững được những điều cơ bản, khó khăn lắm cô ấy mới vượt qua được chướng ngại tâm lý, đang cầm cây kim lớn để chuẩn bị chọc vào ót của con cóc, thì trên trần nhà khẽ phát ra những tiếng rung chuyển, ngay sau đó là tiếng máy bay gầm rú vang dội, âm thanh 'vù vù vù' dồn dập không dừng, Lương Sảng giật bắn mình, cây kim lệch hướng chọc thẳng vào đùi của con cóc khiến máu tươi bắn hết ra xung quanh.

Lại thất bại rồi!

Lương Sảng tức giận, bắt đầu phàn nàn: "Mình thật sự không hiểu luôn đấy, lúc đầu xây trường Đại học Y khoa này tại sao thầy hiệu tưởng lại di giời trường tới bên cạnh trường Đại học Hàng không Vũ trụ chứ? Chỉ cách có đúng một con đường, cái đám phi công thì suốt ngày ở phi trường tập bay, sáng sớm ồn ào tối mịt cũng ồn ào, phiền chết đi được!"

Có nữ sinh nghe Lương Sảng oán trách, trêu ghẹo nói: "Ấy, Lương Sảng, mình nhớ lúc cậu vừa mới đến chẳng phải vẫn còn nói là muốn tìm phi công làm bạn trai sao? Mới nhanh vậy đã thay lòng rồi à?"

Nghe thấy hai chữ 'phi công', trái tim Hứa Tùy như bị bóp nghẹt, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra quay về bàn thí nghiệm quan sát số liệu.

Lương Sảng đáp lời: "Đó là hai chuyện khác nhau, mình vẫn còn chưa tìm được mà!"

Hứa Tùy quay lại bàn thí nghiệp tiếp tục làm thí nghiệm, chung nhóm với cô là một nữ sinh tên Bách Du Nguyệt, toàn bộ quá trình ngoài đưa nhíp, kim, và các dụng cụ khác thì chẳng có cống hiến đóng góp gì cho nhóm của bọn họ cả.

Bởi vì Bách Du Nguyệt cứ cách một lúc là lại nhìn di động, tâm tư không hề nghĩ tới việc giải phẫu. Chiếc di động của cậu ta đặt ở bên cạnh bất chợt 'ding' một tiếng, thông báo có tin nhắn, Bách Du Nguyệt mở ra nhìn, vừa nhìn đã để lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Hứa Tùy đang cúi người quan sát phản ứng dây thần kinh sọ não của con cóc trên màn hình máy tính, Bách Du Nguyệt gọi cô: "Hứa Tùy, mình có chút việc phải ra ngoài, những việc còn lại cậu giúp mình nhé, giúp mình làm cùng với nhé!"

Ý nghĩa của câu này chính là: Bài tập chỉ có một mình cô làm, nhưng sau khi hoàn thành thì phải ghi cả tên của hai người.

Hứa Tùy xem qua thí nghiệm đã hoàn thành được một nữa, mặt không chút cảm xúc gật gật đầu. Cô không quá để ý tới mấy loại chuyện như thế này, bởi vì lười so đo tranh cãi.

Bách Du Nguyệt rời đi với gương mặt vui vẻ. Chỉ còn lại một mình Hứa Tùy nên để hoàn thành được thí nghiệm đương nhiên sẽ muộn hơn những người khác một chút. Sau khi kết thúc, cô nhìn thấy Lương Sảng vẫn đang đợi mình.

"Cậu vẫn chưa đi à?" Hứa Tùy tháo găng tay dùng một lần ra.

"Đương nhiên là đang đợi cậu đó!" Lương Sảng giơ tay bóp bóp mặt cô, chậc, xúc cảm đúng là tốt thật.

Đợi Hứa Tùy thay quần áo xong, Lương Sảng kéo cô chạy điên cuồng xuống dưới tầng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Nhanh lên nhanh lên, sườn kho khoai tây của mình sắp hết rồi!"

Trong nhà ăn, khó khăn lắm hai người mới lấy được cơm để mà ngồi xuống. Đúng lúc đó có một nam sinh đeo kính bưng khay cơm úp úp mở mở hỏi có thể ngồi chung không?

Hứa Tùy ngước một khuôn mặt ngoan hiền vô hại, nhưng lại từ chối lời thỉnh cầu của cậu ta một cách tuyệt tình.

Lương Sảng ngồi đối diện cô quan sát Hứa Tùy, mặt nhỏ bằng lòng bàn tay, da trắng hồng, mắt hạnh long lanh, khi cười còn có hai má lúm đồng tiền, tóc được buộc gọn gàng ở sau gáy, có mấy lọn tóc không nghe lời lòa xòa ở trước chán.

Là tướng mạo điển hình của người Giang Nam, càng nhìn càng thấy mặn mà xinh đẹp.

Lương Sảng gặm một miếng sườn, cảm thán nói: "Chậc chậc, tháng này đã mấy lần rồi, Tùy Tùy, cậu có biết không, diễn đàn của khoa chúng ta đang bỏ phiếu hoa khôi của khoa đấy, cậu cũng có tên trong danh sách ứng cử!"

Hứa Tùy không có phản ứng gì thái quá đối với chuyện này, cô cắm ống hút vào trong hộp sữa, phồng má nói: "Nhưng lúc còn học cấp ba mình thật sự rất bình thường."

Là kiểu tồn tại nếu lẫn vào trong đám đông sẽ bị nhấn chìm.

Nếu như Lương Sảng nhìn thấy ảnh cấp ba của cô thì sẽ không còn nói mấy lời như vậy đâu. Thời kỳ cấp ba bởi vì bệnh tật quanh năm nên phải uống thuốc Bắc trong một thời gian dài, cơ thể phù thũng, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, quanh năm chỉ mặc bộ đồng phục rộng rãi đơn điệu, là một cô gái hết sức bình thường.

May thay sau khi cơ thể khỏe lại, khi Hứa Tùy lên đại học đã gầy đi mười cân, cộng thêm da dẻ trắng trẻo, ngũ quan sắc nét tinh tế, giống như chớp mắt đã thay da đổi thịt, sự chú ý của mọi người từ đó cũng đặt lên cô nhiều hơn.

Cũng bởi vì đại học và cấp ba quả thật không hề giống nhau, thẩm mỹ ở đây đa dạng nhiều vô kể, chấp nhận những người có tính cách riêng biệt, vậy nên cô mới được mọi người chú ý đến.

"Haiz, có ai lúc còn học cấp ba là không như vậy đâu, tất cả đều là vì học tập!" Lương Sảng gắp một miếng thịt bỏ vào trong bát của cô rồi hỏi: "Nhưng mà mình thấy cậu từ chối mấy lần rồi, cậu rốt cuộc thích kiểu người như thế nào vậy?"

Hứa Tùy cắn ống hút không động đậy, trong đầu hiện ra một gương mặt của nhân vật trong game, nhưng rất nhanh cô đã ép nó xuống, lắc lắc đầu: "Mình cũng không biết."

"Không sao, thời gian còn dài!" Lương Sảng dùng đũa gắp rau, một lúc sau mới phản ứng lại, cô ấy ném rau chân vịt xuống, mặt mày đau khổ: "Chết tiệt! Mình không ổn rồi, bây giờ hễ nhìn thấy màu xanh là muốn nôi, buồn nôn quá đi mất!"

"Mình ăn giúp cậu, mình không sợ." Hứa Tùy cười híp mắt nói, sau đó gắp hết rau chân vịt vào trong bát của mình.

...

Năm giờ chiều, Hứa Tùy đứng trên sân thượng của tòa tư tưởng chính trị trong trường để hóng gió, cơn gió chập tối thổi bay những tờ đề thi của cô ở trên lan can, tạo ra những âm thanh 'loạt soạt', giống như chim bồ câu muốn vỗ cánh bay đi.

Hứa Tùy cắm tai nghe vào di động, đứng trên sân thượng làm phần nghe của đề thi thử. Chỗ này hầu như chẳng có ai mò đến, yên tĩnh, phong cảnh đẹp, cô rất thường xuyên tới đây, là một nơi thích hợp để thả lỏng.

Nếu làm đề mệt rồi, Hứa Tùy sẽ dùng tay chặn lại tờ đề thi, sau đó phóng tầm mắt ra phía xa xôi. Lúc đó, cô sẽ nhìn cố định về một hướng, nhìn về góc Đông Bắc của trường, cũng chính là khuôn viên của trường Đại học Hàng không Vũ trụ.

Ở đó ngày nào cũng có sinh viên của Học viện Hàng không đến tập luyện. Nhìn từ sân thượng chỉ có thể nhìn thấy đầu người với mái tóc đen nhánh dưới đại dương màu xanh lá.

Chẳng nhìn rõ được gì cả, cô cũng không biết bản thân đang mong đợi điều gì.

Hứa Tùy đang ngẩn người, di động ở trong tay rung lên, là mẹ Hứa gọi tới. Hứa Tùy nhấn nút nghe, mẹ Hứa quan tâm hỏi han chuyện học hành cuộc sống của cô, sau đó chuyển chủ đề sang thời tiết khí hậu.

"Sắp sửa có sương giáng rồi, sương giáng qua đi là thời tiết sẽ trở lạnh ngay, con nhớ mua chăn bông đấy nhé." Mẹ Hứa dặn dò.

Hứa Tùy phì cười, ngữ khí nhanh nhẹn: "Mẹ, bây giờ mới là lúc nào chứ, ở đây vẫn còn nóng lắm, với cả con cũng có phải là chưa từng ở phương Bắc đâu."

Mẹ Hứa vừa nghe thấy lời này là lại thở dài, Hứa Tùy từ nhỏ được sinh ra trong một gia đình đơn thân ở phương Nam, lớn lên trong một trấn nhỏ tên là Giang Nam Lệ Ảnh ở Chiết Giang. Mẹ cô là một giáo viên dạy Ngữ văn cấp hai bình thường. Năm Hứa Tùy học cấp ba, bà lo lắng tài nguyên giảng dạy ở địa phương nhỏ như thế này không được tốt, tính toán muốn cho cô ra ngoài đi học.

Vừa khéo cậu của Hứa Tùy làm ăn ở Kinh Bắc, đề cập tới việc để cô qua đó đi học. Mẹ Hứa vì việc học của con gái nên đã cắn răng đưa cô qua đó.

Nửa học kỳ một của lớp mười Hứa Tùy chuyển đến trường trung học phổ thông Thiên Hoa, ở lại phương Bắc tận hai năm rưỡi.

Đợi tới khi điền nguyện vọng thi đại học, mẹ Hứa thương lượng ổn thỏa với Hứa Tùy, đại học ở phương Nam tùy ý cô chọn, nhưng ai ngờ cô lại một lòng một dạ chỉ muốn thi vào trường Đại học Y khoa ở Kinh Bắc.

Nghĩ tới đây, mẹ Hứa thấp giọng than phiền: "Đã đại học rồi mà con vẫn cách mẹ xa như vậy, cũng không có ai chăm sóc cho con, mỗi năm đến mùa đông là tay chân con lại lạnh cóng, mẹ đúng là không hiểu nổi sao con lại cứ phải đến nơi đó!"

Hứa Tùy chỉ đành đổi chủ đề, dỗ dành mẹ mấy câu, cuối cùng ngắt điện thoại.

Hứa Tùy ngơ ngác đứng trên sân thương, cô cũng tự hỏi chính bản thân mình, tại sao lại cứ phải tới đây?

Có lẽ là điên rồi.

Cô ngẩn người, đột nhiên có tiếng rên động tình phát ra từ một khúc ngoặt cách đó không xa, kèm theo còn có cả chút giận hờn. Hứa Tùy nhìn

theo hướng phát ra âm thanh.

Trên vách tường ở khúc ngoặt có hai người đang đứng, vóc dáng của cô gái cao gầy, gương mặt lẳng lơ gợi tình, cả người dính chặt vào anh, tư thế vô cùng mờ ám. Chàng trai dựa lên trên tường, quần áo trên người xộc xệch.

Hứa Tùy cách bọn họ một giá sắt đỏ bỏ đi nổi đầy những vết loang lổ, bởi vì cách một dàn giáo nên tầm nhìn dần trở nên hẹp hơn, nhưng động tác của hai người họ lại cực kỳ nổi bật..

Chàng trai không cử động nhiều, còn cô gái thì dính sát lại rất chặt, ngón tay bất giác chạm xuống phía dưới, giữ chặt vào cạp quần của chiếc quần màu đen của chàng trai, ra một tia ám thị mờ ám.

Khi cô gái muốn tiến xa hơn một bước, thì chàng trai giơ tay kẹp chặt các đốt ngón tay của cô gái một cách dễ dàng, khiến cô gái không thể động đậy được, như cười như không nhìn chằm chằm vào cô gái.

Cô gái bị nhìn đến mức đỏ bừng mặt, nhân cơ hội thẳng thừng tỏ tình luôn: "Mình thật sự rất thích cậu!"

Chàng trai không đáp lại, lộ ra sự uể oải từ tận sâu bên trong, sau đó cười khẽ: "Thích đến mức nào?"

Nói xong, ngón tay mảnh khảnh của chàng trai quấn lấy chiếc nơ hình con bướm ở trước ngực cô gái, đầu ngón tay sạch sẽ chạm vào một tấc da thịt, nửa muốn cởi nửa không, sự khống chế đầy ẩn ý khiến ngực cô gái dần dần phập phồng không ổn định, hơi thở bắt đầu hỗn loạn.

Trong lòng cô gái dấy lên tia mong đợi, ngước mắt liền chạm phải ánh nhìn trêu chọc của chàng trai, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, sau đó vùi mặt vào trong lồng ngực của anh, giọng nũng nịu: "Cậu đáng ghét quá đi!"

Gió ngừng thổi, ráng đỏ lúc chiều tối vừa mãnh liệt vừa sáng ngời, Hứa Tùy cảm thấy nắng, nóng, bí bách, cô sắp sửa không chống đỡ được nữa rồi.

Đám mây giống như vảy cá màu hồng cam ở đường chân trời chuyển động, ánh sáng vào giờ khắc này lại càng rõ ràng hơn. Đột nhiên chàng trai nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt của hai người chạm nhau giữa không trung.

Tóc của chàng trai rất ngắn, còn lộ ra cả tóc mới mọc, mí mắt sâu, con ngươi đen láy thờ ơ, xương quai hàm có độ cong tuyệt đẹp, yết hầu hơi nhô ra chậm rãi chuyển động lên xuống.

Đôi mắt anh nhìn cô không cảm xúc.

Một làn gió đêm phần phật quét qua, dội thẳng vào trong cổ họng cô, khô khốc đến mức không thốt nên lời. Hứa Tùy xoay người chạy mất dạng, cuộc trò chuyện của chàng trai và cô gái theo gió rót vào tai cô một cách cực kỳ rõ ràng.

Cô nghe thấy giọng nói dịu dàng của Bách Du Nguyệt: "Sao cậu ngẩn người ra vậy, gặp phải người quen hả?"

Còn giọng nói của anh lạnh lùng hệt như kim loại, từ trong cổ họng bật ra hai chữ: "Không quen!"

~Hết chương 3~

*Trường trung học phổ thông Thiên Hoa = Thiên Trung; Trường Đại học Hàng không Vũ trụ Kinh Bắc = Kinh Hàng; Trường Đại học Y khoa Kinh Bắc, địa điểm và trường học đều là hư cấu.

Chiều cao tối thiểu của Phi công là từ 170 cm-185cm.

Chương 4: Cậu thích cậu ta à?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mười một giờ tối, Hứa Tùy vệ sinh cá nhân xong nằm xuống giường, cô đang xem thời khóa biểu của ngày thứ hai thì có đàn chị đến kiểm tra phòng. Ký túc chỉ có cô và Lương Sảng, còn Bách Du Nguyệt vẫn chưa quay về.

Bách Du Nguyệt chuyển vào từ ngày đầu tiên đã phân chia rạch ròi lãnh địa của mình, còn đặc biệt nhấn mạnh bản thân mắc bệnh sạch sẽ, dặn bọn họ không được để sát đồ bên cạnh đồ của cậu ta, cũng đừng động vào đồ của cậu ta.

Lương Sảng thầm oán trách, nhưng ngoài vấn đề đó ra thì Bách Du Nguyệt không có mâu thuẫn gì với bọn họ cả, dù sao cũng là bạn học cùng lớp nên cậu ấy cũng vẫn giúp đỡ.

Khi đàn chị khối trên đến kiểm tra phòng, Lương Sảng giả vờ kinh ngạc: "Ai da, em quên mất, giáo viên của bọn em có chuyện nên gọi cậu ấy ra ngoài, chắc cũng sắp quay về rồi đấy ạ. Chị à, như này có được không ạ, lát nữa cậu ấy về em bảo cậu ấy đến chỗ chị báo cáo lại."

"Được, vậy bọn em đi ngủ sớm đi." Đàn chị khối trên nói.

Sau khi tiễn đàn chị khối trên, Lương Sảng cảm thán: "Bách Du Nguyệt cũng to gan thật, đi hẹn hò muộn thế này rồi mà vẫn chưa chịu về."

Hứa Tùy bỏ di động xuống, trong đầu xuất hiện cảnh tượng thân mật của hai người đó lúc chập tối, đáy lòng như bị sợi tơ cuốn chặt lấy, khiến cô không hít thở nổi, cô rũ mi mắt: "Chắc là sắp về rồi."

Cô không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, nhìn chiếc giường trống không phía đối diện rồi nói: "Nghe nói ngày mai bạn cùng phòng mới sẽ tới."

Khi đó Hứa Tùy báo danh muộn nên bọn cô mới được phân vào ở chung một phòng, vẫn còn một chiếc giường để trống, nghe nói bạn học này bị ốm nên xin nghỉ một tháng, ngày mai mới đến.

"Nghe nói là sinh viên Khoa động vật y học, giải cứu động vật nhỏ, tốt biết bao. Sớm biết mình cũng lựa chọn chuyên ngành này, lúc đầu não mình bị úng nước mới chọn Khoa y học lâm sàng khổ sở như vậy. Còn chưa được một tháng mà tóc mình rụng nhiều kinh khủng khiếp, đợi tới lúc tốt nghiệp sợ là mình đã trở thành A Ca luôn rồi." Lương Sảng nói.

"Vậy... mình đặt cho cậu thuốc kích thích mọc tóc nhé?" Hứa Tùy nói.

"Ừ ừ, kamsamita!"* Lương Sảng thả tim với cô.

*Cảm ơn.

Hứa Tùy bật cười, tâm trạng khó chịu ban nãy đã vơi đi gần hết. Hai người nói chuyện, lúc này Bách Du Nguyệt đẩy cửa đi vào, Lương Sảng bảo cậu ta đi báo cáo, tâm trạng của Bách Du Nguyệt có vẻ rất tốt, còn nói 'cảm ơn' với Lương Sảng.

Hôm sau, bạn cùng phòng mới 'giá đáo', sau lưng còn có hai người con trai xách theo vali lớn vali nhỏ. Bạn cùng phòng mới đeo kính râm, trên người đều là đồ hàng hiệu, hai người con trai đằng sau đang muốn đi theo vào trong.

Bạn cùng phòng mới lắc lắc ngón trỏ, ngữ khí nghiêm túc: "Phòng của con gái là nơi mấy tên đàn ông thối như các người có thể vào sao?"

Hai người đàn ông nghe vậy cứng đờ người, xách hành lý bước lên trước không được lùi ra sau cũng không xong. Bạn cùng phòng mới lôi mấy tờ tiền màu đỏ từ trong túi xách ra đưa cho bọn họ, sảng khoái nói: "Để ở ngoài cửa đi."

"Được, cô Hồ, chúng tôi đi trước đây."

Trong phòng chỉ có một mình Hứa Tùy, cô đang đọc sách, nghe thấy tiếng động, cô gập sách lại, bước qua phía đó: "Mình giúp cậu."

Sau khi hai người cùng nhau mang hành lý vào bên trong, bạn cùng phòng mới tháo kính râm, chớp mắt khoảng cách đã được kéo gần, cô ấy tự giới thiệu: "Chào cậu, mình là HồThiến Tây, sinh viên lớp ba Khoa động vật y học. Cậu có thể gọi mình là Tây Tây."

Hứa Tùy bấy giờ mới nhìn rõ được diện mạo của cô ấy, tóc mái thẳng như trong manga, đôi mắt rất to, hai bên má phúng phính như em bé, vóc dáng có hơi mũm mĩm một chút, là một cô gái vừa cởi mở vừa đáng yêu.

"Hứa Tùy, sinh viên lớp một Khoa y học lâm sàng. Cậu gọi mình thế nào cũng được." Hứa Tùy nói.

Đây là lần đầu tiên HồThiến Tây xa nhà, vậy nên sắp xếp đồđạc không được khoa học. Tới lúc lồng vỏ chăn còn tự chui tọt vào trong ga trải giường, vừa lồng vừa mắng không ngớt, đến cuối cùng cũng chẳng lồng thành công.

Hứa Tùy dở khóc dở cười, cô vỗ vào vai cô ấy: "Để mình giúp cậu."

Ga trải giường qua tay Hứa Tùy, chớp mắt đã trở nên vô cùng phẳng phiu. Sau khi dọn dẹp phòng xong, Hứa Tùy đi đăng ký thẻ trường với bạn cùng phòng mới để mua đồdùng sinh hoạt hàng ngày.

Từ đầu đến cuối Hứa Tùy đều không oán trách câu nào, HồThiến Tây thoáng cái đã thích cô bạn bềngoài nhìn có vẻ ngoan ngoãn, làm việc gì cũng tương đối đâu ra đấy này.

Từ đó, HồThiến Tây trở thành đồtrang sức hình người vô hình bên cạnh Hứa Tùy, suốt ngày Tùy Tùy ngắn Tùy Tùy dài, còn cam chịu chia sẻ 'ảnh khỏa thân' của idol cô ấy cho Hứa Tùy xem, nói văn vẻ thì là: Dưới sự chứng kiến của idol, cô ấy đã kết bạn được với một người bạn tốt!

Khóe môi Hứa Tùy rướn lên, cô cũng thích HồThiến Tây, cô ấy vừa cởi mở vừa đáng yêu, sau này hai người cũng dần dần trở nên thân thiết

hơn.

Thứ sáu, khi Hứa Tùy và Lương Sảng ăn cơm trong nhà ăn của trường, cô nhớ đến người bạn H`ôThiến Tây trong ký túc vẫn còn chưa ăn cơm, vậy là cô gửi tin nhắn cho cô ấy, hỏi cô ấy muốn ăn gì để cô mang v`ê cho cô ấy một ph`ân.

Gửi tin nhắn xong, Hứa Tùy bỏ di động xuống, chú tâm ăn cơm. Chưa được bao lâu thì Lương Sảng kích động đẩy cánh tay của cô, hạ thấp giọng: "Chết tiệt! Cậu mau nhìn đi, bạn trai của Bách Du Nguyệt hiện thân r`ôi."

"Châu Kinh Trạch."

Hứa Tùy đờ người, ngước đ`âu nhìn một cách máy móc, trong nhà ăn đ`ây ắp tiếng người `ôn ào, vừa nhìn đã trông thấy anh. Bạn trai Bách Du Nguyệt đứng xếp hàng cùng cậu ta. Sau khi Bách Du Nguyệt lấy cơm xong, bưng khay cơm màu bạc xoay người.

Chàng trai đi bên trái, hai tay đút túi, dáng vẻ thờ ơ. Bách Du Nguyệt cứ chốc chốc lại ngẩng đ`âu nói chuyện với anh, khi nhìn anh đôi mắt sáng rực như những ngôi sao. Chàng trai cúi đ`âu, không biết cậu ta nói gì, khóe môi cong lên tỏ ý trả lời.

Bỗng nhiên có người đi lướt qua suýt chút nữa đâm s`âm vào Bách Du Nguyệt, chàng trai nhanh chóng giơ tay giữ chặt bả vai của cậu ta, nhíu mày dặn cậu ta chú ý nhìn đường.

Dạ dày Hứa Tùy bắt đ`âu chua loét, không ăn nổi thứ gì nữa, cô cụp mắt, cúi đ`âu nhai nốt cơm trong miệng, mùi vị thật tệ.

Hai người đó tìm một vị trí ng`ôi xuống, vừa khéo chéo ngay phía trước bọn cô, Hứa Tùy chỉ nhìn được gương mặt nghiêng của anh.

Lương Sảng vẫn lặng lẽ nhìn hai người họ, chàng trai quá nổi bật, mới ng`ôi đó chưa bao lâu đã thu hút vô số ánh nhìn của người xung quanh.

Lương Sảng vừa nhìn vừa cảm thán: "Cậu xem, khóe miệng Bách Du Nguyệt sắp kéo ra tận sau gáy rồi, nhưng mà cũng phải thôi, nếu mình cũng có một người bạn trai vừa giỏi vừa đẹp trai như vậy, không vui đến chết mới lạ."

"Hôm nay là lần đầu tiên mình nhìn thấy Châu Kinh Trạch, nghe nói tốc độ thay bạn gái của cậu ta nhanh chóng mặt, ngắn nhất không quá một tháng, dài nhất không quá ba tháng, cậu đoán xem lần này Bách Du Nguyệt có thể ở bên cạnh cậu ta bao lâu?" Lương Sảng gẩy gẩy miếng đậu cô ve trong khay cơm, gương mặt nhiều chuyện hỏi cô.

"Sao cậu biết cậu ấy tên Châu Kinh Trạch?" Hứa Tùy không muốn đoán thời hạn bảo hành bạn gái của anh, thuận miệng hỏi một câu hỏi khác.

"Đó là điều đương nhiên, mình từng nói muốn tìm bạn trai là phi công đúng không? Thế nên mình đã sớm trà trộn vào trong diễn đàn của trường Đại học Kinh Hàng rồi, những tài liệu liên quan đến mấy nhân vậtđẹp trai xuất chúng của trường bọn họ đều nằm trong lòng bàn tay mình. Hơn nữa với cái tính cách phách lối của Bách Du Nguyệt, trong lớp có ai không biết cậu ta quen được một người bạn trai tài giỏi đâu." Lương Sảng dùng đũa khua khua giống như người kể chuyện: "Có muốn nghe mình kể lại một cách chi tiết không?"

Hứa Tùy mỉm cười, không tiếp lời.

"Châu Kinh Trạch, đẹp trai, chiều cao 185cm, sinh viên năm nhất chuyên ngành Kỹ thuật Hàng không Đại học Hàng không Vũ trụ Kinh Bắc, cậu có biết điểm lợi hại của người này là ở đâu không?" Lương Sảng đưa ra câu hỏi, muốn tương tác với khán giả của mình.

Hứa Tùy phối hợp lắc lắc đầu, Lương Sảng nói tiếp: "Nghe nói mẹ cậu ta là nghệ sỹ kéo đàn Cello nổi tiếng, còn bố hình như là làm ăn buôn bán. Mình nghe nói khi còn học cấp ba, cậu ta vốn dĩ là một sinh viên nghệ thuật âm nhạc, học kéo đàn Cello, sau khi kết thúc kỳ thi đại học chuẩn bị qua Áo học chuyên sâu về âm nhạc, kết quả cậu đoán xem?"

"Cậu ta đột ngột thay đổi ý định, lựa chọn ở lại trong nước học lái máy bay. Với thân phận sinh viên văn hóa, đã thi đỗ vào trườngĐại học Kinh Hàng với số điểm xuất sắc." Lương Sảng nói.

"Ông ngoại của cậu ta là Kỹ sư chế tạo máy bay quốc gia, nhưng mà hiện tại đã nghỉ hưu mấy năm rồi, bà ngoại là giáo sư âm nhạc trường cấp ba. Bối cảnh như vậy, cảm giác cậu ta học cái gì cũng sẽ không hề yếu kém." Lương Sảng vừa nói vừa thở dài: "Thật sự ngưỡng mộ kiểu người như vậy, làm việc gì cũng vừa giỏi vừa dễ dàng."

"Cậu cũng giỏi mà, mỗi tội tóc hơi ít một chút." Hứa tùy an ủi nói.

Lương Sảng phì cười, cô ấy không ngờ trông Hứa Tùy ngoan ngoãn như vậy mà cũng biết pha trò. Lương Sảng lại nhớ ra một chuyện nữa, thấp giọng nói: "Mình đọc được trên Tieba, trước lúc thi đại học Châu Kinh Trạch vì để vượt qua kỳ kiểm tra sức khỏe mà đã đặc biệt đi tẩy hình xăm. Nhưng mình cảm thấy không thật lắm, chắc là bốc phét."

"Không phải đâu, là thật đấy." Hứa Tùy đột nhiên lên tiếng, ngữ khí kiên định.

Lương Sảng ngẩn người, sau đó nháy mắt với cô: "Sao cậu biết là thật? Không lẽ cậu cũng lặng lẽ theo dõi cậu ta, cậu thích cậu ta à?"

Bị người ta vô tình đâm thủng nỗi lòng của người thiếu nữ, Hứa Tùy đang uống nước, nghe vậy liền bị sặc, ho lấy ho để, gương mặt đỏ bừng. Lương Sảng vội vàng giơ tay phẩy phẩy giúp cô thông khí.

Hứa Tùy và Châu Kinh Trạch đều học ở Thiên Trung, hai người là bạn học cùng lớp, cô thật sự không có ý giấu giếm, nhưng giải thích thì có hơi rắc rối.

Huống hồ cô nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Có lẽ Châu Kinh Trạch không còn nhớ cô nữa.

Hứa Tùy nhìn hai người ngồi phía trước, Bách Du Nguyệt đang ăn cơm, Châu Kinh Trạch uể oải dựa ra sau ghế cầm di động cúi đầu chơi game, thấy rõ được rằng anh tới đây là để ở cùng cậu ta.

Tay còn lại của anh chống lên trên bàn, mạnh máu màu xanh nhạt trên mu bàn tay nổi rõ, vừa thon dài vừa sạch sẽ.

"Mình đoán! Cậu xem, mu bàn tay cậu ấy có một vết sẹo trắng, rõ ràng là dấu vết của việc tẩy xăm để lại." Hứa Tùy nhanh trí nói.

Lương Sảng quay đầu nhìn, trên mu bàn tay của Châu Kinh Trạch quả nhiên có một vết sẹo trắng lồi lên, nhìn có vẻ như mới tẩy xăm không lâu.

"Đúng là bậc thầy để ý!" Lương Sảng giơ ngón cái tới trước mặt Hứa Tùy.

Sau khi ăn xong, Hứa Tùy mang một phần cơm tôm trứng về phòng cho Hồ Thiến Tây. Hồ Thiến Tây ôm chầm lấy cô, khóc nói: "Cảm ơn Tùy Tùy của mình."

Hứa Tùy vỗ vào vai cô ấy, khi bước đến trước bàn lấy sách thì nét mặt có phần do dự. Bởi vì một tuần trước bắt gặp anh cùng cô gái khác mờ ám trên sân thượng nên đã mấy hôm rồi Hứa Tùy không lên đó nữa.

Tận đáy lòng chung quy vẫn sợ sẽ lại nhìn thấy cảnh đó, cuối cùng Hứa Tùy lựa chọn đi tới thư viện học bài.

Buổi tối, Hứa Tùy làm bài tập, đọc thuộc một số kiến thức y học, sau đó từ thư viện quay về phòng. Hồ Thiến Tây đang ngồi trên giường sơn móng chân màu tím nho, bên trên còn có một lớp nhũ óng ánh.

"Tùy Tùy, cậu có muốn sơn không?" Hồ Thiến Tây lắc lắc lọ sơn móng tay.

"Hay là thôi đi..." Hứa Tùy ngồi xuống rót cho mình cốc nước: "Mình sợ mình không nhịn được lại cậy móng chân."

"Hahahahahahaha." Hồ Thiến Tây cười lớn, đây là tật xấu kỳ lạ gì vậy?

Hứa Tùy bày ra vẻ mặt vô tội, cô mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nếu sơn lên rồi cô thật sự sẽ không nhịn được mà cậy nó ra. Tết năm ngoái, cô em gái họ cưỡng ép kéo cô đi làm móng tay, kết quả còn chưa hết ngày móng tay đã bị Hứa Tùy cậy đến mức trông giống hệt ông già hói đầu.

"À đúng rồi, Tùy Tùy, ngày mai là thứ bảy cậu có rảnh không?" Hồ Thiến Tây vặn nắp lại, hỏi cô: "Có thể đi cùng mình tới Kinh Hàng không? Mình có thứ đồ để ở chỗ cậu mình nên phải qua đó lấy."

"Có, ngày mai mình đi với cậu."

Cuối tuần, Hồ Thiến Tây ngủ đến buổi trưa, hai người chuẩn bị xong ra ngoài, khi đi qua nhà ăn, Hứa Tùy muốn qua đó thì bị Hồ Thiến Tây giữ lại, cô ấy nháy mắt với cô: "Đừng đi nữa, sẽ có người mời chúng ta ăn cơm!"

Kinh Hàng nằm ngay bên cạnh trường bọn họ, đi bộ khoảng mười phút là đã tới cổng trường. Nhưng trường bọn họ quá lớn, bọn cô đi lòng vòng nửa tiếng mà vẫn không tìm được Học viện Hàng không ở đâu.

Hồ Thiến Tây gửi tin nhắn thoại wechat than trách: [Trường của cậu chôn kho báu gì à? Hệt như mê động của Long Lĩnh vậy, đề phòng ai thế hả? Cháu đi sắp ngất rồi đấy!"

Không biết đầu bên kia điện thoại gửi tin nhắn gì đến, Hồ Thiến Tây tắt màn hình di động, nghiêng đầu nói: "Cậu mình nói đến đón bọn mình, dặn bọn mình đứng đây đợi."

Chưa tới mười phút, Hồ Thiến Tây như nhìn thấy đại lục mới, ánh mắt hưng phấn vẫy tay về phía đối diện: "Cậu, bọn cháu ở đây!"

Hứa Tùy đứng bên cạnh nhìn bảng tuyên truyền của Kinh Hàng, nghe vậy thì nghiêng đầu nhìn, sau đó cô nhìn thấy Châu Kinh Trạch. Anh đứng chính giữa, theo sau còn có mấy người con trai. Kẽ ngón tay Châu Kinh

Trạch kẹp một điếu thuốc lá thơm, bước đi thong thả, có mấy người vây xung quanh anh cười cười nói nói, nét mặt anh thả lỏng, trên mặt treo một nụ cười bất cần đời.

Cô có nghĩ thế nào cũng không ngờ được đó là anh!

Cô thoáng nhìn thấy đốm đỏ trên đầu ngón tay anh, khi Châu Kinh Trạch càng tiến lại gần, xương lông mày, sống múi thẳng tắp của anh càng trở nên rõ ràng hơn. Tim cô đập rất nhanh, giống như đốm đỏ đó, yếu ớt nhưng không kiểm soát được mà bùng cháy.

Châu Kinh Trạch cũng nhìn thấy bọn họ, tay kẹp điếu thuốc giơ lên với đám bạn bên cạnh, sau đó đi về phía bọn cô đang đứng. Bên cạnh Châu Kinh Trạch còn có một người con trai, khi khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, anh ấy nhướng mày cố ý nói: "Đây chẳng phải là Đại tiểu thư Thiến Tây sao?"

Thiến Tây Thiến Tây, nghe như kiểu cô ấy 'thiếu chết'* vậy. Hồ Thiến Tây chạy hai ba bước qua đó, đấm một cú vào người chàng trai, nhíu mày nói: "Thịnh Nam Châu, đã bảo không được gọi mình như thế mà! Cậu không muốn gọi đầy đủ tên mình thì có thể gọi tên tiếng Anh của mình - Tracy."

"Mình thấy cậu 'thiếu đòn' thì đúng hơn!" Thịnh Nam Châu nói nghiêm túc.

*Hiện tượng đồng âm. Tên của Hồ Thiến Tây đồng âm với 'thiếu chết'.

Châu Kinh Trạch nhìn thấy là hai người con gái, dập tắt điếu thuốc rồi ném vào trong thùng rác bên cạnh. Châu Kinh Trạch đi tới trước mặt bọn cô, giọng nói vì mới hút thuốc nên khàn khàn, anh hỏi: "Đã ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa ạ, cháu đang đợi câu này của cậu đấy!" Hồ Thiến Tây nhớ ra gì đó, kéo cánh tay của Hứa Tùy: "À đúng rồi, đây là bạn cùng phòng của cháu, tên cậu ấy là Hứa Tùy."

Theo lý thuyết giao tiếp thông thường mà nói thì lúc này Hứa Tùy nên chủ động nói gì đó, nhưng hai người đứng sát g`ần nhau, khiến cho đại não của cô trống rỗng.

Châu Kinh Trạch nhìn cô gái trước mắt, cảm giác quen thuộc vút qua đại não, nhưng nó bay đi quá nhanh nên không bắt kịp, anh nhíu mày, nâng mí mắt lên nhìn cô, thanh âm như loại hạt sau khi được chà xát, vừa tr`ầm thấp vừa dễ nghe.

"Chào cậu. Châu Kinh Trạch!"

~Hết chương 4~

*Lảm nhảm: Hình như phải lòng Châu Kinh Trạch mất r`ồi =))

Chương 5: Châu Kinh Trạch nói qua loa đại khái: "Chia tay rồi."

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Châu Kinh Trạch hiển nhiên không còn nhớ cô nữa, tận đáy lòng Hứa Tùy dấy lên một sự lạc lõng. Nhưng ngay sau đó cô đã lấy lại dũng khí để chào hỏi.

Thiếu gia vung tay hào phóng, trực tiếp dẫn bọn họ đến một nhà hàng nhỏ ở trên tầng hai nhà ăn dùng cơm, trong suốt bữa ăn chỉ có Hồ Thiến Tây và Thịnh Nam Châu nói chuyện, thỉnh thoảng Châu Kinh Trạch cũng sẽ thờ ơ phụ họa thêm vào một câu.

Hồ Thiến Tây không thích ăn cần tây, nhưng Thịnh Nam Châu cứ bắt cô ấy ăn bằng được, lại còn gắp hết cần tây trong bát mình bỏ vào bát cô ấy, sau đó hỏi cô ấy: "Cậu có biết vì sao con Husky nhà cậu lại xấu xí vậy không?"

Thịnh Nam Châu dựa trên quan niệm về giáo dục, chỉ cần đợi Hồ Thiến Tây hỏi vì sao là anh ấy sẽ dạy bảo nói luôn là vì nó kén ăn, kết quả Hồ Thiến Tây chẳng thèm để ý đến anh ấy. Hồ Thiến Tây gắp hết cần tây ra ngoài, ngữ khí nghiêm túc nói: "Bởi vì nó giống cậu đấy!"

"Cậu..." Thịnh Nam Châu tức đến mức không nói ra được một câu.

"Cậu, cậu nói có đúng không?" Hồ Thiến Tây tìm Châu Kinh Trạch phân tích đúng sai.

Châu Kinh Trạch nghiêng đầu nhìn Thịnh Nam Châu, giọng điệu xấu xa: "Đúng là cũng giống thật!"

"..." Thịnh Nam Châu.

Hứa Tùy cười khẽ, Thịnh Nam Châu không thèm để ý bọn họ nữa, anh ấy nhìn Hứa Tùy nói: "Em gái Hứa, lúc nãy vẫn chưa giới thiệu, mình tên

là Thịnh Nam Châu, bạn của Tây Tây chính là bạn của mình, sau này có chuyện gì cứ đến tìm mình nhé."

"Xì, có chuyện không tìm Châu Kinh Trạch lại đến tìm cậu?" Hồ Thiến Tây không chút lưu tình chọc ngoáy anh ấy, sau đó vừa cười vừa nhìn người còn lại: "Cậu, cậu nói có đúng không?"

Mặc dù là nói đùa nhưng Hứa Tùy vẫn trở nên căng thẳng, cô làm bộ lơ đãng cúi đầu ăn cơm, trên thực tế là đang chờ Châu Kinh Trạch trả lời. Châu Kinh Trạch đang muốn lên tiếng thì di động đặt trên bàn đúng lúc đổ chuông, màn hình hiển thị người gọi đến là Bách Du Nguyệt.

Châu Kinh Trạch cầm di động áp sát vào bên tai nghe điện thoại. Hứa Tùy ngồi đối diện anh, thấy được độ cong mượt mà của yết hầu của anh. Tay trái anh đặt trên bàn, tay cứ cậy qua cậy lại nắp lon nước có gas, sương băng dính hết lên trên đầu ngón tay thon dài.

Những lời ngắn gọn như "Ừ."; "Có việc." lọt vào trong tai, không biết đầu bên kia nói gì đó, Châu Kinh Trạch cười khẽ một tiếng.

Hứa Tùy như ngồi trên tấm vải toàn kim châm, nhức nhối vô cùng.

"Ngắt máy đây." Châu Kinh Trạch nói.

Sau khi ngắt điện thoại, Thịnh Nam Châu cười chế nhạo nói: "Chậc chậc, ông Châu đúng là lợi hại, một ngày bạn gái chủ động gọi đến mười cuộc điện thoại mà mình cũng chẳng thấy cậu ấy gọi là lần nào."

"Nói mới nhớ, không ngờ bạn gái của cậu lại là bạn cùng phòng của cháu đấy. Nhưng mà hình như cậu ta không biết quan hệ của cháu với cậu, cậu không nói với cậu ta à?" Hồ Thiến Tây hỏi.

"Lười!" Châu Kinh Trạch phun ra đúng một từ.

Bọn họ ăn cơm ở nhà ăn, giữa chừng có một cậu bạn học cùng lớp với Châu Kinh Trạch tên là Đại Lưu đi qua, nhìn Hứa Tùy hiền lành ngoan ngoãn thì trêu ghẹo nói: "Nhanh như vậy đã đổi bạn gái, đổi khẩu vị rồi à?"

Hứa Tùy bị trêu ghẹo thì cảm thấy mất tự nhiên, biểu cảm đó vừa khéo lọt vào trong tầm mắt của Châu Kinh Trạch.

Đại Lưu ngồi xuống bên cạnh, Châu Kinh Trạch uể oải mỉm cười, thò tay ra phía trước vẫy vẫy, tỏ ý bảo cậu ta sát lại gần.

Ngón tay thon dài của Châu Kinh Trạch phủ lên trên nắp lon nước, Đại Lưu với biểu cảm hóng hớt hạ thấp người xuống, một tay còn lại của anh gác lên trên cổ cậu ta, 'cạch' một tiếng, nắp lon nước bật ra, bọt khí màu trắng phụt ra ngoài, bắn đầy lên mặt Đại Lưu.

Đại Lưu lập tức vùng vẫy, Châu Kinh Trạch dựa lưng vào ghế, dùng một tay cũng có thể dễ dàng ấn chặt được cậu ta, trông Đại Lưu vô cùng thảm hại, bọt khí bắn hết lên trên mặt nên không mở nổi mắt. Đại Lưu liên tục cầu xin: "Mình sai rồi, mình sai rồi.", khi đó Châu Kinh Trạch mới chịu thả cậu ta ra.

Bọt khí nhanh chóng bốc hơi thành nước, từng giọt cứ chảy xuống từ trên mặt anh ta, càng nhìn càng thấy nhếch nhác.

"Cậu đoán xem." Châu Kinh Trạch cười một cách cợt nhả, gương mặt công tử bột chính hiệu.

"Hahahahahahaha." Người xung quanh cười ngặt nghẽo.

Châu Kinh Trạch chính là như vậy, khi nói chuyện tử tế với bạn sẽ luôn dùng một số chiêu trò nhỏ để giúp bạn hiểu ra được rằng chuyện này không nên như vậy, như vậy là không tôn trọng người khác.

Đại Lưu nhìn biểu cảm của anh thì hiểu ra.

"Cậu được lắm!" Đại Lưu biết mình đùa quá trớn, lúc cậu ta chuẩn bị xin lỗi thì Hứa Tùy cầm một tờ khăn giấy đưa cho cậu ta lau mặt.

Đại Lưu lại càng ái ngại hơn: "Cô gái, xin lỗi nhé, mình chỉ nói đùa thôi."

"Không sao." Tính khí của Hứa Tùy rất tốt, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng.

"Được rồi, cút đi." Châu Kinh Trạch cười mắng.

Nhóm người ăn cơm xong, Hứa Tùy đi cùng Hồ Thiến Tây về ký túc của Châu Kinh Trạch lấy đồ. Khi đi qua sân vận động Kinh Hàng, một đám con trai cơ bắp cuồn cuộn mặc quần áo tập luyện màu xanh lá, để rèn luyện khả năng chống lắc lư mà vòng tới vòng lui trên vòng xoay, hoặc để tăng cường thể lực mà bọn họ vừa chạy vừa hô to: "Bay trên bầu trời, bảo vệ lãnh thổ!"

Ánh nắng chiều lúc chập tối hừng hực, mồ hôi chảy ròng ròng trên má, từng khẩu hiệu mạnh mẽ hùng hồn vang vọng khắp sân vận động.

Hồ Thiến Tây nhìn bọn họ chằm chằm, Thịnh Nam Châu búng tay trước mặt cô ấy: "Vẫn còn xem à, nước miếng sắp chảy ra rồi kia kìa."

"Hừ." Hồ Thiến Tây hất tay anh ấy.

Châu Kinh Trạch đút một tay vào trong túi bước ở phía trước, chợt chạm mặt một người quen, anh gật đầu với đối phương: "Chào anh."

"Tới đây hơn một tháng rồi, đã quen chưa?" Đàn anh khóa trên thân thiết vỗ vào bả vai anh, nhìn có vẻ hai người quen biết rất lâu rồi.

Châu Kinh Trạch gật đầu, đàn anh khóa trên cười nói: "Em đại diện cho hội sinh viên phát biểu trong buổi lễ khai giảng của trường biểu hiện xuất sắc lắm, đến ngay cả khoa của bọn anh cũng đều bàn luận về em, ai cũng nói bài phát biểu của em vô cùng đặc sắc."

"Em nói bừa ấy mà." Châu Kinh Trạch rướn khóe môi.

Sau khi đàn anh rời đi, Châu Kinh Trạch dẫn hai cô gái vào trong ký túc xá nam, nhưng không để hai người lên trên, dặn hai người đợi ở dưới tầng.

Châu Kinh Trạch đang muốn lên tầng, có chàng trai đang dựa vào lan can trên tầng hai nói chuyện nhìn thấy dưới tầng có hai người con gái xinh đẹp đang đứng, đặc biệt là Hứa Tùy, vừa trắng trẻo vừa mềm mại, nhìn trông có vẻ dễ bắt nạt, thế là anh ta hướng về phía cô huýt sáo.

Châu Kinh Trạch tay đút túi, đứng ở dưới liếc lên trên nhìn cậu ta, ánh mắt bình tĩnh, lộ ra một ý tứ 'các người vừa phải thôi'.

Chàng trai trên tầng hai nhìn thấy Châu Kinh Trạch thì sắc mặt trở nên nhăn nhó, không dám huýt sáo nữa, bấy giờ anh mới bước lên trên tầng.

Mười phút sau, Châu Kinh Trạch ném một hộp quà vào trong lòng Hồ Thiến Tây, hất hất cằm về phía hai người: "Đi đây."

Trên ban công tầng năm, Châu Kinh Trạch ngậm điếu thuốc trong miệng, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào bóng dáng của hai người dưới tầng, đặc biệt là người con gái mặc chiếc váy màu trắng.

Thịnh Nam Châu bật nắp bật lửa châm thuốc cho Châu Kinh Trạch, nhìn thấy ánh mắt như có suy nghĩ của anh thì trêu ghẹo nói: "Mới vậy mà đã nhớ nhung rồi à?"

Châu Kinh Trạch cắn điếu thuốc, nghiêng đầu châm lửa, anh rít một hơi rồi kẹp điếu thuốc vào trong tay, hỏi ngược lại: "Cậu nghĩ mình sẽ thích kiểu như vậy sao?"

Anh trước giờ đều không chạm vào học sinh giỏi.

Châu Kinh Trạch chỉ cảm thấy cô quen mắt.

Trên đường quay về, Hứa Tùy không nhịn được bèn hỏi: "Tây Tây, sao Châu Kinh Trạch lại là cậu của cậu?"

"Hai gia đình của bọn mình có họ hàng với nhau, thật ra cậu ấy là cậu nhỏ của mình, mấy người bọn mình đều lớn lên cùng nhau." Hồ Thiến Tây giải thích.

Sau khi quay về trường, Hồ Thiến Tây đi lấy hàng chuyển phát nhanh, Hứa Tùy một mình về ký túc trước. Khi cô sắp sửa bước vào cửa lớn ký túc thì đột nhiên có một con mèo cam vọt ra bên ngoài từ trong bụi cỏ, hướng về phía Hứa Tùy kêu meo meo.

Con mèo con giẫm bàn chân tròn xoe bước đến bên cạnh Hứa Tùy, con ngươi màu hổ phách vẫn luôn nhìn cô, còn thử cọ cọ vào chân cô. Trái tim Hứa Tùy mềm nhũn, cô ngồi xổm xuống, phát hiện ra trên mặt của nó bị thương, vết máu vẫn còn đọng lại phía trên.

Có vẻ là do lúc chạy bừa ra ngoài đã bị gai của hoa cỏ dại gì đó đâm bị thương.

Hứa Tùy đứng dậy, đi tới gian hàng bán đồ ăn vặt trong ký túc mua một chai nước suối và một chiếc xúc xích, sau đó quay lại ngồi trước mặt nó, cô dùng nước suối giúp mèo con xử lý vết thương, rồi bóc vỏ xúc xích giơ ra trước cho mèo con ăn.

Sau khi cho ăn xong, Hứa Tùy vỗ nhẹ vào đầu của nó: "Chị đi đây, chị không nuôi được em."

Buổi tối, bạn cùng phòng vẫn chưa quay về, Hứa Tùy mở laptop, lên mạng tìm kiếm bài phát biểu của tân sinh viên trường Kinh Hàng trong năm nay, trang web rất nhanh đã hiện ra.

Hứa Tùy ngồi trước máy tính, yên tĩnh nhìn Châu Kinh Trạch trong video.

Châu Kinh Trạch đứng trên sân khấu, dưới sân khấu có chút ồn ào, anh duỗi thẳng cánh tay dài rồi bỗng dưng giơ cao micro lên một khoảng, trên mặt hiện rõ sự châm chọc, sinh viên bên dưới bật ra một trận cười vang dội.

Thầy chủ nhiệm chỉ cao có 160cm vừa mới phát biểu xong có vẻ đau đầu: "Đám sinh viên khóa này không dễ dạy bảo chút nào."

Chỉnh xong micro, Châu Kinh Trạch đứng trước đám đông, chậm rãi lên tiếng: "Các bạn sinh viên thân mến, tôi chỉ nói ngắn gọn thôi, đương nhiên tiếp theo các bạn cũng có thể cho rằng lời tôi nói đều là thừa thãi."

"Wow." Dưới sân khấu có người bật ra âm thanh trêu chọc.

"Tôi tin rằng nhiều người đã có hiểu biết sơ bộ về Kinh Hàng sau khi kết thúc đợt huấn luyện quân sự. Tôi không quan tâm liệu bạn có còn mang trong mình khát vọng như cũ, hay là đã sinh lòng chùn bước bởi tiếng chuông báo thức reo vang vào lúc sáu giờ sáng mỗi ngày hay không." Đôi mắt đen láy của Châu Kinh Trạch quét một vòng dưới sân khấu, dáng vẻ lưu manh vô lại xen lẫn điệu bộ thờ ơ, "Tương lai có lẽ sẽ càng khó khăn, tỷ lệ loại bỏ cao, trở thành phi công có lẽ sẽ phải đối mặt với tai nạn do thiên nhiên gây ra, bị cấm bay, và rất nhiều những vấn đề khác."

"Có rất nhiều người có lẽ sẽ vì điều này mà nản chí, tôi không muốn quan tâm đến mấy thứ này, trước kia tôi đọc được một câu nói trong sách, tôi muốn tặng nó cho mọi người - những người lựa chọn trở thành phi công."

Dưới sân khấu thoáng cái đã yên tĩnh trở lại, mọi người đều đang đợi xem Châu Kinh Trạch sẽ nói ra những lời gì. Châu Kinh Trạch đứng trên sân khấu, ánh mắt liếc nhìn người ngồi bên dưới, thanh âm mang theo một sự kiêu ngạo liều lĩnh.

"Thượng đế im lặng không lên tiếng, mọi thứ đều do chính tôi quyết định!"

Sinh viên bên dưới một lần nữa im lặng, sự im lặng tràn lan đến từng ngóc ngách. Châu Kinh Trạch cười khẽ, sau đó gấp tờ giấy phát biểu trong tay thành một chiếc máy bay giấy, ném thẳng xuống dưới sân khấu.

Chiếc máy bay giấy màu trắng bay lượn một vòng trong không trung rồi bay xuống dưới biển người đang ngồi dưới sân khấu. Đám sinh viên bỗng chốc nổ ra một tràng pháo tay và những tiếng reo hò.

"Ông đây phải trở thành một phi công xuất sắc nhất!"

"Mình nhất định sẽ chụp lại ảnh bầu trời xanh biếc cho mẹ mình xem!"

Có cơn gió thổi đến làm phất lên một góc áo T-shirt màu đen của Châu Kinh Trạch, anh đứng trên sân khấu, nhìn các bạn học nháo nhào ở bên dưới, chầm chậm mỉm cười.

Chàng trai mặc áo đen, lạnh lùng cao ngạo, giống như trước đây, nụ cười vừa ngỗ nghịch vừa tùy ý.

Hứa Tùy nhìn Châu Kinh Trạch trong màn hình, tim đập thình thịch, thình thịch, cơn sóng trong lòng cũng theo đó dâng trào. Dưới video có rất nhiều bình luận, cô đọc từng cái một.

Có người hỏi: [Người này là ai? Dựa vào đâu mà kiêu căng như vậy?]

Bạn học cùng trường nhiệt tình giải đáp: [Đúng là hiểu biết hạn hẹp! Sau khi thi đại học xong, người ta đã đến Hẻm núi Grand Canyon ở Mỹ để chơi nhảy dù, tiện thể thi được giấy phép phi công tư nhân lái máy bay trực thăng!"

Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng đẩy cửa, Hứa Tùy hoảng hốt dùng chuột tắt trang web.

Lương Sảng đá văng cửa ra, vừa vào trong đã ôm lấy bả vai Hứa Tùy nói: "Tùy Tùy, trước kia chẳng phải cậu nói với mình muốn tìm một công việc làm thêm sao? Mình vừa khéo quen được một chị khóa trên đang tìm gia sư, mình chuyển danh thiếp của chị ấy qua cho cậu rồi đấy."

Hứa Tùy gật đầu: "Ừm, cảm ơn cậu nhé."

"Khách sáo gì chứ!" Lương Sảng lại bóp mặt cô, xúc cảm đúng là tốt thật.

Sau khi Hứa Tùy kết bạn với đàn chị khóa trên, cô chủ động giới thiệu bản thân. Chị ấy rất nhiệt tình nói: [Chào em, chị nghe Lương Sảng nói rồi, em chính là cô nàng khóa dưới học Khoa y học lâm sàng, trong lúc giải phẫu còn rất can đảm, con bé cứ khen em học giỏi mãi. Dì của chị đang tìm

gia sư, dạy Toán và Tiếng Anh cho đứa bé lớp sáu, một tuần một buổi, nhưng thời gian dài khoảng hai tiếng, em có thể bố trí thời gian chứ?]

Hứa Tùy hỏi: [Địa chỉ ở đâu vậy ạ?]

Chị ấy trả lời: [Đường Hổ Phách ở Khu Tân Hợp, bởi vì không có tàu điện ngầm chạy thẳng tới nơi nên phải chuyển qua ngồi xe buýt khoảng hơn một tiếng.]

Hơn một tiếng đồng hồ cơ à... có hơi xa, nếu mà có tàu điện ngầm chạy thẳng đến thì tốt rồi, với cả Hứa Tùy còn bị say tàu. Khi cô đang do dự xem có nên đi hay không, thì đàn chị khóa trên gửi tin nhắn đến: [Rất nhiều người bởi vì vấn đề đường đi mà... Tóm lại là khó tìm gia sư, em có thể nể mặt chị không? Cuối tuần em đến phỏng vấn xem thế nào nhé? Ngộ nhỡ em lại thích đứa bé nhà đó thì sao, nếu như không hợp thì lúc đó từ chối cũng được.]

Chị ấy đã nói tới mức này rồi, còn từ chối thì có lẽ không tốt lắm, vậy là Hứa Tùy đồng ý đến phỏng vấn.

...

Không ai ngờ được, những ngày tiếp theo sống trong ký túc không hề yên bình, có một hôm Bách Du Nguyệt gào khóc trong phòng, khóc xong lại gọi điện thoại, kết quả gọi mấy cuộc đầu không gọi được, tức giận đến mức đập điện thoại xuống dưới đất vỡ tan tành.

Hồ Thiến Tây an ủi cậu ta: "Cậu đừng khóc, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Hứa Tùy lặng lẽ ngồi xổm xuống thu dọn mảnh vỡ. Khóe mắt Bách Du Nguyệt ướt đẫm nước mắt, thanh âm lạnh nhạt: "Không có gì, cãi nhau với bạn trai thôi."

Không tới hai ngày, mọi người trong lớp bắt đầu lan truyền tin Bách Du Nguyệt bị bạn trai đá, còn nói cậu ta đến ký túc xá của Châu Kinh Trạch đợi cả một đêm mà cũng không quay lại được, xung quanh có rất nhiều ý kiến khác nhau.

Đám Lương Sảng không tin, yêu nhau cãi cọ là chuyện bình thường!

Chiều thứ năm, Hồ Thiến Tây ở trong phòng nhận được tin nhắn thì ngồi bật dậy, nháy nháy mắt với Hứa Tùy: "Châu Kinh Trạch tới trường chúng ta có chút chuyện, bây giờ cậu ấy đúng lúc có thời gian, đi thôi, đưa cậu đi ăn trực!"

Hồ Thiến Tây dẫn Hứa Tùy đến nhà ăn phía Đông, Thịnh Nam Châu cũng có mặt, bọn họ còn để Hứa Tùy đề cử món ăn. Hứa Tùy vừa mới gọi xong một suất bún niêu, phồng má nói: "Đồ mình gọi chưa chắc các cậu đã thích ăn."

Thịnh Nam Châu nhướng mày: "Như này hơi coi thường người ta rồi đấy! Anh đây chẳng có gì là không dám ăn cả!"

Đúng lúc này, dì ở trong cửa lấy đồ ăn ở nhà ăn đẩy một suất bún niêu ra ngoài, Thịnh Nam Châu liếc nhìn, độ cay ở cấp biến thái, bên trên phủ kín một lớp dầu đỏ không nhìn thấy đáy.

Thịnh Nam Châu chụm hai tay lại với nhau: "Cáo từ!"

"Không ngờ cậu lại ăn cay giỏi như vậy!"

"Cậu ăn của cậu đi, sao nói nhiều vậy!" Châu Kinh Trạch đứng đằng sau đá anh ấy một cái, "Không ăn thì đừng ở đây ngáng đường."

Trên bàn ăn, bạn học Tiểu Hồ nhiều chuyện đến mức đũa cũng không tách ra mà đã bắt đầu nói chuyện: "Cậu, cậu với Bách Du Nguyệt có chuyện gì vậy? Cậu ta cứ khóc ở trong phòng suốt, khắp khoa đều đồn hai người chia tay rồi, nhưng Bách Du Nguyệt chỉ nói hai người đang cãi nhau."

"Chia tay rồi." Châu Kinh Trạch nói qua loa đại khái.

Hứa Tùy đang cúi đầu ăn mỳ, nước canh trong nồi phát ra những âm thanh 'tí tách', cô nghe thấy Châu Kinh Trạch nói lời này thì kinh hãi đến

mức bị sặc, hơi cay sộc thẳng vào trong cổ họng, vừa đau vừa cay, cô ho đến mức hai mắt ươn ướt.

Chợt có một bàn tay với những khớp xương rõ ràng đẩy một cốc nước qua, khi Hứa Tùy chạm phải ánh mắt của Châu Kinh Trạch thì nhất thời trở nên bối rối, đôi mắt của anh giống như nham thạch dưới đáy hồ, nước vừa rút, trông nó giống như nham thạch màu đen, trầm lặng mà phát sáng.

Châu Kinh Trạch đang nhìn cô chằm chằm.

~Hết chương 5~

Chương 6: Kẹo bạc hà màu xanh lá

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Cảm ơn." Hứa Tùy cầm cốc nước bên cạnh lên, nhờ nó để tránh né ánh mắt của Châu Kinh Trạch. Cô uống vội mấy hớp, cổ họng bấy giờ mới dịu đi một chút.

"Cậu có đau lòng không?" Hồ Thiến Tây hỏi.

"Cậu ấy?" Thịnh Nam Châu cười lạnh một tiếng, xoay người sát lại gần Châu Kinh Trạch, giơ tay sờ mó loạn xạ trước ngực anh, ngữ khí ẻo lả: "Thư Hoàn, anh không có trái tim!"

Châu Kinh Trạch thản nhiên như không, cúi sát bên tai anh ấy, ngữ khí cưng chiều, dùng giọng gió nói chuyện: "Ngoan nào, tối về cho em sờ."

Thịnh Nam Châu như bị điện giật vội rụt người lại, giữ khoảng cách với Châu Kinh Trạch, mắng nói: "Mẹ kiếp! Cậu bớt dụ dỗ mình đi, mình là trai thẳng đấy!"

"Ông Châu nhà cậu không để tâm tới chuyện chia tay đâu, 'Uy' đi mất rồi nên cậu ấy mới đau lòng." Thịnh Nam Châu nói.

"Không phải chứ, cậu nhặt về mới nuôi chưa được một tháng, còn đưa nó đến bệnh viện tiêm thuốc khám bệnh, nhanh vậy đã đi mất rồi sao?" Hồ Thiến Tây hỏi.

"Ừ." Châu Kinh Trạch hờ hững đáp lại, hạ thấp giọng nói một câu, "Con mèo vô ơn bội nghĩa!"

Sau khi nhóm người ăn cơm xong, Châu Kinh Trạch đi vào nhà vệ sinh ở đằng sau nhà ăn rửa tay. Lúc ra ngoài anh rút một tờ khăn giấy lau tay, nói: "Đi đây."

"Bye bye bé mập, bye bye em gái Hứa." Thịnh Nam Châu cười hihi vẫy vẫy tay với bọn họ.

Hứa Tùy gật gật đầu, Hồ Thiến Tây lập tức cuộn chặt nắm đấm, mắng nói: "Bye cái đầu cậu, ai muốn nhìn thấy cậu chứ."

Sau khi bọn họ rời đi, Hứa Tùy và Hồ Thiến Tây vai kề vai quay về phòng ký túc. Tuy bọn họ đã biết chuyện Bách Du Nguyệt và Châu Kinh Trạch chia tay, nhưng họ đều quyết định sẽ giả vờ như không biết gì.

Bởi vì lần thất tình này, hình như Bách Du Nguyệt thật sự rất buồn.

...

Một tuần mới lại đến, tối hôm trước vừa mới đổ một trận mưa. Đẩy cửa bước ra ngoài, trong không khí phảng phất mùi thơm của hoa cỏ, và mùi tanh tanh của nước mưa hòa lẫn với bùn đất.

Hứa Tùy ngồi trên xe buýt chưa được bao lâu thì thời tiết đã biến đổi, mặt trời chẳng mấy chốc đã nhô lên, ánh nắng rực rỡ chan hòa xuyên qua cửa kính xe. Hơi chói mắt, Hứa Tùy theo bản năng giơ tay che chặt mắt lại.

Cô đã hẹn với đối phương thời gian phỏng vấn là bốn giờ chiều, Hứa Tùy đổi liền một lúc ba tuyến xe buýt. Bởi vì đổ mồ hôi nên áo sơ mi trên người dính tệp lại sau lưng. Cô ngồi trên xe, xe chạy xóc nảy khiến cô nôn nao chóng mặt, gương mặt trắng bệch.

Cuối cùng Hứa Tùy cũng xuống xe trước bốn giờ, cô bước vào trong đường Hổ Phách, đi theo địa chỉ mà đàn chị gửi tìm đến số 79 trong đường Hổ Phách.

Vừa mới xuống xe không lâu, cảm giác buồn nôn trong người Hứa Tùy vẫn còn rất nghiêm trọng. Cô đi rất chậm, thong thả, nhìn thấy cách đó không xa có một cửa hàng tiện lợi, tên cửa hàng là 711. Chính giữa biển hiệu có một con số 7 màu đỏ, khung xung quanh là màu xanh lá.

Hứa Tùy đi về phía đó, cửa cảm ứng tự động mở ra, kêu lên một tiếng "ding."

"Kính chào quý khách." Một giọng nói uể oải không cảm xúc vang lên.

Hứa Tùy nhìn qua, không ngờ lại là Châu Kinh Trạch. Chàng trai tùy ý ngồi trên ghế của quầy thu ngân, lông mi đen dày cụp xuống, vẻ mặt uể oải hững hờ, là một bộ dạng vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Anh ngậm một điếu thuốc, cùi chỏ co lại, từng đường bắp thịt hiện rõ. Anh đang cúi đầu chơi game, nhìn từ bên cạnh, phần xương sau gáy nhô lên rất rõ ràng, lạnh nhạt mà mê người.

Có lẽ đã giữ tư thế đó quá lâu, Châu Kinh Trạch giơ tay xoa xoa cổ, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Hứa Tùy, nhướng mày rồi nói: "Sao lại là cậu?"

"Mình tới đây có chút việc." Ngữ khí của Hứa Tùy có chút căng thẳng.

Châu Kinh Trạch không quá để tâm, gật gật đầu, sau đó lại cúi đầu chơi game tiếp. Hứa Tùy xoay người, đứng ở trong một dãy tủ đông lạnh chọn tới chọn lui, sau lưng không ngừng vang lên những tiếng trong game "KO".

Hứa Tùy nhất thời đờ người ra đó, quên mất bản thân vào trong cửa hàng tiện lợi để mua cái gì. Hơi lạnh trong tủ đông lạnh phả ra ngoài, lạnh đến mức khiến cô giật mình. Cuối cùng cô hoảng hốt chọn bừa một hộp sữa vị đào.

Lúc thanh toán, Châu Kinh Trạch ném di động qua một bên, đứng dậy quẹt mã sản phẩm. Lúc Hứa Tùy trả tiền, Châu Kinh Trạch chú ý đến sự khác thường của cô, sắc mặt trắng bệch, làm cho hai đôi mắt vừa đen lại yếu đuối.

"Cậu sao vậy, sắc mặt không tốt lắm." Thanh âm của Châu Kinh Trạch trầm thấp, đang nhìn cô chằm chằm.

"Mình hơi say xe." Hứa Tùy trả lời.

Châu Kinh Trạch để lại một câu: "Đợi chút."

Anh xoay người tìm một chiếc áo khoác jacket, dùng lực rũ rũ xuống dưới, một hộp kẹo dạng viên rơi vào trong lòng bàn tay của anh. Châu Kinh Trạch mở nắp, tiện tay lấy một viên bỏ vào miệng, đầu lưỡi cuộn lấy viên kẹo, kẹo bạc hà bị anh cắn kêu lên những tiếng "rắc rắc". Thanh âm mơ hồ không rõ ràng: "Giơ tay."

Lông mi đen dày của Hứa Tùy run run, xòe lòng bàn tay. Rất nhanh, có một viên kẹo bạc hà màu xanh lá rơi xuống, giống như Thượng Đế ban tặng cho cô vậy. Cô không dám ngẩng đầu, sợ chạm phải ánh mắt của anh. Cô cứ ngẩn người nhìn tay của anh như vậy, các khớp xương ngón tay rõ ràng, gan bàn tay có một nốt ruồi màu đen, đang lắc lư trước mắt.

"Mình thường xuyên ăn kẹo này, hình như rất có tác dụng trong việc làm giảm chóng mặt." Châu Kinh Trạch ngậm điếu thuốc, thanh âm nghe không rõ lắm.

Năm phút sau, Hứa Tùy đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi. Cô đứng dưới ánh nắng mặt trời, nắm chặt kẹo trong lòng bàn tay, trong lòng bàn tay đầu là mồ hôi. Hôm đó, ánh mắt trời chiếu rọi khiến cô như sắp sửa tan chảy, vậy mà cô lại vô cùng vui vẻ.

Hứa Tùy bóc một viên kẹo, bỏ vỏ kẹo vào trong túi. Rõ ràng kẹo bạc hà có vị mát lạnh, nhưng cô lại thưởng thức ra được một mùi vị ngọt ngào.

Ai ngờ, trùng hợp của số phận lại đồng thời xảy ra vào cùng một ngày. Cô đi sai đường, vòng vèo nửa tiếng mới tìm thấy số 79 đường Hổ Phách, kết quả lại phát hiện ngôi nhà này nằm ở ngay đằng sau cửa hàng tiện lợi 711.

Hứa Tùy đứng ở ngoài cổng, lịch sử nhấn chuông, đối phương kêu lên một tiếng sau đó nhanh chóng ra mở cổng. Là một dì giúp việc.

Dì giúp việc dẫn Hứa Tùy vào trong, bấy giờ cô mới nhìn thấy nữ chủ nhân thật sự của ngôi nhà này. Đối phương là một người phụ nữ gần 40

tuổi, gương mặt duyên dáng mỹ lệ, mặc một chiếc váy bó mông vô cùng quyến rũ.

"Tiểu Hứa phải không? Đàn chị của cháu nói với dì rồi, cháu gọi dì là dì Thịnh là được, tới ăn hoa quả đi, dì vừa mới gọt xong đấy." Đối phương niềm nở lên tiếng.

"Cảm ơn dì." Hứa Tùy nhìn bà ấy rồi hỏi: "Là ai cần học thêm vậy ạ?"

"Xem đầu óc của dì này, dì quên mất không nói, là con trai út của dì, để dì gọi nó xuống." Dì Thịnh hướng về phía cầu thang gọi: "Thịnh Ngôn Gia, mau xuống đây, cô giáo mới tới rồi, đừng có quấn lấy anh con chơi game nữa."

Không có phản ứng.

Dì Thịnh ngượng ngùng cười nói: "Tiểu Hứa, hay là cháu lên trên với dì nhé? Đúng lúc dì cũng muốn xem thử cháu dạy như thế nào."

"Được ạ." Hứa Tùy gật đầu.

Hứa Tùy đi theo người phụ nữ lên trên tầng, hai người đi đến căn phòng thứ ba bên tay trái. Hứa Tùy đứng ở ngoài cửa, vừa nhìn đã thấy hai người đang chơi game ở trong phòng.

"Thịnh Ngôn Gia, vẫn còn quấn lấy anh Kinh Trạch của con chơi game hả. Mẹ cho con ba phút, cút ra ngoài đây cho mẹ!" Ngữ khí của dì Thịnh bình tĩnh, "Ông Lý thu gom phế liệu ở dưới tầng muốn lấy cái máy chơi game của con lâu lắm rồi đấy."

Âm thanh của trò chơi hơi ngừng lại.

Nghe thấy cái tên quen thuộc, tim Hứa Tùy nhảy vọt lên. Châu Kinh Trạch bỏ tay cầm điều khiển trò chơi xuống, vừa quay đầu lại nhìn thấy Hứa Tùy, anh ngẩn người, ngay sau đó trở nên vui vẻ, đúng là trùng con mẹ nó hợp thật.

"Vào học rồi." Châu Kinh Trạch đứng dậy, xoa xoa đầu của đứa bé.

Thịnh Ngôn Gia ôm ống quần của Châu Kinh Trạch, khốn khổ cầu xin: "Anh à, em xin anh đó, chơi với em một ván nữa đi."

"Không chơi nữa, em quá kém." Châu Kinh Trạch ngồi xổm xuống gỡ từng ngón tay của thằng bé ra, uể oải cười một tiếng, "Học hành cho tốt vào."

Châu Kinh Trạch ra khỏi phòng, nhướng mày. Anh đứng trước mặt Hứa Tùy, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của cô, anh giải thích đơn giản ngắn gọn: "Thằng bé là em trai ruột của Thịnh Nam Châu, nhà của mình cũng ở gần đây. Cửa hàng tiện lợi là của nhà cậu ấy, mình chỉ trông nom một lúc thôi, bởi vì dì Thịnh đi đánh mạt chược rồi."

Bị tiểu bối cáo trạng, dì Thịnh mất mặt, bà đẩy Châu Kinh Trạch ra ngoài rồi đánh đòn phủ đầu trước: "Đừng có cản trợ cô giáo Tiểu Hứa dạy học!"

"Vâng."

Thời gian dạy thử khá ngắn, Hứa Tùy dạy khoảng ba mươi phút, dì Thịnh nói thẳng rất hài lòng, còn bảo con trai nhỏ của mình hoan nghênh cô giáo mới.

Thịnh Ngôn Gia có một mái tóc xoăn, gương mặt nhỏ mũm mĩm viết rõ không tình nguyện, nhưng miệng lại chỉ có thể làm trái với lương tâm mà nói: "Cô giáo Tiểu Hứa, hoan nghênh cô ạ."

Hứa Tùy mỉm cười, dì Thịnh tiễn cô ra ngoài, đúng lúc đụng phải Châu Kinh Trạch đang ngồi trên sô pha chuẩn bị rời đi, dì Thịnh lập tức chặn anh lại: "Cháu đi đâu đấy?"

"Còn có thể đi đâu ạ? Cháu về nhà." Châu Kinh Trạch cười bất lực.

"Không được, nhà cháu có mỗi mình cháu, về cái rắm! Ở lại đây ăn cơm, dì sẽ làm món cà tím xào mà cháu thích ăn." Dì Thịnh nói.

Châu Kinh Trạch uể oải cười nói: "Cứ như này thì cháu sẽ thành con trai của dì mất."

"Vậy vừa khéo, dì với Thịnh Nam Châu đã cắt đứt quan hệ mẹ con từ lâu rồi, đúng lúc có cháu thêm vào." Dì Thịnh mặt không cảm xúc nói.

Châu Kinh Trạch cúi đầu cười, vai run cả lên, nét mặt nhẹ nhõm vui sướng, cuối cùng cũng không đi nữa.

Dì Thịnh tiễn Hứa Tùy ra ngoài, sau đó kéo lấy tay cô, ngữ khí trách mắng: "Dì đã bảo cháu ở lại ăn bữa cơm mà."

Hứa Tùy mỉm cười lắc đầu: "Cháu vẫn còn chút việc dì ạ, lát nữa cháu còn phải đến thư viện."

"Tiểu Hứa à, dì rất hài lòng với cách cháu dạy học lúc nãy. Nửa năm sau là Thịnh Ngôn Gia phải kiểm tra rồi, vậy mà thành tích của thằng nhóc này... Dì nuôi lợn có khi còn giỏi hơn nuôi nó, mong rằng cháu có thể giúp đỡ thằng bé. Đương nhiên, dì cũng biết cháu lo lắng về lộ trình đường đi, tới đây quả thật mất sức một chút, hay là tối nay cháu cứ suy nghĩ, tới lúc đó có thể liên lạc với đàn chị của cháu."

"Vâng ạ." Hứa Tùy gật gật đầu.

...

Buổi tối, Hứa Tùy quay về ký túc, cô tìm được một chiếc lọ thủy tinh sạch sẽ, sau đó bỏ hết kẹo bạc hà mà Châu Kinh Trạch cho cô vào bên trong, không nỡ ăn thêm một viên nào.

Tới mười giờ, trong phòng vẫn chỉ có một mình cô, Hứa Tùy chống tay lên cằm nhìn lọ thủy tinh thơ thẩn. Đột nhiên, Hồ Thiến Tây đẩy cửa đi vào, nói: "Tùy Tùy, có nhớ mình không hả?"

"Nhớ." Hứa Tùy cười ngọt ngào.

"Hôm nay mình nghe Lương Sảng nói cậu đi phỏng vấn dạy gia sư, thế nào rồi?" Hồ Thiến Tây ngồi xuống hỏi.

Hứa Tùy rót một cốc nước cho cô ấy, nghĩ ngợi: "Cũng tốt lắm, mà trùng hợp là nhà mà mình đến phỏng vấn không ngờ lại là nhà của Thịnh Nam Châu, học sinh phải dạy là em trai của cậu ấy."

"Đường Hổ Phách? Chết tiệt, ai lôi cậu đến nơi xa vậy chứ? Trường học cách chỗ đó hơi xa, chắc cậu cũng mệt chết rồi chứ gì, Tùy Tùy." Hồ Thiến Tây đau lòng, "Nhưng hình như em trai Thịnh Nam Châu đúng là đang tìm gia sư."

"Ừ." Hứa Tùy trả lời, cô nhớ ra gì đó hỏi Hồ Thiến Tây, ngữ khí chần chừ lại lo sợ bản thân tỏ ra quan tâm quá mức, "Tây Tây, chuyện là mình nghe dì Thịnh nói, Châu Kinh Trạch sống một mình sao?"

Hồ Thiến Tây thở dài một hơi: "Dù sao thì mối quan hệ của nhà cậu ấy có hơi phức tạp. Trước kia cả nhà cậu ấy sống trong đường Hổ Phách, đến năm lớp chín thì mẹ cậu ấy qua đời, bố cậu ấy định chuyển đi, nhưng Châu Kinh Trạch không chịu, thế là một mình cậu ấy ở lại đấy. Đến bây giờ cậu ấy vẫn sống trong ngôi biệt thự đó, cũng may là cậu ấy có nuôi một con chó Berger, nó có thể bầu bạn với cậu ấy."

"Là vậy ư." Hứa Tùy lên tiếng, cô đột nhiên nhớ lại buổi chiều Châu Kinh Trạch ngồi trên sô pha, khi dì Thịnh giữ anh lại ăn cơm, đáy mắt anh phảng phất xuất hiện ý cười.

Không lâu sau, đàn chị khóa trên gửi tin nhắn đến, hỏi cô đã nghĩ xong chuyện dạy gia sư chưa. Hứa Tùy nhớ tới đôi mắt đen láy trầm tĩnh đó, thế là cô gõ vào trong đoạn đối thoại nói:

Em nghĩ xong rồi, em muốn đi.

~Hết chương 6~

Chương 7: Người này hiện đã là bạn bè của bạn, hãy gửi lời chào đến họ.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Cuối cùng Hứa Tùy đã đồng ý trở thành gia sư của Thịnh Ngôn Gia. Khi đi dạy vào cuối tuần, cô còn đặc biệt sửa soạn một chút, mặc một chiếc áo cộc tay dệt kim, bên dưới phối hợp một chiếc quần bò màu xanh lam, trẻ trung xinh đẹp. Cô đang soi gương chải tóc, để lộ ra vòng eo thon thả.

"Wow, Tùy Tùy, cậu quả thực là người phát ngôn của ngọc nữ thanh thuần mà, mình muốn bao nuôi cậu." Hồ Thiến Tây bổ nhào về phía cô.

Hứa Tùy búi tóc, vầng trán đầy đặn, đuôi mắt hơi nhếch lên, tạo hình vòng cung xinh đẹp lại hấp dẫn. Cô vừa thu dọn đồ đạc vừa né tránh sự truy đuổi của Hồ Thiến Tây.

"Được, nhưng giữa mình và idol của cậu, cậu chỉ được phép chọn một thôi." Hứa Tùy cười nói.

"Vậy thì mình vẫn chỉ muốn 'yêu' idol của mình thôi." Hồ Thiến Tây đưa ra câu trả lời một cách quả quyết.

Sau khi nô đùa với Hồ Thiến Tây, Hứa Tùy thu dọn xong đồ đạc rồi ra ngoài. Lần này cô đã có kinh nghiệm, mua trước miếng dán chống say xe dán vào sau tai, sau đó chuyển ba chuyến xe buýt đi đến số 79 đường Hổ Phách.

Hứa Tùy tới nhà Thịnh Nam Châu, cậu bé tóc xoăn vẫn đang chơi game. Thịnh Ngôn Gia thấy cô giáo đến rồi, sợ cô mách lẻo nên đành bỏ tay cầm chơi game xuống một cách không tình nguyện.

Nhưng bất ngờ là, trong một tiếng đồng hồ lên lớp, thái độ phối hợp của Thịnh Ngôn Gia tương đối cao. Hứa Tùy lấy một bộ đề thi để khảo sát kiến thức cơ bản của thằng bé trước, sau đó nhắm vào những thiếu sót của nó để giảng dạy.

Thằng bé khá nghe lời, cũng không ầm ĩ, nhưng đến khi bắt đầu làm đề thi của tiết thứ hai, Thịnh Ngôn Gia bắt đầu than ngắn thở dài, rõ ràng không còn tập trung nữa. Thì ra vấn đề xuất hiện ở đây.

Hứa Tùy cầm đề thi gõ nhẹ vào đầu cậu bé tóc xoăn: "Em mới có mấy tuổi mà đã than ngắn thở dài, mau làm bài đi."

"Cô giáo Tiểu Hứa, chị không hiểu, thế hệ của bọn em suốt ngày phải vùi đầu vào học hành. Người lớn căn bản chẳng biết tuổi thơ của bọn em ở đâu." Thịnh Ngôn Gia như ông cụ non nói.

Hứa Tùy hỏi thằng bé: "Vậy tuổi thơ của em ở đâu?"

"Ở Vương Quốc Chiến Đấu, Western World,..." Tóc xoăn trả lời không chút do dự.

...

Hứa Tùy nhìn thời gian, lên tiếng: "Nếu em có thể rút ngắn thời gian hoàn thành đề thi từ một tiếng xuống còn bốn mươi phút, chị có thể chơi game cùng em hai mươi phút."

"Đưa em qua ván." Hứa Tùy bổ sung thêm một câu.

"Xùy, người chơi game lợi hại nhất trên thế giới này, em chỉ khâm phục mỗi anh Kinh Trạch thôi." Tóc xoăn không tin.

Hứa Tùy không hề kích động, ngữ khí bình tĩnh: "Phải không? Vậy từ hôm nay trở đi, em có người thứ hai để khâm phục rồi."

Thịnh Ngôn Gia hiển nhiên đã bị kích động, nó ép bản thân tập trung cao độ làm xong đề thi một cách nhanh chóng, ngữ khí khiêu khích: "Thế nào, cô giáo tới chơi một ván chứ?"

"Tiểu Quỷ, bây giờ vẫn chưa tới giờ tan học, chị chỉ đồng ý sẽ chơi game với em, nhưng không phải bây giờ." Hứa Tùy lên tiếng.

Tóc xoăn ủ rũ bò rạp xuống bàn, Hứa Tùy chấm bài, sau đó giảng cho thằng bé nghe phương thức giải bài, đồng thời khoanh tròn những điểm mấu chốt cho nó.

Có lẽ Hứa Tùy đã quá thông thạo đạo lý ăn bánh vẽ này rồi, đầu tiên cho người ta hy vọng, sau đó thúc đẩy Thịnh Ngôn Gia tiến về phía trước. Quả nhiên, trong vòng hai tiếng, Thịnh Ngôn Gia cảm giác bản thân đều đã nắm được tất cả các kiến thức mà trước kia nó không hiểu rồi.

Nó không khỏi có chút khâm phục Hứa Tùy.

"Cô giáo, đến lúc thực hiện lời hứa rồi ạ." Thịnh Ngôn Gia tâm tâm niệm niệm trò chơi của nó.

Thịnh Ngôn Gia lập tức bật máy chơi game, sau đó trình chiếu, nó lấy một chiếc tay cầm đưa cho Hứa Tùy, cầm điều khiển từ xa hỏi: "Cô giáo, chị chơi game gì?"

"Super Smash Bros." Hứa Tùy giảng bài tới mức khát khô cả họng, giọng nói yếu ớt, "Có thể rót cho cô giáo cốc nước không?"

Thịnh Ngôn Gia mới chỉ là một cậu bé vậy mà lại rất chu đáo, xách hẳn một giỏ đồ ăn vặt vào trong. Hứa Tùy chọn một hộp sữa, một chiếc bánh mỳ phô mai mặn để lót dạ.

Hai người ngồi trên tấm thảm mềm mại, bắt đầu hành trình trò chơi. Vừa vào ván được mười phút, Hứa Tùy đưa thằng bé thoát khỏi cuộc thám hiểm mê cung một cách thuận lợi, Thịnh Ngôn Gia để lại một chữ: "Phục!"

Giữa chừng, Hứa Tùy cầm tay cầm, nhìn màn hình giống như vô tình hỏi: "Sao không trông thấy anh em đâu vậy?"

Thịnh Ngôn Gia nghiêng đầu hỏi một cách cảnh giác: "Chị hỏi anh nào cơ?"

Trái tim Hứa Tùy đập loạn một nhịp, cô giả vờ điềm tĩnh nhìn thẳng phía trước: "Chị chỉ hỏi vậy thôi."

"Ồ, em cũng không biết nữa. Anh ruột của em thì thường xuyên quay về, còn anh Kinh Trạch thì không chắc, nếu như anh ấy đang yêu đương thì ít khi về lắm, lúc độc thân thì hay quay về hơn." Thịnh Ngôn Gia trả lời.

Hứa Tùy thầm thở dài trong lòng.

Hứa Tùy rất lợi hại, dẫn dắt Thịnh Ngôn Gia trong suốt cuộc phiêu lưu, Thịnh Ngôn Gia chơi game thích ôm đùi người ta, lúc trên màn hình hiển thị thắng lợi, nó kích động đến mức đập tay với Hứa Tùy.

Cô đói lả cả người, nhanh chóng cắn một miếng bánh mỳ.

Thịnh Ngôn Gia nhấn điều khiển từ xa, đang chuẩn bị vào ván tiếp theo thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, nó không quay đầu, đáp: "Mời vào."

Thịnh Nam Châu đẩy cửa đi vào, bên cạnh còn có Châu Kinh Trạch đang đứng đút hai tay vào túi.

"Anh!" Thịnh Ngôn Gia ném tay cầm trò chơi, đi về hướng cửa phòng.

Hứa Tùy cả kinh quay đầu, giờ phút này, cô đang ngồi khoanh chân trên thảm, trong miệng ngậm một túi sữa, môi còn dính đầy vụn bánh mỳ, chẳng còn chút hình tượng nào.

Thịnh Nam Châu dang rộng cánh tay, nhưng Thịnh Ngôn Gia lại bổ nhào về phía Châu Kinh Trạch, người ở đằng trước cười lạnh một tiếng: "Em đổi họ luôn đi!"

"Anh ơi, anh không biết thì thôi, cô giáo Tiểu Hứa chơi game cực kỳ lợi hại, là Vua của Super Smash Bros đó." Thịnh Ngôn Gia bắt đầu chia sẻ thành tích chiến đấu của bọn họ.

Thịnh Nam Châu kinh ngạc: "Em gái, không nhận ra đấy, một người ngoan như cậu mà cũng biết chơi game à?"

Châu Kinh Trạch ngước mắt nhìn qua, ngữ điệu hời hợt như mọi khi: "Thích chơi game sao?"

Từ khoảnh khắc anh bước vào cửa, nét mặt Hứa Tùy đã có chút căng thẳng, cô dùng tay phủi sạch miệng, chiếc bánh mỳ bị cắn bừa một miếng ở bên bàn vứt đi cũng không được, cô chỉ đành giữ chặt trong tay giấu ở sau lưng.

"Lúc học tập áp lực lớn quá sẽ chơi game để giảm áp lực." Hứa Tùy cực khổ duy trì vẻ điềm tĩnh ngoài mặt, lông mi cong vút tự nhiên, "Lúc hai cậu muốn chơi có thể tìm mình."

Vừa nói xong Hứa Tùy tức khắc cảm thấy hối hận. Cô đang nói gì thế hả.

"Cô giáo, chị thiên vị!" Thịnh Ngôn Gia không phục.

Thịnh Nam Châu cho Thịnh Ngôn Gia một cái bạt tai: "Nếu không thì sao, trong căn phòng này ngoài em ra bọn anh đều không có áp lực lên lớp."

Thịnh Ngôn Gia không nói nên lời, mặt Hứa Tùy hơi ửng đỏ, cảm thấy bản thân ở đây bị mất mặt quá nhiều, vội vội vàng vàng thu dọn đồ đạc muốn rời đi.

Hứa Tùy ôm sách vở đi xuống tầng, vừa ra khỏi cổng thì nhìn thấy dì Thịnh, nói: "Dì Thịnh, cháu dạy xong rồi, cháu đi trước đây ạ." Hứa Tùy chào hỏi với bà một câu.

Dì Thịnh cười tươi nói: "Ở lại đây ăn cơm đã."

"Dạ thôi ạ, cháu..." Hứa Tùy từ chối theo bản năng.

Kết quả dì Thịnh người thì gầy mà sức lực lớn cực kỳ, kéo thẳng Hứa Tùy lại vào trong sân, nhiệt tình đến mức khiến cô không cách nào trở tay kịp.

Hứa Tùy cứ thế ở lại ăn cơm tối, bố Thịnh vẫn còn ở công ty giải quyết những chuyện quan trọng, phải tăng ca nên không thể về nhà, trên bàn ăn ngoài Châu Kinh Trạch, còn có hai anh em cục cưng nhà họ Thịnh nữa.

Sau khi ăn xong đã là tám giờ hơn, Hứa Tùy nói cảm ơn với dì Thịnh một lần nữa, chuẩn bị ra về. Dì Thịnh nhìn sắc trời bên ngoài tối đen như mực, lên tiếng: "Ăn cơm xong đã giờ này rồi, một mình cháu quay về dì cũng không yên tâm, Nam Châu con đưa cô giáo Tiểu Hứa về đi."

Thịnh Nam Châu giơ tay gãi gãi sau gáy: "Nhưng xe của con mang đi bảo dưỡng rồi."

Vẻ mặt Hứa Tùy chật vật, cô đang muốn nói "không cần đâu", thì Châu Kinh Trạch đã cúi người, lấy chìa khóa xe trên bàn, nói: "Đi thôi, mình đưa cậu về."

"Xem trí nhớ của dì này, quên mất trường học của hai đứa con với cô giáo Tiểu Hứa sát cạnh nhau, sau này khi về nhà vào cuối tuần thì hai đưa thuận tiện đón con bé tới đây luôn nhé." Dì Thịnh tự vỗ vào đầu mình, dặn dò nói, "Cháu phụ trách đưa con bé về trường an toàn cho dì đấy."

Châu Kinh Trạch đút hai tay trong túi quần đi ra ngoài, không quay đầu, rút một cánh tay ra làm động tác OK. Cũng không biết anh đồng ý chuyện nào nữa.

Hứa Tùy ôm sách vở đi theo sau lưng anh từng bước, từng bước. Cô phát hiện nhà của Châu Kinh Trạch ở ngay bên cạnh nhà Thịnh Nam Châu, số 80 đường Hổ Phách.

So với đèn đóm sáng rực của nhà họ Thịnh, thì căn biệt thự rộng lớn nguy nga của nhà Châu Kinh Trạch lại im phăng phắc đến đáng sợ, tối om không một chút ánh sáng, dấy lên một tia ảm đạm, cô độc.

Một chiếc mô tô đen dừng bên ngoài cổng nhà anh, Châu Kinh Trạch đi qua đó, ném một chiếc mũ bảo hiểm màu xanh lam cho cô. Hai tay Hứa Tùy đón lấy, suýt thì bị rơi.

Cô cởi móc cài một cách khó khăn, đội vào, mũ bảo hiểm to đến mức che kín hết cả gương mặt cô, đến cả đôi mắt cũng không thấy đâu.

Châu Kinh Trạch đứng bên cạnh nhìn với một ánh mắt thích thú, anh giơ tay nâng mũ bảo hiểm trên đầu Hứa Tùy lên. Mặt Hứa Tùy bị ngạt nên có chút ửng đỏ, giờ phút này đang phồng má thở lấy thở để.

"Đợi mình một lát." Châu Kinh Trạch nói một câu.

Châu Kinh Trạch bước vào cổng nhà, đèn kích hoạt bằng âm thanh bật sáng, rất nhanh đã quay trở lại, trong tay cầm một chiếc mũ bảo hiểm màu vàng tươi.

"Thử cái này đi." Châu Kinh Trạch đưa mũ bảo hiểm cho cô.

Mũ bảo hiểm rõ là nhỏ hơn một size, Hứa Tùy đội vào, vừa như in. Hứa Tùy đội chiếc mũ bảo hiểm màu vàng tươi, đôi mắt nai long lanh, trên đỉnh đầu còn có một họa tiết hoạt hình.

Một cô gái luôn ngoan ngoãn như cô, giờ đây có thêm chút hung dữ đáng yêu.

Châu Kinh Trạch liếc nhìn, nụ cười trên mặt không nhịn được nữa. Hứa Tùy cảm thấy kỳ lạ, hỏi: "Có gì không đúng sao?"

"Chiếc mũ bảo hiểm cậu đang đội là size của Thịnh Ngôn Gia, mua lúc thằng bé học lớp sáu, khi đó nó là fan hâm mộ số một của Marvel." Giọng của Châu Kinh Trạch trầm thấp, xen lẫn ý cười.

"Mình cao 165cm." Hứa Tùy nhỏ giọng giải thích.

Lúc Châu Kinh Trạch đang chuẩn bị lái xe rời đi, phát hiện có thứ gì đó giữ chặt lấy ống quần của anh, vừa quay đầu liền nhìn thấy chú chó Berger trong nhà không biết đã chạy theo ra ngoài từ khi nào.

"Mình hút thuốc được chứ?" Châu Kinh Trạch hỏi.

Hứa Tùy gật gật đầu, cô nhìn thấy Châu Kinh Trạch đi đến dưới bức tường vây, rút một điếu thuốc từ trong bao thuốc ra ngoài, ngón tay anh cầm điếu thuốc gõ gõ lên mặt bao thuốc, sau đó ngậm vào trong miệng, cúi đầu chụm tay che lửa, khói thuốc từ trong cánh môi mỏng bay ra ngoài.

Berger ngoan ngoãn nằm bò bên chân Châu Kinh Trạch, anh lấy điếu thuốc trong miệng ra, ngồi xổm xuống, bàn tay to lớn xoa xoa đầu của nó, Berger nhân cơ hội liếm liếm lòng bàn tay của anh.

Ánh đèn đường lờ mờ, biểu cảm trên mặt Châu Kinh Trạch thả lỏng, có một khoảnh khắc, những tia ngỗ ngược, ngang tàng trên mặt anh hoàn toàn biến mất, Hứa Tùy nhìn được vẻ dịu dàng trên gương mặt đó.

"Nó tên là gì vậy?" Hứa Tùy không nhịn được hỏi.

"Kratos - một trong những vị thần chiến tranh của Hy Lạp cổ đại." Châu Kinh Trạch ngậm điếu thuốc trong miệng, cười đến mức rơi cả tàn thuốc xuống dưới chân.

Chỉ là, bầu không khí nhẹ nhàng này không kéo dài quá lâu, di động trong túi quần Châu Kinh Trạch rung lên, anh lấy ra nhìn, biểu cảm trên mặt phút chốc trở nên khác thường.

Anh không nghe, điện thoại đổ chuông hết lượt này đến lượt khác. Châu Kinh Trạch nhấn nút nhận máy, đến cả lời khách sáo cũng lười nói, ngữ khí lạnh lẽo: "Có chuyện gì?"

Bố Châu bị nghẹn lời nên có chút bất mãn, cố gắng kiềm chế cơn giận: "Tuần sau quay về ăn bữa cơm đi, sinh nhật bố, vừa khéo cả nhà ta xum vầy..."

Nghe thấy ba chữ "cả nhà ta" này, sắc mặt Châu Kinh Trạch lóe lên một tia u ám, khắp gương mặt là vẻ thù địch, trực tiếp ngắt lời: "Con có việc, thời gian của cha hiền con thảo bố giữ lại cho con trai của bố đi."

Không đợi đối phương trả lời, Châu Kinh Trạch thẳng tay ngắt điện thoại, anh giơ tay để Kratos quay về, đứng thẳng người lên. Đầu lọc thuốc

vứt dưới đất, bị đế giày giẫm lên, một chút ánh lửa le lói cuối cùng cũng tắt ngóm.

Châu Kinh Trạch lái xe đưa Hứa Tùy về trường học.

Tâm trạng của anh rõ ràng không tốt chút nào, gió thổi vù vù, Hứa Tùy ngồi sau xe, tuy không nhìn thấy được biểu cảm của Châu Kinh Trạch, nhưng cô cũng biết trên dưới người anh đều viết to hai chữ "khó chịu".

Châu Kinh Trạch lái xe rất nhanh, anh cúi người, tăng tốc hết cỡ, gió vút qua tai đập thẳng vào mặt vì gấp đôi tốc độ, cảnh vật hai bên đường tụt lùi chóng mặt như một bộ phim điện ảnh bị tua nhanh.

Trái tim Hứa Tùy nhảy vọt lên tận cổ họng, cô trước giờ chưa từng ngồi xe lái với tốc độ nhanh thế này, vừa lo lắng vừa sợ hãi, anh càng lái càng hăng, Hứa Tùy cảm thấy mọi thứ mà cô nhìn thấy giờ đây đều trở nên mờ mịt.

Cô biết Châu Kinh Trạch đang phát tiết, chỉ có thể im lặng giữ chặt song sắt hai bên xe.

Châu Kinh Trạch cuối cùng cũng trút bỏ được tâm trạng, trong phút chốc, anh cảm thấy cả người Hứa Tùy ở sau lưng cứng đờ, anh tháo mũ bảo hiểm quay đầu liếc nhìn, đầu ngón tay của Hứa Tùy trắng bệch, giữ rịt song sắt.

Trái tim anh khẽ rung động, giống như bị thứ gì đó xoẹt qua.

Châu Kinh Trạch bất giác thả lỏng tay ga, giảm tốc độ. Đến ngay cả anh cũng không biết, đây là một sự thỏa hiệp trong vô thức.

Tốc độ xe đột nhiên chậm lại, Hứa Tùy cảm giác tia thù địch trên người anh cũng chầm chậm tan đi, lại quay về dáng vẻ thờ ơ như trước. Mùa hè thật ra đã trôi qua rất lâu rồi, gió đêm hơi lạnh, nhưng khi thổi đến cũng rất dễ chịu.

Xe đã lái được một nửa quãng đường, rõ ràng đã giảm tốc độ, nhưng anh vẫn cảm thấy Hứa Tùy không thoải mái. Thanh âm trầm thấp của Châu Kinh Trạch theo gió truyền vào tai: "Sợ mình à?"

"Hả, đâu có." Hứa Tùy vội vã trả lời.

Chỉ là ở bên cạnh cậu căng thẳng quá thôi, luôn muốn nói gì đó với cậu nhưng lại sợ cậu không thích. Hứa Tùy nói thầm trong lòng.

"Vậy cậu cứng đờ ra thế làm gì?" Châu Kinh Trạch hờ hững hỏi, anh nheo mắt nhìn thẳng về phía trước, "Xuống dốc rồi, bám chặt vào."

Đó là đoạn đường mà anh thích nhất, luôn có cảm giác cuộc sống đang tăng tốc nhưng lại chỉ thuộc về riêng mình anh.

Hứa Tùy vươn tay bám chặt vạt áo anh một cách dè dặt, Châu Kinh Trạch đưa cô lao vút xuống dưới, lưng anh rất rộng, đặc biệt là xương bả vai khi cúi xuống cực kỳ sắc nét, Hứa Tùy ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, và mùi bạc hà mát lạnh, vừa lạnh lẽo, vừa độc đáo, có chút tràn ngập khoang mũi.

Một trận gió đêm thổi đến, tóc Hứa Tùy bay tán loạn, có một lọn tóc không nghe lời dính vào sau gáy anh, mờ ám, không kiểm soát được.

Hứa Tùy nhìn chằm chằm mạch máu màu xanh nhạt sau gáy anh, giơ tay, vô cùng cẩn thận khều nó xuống, nhưng đầu ngón tay lại không may chạm phải da của anh, cuống quýt thu tay lại.

Chắc không phát hiện ra đâu nhỉ.

Xoẹt nhẹ qua hệt như xúc cảm của lông vũ. Châu Kinh Trạch nắm chặt tay lái mô tô, nhìn thẳng phía trước, mắt chớp một cái.

Khoảnh khắc xuống dốc, Hứa Tùy kinh ngạc phát hiện, đèn đường ở hai bên giống như có cảm ứng, lần lượt sáng lên từng cái một, ánh sáng lay động, tựa như dải ngân hà bỗng dưng điểm sáng trong vũ trụ.

Ngân hà tuyệt đẹp, cô và chàng trai mình thích thầm ở chính giữa trung tâm vũ trụ ấy.

Đột nhiên, bởi vì một chỗ ngoặt mà Hứa Tùy theo quán tính đổ ập vào lưng anh, cả người dính sát lên người anh. Lúc này đổi thành Châu Kinh Trạch người đang lái mô tô cứng đờ, anh cảm nhận được gò má của Hứa Tùy ở sau lưng, cùng với bộ ngực mềm mại của người thiếu nữ, còn rất căng tròn.

Cổ họng Châu Kinh Trạch phút chốc ngưa ngứa.

Hứa Tùy lập tức thẳng người, hoảng hốt nói: "Xin lỗi."

Châu Kinh Trạch không trả lời ngay, đầu lưỡi chạm lên hàm trên, cười uể oải: "Ngoan thật đấy, Hứa Tùy, mình lợi dụng cậu, sao lại là cậu xin lỗi chứ?"

"Vậy cậu muốn xin lỗi mình sao?"

Châu Kinh Trạch cười khẩy một tiếng, không trả lời, tiếp tục lái về phía trước.

Sau khi tới cổng trường học, Hứa Tùy xuống xe, cởi mũ bảo hiểm trả lại cho anh, nhìn anh: "Cảm ơn."

Châu Kinh Trạch vẫn ngồi trên mô tô, rút di động ra đọc tin nhắn, toàn là những lời quan tâm của dì Thịnh dành cho Hứa Tùy. Anh như nhớ tới gì đó, ngước mắt: "Đúng rồi, sau này cuối tuần đi dạy có thể tìm mình, nếu mình có thời gian quay về thì sẽ đón cậu luôn."

"Được." Mắt Hứa Tùy sáng lên, cô hỏi, "Vậy cậu học lớp nào ở Học viện Hàng Không thế, tới lúc đó mình đến tìm cậu..."

Châu Kinh Trạch cầm di động mở khóa, đưa tới trước mặt cô, giọng điệu tùy ý: "Để bớt phiền phức, cậu kết bạn Wechat của mình đi."

Trên đường quay về ký túc xá, cảm giác cứ như một giấc mộng vậy, không ngờ cô lại kết bạn được với Wechat của Châu Kinh Trạch. Hồi học cấp ba, trong lớp có nhóm chat QQ, lúc đấy thêm mọi người vào nhóm đều là thêm theo từng top, cô cũng lẫn trong đó, may mắn kết bạn được với Châu Kinh Trạch, chỉ là chưa bao giờ nói chuyện với nhau mà thôi.

Anh rất ít khi đăng bài, nhưng Hứa Tùy luôn xem trang cá nhân của anh. Về sau khi học lớp 12, vừa mới có Wechat, Châu Kinh Trạch không dùng QQ nữa, chỉ dùng để chơi game. Hứa Tùy cũng triệt để mất hết thông tin của anh.

Hứa Tùy vui vẻ bước vào cổng ký túc xá, bất thình lình, con mèo cam từ trong bụi cỏ vọt ra ngoài, kêu meo meo với cô. Hứa Tùy biết nó lại đói rồi, cô chạy đến quầy bán quà vặt mua xúc xích với nước.

Mèo con nằm bò trong lòng bàn tay của Hứa Tùy ăn xúc xích, lúc ăn xong mở to đôi mắt màu hổ phách liếm liếm lòng bàn tay của Hứa Tùy một chút, cô cười híp mắt, lấy di động ra chụp lại ảnh lòng bàn tay nhỏ bé của nó.

Sau khi Hứa Tùy về đến ký túc, nhanh chóng tắm gội, đánh răng, cầm di động rồi lên giường. Cô nằm trên giường, đăng nhập vào Wechat, Châu Kinh Trạch hiển thị trong mục danh bạ của cô.

Ảnh đại diện của Châu Kinh Trạch là chú chó Berger của anh, nhấn vào vòng tròn bạn bè, có rất ít bài đăng, chỉ có mấy bức ảnh đều là phong cảnh.

Trên màn hình phản chiếu một gương mặt do dự, Hứa Tùy đổi biệt hiệu thành Châu Kinh Trạch, nhíu mày cảm thấy không ổn lắm, lộ liễu quá mức rồi thì phải, cũng sợ người khác sẽ nhìn thấy, cuối cùng đổi thành: ZJZ.

ZJZ, như này sẽ không có ai biết được nữa, đây là bí mật chỉ thuộc về riêng mình cô.

Hứa Tùy nhìn đi nhìn lại khung trò chuyện của Châu Kinh Trạch, bên trên hiển thị một thông báo của hệ thống.

"Người này hiện đã là bạn bè của bạn, hãy gửi lời chào đến họ."

"Người này hiện đã là bạn bè của bạn, hãy gửi lời chào đến họ."

Trái tim của Hứa Tùy đập nhanh một cách khác thường, chỉ sợ ngay giây sau màn hình sẽ nhảy ra tin nhắn. Cô xóa bỏ dòng chữ "ngủ ngon" gõ trong khung trò chuyện, sửa lại thành "mình về tới ký túc rồi, tối nay cảm ơn cậu nhiều nhé", hình như Châu Kinh Trạch đâu có nói về tới nơi rồi thì nhắn tin cho cậu ấy đâu, nghĩ tới đây cô lại xóa đi.

Cuối cùng Hứa Tùy đăng một bài viết lên vòng tròn bạn bè, bức ảnh đính kèm là lòng bàn tay của con mèo cô chụp lúc ở dưới tầng, dòng chữ viết là: Hi~.

Sau khi đăng xong, Hứa Tùy thoát khỏi Wechat, xem thời khóa biểu của ngày thứ hai, di động hiển thị tin nhắn trong nhóm lớp, cô mở ra xem, phát hiện vòng tròn bạn bè có thông báo nhắc nhở màu đỏ.

Cô nhấn vào đó, hô hấp ngừng lại, mở to mắt để xác nhận, có chút không dám tin.

Năm phút trước, Châu Kinh Trạch nhấn thích bài đăng của cô.

~Hết chương 7~

Chương 8: Mệ kiếp, như này ai mà chịu được.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tháng 11 đã trôi qua một nửa, vào một hôm nào đó trời đổ mưa, thời tiết bỗng chốc trở nên mát mẻ. Sau khi trời chuyển lạnh, Hứa Tùy mặc quần áo dày hơn một chút, mấy nay cô đang chuẩn bị tham gia một cuộc thi năng lực y khoa, vậy nên mỗi ngày đều cầm một chiếc cốc giữ nhiệt, trong khuỷu tay kẹp bảy, tám quyển sách, vừa tan học là chui tọt vào trong thư viện.

Thứ ba, Hứa Tùy như thường lệ học bài ở thư viện, cách cuộc thi vẫn còn hai ngày, cô dự định chỉnh lý lại toàn bộ nội dung, học thuộc những điểm trọng tâm.

Trong thư viện yên tĩnh không tiếng động, những bóng dáng xếp ngay ngắn thành từng hàng, từng hàng một, mọi người đều đang làm việc của riêng mình. Mười rưỡi, Hứa Tùy ngồi trước bàn, cô liếc nhìn bầu trời bên ngoài, âm u nặng nề, mây đen đè xuống, giống như sắp đổ mưa.

Buổi sáng cô ra ngoài quên không mang ô, Hồ Thiến Tây gửi tin nhắn đến nhắc cô trời sắp mưa rồi, về ký túc sớm đi. Hứa Tùy mở sổ ghi chép ra, định nhanh chóng lướt qua những điểm mấu chốt rồi quay về.

Bỗng nhiên, phía đối diện có một chàng trai đi tới, khẽ thở hổn hển, anh ta cầm cốc giữ nhiệt mở ra uống một ngụm rồi đặt xuống dưới bàn, tiếp theo đó lấy sách ra, ngồi xuống học bài.

Hứa Tùy vô ý liếc nhìn một cái, cùng một khoa, nhưng sách mà anh ta đọc là sách năm ba.

Khi Hứa Tùy đang chuẩn bị rời đi, đúng lúc đối phương vươn tay lấy đồ, trong lúc rụt lại thì không cẩn thận đụng phải cốc nước, nắp cốc giữ nhiệt không đóng chặt, "cạch" một tiếng, cốc nước đổ xuống bàn, nước

nóng cũng theo đó tràn ra lênh láng, làm ướt nhẹp cuốn sổ ghi chép của Hứa Tùy.

Hứa Tùy lập tức cầm sổ ghi chép lên giũ nước xuống, Sư Việt Kiệt vội vã lên tiếng xin lỗi, đưa một tờ khăn giấy qua đó. Hứa Tùy nhận lấy khăn giấy lau qua một chút, làm bộ muốn cầm đồ rời khỏi.

"Bạn học, thực sự xin lỗi, hay là cậu đưa sổ ghi chép cho tôi đi, tôi giúp cậu làm khô cho." Sư Việt Kiệt gọi cô, giọng điệu hối lỗi.

"Không sao."

Thanh âm vô cùng thản nhiên, Sư Việt Kiệt ngước mắt, nhìn thấy một gương mặt trắng nõn, đôi môi đỏ mọng, Hứa Tùy cầm sách nói vội một câu rồi đi mất.

Động tĩnh vừa rồi không hề nhỏ, chàng trai ở bên cạnh hỏi: "Anh à, không sao chứ?"

Sư Việt Kiệt lắc đầu, cười nói: "Không sao."

Trên đường trời dần đổ mưa, Hứa Tùy che sách trên đầu chạy bước nhỏ, kết quả chạy được một nửa thì có chàng trai cầm một chiếc ô dài đi tới trước mặt cô, hỏi: "Phải Hứa Tùy không vậy?"

Hứa Tùy gật đầu, đối phương chẳng nói chẳng rằng nhét một chiếc ô màu đỏ cho cô rồi đi mất. Ngay lúc sau di động của Hứa Tùy đổ chuông, Hồ Thiến Tây gọi đến: "Cậu nhận được ô chưa?"

"Nhận được rồi, người đưa ô là bạn cậu hả?" Hứa Tùy cười.

"Đương nhiên không phải, đó là người mà bổn tiểu thư đây bỏ tiền ra sai mang ô cho cậu đấy." Hồ Thiến Tây nằm trên giường, chân gác lên trên, "Bổn Vương không nỡ để Ái phi dầm mưa."

"Cảm ơn Hồ Đại Vương!"

Mưa càng lúc càng to, rào rào trút xuống, đập vào những vũng nước có độ sâu khác nhau tạo ra từng đóa, từng đóa hoa nhỏ. Lúc sắp về tới ký túc, ống quần của Hứa Tùy đã ướt sạch.

Hứa Tùy cầm cán ô đang định tiến về phía trước, đột nhiên, con mèo cam thân thuộc đó nhảy vọt ra từ trong bụi cỏ, nó kêu hai tiếng "meo meo" với Hứa Tùy, sau đó tự động chui vào dưới ô của cô.

Một người một mèo cứ thế đi vào trong hành lang ký túc xá. Hứa Tùy thu ô lại, lấy một miếng bánh mỳ ăn dở lúc sáng từ trong túi ra đút cho nó ăn.

Mèo con sát lại trước lòng bàn tay cô bắt đầu ăn bánh mỳ, sau cùng liếm sạch sẽ những mẩu vụn còn dính trong tay Hứa Tùy. Hứa Tùy sờ sờ lông trên người nó, lúc đứng dậy định rời đi, mèo con cắn chặt ống quần cô không cho cô đi.

Hứa Tùy tách nó ra, kết quả cô đi đâu là mèo con đi theo đó. Con ngươi của mèo con trong veo, nhìn cô kêu liên tục, Hứa Tùy phản ứng lại: "Chị thật sự không thể nuôi em, ký túc xá không cho nuôi mèo, dì quản lý mà phát hiện ra là chết chắc."

Kết quả mèo con vẫn nhìn cô với một gương mặt vô tội.

Hứa Tùy nhìn cơn mưa tầm tã ngoài hành lang, không có bất cứ dấu hiệu sẽ ngừng lại, mà mèo con thì ướt sũng, bộ râu cũng bị dính bẩn.

Hứa Tùy đã cho con mèo hoang này ăn một thời gian rồi, phát hiện nó càng ngày càng gầy, vừa nhìn là biết ngay được bữa này mất bữa kia.

Hứa Tùy đến cùng vẫn mềm lòng, ngồi xổm xuống, ôm nó vào trong lòng.

Hứa Tùy lấy di động gửi tin nhắn vào trong nhóm hỏi ý kiến của các cô nàng: [Dưới tầng có con mèo hoang đáng thương quá, mình có thể đưa nó về nuôi mấy hôm không? Muộn một chút sẽ thả nó đi.]

Hồ Thiến Tây: [Được chứ.]

Bách Du Nguyệt chỉ trả lời đúng một chữ: [Tùy.]

Dù sao cậu ta cũng không thường xuyên ở ký túc.

Hứa Tùy coi như cậu ta đã ngầm đồng ý, lúc bế mèo về phòng, Hồ Thiến Tây đứng dậy khỏi giường: "Mèo con dễ thương quá đi, cậu thật sự muốn nuôi nó ư?"

"Ừm, nuôi tạm trước đã, mình định tìm chủ nhân cho nó, vì mình chắc không thể nuôi lâu dài được." Hứa Tùy giải thích.

Người mèo con rất bẩn, Hứa Tùy đích thân tắm rửa cho nó, còn lấy cả tấm mền nhỏ của mình để làm ổ cho nó. Lương Sảng thấy Hứa Tùy bận lên bận xuống, trán đầu là mồ hôi, thở dài nói: "Tùy à, cậu giống hệt một Nữ Bồ Tát vậy."

Hứa Tùy bóc hộp sữa dê, ngồi xổm xuống đổ vào trong một chiếc hộp nhỏ cho nó ăn, cười nói: "Đâu có, mình chỉ cảm thấy nó có chút đáng thương thôi."

"Với cả động vật nhỏ thường biết ơn hơn con người." Hứa Tùy tự nói một mình.

Người trong ký túc đều rất tốt, không có bất cứ ý kiến gì về việc Hứa Tùy nuôi mèo cả.

Trước kia Bách Du Nguyệt cũng đã ngầm đồng ý Hứa Tùy có thể nuôi mèo mấy hôm, nhưng khi quay lại không biết có phải ăn cục tức ở chỗ bạn trai cũ hay không, sắc mặt vô cùng khó coi, thấy ký túc có thêm con mèo thì đập sách lên bàn, bắt đầu giận cá chém thớt:

"Cậu còn lôi cái thứ bẩn thỉu này về thật đấy à, không có bệnh truyền nhiễm gì đó sao?" Bác Du Nguyệt châm biếm, hiện tại cậu ta chỉ đơn giản là muốn tìm Hứa Tùy gây khó dễ.

"Trước lúc bế về đã mang đến khoa Thú y nhờ bạn học ở đó kiểm tra rồi, không có bệnh truyền nhiễm, với cả nó cũng sẽ không ở lại đây lâu đâu." Ngữ khí của Hứa Tùy hờ hững, khi nói chuyện lông mi cong cong, "Còn nữa, người nhân từ thì thấy lòng nhân từ."

Nửa câu sau cô không nói ra, Bách Du Nguyệt chắc có thể hiểu được cô có ý gì.

"Cậu..." Bách Du Nguyệt nhíu chặt đôi lông mày xinh đẹp không nói ra được một câu.

Hồ Thiến Tây phì cười, đầu nói Hứa Tùy hiền lành dễ nói chuyện, xem ra cũng không phải vậy rồi, ít nhất thì cũng có tính khí của riêng mình.

Cuộc thi kiểm trăng năng lực đến gần, Hứa Tùy tới nơi thi trước, trùng hợp là Bách Du Nguyệt và cô thi cùng một địa điểm. Bách Du Nguyệt ngồi ở vị trí cuối cùng của hàng đầu tiên, Hứa Tùy ngồi ở vị trí thứ ba, hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên.

Người giám sát thi lần này là một giáo viên và cán bộ sinh viên. Khi Sư Việt Kiệt phát đề thi, vừa nhìn liền nhận ra ngay Hứa Tùy mặc chiếc áo khoác lông mỏng, đang vùi mặt vào trong cổ áo.

Giữa buổi thi, Hứa Tùy đang tập trung làm bài thì đột nhiên phía đằng sau ném lên một cuộn giấy nhỏ, bắn vào mép bàn rồi rơi xuống dưới chân cô, cô còn chưa kịp mở ra, giám khảo coi thi đã đi tới nhặt lên, mở ra nhìn, vẻ mặt nghiêm khắc: "Đây là cái gì?"

"Em vẫn chưa kịp mở ra." Hứa Tùy bình tĩnh trả lời.

Giáo viên bị thái độ vô thưởng vô phạt của cô làm cho kích động, cơn thịnh nộ bùng lên: "Đây là gian lận, em coi giáo viên là gì vậy? Em không xấu hổ hay sao mà còn dám gian lận trong cuộc thi thế này?"

"Em không hề." Ngữ khí của Hứa Tùy đúng mực thỏa đáng, cô bỏ bút xuống, "Nếu như thầy chỉ dựa vào một tờ giấy vô duyên vô cớ mà phán định em gian lận, em có thể từ bỏ cuộc thi này."

"Em..."

Sư Việt Kiệt đi tới, lễ phép mời giáo viên ra bên ngoài hành lang. Cũng không biết Sư Việt Kiệt nói gì với giáo viên, anh ta đi vào, nói với Hứa Tùy: "Em cứ thi trước đi đã, chuyện này là do ban nãy bọn anh xử lý không tốt, sau khi cuộc thi kết thúc anh sẽ cho em một kết quả."

Hứa Tùy gật gật đầu, cầm lại bút lên tiếp tục làm bài thi.

Sau khi thi xong, bên ngoài lại đổ mưa, Hứa Tùy đứng trong hành lang thơ thẩn nhìn mành che mưa. Người đi qua sau lưng chen chúc nhau, hòa cùng tiếng mưa rơi vô cùng ồn ào.

Có mấy tiếng thảo luận lọt vào tai Hứa Tùy, thanh âm tuy bé nhưng rất sắc bén: "Học sinh giỏi mà cũng gian lận à."

"Không nhìn ra luôn, trước kia mình còn lấy bản giải phẫu của cậu ta làm tiêu bản đấy, không ngờ lại giả dối như vậy." Có người phụ họa.

Mưa ngớt dần, Hứa Tùy thẳng sống lưng, cầm ô đi ra ngoài. Chuyện Hứa Tùy bị bắt quả tang gian lận được lan truyền rất nhanh, có nhiều ý kiến trái chiều, sự việc liên tục bị thêm mắm dặm muối, nhưng trông cô có vẻ không bị ảnh hưởng chút nào, không phải cho mèo ăn thì là học bài, khiến cho HồThiến Tây muốn an ủi cô cũng không biết phải mở lời ra sao.

Lúc Bách Du Nguyệt quay lại, trong ký túc chỉ có một mình Hứa Tùy, cô vừa gội đầu xong, đang dùng khăn mặt lau tóc, giọt nước rơi xuống lưng của con mèo cam, mèo con uể oải lật bụng, dùng lực vẩy một cái, cô thấy vậy bật cười khanh khách..

Bách Du Nguyệt đi tới bàn của mình bỏ sách xuống, con mèo cam bước qua đó cọ vào chân cậu ta, ngửi ngửi. Bách Du Nguyệt tưởng là cái gì đó, sợ đến mức hét lên một tiếng thất thanh, sau đó phát hiện ra là con mèo, đá thẳng vào nó một cái, mắng: "Cút ra chỗ khác."

Con mèo cam bị đá sang một bên, mắt híp lại, phát ra âm thanh "grừ grừ", lập tức v ôtới muốn cắn cậu ta. Bách Du Nguyệt sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, nước mắt tuôn trào.

Ngữ khí của Hứa Tùy lạnh lùng: "1017, quay lại!"

1017 nghe thấy tiếng của Hứa Tùy thì cũng nhả miệng ra, nó đi xung quanh người Bách Du Nguyệt hai vòng, g ầm gừ mấy tiếng, sau đó giẫm lòng bàn chân m ềm mại quay v ềbên cạnh Hứa Tùy.

Sắc mặt Bách Du Nguyệt nhợt nhạt, cả người ngã xuống ghế.

"Xin lỗi, l ần sau cậu đừng đá nó nữa thì nó sẽ không như thế đâu."

Hứa Tùy còn đang muốn nói thêm gì đó, di động thông báo có tin nhắn đến, cô mở ra xem, c ầm ô đi ra khỏi cửa.

...

Nhóm người Châu Kinh Trạch tập luyện thể lực ở sân vận động được một nửa thì trời đổ mưa to, chỉ đành giải tán. Một nhóm con trai khí thế sôi nổi quay v ềký túc xá.

Đại Lưu đạp tung cửa ký túc, mắng nhiếc không thôi: "Mẹ nó chứ, mưa to cứ như muốn rơi đá xuống đ ầu ông đây vậy."

Châu Kinh Trạch tay đút túi đi vào trong, sau khi cởi áo khoác, cả người ướt sũng khó chịu, hai tay anh bắt chéo nắm vào áo đ ồng phục huấn luyện màu xanh lam kéo lên trên cởi ra, để lộ hai hàng cơ bụng săn chắc, mảnh khảnh, các đường cơ bắp trên cơ thể trơn nhẵn, láng mịn.

Thịnh Nam Châu hít một hơi: "Mẹ kiếp, như này ai mà chịu được."

Châu Kinh Trạch cúi đ ầu uể oải cười khẩy một tiếng: "Vậy tối nay cậu thử chịu một chút chẳng phải biết ngay sao?"

Thịnh Nam Châu dùng lực đập một chiếc khăn mặt màu trắng lên người anh, giọng nói run rẩy: "Lưu manh thối tha."

Mấy người con trai sau khi tắm xong, ai đọc sách thì đọc sách, ai xem phim thì xem phim. Châu Kinh Trạch ngồi trên ghế, sau khi nghe xong tin nhắn thoại của dì Thịnh thì lông mày nhíu chặt lại.

Thịnh Nam Châu đưa một lon coca cho anh, hỏi: "Mẹ mình sao thế?"

"Không sao, dì nói mấy hôm nay khi đưa Kratos Đại Nhân đi dạo phát hiện nó rất hoảng loạn, thường xuyên phá nhà, bởi vì bất mãn." Châu Kinh Trạch bật nắp, bọt khí sủi lên.

"Bất mãn cái gì?"

Châu Kinh Trạch có chút đau đầu, tự bản thân cũng muốn cười: "Còn có thể vì cái gì, 'Uy' đi mất rồi nên nó khó chịu."

"Đến kỳ động dục rồi à? Nhưng 'Uy' là mèo cái mà." Thịnh Nam Châu cảm thấy kỳ lạ.

"Phỏng đoán là..." Châu Kinh Trạch nâng coca lên uống một ngụm, lưng dựa vào ghế, "Để mai đi mua cho nó một người bạn đời vậy."

"Uy" là một con mèo cam, là một con mèo hoang Châu Kinh Trạch nhặt được vào hai tháng trước lúc đưa Kratos Đại Nhân ra ngoài đi dạo. Bởi vì Châu Kinh Trạch lười đặt tên cho nó, cả ngày cứ "wei wei wei", dứt khoát đặt tên là "Uy" luôn.

Mới đầu Berger và mèo cam ngày nào cũng đánh nhau, lần nào Châu Kinh Trạch cũng phải tách chúng ra, nhưng không bao lâu sau, không ngờ hai đứa nó lại chụm lại một chỗ cùng chơi đồ chơi, tình cảm cũng càng ngày càng tốt.

Nhưng sau khi Châu Kinh Trạch nuôi con mèo này được hơn một tháng thì nó bỏ nhà ra đi không quay về lần nào nữa. Giữa chừng Berger có buồn bực không vui một khoảng thời gian, Châu Kinh Trạch còn đặc biệt ra ngoài tìm mấy lần.

Nhưng trong dòng người bao la thế này, làm gì có chuyện tìm được một con mèo thất lạc dễ dàng như vậy.

"Tạm thời không nói đến chuyện chó động dục, người anh em à, lần trước cậu đưa em gái Hứa về trường xong thì thế nào?" Thịnh Nam Châu nháy nháy mắt với anh.

Châu Kinh Trạch thong thả nói: "Thế nào à? Mình hỏi cô ấy, Thịnh Ngôn Gia và Thịnh Nam Châu, hai anh em cậu ai ngứa đòn hơn."

Thịnh Nam Châu lấy vai đụng vào người Châu Kinh Trạch, nói: "Mình nói thật đấy, sao mình cứ có cảm giác em gái Hứa Tùy có ý với cậu."

Trong đầu Châu Kinh Trạch thoáng hiện lên một gương mặt hoảng sợ, tiếp tục nói: "Mình cũng nghiêm túc, hình như cô ấy rất sợ mình."

"Cũng phải thôi, nếu là mình, mình cũng không thích tên cặn bã như cậu." Thịnh Nam Châu uốn éo vai mô phỏng nữ chính trong phim Hàn Quốc, "Si lei gi!"*

*Si lei gi tương đương với rác rưởi.

Châu Kinh Trạch cười khẩy một tiếng, không buồn phản bác.

Sáng hôm sau lại đổ một trận mưa to, đợi mưa ngớt dần Châu Kinh Trạch mới ra ngoài đi đến Đại học Y Khoa có chút việc, xong xuôi nhắn tin cho Hồ Thiến Tây như thường lệ: [Buổi tối ra ngoài ăn cơm nhé, có việc. Cháu có thể dẫn theo Hứa Tùy đến ăn cùng.]

[Được ạ, nhưng Tùy Tùy sẽ không đi đâu, mấy hôm nay tâm trạng của cậu ấy không tốt.] Hồ Thiến Tây trả lời.

Châu Kinh Trạch: [?]

Hồ Thiến Tây kể lại hoàn chỉnh chuyện Hứa Tùy bị gán tội gian lận, than thở: [Cháu cảm thấy dạo này cậu ấy không ra ngoài mấy nữa, bởi vì

không có tâm trạng, luôn có mấy người tọc mạch bàn tán cậu ấy. Mặc dù Tùy Tùy im lặng không nói gì, nhưng cũng buồn bã lắm.]

Mưa rất nhỏ, gần như không có gì. Châu Kinh Trạch trả lời lại một câu "biết rồi" xong thì bỏ di động vào trong túi. Anh đội chiếc mũ lưỡi chai màu đen, vừa ngước mắt liền nhìn thấy hai người ở cách đó không xa.

Người "không có tâm trạng", "ủ rũ buồn bã" trong miệng Hồ Thiến Tây giờ phút này đang đứng ở ngoài cổng trường cùng một người con trai, mỗi người cầm một cốc trà sữa.

Châu Kinh Trạch vô thức nheo nheo mắt nhìn qua đó, cô gái mảnh mai ngoan ngoãn, chàng trai mặc một chiếc áo khoác màu trắng, vóc dáng cao ráo, không biết nói điều gì với cô, nụ cười trên gương mặt trắng nõn của Hứa Tùy tưởng chừng như muốn hòa tan vào trong kem tươi ở trước mặt.

~Hết chương 8~

Chương 9: Sao lại có người xấu xa như vậy chứ

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chàng trai đưa lưng về phía biển báo trạm xe buýt màu xanh lá nói chuyện với Hứa Tùy, Hứa Tùy vô thức nhìn ra đằng sau anh ta, cả người hơi lảo đảo về trước một chút, Sư Việt Kiệt giữ chặt cùi chỏ của cô lại mới không bị mất thăng bằng.

Hứa Tùy thấp giọng nói một câu cảm ơn, thu tay của mình lại, ánh mắt cô có chút hốt hoảng, Sư Việt Kiệt nhìn theo tầm mắt của cô quay đầu.

Châu Kinh Trạch tay đút túi, chậm rãi thong thả đi về hướng bọn họ, dưới chiếc mũ lưỡi chai màu đen là một gương mặt bất cần đời, anh nhai kẹo bạc hà, trên mặt treo một nụ cười uể oải.

Khoảnh khắc Sư Việt Kiệt nhìn thấy Châu Kinh Trạch thì ý cười trên mặt hơi thu lại, đợi tới khi anh đi đến trước mặt thì lại khôi phục lại như thường.

"Sao cậu lại tới đây?" Hứa Tùy ngước mắt hỏi anh.

"Tìm người." Châu Kinh Trạch cúi đầu nhìn cô.

Hứa Tùy cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng lắm, khi đang muốn gỡ bỏ sự ngượng ngập giới thiệu hai người với nhau thì Sư Việt Kiệt đã chủ động lên tiếng, nụ cười ôn hòa: "Kinh Trạch, đã lâu không gặp."

Hứa Tùy hơi mở to mắt, trong con ngươi lóe lên tia nghi hoặc: "Hai người... quen nhau sao?"

Sư Việt Kiệt gật đầu, lúc đang định nói quan hệ của hai người, đầu lưỡi Châu Kinh Trạch ấn chặt kẹo bạc hà, cắn phát ra những tiếng rắc rắc, vụn kẹo hòa tan trong môi và răng, anh cười khẩy một tiếng, ngữ khí thản nhiên:

"Đâu chỉ là bạn bè, anh cảm thấy quan hệ của chúng ta là gì?"

Ánh mắt Châu Kinh Trạch nhìn thẳng Sư Việt Kiệt, giống như một thanh kiếm sắc bén ẩn giấu trong bóng tối, Sư Việt Kiệt bị kẹt ở đó, do dự một lúc lâu, cuối cùng chỉ thốt ra được hai chữ: "Bạn bè."

Châu Kinh Trạch nghe vậy khóe môi khẽ rướn lên, tạo thành một độ cong trào phúng, nhưng cũng không nói gì.

Bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Châu Kinh Trạch, một sự bối rối chắn ngang giữa hai người, Sư Việt Kiệt không biết phải nói gì nữa, anh ta nhìn Hứa Tùy cất lời: "Chuyện này em có thể yên tâm, kết quả thi vẫn sẽ được cập nhật như thường."

Hứa Tùy gật gật đầu, trước khi rời đi Sư Việt Kiệt còn lưỡng lự, cuối cùng vẫn vỗ vỗ lên bả vai anh, cười nói một câu "đi nhé", Châu Kinh Trạch bật cười khẽ một tiếng, không nói lời nào.

Sau khi Sư Việt Kiệt rời đi, Châu Kinh Trạch dựa vào bên cạnh biển báo trạm xe buýt, anh lấy hộp kẹo đổ một viên kẹo bạc hà ra, cúi đầu bóc vỏ, độ cong của đường quai hàm căng chặt láng mịn, không nói bất cứ câu gì.

Hứa Tùy sợ anh hiểu lầm, lắp bắp giải thích: "Người vừa nãy là đàn anh coi thi của mình, bởi vì... trong cuộc thi xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn..." Xuất phát từ một loại tâm lý nào đó, Hứa Tùy không nói với Châu Kinh Trạch về người hãm hại cô là ai.

"Đàn anh à." Châu Kinh Trạch nghiến răng nói ra ba chữ này một cách chậm rãi, một lúc sau mới chuyển chủ đề, "Sự việc giải quyết ổn thỏa rồi chứ?"

"Coi như là vậy đi." Nhắc đến điều này, Hứa Tùy có chút ủ rũ.

Sau khi cuộc thi kết thúc, Sư Việt Kiệt xin kiểm tra lại CCTV, xem đi xem lại video hơn hai tiếng đồng hồ, sau khi tìm ra kẻ gian lận thật sự đã liên hệ với phòng Giáo vụ và người có liên quan.

Sự việc cuối cùng cũng được giải quyết thuận lợi, có điều sinh viên đó cam chịu bị trừng phạt chứ cũng không bằng lòng xin lỗi. Vô duyên vô cớ bị người ta hãm hại, Hứa Tùy cảm thấy có chút tủi thân.

Nhưng Hứa Tùy vẫn rất cảm ơn Sư Việt Kiệt, cô không quen nợ người khác nhân tình lắm, vậy nên bảo anh ta có yêu cầu gì thì cứ việc nói, Sư Việt Kiệt từ chối không được, dứt khoát để cô mời anh ta uống trà sữa, thế là có được cảnh tượng bị Châu Kinh Trạch bắt gặp này.

Khi Hứa Tùy đang muốn nói gì đó thì giáo viên đúng lúc gửi tin nhắn đến bảo cô tới phòng làm việc lấy đề thi photo. Châu Kinh Trạch nhìn thấy ánh mắt do dự của Hứa Tùy, búng vào đầu cô một cái: "Mau đi đi, mình cũng đúng lúc có việc."

Sau khi Hứa Tùy rời đi, Châu Kinh Trạch đứng ở trạm xe buýt hút một điếu thuốc, anh rút di động ra, gọi một cuộc điện thoại, ngắt máy thì đăng nhập vào Wechat, tìm được ảnh đại diện của Bách Du Nguyệt.

Lịch sử trò chuyện của hai người vẫn dừng lại ở chủ nhật tuần trước, Bách Du Nguyệt gửi tin nhắn đến: Mình nhìn thấy cậu đưa Hứa Tùy về trường học rồi.

Châu Kinh Trạch không trả lời, mưa bụi nghiêng nghiêng hắt đến, anh dùng ngón cái lau đi vệt nước, nhìn chằm chằm vào màn hình như có điều suy nghĩ.

Sau khi Hứa Tùy đến phòng làm việc sắp xếp đề thi giúp giáo viên xong thì quay về phòng ký túc. Cô vừa đẩy cửa, 1017 lập tức chạy tới chỗ cô kêu meo meo.

Bách Du Nguyệt đang chải tóc, đột nhiên đập lược xuống bàn kêu "bộp" một cái, ngữ khí không tốt lắm: "Ồn ào chết đi được."

Hứa Tùy không để ý đến cậu ta, bóc thức ăn cho mèo đổ vào trong hộp cho mèo ăn, cả quá trình đều phớt lờ Bách Du Nguyệt. Bách Du Nguyệt tức chết, cả người khó chịu đang định cất lời thì "ding" một tiếng, di động

đặt trên bàn sáng màn hình, Bách Du Nguyệt cầm di động lên, mở Wechat, là tin nhắn của Châu Kinh Trạch gửi đến: [Cậu ra ngoài đi.]

Khi Bách Du Nguyệt nhìn thấy tin nhắn này thì mắt như phát quang, lập tức dọn dẹp mặt bàn, bắt đầu dặm phấn, giữa hàng lông mày không che giấu được sự hân hoan và vui sướng.

Bách Du Nguyệt nhanh chóng sửa soạn chăm chút bản thân, còn thay một chiếc chân váy nhung, ngực tấn công mông phòng thủ, xinh đẹp lại quyến rũ. Lúc Bách Du Nguyệt ra khỏi cửa thì vừa khéo đụng phải Lương Sảng quay về phòng.

"Đi đâu mà ăn diện đẹp thế?" Lương Sảng hỏi.

"Đương nhiên là đi hẹn hò với người quan trọng rồi." Bách Du Nguyệt vừa nói vừa quay đầu liếc nhìn Hứa Tùy một cái.

Sau khi mèo cam ăn xong, cô đang bóc sữa dê đổ vào trong hộp, nghe vậy thì tay khẽ run, sữa tươi rơi vãi trên đất, mèo con liền cúi đầu liếm sạch sẽ.

Kể từ khi chia tay với Châu Kinh Trạch, Bách Du Nguyệt vẫn luôn trong trạng thái độc thân. Người có thể dễ dàng khơi dậy tâm trạng của Bách Du Nguyệt, e là chỉ có Châu Kinh Trạch.

Thì ra buổi sáng Châu Kinh Trạch nói tìm người là tìm Bách Du Nguyệt, trái tim đột nhiên bị bóp thành một cục, mắt bắt đầu chua xót, nhìn chằm chằm vào một chỗ ngẩn người.

Hứa Tùy ngẩn người khoảng mười phút, không muốn bản thân tiếp tục rơi vào trạng thái khó chịu như thế này nữa, cô đứng dậy lấy một vài quyển sách, quyết định đến thư viện, làm một vài việc gì đó luôn tốt hơn việc ở đây nghĩ linh tinh.

Hứa Tùy ôm mấy quyển sách xuống tầng, một cơn gió lạnh ập đến, cô bất giác co rụt vai lại. Mưa đã ngừng, mặt đất ướt rượt, Hứa Tùy đi qua

một con đường rợp bóng cây, lại bước xuống bậc thềm, đi một mạch về phía bên trái.

Thư viện cách ký túc xá nữ một khoảng khá xa, đi hết con đường nhỏ còn phải đi xuyên qua hoa viên, sau khi nhiệt độ hạ thấp, trong hoa viên cũng chẳng còn mấy người, hoa bên trong kết thành từng chùm, hai hàng ghế dài màu nâu kê đối diện nhau, phía trên tay vịn xuất hiện màu đỏ gỉ sét.

Hứa Tùy mới đi được mấy bước thì nghe thấy tiếng tranh cãi. Cô không khỏi dừng lại bước chân, cách một bụi hoa sơn trà dại nhìn thấy hai người đang cãi nhau.

Hứa Tùy cụp hàng lông mi đen nhánh, ông trời đúng là thích trêu ngươi cô mà, rốt cuộc cô còn phải bắt gặp Châu Kinh Trạch với người con gái khác ở bên nhau biết bao nhiêu lần nữa đây.

Nói chính xác thì chỉ có một mình Bách Du Nguyệt đang lên án.

Bách Du Nguyệt đứng trước mặt Châu Kinh Trạch, không còn là dáng vẻ cao ngạo như trước kia, nước mắt rơi lã chã, cậu ta cúi đầu: "Mình sai rồi... chúng ta làm lành nhé, được không?"

Châu Kinh Trạch không nói gì. Trong sự trầm lặng của anh, cảm xúc của Bách Du Nguyệt lại mất kiểm soát: "Không phải mình đã xin lỗi cậu rồi sao! Lẽ nào khi ở bên nhau cậu đối với mình rất toàn tâm sao?"

"Cậu... vẫn còn thích mình, đúng chứ?" Thanh âm của Bách Du Nguyệt khàn khàn, cậu ta giống như vớ được cọng cỏ cứu mạng, kéo chiếc áo dệt kim đang mặc trên người ra, kéo từ xương quai xanh xuống đến trước ngực, làn da trắng trẻo, vô cùng kích thích thị giác.

Tay Bách Du Nguyệt run rẩy bắt lấy tay Châu Kinh Trạch, đặt tay của anh tới trước ngực, không còn chút tự trọng, cậu ta khóc nói: "Không phải cậu nói, cậu... thích nhất là chạm vào mình sao?"

Châu Kinh Trạch nhìn cậu ta không nói một câu nào, cuối cùng chỉ giơ tay chỉnh lại quần áo giúp cậu ta, đôi tay với những khớp xương rõ ràng kéo khóa lại vị trí cũ. Hứa Tùy liếc nhìn thấy mụn ruồi đen ở gan bàn tay của anh dừng lại trên vai người con gái.

Bầu trời xám xịt, Châu Kinh Trạch mặc một chiếc jacket phi công, đầu vai đã trở nên tối sầm, suốt quá trình anh vẫn luôn lắng nghe, tất cả những lời buộc tội tốt có xấu có đều chấp nhận hết, anh chỉ nói duy nhất một câu, nói rất chậm:

"Bách Du Nguyệt, đừng làm chuyện thấp kém như vậy."

Bách Du Nguyệt cuối cùng cũng sụp đổ, bả vai run lên bần bật, khóc không ra tiếng. Cậu ta cuối cùng cũng từ bỏ, bởi vì biết được cậu ta và Châu Kinh Trạch không còn khả năng nữa rồi.

Bách Du Nguyệt nhấc chân đi về phía trước, đi được mười mấy bước, Châu Kinh Trạch đứng ở chỗ cũ, anh nói với cậu ta một câu: "Lời tôi nói cậu suy nghĩ cho kỹ."

Bóng lưng của người phía trước cứng đờ, không quay đầu lại, rời đi thẳng.

Châu Kinh Trạch mặc quần đen, giày thấp cổ, đứng ở đó vừa cao lớn vừa đẹp trai, mũi chân anh gõ nhẹ xuống đất, bật cười một tiếng: "Đừng nghe nữa, ra đây đi."

Hứa Tùy sửng sốt, ôm sách vở bước ra ngoài hai bước, cô giải thích: "Không phải mình cố ý đâu."

Châu Kinh Trạch xoay người, thong thả nói: "Vậy phải làm sao đây? Vốn dĩ đã chia tay rồi, lại còn bị nhìn thấy, đau lòng quá."

"Xin lỗi." Hứa Tùy suy nghĩ một chút.

Hai tay Châu Kinh Trạch đút túi, bước từng bước về phía cô, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hứa Tùy. Anh đi đến trước mặt Hứa Tùy, khoảng

cách của hai người g`ần đến mức cảm tưởng như trán có thể chạm vào nhau.

Mùi thuốc lá trên người anh bủa vây, hơi thở lạnh lẽo khiến Hứa Tùy lúng túng, cô vô thức lùi ra sau, kết quả Châu Kinh Trạch lại tiến thêm một bước.

Châu Kinh Trạch cúi người nhìn cô, đôi mắt đen như nham thạch, đè nén vài ph`ần ngả ngớn cùng tản mạn: "Nếu không thì cậu thay thế?"

Hơi thở ấm nóng phả vào tai, tai Hứa Tùy ngứa ngáy từng đợt từng đợt, dưới cái nhìn của Châu Kinh Trạch, gương mặt cô đỏ ửng, giống như một giọt nước đỏ thẫm nhỏ xuống tờ giấy thấm d`ầu trong suốt, lan nhanh từ má ra sau tai, để lộ vài ph`ần ki`ều diễm cùng quyến rũ.

Thấy Hứa Tùy không lên tiếng, Châu Kinh Trạch lại ép sát hơn, nhướng chân mày, hỏi: "Hm?"

"Mình... mình..." Hứa Tùy vừa căng thẳng vừa ngượng ngùng, cô liên tục lùi ra sau mấy bước, không may đụng phải bụi hoa sơn trà, ánh sáng mờ d`ần, có gì đó rơi xuống, dường như trong không khí cũng có thứ gì đó đang bùng cháy.

Châu Kinh Trạch đứng trước mặt cô, ch`ầm chậm dựa sát vào cô, Hứa Tùy nhìn thấy sống mũi cao thẳng của anh, đôi môi mỏng đang bặm lại, g`ần đến mức cô có thể nhìn thấy cả lông mi đen nhánh của anh.

Trái tim nhảy vọt lên tận cổ họng, vừa sợ hãi vừa âm th`ầm mong đợi.

Kết quả Châu Kinh Trạch cúi người, giơ tay dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp cánh hoa sơn trà trên vai cô, không ngờ lại bỏ vào trong miệng. Môi Châu Kinh Trạch ngậm cánh hoa màu h`ồng phấn, hàm răng chậm rãi nếm náp thưởng thức nó, đôi mắt đen láy toát lên ý cười đùa bỡn.

Vừa kinh điển vừa dấy lên một tia xấu xa.

Hứa Tùy thở phào nhẹ nhõm, thở hổn hển, mấy quyển sách ôm chặt trong tay cũng đồng thời rơi rào rào xuống dưới đất, cánh hoa lại một lần nữa rơi trên vai hai người.

"Trêu cậu thôi." Đáy mắt Châu Kinh Trạch hiện rõ tia trêu chọc.

"Buổi tối ra ngoài ăn cơm nhé, mình nói với Tây Tây rồi." Châu Kinh Trạch lại gỡ một cánh hoa xuống, đầu ngón tay khẽ nghiền nát.

Hứa Tùy gật đầu, sau khi Châu Kinh Trạch đi khỏi, cô chống tay lên đầu gối, vẫn đang thở hổn hển. Cô nhìn theo bóng lưng đang rời đi của anh thầm nghĩ, sao lại có người xấu xa như vậy chứ.

Giống như thuốc độc, nói bừa một câu cũng khiến người ta ngây ngất, chìm trong mộng đẹp, một giây sau lại ngã vào địa ngục, khiến người ta không thể không tỉnh táo.

~Hết chương 9~

Chương 10: Đổi cho cô một cốc sữa

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

9 giờ tối, Hồ Thiến Tây quen đường cũ đưa Hứa Tùy đến phố ăn vặt đằng sau Kinh Hàng, đi bộ vài phút, Thịnh Nam Châu ngồi ở quầy thịt nướng vẫy vẫy tay với bọn họ.

Hứa Tùy nhìn qua, mấy người con trai ngồi ở đó, Châu Kinh Trạch mặc áo màu đen, quay lưng lại phía cô, tóc ngắn, để lộ ra một chiếc cổ trắng ngần.

Hồ Thiến Tây đi tới chỗ bọn họ, cẩn thận né tránh vũng nước, đứng ở nơi cách bọn họ khoảng một mét phàn nàn: "Mình thật sự không thích những nơi khói thuốc dầu mỡ thế này, người ta vốn thuộc chủ nghĩa tiêu dùng tinh tế đấy."

Thịnh Nam Châu đặt cốc trà xuống, cười lạnh: "Lần trước là ai gọi hai suất chân giò heo, một chục quả thận heo ấy nhỉ."

"Cậu... cậu... đừng có mà ngậm máu phun người, đồ chó mực!" Hồ Thiến Tây phóng lên trên muốn đánh anh ấy.

"Sao cậu suốt ngày chọc con bé thế?" Châu Kinh Trạch liếc xéo anh ấy một cái, menu cầm trong tay xoay một vòng để xuống trước mặt Hứa Tùy, "Muốn ăn gì tự gọi đi."

Thịnh Nam Châu suy nghĩ bản thân dù gì cũng là một anh chàng đẹp trai ngũ quan đoan chính, sao có thể là chó mực được? Thế là hai người lại tiếp tục cãi cọ không ngừng nghỉ, Hồ Thiến Tây túm cổ áo của anh ấy, nói: "Lần trước mình chỉ ăn có đúng một tí, cậu đừng có vu khống mình."

Hai người đấu đá nhau, Đại Lưu cũng có mặt, ở một bên chiêm ngưỡng từ đầu tới cuối, Châu Kinh Trạch co ngón tay gõ gõ xuống bàn, ánh mắt xoẹt qua hai người họ: "Hai người chuyển trường luôn đi, thích hợp học ở trường mầm non Mặt Trời Nhỏ hơn đấy."

Hai bạn học sinh nghe vậy lập tức buông tay, đúng lúc này ông chủ mang dụng cụ ăn uống đến. Hồ Thiến Tây tách đũa, nhưng không chọc thủng được chiếc bát nhựa.

Thịnh Nam Châu thản nhiên nhận lấy dụng cụ ăn uống ở trong tay cô ấy tách ra, còn dùng nước nóng tráng qua một lượt, nói: "Sao mà ngốc thế không biết."

Hứa Tùy mắc chứng khó xử, sợ đồ mình gọi mọi người không thích ăn, cô đẩy menu lại: "Các cậu gọi đi, mình ăn gì cũng được."

Đồ nướng bọn họ gọi chưa bao lâu đã được bưng lên, anh giai phục vụ ở đây hình như có quen biết với Châu Kinh Trạch, lúc bỏ đĩa xuống dưới còn hỏi: "Vẫn như cũ hả, mười chai Wusu?"

Châu Kinh Trạch dựa lưng vào ghế, cười nói: "Cảm ơn nhé."

Sau khi bia được mang lên, Đại Lưu cứ làm như mọi người đến dự tiệc cưới của cậu ta vậy, cốc của mỗi người đều rót rất đầy, còn nâng rượu quát: "Không uống là không nể mặt người anh em này đâu đấy."

Mọi người: "..."

Lúc đến lượt Hứa Tùy, cô theo bản năng từ chối, dịu giọng nói: "Mình không biết uống bia."

"Hứa Tùy à, hay là cậu uống một chút đi, nếu không học sinh giỏi như cậu ngồi ở đây, có mỗi bọn mình uống thì trông giống hiện trường phạm tội lắm." Đại Lưu khuyên nhủ.

"Nói vớ vẩn cái gì vậy." Châu Kinh Trạch giơ đôi chân dài đạp cho Đại Lưu một cái, giọng trầm thấp, "Được rồi, đừng ép người ta nữa."

Một nhóm người ngồi nói chuyện, Hứa Tùy chống cằm nhìn Thịnh Nam Châu với Hồ Thiến Tây oánh lộn, và nghe Đại Lưu nói về một vài chuyện của Châu Kinh Trạch ở trong trường. Hứa Tùy nghiêm túc lắng nghe, Châu Kinh Trạch rời đi từ khi nào cô cũng không biết.

Đại Lưu giống như fan não tàn của Châu Kinh Trạch vậy, đập bàn nói: "Thành tích thực hành và văn hóa của ông Châu của mình đều xếp thứ nhất đấy, lợi hại chưa. Giáo viên thích cậu ấy chết đi được, muốn để cậu ấy làm lớp trưởng, kết quả cậu ấy lại từ chối. Mẹ kiếp, tiếc thật, muốn cúp tiết tự học buổi tối mà không có ai bao che cho."

"Nhưng mà mình hay gây họa, lần trước ông Châu còn gánh tội giúp mình, cậu ấy bị phạt lăn với chạy bộ ở sân vận động, hình như là tháng trước thì phải, trời nóng nực, cậu ấy cởi bỏ áo đồng phục huấn luyện, toàn thân cơ bắp, khiến cho đám con gái ở xung quanh sân vận động hò hét không thôi." Đại Lưu uống hớp bia, bắt đầu ngưỡng mộ đường tình duyên của Châu Kinh Trạch, "Shit! Cậu ấy chính là cái máy thả thính đi bộ mà, ngày hôm sau bức tường tỏ tình trong trường bị thống trị, bên trên toàn là tên của ông Châu của mình."

Trái tim Hứa Tùy thắt lại, hỏi: "Cậu ấy ở trường được nhiều người theo đuổi lắm à?"

Đại Lưu đang muốn lên tiếng thì một thanh âm lãnh đạm quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu: "Đừng nghe cậu ta chém gió linh tinh."

Một hộp sữa xuất hiện ở bên tay phải Hứa Tùy, cô nghe thấy âm thanh kéo dịch của chiếc ghế bên cạnh, Châu Kinh Trạch đi rồi quay trở lại, một thân jacket đen, ngồi xuống ghế lần nữa.

Hứa Tùy sờ vào hộp sữa đó, còn là sữa nóng, cảm thán trước sự tinh tế vô ý của anh, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Châu Kinh Trạch cười khẽ một tiếng không nói gì, cầm chai bia ở bên cạnh lên uống. Thịnh Nam Châu dùng đũa gõ gõ vào bát: "Các bạn thân mến, hôm nay chúng ta tụ họp ở đây là bởi vì có một chuyện mình muốn..."

"Nói thẳng luôn đi." Hồ Thiến Tây lườm nguýt.

"Cậu ấy muốn tìm mọi người để lập một ban nhạc tham gia cuộc thi của trường." Đại Lưu cướp mất lời mà Thịnh Nam Châu đã nhịn rất lâu rồi,

"Cậu ấy muốn cậu giúp đỡ."

"Sao cậu lại nhiệt tình với mấy hoạt động trong trường thế?" Hồ Thiến Tây nghiêng đầu nhìn anh ấy.

"Bởi vì giải thưởng là đi Khu nghỉ dưỡng trượt tuyết Bắc Sơn hai ngày một đêm." Châu Kinh Trạch tiếp lời, "Cậu ta quỳ xuống cầu xin cậu rất lâu."

"Đúng vậy, mình nhớ cậu biết chơi ghi ta điện mà đúng không? Hỡi công chúa Tây Tây xinh đẹp mỹ lệ." Thịnh Nam Châu bắt đầu nịnh nọt.

Hồ Thiến Tây cũng không ra vẻ: "Được thôi, dù sao ngày nào mình cũng phải học bài sắp phát rồ rồi."

"Tốt quá rồi, mình phụ trách đàn Phong cầm, Đại Lưu hát chính kiêm đàn Piano, ông Châu hòa âm và đàn Cello, cậu đàn ghi ta điện." Thịnh Nam Châu thở dài một hơi, "Còn thiếu một tay chơi trống nữa."

Bỗng nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng nhưng kiên định vang lên: "Mình biết chơi."

"Cậu?" Mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc, đồng loạt quay đầu nhìn Hứa Tùy.

Khi Hứa Tùy đang định lên tiếng thì di động phát ra một tiếng "ding", cô mở ra xem, là tin nhắn xin lỗi Bách Du Nguyệt gửi đến.

~Hết chương 10~

Chương 11: Đúng là có chút hứng thú

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Châu Kinh Trạch thấy Hứa Tùy không nói gì, tia hứng thú nơi đáy mắt dần đậm lên. Thịnh Nam Châu kinh ngạc đến mức cầm đập xuống dưới bàn, đậu phộng đựng trong đĩa xương vì bị chấn động mà rơi vãi trên đất.

"Em gái Hứa à, tin tức này của cậu cũng khiến người ta khó tin hệt như Đại Lưu từng mặc đồ của con gái vậy." Thịnh Nam Châu nói.

"Là thật, mình học từ cấp một đến cấp hai, nhưng mà hiện tại đã quên gần hết rồi." Hứa Tùy giải thích, nhân tiện tắt luôn màn hình di động.

Chuyện Hứa Tùy biết chơi trống không một ai hay, lúc còn bé là bố đưa cô đi học, nhưng từ sau khi ông qua đời, mẹ Hứa không cho cô học mấy thứ đó nữa, cô bắt đầu cố gắng học cách làm một cô con gái ngoan ngoãn.

Hứa Tùy nói xong mặt vẫn còn nóng bừng, có trời mới biết cô đã phải quyết tâm như thế nào khi lấy hết can đảm nói ra.

Cô chỉ là muốn được Châu Kinh Trạch nhìn thấy.

"Vậy được, chuyện này cứ quyết định như thế nhé, còn một tháng nữa, cuối tuần hoặc ngày thường có thời gian chúng ta sẽ cùng nhau tập luyện." Thịnh Nam Châu đưa ra quyết định.

Châu Kinh Trạch đưa tay lên phía trước khua khua, ra hiệu cho nhân viên phục vụ đến thanh toán, nhân viên phục vụ cầm một quyển sổ nhỏ tính tiền, báo một con số.

Châu Kinh Trạch nhướng mày: "Có phải tính nhầm rồi không? Chúng tôi gọi nhiều đồ lắm."

"Không tính nhầm đâu, giảm 50% cho cháu, nước với bia miễn phí." Đột nhiên có một giọng nói hào sảng chất phác ở cách đó không xa truyền

đến.

Ông chủ đi tới, vỗ vỗ vào bả vai Châu Kinh Trạch: "Chuyện lần trước vẫn phải cảm ơn cháu."

Mọi người nhất loạt quay đầu nhìn, thì ra đó chính là ông chủ. Ông chủ có vóc dáng cao to, để đầu đinh, trên lưng có hình xăm bông hoa, vừa nhìn đã biết ngay là dân anh chị, thế mà lại nói cảm ơn với Châu Kinh Trạch.

Phong cách trông có hơi kỳ dị.

Ông chủ nói chuyện với Châu Kinh Trạch mấy câu rồi rời đi, Châu Kinh Trạch mỉm cười quay đầu lại, vừa ngước mắt liền đối diện với những gương mặt hóng hớt.

"Lần trước con trai chú ấy xảy ra chút chuyện, mình giúp đỡ giải quyết ấy mà." Châu Kinh Trạch giải thích đơn giản, không buồn nói thêm dù chỉ một chữ.

Thịnh Nam Châu gật gật đầu, vẫn nhớ đến ban nhạc của anh ấy: "Này, chúng ta vẫn chưa đặt tên đâu? Dù sao cũng là trong lúc ăn thịt nướng lập được ban nhạc này, mình thấy mấy chương trình trên ti vi toàn là cái gì mà Đêm thanh xuân, Đêm chiến thắng, hay là chúng ta đặt tên là Đêm thịt nướng nhé."

HồThiến Tây: ???

Đại Lưu: ???????

Hứa Tùy: !

"Đồđiên." Châu Kinh Trạch không kiêng nể gì mắng một câu.

...

Thứ ba, Hứa Tùy ngồi trong phòng học học tiết Tiếng Anh công cộng, lúc nghỉ giữa giờ, khi cô đang ngồi trên ghế chỉnh sửa lại sổ ghi chép thì có

một bạn học nữ ở ngoài cửa nháy mắt với cô: "Bạn học Hứa ơi, có anh Sư Việt Kiệt tìm cậu kìa."

Cô gái kéo dài giọng điệu đồng thời tăng âm lượng, những giọng nữ ở xung quanh nghe vậy thì lập tức tắt ngấm, tất cả đều đồng loạt nhìn ra phía cửa, phát ra những âm thanh ồn ào.

Sư Việt Kiệt là ai? Nhân vật làm mưa làm gió của trường Đại học Y khoa, Chủ tịch Hội sinh viên, gia cảnh tốt, lại đẹp trai, ba năm liền đều đạt được học bổng của trường vì thành tích luôn xếp thứ nhất, trọng điểm là con người anh ấy thật sự rất tốt. Ở trường Đại học Y khoa, những bạn học từng tiếp xúc với anh ấy chẳng có ai có một lời đánh giá không tốt về anh ấy cả.

Hứa Tùy mặt thản nhiên đi ra ngoài, Sư Việt Kiệt mặc áo hoodie màu trắng, mặt mũi anh tuấn sáng sủa, đứng trước mặt cô lên tiếng: "Chiều nay sẽ đưa ra thông báo, trường học sẽ làm rõ chuyện trong kỳ thi, cũng sẽ công khai hình phạt dành cho Bách Du Nguyệt."

"Cảm ơn anh." Hứa Tùy nói.

Sư Việt Kiệt gật gật đầu, nhớ ra gì đó mỉm cười: "Chúc mừng em, em đã giành được hạng nhất trong cuộc thi năng lực Y khoa."

"Vận may tốt thôi ạ." Hứa Tùy mỉm cười, hai má lúm đồng tiền hiện rõ.

"Anh không làm phiền em lên lớp nữa, vào trong đi, có chuyện gì thì có thể tìm anh giúp đỡ." Ngữ khí của Sư Việt Kiệt dịu dàng.

"Cảm ơn." Hứa Tùy gật gật đầu.

Khi Hứa Tùy bước vào cửa, tiếng ồn ào lại một lần nữa vang lên, điều này cũng không trách được bọn họ, Sư Việt Kiệt quả thực ưu tú, lại còn chủ động đến tìm Hứa Tùy, khiến bọn họ không liên tưởng tới gì đó đúng là rất khó.

Mọi người xung quanh cười ồ lên, sắc mặt Hứa Tùy bình thản quay về chỗ ngồi, cô gái ở hàng trên hỏi cô mượn cây bút chì, cô lục tìm hộp bút, lấy bút ra đưa cho cô ấy.

Cô gái hàng trên hỏi cô: "Đàn anh đến tìm cậu, cậu không kích động sao?"

"Không có cảm giác gì." Hứa Tùy lắc lắc đầu.

Hồ Thiến Tây cũng có mặt trong tiết học này, một sinh viên chuyên ngành Thú y như cô ấy chạy đến đây học ké hoàn toàn là bởi vì nghe nói thầy giáo Tiếng Anh công cộng của Hứa Tùy rất đẹp trai, đặc biệt đến tận đây để chiêm ngưỡng nhan sắc, ai ngờ lại bắt gặp cảnh này.

Hồ Thiến Tây nghe thấy câu đó thì ngước chiếc đầu nhỏ ra khỏi sách, nhìn Hứa Tùy như phát hiện ra được điều gì.

Hứa Tùy mà đại đa số mọi người nhìn thấy chính là, tính khí tốt, ngoan ngoãn, đồng thời có năng lực, gặp chuyện cũng vẫn rất điềm đạm, nhưng luôn toát ra một sự xa cách lạnh lùng. Ngoại trừ ở trước mặt Châu Kinh Trạch, Hứa Tùy hình như rất dễ căng thẳng với xấu hổ.

Chậc, Châu Kinh Trạch đúng là tai họa mà.

Lương Sảng ngồi bên cạnh Hứa Tùy, theo thói quen bóp bóp mặt cô: "Tùy Tùy của chúng ta được hoan nghênh lắm đó."

"Không có chuyện đấy đâu, anh ấy đến tìm mình để nói về chuyện của Bách Du Nguyệt." Hứa Tùy vỗ vỗ vào tay cô ấy.

"Shit! Nhắc đến cậu ta là mình lại bực, từ sau khi Bách Du Nguyệt chia tay với Châu Kinh Trạch, mình cứ cảm thấy cậu ta có gì đó không bình thường." Lương Sảng nhíu mày, "Cũng may, tự cậu ta chủ động xin đổi phòng ký túc rồi."

Ngay sau khi sự việc được làm sáng tỏ, dư luận gần như nghiêng hết sang một bên, có điều Bách Du Nguyệt trông có vẻ không bị ảnh hưởng gì

lắm, cũng thản nhiên chấp nhận hình phạt, hôm sau, cậu ta xin chuyển phòng ký túc.

Điều khiến Hứa Tùy ngạc nhiên nhất không phải là cái này, mà là không ngờ Bách Du Nguyệt lại xin lỗi cô, ngữ khí còn rất thành khẩn.

Nhắc đến điều này, Hứa Tùy lấy di động ra đọc lại tin nhắn xin lỗi Bách Du Nguyệt gửi đến một lần nữa, cô ngẩn người, rốt cuộc thì vì lý do gì, lần trước Sư Việt Kiệt còn nói cậu ta từ chối xin lỗi kia mà.

Bách Du Nguyệt chịu cúi đầu là điều cô không ngờ đến.

...

Buổi tối sau khi quay về ký túc, Hứa Tùy thấy mình được thêm vào một nhóm chat, cô phát hiện Châu Kinh Trạch và Hồ Thiến Tây đều ở trong đó, ngầm đoán đây là nhóm chat liên quan đến cuộc thi đấu của ban nhạc.

Thịnh Nam Châu ở trong nhóm chat nói: [Cuối tuần này chắc mọi người đều không có việc gì đâu nhỉ, thời gian địa điểm là 5 giờ chiều tại phòng tập luyện C của trường mình, không có vấn đề gì chứ?]

Trong nhóm không một ai lên tiếng.

Thịnh Nam Châu gửi liên tiếp mấy hồng bao liền, chớp mắt đã được nhận hết, ngay sau đó một nhóm người bắt đầu phụ họa: [Nhận được rồi nhé, đội trưởng Thịnh.]

Đại Lưu: [Đội trưởng Thịnh khách sáo quá, cuối tuần tất phải có thời gian.]

Hồ Thiến Tây: [Mình cũng vậy.]

Châu Kinh Trạch chỉ có duy nhất một chữ: [Thanks.]

Thịnh Nam Châu gửi một biểu cảm giơ ngón giữa. Hứa Tùy nhìn màn hình di động bật cười: [Mình cũng không có vấn đề gì, cuối tuần học bù

xong sẽ qua ngay.]

Thịnh Nam Châu ở trong nhóm chat oán trách: [Các vị à, ban nhạc này của chúng ta vẫn chưa đặt tên đâu, hoan nghênh mọi người tích cực phát biểu.]

Không có ai để ý đến anh ấy, Thịnh Nam Châu gửi liên tiếp hồng bao 600 tệ, trước màn hình lập tức rơi một trận mưa hồng bao. Sau khi nhận hồng bao xong, cả nhóm bắt đầu nói chuyện sôi nổi, hệt như lên dây cót kim đồng hồ vậy.

Không biết hát là Đại Lưu không phải Đại Ngưu: [Đặt là Người đẹp và Quái vật thì thế nào?]

Tôi là đội trưởng hãy nghe tôi: [Ở đây chỉ có mình cậu là Quái vật thôi.]

Công chúa Tây Tây: [Không được, đặt là Bùng nổ tại chỗ nghe ổn hơn.]

[Hoặc là Bức thư tình thứ 36?]

Tôi là đội trưởng hãy nghe tôi: [Mình nghĩ được mấy cái mọi người chọn đi, Tàu hỏa màu xanh, Cà phê chồn, Đêm thịt nướng, những cái này thế nào?]

Mọi người bàn luận xôn xao, Hứa Tùy suy nghĩ một chút, trong một đống đáp án phát biểu ý kiến của mình, nhưng rất nhanh đã bị trôi mất.

Cô thở dài đang định cất di động, đợi tới khi nhìn rõ màn hình thì mắt khẽ mở to, Châu Kinh Trạch vẫn luôn không nói gì lên tiếng:

[Tên Hứa Tùy nói lúc nãy được đấy, quyết định là Tâm tình có ga đi.]

...

Hứa Tùy gia nhập ban nhạc của nhóm người Châu Kinh Trạch quá vội vàng, thậm chí còn chẳng rõ đây rốt cuộc là một cuộc thi có tính chất như thế nào đã chủ động gia nhập rồi.

Mãi đến buổi chiều, Hứa Tùy rời khỏi tòa tư tưởng chính trị nhìn thấy thông báo thì mới biết, buổi biểu diễn âm nhạc đom đóm này là do hai trường hợp tác tổ chức, nhằm thúc đẩy mối quan hệ hữu nghị và giao lưu thân thiết giữa hai trường, sinh viên hai trường có thể tự do phối hợp các tiết mục để biểu diễn trên sân khấu.

Hoạt động này lan truyền rộng rãi khắp trường, Hứa Tùy ôm sách vở đứng ở trước bảng thông báo đọc quy tắc cuộc thi dán bên trên, một bóng người ập xuống, thanh âm dịu dàng vang lên:

"Có hứng thú à?"

Hứa Tùy nghe thấy tiếng thì nghiêng đầu nhìn, sau khi nhìn rõ người đến là ai, cô lên tiếng lễ phép chào hỏi: "Chào anh."

"Đúng là có chút hứng thú." Hứa Tùy đáp.

Khóe môi Sư Việt Kiệt cong cong, giơ tay đẩy gọng kính: "Đầu nói khuyên người học Y, bị trời đánh chết, có lẽ thấy chúng ta vất vả quá nên trường học muốn chúng ta thả lỏng một chút đây mà."

"Anh đang định báo danh, không biết em có ý định hợp tác không?" Ngữ điệu của Sư Việt Kiệt thoải mái, bình đạm, nhưng điều không biết đó là, những đốt ngón tay buông thõng của anh ta đang dùng lực co gập lại.

Hứa Tùy đã gia nhập ban nhạc của nhóm người Thịnh Nam Châu, cô đang muốn lên tiếng từ chối thì có một giọng nữ xen vào: "Anh à, anh đến chậm một bước rồi, Hứa Tùy người ta đã lập ban nhạc với trường Đại học Hàng không bên cạnh từ lâu rồi, còn cùng nhau tham gia cuộc thi cơ đấy."

"Sao cậu biết?" Hứa Tùy nhíu mày.

Cô gái đứng bên cạnh lắc lắc di động về phía cô, ngữ khí châm biếm: "Tieba của hai trường đều lan truyền cả rồi, cũng phải, đối phương là Châu Kinh Trạch cơ mà, không biết chơi nhạc cụ cũng vẫn phải xông pha thôi."

"Anh à, anh đừng tốn sức nữa, người ta chỉ giúp người ngoài thôi." Có người phụ họa đáp.

Hứa Tùy là người không muốn để mình lẫn vào trong những cuộc tranh cãi lắm, khi cô đang định nói rõ ràng ngay tại chỗ thì Sư Việt Kiệt cất lời: "Hứa Tùy muốn tham gia cái gì là tự do của cô ấy, dù sao anh nghe nói dưới tình hình áp lực học tập lớn như vậy mà thành tích của cô ấy vẫn đạt được A+, như vậy thì cũng chẳng giúp được người ngoài là bao, bọn em thấy sao?"

Ngữ khí khi nói chuyện của Sư Việt Kiệt giống như gió xuân, không nhanh không chậm, lúc nào cũng nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo một loại khiếp sợ và không được xía vào. Mấy cô gái cũng không ngờ lại đạp phải tấm sắt, lại còn bị làm cho bẽ mặt, tất cả đều bỏ đi với vẻ mặt xấu hổ.

Sau khi nhóm người tản đi, Sư Việt Kiệt và Hứa Tùy vai kề vai đi trên con đường trong trường, giữa đường có một vài sinh viên đi xe đạp ngang qua liên tục nhấn chuông, Sư Việt Kiệt liền để cô đi vào phía trong.

"Những lời bọn họ nói lúc nãy em đừng để trong lòng nhé." Sư Việt Kiệt an ủi.

Hứa Tùy lắc lắc đầu, đúng lúc có một cơn gió thổi qua, một chiếc lá úa vàng bay xuống dưới, cô giơ tay đón lấy, đáy mắt toát ra một vẻ trưởng thành không hợp với độ tuổi chút nào.

"Không đâu, mỗi người đều có quyền phát biểu cảm nghĩ của riêng mình, so với chuyện này, em còn từng phải chịu đựng những ác ý tồi tệ hơn nữa, nhưng hiện tại cũng vẫn bảo vệ tốt chính mình mà."

"Thế thì tốt rồi." Sư Việt Kiệt gật gật đầu.

Sư Việt Kiệt với Hứa Tùy đi cạnh nhau được một đoạn đường, khi sắp sửa đến ngã tư, anh ta đột nhiên lên tiếng: "Hứa Tùy, em với Châu Kinh Trạch thân nhau lắm à?"

Sư Việt Kiệt dùng một câu từ rất an toàn, giống như thăm dò nhưng cũng để xác nhận. Hứa Tùy lắc đầu, nói: "Em không biết."

Có lẽ Châu Kinh Trạch chỉ xem cô là một người bạn tốt của cháu gái mình mà thôi.

~Hết chương 11~

Chương 12: Dì giữ người của cháu ở đây rồi

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Cuối tuần, Hứa Tùy đến nhà họ Thịnh dạy kèm cho Thịnh Ngôn Gia trước hẳn nửa tiếng, bởi vì bọn họ phải luyện tập, Hứa Tùy không muốn tới lúc đó vì chuyện của mình mà để mọi người chờ đợi.

Vừa vào trong phòng Thịnh Ngôn Gia, Hứa Tùy đã tuyên bố một tin dữ: "Lát nữa chị còn có chút việc, vậy nên sau khi tan học sẽ không có mục chơi game đâu nhé."

Tóc Xoăn lập tức bò rạp ra bàn, điệu bộ ủ rũ chán chường: "Em đã không chơi game một tuần nay rồi, chỉ đợi để bay lượn trong thế giới trò chơi với cô giáo Tiểu Hứa thôi."

"Hôm nay chúng ta sẽ học Toán một tiếng, mặc dù không chơi game,..." Hứa Tùy cố ý lấp lửng, vỗ vỗ vào vai của nó, "Thời gian còn lại chúng ta sẽ xem phim."

Tóc Xoăn tức khắc tràn đầy tinh thần, lên tiếng: "Cô giáo Tiểu Hứa, em nóng lòng muốn được rong ruổi trong thế giới Toán Học lắm rồi ạ."

Sau khi Hứa Tùy dạy xong một tiết Toán cho Tóc Xoăn, Thịnh Ngôn Gia lập tức dọn dẹp sạch sẽ mặt bàn, bật máy chiếu, gương mặt hớn hở hỏi: "Cô giáo, chúng ta xem gì vậy ạ? 'The Avengers' hay là 'The Lord of the Rings' ạ?"

"Đều không phải, chúng ta xem 'Friends'." Hứa Tùy cười híp mắt lắc lắc đầu.

Ai ai cũng biết, "Friends" là một trong những bộ phim truyền hình Mỹ kiểu mẫu về việc rèn luyện khẩu ngữ Tiếng Anh, Thịnh Ngôn Gia chỉ muốn đập đầu vào tường chết luôn ngay tại chỗ.

Sau khi kết thúc tập phim kéo dài một tiếng, ngoài hai tập đề Toán mà Hứa Tùy để lại cho Thịnh Ngôn Gia, thì còn có cả cảm nhận sau khi xem xong bộ phim "Friends" này.

"Lừa đảo, tất cả đều là lừa đảo, cô giáo Tiểu Hứa, chị xấu xa quá đi!" Thịnh Ngôn Gia oán trách.

Hứa Tùy nhìn thời gian, cười híp mắt nói: "Không nói với em nữa, cô giáo xấu xa vẫn còn có việc, cô giáo đi đây."

Hứa Tùy thu dọn đồ đạc vội vã xuống tầng, cô chạy bước nhỏ ra khỏi phòng khách, kết quả lại gặp được dì Thịnh đang đánh bài ở trong sân.

Dì Thịnh mặc một bộ sườn xám dệt kim khuy vải màu xanh nước biển, bên ngoài khoác một chiếc khăn choàng len, vừa quyến rũ vừa xinh đẹp, dì Thịnh đang chau mày vì thiếu mất một người chơi bài, vừa nhìn thấy Hứa Tùy thì đôi mắt sáng lên: "Cô giáo Tiểu Hứa, qua đây đánh bài đi."

"Cháu vẫn còn có việc ạ." Hứa Tùy tức thì có dự cảm không lành, vội vã nói.

Dì Thịnh bước hai ba bước tới chỗ cô, giậm chân, kéo lấy tay cô: "Mười phút, chỉ mười phút thôi, Lão Lý ở bên cạnh đi vệ sinh rồi, cháu chơi thay ông ấy một lát."

"Nhưng mà cháu không biết chơi lắm." Hứa Tùy khóc thầm trong lòng.

"Không sao, dì sẽ dạy cháu." Dì Thịnh kéo cô, ấn cô ngồi xuống bàn.

Bên cạnh chiếc bàn vuông bằng gỗ còn đặt một đĩa kẹo trái cây và hạt hướng dương, ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu xuống dưới, mấy người hàng xóm ngồi đánh bài với nhau, tiếng cười giòn giã và tiếng mắng nhiếc lẫn trong những lần thua thắng.

Berger nằm bò bên chân dì Thịnh, Hứa Tùy lợi dụng khoảng trống giữa các quân bài, gửi một tin nhắn Wechat cho Châu Kinh Trạch: [Có lẽ phải muộn một chút mình mới tới được, các cậu cứ luyện tập trước đi.]

Không đến một phút, di động hiển thị tin nhắn trả lời của zjz: [Đang ở đâu vậy?]

Hứa Tùy cúi đầu trả lời: [Vẫn đang ở nhà dì Thịnh, dì ấy kéo mình đi đánh bài, mà mình còn... không biết chơi lắm.]

Dì Thịnh đang chia bài, ánh mắt sắc bén, cười nói: "Cô giáo Tiểu Hứa, đừng nghịch di động nữa, nhắn tin với bạn trai cũng không được, đã ngồi vào bàn đánh bài của dì là phải chuyên tâm."

Hứa Tùy dở khóc dở cười, chỉ đành đặt di động sang một bên. Hứa Tùy chỉ biết chơi bài có chút xíu, mỗi năm đến Tết ngồi xem gia đình nhà cậu đánh bài nên học được một vài quy tắc, nhưng nếu để cô chơi bài thì vẫn còn rất gà mờ, không có cơ hội chiến thắng.

Chơi được mười phút, Hứa Tùy phát hiện quân bài trong tay mình cực kỳ tồi tệ, dì Thịnh từ lúc bắt đầu ván đến giờ thì vẫn luôn tươi cười hớn hở, cô khẽ liếc nhìn di động.

Châu Kinh Trạch trả lời lại hai chữ: [Đợi đó.]

Đợi cái gì? Anh tìm người cứu giúp, hay là anh sẽ gọi điện thoại cho dì Thịnh nói dì có thể để cô đi không? Hứa Tùy thầm suy đoán trong lòng.

Hứa Tùy dựa vào kỹ năng đánh bài vụng về kết thúc được một ván, nhưng Lão Lý bên cạnh vẫn chưa xuất hiện, mọi người đều đang trên đà phấn khởi, cô chỉ có thể tiếp tục đánh bài xấu mà thôi.

Ván thứ hai, quân bài trong tay Hứa Tùy chẳng ra làm sao, khi cô đang lưỡng lự liệu có nên đánh liều hay không, thì có một giọng nói trầm thấp vang lên:

"Đánh quân này."

Cùng lúc đó, bên cạnh bàn có thêm một bao thuốc và một chiếc bật lửa màu bạc.

Hứa Tùy lập tức quay đầu, Châu Kinh Trạch cứ thế xuất hiện ở trước mặt, áo gió đen, quần đen, đôi môi mỏng, sống mũi cao.

"Kinh Trạch, sao cháu lại đến đây?" Dì Thịnh hỏi.

"Dì giữ người của cháu ở đây, thế nên cháu tới rồi."

Dì Thịnh đảo mắt một vòng xung quanh hai người, cười nói: "Được thôi, quy tắc cũ, ba ván thắng hai, thắng dì hai lần mới được đi."

Ngữ khí của Hứa Tùy có chút gấp gáp: "Dì Thịnh, chúng cháu thật sự có việc, phải luyện tập..."

"Không sao, nhanh thôi." Châu Kinh Trạch ngắt lời cô.

Thời gian đánh bài sau đó, Hứa Tùy còn càng mất tập trung hơn lúc trước. Bởi vì Châu Kinh Trạch đứng ngay đằng sau cô, chốc chốc lại cúi người chỉ dẫn.

Khuỷu tay của anh chống bên phải Hứa Tùy, mạch máu màu xanh nhạt rất rõ ràng, vải áo màu đen sượt qua đầu vai cô, Hứa Tùy phát hiện giác quan của mình được phóng đại vô hạn, hình như anh vừa mới gội đầu xong, trên người thoang thoảng mùi thơm của bạc hà, còn có một chút mùi húng quế.

Hai má Hứa Tùy nóng bừng, một đôi tay với các khớp xương rõ ràng vươn ra, ngón cái và ngón trỏ rút một quân bài, cười khẽ: "Ngây người ra đấy làm gì vậy?"

Đầu ngón tay của anh không cẩn thận chạm phải tay Hứa Tùy, rất nhẹ, giống như tuyết, nốt ruồi đen ở gan bàn tay anh liên tiếp xuất hiện trước mắt cô, toàn thân Hứa Tùy không thoải mái, hô hấp có chút gấp gáp, cô dùng móng tay găm thật mạnh vào trong lòng bàn tay.

Hứa Tùy thầm nói với chính mình phải thật bình tĩnh, phải giả vờ không để ý, tuyệt đối không được để lộ ra sơ hở.

Nếu không chuyện cô thích anh, sẽ không thể che giấu được nữa.

Hứa Tùy hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân thật bình tĩnh. Châu Kinh Trạch rất thông minh, loại thông minh đó của anh là loại kìm nén tia xấu xa, cho bạn một chút ngọt ngào trước, sau đó mới tung ra chiêu bất ngờ.

Dưới sự chỉ dẫn của Châu Kinh Trạch, Hứa Tùy thắng liên tiếp hai ván, dì Thịnh đẩy toàn bộ số tiền thua cuộc tới trước mặt Hứa Tùy, chỉ vào anh nói: "Mau biến đi, cháu mà còn ở lại, bà đây phải phá sản mất."

Châu Kinh Trạch cười điểu giả, rút một điếu thuốc ngậm lên miệng, cúi đầu nhìn thẳng vào ánh mắt do dự của Hứa Tùy: "Số tiền này..."

"Nhận lấy, mang đi mua kẹo ăn." Châu Kinh Trạch ngậm điếu thuốc, cười khẽ, thanh âm mơ hồ không rõ ràng.

Hai người sánh vai rời khỏi sân nhà họ Thịnh, đầu ngón tay Châu Kinh Trạch kẹp điếu thuốc, đi nhanh hơn cô một chút, Hứa Tùy nhìn chằm chằm vào bờ vai của anh, lấy can đảm nói: "Chuyện của Bách Du Nguyệt, cảm ơn cậu nhé."

Châu Kinh Trạch quay đầu, nhướng mày: "Sao cậu biết là mình?"

"Mình đoán." Hứa Tùy đáp.

"Được." Châu Kinh Trạch đá vào hòn đá dưới chân, cười uể oải: "Vậy cậu định cảm ơn mình thế nào?"

Hứa Tùy vốn dĩ muốn nói "chỉ cần là chuyện mình có thể làm được", kết quả Châu Kinh Trạch một tay đút túi, nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen như nham thạch khóa chặt cô lại, ngữ khí chứa đựng ý tứ sâu xa:

"Hay là cũng muốn mời mình uống trà sữa?"

~Hết chương 12~

Chương 13: Cảm nhận được hơi ấm từ khung xương của anh

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Châu Kinh Trạch đưa Hứa Tùy quay lại trường, nhóm người Thịnh Nam Châu đã có mặt ở phòng tập từ lâu. Tính toán thì đây là lần thứ hai Hứa Tùy đến Kinh Hàng, vừa bước vào cổng trường đã nhìn thấy đội Phalanx* vừa mới huấn luyện xong, bọn họ mặc bộ đồng phục màu xanh nước biển, anh dũng hiên ngang, giống như một cơn sóng lớn trỗi dậy.

*Phalanx là một đội hình quân sự số đông hình chữ nhật, thường được tập hợp hoàn toàn từ bộ binh nặng được vũ trang giáo, kích, hoặc những vũ khí tương tự.

"Sao mình không thấy cậu mặc đồng phục phi công bao giờ vậy?" Hứa Tùy hỏi.

Mỗi lần Hứa Tùy gặp anh là anh đều mặc đồ đen, không phải áo jacket đen thì là áo gió đen, chưa từng nhìn thấy anh mặc đồng phục. "Đó là bởi vì cậu gặp mình không đúng lúc." Châu Kinh Trạch nghiêng đầu, ánh mắt rơi trên người cô, bật ra tiếng cười khẽ, "Sao vậy, cậu muốn xem mình mặc à?"

Hứa Tùy chạm phải ánh mắt của anh, nhất thời không trả lời được, ấp a ấp úng nói: "Không phải... mình thấy Thịnh Nam Châu cũng... không mặc."

Cô giải thích với Châu Kinh Trạch một cách giấu đầu hở đuôi, mắt Châu Kinh Trạch nhìn thẳng phía trước, điệu bộ tản mạn, cũng chẳng biết có đang nghe hay không.

Đột nhiên, có một chàng trai lao tới, sượt qua đầu vai, anh giơ tay giữ chặt khuỷu tay cô một cách tự nhiên, Hứa Tùy phút chốc cứng đờ, kéo căng thần kinh, anh trực tiếp kéo cô sang hẳn một bên.

Hứa Tùy loạng choạng đập cằm vào vai anh, hai người sát gần nhau, chỉ cần ngước mắt là có thể nhìn thấy đường quai hàm của anh, có chút cứng, là khung xương của nam tử hán, tuy gầy nhưng lại có sức mạnh. Gió thổi qua khe hở giữa hai người, cô cảm nhận được hơi ấm từ khung xương của anh, trái tim không kiểm soát được mà đập loạn nhịp.

"Nhìn đường." Một giọng nói trầm thấp phát ra trên đỉnh đầu.

Châu Kinh Trạch đi đằng trước, hai tay đút túi. Hứa Tùy đi theo ở đằng sau, một bên khuỷu tay được anh buông ra vẫn còn tê dại, giống như có luồng điện xoẹt qua.

Cô lặng lẽ so sánh bóng lưng của Châu Kinh Trạch, vừa nãy, cả người cô có thể đứng được tới bả vai của anh.

Khi hai người đi tới phòng tập thì đã muộn mất hai mươi phút, Thịnh Nam Châu tức đến mức muốn cởi giày ra đập anh nhưng lại không dám, gào lên nói: "Lát nữa tập xong cậu bao đấy."

"Được." Châu Kinh Trạch thản nhiên rướn khóe môi.

Thịnh Nam Châu đứng trên sân khấu, bắt đầu lảm nhảm: "Ngoại trừ ông Châu ra, mình nghĩ chắc hẳn nhạc cụ ở trong tay mọi người đều đã bám bụi hết rồi. Buổi tập luyện lần này mọi người tập lại nhạc cụ cho thuần thục trước đi đã, sau đó chúng ta sẽ chọn ngẫu nhiên một bài hát để luyện tập. Thế nào?"

Không ai để ý đến anh ấy.

Thịnh Nam Châu vô thức đưa ánh mắt cầu cứu tới Hứa Tùy tốt bụng, người đằng sau nể mặt lên tiếng: "Được."

Phòng tập rất to, Hứa Tùy ngồi trước bộ trống, xoay chiếc dùi trống trong tay, bắt đầu thử kiếm tìm cảm giác. Mọi người bắt đầu tự luyện tập nhạc cụ của riêng mình, khi luyện tập cô cũng tranh thủ nghe Đại Lưu hát.

Đại Lưu cao to, ngũ quan còn có chút hung dữ, không ngờ thanh âm lại hay và dịu dàng đến vậy.

Khác biệt quá lớn.

Một nhóm người đang luyện tập, phát ra những tiếng nhạc cụ khác nhau. Bỗng nhiên, một tiếng đàn trầm thấp tựa như tiếng thở dài trong ngày mưa rơi truyền đến, khiến người ta bất giác chìm đắm vào khung cảnh lạc lõng của ngày mưa, vô cùng êm tai.

Mọi người trong phòng đều vô thức đặt nhạc cụ trong tay xuống, nhất loạt nhìn về phía Châu Kinh Trạch người đang ngồi kéo đàn Cello ở đằng trước. Vì động tác của mọi người quá đồng loạt và ánh mắt còn vô cùng sùng bái, Thịnh Nam Châu hỏi: "Lẽ nào mình kéo đàn Organ không đẹp trai sao?"

"Nhìn cậu giống như đang kéo cây lau nhà vậy, cậu tưởng rằng cái cậu đang cầm là chổi phù thủy của Harry Potter sao?" Hồ Thiến Tây mang một biểu cảm cậu mau mau thức tỉnh đi.

Hứa Tùy nhìn bóng lưng của Châu Kinh Trạch ngẩn người, anh ngồi chếch phía trước Hứa Tùy, lần đầu tiên, cô có thể nhìn anh một cách quang minh chính đại như vậy. Trước kia khi còn học cấp ba, anh ngồi hàng cuối cùng, lúc lên lớp giáo viên gọi tên của bạn học khác đứng dậy trả lời câu hỏi, cô sẽ giả vờ ngoảnh đầu lại nhìn bạn học đó.

Thật ra là quay đầu để nhìn Châu Kinh Trạch.

Trong đáy mắt đều là anh.

Không biết Châu Kinh Trạch đã cởi áo khoác từ khi nào, mặc độc một chiếc áo sơ mi trắng, ống tay áo xắn lên đến cẳng tay, anh nghiêng đầu, đầu gối trái giữ chặt phía bên trái của cây đàn, một bên chân dài còn lại thì kẹp chặt lấy thân đàn màu đỏ thẫm, tay phải cầm dây đàn chầm chậm kéo, tay trái ấn lên trên gảy dây đàn.

Vẻ tản mạn trên người Châu Kinh Trạch đã biến mất, sống lưng thẳng tắp, hệt như cái cây cao lớn, ánh mắt anh tập trung, có ánh sáng nhảy nhót trên lông mi, vừa nho nhã vừa lịch thiệp.

Tiếng đàn rất êm tai, giống như trải qua một trận mưa gió, hàng ngàn suy nghĩ đều ở trong đó. Hứa Tùy ngồi đằng sau yên lặng lắng nghe, nhớ lại nửa học kỳ một của năm lớp mười một, bởi vì không giải được đề thi nên lòng sinh buồn bực, rồi lại nghĩ đến bản thân trải qua một cuộc sống bình thường lặp đi lặp lại, thỉnh thoảng ngưỡng mộ khoảng thời gian bình đạm mà tỏa sáng của những người khác.

Hôm thứ tư, trời mưa như trút nước, sương mù bao phủ khắp phòng học, đến ngay cả bàn học cũng dính hơi nước. Mưa quá to, buổi trưa phần lớn mọi người đều ở lại trường. Trong phòng học ồn ào huyên náo, có người chơi game, có người kể chuyện cười, có người làm bài tập,...

Bởi vì thành tích môn Toán không được như ý, cộng thêm môi trường học tập trong phòng học quá kém, Hứa Tùy một mình chạy tới giảng đường trên tầng thượng, khi đi qua dãy hành lang đó, cô vô thức nhìn thấy Châu Kinh Trạch đang ở cùng với một đám người.

Mấy người con trai, còn có một cô gái nổi tiếng trong trường, bọn họ ở cùng nhau, cười cười nói nói. Châu Kinh Trạch ngồi chính giữa, không nói gì, nụ cười uể oải, nhưng lại là người hấp dẫn nhất.

Không biết ai đã nói đùa cô gái đó với Châu Kinh Trạch, đối phương cũng không hề luống cuống, hỏi: "Cậu dám không?"

Anh ngồi trên bàn, lưng dựa vào tường, áo khoác đồng phục rộng rãi, đường nét của góc mặt nghiêng rõ ràng, anh nghe thấy lời này thì chậm rãi mỉm cười, đặt tay lên trên eo của cô gái, lòng bàn tay không nặng không nhẹ vuốt ve.

Dư vị khiến người ta run rẩy, cô gái khẽ kêu một tiếng, giơ tay đầu hàng đổ rạp lên trên vai anh.

Sau đó anh sát lại gần bên tai cô gái thì thầm, điệu bộ phóng đãng, nhưng lại khiến người ta say mê.

Xung quanh phát ra những tiếng hò hét.

Mặc dù chỉ là bóng lưng, nhưng cô vừa nhìn đã thấy được hình xăm mang một biểu tượng cao ngạo trên mu bàn tay anh, còn có một cây đàn Cello dựng ở bên cạnh, trên thân đàn khắc một chữ Z.

Không phải anh thì còn là ai đây?

Hứa Tùy nhanh chóng thu lại ánh mắt, tăng tốc bước chân rời đi khỏi những tiếng hò hét của bọn họ và tiếng cười yêu kiều của cô gái, sau đó bước vào giảng đường trong cùng, đóng cửa lại, có chút thở gấp, bắt đầu kiểm tra xem còn chỗ nào sai sót, kết quả lại chẳng đọc được một đề bài nào, cổ họng khô khốc.

Giữa chừng hình như Châu Kinh Trạch đã nói gì đó, một nhóm người rất nhanh đã đẩy cửa đi ra, bên cạnh khôi phục lại dáng vẻ yên tĩnh. Khi cô tưởng rằng tất cả mọi người đều đã đi rồi, thì bên cạnh lại truyền đến một âm thanh du dương của đàn Cello.

Chỉ có một mình Châu Kinh Trạch ở đó.

Anh đang luyện đàn, thật kỳ lạ, trái tim Hứa Tùy đã bình tĩnh trở lại, cô cầm lấy đề thi và sổ ghi chép bước đến chỗ sát cạnh tường, cô ngồi dưới đất dựa lưng vào tường, bắt đầu sửa lại lỗi sai và làm đề thi.

Lẫn trong tiếng mưa, cách một bức tường, cô đã nghe Châu Kinh Trạch luyện đàn được gần một tiếng.

Hai ba tháng đó đang là mùa mưa, bầu trời âm u, sương mù ẩm ướt, chỉ cần buổi trưa trời mưa to ở lại trường, là Hứa Tùy sẽ chạy tới giảng đường để học bài.

Và lắng nghe Châu Kinh Trạch kéo đàn Cello.

Cô đang thử vận may của mình, có lúc anh sẽ đến, nhưng có lúc sẽ không.

Các bạn học đều phàn nàn trời mưa thật bất tiện, không khí ẩm ướt, thế mà cô lại cực kỳ thích nó.

Hy vọng mỗi ngày đều đổ mưa, bởi vì có cậu.

Còn bây giờ, Hứa Tùy ngắm nhìn bóng lưng của Châu Kinh Trạch nghĩ, cô cuối cùng cũng có thể xem anh kéo đàn Cello một cách quang minh chính đại rồi.

Mọi người luyện tập xong đã là hơn bảy giờ tối, đang chuẩn bị đi ăn cơm, bọn họ vừa rời khỏi phòng tập vừa nói chuyện. Bầu trời mang một màu xanh thẫm, gió lạnh thổi từng cơn, Hứa Tùy bất giác co rụt người lại.

Châu Kinh Trạch đi đằng trước, ánh đèn đường lờ mờ kéo dài bóng anh, Hứa Tùy lặng lẽ đi sát vào trong bóng của anh một chút.

Sau khi nghe Châu Kinh Trạch kéo đàn Cello xong, sự sùng bái mà Đại Lưu dành cho anh lại càng tăng thêm một bậc, suốt đường đi nói mãi không ngừng.

"Ông Châu à, trình độ này của cậu hoàn toàn là trình độ của Nhà hát lớn Quốc gia mà, nghe nói trước kia cậu định đi Áo du học để tiếp tục nghiên cứu chuyên sâu về âm nhạc, sao tự dưng lại chạy tới đây chịu khổ thế?" Đại Lưu hỏi.

Hứa Tùy đứng ở một bên nghe bọn họ nói chuyện, thật ra cô cũng rất tò mò vì sao Châu Kinh Trạch lại làm như vậy. Từ bỏ một tương lai rộng mở, chạy tới đây lựa chọn học chuyên ngành Kỹ thuật Hàng không không rõ tương lai sẽ thế nào.

Hồi còn học ở Thiên Trung, chuyện Châu Kinh Trạch thay đổi nguyện vọng gây ra náo động không hề nhỏ, nhưng lại không một ai biết nguyên nhân anh làm như vậy là gì.

Châu Kinh Trạch vừa đi vừa cúi đầu nghịch di động, nghe thế thì mỉm cười, không lên tiếng.

Đại Lưu tò mò đến mức khó chịu, cậu ta vô thức nhìn sang Thịnh Nam Châu, người phía sau nhún nhún vai: "Từ nhỏ tới lớn, mình chẳng hiểu cậu ấy đang nghĩ cái gì, nhưng người thì trưởng thành rồi. Ông Châu của cậu mà dễ dàng bị nhìn thấu như thế lẽ nào vẫn còn là ông Châu sao?"

Châu Kinh Trạch đá thẳng cho Thịnh Nam Châu một cái: "Cậu không đi kể chuyện thì đúng là lãng phí tài năng đấy."

"Lần nào cũng chỉ muốn lấy kim khâu cái miệng của cậu ta lại thôi." HồThiến Tây vô cùng tán thành.

Khi Thịnh Nam Châu đang định nói gì đó, một chàng trai từ phía bên cạnh đi tới, dáng người rất cao, mắt hai mí, cậu ấy đi tới trước mặt Hồ Thiến Tây, ngữ khí ngại ngùng: "Mình... có thể xin số điện thoại của cậu không?"

Tất cả mọi người đều dừng lại bước chân, Châu Kinh Trạch cuối cùng cũng chịu rời ánh mắt khỏi di động, anh hờ hững nhìn người đứng bên cạnh mình.

Châu Kinh Trạch không nhìn HồThiến Tây, anh đang nhìn Thịnh Nam Châu.

Bởi vì hôm nay ban nhạc luyện tập nên HồThiến Tây mặc áo jacket đen, quần đen, lại còn đặc biệt trang điểm kiểu mắt khói, đeo trên lưng cây đàn ghi-ta điện, đi trên đường quả thật có vài phần cool ngầu.

Khác hoàn toàn với hình tượng dễ thương, có tóc mái thưa thường ngày.

"Mình á?" HồThiến Tây dùng ngón tay chỉ vào chính mình.

Chàng trai gãi gãi đầu: "Đúng vậy, mình sẽ không làm phiền cậu lúc nửa đêm đâu."

Hồ Thiến Tây trước giờ luôn luôn hào phóng, huống hồ đối phương còn là anh chàng đẹp trai, khi cô ấy đang định nói "được thôi", thì Thịnh Nam Châu ở bên cạnh đã lên tiếng, hỏi: "Này người anh em, cậu bị loạn thị hay cận thị vậy, có cần tôi đưa cậu đi khám không?"

"Hả?"

"Thịnh Nam Châu!"

Hai thanh âm đồng thời vang lên.

"Suy nghĩ kỹ chưa? Người con gái này có nhiều tật xấu lắm, cậu đừng để vẻ bề ngoài của cậu ta đánh lừa, đầu óc ngốc nghếch, tính khí còn hung dữ..." Thịnh Nam Châu nói một cách nghiêm túc, kể ra vô số khuyết điểm của cô ấy.

Sau cùng chàng trai đó cũng rời đi.

Bọn họ đứng cạnh nhau, Thịnh Nam Châu ôm bả vai của Hồ Thiến Tây thúc giục nói: "Mau lên, đi ăn thôi."

"Đừng có động vào mình!" Hồ Thiến Tây nâng cao giọng.

Hồ Thiến Tây hất tay của Thịnh Nam Châu ra, còn chưa lên tiếng, một giọt nước mắt nóng bỏng đập lên mu bàn tay của anh ấy, hốc mắt ửng hồng: "Có phải cậu cảm thấy cậu rất hiểu mình không?"

Thịnh Nam Châu hoảng hốt, theo bản năng muốn tiến lên lau nước mắt cho cô, không ngờ Hồ Thiến Tây lại lùi ra sau, nhìn vào anh, trong ánh mắt viết rõ nhưng tủi hờn và khó hiểu: "Tại sao cậu cứ luôn như thế? Nếu đã ghét mình đến vậy, thì vì sao chuyện gì cũng gọi mình theo!"

"Không phải vậy đâu..."

Không đợi Thịnh Nam Châu giải thích, Hồ Thiến Tây nói xong liền chạy đi. Hứa Tùy lo lắng, phản ứng đầu tiên là nhấc chân đuổi theo, kết

quả có người còn nhanh hơn cô một bước, chạy v`ềhướng H`ôThiến Tây chạy mất.

"Bọn họ sao thế? Không phải vẫn luôn trêu đùa nhau như vậy sao?" Đại Lưu chẳng hiểu mô tê gì.

"Ai biết được." Châu Kinh Trạch cười một cách không rõ ràng.

"Vậy chúng ta có còn đi ăn cơm không?" Đại Lưu hỏi.

Châu Kinh Trạch vẫn chưa kịp nói ra chữ "ăn", ngay giây sau di động của anh đã đổ chuông d`ồn dập, anh đi tới nơi cách đó không xa nghe máy.

Hai phút sau, Châu Kinh Trạch quay lại, chân mày nhíu chặt, ngữ khí có chút lo lắng: "Mình có chút việc, đi trước đây."

~Hết chương 13~

Chương 14: Băng cá nhân màu hồng

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Châu Kinh Trạch đi ra khỏi cổng trường, bắt một chiếc taxi rồi ngồi vào trong, thấp giọng nói địa chỉ. Anh ngồi ở hàng ghế sau, khuỷu tay chống lên bệ cửa sổ, đầu ngón tay gõ nhẹ vào cửa kính, cuối cùng dứt khoát hạ cửa sổ xe xuống, gió lạnh lùa vào trong, sự bất an và bực dọc nơi đáy lòng vẫn không hề vơi bớt.

Bởi vì Châu Kinh Trạch đã tăng gấp ba lần tiền xe, nên tài xế rất nhanh đã đưa anh tới nơi – Lishuxia.

Lishuxia là khu nhà giàu điển hình, biệt thự xếp thành nhóm, đèn đuốc sáng trưng, người sống ở đây đều vô cùng giàu có.

Châu Kinh Trạch đứng trước một căn biệt thự rực rỡ ánh đèn, cười khẩy, không biết đã bao nhiêu lâu không đến đây rồi. Anh đi vào trong, dì Đào bảo mẫu nghe thấy tiếng bèn đi ra nghênh đón, nhìn thấy Châu Kinh Trạch, thanh âm vừa ngạc nhiên vừa thân thiết: "Cậu hai về rồi đấy à, đã ăn cơm chưa, để dì Đào đi làm mấy món cháu thích ăn nhé..."

Hai người đứng ở khoảng đất trống trước sân, Châu Kinh Trạch mỉm cười, ôm lấy vai bà: "Dì đừng làm nữa, cháu vừa mới ăn xong."

"Thật hay giả đấy, cháu không được nói dối dì Đào."

Dì Đào từ nhỏ đã ở trong nhà họ Châu, là người tận mắt chứng kiến Châu Kinh Trạch trưởng thành, cũng là người tận tâm tận lực chăm sóc cho mẹ của anh khi bà vẫn còn sống. Về sau bọn họ chuyển đi khỏi đường Hổ Phách, không có ai căn dặn, nhưng cứ nửa tháng là dì Đào lại đến nấu một bữa cơm cho Châu Kinh Trạch, dọn dẹp vệ sinh nhà cửa cho anh.

Trong mắt Châu Kinh Trạch, bà không khác gì người thân.

Châu Kinh Trạch ôm vai dì Đào bước vào cửa, ý cười trên mặt anh vào khoảnh khắc nhìn thấy Châu Chính Nham đã biến mất hoàn toàn. Dì Đào lên tiếng chào hỏi xong liền đi ra, để lại không gian cho hai bố con họ.

"Ông ngoại đâu? Ông thế nào rồi?" Châu Kinh Trạch đi thẳng vào vấn đề.

Châu Chính Nham ho khẽ một tiếng, nét mặt nghiêm túc của mọi khi cũng trở nên hơi mất tự nhiên: "Đã gọi bác sĩ đến khám, kiểm tra lại phát hiện không có vấn đề gì nên đưa ông về rồi."

Đôi mắt sắc bén của Châu Kinh Trạch nhìn chằm chằm vào Châu Chính Nham một giây, nhận ra được anh đã bị lão già này lừa. Đúng là càng quan tâm lại càng loạn cào cào, anh không biết nên tức giận hay nên cười nữa. Bây giờ bình tĩnh trở lại, ông ngoại của anh sao có thể tới dự tiệc sinh nhật của Châu Chính Nham chứ, ông không dùng một gậy đập chết Châu Chính Nham đã là may mắn lắm rồi.

Phòng khách lộng lẫy, ánh sáng từ đèn chùm thủy tinh hắt xuống dưới, trong góc phòng chất đầy những hộp quà cao ngang ngọn núi nhỏ, Châu Kinh Trạch ngồi thẳng xuống dưới sô pha, nhướng nhướng chân mày nghiêm nghị: "Tìm con có chuyện gì? Lừa con tới tận đây không lẽ là muốn nghe con chúc bố mấy lời nhảm nhí như 'phúc như đông hải, vạn thọ vô cương' à?"

"Con không nói ra được mấy lời trái lương tâm vậy đâu." Khóe miệng Châu Kinh Trạch nhếch lên, ý châm biếm rõ ràng.

Châu Chính Nham tức điên người, đập chén trà xuống bàn, lửa giận đùng đùng: "Thằng oắt con hỗn hào, mày cứ phải chọc điên bố mới vừa lòng phải không?"

Châu Kinh Trạch nhướng mày, không tỏ rõ ý kiến. Anh cúi người lấy một quả táo ở trên bàn, sau đó vùi người vào sô pha, tung quả táo lên không trung, một dáng vẻ bỡn cợt với đời.

Vào ngày sinh nhật được con trai ruột tặng cho lời chúc phúc như vậy, lồng ngực Châu Chính Nham phập phồng bất định, nhìn điệu bộ cố chấp ngang ngạnh đó của Châu Kinh Trạch lại càng điên tiết hơn.

Bỗng nhiên, giữa cầu thang có một người phụ nữ đi xuống, đối phương mặc quần áo bình thường, đi dép bông, khí chất dịu dàng. Chúc Linh bước tới phòng khách, mỉm cười với Châu Kinh Trạch: "Kinh Trạch à, lâu rồi không thấy con ghé qua."

Châu Kinh Trạch nhếch khóe môi coi như đáp lại.

Chúc Linh đi tới trước mặt Châu Chính Nham, dịu giọng nói: "Chính Nham, Kinh Trạch vẫn còn nhỏ, ông bằng này tuổi rồi mà vẫn còn giận dỗi với trẻ con là sao?

"Ông vào thư phòng giúp tôi một chút, có thứ đồ tôi không bê được." Chúc Linh kéo ông.

Cuối cùng Châu Chính Nham cũng đứng dậy đi giúp, Châu Kinh Trạch mặt không cảm xúc nhìn theo bóng lưng của hai người họ. Chúc Linh quả thật là cao tay, chỉ vài ba câu nói thôi mà đã dập tắt được lửa giận của Châu Chính Nham.

Một mình Châu Kinh Trạch ngồi trong phòng khách trống trơn, châm một điếu thuốc, rít hai hơi thì cảm thấy còn ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, đang định đứng dậy rời đi.

Có người bấm chuông cửa, dì Đào nghe tiếng lại chạy ra nghênh đón, tiếng bước chân ngày càng tới gần, Châu Kinh Trạch cúi đầu, tay kẹp điếu thuốc chống lên trên đầu gối, ngửi được một mùi nước hoa thì chầm chậm mỉm cười.

"Hi, đã lâu không gặp." Triệu Yên – Thư ký đắc lực của Châu Chính Nham, khoác trên mình một bộ đồ công sở chín chắn, đôi môi đỏ mọng rung động lòng người.

"Đúng là đã lâu không gặp." Châu Kinh Trạch vươn tay gạt tàn thuốc, cong môi.

Triệu Yên ngồi đối diện anh, lấy một tập tài liệu từ trong túi ra, bắt đầu nói chuyện chính: "Chủ tịch Tập đoàn Timing – Châu Chính Nham đã đồng ý chuyển nhượng vô điều kiện cho cậu hai căn nhà do ông ấy đứng tên, còn có một số cổ phần của Tập đoàn Timing... Cậu chỉ cần ký tên lên trên bản hợp đồng này là giấy chuyển nhượng sẽ lập tức có hiệu lực."

Châu Kinh Trạch nghe một thôi một hồi mới phản ứng lại, Châu Chính Nham bắt đầu có lương tâm muốn bù đắp cho con trai mình rồi sao? Anh ngắt lời thư ký: "Chỉ cần ký tên là được?"

Triệu Yên hơi ngẩn người, gật đầu, sau đó đưa bút và hợp đồng qua cho anh. Châu Kinh Trạch uể oải ngồi trên ghế sô pha, hợp đồng đặt trên đùi, anh cầm bút vòng về phía bên trái, ánh mắt hờ hững liếc nhìn bản hợp đồng: "Thư ký Triệu, điều khoản này có nghĩa là sao, có thể giải thích một chút không?"

Triệu Yên ngồi xuống bên cạnh anh, cúi người chỉ vào điều khoản giải thích. Châu Kinh Trạch thoáng ngồi thẳng người dậy, đổi tư thế, đầu gối không may đụng phải đầu gối của Triệu Yên.

Rất nhẹ, vô tình hay cố ý, không phân biệt được.

Sau đó anh liếc thấy ánh mắt của Triệu Yên xoẹt qua một tia mất tự nhiên, cô tiếp tục nói. Châu Kinh Trạch đột nhiên nhìn cô ấy, như thể trong mắt chỉ chứa được một mình cô, thanh âm xen lẫn vài phần ngả ngớn:

"Thư ký Triệu, chị đổi nước hoa rồi à? Datura Black của Serge Lutens vẫn hợp với chị hơn."

"Sao cậu biết tôi đổi nước hoa?" Sắc mặt Triệu Yên kinh ngạc.

"Bởi vì mùi hương lần trước... khiến người ta rung động." Châu Kinh Trạch chậm rãi nói, còn cố ý nhấn mạnh hai chữ sau cùng.

Những chàng trai vừa đẹp trai lại có chút ngang tàng như Châu Kinh Trạch biết rất rõ làm thế nào để khơi dậy được cảm xúc của phụ nữ. Nói xong câu này, anh kéo gần khoảng cách của hai người lại, điếu thuốc kẹp ở đầu ngón tay đỏ rực, không lên tiếng.

Triệu Yên giờ phút này vô cùng không thoải mái, nhưng lại không nhịn được mà hỏi: "Thật ư?"

Còn chưa đợi Châu Kinh Trạch trả lời, một hộp mực đen cứ thế đập thẳng về phía anh, anh nghiêng đầu né tránh, góc hộp mực bay sượt qua trán, sau đó rơi xuống đất.

"Sao tao lại nuôi được một thứ súc sinh như mày vậy không biết? Đến cả thư ký của tao mà mày cũng dám..." Châu Chính Nham tức sôi máu, hai chữ cuối cùng ông ta khinh thường không nói ra, giống như giữ lại một chút thể diện cuối cùng.

Triệu Yên bừng tỉnh, biết mình đã thất lễ, đứng dậy liên tục nói xin lỗi.

Trên xương lông mày của Châu Kinh Trạch lập tức xuất hiện một vệt máu tươi, trên trán truyền đến cảm giác đau nhói, anh cúi đầu, liếm môi cười khẽ.

Dì Đào nghe thấy tiếng động chạy ra, sợ hết hồn lại chạy vội vào trong bếp lấy đá. Châu Kinh Trạch đứng dậy, phủi phủi bụi trên quần mình, bấy giờ mới trả lời lại câu hỏi của ông, ngữ khí cợt nhả: "Đây chẳng phải là xem từ bé, rồi học tới già sao."

"Mày..." Bố Châu bị nghẹn lời không nói ra được một câu.

Châu Kinh Trạch nghiêng đầu nhìn về phía người phụ nữ dịu dàng đứng bên cạnh Châu Chính Nham, có lòng nhắc nhở: "Dì Chúc à, đừng tưởng rằng gả vào trong nhà chúng tôi rồi thì sẽ nhàn nhã suốt đời, dì phải có chút nhận thức về mối nguy chứ."

Sắc mặt Chúc Linh trắng bệch, không thốt ra được câu nào.

Cuối cùng, Châu Kinh Trạch ngước đầu ném điếu thuốc còn đang cháy vào trong chén trà, đốm lửa gặp nước phát ra âm thanh "xì xèo", sau đó triệt để tắt ngấm.

Anh đi ra ngoài huyền quan, nhớ ra gì đó lại quay đầu nhìn bọn họ, nói: "Sau này bớt diễn mấy vở kịch này đi, nếu có lòng thì tới trước mộ mẹ tôi mà quỳ lạy thêm mấy cái."

"Còn nữa, tôi sẽ không đòi một đồng nào từ bố tôi đâu, dì có thể yên tâm." Ánh mắt Châu Kinh Trạch nhìn thẳng vào dì Chúc.

Châu Kinh Trạch từ nhỏ đã được lớn lên trong sự tự do tự tại do Quỹ ủy thác đầu tư mang lại, Quỹ ủy thác đầu tư này là mẹ anh để lại cho anh ngay từ khi anh mới lọt lòng. Anh căn bản chẳng hề thiếu tiền, nếu sa cơ lỡ vận, cho dù nghèo khó phải đi ăn xin thì anh cũng sẽ không bao giờ mở miệng xin tiền Châu Chính Nham.

Anh ra khỏi cửa nhà, một mình đi xuyên qua sân, lúc dì Đào chạy ra ngoài thì đã chẳng thấy tăm hơi anh đâu nữa.

Châu Kinh Trạch đút một tay vào trong túi, gió lạnh xào xạc, một mình anh đi xuống khỏi con đường dốc, không ngờ lại đụng phải Sư Việt Kiệt đang quay về nhà ở giao lộ.

Sư Việt Kiệt mặc áo hoodie trắng, đang gắng sức đạp xe đạp lên trên, trán đã đổ đầy mồ hôi. Gió lạnh thổi bay vạt áo khoác của Châu Kinh Trạch sang một bên, anh liếc Sư Việt Kiệt một cái, cong môi cười lạnh. Anh thu lại ánh mắt khỏi người đối phương, đang định đi lướt qua.

Một tiếng "kít" chói tai của phanh xe vang lên, Sư Việt Kiệt từ trên xe bước xuống, anh ấy vừa nhìn đã thấy ngay vết thương trên mặt Châu Kinh Trạch, đang muốn chạm vào anh: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Châu Kinh Trạch quay ngoắt mặt đi, tia chán ghét xoẹt qua nơi đáy mắt: "Đừng động vào tôi."

Sư Việt Kiệt cũng không tức giận, anh ấy dựng xe đạp sang một bên, thanh âm dịu dàng: "Em đợi anh một lát."

Sau khi nói xong Sư Việt Kiệt liền chạy mất, Châu Kinh Trạch đứng dưới tán cây kéo cong khóe môi, anh nhàm chán gẩy gẩy hòn đá dưới chân, có chút bội phục sự kiên nhẫn của chính mình, thế mà lại nghe lời Sư Việt Kiệt ở đây đợi anh ta thật.

Anh muốn xem xem rốt cuộc Sư Việt Kiệt muốn làm cái gì.

Mười phút sau, Sư Việt Kiệt từ bên kia đường chạy lại, đứng trước mặt Châu Kinh Trạch thở hổn hển, anh ấy nhét một túi đồ vào trong tay Châu Kinh Trạch.

Châu Kinh Trạch cúi đầu nhìn, xuyên qua túi nilon có thể nhìn ra được bên trong có cồn iốt, băng gạc. Anh cúi đầu nhếch môi, sau đó ném thuốc vào trong thùng rác ở bên cạnh, lên tiếng:

"Anh lấy lòng sai đối tượng rồi."

...

Sau khi Châu Kinh Trạch rời đi, Hứa Tùy và Đại Lưu ăn chút đồ ở bên ngoài. Đại Lưu đi khỏi, Hứa Tùy đang chuẩn bị quay về trường thì nhận được điện thoại của Hồ Thiến Tây.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng khóc vừa tủi thân vừa nghẹn ngào của Hồ Thiến Tây, Hứa Tùy nhíu chặt chân mày, ngữ khí lo lắng: "Cậu sao vậy? Là Thịnh Nam Châu bắt nạt cậu sao?"

"Không phải, mình mắng cho cậu ta chạy mất dạng rồi, bây giờ mình đang ở ký túc." Hồ Thiến Tây đáp, một lúc sau lại có chút thẹn thùng nói, "Mình đến tháng rồi, vừa đau vừa đói."

Hứa Tùy hiểu ngay, tiếp lời: "Cậu muốn ăn gì? Mình vẫn đang ở bên ngoài."

"Mình muốn ăn bánh gạo nếp đường nâu, cháo vi cá mập rong biển." Hồ Thiến Tây khịt mũi, lại bổ sung thêm một câu, "Của quán Trần Ký nhé."

Hứa Tùy phì cười, Hồ Thiến Tây quả thực là một cô nàng kén ăn đáng yêu, cô gật đầu: "Được, mình mang về cho cậu."

"Tùy Tùy của mình, mình yêu cậu!" Hồ Thiến Tây lập tức tỏ tình.

Quán ăn mà Hồ Thiến Tây nói vừa khéo ở ngay gần trường, do một người tên là Trần Lão Bá mở, cháo của quán ông ấy rất ngon, cháo được ninh vừa mềm vừa dẻo, còn có một hương hoa rất đặc biệt, giá cả vừa phải, vậy nên kinh doanh vô cùng đắt khách, lần nào đi ăn cũng phải xếp hàng đợi ít nhất bốn mươi phút trở lên.

Có lẽ bởi vì hôm nay là cuối tuần, mà nhân viên trong quán của Lão Bá lại xin nghỉ, Hứa Tùy phải đợi tận một tiếng đồng hồ. Cô đứng ở ngoài cửa gật gù buồn ngủ, mí mắt nặng trĩu.

Đột nhiên, Lão Bá gọi cô, đưa túi cháo đã được gói kỹ lưỡng cho cô, vẻ mặt áy náy: "Xin lỗi cô gái nhé, hôm nay bận quá."

Hứa Tùy nhận lấy túi cháo, lắc lắc đầu, nói: "Không sao đâu ạ."

Hứa Tùy bước ra khỏi Trần Ký, một trận gió lạnh ập đến, cô theo bản năng co rụt cổ lại, vô tình nhìn về phía trước, vừa khéo nhìn thấy Châu Kinh Trạch bước xuống khỏi xe taxi.

"Châu Kinh Trạch?" Hứa Tùy gọi tên anh một cách không chắc chắn.

Châu Kinh Trạch nghe tiếng bước qua, áo khoác mà anh mặc rất mỏng, chân mày nhíu lại, trông có vẻ tâm trạng không được tốt cho lắm.

"Chưa ăn à?" Giọng của Châu Kinh Trạch khàn khàn, vừa nhìn đã thấy ngay túi cháo cô đang cầm trong tay.

Hứa Tùy lắc đầu, đáp: "Mình mua về cho Tây Tây."

Ánh đèn của quán bida đối diện phố ăn vặt hắt qua, chiếu sáng toàn bộ ngũ quan của Châu Kinh Trạch, đồng thời cô cũng nhìn thấy vệt máu ở phía trên xương lông mày của anh, khẽ mở to mắt: "Cậu sao vậy?"

"Không sao, không cẩn thận bị đập phải thôi." Châu Kinh Trạch uể oải cười đáp, ngữ khí không mấy để tâm.

"Cậu đợi chút."

Hứa Tùy lập tức lục tìm trong túi, cuối cùng tìm được một miếng băng cá nhân có hình Snoopy màu hồng, cô vội vã vuốt phẳng những nếp nhăn bên trên, rồi mới đưa cho anh.

Châu Kinh Trạch không nói gì, nhìn chằm chằm vào miếng băng cá nhân màu hồng trong tay cô khoảng hai giây, cuối cùng di chuyển ánh mắt tới Hứa Tùy. Sau khi Hứa Tùy đọc được thông tin từ trong ánh mắt anh "cậu nghĩ ông đây sẽ dán cái thứ này sao?", hiểu ra, sắc mặt cô có chút lúng túng.

Hứa Tùy ngại ngùng rụt tay lại, sụt sịt mũi, Châu Kinh Trạch nhìn cô, đột nhiên đổi ý, giơ tay:

"Đưa mình đi."

~Hết chương 14~

Chương 15: Nắm chặt tay nhau trong bóng tối

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hứa Tùy đưa băng cá nhân cho anh, Châu Kinh Trạch cầm lấy bỏ vào trong túi, nhìn cô rồi hỏi: "Cậu ăn cơm chưa?"

"Chưa." Đầu óc Hứa Tùy có chút đờ đẫn, nói ra hai chữ này trong vô thức.

Châu Kinh Trạch gật đầu, giọng khàn khàn: "Vậy ăn cùng mình đi."

"Hả! À, được." Hứa Tùy đáp lại, đồng thời mặc niệm hai chữ "xin lỗi" với HồThiến Tây ở trong lòng.

Châu Kinh Trạch tay đút túi đi đằng trước, Hứa Tùy chú ý tới đuôi ngón tay của anh có móc một chiếc túi nilon màu trắng, mơ hồ lộ ra hình dáng của tuýp thuốc mỡ. Châu Kinh Trạch đi được mấy bước, thấy cô không đi theo, anh dừng lại quay đầu nhìn Hứa Tùy.

Hứa Tùy lập tức chạy theo, cô rất muốn hỏi những câu như "vết thương có nghiêm trọng không", nhưng tối nay tâm trạng của anh tương đối tệ, với cả cô dùng thân phận gì để hỏi đây? Nghĩ tới đó, lời đến bên miệng lại nuốt ngược trở lại.

Hai người đến một tiệm há cảo, tiệm sắp đóng cửa rồi, bà chủ đứng trước nồi, ngáp một cái, hơi nước bốc nghi ngút suốt cả buổi tối đã khiến cho mắt của chị ấy đỏ ửng.

"Tiểu Châu, em tới rồi đấy à?" Bà chủ cười chào hỏi.

"Vâng, hôm nay làm ăn thế nào hả chị?" Châu Kinh Trạch hỏi.

Bà chủ dụi mắt rồi nói, "Hôm nay khá lắm, trời vừa lạnh một cái là người đặt đồăn cũng nhiều hẳn lên, bận không ngơi tay." Châu Kinh Trạch một tay đút túi, cười nói: "Chị vất vả rồi."

Châu Kinh Trạch giơ tay chỉ vào một nơi, để cô qua đó ngồi trước. Hứa Tùy ngồi xuống, rút một tờ khăn giấy ra lau bàn, sau đó nhìn tới chỗ anh.

Châu Kinh Trạch đứng ở đó, nói với bà chủ: "Hai bát há cảo nước nhé chị."

Sau khi gọi đồ xong Châu Kinh Trạch ngồi xuống vị trí đối diện cô, bàn tay với những khớp xương rõ ràng gõ nhẹ lên mặt bàn không biết đang nghĩ gì. Anh vốn dĩ không phải người nói nhiều, mà Hứa Tùy lại không biết nói chuyện lắm, sự ngượng ngập bắt đầu lan dần tới giữa hai người.

Bà chủ bưng lên hai bát há cảo nóng hổi, sau đó lại dùng đĩa xương đựng hai quả trứng trà mang tới trước bàn, giọng điệu hào sảng: "Sắp đóng cửa rồi, tặng hai đứa đấy."

"Cảm ơn chị." Châu Kinh Trạch lễ phép nói.

Một bát há cảo đầy ắp đặt trước mặt Hứa Tùy, cô lấy một lọ gia vị nhỏ, đổ rất nhiều dấm vào trong bát cứ như thể không mất tiền vậy. Châu Kinh Trạch thấy vậy nhướng mày: "Cậu ăn được dấm đến thế cơ à?"

"Điều chỉnh chút hương vị ấy mà." Hứa Tùy giải thích.

"Cậu có thể thử xem sao." Hứa Tùy lên tiếng, cười nói, "Nhưng cậu thêm một chút thôi là được."

Dẫu sao cách ăn này của cô không phải là cách ăn của người thường, dạ dày của người bình thường sẽ không thể chịu đựng được. Châu Kinh Trạch nghe theo lời gợi ý của cô thêm một chút dấm, quả nhiên, mùi vị đã ngon hơn hẳn.

Hai người ngồi đối diện nhau ăn đồ ăn, Hứa Tùy nhìn ra được tâm trạng của anh không tốt, cô vắt óc suy nghĩ những chuyện cười và những câu đố vui mà cô xem được ở trên mạng.

"Mình đố cậu mấy câu hỏi nhé." Hướng Dụ mở to mắt nhìn anh, ngữ khí nghiêm túc, "Tại sao trong cuộc thi bơi lội ếch lại thua chó?"

Châu Kinh Trạch: ?

"Bởi vì ếch phạm lỗi bơi ếch."

Châu Kinh Trạch khẽ nhếch khóe môi, Hứa Tùy không nản lòng, tiếp tục hỏi: "Tại sao Tiểu Vương vừa có thể đánh răng lại vừa có thể nhàn nhã thổi sáo?"

Châu Kinh Trạch: ?

Lúm đồng tiền xuất hiện ở bên má Hứa Tùy: "Bởi vì răng mà cậu ấy đánh là răng giả!"

...

Châu Kinh Trạch thanh toán xong đi ra khỏi cửa tiệm, người trên phố ăn vặt đã biến mất từ lâu, anh đút tay vào túi đi về phía trước, Hứa Tùy cúi đầu không ngừng nghĩ ngợi, rốt cuộc thì đã xảy ra sai xót ở phân đoạn nào nhỉ? Rõ ràng là rất buồn cười mà.

Hứa Tùy nghĩ ra gì đó, đuổi kịp Châu Kinh Trạch vỗ vào bả vai anh: "Nếu đã như vậy, thế thì mình đành phải dùng tuyệt chiêu của mình thôi."

"Gì chứ?" Châu Kinh Trạch quay đầu.

Hôm nay Hứa Tùy mặc một chiếc áo hoodie, không biết cô đã kéo mũ lên từ khi nào, cánh tay rụt lại vào trong ống tay áo, mắt mở to, ngón tay kéo mí mắt làm mặt quỷ với anh.

Nhưng đôi mắt của cô vừa to vừa sáng ngời, lại còn mặc áo hoodie màu trắng, chẳng có chút gì gọi là đáng sợ cả.

Cáu kỉnh lại dễ thương.

"Cậu đang làm gì vậy?" Châu Kinh Trạch nhướng chân mày.

"Mình đang diễn quỷ đó, không giống sao?" Ánh mắt Hứa Tùy mờ mịt.

"Quỷ gì?"

"Quỷ vui vẻ." Hứa Tùy đáp.

Câu trả lời này đã khiến cho Châu Kinh Trạch không nhịn được phải bật cười, lồng ngực của anh run lên, không khống chế được hơi thở, để lộ ra nụ cười có ý nghĩa thật sự đầu tiên trong buổi tối hôm nay, chứ không phải kiểu nhếch mép một cách máy móc.

Hứa Tùy cho cánh tay ra khỏi áo một cách khó nhọc, cô giống như tự nói với chính mình: "Cuối cùng thì cậu cũng cười rồi."

Cuối cùng thì anh cũng vui rồi.

Sau khi tạm biệt, Hứa Tùy và Châu Kinh Trạch nhanh chóng quay trở lại trường, về tới phòng ký túc đẩy cửa ra, 1017 chạy tới cọ cọ vào chân cô. Hứa Tùy không có thời gian để ý tới mèo cam, lên tiếng nói xin lỗi với HồThiến Tây đang nằm ở trên giường: "Tây Tây à, xin lỗi cậu nhé, có chút chuyện nên mình về muộn."

"Không sao đâu, vất vả cho cậu rồi."

Hứa Tùy tắm xong, lên giường, mở di động ra xem thì phát hiện có một tin nhắn mới chưa đọc.

Là tin nhắn do zjz gửi đến: [Tối nay cảm ơn cậu nhé.]

Hứa Tùy gõ xong câu "không có gì" vào trong khung trò chuyện lại cảm thấy quá máy móc, cô xóa đi, gửi lại một tin khác: [Không sao, cậu về tới ký túc chưa?]

Di động siết chặt trong tay vào hai phút sau lại sáng lên lần nữa, zjz: [Mình về tới ký túc rồi, vừa mới tắm xong.]

Khóe môi Hứa Tùy cong lên, trả lời một cách trịnh trọng: [Vậy cậu ngủ ngon.]

Hứa Tùy đã có một đêm ngủ rất ngon, so với tâm trạng tốt của cô, thì dạo gần đây tâm trạng của Hồ Thiến Tây có vẻ không tốt cho lắm. Thịnh Nam Châu gọi mấy cuộc điện thoại đều bị cô ấy phớt lờ.

Anh ấy nhờ người tới đưa đồ ăn vặt mấy lần cũng không có tác dụng, lần nào cũng bị Hồ Thiến Tây từ chối chặn ở ngoài cửa.

Khi Hứa Tùy và Hồ Thiến Tây cùng nhau đi mua trà sữa ở ngoài trường, cô đã thử dò hỏi cô ấy liệu có phải cô ấy không định tha thứ cho Thịnh Nam Châu không, chị đại đã trả lời thế này: [Có đánh chết mình cũng không tha thứ, lần này cậu ta đúng là quá đáng.]

Thường ngày Thịnh Nam Châu rất hay trêu chọc Hồ Thiến Tây, lần này anh ấy cũng biết bản thân thật sự đã đi hơi xa, nhưng Hồ Thiến Tây không nghe điện thoại của anh ấy, người cũng chẳng gặp được, vậy nên anh ấy cầu xin Châu Kinh Trạch mượn danh nghĩa mời mọi người ăn cơm, rồi để Hứa Tùy dẫn Hồ Thiến Tây ra ngoài, sau đó sẽ đích thân xin lỗi cô ấy.

Châu Kinh Trạch đồng ý, nhân tiện đá cho anh ấy một cái: "Đã bảo bớt bắt nạt con bé đi thì không nghe."

"Phải phải phải, ông Châu, à không, cậu à cháu sai rồi." Thịnh Nam Châu giả vờ quỳ xuống.

Châu Kinh Trạch ngồi trên ghế, cúi người với lấy di động đặt ở trên bàn nhắn tin cho Hứa Tùy, dạy cô nói dối.

...

Khi Hồ Thiến Tây nghe Hứa Tùy nói Châu Kinh Trạch thắng cuộc thi bay giành được tiền thưởng muốn mời mọi người ăn cơm, nửa tin nửa ngờ: "Mới năm nhất mà bay cái nỗi gì!"

"Lái máy bay trực thăng, không phải cậu ấy... có giấy phép phi công tư nhân sao?" Hứa Tùy nhất thời không nói nên lời, may mà nghĩ ra được lý do.

"Được thôi, Thịnh Nam Châu không đến chứ?" H`ôThiến Tây đang cắt sửa móng tay.

Hứa Tùy làm theo lời Châu Kinh Trạch dạy cô, nói dối nhất định phải nhìn vào mắt của Tây Tây thì cô ấy mới tin. Thế là cô ép bản thân mở to mắt nhìn thẳng vào chị đại này, giả vờ bình tĩnh đáp: "Không đến."

Cuối cùng H`ôThiến Tây cũng tươi cười đ`ồng ý đi ăn cơm.

Chập tối thứ tư, Hứa Tùy và H`ôThiến Tây đi theo địa chỉ Châu Kinh Trạch gửi, đi đến một khách sạn kiểu Châu Âu nằm trong trung tâm thành phố. Vừa vào cửa, nhân viên phục vụ thắt cà vạt đỏ lên trước nghênh đón, dẫn bọn họ quẹt thẻ vào thang máy, hai người đi lên thẳng t`ầng 23.

Cửa thang máy mở ra, tấm thảm nhập khẩu được làm thủ công có hoa văn tinh xảo trải dài dưới chân, ngọn đèn pha lê ấm áp treo ở chính giữa, Hứa Tùy và H`ôThiến Tây tiến v`êphía trước. Cô nhìn mọi người đi ra đi vào ở xung quanh, cách ăn mặc của bọn họ đ`âu vô cùng cao quý, không h`ề t`âm thường chút nào.

Cô bỗng dưng cảm khái trong lòng, rằng Châu Kinh Trạch thực sự xuất thân từ gia đình b`êthế, bản thân lại là một người xuất sắc, mà khoảng cách giữa anh và cô cũng là sự thật rõ m`ồn một.

Hai người đi tới phòng bao số 2309, H`ôThiến Tây đẩy cửa đi vào trong, vừa nhìn đã thấy một chiếc bánh Mousse mà cô ấy thíchăn đặt ở chính giữa bàn, ngoài ra còn có cả Thịnh Nam Châu - người mà cô ấy muốn đấm cho một cú.

H`ôThiến Tây phản ứng lại, theo bản năng muốn đánh Hứa Tùy, hét lên: "Được lắm, Hứa Tùy, cậu lại còn học được thói nói dối r`ồi."

"Mình..." Hứa Tùy muốn né, lại vô thức trốn ra đằng sau Châu Kinh Trạch.

Ánh mắt của Châu Kinh Trạch ngăn chặn, bất thình lình lên tiếng: "Cậu dạy đấy."

"Được rồi." Châu Kinh Trạch hai tay đút túi, sau đó nghiêng đầu nhìn Hứa Tùy ở sau lưng, "Đi cùng mình xuống dưới mua bao thuốc."

Châu Kinh Trạch có ý để lại không gian riêng tư cho hai người họ, Hứa Tùy hiểu ra, đi cùng anh xuống dưới tầng.

Hai người đi tới cửa hàng tiện lợi dưới tầng, gió lạnh phần phật, Châu Kinh Trạch vào trong mua bao thuốc, khi đứng thanh toán ở quầy thu ngân, bụng Hứa Tùy không ngừng kêu réo lên.

"39,8 tệ." Người bán hàng mặc áo gile màu cam nói.

Châu Kinh Trạch rút tiền ra trả, liếc nhìn sang vành tai hơi ửng đỏ đó, uể oải cười khẽ một tiếng, "Lấy cho cô ấy một suất Oden."

Hứa Tùy đứng tại chỗ đang định xua tay từ chối, Châu Kinh Trạch xoay người rút một điếu thuốc ngậm vào trong miệng, bật lửa phát ra một tiếng "tách", đồng thời đi lướt qua cô, một câu nói trầm thấp vang lên bên tai.

"Bạn nhỏ, muốn ăn gì tự gọi đi."

Châu Kinh Trạch ra ngoài hút thuốc, Hứa Tùy ngồi ở băng ghế của cửa hàng tiện lợi ăn Oden, cô gọi hai xiên thịt viên, một xiên rong biển, một cây xúc xích, còn có một số đồ ăn vặt khác, cô ngồi ở đó ăn hết.

Vừa ăn vừa nhìn trộm người đàn ông đang hút thuốc ở cách đó không xa bên ngoài cửa kính.

Sau khi Hứa Tùy ăn xong, Châu Kinh Trạch giơ tay tỏ ý cô ra ngoài. Hứa Tùy bước tới trước mặt anh, cũng là lúc anh dập tắt đầu lọc thuốc, liếc nhìn thời gian:

"Chắc cũng xong rồi, lên trên thôi."

Hai người lại đi thang máy lên trên tầng, trùng hợp là trong thang máy chỉ có đúng hai người họ. Hứa Tùy hơi đứng về phía trước một chút, còn

Châu Kinh Trạch đứng ở phía tay trái, anh dựa vào tường, đầu tựa lên trên, yết hầu chậm rãi chuyển động lên xuống, mê hoặc một cách khó tả.

"Cậu cảm thấy bọn họ sẽ làm lành chứ?" Hứa Tùy hỏi.

Màn hình hiển thị trong thang máy cho thấy đã lên đến tầng 11, khi Châu Kinh Trạch đang định lên tiếng trả lời, thì đột nhiên "rầm" một tiếng, thang máy rung lắc dữ dội.

Tiếp theo đó lại vang lên một tiếng "bụp", đèn trong thang máy vụt tắt, xung quanh tối đen như mực, không nhìn thấy gì. Bóng tối khuếch đại nỗi sợ hãi và cảm giác lạ lẫm của con người lên từng chút một.

Không ngờ bọn họ lại gặp phải sự cố thang máy ngàn năm mới có một lần thế này, Hứa Tùy có chút hoảng hốt, cô quay đầu theo bản năng, nhưng lại không nhìn thấy Châu Kinh Trạch ở chỗ nào.

"Châu Kinh Trạch?"

Hứa Tùy chỉ gọi hai lần, sau khi không nghe thấy tiếng trả lời, cô cố gắng đè nén nỗi hoảng loạn xuống tận đáy lòng, lập tức nhấn chuông báo động. Phía bên kia chuông báo động có hồi đáp, Hứa Tùy mở miệng, phát hiện thanh âm của mình có chút run rẩy:

"Xin chào, thang máy ở đây xảy ra sự cố rồi, làm phiền cho người tới đây nhanh một chút."

"Xin chào, có thể cho tôi biết vị trí cụ thể không?" Nhân viên sửa chữa hỏi.

"Tòa F tầng 11." Hứa Tùy cố gắng giữ cho giọng của mình bình ổn nhất có thể, giống như nhớ tới gì đó, "Làm phiền tới nhanh một chút."

Sau khi nói xong, Hứa Tùy mò mẫm đi ra đằng sau thang máy, cô cầm di động, màn hình hiển thị cột sóng một vạch, lượng pin còn 3%. Hứa Tùy mượn chút ánh sáng nhỏ nhoi của màn hình di động nhìn qua đó.

Nhìn thấy Châu Kinh Trạch đang ngồi thụp ở trong góc, anh nhắm chặt mắt, lông mi run rẩy, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Hứa Tùy sốt sắng, ngồi xổm trước mặt anh, lay lay cánh tay anh: "Châu Kinh Trạch."

Châu Kinh Trạch gắng gượng mở mắt, nhìn cô một cái rồi lại dựa vào tường như cũ. Anh cảm thấy bản thân giống như một miếng bọt biển không ngừng bị ép chìm xuống đáy biển, bất lực lại sợ hãi.

Anh nhớ tới cái căn gác xép ẩm thấp ấy, đám nhện đen kịt bò tới bò lui, cảm giác ngột ngạt ập đến, giống như bị người ta bóp nghẹt cổ vậy, hơi thở bị tước đi từng hớp, từng hớp một. Anh vùng vẫy muốn thoát khỏi nhưng lại phát hiện tất cả đều vô ích.

Hứa Tùy ngồi xổm bên cạnh, nhìn thấy Châu Kinh Trạch không hít thở được, lồng ngực phập phồng kịch liệt, mồ hôi trên trán thấm ướt hàng lông mi đen dày, sắc mặt trắng bệch.

Khi cô và Châu Kinh Trạch học chung lớp hồi cấp ba, nghe người ta nói anh mắc hội chứng sợ không gian kín, cô còn tưởng là nói đùa, hóa ra lại là sự thật.

Thấy Châu Kinh Trạch khó chịu như vậy, tia xót thương lan rộng ra từ tận đáy lòng, trái tim Hứa Tùy co thít lại thành một nhúm, không phải thứ tình cảm ái mộ trước đây, mà là cô rất muốn làm chút gì đó để xoa dịu đi nỗi đau đớn anh đang phải chịu đựng.

Nếu như có thể, thì cô muốn thay anh gánh chịu những nỗi đau đớn này.

Hứa Tùy do dự giây lát, nhẹ nhàng nắm chặt lấy cổ tay anh, cất lời: "Đừng sợ."

Châu Kinh Trạch nhắm nghiền hai mắt, cảm giác bản thân rơi vào trong bóng tối vô biên, giống như chiếc hộp đựng đồ chìm sâu xuống đáy biển, xung quanh kín bưng, mặc cho nước biển tràn vào trong, nhấn chìm hết cổ họng, miệng, mũi, từng chút từng chút một.

Trong bóng tối, có người nắm lấy cổ tay mình, hơi ấm chầm chậm truyền đến, giống lông vũ, tựa ánh mặt trời, anh nghe được rõ ràng một câu nói dịu dàng không ngừng lặp đi lặp lại:

"Đừng sợ."

Châu Kinh Trạch cố hết sức nâng mí mắt, trước mắt xuất hiện một gương mặt với những đường nét mềm mại nhẹ nhàng, trong đôi đồng tử đen láy sáng ngời phản chiếu gương mặt anh, giống như bắt được một khúc gỗ trong đêm đen vậy.

Anh men theo bàn tay đó, lật ngược lại, rồi từ từ di chuyển xuống dưới, lòng bàn tay to lớn áp lên trên, giống như sưởi ấm cho mạch máu của nhau, vết chai sần cọ xát vào lòng bàn tay mềm mại, và rồi hai lòng bàn tay đan chặt lại với nhau trong tích tắc.

~Hết chương 15~

*Nam chính không mắc hội chứng sợ không gian kín, mà là sợ bóng tối, có chướng ngại tâm lý, về sau sẽ được giải quyết.

Chương 16: Vô tình cố ý né tránh anh

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nhân viên sửa chữa nhanh chóng chạy đến sau mười phút, khi một tia sáng chói lóa chiếu vào, hai người giống như bừng tỉnh khỏi giấc mộng mà tự động buông tay, Châu Kinh Trạch bám vào bức tường đứng dậy, giơ tay che lại ánh sáng nhức mắt, thanh âm khàn đặc:

"Mình vào nhà vệ sinh một lát."

Hứa Tùy đi lên tầng 23 tìm nhóm người Hồ Thiến Tây, đẩy cửa, hai người họ đã ngồi trên ghế đấu võ mồm được hơn hai mươi phút rồi. Hồ Thiến Tây nhìn thấy Hứa Tùy, lập tức đứng dậy, ngại ngùng chuyển chủ đề: "Tùy Tùy, mau đến ăn cơm đi, hai người còn không quay lại là thức ăn sẽ nguội mất."

"Đúng rồi, cậu mình đâu?" Hồ Thiến Tây hỏi.

Di động của Thịnh Nam Châu đúng lúc có tin nhắn mới, anh ấy mở ra xem: "Cậu ấy nói cậu ấy có việc nên đi trước rồi, đã thanh toán, bảo chúng ta cứ ăn thoải mái."

"Thịnh Nam Châu, cậu bảo cậu có keo kiệt không? Là cậu nhận lỗi mà sao cậu của mình lại phải bỏ tiền ra chứ?" Hồ Thiến Tây chế giễu anh ấy.

Thịnh Nam Châu không biết xấu hổ trả lời rằng: "Đây chẳng phải là vì bố mình thương mình sao."

Hứa Tùy đang nghĩ, một người có xuất thân tốt như Châu Kinh Trạch, bản thân lại còn tài giỏi xuất chúng, làm việc gì cũng nhàn nhã thong dong, mặc đời tùy ý.

Trước mặt mọi người ngang tàng ngỗ ngược, mang trên mình một loại thể chất mạnh mẽ bất cần chỉ có ở những người trẻ tuổi. Nhưng trên thực tế anh lại rất khiêm tốn và kiên định, sẽ nói câu "chị vất vả rồi" với bà chủ

tiệm há cảo, sẽ chú ý đến thời tiết trở lạnh con gái không thể uống sữa lạnh, cũng sẽ luôn im hơi lặng tiếng thanh toán hóa đơn mỗi khi bạn bè tụ tập.

Một người như vậy, được dành nhiều tình yêu thương cũng chẳng có gì kỳ lạ, nhưng tại sao lại mắc phải chứng bệnh sợ không gian kín chứ?

Hứa Tùy lại nhớ ra anh sống một mình trong ngôi nhà to lớn nhưng không thường xuyên có ánh sáng đèn ở đường Hổ Phách.

"Bảo bối à, cậu đang nghĩ gì thế?" Hồ Thiến Tây giơ năm ngón tay tới trước mặt cô khua khua.

Hứa Tùy hoàn hồn, cầm cốc sinh tố trên bàn lên uống một ngụm nhằm che đậy, cười nói: "Đang nghĩ cuối cùng hai cậu cũng chịu làm lành rồi."

Châu Kinh Trạch biến mất suốt cả một tuần, hay nói đúng hơn là biến mất khỏi thế giới của Hứa Tùy. Ngày nào Hứa Tùy cũng mở vòng bạn bè trên Wechat của anh ra mấy lần nhưng anh chẳng đăng bất cứ thứ gì cả, bài đăng mới nhất vẫn dừng lại vào ba tháng trước.

Thỉnh thoảng Hứa Tùy sẽ nắm bắt được một vài tin tức có liên quan đến Châu Kinh Trạch từ trong lời nói của Hồ Thiến Tây, ví dụ như "nghe nói Thịnh Nam Châu giành được vị trí thứ hai từ dưới lên trong kỳ thi lý thuyết môn kỹ thuật bay, còn cậu của cậu ấy giành được vị trí thứ nhất", "không ngờ hôm nay lại có một chàng trai tỏ tình với Châu Kinh Trạch!".

Thông thường đều là Hứa Tùy vừa cho mèo ăn vừa yên lặng lắng nghe.

Cuối tuần, Hứa Tùy dạy phụ đạo cho Thịnh Ngôn Gia xong đang chuẩn bị rời đi, thì đúng lúc Thịnh Nam Châu gõ cửa đi vào, nói: "Tuần này không cần đến trường luyện tập nữa đâu, lát nữa đến thẳng nhà của Kinh Trạch luôn, nhà cậu ấy cũng có phòng chơi đàn, cậu tới đó cũng tiện."

"Được." Hứa Tùy đáp lại.

Sau khi Hứa Tùy xuống tầng, cô nhìn thấy nhóm người Hồ Thiến Tây, Đại Lưu đã ở đó đợi cô từ lâu. Mọi người đi theo Thịnh Nam Châu cùng đến nhà của Châu Kinh Trạch.

Thịnh Nam Châu bấm chuông hai lần, không phản ứng, nhưng lại nghe thấy tiếng sủa của Berger ở trong sân. Thịnh Nam Châu đứng trong tường vây nhảy lên mấy cái, hét lớn: "Kratos, đi gọi bố của mày dậy đi!"

Berger hướng về phía bọn họ "gâu gâu" hai tiếng, dùng chân cậy mở cửa kính, sau đó chạy lên tầng.

Châu Kinh Trạch xuất hiện trước mặt bọn họ với vẻ mặt ngái ngủ, bộ đồ mặc ở nhà màu xám, mí mắt rũ xuống, sắc mặt mỏi mệt, nhưng biểu cảm lại cực kỳ tồi tệ, một tư thế tên chết tiệt nào chán sống dám đánh thức ông đây dậy.

Châu Kinh Trạch chầm chậm nâng mí mắt lên nhìn bọn họ.

"Cậu..."

Thịnh Nam Châu vẫn chưa kịp nói xong, "rầm" một tiếng cửa ngay lập tức bị đóng lại, suýt chút nữa kẹp chúng mũi anh ấy, một câu "ĐM" hòa lẫn vào trong gió.

Năm phút sau, Châu Kinh Trạch thay một bộ quần áo khác, mở lại cửa cho bọn họ. Anh rửa mặt một cách rất tùy ý, những giọt nước men theo đường quai hàm căng chặt nhỏ xuống dưới.

"Vào đi." Thanh âm của anh vì vừa mới ngủ dậy nên khàn khàn.

Hứa Tùy đi sau cùng, cô phát hiện sân của nhà anh rất to, tầng hai còn có một khu vườn trong nhà kính, nhưng nhìn từ bên ngoài thì thấy đã bị bỏ không rất lâu rồi.

Châu Kinh Trạch loẹt xoẹt đôi dép bông dẫn bọn họ vào trong. Ấn tượng đầu tiên của Hứa Tùy về ngôi nhà của anh đó chính là trống trơn, lớn, đồ đạc trong nhà thuộc gam màu lạnh, sô pha đen.

Rèm cửa tự động màu xám được kéo kín mít, Châu Kinh Trạch ở trong phòng khách tìm rất lâu mới tìm thấy điều khiển từ xa, giơ tay hướng về phía rèm cửa sổ nhấn một cái, ánh sáng hắt vào, gió và không khí cùng nhau lùa vào trong.

"Ngồi tùy ý." Châu Kinh Trạch hất hất cằm với bọn họ.

Đại Lưu nằm thẳng cẳng trên sô pha, sờ soạng trái phải nhà của Châu Kinh Trạch, ngữ khí phấn khích: "Ông Châu à, một mình cậu sống trong ngôi nhà lớn thế này cũng sướng quá đấy, không ai quản, còn có thể tổ chức party."

Châu Kinh Trạch cười cười, không tiếp lời.

Châu Kinh Trạch mở tủ lạnh, trời đông giá rét, anh lấy một lon coca đông lạnh từ trong đó ra, kéo bật nắp lon ném vào trong thùng rác. Anh nâng coca lên uống một ngụm: "Muốn uống gì thì cứ lấy trong tủ lạnh."

"Shit!" Đại Lưu nhào tới, mắt mở to, trong tủ lạnh toàn là đồ uống, đến ngay cả quả trứng gà hay cọng mì cũng chẳng tìm ra được.

"Những thứ khác không có, đồ uống thì có thừa." Châu Kinh Trạch cười một cách hết sức gợi đòn.

Một tuần không gặp anh, dường như Châu Kinh Trạch đã khôi phục lại trạng thái ung dung thong thả, uể oải bất cần với tất cả mọi thứ. Sự việc xảy ra ở khách sạn lần đó như thể đã trôi qua rồi.

Mọi người uống nước một lúc thì đi theo anh lên tầng ba, Châu Kinh Trạch đẩy cửa đi vào, thanh âm lạnh lẽo: "Mình đã nói dì giúp việc dọn dẹp lại phòng chơi đàn một lượt rồi."

Phòng chơi đàn rất rộng, phía bên phải đặt một chiếc máy hát đĩa than của Đức từ năm 1963. Trên giá sách có đủ các loại đĩa hát, chiếc đàn Cello độc nhất của Châu Kinh Trạch dựng ở đó, luyện đàn mệt rồi có thể ngồi xuống ghế sô pha mềm, bên cạnh còn có máy chơi game và máy chiếu.

Đại Lưu nhảy dựng lên trên sô pha, vui sướng thích thú: "Mình không muốn tập nữa, mình muốn nằm ở đây nghỉ một lát."

"Ngủ đi." Thịnh Nam Châu túm lấy mền lông ném lên người cậu ta, sau đó dùng lực ấn chặt không cho cậu ta động đậy.

Hai người lập tức uýnh lộn, Đại Lưu ấn đầu của anh ấy xuống dưới gầm sô pha, thanh âm mơ hồ không rõ ràng: "Mẹ nhà cậu, mềm ông đây toàn lông! Suýt biến thành Kiwi luôn rồi đấy!"

Cứ nói là phải giành được giải quán quân, nhưng đến cả một bài hát chính thức bọn họ cũng vẫn chưa quyết định được. Ý kiến mỗi người mỗi khác, muốn tìm một bài hát không mấy trữ tình, nhưng lại không được quá ồn ào, hơn nữa còn phải thích hợp để cải biên, quả thực là có chút khó khăn.

"Đao Lang thì thế nào? Khá hoành tráng đấy chứ." Thịnh Nam Châu nói.

Châu Kinh Trạch đang lau cây đàn Cello của anh, nghe vậy thì ngước đầu nhìn: "Muốn ăn đòn thì cứ nói thẳng ra."

"Vương Nhược Lâm thì sao?" Đại Lưu đề xuất nữ thần của cậu ta.

Hồ Thiến Tây lắc đầu: "Dịu dàng quá."

Một nhóm người đưa ra rất nhiều ý kiến, bao gồm các bản nhạc ballad nước ngoài ít được ưa chuộng, cũng như các ban nhạc nổi tiếng Guns N' Roses, The Beatles,... đều bị bác bỏ.

"Hay là 'Quật cường' của Mayday? Mặc dù bài này có độ hot cao, nhưng chúng ta là cải biên, có thể chơi nhạc khác đi một chút." Hứa Tùy nói một cách nghiêm túc, "Hơn nữa không phải chúng ta tham gia cuộc thi ca hát giành cho giới trẻ sao? Những bài hát của họ đều được giới trẻ yêu thích, nhiệt huyết, ước mơ, tuổi trẻ."

"Mình cũng rất thích nghe." Hứa Tùy buột miệng nói ra một câu thích này.

Châu Kinh Trạch vùi người trong sô pha, tay chống cằm, nghe thấy cái tên đó thì rõ ràng đã ngẩn người giây lát.

Hứa Tùy nói xong câu này tức khắc hối hận, tận đáy lòng thầm kêu gào toi rồi, một giây sau, Thịnh Nam Châu cứ như phát hiện ra được đại lục mới, ngữ khí phấn khích hỏi:

"Hứa Tùy, Mayday à, hay là 'Quật cường'! Làm sao cậu biết ông Châu thích bọn họ, đặc biệt là bài hát này, là vì cậu thích cậu ấy nên đã chuẩn bị từ trước sao?"

Hứa Tùy đã từng đứng phát biểu một cách logic trôi chảy trước hơn hai trăm người, không hề căng thẳng dù chỉ một chút, cô cũng có thể chứng minh ca sĩ này không hề mờ nhạt, người thích sự kết hợp này có rất nhiều là đằng khác, chỉ là vấn đề xác suất mà thôi.

Thế mà giờ đây, bởi vì một ánh nhìn nào đó dừng lại trên người mình, đầu óc của Hứa Tùy giống như bị lag nhẹ, chẳng thốt ra nổi một câu.

"Bởi vì... mình..." Hứa Tùy bắt đầu căng thẳng, không ghép được một câu hoàn chỉnh.

Mọi người nín thở nhìn chằm chằm vào cô, bỗng nhiên, một thanh âm trầm thấp cắt ngang bọn họ:

"Là bởi vì mình nói cho cậu ấy biết."

Mọi người đổi hướng nhìn, bao gồm cả Hứa Tùy, cô không hiểu vì sao Châu Kinh Trạch lại giải vây giúp cô.

Biểu cảm của Châu Kinh Trạch kín như bưng, không có một chút sợ hãi nào trước ánh mắt áp chế của mọi người cả, Thịnh Nam Châu là người từ bỏ trước, nói: "Đúng là nhàm chán mà."

Hứa Tùy thở phào một hơi, chủ đề câu chuyện coi như được bỏ qua.

Sau cùng mọi người bỏ phiếu đồng ý, quyết định lựa chọn bài hát này. Hồ Thiến Tây búng ngón tay, sai khiến Thịnh Nam Châu: "Chó mực, cậu đi tìm đĩa nhạc của họ rồi dùng máy phát nhạc phát đi, mọi người cùng nghe rồi tìm kiếm cảm giác xem thế nào."

Thịnh Nam Châu không thích tên gọi này, mấy lời chửi tục chuẩn bị tuôn ra, nhưng lại nghĩ tới hai người vừa mới làm lành, cuối cùng lựa chọn ngậm bồ hòn làm ngọt. Thịnh Nam Châu chống khuỷu tay lên trên ghế sô pha, nghiêng người bật nhảy, đi đến giá đựng đĩa nhạc bên cạnh rèm cửa sổ màu xanh lục bắt đầu kiếm tìm.

Châu Kinh Trạch phân chia thể loại nhạc theo sở thích, Thịnh Nam Châu rất nhanh đã tìm thấy đĩa nhạc, rút nó ra ngoài, khi anh ấy đang muốn quay lại chỗ ngồi, cúi đầu không may phát hiện bên cạnh giá đựng đĩa có đặt một chiếc thùng.

Thịnh Nam Châu trước giờ vẫn luôn có tính hiếu kỳ, anh ấy chỉ vào chiếc thùng đó: "Người anh em à, đây là cái gì vậy? Sao lại còn phải dùng giấy niêm phong dán lên thế, có thể xem không?"

Châu Kinh Trạch đang cúi đầu lên dây cho đàn Cello, nghiêng đầu liếc nhìn: "Không biết, có lẽ là mấy thứ bỏ đi dì giúp việc gom lại lúc dọn dẹp, xem thì xem."

Thịnh Nam Châu nhận được đặc xá, tìm một con dao rọc giấy mở thùng ra, ngó vào trong nhìn: "Úi giời, không hổ danh là ông Châu của mình."

"Cái gì vậy? Mình cũng muốn xem." Đại Lưu đi qua đó.

Câu nói của Thịnh Nam Châu đã khơi dậy sự tò mò của mọi người, tất cả đều tiến tới, ngoại trừ người có liên quan. Trong chiếc thùng này toàn bộ đều là những món quà mà Châu Kinh Trạch nhận được trước kia.

Có nước hoa vẫn chưa bóc tem, Garage kit phiên bản giới hạn, bóng đá, thư tình, đồng hồ đeo tay,... có một vài thứ đồ anh thậm chí còn quên chưa

bóc giấy bọc. Đại Lưu xem mà hoa cả mắt, giọng điệu ngưỡng mộ: "Mình mà có được số đào hoa bằng đầu ngón tay cái của ông Châu thôi, thì ông đây cũng không đến mức độc thân tới tận bây giờ."

Hồ Thiến Tây đính chính: "Vấn đề không phải là số đào hoa, mà là nằm ở cái mặt."

Đại Lưu nghe xong gương mặt càng trở nên khó coi hơn, Thịnh Nam Châu lục lọi trong thùng, nhìn thấy một chiếc hộp được bọc rất đẹp mắt, anh ấy cầm lên bóc ra xem, có thứ đồ gì đó kẹp ở bên trong rơi xuống.

Đĩa nhạc không có gì là hiếm lạ cả, khi thích một người, có ai lại không có sở thích của riêng mình. Điều hiếm lạ ở đây là chiếc hộp nhỏ hình vuông màu đen rơi dưới đất, Thịnh Nam Châu mở ra, là một bộ bảo vệ ngón tay và một tuýp thuốc mỡ rất bình thường, đã phủ đầy bụi.

"Đỉnh thật, đây chắc chắn là món quà có tâm nhất mà mình từng thấy. Ông Châu à, cậu nhìn đi." Thịnh Nam Châu nói.

Châu Kinh Trạch quay đầu, khi nhìn thấy bộ bảo vệ ngón tay và tuýp thuốc mỡ thì ngây người, ngay sau đó nghiêm túc nói: "Xem xong chưa? Qua luyện tập đi."

Bọn họ thấy Châu Kinh Trạch không buồn đếm xỉa đến, chỉ đành nhét đồ lại vào trong, sau đó đặt chúng về chỗ cũ. Thịnh Nam Châu đứng dậy, dùng máy phát phát nhạc của Mayday.

Âm nhạc vang lên, Thịnh Nam Châu đi tới ôm lấy bả vai Châu Kinh Trạch, giọng điệu hóng hớt: "Cậu thật sự không nhớ ra ai tặng món quà đó sao?"

Châu Kinh Trạch mặc một chiếc áo hoodie đen, anh cúi người cầm lon coca lên uống một ngụm, trên mặt treo nụ cười cợt nhả, trong mắt xuất hiện tia thờ ơ cùng lạnh lẽo:

"Người tặng quà cho mình nhiều như vậy, lẽ nào mình phải nhớ kỹ từng người một?"

"Cũng phải." Thịnh Nam Châu vỗ vỗ vai anh, đánh giá: "Đúng là trai đểu."

Chất lượng âm thanh của nhạc phát trên máy phát tương đối tốt, rõ ràng là giai điệu du dương trầm bổng, vậy mà trong suốt quá trình Hứa Tùy đều không nói câu nào, vô cùng trầm lặng.

Buổi luyện tập này Hứa Tùy không tập trung nổi tinh thần, thậm chí khi kết thúc cả nhóm muốn đi ăn uống, cô giả vờ bị đau bụng để lấy lý do rời đi.

Khi ngồi xe buýt quay về, Hứa Tùy ngồi hàng cuối cùng, đầu dựa lên trên cửa kính, ngẩn ngơ ngắm nhìn phong cảnh đang không ngừng tụt lùi ở bên ngoài, nhớ lại những năm còn học cấp ba.

Nửa học kỳ hai của lớp 10, Hứa Tùy vừa mới từ thị trấn nhỏ chuyển đến Thiên Trung. Ngày đầu tiên của kỳ học mới, tất cả các lớp đều đang dọn dẹp vệ sinh. Hứa Tùy khoác cặp sách, mặc một chiếc váy nhạt màu đi theo phía sau giáo viên chủ nhiệm, xuyên qua hành lang dài dằng dặc, đi tới lớp học mới.

Các bạn học nam và nữ đều đang dọn vệ sinh, có bạn nữ vô cùng nghiêm túc lau chiếc bàn của mình, mọi người đã không gặp nhau trong suốt một học kỳ, có người chuyện trò, cũng có người trêu đùa, cực kỳ huyên náo.

Giáo viên chủ nhiệm bước vào cửa, dùng thước đo gõ lên bàn: "Trật tự, kỳ học này có một bạn học mới chuyển đến, từ hôm nay trở đi sẽ học tập cùng với chúng ta, mọi người hoan nghênh bạn nào."

"Hứa Tùy, em giới thiệu bản thân đi." Giáo viên chủ nhiệm bỏ thước đo xuống.

Hứa Tùy năm cấp ba bởi vì quanh năm uống thuốc Bắc nên cơ thể phù thũng, trước khi chuyển trường còn bị lên thủy đậu, trên trán, trên mặt vẫn còn một vài vết mụn.

Tóm lại, cô của khi ấy vừa ảm đạm vừa mờ nhạt.

Cô đứng trên bục giảng, tốc độ nói rất nhanh, hy vọng mau chóng kết thúc màn xem xét kỹ lưỡng này: "Chào mọi người, mình là Hứa tùy, rất vui khi được gia nhập vào lớp ba."

Dưới bục giảng vang lên tiếng vỗ tay, giáo viên chủ nhiệm chỉ chỉ phía trước: "Hứa Tùy, em ngồi hàng thứ ba nhé, lát nữa đến phòng giáo vụ nhận sách."

Sau khi giáo viên chủ nhiệm rời đi, phòng học lại quay về dáng vẻ ồn ào, không một ai để ý đến sự có mặt của Hứa Tùy. Thứ có thể thu hút sự chú ý của các chàng trai đang ở độ tuổi dậy thì, hoặc là váy mà giáo viên Tiếng Anh mặc ngắn đến mức nào, hoặc là học sinh mới chuyển đến có xinh đẹp hay không.

Con gái thì càng không phải nói, bọn họ chụm lại một chỗ thảo luận sơn móng tay mới mua, hoặc là tiết tự học buổi tối ai đã đi đến sân trượt băng.

Một tổng thể nguyên bản có lẽ sẽ không có bài xích, nhưng để hòa nhập cùng với một người đến từ bên ngoài thì tạm thời sẽ rất khó.

Không một ai quan tâm đến sự xuất hiện của Hứa Tùy.

Hứa Tùy đi tới vị trí của mình, rút khăn giấy ra lau bàn, nhưng cô không có ghế ngồi. Hứa Tùy không biết là chiếc ghế vốn thuộc về cô đã bị bạn học nào đó lấy đi để giẫm lên lau kính, hay là thật sự thiếu mất một chiếc ghế.

Hứa Tùy nhìn xung quanh, không ai để ý cô, bạn cùng bàn của cô cũng không ở đây.

Cô đi ra đằng sau, hỏi bừa một bạn nam: "Chào cậu, có thể lấy ghế mới ở đâu vậy?"

Chàng trai dựa trên bàn, cầm di động chơi game cùng một nhóm người. Hứa Tùy hỏi ba lần mà cậu ta vẫn không ngẩng đầu lên, giả vờ như không

nhìn thấy gì.

Sự ngượng ngập và bối rối lan tràn, có đôi khi, thờ ơ còn đáng sợ hơn chế nhạo gấp ngàn lần.

Hứa Tùy đang muốn xoay người rời đi, thì một chàng trai đeo kính cầm cây lau nhà chạy như bay về phía cô, hét lớn "cho qua nào, cho qua nào", Hứa Tùy không kịp tránh, bắp chân bị bùn đất bắn hết vào.

Hứa Tùy lùi ra sau, không cẩn thận giẫm phải giày thể thao của ai đó, cô hoảng hốt quay đầu, trước mắt xuất hiện một đôi giày thể thao Nike màu trắng, bên trên hiện rõ dấu chân.

"Xin lỗi cậu." Hứa Tùy thấp giọng lên tiếng xin lỗi.

"Không có ghế sao?" Trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói khàn khàn lạnh lẽo, nghe rất hay.

Hứa Tùy ngẩng phắt đầu lên, bốn giờ chiều, ánh mặt trời từ phía bên kia tòa nhà dạy học chiếu vào trong, hắt lên ngũ quan tuấn tú của chàng trai, mắt một mí, môi mỏng, đường quai hàm gọn mà rõ ràng.

Đồng phục của anh rộng rãi, cổ áo mở bung, năm ngón tay giữ bóng, xoay người, cong ngón tay rồi khẽ nhảy lên, ở ngay trước mặt Hứa Tùy giơ tay ném bóng lọt thẳng vào rổ ở hàng cuối cùng, sau đó mỉm cười thật khẽ.

Toàn thân toát ra hơi thở ngang tàng lại tùy ý.

Hứa Tùy gật đầu, anh bật ra hai chữ: "Đợt chút."

Mười phút sau, chàng trai chạy tới tòa nhà dạy học khác, leo lên tầng năm lấy một chiếc ghế mới cho cô, trên trán đổ mồ hôi nhễ nhại, thở hổn hển.

"Cảm ơn cậu." Hứa Tùy khẽ nói.

Chàng trai dường như không quan tâm, bên ngoài hành lang có người gọi: "Châu Kinh Trạch, không phải nói muốn chơi tiếp một trận bóng rổ sao? Mẹ kiếp, ông đây đợi cậu lâu lắm rồi đấy."

"Tới ngay." Châu Kinh Trạch đáp lại.

Châu Kinh Trạch chạy lướt qua người cô, vạt áo phất lên sượt qua mu bàn tay Hứa Tùy, khoảnh khắc ấy, Hứa Tùy ngửi thấy mùi thơm mát lạnh của bạc hà trên người anh, đồng thời nghe được tiếng tim đập rộn ràng của mình.

Về sau khi Hứa Tùy đã hòa nhập được với mọi người trong lớp, cô bắt đầu đem những điều mà mình tận mắt chứng kiến hoặc nghe được về Châu Kinh Trạch chắp vá lại với nhau. Vóc dáng anh rất cao, thành tích học tập tốt, là người chơi Cello giỏi nhất, mu bàn tay có một hình xăm cao ngạo, thích ăn kẹo bạc hà, nuôi một chú chó Berger.

Rất nổi tiếng trong trường, không bao giờ thiếu sự yêu thích của các cô gái, thường xuyên đổi người yêu. Đôi khi buông thả thờ ơ, nhưng lại cẩn trọng hơn so với những người cùng tuổi.

Hứa Tùy luôn cảm thấy anh chính là đứa con cưng đính thực của ông trời.

Hứa Tùy không biết mình đã thích anh từ khi nào, lúc chào cờ cô sẽ thường xuyên dùng đáy mắt liếc nhìn chàng trai đứng chếch ở phía sau, nhìn đến khi mắt đau nhức mới thôi. Thỉnh thoảng nhìn thấy anh mặc một chiếc áo hoodie màu xám đơn giản, cô sẽ thầm cảm thán trong lòng, rằng sao lại có người mặc áo hoodie đẹp đến như vậy chứ.

Chờ mong tổ nhóm hai tuần thay đổi vị trí một lần, như vậy cô sẽ gần anh hơn một chút.

Hứa Tùy vẫn luôn thích anh trong thầm lặng, không ai hay biết, mãi cho đến mùa hè năm thứ hai, cô thỉnh thoảng nghe các bạn nữ trong lớp nhắc đến sinh nhật của Châu Kinh Trạch, vào ngày hạ chí, 21 tháng 6, là mùa hè nóng nực, thời điểm ánh mặt trời gay gắt nhất trong năm.

Khi ra ngoài lấy nước sau giờ học, Hứa Tùy đi qua hành lang, các bạn nam dựa vào lan can nói về bóng rổ, nói về trò chơi.

Cô vội vã đi lướt qua, dừng lại trước máy lấy nước ở cuối hành lang, mở nắp để lấy nước. Cô nhìn chằm chằm vào bóng cây màu xanh lục lay động ở bên ngoài cửa sổ thơ thẩn.

Đột nhiên, một chiếc bóng đen hắt lên trên mặt kính máy lấy nước, mùi bạc hà quen thuộc truyền đến, là Châu Kinh Trạch.

Hứa Tùy bất chợt căng thẳng, Châu Kinh Trạch cầm một chiếc cốc trong suốt đựng nước, anh hơi cúi người, cửa sổ chia cắt ánh nắng thành những đốm nhỏ vụn vương trên bờ vai anh.

Anh cầm cốc, các khớp xương nhô ra, trắng ngần, ngón tay thon dài sạch sẽ co lại giữ chặt thành cốc, nước lạnh chảy ra, thân cốc phủ kín một lớp sương băng.

Hứa Tùy liếc thấy những vết phồng rộp to nhỏ khác nhau ở trên những ngón tay đẹp đẽ đó của anh qua đáy mắt, có một số đã bị vỡ ra, để lại những vết đỏ.

Anh đang lấy nước, những đường gân kéo dài từ đốt ngón tay thoáng run rẩy, khiến cho nước trên miệng cốc cũng lắc lư theo.

Ngón tay của anh nhất định là rất đau.

Sau khi anh rời đi, nước lạnh tràn khỏi cốc, Hứa Tùy nhìn chằm chằm vào vòng xoáy nhỏ ở phía trên, nhớ tới bạn học trong lớp từng nói Châu Kinh Trạch thường xuyên luyện đàn đến tận khi là người cuối cùng mới rời đi.

Anh sinh ra tại Roma, có tài năng tuyệt đối, thế nhưng vẫn luôn nỗ lực chăm chỉ.

Sau khi nhìn thấy tay anh bị thương, Hứa Tùy lần đầu tiên có suy nghĩ muốn làm chút gì đó cho anh. Dưới cái nắng như thiêu như đốt, Hứa Tùy

đi khắp các con phố lớn, ngõ nhỏ, trung tâm thương mại, đi đến mức chân đau nhức mỏi tưởng chừng sắp rụng rời tới nơi mới mua được đĩa hát của ca sĩ mà anh yêu thích, bộ bảo vệ ngón tay và thuốc mỡ được cô giấu ở trong hộp.

Vào ngày hạ chí, ánh mặt trời dường như chói chang hơn mọi khi một chút, ve sầu kêu râm ran, mở một cánh cửa sổ, gió lùa vào trong, thổi bay những tờ đề thi trắng xóa ở trên bàn, kêu lên những tiếng loạt soạt.

Tiết học thứ hai của buổi chiều là tiết thể dục, Hứa Tùy lấy lý do đau bụng để xin nghỉ. Cô dự định đợi khi tất cả mọi người không có mặt sẽ lặng lẽ bỏ hộp quà vào trong ngăn bàn của Châu Kinh Trạch.

Hứa Tùy đi xuống dãy cuối, cầm hộp quà, nhìn ngó xung quanh, đang định nhét hộp quà vào trong ngăn bàn của Châu Kinh Trạch thì "rầm" một tiếng, có người đá phăng cửa ra, Trương Lập Cường phun một câu: "Nóng chết mẹ luôn rồi."

Sau đó ánh mắt của cậu ta giữ nguyên, tiếp theo là sắc mặt biến đổi, ngữ khí chế nhạo: "Ai da, bé mập à, cậu cũng thích ông Châu hả."

"Đáng tiếc, cậu ấy thích những người xinh đẹp, vóc dáng nóng bỏng cơ, có ai lại đi thích người như cậu chứ, ha ha ha ha."

Một nhóm con trai phá lên cười. Dư vị bị sỉ nhục thật sự không dễ chịu chút nào, chưa kể còn bị bàn tán chỉ trỏ bởi những tên con trai đang ở độ tuổi dậy thì, lấy việc bắt nạt người khác làm niềm vui, không biết tôn trọng là gì này.

Hứa Tùy cụp mắt, tay cầm hộp quà run lên bần bật, sống lưng lạnh toát.

Đám con trai cười ngặt nghẽo, Trương Lập Cường vốn đang đứng nói chuyện, đột nhiên bị một quả bóng rổ đập thật mạnh vào lưng, cậu ta lập tức loạng choạng về phía trước, đằng sau truyền đến cơn đau dữ dội.

Trương Lập Cường tối sầm mặt, tóm lấy chiếc ghế bên cạnh lên, xoay người muốn đập, nhưng khi nhìn rõ người đến là ai, thì cậu ta lại từ từ bỏ

ghế xuống.

Châu Kinh Trạch đứng trước mặt cậu ta, đôi mắt đen như nham thạch ghim chặt Trương Lập Cường tại chỗ, cười nói:

"Như này thật chẳng có ý nghĩa gì cả."

Trương Lập Cường lĩnh hội được hai ý nghĩa từ trong câu nói của Châu Kinh Trạch, một là đừng làm loại chuyện mất mặt như vậy, hai là chuyện của anh chưa đến lượt cậu ta phải nhúng tay vào, nếu không hậu quả tự gánh.

Trương Lập Cường lập tức nhận thua, người như Châu Kinh Trạch cậu ta không dây vào được, chỉ đành cúi thấp đầu rời khỏi phòng học cùng với một nhóm người, trước lúc đi còn quay lại quắc mắt với Hứa Tùy một cái.

Mọi người đi khỏi, trong phòng học chỉ còn lại Châu Kinh Trạch và Hứa Tùy, anh cúi người nhặt bóng ném vào rổ, sau đó bước từng bước về chỗ ngồi của mình.

Cánh quạt màu xanh lục chậm rãi quay trên đỉnh đầu, Hứa Tùy vẫn cảm thấy trong lòng nóng ran, lòng bàn tay đã đổ chút mồ hôi. Anh đi tới trước mặt cô, bóng hắt lên trên cửa sổ, cánh tay đang áp sát cạnh túi quần giơ ra, chủ động nhận lấy hộp quà trong tay cô.

Tầm nhìn của Châu Kinh Trạch dừng lại trên người cô, cười một tiếng thật khẽ:

"Cảm ơn nhé."

"Không có gì." Hứa Tùy nghi ngờ rằng khi ấy bản thân bị tẩy não rồi mới nói ra được câu này.

Nói xong Hứa Tùy lập tức chạy bay biến. Thật ra bắt đầu từ buổi sáng trên bàn của Châu Kinh Trạch đã chất đầy những hộp quà to, hộp quà nhỏ rồi, kỳ thực anh không cần thiết phải nhận món quà của cô làm gì.

Nhưng anh lại nhận rồi, Hứa Tùy đã vui mừng rất lâu.

"Binh boong" – Âm thanh thông báo của trạm xe buýt đã kéo dòng suy nghĩ của Hứa Tùy quay trở lại, cô xuống xe quay về trường, trong ký túc chỉ có một mình cô.

1017 chạy tới nghênh đón, Hứa Tùy vuốt ve nó một chút, sau đó ủ rũ nằm bò lên trên bàn. Cô tưởng rằng bản thân có điểm khác biệt, hoặc là tâm ý đã bị phát hiện.

Nhưng bây giờ cô mới biết, sở dĩ Châu Kinh Trạch làm như thế là bởi vì anh được giáo dục tốt và sự tôn trọng đối với người khác đã ăn sâu vào trong máu, chỉ như vậy mà thôi.

Buổi chiều anh giải vây giúp cô, có lẽ cũng là vì sợ cô ngượng ngập.

Anh nhận món quà đó, nhưng lại chưa từng mở nó ra, mà tùy ý ném nó vào trong một chiếc thùng, bộ bảo vệ ngón tay đã bám bụi, thuốc mỡ cũng quá hạn từ lâu, là dịu dàng song cũng thật tuyệt tình.

Hứa Tùy nhớ lại câu nói thản nhiên, hờ hững mà lạnh lùng của Châu Kinh Trạch lúc chiều:

"Người tặng quà cho mình nhiều như vậy, lẽ nào mình phải nhớ kỹ từng người một?"

Ban đầu tự cho rằng đã được nhìn thấy, hóa ra lại chỉ là một sự giả dối dịu dàng.

Hứa Tùy chống cằm trên bàn, cả người như thể bị đứt đoạn vậy, 1017 dường như cảm nhận được tâm trạng của cô, nó co tròn lại giống cuộn len cọ cọ vào chân cô để giữ ấm, ra sức chui vào bên trong. Cô viết một câu vào cuốn sổ nhật ký:

Mình có chút muốn từ bỏ rồi.

Thật ra Châu Kinh Trạch chẳng làm gì sai cả, món quà mà Hứa Tùy tặng chẳng qua chỉ là một món quà bình thường nhất trong hàng ngàn hàng vạn món quà, thế nhưng Hứa Tùy lại đau lòng, là lòng tự tôn khi thích một người đang quấy phá.

Mấy ngày liền tâm trạng của Hứa Tùy đều rất tệ, nhưng cô luôn giữ vững sự bình tĩnh ngoài mặt, đi học tan học như bình thường, thỉnh thoảng bị Hồ Thiến Tây lôi đi dạo phố, mua sắm trong trung tâm thương mại, mua được quần áo đẹp sẽ ở trong phòng cosplay các nhân vật yêu thích trong phim điện ảnh, làm dáng trước gương.

Nhìn thấy Hồ Thiến Tây cosplay Charlie Chaplin, bộ ria mép lệch ra tận bên miệng, Hứa Tùy ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười mãi cười mãi lại cảm thấy trong lòng trống rỗng, có tia lạc lõng xoẹt qua.

Thịnh Nam Châu là một người thích tụ tập chơi bời nhất, trường của bọn họ lại cách gần nhau, vậy nên một tuần sẽ hẹn đi chơi khoảng hai, ba lần, lần nào Hứa Tùy cũng đều có lý do chính đáng để từ chối.

Ví dụ như "mình phải làm thí nghiệm không đi được", hoặc là "mình vừa ăn cơm xong, không ăn nổi bữa thứ hai nữa", vân vân và mây mây... khiến người ta không cách nào phản bác.

Thứ năm, nhóm bọn họ ăn cơm tại một quán ăn ở con phố sau trường học, Thịnh Nam Châu đọc xong tin nhắn liền nhíu mày: "Hứa Tùy không đến được, cậu ấy nói mèo của cậu ấy bị bệnh, phải đưa nó đi tiêm."

Thịnh Nam Châu tắt màn hình di động, đẩy đẩy Hồ Thiến Tây đang vui đầu nghiêm túc ăn món cá đù, hỏi: "Sao mình cảm thấy dạo này Hứa Tùy có chút khác thường vậy?"

Hồ Thiến Tây mang một biểu cảm "cậu đùa mình đấy à", Thịnh Nam Châu tức khắc đi tìm người hỗ trợ, chuyển ánh mắt tới Châu Kinh Trạch ngồi bên cạnh. Châu Kinh Trạch ngồi ở đó, vai hơi hạ xuống, tay cầm thìa, múc canh muỗng được muỗng không bỏ vào miệng, trả lời lại một cách thản nhiên:

"Canh ngon quá."

Hồ Thiến Tây vỗ vỗ bả vai Thịnh Nam Châu: "Cậu nghĩ nhiều rồi, gần đây áp lực học tập của cậu ấy nhiều thôi."

Sau khi ở rịt trong thư viện đến mức phát hoảng thì Hứa Tùy sẽ lên tầng thượng để hóng gió. Cô ngắm nhìn phong cảnh một lúc, theo thói quen phóng tầm mắt về hướng sân vận động của trường Kinh Hàng ở góc Đông Bắc.

Thời tiết có giá lạnh khắc nghiệt thế nào thì bọn họ vẫn luôn hô vang những khẩu hiệu cao cả trên sân tập ngày này qua ngày khác, và kiên trì tập luyện thể lực. Hứa Tùy mặc một chiếc áo khoác dạ khuy sừng màu trắng, có cơn gió lạnh thổi qua, cô bất giác co rụt người lại, hà hơi vào lòng bàn tay.

Hứa Tùy rất sợ lạnh, nhưng lại thích hóng gió lạnh vào mùa đông, xem như là một sở thích kỳ lạ đi.

Cô đứng ở lan can, xoa xoa lòng bàn tay một lúc, di động đổ chuông, Hứa Tùy nhấn nút nghe máy, mẹ ở đầu bên kia điện thoại như mọi khi hỏi cô chuyện học hành và cuộc sống sinh hoạt dạo gần đây.

Hứa Tùy trả lời lại từng câu một, ngữ khí của mẹ dịu dàng: "Nhất Nhất à, mẹ gửi cho con một thùng bưởi đỏ, ngọt lắm, con chia cho bạn cùng phòng ăn với nhé."

Nhất Nhất là biệt danh của Hứa Tùy, còn về bưởi đỏ, đó là loại trái cây theo mùa ở phương Nam. Cứ đến mùa Đông là mẹ Hứa đều sẽ gửi một thùng cho cô.

"Vâng ạ, con cảm ơn mẹ." Hứa Tùy ngoan ngoãn đáp lại.

Sau khi mẹ Hứa căn dặn như thường lệ xong, bèn nói: "Bà nội đang ở cạnh mẹ, con nói chuyện với bà mấy câu đi."

Bà nội nghe máy, Hứa Tùy nhạy bén nghe được mấy tiếng ho khan, nhíu mày: "Bà nội, sao bà lại bị ho rồi, bà đã mặc đủ quần áo ấm chưa ạ?"

"Bà mặc rồi, là mấy hôm trước đột ngột hạ nhiệt độ nên chưa thích ứng kịp ấy mà." Bà nội cười híp mắt giải thích.

Kết quả mẹ Hứa ở bên cạnh vạch trần bà nội, thấp giọng lẩm bẩm: "Còn không phải bà nội con lớn tuổi rồi mà còn học theo đám thanh niên thức khuya..."

Bà nội ở đầu bên kia chia sẻ cho cô nghe về những chuyện xảy ra trong trấn Lệ Ảnh, Hứa Tùy từ đầu tới cuối đều mỉm cười kiên nhẫn lắng nghe bà nói, sau cùng dặn dò bà phải hết sức chú ý tới sức khỏe.

Khi chuẩn bị ngắt máy, thanh âm của bà nội khàn khàn song vô cùng hiền từ: "Nhất Nhất à, cháu ở phương Bắc có còn sợ lạnh không? Hay là đã quen rồi?"

Hứa Tùy ngẩn người, dùng ngón tay chọc vào bông tuyết trên lan can làm bằng bê tông, không hiểu sao lại nghĩ đến gương mặt bất cần đời đó, hỏi một đằng trả lời một nẻo:

"Thật ra vẫn có chút lạnh ạ."

Sau khi ngắt điện thoại, Hứa Tùy theo thói quen nhấn vào vòng bạn bè của Châu Kinh Trạch, vẫn trống trơn như cũ, ngón cái nhấn thoát ra ngoài, cô tiện tay lướt vòng bạn bè một chút. Bỗng nhiên lướt tới bài đăng của Thịnh Nam Châu, dòng chữ là "Nhờ phúc của ông Châu tôi", bên dưới còn kèm theo một bức hình.

Là một bức hình chụp tại trường bắn, Châu Kinh Trạch mặc quân phục màu xanh lục, một tay cầm súng, đeo kính bảo hộ, gương mặt nghiêng với đường nét nhẵn mịn, rắn rỏi.

Hứa Tùy nhìn không rời mắt, cô đứng trên sân thượng, nhấn thích bài đăng của Thịnh Nam Châu. Gió lạnh thổi tới, cô co rụt lại vào trong cổ áo,

như thể sợ bị anh nhìn thấy, hoặc là sợ bị người khác biết gì đó, ngón cái nhấn ở bên trên, lại hủy bỏ lượt thích.

Sau khi làm xong một loạt động tác này, Hứa Tùy cảm thấy bản thân vừa buồn cười vừa mâu thuẫn. Rõ ràng tự ép bản thân không đi gặp anh, vậy mà lại theo dõi mọi thứ về anh ở khắp nơi.

Không thoát ra được.

Đồ mà mẹ Hứa gửi cho cô được gửi theo dạng chuyển phát nhanh, chưa tới hai ngày đã nhận được. Hứa Tùy dùng dao cắt giấy mở thùng, chia cho bạn cùng phòng, còn lại hai quả cô muốn để tới lúc luyện tập mang đến cho mọi người nếm thử.

Kết quả Hứa Tùy phát hiện ra một gói đồ ở tít dưới đáy thùng, cô bóc ra xem, là một đôi găng tay bông, bên trong nhét mấy tờ tiền.

Hai tờ một trăm tệ, còn có tận mấy tờ mười tệ, năm tệ nhăn nheo, tiền xu cũng có.

Tổng cộng là ba trăm tệ.

Hứa Tùy nhìn găng tay và tiền, vừa muốn cười vừa muốn khóc, phút chốc liền hiểu ngay vì sao bà nội cô lại bị cảm rồi.

Cuối tuần, vì Đại Lưu có việc nên bọn họ đã chuyển thời gian luyện tập xuống buổi sáng. Hứa Tùy và Hồ Thiến Tây đến nhà Châu Kinh Trạch, là Châu Kinh Trạch mở cửa cho họ.

Một tuần không gặp, Hứa Tùy có chút căng thẳng, khoảnh khắc cửa được mở ra, cô vô thức né tránh không giao lưu ánh mắt với anh, nghe thấy một thanh âm khàn khàn, ngữ khí trêu chọc:

"Hai người là rùa à?"

"Hứ." Hồ Thiến Tây làm mặt quỷ với anh.

Bọn họ đã đợi ở phòng chơi đàn từ lâu, Châu Kinh Trạch buồn ngủ, một tay đút túi pha một cốc Americano mang lên trên tầng.

Khi luyện tập bọn họ đều cần giao lưu bằng ánh mắt, thông thường là thay đổi nhạc cụ theo tiết tấu, khi tới lượt Châu Kinh Trạch ngước mắt ra hiệu với Hứa Tùy, ánh mắt cô chỉ chạm một cái rất nhanh, sau đó cúi đầu đánh trống.

Châu Kinh Trạch phát giác ra, nhưng cũng không nói lời nào.

Lúc nghỉ ngơi giữa chừng, Thịnh Nam Châu tự ca ngợi bản thân: "Nhóm của chúng ta quả thực là nhóm được trời đất tạo nên mà."

"Không có văn hóa cũng không cần lộ liễu vậy đâu, trời đất tạo nên là để chỉ cặp đôi yêu nhau." Hồ Thiến Tây buông ghi-ta bass, ngồi trên sô pha sửa chữa lại.

Châu Kinh Trạch nhướng chân mày, cười nói: "Là cậu dạy con không đúng."

Đại Lưu nhìn thấy bưởi Hứa Tùy mang đến ở trên bàn, lên tiếng hỏi: "Bưởi này có ngọt không thế?"

"Ngọt lắm." Hứa Tùy tiếp lời, cô nhìn một vòng, hỏi: "Có dao không? Mình gọt cho các cậu nếm thử."

"Trong bếp chắc là có." Hồ Thiến Tây nói.

Hứa Tùy gật đầu, ôm một quả bưởi xuống tầng. Hồ Thiến Tấy thấy Hứa Tùy đi xuống, mà Châu Kinh Trạch vẫn vùi người vào sô pha chơi Anipop, nhíu mày: "Cậu à, cậu là chủ nhà mà không đi xuống giúp đỡ sao?"

Châu Kinh Trạch chỉ đành ném di động sang một bên, hai tay đút túi đi xuống tầng.

Quả không ngoài dự đoán, Hứa Tùy đứng trong bếp, đôi mắt đen láy nhìn ngang nhìn dọc tìm dao. Một giọng nói lạnh nhạt vang lên:

"Ở trên đỉnh đầu."

Không đợi Hứa Tùy phản ứng, Châu Kinh Trạch đi qua đó, mở tủ khử trùng một cách dễ dàng, lấy ra một con dao gọt hoa quả, sau đó thẳng thừng đón lấy quả bưởi trong tay cô, bắt đầu gọt dọc theo phần đỉnh của lớp vỏ màu vàng.

Châu Kinh Trạch thuần thục bóc cùi bưởi, chẳng mấy chốc đã bóc xong, mùi thơm đắng chát chầm chậm tỏa ra khắp không gian nhỏ hẹp. Châu Kinh Trạch rất cao, anh cúi đầu, để lộ một chiếc cổ trắng ngần.

Anh tách một múi bưởi bên trong ra, bóc vỏ, đầu ngón tay dính một chút sợi bưởi trắng, đưa cho Hứa Tùy. Người đứng đằng sau nhận lấy, cắn một miếng.

Châu Kinh Trạch cầm dao tiếp tục gọt hoa quả, rồi bỏ vào trong đĩa, bất thình lình hỏi: "Dạo này cậu có việc?"

"Không có." Hứa Tùy phủ nhận.

Châu Kinh Trạch không nói gì, gật gật đầu, tiếp tục đặt bưởi vào trong đĩa. Hứa Tùy đứng bên cạnh, yên lặng ăn bưởi, trên môi dính một chút nước bưởi màu đỏ.

Bưởi thật sự rất ngọt, Hứa Tùy phồng má, ăn một cách nghiêm túc, giống hệt con cá vàng. Đột nhiên, có một bóng đen cao gầy phủ xuống, cuốn chặt lấy chiếc bóng của cô ở dưới đất.

Châu Kinh Trạch đứng trước mặt cô, khuỷu tay chống vào trong chiếc tủ đằng sau Hứa Tùy, dự định bỏ dao gọt hoa quả vào trong tủ khử trùng. Vì hành động đột ngột đó của anh mà tim Hứa Tùy đập rộn lên không kiểm soát, cô ngước đầu, nét mặt đờ đẫn nhìn Châu Kinh Trạch.

Ánh mặt trời mùa đông hắt vào trong, hắt lên trên làn da trắng gần như trong suốt của cô, có thể nhìn thấy những sợi lông nhỏ li ti ở trên đó. Châu Kinh Trạch liếc thấy một chút nước bưởi màu đỏ dính trên đôi môi căng mọng của Hứa Tùy, ánh mắt tối lại, điều vốn không muốn nói lại bật ra ngay lúc này:

"Vậy cậu đang tránh mình à?"

~Hết chương 16~

Chương 17: Thật ra mình và cậu là bạn học cùng lớp hồi cấp ba

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Khi Châu Kinh Trạch mang bưởi lên trên, Đại Lưu ăn một miếng, giơ ngón cái khen tấm tắc: "Ngọt thật đấy, Hứa Tùy à, hoa quả ở phương Nam các cậu đều ngọt như vậy sao?"

"Đúng là rất ngọt, hơn nữa bưởi đỏ còn là đặc sản của địa phương mình." Hứa Tùy tiếp lời.

Sau khi luyện tập xong, mọi người ai về nhà nấy, riêng Hứa Tùy vẫn phải đến nhà Thịnh Nam Châu để dạy phụ đạo cho Thịnh Ngôn Gia. Kết quả vừa vào trong nhà anh ấy, dì Thịnh liền kéo lấy tay cô liên tục khen không ngớt miệng, nguyên nhân là trong lần thi thử với tổng điểm 100 điểm này, cậu bé Thịnh Ngôn Gia đã thi được 81 điểm môn Toán, và 72 điểm môn Tiếng Anh.

So với số điểm của hai môn luôn không đạt yêu cầu trước kia, thì đây coi như là một sự cải thiện rất chất lượng rồi.

"Cháu vất vả rồi, Tiểu Hứa à." Dì Thịnh vỗ vỗ tay cô.

"Vẫn ổn ạ." Hứa Tùy đáp, sau đó đi vào trong phòng của Thịnh Ngôn Gia, vừa vào cửa, Quỷ nhỏ ngồi ở đó, với một dáng vẻ đuôi cong tít lên tận trên trời cao.

"Vào học rồi mà em vẫn còn ở đấy tạo dáng à." Hứa Tùy lấy sách vỗ vào người thằng bé.

Tóc xoăn cười một tiếng: "He he."

Hiếm khi Thịnh Ngôn Gia thi được điểm cao, nhận được thứ đồ mà mình muốn từ chỗ mẹ, lúc lên lớp vô cùng ngoan ngoãn. Hứa Tùy thấy niềm đam mê học tập của thằng bé cao hơn mọi khi, thế là đưa thêm cho nó một tập đề.

"Cô giáo Tiểu Hứa, sự yêu thích của em dành cho chị sắp biến mất hết rồi." Thịnh Ngôn Gia bò rạp ra bàn, mặt mày khổ sở nói.

"Nhưng không ảnh hưởng đến việc cô giáo thích em." Hứa Tùy tiếp lời một cách tự nhiên.

Mặt của cậu bé thoáng ửng đỏ, Hứa Tùy nhìn thời gian, thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. Đúng lúc Thịnh Nam Châu gõ cửa đi vào, còn có Châu Kinh Trạch.

Thịnh Nam Châu nói: "Hứa Tùy, ở lại đây ăn cơm tối nhé."

Hứa Tùy cố ý không để bản thân nhìn người đó, từ chối: "Thời gian vẫn còn sớm, mình muốn quay về ngủ một giấc."

Thịnh Nam Châu vẫn còn muốn nói gì đó, Tóc xoăn ngồi ở đằng kia có chút mất kiên nhẫn: "Anh à, anh phiền thật đó, các anh mau đi đi, em có lời muốn nói với cô giáo Tiểu Hứa."

"Được thôi, nể tình thành tích lần này của em không đến nỗi nào." Thịnh Nam Châu liếc em trai mình một cái, lúc đi ra còn giúp bọn họ đóng cửa lại.

Tóc xoăn ngồi trên thảm trải sàn, cầm tay cầm chơi game, đang tìm điều khiển từ xa. Hứa Tùy đi qua đó, lấy điều khiển từ xa trong kẽ sô pha ra đưa cho nó:

"Không lẽ lại định rủ chị chơi game à? Hôm nay cô giáo hơi mệt." Hứa Tùy hỏi.

"Đương nhiên không phải ạ, hôm nay anh Kinh Trạch đã đồng ý chơi game với em rồi." Thịnh Ngôn Gia vươn tay lấy hai tấm vé ở trong hộp đựng đồ, đưa cho cô, vẻ mặt có chút lúng túng: "Mẹ em bảo em cảm ơn chị, vậy nên mời chị đi xem phim ạ."

"Được." Hứa Tùy không nhận vé, cất lời, "Vé cứ để ở chỗ em trước đã, tới lúc đó chúng ta gặp nhau ở rạp chiếu phim."

"Chị nhất định phải đến đó." Thịnh Ngôn Gia cường điệu nói.

"Ừ, ừ." Hứa Tùy vẫy tay với thằng bé.

Sau khi Hứa Tùy đi khỏi, Châu Kinh Trạch bước vào trong chơi game cùng Tóc xoăn. Không hiểu sao, hôm nay tâm trạng của Châu Kinh Trạch không h`êtốt chút nào, chơi game cũng không nhường Thịnh Ngôn Gia, ngược lại còn giết nó tận mấy l`ần.

Đi`âu kinh ngạc đó là Thịnh Ngôn Gia chơi thua mà vẫn ngâm nga hát, Châu Kinh Trạch lấy kẹo viên ra, bóc một viên kẹo bạc hà bỏ vào miệng, nhướng mày: "Thua mà vẫn vui thế cơ à?"

Thịnh Ngôn Gia nhớ tới gì đó, đỏ mặt đáp: "Em đã hẹn cô giáo Tiểu Hứa đi xem phim."

Vẻ mặt của Châu Kinh Trạch không thay đổi, tháo một chiếc đi`âu khiển từ xa đã bị hỏng của nhà thằng bé ra sửa lại. Anh biết tên Quỷ nhỏ này sớm muộn cũng sẽ không nhịn được, quả nhiên, một giây sau, ngữ khí của Thịnh Ngôn Gia chứa đựng sự hưng phấn mất kiểm soát:

"Chị ấy đ`ồng ý r`ồi, em chuẩn bị tỏ tình với chị ấy vào hôm đó!"

Châu Kinh Trạch đang dùng tuốc nơ vít vặn lỗ nhỏ, nghe vậy thì ngẩn người không may chọc vào ngón tay, anh hoàn h`ồn, cười lạnh:

"Em thích đi`âu gì ở cô giáo Tiểu Hứa?"

Thịnh Ngôn Gia trả lời dõng dạc, trẻ con chính là như vậy, biểu đạt vừa đơn thu`ần vừa thẳng thắn: "Em thích cô giáo Tiểu Hứa xinh xắn lại dịu dàng, đôi mắt của chị ấy rất to rất đẹp, da trắng, khi cười còn có hai lúm đ`ồng ti`ền, còn đối xử rất tốt với em, dạy phụ đạo cho em... Tóm lại, chị ấy trông rất giống bạn gái tương lai của em."

Châu Kinh Trạch nhai kẹo bạc hà trong miệng phát ra những tiếng rắc rắc, kẹo vẫn còn dính trên đ`âu lưỡi, anh đả kích cậu bé mập một cách không thương tiếc:

"Quỷ nhỏ à, lông cánh em mọc còn chưa đủ, đến cả mặt chữ 'tỏ tình' cũng chưa biết viết, lại còn ở đó mà thích, ngoài ra, nói thật với em, cô giáo Tiểu Hứa đối xử tốt với em, dạy phụ đạo cho em đó là vì người ta nhận tiền của mẹ em, chứ người ta không thích kiểu mập mạp, lại suốt ngày chết dí trong nhà, nghiện chơi game, thành tích học tập kém như em đâu."

Thịnh Ngôn Gia mới học lớp sáu, toàn bộ thế giới quan của thằng bé đều sụp đổ cả rồi. Tóc xoăn trừng to mắt đẩy Châu Kinh Trạch ra ngoài, hốc mắt ửng đỏ: "Anh đúng là cái đồ đáng ghét, em không mượn anh sửa điều khiển từ xa nữa, anh ra ngoài đi, người như anh sao hiểu được thế nào gọi là thích."

Châu Kinh Trạch bị Thịnh Ngôn Gia đẩy ra khỏi cửa, anh không hề tức giận, mà ngược lại còn bật cười, đến cả lồng ngực cũng phập phồng vì hả hê. Câu nói "người như anh căn bản chẳng hiểu thế nào gọi là thích" anh đã nghe không biết bao nhiêu lần, những bạn gái cũ từng hẹn hò với anh đến cuối cùng đều buông ra lời lên án này.

Một người đa tình lại bất cần như anh, thoạt nhìn như thể không màng đến mọi thứ. Cô bạn gái cũ Bách Du Nguyệt gây sự nói chia tay với anh, Châu Kinh Trạch nghĩ cũng chẳng buồn nghĩ cứ thế đồng ý luôn.

Ngược lại là Bách Du Nguyệt sau khi nghe xong thì khóc thút tha thút thít, lên án rằng anh căn bản chẳng hiểu thế nào gọi là thích, cũng chưa từng suy nghĩ cho tương lai của bọn họ.

Thật nực cười, tương lai của chính bản thân mình ở nơi nào anh còn chẳng biết nữa là.

...

Dự báo thời tiết nói thứ tư nhiệt độ sẽ tiếp tục giảm tám độ, còn có mưa.

Buổi sáng khi Hứa Tùy bò ra khỏi chăn, không khí lạnh chui vào trong từng lỗ chân lông, quả nhiên thời tiết đã trở lạnh rồi. Hứa Tùy trước giờ là

người rất sợ lạnh, cô khoác chiếc áo phao lông vũ màu trắng lên người rồi đi học. Lúc ôm sách vở đi ra cửa, phát hiện trên lan can ngoài hành lang đã đọng lại một tầng sương trong suốt.

Buổi chiều vừa khéo không có tiết, cô học xong cũng chẳng sửa soạn gì mà đi thẳng luôn đến rạp chiếu phim, kết quả khi nhìn thấy rõ người đứng bên cạnh cậu bé Thịnh Ngôn Gia là ai, cô ở trong lòng mắng thầm chính mình, dù có thế nào thì cũng phải sửa soạn một chút chứ, sao lại khoác bừa một chiếc áo phao lông vũ rồi ra ngoài thế này, vừa to sụ vừa chẳng đẹp chút nào.

Thịnh Ngôn Gia vốn dĩ vẫn đang giận Châu Kinh Trạch, nhưng mẹ thằng bé không yên tâm để nó ra ngoài một mình, nói nhất định phải tìm một người thân thích đi cùng, anh ruột thì đi quán net chơi game rồi, chỉ còn lại anh Kinh Trạch đang ngủ ườn ở bên cạnh mà thôi.

Tóc xoăn chỉ đành đặt cái tôi của mình xuống để đi tìm Châu Kinh Trạch.

"Cô giáo Tiểu Hứa, chị muốn uống gì ạ? Em mời." Khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Tùy, đôi mắt của Thịnh Ngôn Gia sáng lên.

Châu Kinh Trạch hừ một tiếng, không rõ là có ý gì, anh đi đến quầy bán vé, cầm vé xem phim của Thịnh Ngôn Gia chọn phim, nghiêng đầu hỏi:

"Thích thể loại phim nào?"

"Phim kinh dị." Hứa Tùy đáp.

Thịnh Ngôn Gia vì học theo sở thích của cô giáo Tiểu Hứa mà giờ đây đã quên sạch bách chuyện bản thân nhát gan, nói: "Em cũng vậy!"

Tay đang đưa vé xem phim của Châu Kinh Trạch khựng lại giữa không trung, ngón tay cái xoa nhẹ tấm vé, cười nói: "Hứa Tùy, rốt cuộc thì cậu... còn bao nhiêu điều bất ngờ nữa vậy."

Sau khi chọn xong ba vị trí ngồi của phim kinh dị, Châu Kinh Trạch đứng ở đó, hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác công sở, đi giày quân đội, cả người trông vừa cao lớn vừa hiên ngang.

Khi nhân viên quầy bán vé đưa vé cho anh còn nhìn trộm anh mấy lần, gương mặt tươi cười hỏi: "Vé của anh đây ạ, xin hỏi anh còn cần gì nữa không ạ?"

Châu Kinh Trạch mặt không cảm xúc gọi một chai nước lạnh, Thịnh Ngôn Gia túm lấy ống tay áo của Hứa Tùy lắc lắc, xum xoe nói: "Cô giáo Tiểu Hứa, chị thích ăn gì ạ? Em mời chị!"

Hứa Tùy không thích ăn đồ ăn vặt lắm, ánh mắt cô chần chừ đang định từ chối, Châu Kinh Trạch liếc xéo tên Quỷ nhỏ đang căng thẳng này một cái, lên tiếng: "Cậu gọi đi, nếu không thằng nhóc sắp khóc tới nơi rồi."

Cuối cùng, Hứa Tùy ôm một bịch bắp rang bơ vào trong rạp chiếu.

Vẫn còn ba phút nữa phim mới bắt đầu, Thịnh Ngôn Gia ngồi ở giữa, Hứa Tùy ngồi bên trong, Châu Kinh Trạch ngồi bên ngoài gần sát lối đi nhất.

Châu Kinh Trạch kể từ lúc ngồi xuống là luôn dựa vào ghế nghịch di động, ánh mắt căn bản chẳng ngước lên lần nào. Hứa Tùy cụp mắt, rồi lại sốc lại tinh thần ngước mắt lên màn hình.

Bộ phim rất nhanh đã bắt đầu, Hứa Tùy cũng lập tức bị thu hút bởi nội dung, xem hết sức chăm chú. Điều này thật khó cho cậu bé Thịnh Ngôn Gia khoe mẽ ngồi bên cạnh.

Từ lúc bắt đầu là nó đã lạnh toát sống lưng, nhưng vẫn cố ép bản thân phải giống như một nam tử hán, cố gắng mở to mắt nhìn màn hình. Nhưng con người một khi sợ thứ gì đó là thứ đó liền xuất hiện.

Ma nữ trên màn hình mặt bê bết máu, đột nhiên bò ra khỏi bàn đọc sách. Hành động này đã khiến cho toàn bộ khán giả trong rạp bị hoảng sợ, có mấy cô gái còn hét toáng lên.

"Aaaaaa."

Hình ảnh chân thực lại đáng sợ, những tiếng thét kinh hoàng trong rạp chiếu phim nối tiếp nhau. Thịnh Ngôn Gia hét lên thất thanh, nó che chặt hai mắt không dám nhìn, tức thì muốn tìm kiếm sự an ủi vỗ về.

Đầu của Thịnh Ngôn Gia nghiêng về phía Châu Kinh Trạch theo bản năng, nhưng đột nhiên lại ý thức được đây là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp để hâm nóng tình cảm với cô giáo Tiểu Hứa, thế là đầu của nó chầm chậm nghiêng sang phía Hứa Tùy.

Ngay khi đầu của nó còn cách cô giáo Tiểu Hứa khoảng 2cm, thì một đôi tay lạnh lẽo đã tóm chặt vào sau gáy vận may của nó. Đôi mắt của Châu Kinh Trạch nhìn thẳng màn hình, nhưng tay tuyệt không nhàn rỗi chút nào, lôi thẳng Thịnh Ngôn Gia quay trở lại chỗ ngồi.

Châu Kinh Trạch nhìn nó với ánh mắt cảnh cáo, nhưng thanh âm lại uể oải: "Ngoan ngoãn một chút."

Thịnh Ngôn Gia cảm thấy vô cùng tủi thân, suốt quá trình đều che mắt, xem hết bộ phim kinh dị thông qua khe hở ngón tay, cuối cùng đổ nguyên một tầng mồ hôi lạnh.

Hứa Tùy thích xem phim kinh dị, không chú ý đến những chuyện xảy ra ở bên này, lúc bộ phim kết thúc cô còn lưu luyến chụp lại bức ảnh làm kỷ niệm.

Cô đăng lên vòng bạn bè, để chế độ chỉ mình tôi, dòng chữ đi kèm là: Như mơ.

Châu Kinh Trạch hai tay đút túi, nâng mí mắt nhìn cô một cái: "Cậu thích phim kinh dị đến thế cơ à?"

Hứa Tùy vội vã tắt màn hình, nhìn sang chàng trai đứng bên trái, khẽ đáp một câu: "Ừm."

Rất thích.

Ba người cùng nhau rời khỏi rạp chiếu phim, Thịnh Ngôn Gia đi phía trước, nhìn thấy Spider Man ở trong máy gắp thú bông, bò rạp lên trên cửa kính, ngữ khí kích động: "Anh, anh mau đi đổi tiền xu đi, em muốn gắp thú bông."

Châu Kinh Trạch chỉ đành đi đổi một giỏ tiền xu chơi game cho ông lớn này, Tóc xoăn đặt giỏ sang một bên, đứng đối diện máy gắp thú bông chơi quên lối về.

Hứa Tùy đứng bên cạnh, đột nhiên nhìn về phía máy gắp thú bông ở tít trong cùng, cô đi qua đó một cách vô thức, đứng trước nó ngẩn ngơ. Bất thình lình, một bóng màu đen hắt xuống, giọng nói lãnh đạm vang lên: "Muốn à?"

Hứa Tùy gật đầu, ngữ khí mang theo ý cười hờ hững: "Có chút, khi còn nhỏ bố của mình bởi vì công việc nên thường xuyên phải đi sớm về muộn, vì vậy ông đã mua một con búp bê vải để làm bạn với mình. Sau này ông qua đời, rồi lại chuyển nhà, con búp bê vải đó cũng mất luôn."

"Nhưng mình đã lớn thế này rồi, không cần nó nữa." Hứa Tùy vừa cười vừa chỉ vào con búp bê vải bên trong cửa kính.

Châu Kinh Trạch không tiếp lời, anh bỏ điếu thuốc đang ngậm trong miệng xuống, ngữ khí vừa bằng nhắng vừa bất cần: "Để ông Châu gắp cho cậu."

Kết quả năm phút sau, Châu Kinh Trạch đã phải trả giá cho sự kiêu ngạo của mình, anh dùng mấy chục đồng tiền xu cũng chẳng gắp được cái khỉ khô gì. Đồng xu trong lòng bàn tay Châu Kinh Trạch men theo gan bàn tay trượt xuống khe nhét xu, anh đằng hắng giọng: "Lần này chắc chắn sẽ được."

Cái móc của máy gắp thú bông móc vào phần bụng của con búp bê vải, chầm chậm di chuyển tới chỗ lối ra, ánh mắt của hai người mong đợi, Hứa Tùy phấn khích: "Hình như nó sắp ra rồi."

Kết quả "bộp" một tiếng, búp bê vải lại rơi về vị trí cũ.

Không khí như lặng hẳn đi, Châu Kinh Trạch tự phải lên tiếng trong sự ngượng ngập: "Mình đi đổi xu."

Hai phút sau, Châu Kinh Trạch cầm một giỏ tiền xu quay trở lại, anh đứng trước máy gắp thú bông, sắc mặt bình thản bỏ xu vào trong, gắp bao nhiêu lần thì cũng thua bấy nhiêu lần.

Đúng lúc này, bên cạnh xuất hiện một cặp tình nhân, chàng trai chỉ tốn có hai xu đã dễ dàng gắp được một con búp bê, cô gái vui sướng nhảy cẫng lên ôm lấy cổ chàng trai, phấn khích nói: "Ông xã, anh giỏi quá đi!"

"Muốn chơi nữa không?"

"Muốn!"

Hứa Tùy đứng bên trái Châu Kinh Trạch, cảm thấy hơi không thoải mái trước sự thân mật và âu yếm của cặp tình nhân đó, cứ như thể xung quanh không có ai vậy. Cổ của cô có chút ngứa ngứa, sau đó là ửng đỏ.

Châu Kinh Trạch hút một điếu thuốc, lôi cả trạng thái lúc chơi Liên Minh Huyền Thoại ra để chuẩn bị chiến đấu, bỗng nhiên, có người kéo vạt áo anh, cúi đầu, đối diện với một đôi mắt long lanh.

"Hay là thôi bỏ đi." Hứa Tùy thương lượng.

Châu Kinh Trạch nhìn chằm chằm vào máy gắp thú bông, cười lạnh: "Mình chắc chắn phải gắp được nó!"

Cuối cùng Châu Kinh Trạch tiêu tốn hết hơn một trăm đồng tiền xu, nhưng lại chẳng gắp được cái nào. Hứa Tùy đã khuyên rất nhiều lần như "đi thôi, số tiền này đủ để mua mấy con búp bê ở trên mạng rồi.", "mình thật sự không cần nó lắm, thôi bỏ đi.", nhưng anh vẫn không hề lay chuyển.

Cái tính hiếu thắng chết tiệt này.

Lát sau, nhân viên lôi một túi búp bê tới bỏ chúng vào trong máy, Châu Kinh Trạch vốn dĩ định thu tay, thì lúc này lại không chịu từ bỏ mà hỏi anh

ta: "Bao nhiêu tiền? Có thể mua một con không?"

Người nhân viên nở một nụ cười chuyên nghiệp: "Thật ngại quá, thưa anh, đây là hàng không bán."

Hứa Tùy không khỏi day day trán, như này cũng... lại cảm thấy có chút buồn cười là thế nào đây? Ngay chính khoảnh khắc này, cô ở trong lòng đã tha thứ cho Châu Kinh Trạch. Mặc kệ nó đi, anh thực sự xứng đáng để cô thích mà, với lại, cô cũng chẳng có cách nào khống chế được bản thân cả.

"Thích" đã chiến thắng được lòng tự tôn của cô rồi.

Nhìn dáng điệu không chịu buông tha của Châu Kinh Trạch, Hứa Tùy gấp rút kéo lấy cánh tay anh, cúi đầu xin lỗi người nhân viên kia: "Xin lỗi."

Châu Kinh Trạch bị Hứa Tùy kéo đi vẫn ngoảnh đầu cố chấp nói: "Anh ra giá đi."

Thịnh Ngôn Gia đã chuyển sang chơi game khác từ lâu, thấy Châu Kinh Trạch và Hứa Tùy đi ra ngoài thì cũng vội vã chạy theo. Ba người rời khỏi cửa lớn rạp chiếu phim.

Gió lạnh thổi tới, lý trí quay về, Hứa Tùy mới cả kinh bản thân thế mà lại bạo dạn kéo tay Châu Kinh Trạch, cô nhanh chóng buông tay: "Xin lỗi cậu."

Tiếng hét chói tai của Thịnh Ngôn Gia đã đập tan suy nghĩ của cả hai người: "Woaaa, tuyết rơi rồi kìa."

Hứa Tùy nghe vậy ngoảnh đầu nhìn về phía trước, phát hiện đâu đâu cũng có tuyết bay tứ tung, hệt như bồ công anh bị gió thổi. Cô giơ tay ra, những bông tuyết lạnh lạnh, mỏng mỏng tan trong lòng bàn tan.

Không ngờ lại có tuyết rơi.

Trong lòng trẻ con, vui chơi luôn là điều quan trọng nhất, bấy giờ tất thảy những tình yêu dành cho cô giáo Tiểu Hứa đều đã bị Thịnh Ngôn Gia ném hết ra sau đầu. Thịnh Ngôn Gia hét lớn một tiếng, ngữ khí cầu mong: "Anh!"

Thịnh Ngôn Gia vẫn chưa nói ra nửa câu sau nhưng Châu Kinh Trạch đã biết nó muốn làm gì rồi, đôi môi mỏng phun ra một câu ngắn gọn: "Hai mươi phút."

Sau khi nhận được sự cho phép, Thịnh Ngôn Gia kêu to một tiếng, giống như chú chim vui vẻ lao thẳng vào khoảng sân bên cạnh rạp chiếu phim. Châu Kinh Trạch và Hứa Tùy ngồi trên ghế ở trong góc đợi Thịnh Ngôn Gia.

Hứa Tùy ngồi trên ghế, gió lạnh lùa vào trong cổ áo, cô bất giác co rụt người lại. Châu Kinh Trạch ngồi bên cạnh, chống khuỷu tay lên đùi, nhướng mày: "Lạnh à?"

"Một chút, người phương Nam mà." Hứa Tùy ngại ngùng khịt khịt mũi.

Hứa Tùy vốn là người thể hàn, hễ cứ đến mùa đông là tay chân lại lạnh cóng, cộng thêm đây còn là thành Kinh Bắc, tới phương Bắc mấy năm rồi mà cô vẫn chưa quen, sợ lạnh kinh khủng.

"Ở đây đợi mình." Châu Kinh Trạch để lại một câu.

Năm phút sau, Châu Kinh Trạch quay lại, anh cúi người nhét một cốc cacao nóng vào trong tay Hứa Tùy. Hứa Tùy thầm cảm thán trước sự chu đáo của anh ở trong lòng, khẽ nói: "Cảm ơn."

Châu Kinh Trạch rướn khóe môi: "Không có gì."

Trời lạnh cắt da cắt thịt thế này, Châu Kinh Trạch lại mua một lon nước lạnh có gas, bật nắp, uống một ngụm. Hứa Tùy nhìn lon nước lạnh phủ đầy sương băng, hỏi: "Không lạnh sao?"

"Phê!" Châu Kinh Trạch đáp.

Hai người lại rơi vào trầm mặc, Hứa Tùy uống một ngụm cacao nóng, nhiệt độ trong cơ thể tăng lên. Khi cô đang định tìm chủ đề để nói chuyện, thì Châu Kinh Trạch nghiêng đầu nhìn cô, mắt dán chặt vào đôi môi đang từ từ hồng hào, căng mọng trở lại, hỏi:

"Hứa Tùy, có phải vì lời nói đùa lần trước của Thịnh Nam Châu không, hay là mình có chỗ nào làm..."

Hứa Tùy lắc đầu, cô thở hắt ra một hơi, dù cho đầu ngón tay giữ chặt thân cốc cacao nóng đang run rẩy, thì cô vẫn ngẩng đầu, khích lệ bản thân nhìn thẳng vào anh:

"Thật ra mình và cậu là bạn học cùng lớp hồi cấp ba."

~Hết chương 17~

Chương 18: Kiểu con gái ngoan thế này, cậu cũng thích à?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trông thấy dáng vẻ rõ ràng đã sững sờ của Châu Kinh Trạch, Hứa Tùy rũ mi mắt, cười tự giễu: "Cậu không nhớ cũng không sao."

Châu Kinh Trạch dựa lưng vào băng ghế, hơi khom người, chống một chân dưới đất, anh thu lại nét mặt thờ ơ, nheo mắt hồi tưởng, trong ký ức, hình như trong lớp có một cô gái như này, luôn mặc bộ đồng phục rộng thùng thình, đầu thường xuyên cúi gằm, mỗi ngày khi vào lớp đều vội vội vàng vàng đi lướt qua chỗ anh, vạt áo thỉnh thoảng quẹt phải đề thi của anh đặt trên bàn.

Anh có chút ấn tượng với Hứa Tùy, nhưng cho rằng chỉ là trùng tên với cô gái ở trước mặt này thôi, cảm giác quen thuộc xuất hiện, Châu Kinh Trạch di chuyển ánh mắt sang Hứa Tùy, người con gái yên tĩnh, nhút nhát trong ký ức dần dần trùng lặp với người ở trước mặt.

"Cậu thay đổi nhiều quá." Châu Kinh Trạch nói ra một câu, sau đó sự giáo dục được khắc sâu tận xương tủy khiến anh phải lên tiếng một lần nữa: "Xin lỗi..."

Hứa Tùy lắc đầu, từ khi hai người gặp lại ở trường Đại học, cô đã chấp nhận một sự thật rằng Châu Kinh Trạch không còn nhớ mình là ai nữa. Dù sao anh cũng là con cưng của trời, ở trong trường luôn là đối tượng được ngưỡng mộ sùng bái.

Còn cô chỉ là một ánh sao ảm đạm, quá mờ nhạt.

Có vài người, may mắn đến mức không nhớ nổi tên của những người xung quanh, nhưng lại được đối phương ghi nhớ rất lâu.

Châu Kinh Trạch nhấc lon coca dưới đất lên, cúi người, lon coca cầm trong tay đụng nhẹ vào cốc cacao nóng cô đang cầm, đôi mắt đen láy khóa chặt Hứa Tùy:

"Vậy chúng ta làm quen lại từ đầu nhé, hm?"

"Được." Hứa Tùy nghe thấy bản thân đáp lại rất khẽ.

***

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, thời gian giữa lên lớp và luyện tập ban nhạc căng thẳng thoắt cái đã qua, nhóm người bọn họ cũng một ngày một thuần thục, phối hợp cũng dần ăn ý, chớp mắt đã tới đêm trước Giáng Sinh.

Thời gian thi đấu văn nghệ và tiệc tối do hai trường phối hợp tổ chức được chọn vào ngày 24 tháng 12, ngày hôm nay, toàn trường khắp nơi đều vô cùng náo nhiệt và tưng bừng.

Điều đặc biệt đó là hôm nay cũng trùng hợp là sinh nhật Hứa Tùy. Sáng sớm thức dậy Hứa Tùy đã nhận được một hồng bao cực lớn của mẹ và bà nội gửi đến, bà nội còn đích thân gọi điện thoại cho cô, dặn cô chú ý giữ ấm, hôm nay sinh nhật nhớ cầm hồng bao đi ra ngoài ăn một bữa thật ngon.

Hứa Tùy đi ở hành lang nghe điện thoại, làm nũng với bà: "Nhưng mà bà nội ơi, cháu chỉ muốn ăn mỳ trường thọ bà nấu thôi ạ."

Bà nội cười không khép được miệng: "Ừ ừ, đợi cháu nghỉ Đông về nhà, ngày nào bà cũng nấu cho cháu ăn."

Buổi trưa, Hứa Tùy mời hai cô bạn cùng phòng ra ngoài ăn cơm, Lương Sảng ngồi trong nhà hàng, gương mặt nghi hoặc: "Cậu nhặt được tiền à?"

Hồ Thiến Tây vòng tay qua cổ Hứa Tùy, lên tiếng: "Đúng đó, cục cưng à, sao hôm nay vui thế hả?"

"À thì... có lẽ vì mấy hôm trước thi cử thuận lợi nên vậy." Hứa Tùy tìm bừa lý do để cho qua chuyện.

Nhưng Hứa Tùy không ngờ sau khi ăn xong, lúc thanh toán lại để lộ chính mình, nhân viên phục vụ cầm hóa đơn và thẻ ngân hàng quay lại, trên mặt treo một nụ cười đầy chuyên nghiệp: "Chào bạn, bởi vì hôm nay là sinh nhật của bạn, nên chi phí lần này sẽ được hưởng ưu đãi giảm 12%. Ngoài ra, nhà hàng sẽ tặng thêm cho bạn một chiếc bánh kem, cô Hứa, chúc bạn sinh nhật vui vẻ."

Hứa Tùy ngẩn người, sau khi nhân viên phục vụ rời đi, hai cô bạn cùng phòng một trái một phải giữ chặt cổ cô lại, hét lớn: "Chết tiệt, sao cậu không nói với bọn mình là sinh nhật của cậu hả!"

"Không phải bây giờ các cậu biết rồi sao?" Đôi mắt linh hoạt của Hứa Tùy chứa ý cười, ngón trỏ đặt trước môi, "Nhưng mà, suyt, các cậu ăn cơm cùng mình là mình đã rất vui rồi."

Buổi chiều Hứa Tùy và Hồ Thiến Tây vội đến phòng tập của Kinh Hàng để luyện tập, vì buổi tối bắt đầu thi đấu rồi. Buổi liên hoan văn nghệ một năm một lần của hai trường vô cùng sôi động.

Xung quanh ồn ào huyên náo, sau hậu trường người chen chúc người, một trạng thái hỗn loạn, hẳn là bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh. Khi Hứa Tùy ngồi ở sau hậu trường trang điểm, trong lòng có chút căng thẳng.

Nhưng con người một khi sợ điều gì đó thì điều đó lại xuất hiện ngay lập tức, có một cô gái bưng hai cốc cà phê len lỏi qua hậu trường đông đúc, không ngừng nói lớn "cho qua nào, cho qua nào", bỗng không may bị cô gái đang thử quần áo đụng phải.

Cô gái cong khuỷu tay, một cốc cà phê nóng hổi cứ thế đổ ập xuống, gần như đổ hết lên trên quần và áo sơ mi trắng của Hứa Tùy, cảm giác đau nhói từ cơ thể truyền đến khiến Hứa Tùy vô thức nhíu chặt mày.

Hồ Thiến Tây đang giúp Hứa Tùy trang điểm, lập tức bất mãn nói: "Làm cái gì thế hả?"

Hai cô gái thấy thế thì liên tục cúi người xin lỗi, sau đó đưa khăn giấy qua. Hồ Thiến Tây nhìn biểu cảm của Hứa Tùy mà thấy đau thay cô: "Một

người to lù lù như thế mà mấy người không nhìn thấy sao? Sắp tới lượt chúng tôi lên sân khấu rồi, bây giờ thành ra thế này thì lên kiểu gì?"

Hứa Tùy nhận lấy khăn giấy, lau cà phê đổ trên người, nhưng áo cô mặc là áo sơ mi trắng, căn bản chẳng cứu được. Cô kéo ống tay của Hồ Thiến Tây vẫn đang phát hỏa, nói:

"Mình vào nhà vệ sinh giặt qua một chút, thử dùng máy sấy khô xem có tác dụng không."

Hồ Thiến Tây bị tính cách tốt bụng hiền lành đó của cô làm cho tức chết, cất lời một cách bất lực: "Có thể có tác dụng gì? Chỉ có thể đi mượn một bộ quần áo khác thôi, nhưng ai còn có quần áo thừa vào thời điểm cấp bách như thế này chứ."

"Tôi có." Một giọng nói dứt khoát mà ngạo nghễ vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn, là Bách Du Nguyệt. Bách Du Nguyệt mặc một bộ lễ phục màu tím, uốn éo lả lơi, trang điểm rực rỡ, khi cậu ta đi qua, sóng mắt nơi đuôi mắt trên chuyển động, lóa mắt cực kỳ.

"Nhưng số đo có lẽ không vừa, có cần không?" Bách Du Nguyệt khoanh tay nói.

Hồ Thiến Tây thở gấp, nói: "Cậu..."

Hứa Tùy giơ tay ngăn Hồ Thiến Tây, nhìn thẳng Bách Du Nguyệt: "Tôi cần."

Bách Du Nguyệt khoanh tay ngây người, không ngờ Hứa Tùy sẽ chấp nhận phần "thiện ý" này của cậu ta, cuối cùng lên tiếng: "Vậy qua lấy đi."

Khi Hứa Tùy chạy theo sánh vai với cậu ta, bỗng dưng nói: "Cảm ơn."

Sau khi Bách Du Nguyệt nghe thấy lời này, lúc lên tiếng lần nữa thì ngữ khí đã trở nên khó xử, nhưng cậu ta không thể không làm bộ, ném một bộ quần áo ở trên ghế sô pha cho cô: "Hòa nhau."

Khi Hứa Tùy đi ra khỏi phòng thay đồ, quả nhiên, số đo bị rộng, Bách Du Nguyệt trời sinh cao ráo, khung xương lại có chút to, cô mặc lên thật sự không hợp chút nào, giữ chặt cổ áo bước lên trước một cách dè dặt, chỉ sợ sẽ tuột mất.

Nhìn thấy Hứa Tùy đã thay đồ xong, Hồ Thiến Tây cảm thấy mắt mình như phát quang, khen nói: "Đẹp quá đi!"

"Nhưng rộng quá." Mắt Hứa Tùy nhìn xung quanh phòng nghỉ, nói, "Nếu như có kẹp hoặc ghim băng thì tốt biết mấy."

Ánh mắt của Hứa Tùy đảo quanh phòng nghỉ, bất thình lình chạm phải một đôi mắt khác. Sư Việt Kiệt qua đây đưa đồ cho đối tác của mình. Hôm nay anh mặc bộ vest đen, thắt nơ đỏ, đẹp trai phong độ ngút trời, sau khi nhìn thấy Hứa Tùy thì liền đi tới, suốt dọc đường thu hút vô số ánh nhìn.

"Vẫn thuận lợi chứ?" Sư Việt Kiệt cười hỏi.

Sau khi hỏi xong, anh chú ý đến cổ áo bị Hứa Tùy túm chặt, lập tức hiểu ngay xảy ra chuyện gì. Sư Việt Kiệt không chút do dự giơ tay cởi chiếc ghim cài áo màu vàng ở trên cổ xuống, đưa cho Hứa Tùy.

Hứa Tùy lắc đầu, người phía sau cười nói: "Không sao, đối với anh nó chỉ là một chiếc ghim cài áo trang trí, còn đối với em lại là thứ đồ cứu cánh kịp thời. Với tư cách là đàn anh của bọn em, giúp đỡ là điều nên làm, cũng không thể để anh làm kẻ ác được chứ?"

Hứa Tùy bị câu nói cuối cùng của anh chọc cười, cô cũng không ngại ngùng nữa, hào phóng nhận lấy: "Cảm ơn đàn anh, em sẽ trả lại cho anh sau."

Suốt quá trình Hồ Thiến Tây đều không nói lời nào, lẳng lặng cầm ghim cài áo cài chặt cổ áo lỏng lẻo ở sau gáy Hứa Tùy. Xong xuôi, bọn họ coi như có thể thuận lợi lên sân khấu rồi.

Hứa Tùy bị tụt lại phía sau, khi rời khỏi phòng nghỉ chuẩn bị đi tìm mọi người tập hợp, Bách Du Nguyệt khoanh tay dựa vào tường, nhìn cô rồi

nói:

"Cậu rất may mắn, nhưng cậu không giữ nổi cậu ấy đâu."

Mặc dù Bách Du Nguyệt không chỉ rõ họ tên, nhưng "cậu ấy" ở đây chỉ ai hai người đều biết rõ. Tính cách Hứa Tùy hiền lạnh, tính khí trước giờ cũng tốt, nhưng lần này, ánh mắt cô thẳng thắn nhìn vào Bách Du Nguyệt, vẻ mặt lạnh lùng:

"Cảm ơn cậu đã cho tôi mượn quần áo, nhưng trước giờ tôi chưa từng nợ cậu bất cứ thứ gì cả."

Nói xong câu này, Hứa Tùy thẳng sống lưng, không quay đầu đi lướt qua cậu ta, để lại một mình Bách Du Nguyệt sửng sốt đứng tại chỗ. Cô chưa từng nợ Bách Du Nguyệt điều gì.

Đại học gặp lại Châu Kinh Trạch, anh đã không còn nhớ cô là ai. Lần gặp thứ hai, cô là bạn cùng phòng của cháu gái anh, lần gặp thứ ba, bọn họ đã chia tay rồi, cô không hề làm bất cứ chuyện gì vượt quá quy tắc cả.

Hứa Tùy đi tới tập hợp với mọi người, một nhóm người đứng sau màn che, MC trên sân khấu đúng lúc nói đến "Ban nhạc tiếp theo chuẩn bị lên sân khấu có tên là 'Tâm tình có gas', ban nhạc này chính là tượng trưng cho tình hữu nghị của hai trường chúng ta..."

"Xin mời họ lên sân khấu, mang đến một 'Quật cường' đã được cải biên."

Dưới sân khấu tức khắc vang lên tiếng vỗ tay hò hét, Châu Kinh Trạch khoác đàn Cello đứng trong bóng tối, anh bỗng ngẩng đầu lên nhìn Hứa Tùy, lẫn trong những tiếng vỗ tay vang dội, khen một câu: "Rất xinh."

Mặc dù Hứa Tùy biết đây chỉ là một lời khen lịch sự, nhưng trái tim cô vẫn cồn cào ngứa ngáy. Khi cô định lên tiếng thì màn che chầm chậm mở ra, Hứa Tùy chỉ đành thu lại vẻ mặt, chuẩn bị biểu diễn.

Thịnh Nam Châu búng ngón tay, Hứa Tùy ngồi ở vị trí trong góc bắt đầu đánh trống, giai điệu quen thuộc ngân vang, dưới sân khấu phút chốc hò reo không ngớt.

Đại Lưu đứng trước sân khấu, chất giọng thuần túy trong trẻo của cậu ấy vang lên theo từng tiết tấu của đàn ghi-ta điện, hát:

...

Khi tôi và thế giới này không giống nhau

Vậy thì cứ để tôi khác biệt đi

Kiên trì đối với tôi mà nói chính là "lấy cương khắc cương"

Nếu như tôi thỏa hiệp với chính mình

Nếu như tôi nói dối chính mình

Dù cho người khác có thứ tha

Thì tôi cũng không thể tha thứ

Ước nguyện tuyệt đẹp ấy hẳn phải điên cuồng lắm

Tôi chính là vị Thần của bản thân mình

Ngay tại nơi mà tôi sống

...

Khán giả dưới sân khấu lắc lư theo chiếc gậy phát sáng cầm trong tay, mỉm cười lắng nghe bọn họ hát. Họ đã sửa giai điệu của bài hát thấp hơn một chút. Cây đàn ghi-ta điện của HồThiến Tây và đàn phong cầm của Thịnh Nam Châu vẫn luôn trong trạng thái sẵn sàng.

Sau khi hát xong câu này, Đại Lưu đánh mắt với chàng trai ở bên trái, Châu Kinh Trạch cúi đầu kéo dây đàn, để lộ ra cổ tay với những khớp

xương rõ ràng, âm thanh trầm thấp độc nhất của đàn Cello vang lên.

Châu Kinh Trạch ngồi ở đó, đôi chân dài dựa vào thân đàn đỏ như máu, đội chiếc mũ lưỡi chai màu đen, góc nghiêng khuôn mặt anh tuấn hút hồn, cụp mắt, cực kỳ chuyên chú. Với màn biểu diễn kéo dài gần một phút của anh, tiếng đàn Cello đã đưa mọi người chìm đắm vào trong một khung cảnh.

Ở nơi đó, rừng rậm vô biên, đột nhiên trải qua một trận hỏa hoạn, chim chóc và cây cối ở xung quanh đều bị thiêu đốt, mọi người chạy tán loạn từ muôn nơi, một chú chim đang muốn cất cánh bay lên trời cao thì lại bị gỗ cháy đập trúng đôi cánh, máu tươi lênh láng.

Nhưng rồi, một trận gió nổi lên, chú chim bị thương chầm chậm giương cánh, tiếng đàn cũng dần dần ngân cao. Khi Châu Kinh Trạch kéo tới một nốt trong số đó, anh nghiêng đầu ra hiệu bằng mắt với Hứa Tùy.

Ánh mắt của hai người khẽ chạm, Hứa Tùy cầm dùi trống, xoay mấy vòng trong không trung, nở một nụ cười với mọi người, rồi lập tức đánh trống. Tiếng trống như mưa rơi, như gió thoảng, mạnh mẽ mà bay bổng.

Tiếng đàn Cello trầm thấp hòa quyện với tiếng trống sôi động, tại một nhịp trống nào đó, Đại Lưu nâng cao tone giọng hát vang:

...

Tôi không sợ ngàn vạn người ngăn trở

Chỉ sợ chính bản thân đầu hàng

...

Dưới sân khấu bỗng hét toáng lên, bọn họ dường như nhìn thấy Phượng Hoàng sau khi tái sinh, và khoảnh khắc bọn họ lao lên mây. Nhóm người Thịnh Nam Châu rất ăn ý, Hồ Thiến Tây không ngừng gảy dây đàn ghi-ta điện, đẩy bầu không khí lên tới đỉnh điểm cao trào, họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng hát:

...

Tôi cùng sự quật cường đáng tự hào của tôi

Tôi hát vang thật to trong cơn gió

...

Tuổi trẻ là gì? Là thể chất mạnh mẽ điên cuồng phát triển trong cơ thể, là kích động, ngay thời khắc này đây, khán giả dưới sân khấu bị lây truyền mà hát theo, tiếng la hét và tiếng vỗ tay át cả biển người, bọn họ hát:

...

Lần này tôi sẽ điên cuồng vì chính mình

Chỉ lần này thôi, tôi và sự quật cường của tôi

Chỉ lần này thôi, hãy để tôi hát thật to

La la la

Cho dù thất vọng, cũng không được tuyệt vọng

La la la

Chỉ lần này thôi, tôi và sự quật cường của tôi

...

Đại Lưu buông micro, hét một tiếng rồi nhảy thẳng vào khán giả, đám đông phát ra những tiếng reo hò và thét gào, hưởng ứng theo bầu không khí, Thịnh Nam Châu cũng không nhịn được mà từ trên sân khấu bổ nhào xuống dưới.

Khán giả dưới sân khấu tung hai người họ lên không trung, tiếng reo hò từng đợt nối tiếp từng đợt. Giữa vô số những mảnh vỡ và ruy băng vàng tung bay, Châu Kinh Trạch buông đàn, đứng dậy, bỏ mũ lưỡi chai xuống,

đứng ở trung tâm sân khấu, khóe môi anh nhếch lên, nụ cười vừa ngông nghênh vừa bất cần, đồng thời năm ngón tay phải của anh chụm sát vào nhau, lòng bàn tay để thẳng, nâng lên vị trí thái dương, gửi đến các thầy cô giáo và các bạn học có mặt trong khán phòng một hành động chào hỏi vô cùng tiêu sái và đẹp trai của người phi công.

Tiếng hò reo dưới sân khấu ngày một lớn, có người lẫn trong đám đông hét lên "Thật tuyệt vời!", có cô gái với chất giọng khàn đặc đứng lên hét lớn "Đẹp trai quá mức cho phép rồi đó!"

"Đậu má, đó là Châu Kinh Trạch của Học viện Hàng không đúng không? Đẹp trai quá á á á, đẹp trai đến mức chân mình rụng rời luôn rồi này!"

"Đúng thế, kéo đàn Cello cũng hay cực kỳ, sao cái gì cậu ấy cũng biết vậy chứ!!!"

Những lời bàn tán ở bên cạnh không ngừng truyền đến, Sư Việt Kiệt đứng dưới sân khấu lặng lẽ nhìn cảnh tượng bên trên, Hứa Tùy ngồi sau dàn trống, vẫn luôn nhìn về hướng Châu Kinh Trạch mỉm cười trong vô thức, trong mắt có ánh hào quang.

Sau khi tất cả các màn trình diễn kết thúc, ca khúc "Quật cường" do bọn họ cải biên không ngoài dự đoán đã giành được giải nhất. Khi họ lên sân khấu nhận giải, Châu Kinh Trạch không lên.

Từ nhỏ tới lớn, Châu Kinh Trạch nhận được rất nhiều giải thưởng, mỗi lần phát biểu đều y xì nhau, dần dà anh cũng lười không muốn lên nữa.

Châu Kinh Trạch đứng trong góc chờ bọn họ nhận giải thưởng xong sẽ cùng nhau đi ăn uống, một cậu bạn tên Tần Cảnh học lớp bên cạnh đứng cạnh anh.

Tần Cảnh đụng vào bả vai anh, cằm hất về phía Hứa Tùy, ngữ khí hồ hởi: "Này người anh em, cô gái trong nhóm bọn cậu xinh đẹp thật đấy, giới thiệu cho tôi làm quen chút đi."

Châu Kinh Trạch nhai kẹo, cúi đầu nhìn di động, tưởng người mà cậu ta nói là Hồ Thiến Tây, anh không ngẩng đầu, ngữ khí uể oải: "Cháu gái tôi, không có hy vọng đâu."

"Không phải." Tần Cảnh đẩy cánh tay Châu Kinh Trạch, sửa lại, "Không phải, là người còn lại."

Ngón cái đang nhấn trên màn hình của Châu Kinh Trạch khựng lại, chầm chậm ngẩng đầu, lúc này mới phản ứng ra người mà cậu ta nói là Hứa Tùy.

Tần Cảnh trước giờ thích săn tìm mỹ nhân, cậu ta đưa di động cho Châu Kinh Trạch xem, nói: "Cậu xem Tieba của trường đều bùng nổ cả rồi, trang chủ không phải thảo luận về cậu thì chính là thảo luận về cô gái đó, có người đã tìm ra rồi này, học ở trường bên cạnh, tên Hứa Tùy - lớp 1 Khoa lâm sàng."

"Cậu nhìn đi, các bài đăng đều là ảnh chụp cô ấy lúc biểu diễn, đều là xin phương thức liên lạc, chủ yếu là vì ban nãy trên sân khấu cô ấy ngầu đét, nhìn vừa xinh đẹp lại hiền dịu, cô gái yếu mềm đánh trống, ai mà chống đỡ cho nổi. Ban nãy khi cô ấy mỉm cười với khán giả bên dưới, mẹ kiếp chân tôi mềm nhũn ra luôn, may mà tôi quay lại được video biểu diễn của cô ấy."

Ngón cái của Châu Kinh Trạch lướt nhanh các bài đăng, đáy mắt không chút dao động, thẳng đến khi Tần Cảnh khoe với anh video mà cậu ta quay, anh mới nhìn thấy được một Hứa Tùy hoàn toàn khác.

Ban nãy anh nghiêm túc biểu diễn, cộng thêm đứng ở phía trước bên trái Hứa Tùy, căn bản không chú ý đến màn biểu diễn của cô.

Trong video, anh được chiêm ngưỡng một Hứa Tùy hoàn toàn khác.

Một đốm ánh sáng hắt trên người Hứa Tùy, cô mặc một chiếc váy liền buộc cổ màu trắng ngồi ở đó, mắt đen, môi đỏ, chiếc cổ trắng ngần, bờ vai thon gọn, đôi chân dưới vạt váy thon dài thẳng tắp, xinh đẹp đến mức nhức nhối.

Dùi trống nằm trong tay Hứa Tùy giống như một cây bút, cô đung đưa một cách dễ dàng, nhưng lại đánh ra được những tiết tấu say mê. Rõ ràng là một người yên tĩnh ngoan ngoãn đến như vậy, thế mà khi đánh trống lại không có một chút bất đồng nào, trên người cô có một loại chấn động lặng thầm.

Nhưng khi Hứa Tùy bắt đầu chuyển động dùi trống, cô xoay mấy vòng trong không trung, sau đó dùng lực đánh thật mạnh vào mặt trống, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, lúm đồng tiền xuất hiện, dưới sân khấu lập tức hò hét, video còn quay được cả tiếng gào rú của Tần Cảnh.

Vào một khoảnh khắc nào đó, đáy lòng của Châu Kinh Trạch bị đập trúng, không nặng không nhẹ, xoẹt qua một nét, anh không miêu tả được loại cảm giác này là gì.

Tần Cảnh thấy anh xem nghiêm túc, đẩy cánh tay anh một lần nữa: "Kiểu con gái ngoan thế này, cậu cũng thích à?"

Châu Kinh Trạch ngẩng đầu, di chuyển ánh mắt tới Hứa Tùy đang ở trên sân khấu, kẹo bạc hà trong miệng nhai cái được cái không, không nói gì. Tần Cảnh biết những cô bạn gái trước kia của anh đều chỉ có một kiểu - ngực to, chân dài, quyến rũ, thế là cười đểu nói:

"Hay là, mười nghìn năm cậu chỉ thích một khẩu vị?"

~Hết chương 18~

Chương 19: Hứa Tùy, lại đây.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Châu Kinh Trạch không trả lời câu hỏi nào, anh cúi đầu nhìn video trong di động, sau đó im lặng xóa nó đi. Châu Kinh Trạch ném trả di động cho Tần Cảnh, xoay người để lại một câu:

"Đi đây."

"Này..." Tần Cảnh hốt hoảng nhận lấy di động của mình, giọng điệu vội vã, "Vẫn chưa nói xong mà, hay là cậu giới thiệu cho tôi đi..."

Châu Kinh Trạch hai tay đút túi, thong thả đi ra sau hậu trường tập hợp với mọi người, phần thưởng nhận rồi, Khu nghỉ dưỡng trượt tuyết Bắc Sơn cũng có rồi, Thịnh Nam Châu có thể nói là mặt mày hớn hở rạng rỡ vô cùng.

Vào khoảnh khắc trông thấy Châu Kinh Trạch, Thịnh Nam Châu liền hét lên "Kinh Kinh!", nghe thấy tiếng gọi thân mật này, anh đang châm lửa, cơn buồn nôn kéo đến, trực tiếp bẻ gãy điếu thuốc.

Thịnh Nam Châu phấn khích sát lại gần, Châu Kinh Trạch giơ ngón tay chỉ anh ấy, ngữ khí lạnh lùng. Nói thẳng:

"Cậu thử xem."

Nhưng Thịnh Nam Châu đang sướng phát điên, anh ấy mặc kệ cứ thế bổ nhào vào ôm Châu Kinh Trạch muốn hôn anh, khi thấy mặt anh ấy sắp chạm vào mặt mình, Châu Kinh Trạch nắm chặt lấy cổ tay anh ấy, miệng ngậm nửa điếu thuốc, giơ nốt tay còn lại ra giữ chặt lấy hai tay anh ấy, dùng lực bẻ ra sau.

Các khớp xương phát ra âm thanh rắc rắc, Thịnh Nam Châu buộc phải cúi người xuống, liên tục kêu tha: "Á~~~á~~~, mình sai rồi, ông Châu à, đau đau đau..."

Hồ Thiến Tây cười bước lên trước, hiếm khi nói đỡ cho Thịnh Nam Châu một lần: "Cậu à, tha cho cậu ta đi, tay cậu ta phế rồi thì ai thanh toán?"

Châu Kinh Trạch mỉm cười buông tay anh ấy ra, nói: "Đúng là hiếm có."

Sau khi được buông tha, Thịnh Nam Châu đứng thẳng người dậy, sửa sang lại quần áo trên người, lên tiếng nói: "Đó là điều đương nhiên, ăn cơm trước rồi đi hát, mình đặt chỗ ở Câu lạc bộ Hồng Hạc rồi."

"Cậu à, bọn cháu qua đó trước đây." Hồ Thiến Tây tóm lấy cánh tay của Thịnh Nam Châu rồi vẫy tay với anh.

Châu Kinh Trạch gật đầu, hỏi: "Hứa Tùy đâu?"

"À cậu ấy đi trả đồ cho người ta rồi, sẽ tới muộn, cậu à cậu tiện đường thì đưa cậu ấy đến cùng nhé." Hồ Thiến Tây nói.

"Ừ."

Bọn họ rời đi chưa được bao lâu, Hứa Tùy vừa đi từ phòng nghỉ ra ngoài thì đụng phải Châu Kinh Trạch đang hút thuốc ở hành lang. Anh dựa người vào tường, chiếc cổ thẳng tắp, nhả ra một hớp khói, yết hầu chuyển động lên xuống, làn khói trắng vấn vít trên đầu ngón tay thon dài, đốm lửa đỏ rực, không biết anh đang nghĩ điều gì.

Hứa Tùy nhìn thấy Châu Kinh Trạch, vẫn chật vật khó khăn như mọi khi, không biết nên nói gì, nghĩ ngợi một hồi cô mới do dự hỏi một câu: "Cậu... đang đợi mình à?"

"Ừ." Châu Kinh Trạch dập tắt điếu thuốc, ném vào thùng rác bên cạnh, đi từ từ tới chỗ Hứa Tùy.

Hứa Tùy xách một túi đồ, cô vẫn đang mặc chiếc váy liền buộc cổ màu trắng, trong suốt như ngọc, để lộ xương quai xanh gọn gàng, giống như

trăng lưỡi liềm. Cô vừa tẩy trang xong, không còn son phấn, đôi đồng tử trong veo, thoạt nhìn trông vừa ngây thơ vừa ngoan ngoãn.

Châu Kinh Trạch nhìn bả vai trắng ngần lộ ra ngoài của cô, nhíu mày:

"Không thay đồ sao?"

Ánh mắt anh vừa rơi trên người cô là Hứa Tùy lại hoảng hốt căng thẳng một cách khó hiểu, nói chuyện cũng lắp bắp:

"Mình... quần áo của mình bị bẩn rồi, bây giờ về ký túc thay, cậu ở đây chờ mình một lát."

Hơn nữa mặc loại quần áo này đứng trước mặt Châu Kinh Trạch cô rất xấu hổ, cũng không thoải mái. Giải thích xong, Hứa Tùy muốn chạy đi, ngay khi cô co chân như con thỏ định chuồn thì Châu Kinh Trạch đứng đằng sau giơ tay giữ chặt đuôi tóc cô, anh bật ra tiếng cười khẽ, nói:

"Chạy cái gì?"

Hứa Tùy cứng đờ người, không dám động đậy, Châu Kinh Trạch buông tay đi tới trước mặt cô, anh cởi áo khoác ra đưa cho cô, nét mặt thản nhiên:

"Mặc cái này vào rồi hãy chạy."

Hứa Tùy lắc đầu từ chối theo bản năng, nhưng chạm phải ánh mắt không thể từ chối của Châu Kinh Trạch, cô bất lực nói:

"Mình mặc rồi cậu sẽ rất lạnh."

Châu Kinh Trạch phì cười, ngữ khí bắng nhắng: "Ông Châu bảo cậu mặc thì cậu cứ mặc, nhiều lời vậy làm gì."

Cuối cùng Hứa Tùy chỉ có thể mặc áo vào, nhưng lại giống như đứa trẻ con trộm quần áo của người lớn, cô vội vã nói câu "Cảm ơn" rồi chạy mất. Hứa Tùy chạy ra khỏi đại sảnh, gió thổi lồng lộng, cô vô thức co rụt cổ lại vào trong cổ áo, sau đó ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng.

Áo khoác của Châu Kinh Trạch vẫn còn hơi ấm, Hứa Tùy mặc trên người, cảm giác toàn thân như bị nhiễm điện, lửa nóng bừng bừng, hơi nóng từ thắt lưng vọt lên tới tận cổ.

Hứa Tùy chạy điên cuồng trong gió, không hề cảm thấy nóng, cô tăng tốc bước chân chạy về ký túc, trong tiềm thức không muốn để Châu Kinh Trạch đợi quá lâu.

Hứa Tùy thở hổn hển chạy về ký túc xá, khi cửa được đẩy ra, cô chống hai tay lên đầu gối thở gấp, khuôn mặt trắng bệch đổ đầy mồ hôi.

"Tùy Tùy, cậu về rồi hả? Ban nãy trên sân khấu cậu xinh lắm luôn ý, có biết bao nhiêu chàng trai ngồi bên dưới rục rịch manh động." Lương Sảng ngồi trên ghế nghe thấy tiếng thì quay đầu nhìn.

Sau khi bình ổn lại hơi thở, Hứa Tùy thẳng người, nở một nụ cười nhẹ: "Vậy ư?"

Cô không quan tâm đến điều này, Hứa Tùy tiếp tục nói: "Mình về thay quần áo."

Sau khi Hứa Tùy thay xong quần áo, cô lại tìm một chiếc túi giấy khác rồi bỏ áo vào bên trong, vội vã đi ra ngoài, cửa mở, giọng nói quan tâm của Lương Sảng bị thổi vào trong gió:

"Có phải cậu bị ốm không? Sao mặt đỏ vậy?"

Hứa Tùy lại vội vàng đi ra cửa, từ đằng xa nhìn thấy Châu Kinh Trạch. Anh đã thay áo khoác, đang đứng dưới đèn đường cúi đầu nghịch di động.

Hứa Tùy chạy bước nhỏ tới trước mặt Châu Kinh Trạch, đưa túi đựng áo khoác cho anh, lên tiếng: "Cảm ơn cậu."

Châu Kinh Trạch đúng lúc bỏ di động lại vào túi, anh nghiêng đầu cắn khóa kéo, nghe vậy thì ngước mắt nhìn cô, ngữ điệu không rõ ràng:

"Hứa Tùy."

"Hm?"

"Cậu nhất định phải khách sáo với mình thế à?" Châu Kinh Trạch như cười như không nhìn cô.

"Không phải, mình..." Hứa Tùy nghĩ một lúc nhưng lại không biết phải sắp xếp từ ngữ thế nào. Cô rõ ràng không ngốc, hơn nữa nói chuyện còn rất logic, vậy mà tại sao cứ đứng trước mặt anh là lại không nói ra được câu nào.

Anh kéo kín khóa áo khoác, vừa vặn che đi quai hàm nghiêm nghị, lên tiếng: "Chúng ta đi tới phía trước bắt taxi."

"Được." Hứa Tùy đáp.

Bọn họ đứng ở cổng phụ bên ngoài trường, định đi qua một con ngõ nhỏ hướng Đông Nam. Hướng Đông Nam thuộc khuôn viên cũ, đèn đường hỏng hóc quanh năm, bên ngoài một bóng đèn vàng đã đóng mạng nhện từ lâu.

Gió lạnh thổi xào xạc cây lá, Châu Kinh Trạch đi phía trước, bên phải truyền đến tiếng cãi vã, anh liếc mắt nhìn về hướng con ngõ, phát hiện ra điểm khác thường, nghiêng đầu nói với Hứa Tùy:

"Đứng đây đừng di chuyển."

Hứa Tùy dừng bước, mặc dù không hiểu vì sao nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: "Ồ."

Về lý mà nói, Châu Kinh Trạch không phải người lo chuyện bao đồng, nhưng thanh âm quen thuộc vọng đến, anh lại nhìn qua đó một lần nữa, đợi nhìn rõ được đối phương thì không thể không dừng lại bước chân.

Hứa Tùy cũng nhìn thấy toàn bộ, không khỏi lo lắng cho Bách Du Nguyệt, cô giật giật ống tay áo của Châu Kinh Trạch.

"Thả tôi ra." Bách Du Nguyệt bị mấy tên con trai vây quanh, giọng điệu mất kiên nhẫn.

Mấy tên con trai đó học ở trường nghề đối diện, thường xuyên uống rượu đánh nhau chẳng ra thể thống gì. Tên cầm đầu tóc vàng tiến lên trước một bước, hứng thú nói: "Ai da, sao mà cáu kỉnh thế?"

"Cô gái, chỉ là kết bạn làm quen thôi mà." Có người đổi giọng nói.

Bách Du Nguyệt lườm nguýt sắp toét cả mắt ra tới nơi, ngữ khí của cậu ta kiêu căng lại cao chót vót: "Các người xứng sao?"

Vẻ mặt khinh thường và thái độ cao ngạo trong lời nói của cô Bách đây đã chọc giận bọn họ, sắc mặt đối phương biến đổi, khi giơ tay định uy hiếp cô thì một thanh âm lạnh lẽo chắc nịch truyền đến:

"Bách Du Nguyệt."

Mọi người quay lại nhìn, Châu Kinh Trạch hai tay đút túi, miệng ngậm điếu thuốc, bước đi thong thả về phía bọn họ. Khi tên cầm đầu tóc vàng nhìn rõ người đến là ai thì buông tay xuống một cách vô thức.

"Châu Kinh Trạch?" Tên tóc vàng sờ mũi, hỏi, "Hai người đi chung với nhau à?"

"Ừa." Ngữ khí của Châu Kinh Trạch hờ hững.

Bách Du Nguyệt đứng bên cạnh lộ ra vẻ kinh ngạc, cậu ta lập tức nghiêng người nắm lấy cánh tay của Châu Kinh Trạch, giọng điệu thân mật: "Đúng vậy, chúng tôi đi cùng nhau, cậu ấy là bạn trai của tôi."

Một tay đút trong túi quần của Châu Kinh Trạch động đậy muốn đẩy Bách Du Nguyệt ra, nhưng không ngờ cậu ta lại càng nắm chặt hơn.

Tên tóc vàng thấy đối phương là Châu Kinh Trạch, nói: "Được, Châu Kinh Trạch à, ở trường cấp ba cậu cũng khá nổi tiếng đấy, có thời gian chúng ta chơi mấy ván bóng bàn."

"Được." Châu Kinh Trạch buông điếu thuốc trong miệng xuống, nhả ra một hớp khói.

Hứa Tùy đứng cách đó không xa nhìn thấy rõ cảnh này, Bách Du Nguyệt thân mật khoác tay Châu Kinh Trạch, sau khi đám người đó rời đi cậu ta vẫn không hề buông tay, còn kiễng chân nở một nụ cười quyến rũ, không biết nói điều gì đó với anh.

Đốm lửa ở đầu ngón tay Châu Kinh Trạch lúc sáng lúc tối, vì chiều cao của người con gái mà anh phải hơi cúi người xuống nghe cậu ta nói chuyện, khiến cho gai cột sống ở sau gáy lộ rõ, lạnh lùng mà mê người.

Tay Hứa Tùy đút trong túi áo khoác, móng tay của ngón cái bấu vào lớp da thịt ngón trỏ, cảm giác đau điếng truyền đến, bóng của hai người họ đè lên nhau ở dưới đất, cô cụp mắt nhìn cái bóng đó, nhìn đến mức mắt nhức mỏi, sưng tấy, nhưng lại không dám chớp mắt.

Sau khi đám lưu manh đi khỏi, Châu Kinh Trạch di chuyển ánh mắt tới cánh tay đang ghì chặt lấy mình của Bách Du Nguyệt, nhướng mày nói:

"Còn không buông?"

Bách Du Nguyệt chỉ đành buông tay, có điều thấy Châu Kinh Trạch xuất hiện giúp đỡ mình thì vẫn cảm thấy rất vui. Châu Kinh Trạch nhìn về hướng mà đám lưu manh kia rời đi, cất lời:

"Sao cậu lại dính líu với mấy tên vô lại đó vậy?"

"Còn không phải vì mình xinh đẹp sao?" Ngữ khí của Bách Du Nguyệt kiêu căng, rồi lại tự đắc nói đùa, "Trách cậu không trân trọng, bỏ lỡ mình."

"Phải." Châu Kinh Trạch bật cười, anh tiện tay dập tắt điếu thuốc, lên tiếng: "Có việc, đi đây."

Thấy Châu Kinh Trạch định đi, Bách Du Nguyệt tức tốc gọi giật anh lại, "Này..." chỉ là muốn nói thêm với anh vài câu mà thôi.

Châu Kinh Trạch chỉ đành dừng bước chân.

"Chúc mừng cậu nhé, giành được hạng nhất, có vui không?"

"Cũng tạm."

"Mình ở dưới sân khấu cổ vũ cho cậu, cậu có nhìn thấy không?"

"Không."

Mới đầu Châu Kinh Trạch còn có thể nhẫn nại trả lời câu hỏi của cậu ta, nhưng sau đấy, Bách Du Nguyệt nói Đông nói Tây không muốn cho anh đi, trong lòng anh cảm thấy có chút bực bội.

Hơn nữa Hứa Tùy còn đang đợi anh.

"Tôi phải đi rồi, có người đang đợi tôi." Thanh âm của Châu Kinh Trạch lạnh nhạt.

Lúc đầu Hứa Tùy sợ bản thân khó chịu, chỉ đành nhìn chằm chằm vào bóng của bọn họ, sau cùng cô dứt khoát xoay người, ở dưới ánh đèn đường đếm các ô trên bàn đạp và nhảy lò cò để di chuyển sự chú ý của mình.

Thế rồi Hứa Tùy càng nhảy càng nhập tâm, không để ý có người đang đi về phía mình, hơi bất cẩn đụng phải người nọ. Đối phương vừa khéo đỡ được cô, Hứa Tùy liên tục nói xin lỗi.

Một giọng nói hài hước vang lên trên đỉnh đầu:

"Bạn học à, không cần tặng cho tôi món quà lớn vậy đâu."

Hứa Tùy ngước mắt chạm phải một gương mặt xa lạ, khi Tần Cảnh nhìn rõ người trước mặt là ai, trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng bề ngoài thì vẫn tỏ ra thản nhiên giới thiệu bản thân: "Mình học ở Kinh Hàng, tên Tần Cảnh, ban nãy mình xem cậu biểu diễn rồi, rất tuyệt."

"Cảm ơn, Hứa Tùy." Hứa Tùy mỉm cười đáp lại.

"Bạn học à, chúng ta đúng là có duyên, trong ban nhạc của các cậu ngoài một cô gái mình không quen ra, thì số còn lại đều là bạn học của mình." Tần Cảnh chủ động kéo gần khoảng cách với cô.

Khóe môi Hứa Tùy cong lên, trên má xuất hiện hai lúm đồng tiền, Tần Cảnh nhìn mà trái tim ngứa ngáy, cậu ta giả bộ đứng đắn, tiếp tục nói: "Cậu là bạn của bọn họ thì cũng là bạn của mình, đàn em à, hay là cậu để lại phương thức liên lạc cho mình, sau này nếu có việc gì có thể tìm mình giúp đỡ."

Hứa Tùy cảm thấy buồn cười, bọn họ không phải bằng tuổi sao? Từ khi nào cô lại trở thành đàn em của cậu ta rồi? Khi đang định lên tiếng thì một thanh âm lạnh lẽo truyền đến, Hứa Tùy quay đầu nhìn.

Châu Kinh Trạch đút hai tay trong túi quần, đứng cách đó không xa, nheo khóe mắt, thanh âm trầm thấp:

"Hứa Tùy, lại đây."

~Hết chương 19~

Chương 20: Hứa Tùy, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Không biết Bách Du Nguyệt đã rời đi từ khi nào, Châu Kinh Trạch gọi cô, Hứa Tùy phản xạ có điều kiện bước qua đó. Tần Cảnh là tên mặt dày vô sỉ, thấy người ta vừa nhấc chân cái là cũng chạy đi theo.

Biểu cảm của Châu Kinh Trạch không tính là lạnh nhạt, anh nâng mắt lên liếc Tần Cảnh: "Có chuyện à?"

"À thì, Thịnh Nam Châu mời tôi tới tiệc chúc mừng của các cậu, đúng lúc gặp nhau ở đây, tôi đi chung với hai người luôn nhé." Tần Cảnh giơ tay khoác vai anh.

Châu Kinh Trạch hất tay cậu ta ra, gật đầu: "Được, cậu chạy lên trước bắt taxi đi."

"..." Tần Cảnh.

Được lắm ông Châu, trước mặt con gái, Tần Cảnh không thể không tích cực hăng hái, cậu ta vừa chạy vừa giơ ngón giữa với Châu Kinh Trạch, tỏ ý bội phục.

Lúc Châu Kinh Trạch lấy kẹo viên ở trong túi thì liếc thấy hành động đó của cậu ta, anh cười khẩy một tiếng: "Thằng điên."

"Cái gì?" Hứa Tùy ngước mắt hỏi anh.

Châu Kinh Trạch nghiêng đầu nhìn cô, lắc lắc kẹo viên trong tay: "Ăn không?"

"Có."

Hứa Tùy xòe lòng bàn tay trắng nõn ra, Châu Kinh Trạch cúi người, bóng đen phút chốc ập xuống, mùi húng quế thoang thoảng trên người anh

bủa vây lấy hơi thở của cô, cũng vào lúc đó, kẹo bạc hà màu xanh lá rơi xuống lòng bàn tay.

Châu Kinh Trạch bỏ hộp kẹo lại vào trong túi, hất hất cằm về phía Tần Cảnh:

"Cậu tránh xa cậu ta ra một chút, không phải tên tử tế tốt lành gì đâu."

Tần Cảnh làm bạn thì còn được, chứ trong chuyện tình cảm thì cặn bã thôi rồi, một chân đạp hai thuyền, những chuyện như đưa bạn gái đến bệnh viện nạo phá thai thì lại càng không thiếu.

Hứa Tùy ngẩng đầu, hỏi: "Vậy cậu thì sao?"

Châu Kinh Trạch ngẩn người, anh đang nhai kẹo bạc hà, ngay sau đó cười hờ hững nói:

"Đương nhiên, mình cũng chẳng phải người tốt đẹp gì."

Khi chuẩn bị lên taxi, Châu Kinh Trạch giống như nhớ ra gì đó, giọng anh khàn khàn: "Quên mất chưa nói, màn trình diễn của cậu tối nay rất xuất sắc."

Cuối cùng, ba người cùng nhau ngồi taxi tới Câu lạc bộ Hồng Hạc. Châu Kinh Trạch mở cửa xe, chống đôi chân dài xuống đất, nghiêng người rồi bước ra khỏi xe. Cửa xe ở sau lưng phát ra âm thanh đóng cửa "cạch".

Nhân viên phục vụ thắt cà vạt đỏ tiêu chuẩn tiến lên trước nghênh đón, Châu Kinh Trạch thành thạo báo số phòng bao. Nhân viên phục vụ dẫn mọi người qua đó, Châu Kinh Trạch đẩy cửa, bên trong có tận mười mấy người.

Sau khi Thịnh Nam Châu nhìn rõ ba người bọn họ, lập tức mắng mỏ: "Mấy cậu chậm chạp quá đấy, chắc không phải bỏ trốn đi đâu đấy chứ?"

Tất cả mọi người cười phá lên, rõ ràng chỉ là nói đùa, vậy mà Hứa Tùy đứng ở đó lại có chút căng thẳng cùng mất tự nhiên.

Châu Kinh Trạch không bị ảnh hưởng chút nào, ung dung thong thả bước vào trong, nhân lúc Thịnh Nam Châu đang cười vô cùng đắc ý thì đạp thẳng cho anh ấy một phát.

Chiếc ghế vì chịu tác động của trọng lực mà ngả ra phía sau, Thịnh Nam Châu hệt như con lật đật không ngừng lắc lư, thấy sắp ngã ra đất thì anh ấy hét lớn: "Ông Châu? À bố, bố, con sai rồi!"

Châu Kinh Trạch rướn khóe môi, lúc này mới buông tha cho anh ấy, giơ tay kéo ghế và người trở về chỗ cũ. Trong tiếng mắng và tiếng cười của mọi người, Hồ Thiến Tây ngồi ở phía bên kia bàn ăn vẫy tay với cô:

"Bảo bối, qua đây, mình giữ chỗ cho cậu rồi."

Hứa Tùy ngồi xuống chưa được bao lâu thì Tần Cảnh cũng ngồi xuống theo. Cậu ta ngồi bên cạnh Hứa Tùy, hỏi han ân cần, không phải rót nước cho cô thì là quan tâm xem cô có gắp được thức ăn không, thái độ vô cùng vồn vã.

Từ đầu tới cuối Hứa Tùy đều lịch sự và giữ khoảng cách, luôn thấp giọng nói cảm ơn. Châu Kinh Trạch ngồi đối diện cô, có chút xa, lúc Hứa Tùy nghe người bên cạnh nói chuyện thì vờ như vô tình nhìn tới chỗ anh.

Áo khoác của anh vắt trên thành ghế, trên người mặc một chiếc áo len màu đen, uể oải ngồi ở đó, cầm một chai bia, điệu bộ thờ ơ nghe người khác nói chuyện, giữa chừng không biết có ai đó chém gió, anh nâng mí mắt, cười khẩy một tiếng.

Ban đầu Châu Kinh Trạch chỉ nhắc nhở ngắn gọn rằng cô nên tránh xa Tần Cảnh, sau đấy không có gì khác nữa. Giờ đây anh ngồi ở đó, không buồn chú ý sang bên này dù chỉ một chút.

Hứa Tùy thu lại tầm nhìn, cụp mắt yên lặng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, tất cả mọi người thu dọn đồ đạc rồi đi theo nhân viên phục vụ lên phòng VIP trên tầng thượng của Hồng Hạc. Hứa Tùy và Hồ

Thiến Tây đi cùng nhau, đi được nửa đường thì di động cô đổ chuông, cô đi chậm lại rồi ra cuối hành lang nghe điện thoại.

Mẹ Hứa gọi đến chúc mừng sinh nhật cô lần nữa, còn đặc biệt hỏi: "Hôm nay con có ra ngoài ăn cơm không?"

"Có ạ, con đi với bạn cùng phòng." Hứa Tùy trả lời, cô nhớ ra gì đó, "Nhiều người lắm mẹ ạ."

Mẹ Hứa đắp mền lông ngồi ở sô pha ngoài phòng khách, dặn dò đi dặn dò lại: "Mẹ xem dự báo thời tiết của Kinh Bắc rồi, mấy nay lại giảm nhiệt độ. Con sợ lạnh, tay chân cóng buốt, nhớ phải mặc nhiều quần áo vào, ra ngoài lúc nào cũng phải mang theo túi sưởi."

Hứa Tùy giữ di động nghe lời quan tâm của mẹ, cô nhìn những hàng cây bên ngoài cửa sổ, cười nói: "Con biết rồi mẹ, mẹ yên tâm, hôm nay con mặc dày lắm."

Sau khi ngắt điện thoại, cô đi thang máy lên thẳng phòng VIP trên tầng thượng, vừa vào cửa phòng bao là tiếng cười nói ồn ào truyền đến, có người đang chơi game, có người đang hát karaoke.

Cô phát hiện họ đều là những người cô không quen biết, Châu Kinh Trạch và Tần Cảnh không ở đây, Hồ Thiến Tây cũng vậy.

Chỉ có Thịnh Nam Châu ngồi dạng chân trên ghế sô pha, khắp người viết đầy hai chữ "khó chịu". Hứa Tùy đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh ấy, hỏi: "Tây Tây đi đâu rồi?"

Thịnh Nam Châu cười lạnh: "Không biết bị tên ất ơ từ đâu chui ra lôi đi mất rồi."

"Hả?" Hứa Tùy thốt lên kinh ngạc.

Mười phút sau, Hồ Thiến Tây hùng hùng hổ hổ đi vào trong, lần đầu tiên Hứa Tùy nhìn thấy cô ấy mặt đỏ như vậy. Hồ Thiến Tây ngồi xuống

giữa hai người, không ngừng quạt gió vào mặt, nói: "Mẹ kiếp, nóng chết mất, có nước lạnh không?"

"Trời này vẫn nên uống nước ấm thì hơn, để mình rót cho cậu." Hứa Tùy cúi người rót cho cô ấy một cốc nước, hỏi, "Cậu đi đâu mà nóng đến mức ấy?"

Hồ Thiến Tây bưng cốc nước uống ừng ực mấy hớp liền, sau khi bình ổn lại hơi thở thì đáy mắt sáng lấp lánh: "Tùy Tùy, mình vừa mới gặp được một người vừa nhìn đã khiến mình rung động. Cậu nghe mình nói này..."

Ban nãy khi Hứa Tùy nghe điện thoại, Hồ Thiến Tây lên trên trước nhưng không vào luôn phòng bao, cô ấy nhìn thấy ở chỗ ngoặt có siêu thị bán hàng tự động nhỏ, bèn đi vào đó mua chai sprite.

Hồ Thiến Tây thanh toán xong ra ngoài, cô thích lắc đồ uống trước khi uống, sau đó nghe bọt khí phát ra tiếng nổ. Cô đi ở hành lang, vừa cúi đầu nhắn tin vừa mở nước uống.

Vì quá chú tâm đọc tin nhắn, không cẩn thận đụng phải một lồng ngực rắn chắc ở phía trước, đồng thời đồ uống bị lắc quá lâu nên vào khoảnh khắc mở nắp, "bụp" một tiếng, nắp chai bắn vọt ra, toàn bộ bọt khí và nước sủi bắn hết lên trên áo sơ mi trắng của đối phương.

"Xin lỗi xin lỗi." Hồ Thiến Tây nhanh chóng nói xin lỗi.

Cô gấp gáp ngẩng đầu, chạm phải một đôi đồng tử đen tuyền, sắc mặt trắng bệch, đối phương mặc đồng phục bồi bàn, sống lưng thẳng tắp, cà vạt màu đỏ được thắt nghiêm chỉnh, nhưng khí chất lại cực kỳ lạnh lùng.

Khoảnh khắc ấy, trái tim Hồ Thiến Tây đập rộn ràng như đánh trống.

Mà nắp chai màu xanh lá bật ra đập trúng lên mặt anh, để lại một vệt đỏ to bằng đồng xu rõ ràng ở trên gương mặt điển trai nghiêm nghị, không hiểu sao lại có chút khôi hài.

Hồ Thiến Tây phì cười, Lộ Văn Bạch quét một ánh mặt sắc lẹm như dao tới, Hồ Thiến Tây cảm thấy không ổn, đáy mắt sáng ngời: "Thật sự xin lỗi, hay là tôi đền cho anh một chiếc áo khác nhé?"

Người nọ không để ý đến cô, Hồ Thiến Tây lại cười ha ha, hỏi: "Anh tên là gì thế?"

Lộ Văn Bạch nhìn cô, toàn thân toát lên tia lạnh lẽo, cánh môi đỏ sẫm bật ra một chữ:

"Cút."

...

"Sau đó thì sao?" Hứa Tùy ngồi nghe muốn biết diễn biến tiếp theo.

Hồ Thiến Tây đáp: "Sau đó mình đi rồi, còn tiếp tục dính lấy sẽ bị người ta ghét mất."

"Nhưng mà... mình biết tên của anh ta, trên bảng tên có." Trên mặt Hồ Thiến Tây không có chút tia vỡ mộng nào, cô ấy cười đắc thắng: "Anh ta chạy không thoát, ha ha ha."

Hồ Thiến Tây đang miêu tả sống động lại cảnh cô ấy gặp được Lộ Văn Bạch, không hề chú ý đến ánh mắt của Thịnh Nam Châu ngồi bên cạnh đang tối dần đi từng chút một.

...

Châu Kinh Trạch gặp Tần Cảnh khi ở trong nhà vệ sinh, rửa tay xong anh rút khăn giấy rồi đi ra ngoài, hai người chạm mặt, thế là dứt khoát đứng ở chỗ cửa thông gió của hành lang hút thuốc.

Châu Kinh Trạch lau tay xong thì ném khăn giấy vào trong thùng rác, anh rút một điếu thuốc từ trong bao thuốc ra, ngón tay cầm thuốc lá gõ gõ vào cạnh hộp theo thói quen, sau đó ngậm lên miệng.

Anh cúi đầu, Tần Cảnh ấn bật lửa, chụm tay che lửa lại rồi đưa cho anh. Châu Kinh Trạch nghiêng đầu, hơi sát về đằng trước để châm lửa, đôi môi mỏng nhả ra một làn khói trắng.

Tần Cảnh cũng châm một điếu thuốc, lên tiếng nói: "Cô gái Hứa Tùy đó đúng là thú vị thật, lúc nãy ăn cơm tôi niềm nở ân cần trước mặt cô ấy cả buổi tối, nhìn có vẻ là một cô gái khá ngoan khá đơn thuần, nhưng mà đôi mắt đen đó thì lại vừa trong vừa lạnh lẽo, haiz, theo đuổi kiểu con gái này là khó nhất."

Động tác hút thuốc của Châu Kinh Trạch khựng lại, tàn thuốc chất thành từng mảng, khẽ búng nhẹ liền rơi hết xuống mặt đất. Châu Kinh Trạch đưa điếu thuốc vào trong miệng một lần nữa, xoay người để lại một câu:

"Cậu không có cửa."

Hai người một trước một sau quay vào phòng bao, đẩy cửa, bên trong vô cùng ầm ĩ, Đại Lưu rõ ràng đã uống say, ngồi xổm ở trên bàn cầm micro ca hát.

Vừa nhìn thấy Châu Kinh Trạch đi vào, Đại Lưu hệt như ngôi sao chính bổ nhào qua tương tác với anh. Cậu ta ôm Châu Kinh Trạch, âm thanh vòm 3D vang vọng khắp phòng bao:

"Mình nói hey."

Đại Lưu giơ micro đối diện với mặt Châu Kinh Trạch, hy vọng fan hâm mộ này có thể tương tác với cậu ta một chút. Châu Kinh Trạch mặt không biểu cảm nhìn cậu ta, tia lạnh lẽo nơi đáy mắt rõ mồn một.

Không khí lặng ngắt như tờ.

Đại Lưu ngượng ngùng thu tay lại, tự tiếp lời: "Cậu nói hey hey."

"...Cậu ta đã uống bao nhiêu?" Châu Kinh Trạch nghiêng đầu nhìn Thịnh Nam Châu.

Thịnh Nam Châu chỉ vào những chai rượu xếp trên mặt đất, nói: "Mười hai chai này đều là cậu ta uống."

Châu Kinh Trạch gạt tay Đại Lưu đi đến bên cạnh Thịnh Nam Châu ngồi xuống, anh vừa bước vào là ánh mắt của các cô gái trong phòng đều dán chặt lên người anh như thể keo dán tự động vậy.

Thậm chí còn có mấy cô gái muốn ngồi bên cạnh anh, nhưng tối nay Thịnh Nam Châu tâm trạng không tốt, anh ấy bực dọc là lại kéo Châu Kinh Trạch uống rượu, khiến cho những cô gái đó không có cơ hội nào cả.

Ngoại trừ một cô gái hơi thân với bọn họ một chút, khoa Anh, vóc dáng cô ấy cao gầy, diện mạo xinh xắn, ngồi bên tay trái Châu Kinh Trạch.

Cô ấy chống má, nói chuyện như đang ngấm ngầm tuyên bố chủ quyền: "Này, cậu uống ít thôi, lát nữa không về được ký túc thì phải làm sao?"

Châu Kinh Trạch cầm ly rượu, nâng mí mắt, như cười như không nhìn cô ấy. Người con gái bị nhìn đến nỗi thấp thỏm, không dám nói năng tùy tiện nữa. Thịnh Nam Châu thì ngược lại, khua tay nói: "Cậu yên tâm, bọn mình không say nổi đâu."

Giữa chừng, không biết ai chọn một bài hát Tiếng Anh, có người hét lên: "Bài của ai vậy? Có định hát nữa không?"

Thịnh Nam Châu ngước mắt nhìn, là một bài hát Tiếng Anh giai điệu nhẹ nhàng, anh ấy đẩy vai Châu Kinh Trạch: "Này, cậu lên hát đi, dù sao cũng là bài tủ của cậu."

"Phải đó, mình cũng muốn nghe, chắc chắn là rất hay." Cô gái đó phụ họa nói.

Người ngồi trong phòng bao ngoài Thịnh Nam Châu ra thì gần như không có ai từng nghe Châu Kinh Trạch hát, đám người bọn họ sau khi nghe xong thì cũng hùa vào bắt Châu Kinh Trạch hát bằng được.

Trời rét căm căm, Châu Kinh Trạch vùi người trong sô pha, dùng dĩa xiên một miếng dâu tây đá bỏ vào miệng, từ chối: "Không hát."

"Đệt, đừng vậy chứ."

"Có lẽ ông Châu sợ hát không hay, sợ dọa cho chúng ta chạy mất dép đây mà, ha ha ha."

Một đám con trai thi nhau chế giễu Châu Kinh Trạch, vẻ thất vọng trên mặt cô gái đó hiện lên rõ ràng. Vốn cũng chẳng quan tâm bọn họ cười nhạo anh thế nào, sau khi ăn mấy miếng dâu tây đá thì nhướng mày nói: "Ngọt quá."

Hứa Tùy ngồi trong đây cảm thấy có chút không thoải mái, phải cố hết sức để bản thân không nhìn Châu Kinh Trạch thản nhiên như thế nào trong trốn ăn chơi xa hoa này, cô chỉ có thể cúi đầu nghịch di động, sau đấy Tần Cảnh thấy cô buồn tẻ quá, bèn lấy một hộp cờ chéo cho cô chơi.

Chơi được mấy ván thì nổi lên hứng thú, Hứa Tùy tung xúc xắc, tập trung nhìn bản đồ, sự buồn bực trong lòng cũng dần dần vơi đi.

Giữa chừng, màn hình di động đặt trên bàn của Châu Kinh Trạch bật sáng, anh cầm lên nhìn, nghiêng đầu nói với Thịnh Nam Châu:

"Đi đây, có hẹn."

Hứa Tùy đưa lưng về phía Châu Kinh Trạch để chơi cờ chéo với người ta, thanh âm của anh rơi trên đỉnh đầu cô, ngữ khí hờ hững thờ ơ, tay cầm xúc xắc của Hứa Tùy chợt khựng lại, cụp mi mắt ngẩn người.

"Em gái, mau tung đi." Tần Cảnh thúc giục cô.

Mạch suy nghĩ của Hứa Tùy quay trở lại, cô dồn hết mọi tâm tư vào bàn cờ chéo một lần nữa. Xung quanh ồn ào huyên náo, ánh đèn đỏ rung lắc đung đưa, nhưng khi có điều liên quan đến Châu Kinh Trạch thì giác quan của cô như được phóng đại vô hạn vậy, đáy mắt cô liếc thấy Châu Kinh Trạch cúi người, để lộ một đoạn cổ tay với các khớp xương rõ ràng,

anh đặt ly rượu lên trên bàn, khi đứng dậy, bộ quần áo đen phát ra âm thanh cọ xát nhẹ.

Hồ Thiến Tây ngăn anh lại, giọng điệu bá đạo: "Không được, cậu không được đi!"

Châu Kinh Trạch cảm thấy buồn cười, nói: "Tại sao lại không được?"

"Bởi vì... bởi vì hôm nay là đêm Giáng Sinh!" Hồ Thiến Tây nghĩ mãi mới nghĩ ra được lý do này.

Câu nói của Hồ Thiến Tây đã nhắc nhở toàn bộ người trong phòng, bọn họ hò hét, túm lấy cổ nhau gào lên "Quà đêm Giáng Sinh của mình đâu?", giữa chừng, không biết ai bật bài hát Merry Christmas, khiến cho bầu không khí càng trở nên náo nhiệt.

"Hơn nữa..." Hồ Thiến Tây sát về phía trước, thanh âm của cô ấy bị nhấn chìm trong sự ầm ĩ.

Châu Kinh Trạch đưa mắt nhìn về một hướng, không ngờ lại quay trở lại chỗ ngồi ngồi yên trên sô pha. Hứa Tùy quay lưng về phía bọn họ nên không biết đã xảy ra chuyện gì, cô chơi cờ chéo đúng lúc thuận lợi về đến đích, biểu cảm vui vẻ:

"Mình thắng rồi."

Lời vừa dứt, bỗng "phụt" một tiếng, giống như công tắc điện bị ngắt vậy, trước mắt Hứa Tùy tối đen, giơ tay không nhìn thấy năm ngón. Xung quanh yên lặng đến lạ thường, hình như có người lần lượt rời đi, Hứa Tùy không nghĩ gì nhiều, bóng tối trước mắt khiến trái tim cô lo lắng đứng ngồi không yên.

Lần trước thang máy xảy ra sự cố, nguyên nhân bộc phát căn bệnh sợ không gian kín của Châu Kinh Trạch vẫn hiện rõ trong tâm trí, cô vội vội vàng vàng tìm di động của mình trong kẽ sô pha, xoay người bật đèn pin, thấp giọng gọi: "Châu Kinh Trạch?"

Cô giơ đèn pin nhìn khắp nơi, chợt chạm phải một đôi mắt đen tuyền, anh uể oải đáp lại:

"Mình ở đây."

Hứa Tùy di chuyển tới chỗ anh, giơ di động, ngữ khí lo lắng: "Cậu có sao không?"

Châu Kinh Trạch ngồi ở đó, vừa cúi đầu liền bắt gặp một đôi mắt long lanh, đáy mắt ngập tràn lo lắng, cô giơ đèn pin, dáng vẻ có chút khờ, nhưng lại đụng nhẹ vào một nơi cứng nhắc nào đó trong trái tim anh.

"Mình không sao." Châu Kinh Trạch nhìn cô.

Hứa Tùy thở phào một hơi nhẹ nhõm, khi đang định mở miệng lần nữa thì nghe thấy một âm thanh vừa dễ thương vừa lanh lảnh "Ta daaaa~", cô ngoảnh đầu, HồThiến Tây cầm một chiếc bánh kem đi vào, mọi người đứng bên cạnh cô ấy, cùng nhau hát: "Happy Birthday To You! Happy Birthday To You!"

Cùng lúc đó, những dải ruy băng lấp lánh thi nhau rơi xuống, HồThiến Tây mang bánh kem tới trước mặt cô, cười nói: "Tùy Tùy bé nhỏ của mình, chúc cậu sinh nhật vui vẻ nhé."

Thịnh Nam Châu khui một chai sâm panh, "bụp" một tiếng, đám người xung quanh lại hét ầm lên, vừa cười vừa chúc cô sinh nhật vui vẻ. Hứa Tùy phát hiện HồThiến Tây không chỉ gọi mỗi Lương Sảng đến, mà cô ấy còn gọi hết tất cả những bạn học thân thiết với cô ở trong lớp.

Đáy mắt Hứa Tùy nóng ran, cô nhất thời không biết phải nói gì, chỉ có thể nói: "Tây Tây à, cảm ơn cậu."

Nhạc nền là bài Happy Birthday, HồThiến Tây cắm nến lên trên bánh kem, dưới ánh nến bập bùng, Hứa Tùy chắp hai tay lại với nhau cầu nguyện, sau khi cầu nguyện xong thì thổi tắt hết nến.

Mọi người nâng ly, vì để uống rượu mà đám thanh niên có thể nghĩ ra được bất cứ lý do nào, khi ly thủy tinh va chạm vào nhau, rượu như bung nở ra một đóa hoa:

"Vì hạng nhất của ban nhạc!"

"Tiệc mừng tối nay!"

"Chúc mừng sinh nhật!"

"Đêm Giáng Sinh muôn năm!"

Giữa một đống tiếng cười nói ồn ào, đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp rất có cảm xúc, mọi người nhất loạt nghiêng đầu nhìn, khi thanh âm vừa vang lên, xung quanh đều yên lặng một cách thần kỳ, Hứa Tùy là người cuối cùng ngước mắt nhìn qua đó.

Châu Kinh Trạch ngồi trên ghế đẩu cao, lưng hơi cong, đôi chân dài giẫm trên đất một cách tùy ý, một tay anh cầm micro, bài anh hát là một bài Tiếng Quảng Đông, tay còn lại vẫn cầm áo khoác, gương mặt nghiêng góc cạnh rõ ràng, âm điệu nhẹ nhàng êm dịu bật ra từ trong cổ họng anh.

Thanh âm của anh có chút lạnh lùng, nhưng lại toát lên một sự hấp dẫn của chất giọng khàn khàn.

Anh đang hát.

Hát xong một bài Tiếng Quảng Đông, đầu tiên mọi người thở dài thườn thượt, tiếp sau đó là những tiếng hò hét và những tràng pháo tay vang lên hết đợt này đến đợt khác. Tần Cảnh là người hoàn hồn trước: "Đậu má, cổ họng của cậu đúng là đỉnh!"

"Hay, hay lắm! Châu Kinh Trạch, còn cái gì mà cậu không biết không vậy!"

"Thế nào? Tôi không nói điêu chứ? Ông Châu của tôi hát có phải rất hay không?"

Sau khi hát xong, mọi người vẫn đang hừng hực tâm trạng, khi mở những bài hát khác, có người lên trước nhận micro, nói đùa: "Ông Châu, mình cũng chọn một bài."

"Lướt." Khi đưa micro cho cậu ta, Châu Kinh Trạch cười mắng.

Đèn trong phòng bao rất tối, tia sáng màu đỏ thỉnh thoảng hắt qua, vừa mờ ám mà lại vừa quyến luyến bịn rịn. Cả người Hứa Tùy cứ đờ hết cả ra, cô nhìn Châu Kinh Trạch bước từng bước về phía mình, trái tim cô đập rất nhanh, thình thịch, thình thịch liên hồi, lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi.

Châu Kinh Trạch mỉm cười, nói với cô: "Chúc mừng sinh nhật, Hứa Tùy, chúc cậu ngày ngày vui vẻ."

~Hết chương 20~

*Bài hát Châu Kinh Trạch hát tặng Hứa Tùy là bài "Cánh cửa màu vàng" – Hins Cheung. Bài hát này rất hay, mọi người nghe thử nhé. Love ~

Chương 21: Bây giờ theo đuổi cậu cần phải xếp hàng sao?

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Trên đường về ký túc xá, cả người Hứa Tùy cứ ong ong chóng mặt, cô cảm giác bước chân mình nhẹ tênh, cảm giác như bay tận ra bên ngoài không gian, gắng gượng lắm mới về được đến phòng, hai chân cô mềm nhũn, ngã khuỵu xuống dưới ghế.

1017 rúc trong cái ổ nhỏ dưới chân bàn, vừa thấy Hứa Tùy quay về là nó nhìn cô kêu meo meo. Hứa Tùy bò rạp ở trên bàn, ngước mắt liền nhìn thấy món quà mà hai cô bạn cùng phòng tặng cho cô.

Hứa Tùy bóc ra xem, Lương Sảng tặng cho cô một bộ sản phẩm dưỡng da, còn Hồ Thiến Tây tặng cho cô một sợi dây chuyền vàng có hình hoa hồng vô cùng tinh xảo.

Cô lấy di động gửi tin nhắn cho hai cô bạn cùng phòng vẫn chưa về, bày tỏ sự hạnh phúc và biết ơn của cô một lần nữa. Để xoa dịu đi những cảm xúc lên xuống thất thường tối nay, Hứa Tùy quyết định đi tắm.

Sau khi tắm xong ra ngoài, Hứa Tùy sờ tay lên mặt phát hiện vẫn còn rất nóng, cô đi sạc điện cho túi sưởi, một tay cầm di động dựa vào trí nhớ để tìm kiếm bài hát tiếng Quảng Đông mà Châu Kinh Trạch hát tặng cô lúc tối.

Hóa ra bài hát đó tên là "Cánh cửa màu vàng."

Sau khi tìm được bài hát này, Hứa Tùy cắm tai nghe rồi nằm bò lên bàn yên lặng nghe một lượt, rất hay, cô bỗng dưng nhớ ra gì đó, cầm di động lên mở album ảnh.

Trong đó có một bức ảnh được chụp khi vừa mới cắm nến lên bánh kem, khi ấy cô cầm di động chụp ảnh chiếc bánh, nhưng thật ra là đang chụp Châu Kinh Trạch.

Anh đứng ở bên cạnh, chỉ chụp được một góc mặt nghiêng mơ hồ, hơn nữa còn ở tận góc của bức ảnh.

Nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể phát hiện ra được, đây là bí mật thuộc về riêng mình cô. Hứa Tùy chọn bức ảnh này, sau đó đăng lên vòng bạn bè.

Sau khi đăng xong Hứa Tùy tắt màn hình di động, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong ngày, não bộ hệt như đoạn phim điện ảnh vậy, xoẹt qua từng cảnh, từng cảnh một.

Tâm trạng của cả ngày hôm nay quả thực là lên xuống thất thường. Hứa Tùy nằm bò trên bàn, lấy cuốn nhật ký ra muốn ghi lại chút gì đó, bao gồm chuyện hôm nay bọn họ lên sân khấu, và Châu Kinh Trạch khen cô biểu diễn xuất sắc.

Quà sinh nhật Châu Kinh Trạch tặng cô là một bài hát, mà điều quan trọng nhất đó chính là, anh chúc mừng sinh nhật cô, chúc cô ngày ngày vui vẻ. Hứa Tùy đại khái biết được lý do anh chúc cô câu này, là vì lần trước gặp thú bông anh đã vô tình biết được chuyện buồn bã của cô.

Nghĩ như thế, anh quả thực là một người rất dịu dàng, chứ không hề bất cần ngang ngược như những gì biểu hiện ra bên ngoài.

Trong nửa năm nay, Hứa Tùy thật sự cảm thấy bản thân giống như đang nằm mơ. Trước kia khi còn học cấp ba, Châu Kinh Trạch là một người luôn được săn đón, là con cưng của trời, còn cô thì tự ti, nhạy cảm, từ đầu đến cuối đều tránh xa khỏi đám đông.

Bọn họ không có bất cứ liên hệ gì, giữa hai người giống như cách cả một dải Ngân hà dài dằng dặc.

Còn hiện tại, vào trận tuyết đầu mùa, Châu Kinh Trạch đã nói "Làm quen lại từ đầu", bọn họ còn trở thành bạn bè. Mặc kệ tối này Châu Kinh Trạch chúc cô là bởi vì anh đã nhìn thấy màn biểu diễn của cô trên sân khấu, hay chỉ là xuất phát từ phép lịch sự.

Thì cũng coi như cô đã được anh nhìn thấy thông qua nỗ lực của bản thân rồi.

Hứa Tùy chợt nhớ đến một bài hát mà cô hay nghe, thế là cô viết một câu vào trong cuốn nhật ký:

"Tình nguyện không sợ đỏ mặt, kiên trì tấn công, đạt được sự chấp thuận của người."

Hứa Tùy chống tay lên trán ngẩn người nhìn cuốn nhật ký, "cạch" một tiếng, cửa phòng ký túc bị đẩy ra, gió lạnh lùa vào, Hứa Tùy bị lạnh đến nỗi não bộ thông suốt, vội vội vàng vàng nhét cuốn nhật ký vào trong ngăn bàn.

"Chết tiệt, bên ngoài đúng là lạnh thật sự, biết trước mình đã chẳng đi siêu thị rồi." Lương Sảng kêu gào.

Hồ Thiến Tây giơ những móng tay sáng lấp lánh của cô ấy ra vuốt vuốt tóc, khóc nói: "Mình nhớ siêu thị Sam's Club ở bên dưới nhà mình quá đi mất."

"Tỉnh táo lại đi nào cô nương." Lương Sảng cốc một cái vào đầu cô ấy.

Hứa Tùy ném di động lên trên giường, ngoảnh đầu nói với bọn họ: "Lúc nãy các cậu có thể gọi mình xuống xách đồ giúp mà."

"Không được, hôm nay là sinh nhật của cậu, cậu lớn nhất."

Bạn cùng phòng người thì đi tắm, người thì dưỡng da, Hứa Tùy lên giường nằm từ sớm, trong tai nghe vẫn đang phát lại bài hát "Cánh cửa màu vàng".

Trước khi đi ngủ Hứa Tùy như thường lệ xem trước lịch học ngày mai, sau đó đăng nhập vào Wechat, vòng bạn bè hiển thị một chấm đỏ, cô nhấn vào xem, đều là những lời chúc của bạn bè dành cho sinh nhật của cô.

Hứa Tùy nhìn một lượt, không có cái tên mà mình muốn nhìn thấy, cô nhìn chằm chằm vào bức ảnh ngây người.

Xung quanh bánh kem màu trắng được phủ đầy dâu tây đỏ, chụp được Hồ Thiến Tây đang giúp cắm nến, nhưng ở tít góc bên trái, còn có một bóng đen cao lớn.

Góc mặt nghiêng mơ hồ, nếu như nhìn thật kỹ thì sẽ phát hiện tay của chàng trai được chụp rất sắc nét, các khớp xương rõ ràng, mạch máu màu xanh nhạt kéo dài, giữa gan bàn tay có một nốt ruồi đen.

Hứa Tùy cụp đôi mắt đen tuyền xuống, đang chuẩn bị thoát ra khỏi Wechat thì bỗng nhiên, một dấu cộng màu đỏ nhảy ra.

Cô có chút căng thẳng, mở ra xem, ZJZ nhấn thích bài đăng của cô. Hứa Tùy nhìn thấy tên của anh thì hơi thở bỗng trở nên gấp gáp.

Thật ra status mà Hứa Tùy đăng là bài hát Châu Kinh Trạch hát lúc tối:

"Trong tủ quần áo ẩn giấu một khu vui chơi."

Lời bài hát gốc vốn dĩ là "hoa viên", nhưng cô sợ người khác nhìn ra được nên đã đổi thành "khu vui chơi", mà câu sau của bài hát chính là:

"Người con trai thầm mến ở lại bên cạnh đã lâu."

Nhìn thấy ảnh đại diện của Châu Kinh Trạch, khóe môi Hứa Tùy bất giác cong lên, trong lòng như được phết một lớp mật vậy, đến ngay cả không khí dường như cũng trở nên loãng hơn.

Châu Kinh Trạch chẳng qua chỉ đơn giản nhấn thích một cái, nhưng đối với cô mà nói thì lại khác. Nếu như đây là suy nghĩ của riêng cô, vậy thì cứ coi như tối nay là sự tưởng tượng ngắn hạn của cô đi.

Coi như anh đã hồi đáp lại sự tấn công kiên trì của cô đi.

...

Hôm sau, Hứa Tùy như thường lệ đánh răng rửa mặt, xong xuôi thì sửa soạn rồi đi học, nhưng cô không ngờ khi đi trên đường lại thu hút vô số ánh nhìn của mọi người, có tiếng xì xào bàn tán, thậm chí còn có người chụp ảnh cô.

Ánh mắt chú ý quá mức của mọi người khiến cho Hứa Tùy không khỏi không tăng nhanh tốc độ bước chân, như thế này quá kỳ lạ.

Vào trong lớp, Hứa Tùy vừa bỏ sách vở xuống, Lương Sảng đã nhào tới như con bạch tuộc, cười hi hi nói: "Nữ thần tới rồi!"

"Hả?"

Thấy vẻ mặt ngơ ngác khó hiểu của Hứa Tùy, Lương Sảng lấy di động mở trang chủ diễn đàn ra cho cô xem, ngữ khí kích động: "Sợ là cả trường chỉ có một mình cậu là không biết bản thân đã lên trang chủ Tieba của cả hai trường rồi thôi. Màn trình diễn chơi trống của cậu tối qua quá xuất sắc, bây giờ mọi người đều đang nói về cậu đấy, ai ai cũng thích cậu."

Hứa Tùy nhận lấy di động, ngón cái lướt nhanh xuống bên dưới, đều là những bức ảnh và thảo luận liên quan đến màn trình diễn tối qua của cô.

A: [Đây là ai, trong vòng một phút tôi muốn biết tên họ và khoa cô ấy đang theo học, còn cả sính lễ nữa, sính lễ là bao nhiêu?]

B: [Cô gái này cũng xinh đẹp quá đi mất, đôi mắt của cô ấy mới trong veo, mới linh động làm sao.]

C: [Chết tiệt, cô gái này vừa nhìn là biết ngay thuộc kiểu ngoan ngoãn hiền lành, vậy mà khi chơi trống lại mạnh mẽ và quyết đoán như vậy, gu tôi, gu tôi anh em ơi.]

D: [Đừng đánh trống nữa, đánh tôi đi. Đến cả nơi chôn cất với cô ấy tôi cũng đều nghĩ xong xuôi hết rồi.]

Lương Sảng sát lại gần, đụng vào vai cô: "Này bảo bối, chi bằng nhân cơ hội này cậu yêu đương luôn đi, cậu thích kiểu nào, chị đây sẽ chọn giúp

cậu?"

Hứa Tùy lắc đầu, Lương Sảng thấy vẻ mặt ngây thơ của cô thì lưỡng lự hỏi: "Trước kia cậu đã từng... yêu đương chưa?"

"Chưa." Hứa Tùy bắt đầu lấy sách vở, bút ra chuẩn bị vào học.

"Shit! Thế cậu còn chờ gì nữa? Nắm bắt thời gian mà yêu đương đi chứ." Lương Sảng nhìn cô bạn học sinh giỏi với biểu cảm hận không thể mài sắt thành kim.

Hứa Tùy không biết phải bày tỏ mối tình đơn phương này của mình ra như thế nào, mà Lương Sảng cũng đang đợi cô mở lời, may thay chuông reo vào lớp vang lên đúng lúc, cô thở phào một hơi, nhân cơ hội đánh lạc đề: "Vào lớp rồi."

Sau khi tan học, Hứa Tùy không muốn lúc ăn cơm cũng bị người ta bàn luận nên cô đến nhà ăn mua mang về ký túc.

Hứa Tùy vừa mở cửa, đúng lúc Hồ Thiến Tây đang chơi với mèo con, cô ấy trêu nói: "Nữ thần về rồi đó à?"

Hứa Tùy thản nhiên gật gật đầu, đặt cơm lên trên bàn. Hồ Thiến Tây đưa lưng về phía cô, đang cầm cần câu mèo chơi với 1017, nhân lúc công chúa Tây Tây không chú ý, cô đặt đôi tay lạnh cóng lên gáy cô ấy, cười nói: "Vẫn chưa chịu thôi phải không?"

Hứa Tùy vừa từ bên ngoài về, trời rét căm căm, cộng thêm tay chân cô vốn đã lạnh, một cái chạm này đã khiến cho Hồ Thiến Tây hét toáng lên, cô ấy lập tức quay đầu cù lét cô.

Hứa Tùy sợ nhột, bị cù lét đến nỗi cười sằng sặc. Hai người vật vào với nhau, bắt đầu uýnh lộn, cuối cùng vì không cẩn thận mà cả hai ngã sõng soài lên trên giường.

Hồ Thiến Tây nằm bên cạnh cô, chợt nhớ ra một chuyện: "Tùy Tùy, mình có một suy đoán, muốn nói với cậu từ tối qua rồi cơ."

"Hử?" Hứa Tùy nằm ngửa trên giường, thở hổn hển.

"Sao mình có cảm giác cậu của mình thích cậu?" Hồ Thiến Tây đột nhiên thốt ra một câu.

Câu nói này không có ngọn nguồn, quá mức viển vông, khiến cho trái tim Hứa Tùy đập thịch lên, cô vẫn chưa bình ổn lại hơi thở, lồng ngực lại có chút phập phồng.

"Mọi người đều biết cậu ấy thích kiểu con gái quyến rũ nóng bỏng." Hứa Tùy cười đáp, cô cố gắng để ngữ khí của mình bình thản nhất có thể.

"Nhưng mà tối qua mọi người bảo cậu ấy hát mà cậu ấy đâu có hát, kết quả khi biết là sinh nhật của cậu thì cậu ấy lại chủ động hát rồi." Hồ Thiến Tây nhớ lại cảnh tượng tối qua, nói, "Mẹ kiếp, đây là chuyện trước giờ chưa từng có."

"Dựa vào sự hiểu biết của mình về cậu mình, thì không một có thể ép cậu ấy làm chuyện mà cậu ấy không muốn làm cả, cậu ấy là kiểu người có tính cách bất cần, phóng túng, không bao giờ để bản thân rơi vào thế bị động, một khi rơi vào rồi, cậu ấy sẽ trực tiếp phá hủy nó." Hồ Thiến Tây nghịch nghịch sợi dây ở cổ áo, tiếp tục hồi tưởng, "Cậu ấy luôn luôn như vậy..."

Hồi học cấp ba, có một khoảng thời gian Châu Kinh Trạch say mê Stock Car Racing, anh luôn muốn có một chiếc xe đua khắc tên của chính mình. Anh nói với ông ngoại điều ước này, từ nhỏ đến lớn ông ngoại đều vô cùng thương yêu đứa cháu trai này, cộng thêm thành tích học tập của Châu Kinh Trạch vượt trội xuất sắc, cũng không hề lầm đường lạc lối, vậy nên ông ngoại đương nhiên đồng ý với điều ước sinh nhật này của anh.

Vào sinh nhật lần thứ mười bảy, Châu Kinh Trạch nhận được món quà ông ngoại tặng, kết quả lại bị Châu Chính Nham thu mất chìa khóa, ông ra điều kiện với anh: "Con đi tham gia cuộc thi Hóa học lần này cho bố, mang giải nhất về đây."

Châu Kinh Trạch cụp mắt, thanh âm hời hợt: "Con không muốn đi."

Anh không ghét môn Hóa, chỉ là không có mấy hứng thú với nó mà thôi, hơn nữa Châu Kinh Trạch làm việc đều có kế hoạch của riêng mình, kết quả đột nhiên bị bắt ép đi thi Hóa, như thế chỉ càng làm rối loạn mọi tiết tấu của anh.

Vả lại bình thường Châu Chính Nham toàn mặc kệ không quản thúc gì anh, giờ đây lại tự dưng yêu cầu anh phải thi được hạng nhất môn Hóa, không phải vì sự hợp tác của ông ta thì chính là để ông ta được nở mày nở mặt.

Châu Chính Nham cười lạnh một tiếng: "Không làm được thì ra trạm thu gom rác mà tìm xe."

Bầu không khí rơi vào bế tắc, Châu Kinh Trạch trầm lặng rất lâu, cuối cùng ngước mắt cười khẩy, gật đầu nói: "Được thôi, con nhất định sẽ làm bố nở mặt nở mặt."

Sau đó quả thực Châu Kinh Trạch đã khiến cho Châu Chính Nham nở mày nở mặt, nhưng không phải dùng hình thức giành được hạng nhất, mà là trong cuộc thi anh đã nộp giấy trắng, còn dùng tiếng Anh viết một hàng dài đưa ra lời khuyên cho giáo viên ra đề, đại ý là bảo giáo viên đừng cho mấy đềcủa đám con nít, cứng nhắc như thế này nữa.

Thái độ khinh thường cuộc thi của Châu Kinh Trạch vừa kiêu ngạo vừa ngang ngược, rất nhanh anh đã bị mời phụ huynh, sau đó bị Ban tổ chức đưa ra lời cảnh cáo và hình phạt.

Nghe HồThiến Tây nói xong, cuối cùng Hứa Tùy cũng biết nguyên nhân vì sao lúc đầu Châu Kinh Trạch lại làm ầm ĩ vụ đềthi trắng rồi.

"Nhưng như vậy cũng không nói rõ được gì cả." Hứa Tùy nói.

"Trực giác của mình không sai được đâu, khoảng thời gian này mình sẽ tạo nhiều cơ hội để hai người ở riêng với nhau hơn, cậu tranh thủ quan sát xem liệu có phải cậu ấy có ý gì đó đặc biệt với cậu không." HồThiến Tây xoay người lại nháy nháy mắt với cô.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, vì một viên sỏi nhỏ do Hồ Thiến Tây vô tình đánh rơi mà đã khiến trong lòng Hứa Tùy dấy lên một gợn sóng. Khi làm bài tập Hứa Tùy thường xuyên ngẩn người.

Có phải Châu Kinh Trạch thật sự có một chút thích cô không?

Thứ sáu, Hứa Tùy ở rịt trong phòng thí nghiệm tới tận lúc trời sẩm tối. Sau khi kết thúc, Hứa Tùy lấy di động ra, phát hiện Hồ Thiến Tây nhắn tin nói cô sáu giờ rưỡi tới nhà ăn số 2 ăn cơm.

Hứa Tùy nhìn thời gian, cởi áo blouse, dọn dẹp đồ đạc rồi ra ngoài, đợi cô ra tới bên ngoài thì trời đã tối mịt.

Suốt dọc đường gió lạnh thổi phần phật, ánh đèn đường màu vàng mờ lặng im đứng ở đó, phía góc Đông Bắc thỉnh thoảng truyền đến tiếng đập bóng rổ và tiếng hò hét của con trai.

Hứa Tùy bất giác vùi mặt vào trong cổ áo, vội vã chạy về hướng nhà ăn. Lúc tới cửa nhà ăn số 2, Hứa Tùy không nhìn thấy bóng dáng Hồ Thiến Tây đâu, nhưng ngẩng đầu thì lại trông thấy Châu Kinh Trạch.

Châu Kinh Trạch đứng trên bậc thềm, mặc áo khoác màu đen, trong tay kẹp điếu thuốc, đang ung dung thong thả nói chuyện với người khác, thỉnh thoảng giơ ngón tay cái lên ấn vào sau gáy theo thói quen.

Anh đứng dưới tàng cây, đèn đường phía sau hắt nghiêng qua, kéo bóng anh đi rất dài.

Hứa Tùy sửng sốt, người bên cạnh chào tạm biệt Châu Kinh Trạch, anh xoay người đúng lúc nhìn thấy cô, giơ tay bảo cô qua đó.

"Sao lại là cậu?" Hứa Tùy bước lên bậc thềm, đi tới trước mặt anh, giọng điệu kinh ngạc, "Tây Tây đâu?"

Điếu thuốc kẹp trong kẽ ngón tay của Châu Kinh Trạch vẫn đang cháy rực, anh nghe vậy thì nâng mí mắt lên nhìn cô với một vẻ cũng kinh ngạc không kém, gì chứ, bọn họ là lần đầu gặp nhau sao?

Mặc dù vậy, Châu Kinh Trạch cũng vẫn gọi điện thoại cho Hồ Thiến Tây. Anh đứng đối diện cô, trong ống nghe truyền đến tiếng "tút tút" khiến cho mí mắt của Hứa Tùy cứ giật lên liên hồi.

Trong lòng cô có dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, Châu Kinh Trạch gọi điện thoại xong quay đầu nói: "Con bé nói đau bụng, bảo chúng ta đi ăn đi."

Hứa Tùy đứng sững tại chỗ, khăn quàng cổ màu vàng che kín gương mặt trắng ngần của cô, không nhìn ra được biểu cảm, chỉ để lộ một đôi mắt màu đen tuyền.

Châu Kinh Trạch thấy cô không động đậy, nhướng chân mày:

"Sao vậy, không muốn à?"

"Hả, không phải, muốn chứ, để mình mời cậu ăn cơm." Hứa Tùy hoảng loạn lục tìm thẻ cơm trong túi áo khoác.

"Đi thôi, lát nữa hãy tìm." Một điệu cười hờ hững rơi trên đỉnh đầu, Châu Kinh Trạch dụi điếu thuốc, đốm lửa đỏ tắt ngấm dưới đế giày, anh đút tay vào túi đi lên trước, Hứa Tùy đi theo sau, những hạt bụi dưới ánh đèn đường giống như những bông tuyết bay lượn, ánh trăng dần dần khuất lấp sau lưng bọn họ.

Hai người tới khu mì trên tầng hai, Hứa Tùy lấy thẻ cơm đứng trước ô cửa nói: "Cô ơi, cho cháu hai bát mì tôm tươi, một bát không hành không rau thơm nhé ạ."

"Là hai bát không hành không rau thơm." Châu Kinh Trạch lên tiếng sửa lại, anh cúi người, gật đầu với cô ở trong ô cửa, "Làm phiền cô ạ."

Châu Kinh Trạch đứng thẳng người lại, nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt chứa ý cười nhàn nhạt: "Trùng hợp vậy, cậu cũng không ăn rau thơm à?"

Nghe thấy lời này, hàng lông mi đen dày của Hứa Tùy run rẩy, sau đấy cô dùng sức gật đầu: "Đúng vậy."

Châu Kinh Trạch và Hứa Tùy ngồi đối diện nhau, chẳng mấy chốc mì đã được bưng lên, Hứa Tùy nếm một ngụm canh, rất ngon mà cũng rất nóng, ngay sau đó toàn thân tay chân xương cốt đều ấm dần lên.

Hai người ăn được nửa bữa thì có hai, ba chàng trai tiến tới muốn xin số điện thoại của Hứa Tùy. Dù cho đối phương có liên tục tỏ ý chỉ muốn làm bạn với cô, thì Hứa Tùy vẫn lấy việc học ra làm lý do để lịch sự từ chối bọn họ.

Sau khi nhóm người đó rời đi, cô thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu lại, Châu Kinh Trạch đang nhìn cô với một vẻ thản nhiên, đôi mắt đen tuyền pha lẫn ý cười:

"Dạo này cậu được săn đón quá nhỉ?"

Hứa Tùy cảm thấy bất luận bản thân biến thành cái dạng gì, được săn đón nhiều bao nhiêu, thì ở trước mặt Châu Kinh Trạch, chỉ cần cô được anh chú ý tới một chút là sẽ căng thẳng đến mức không còn nơi trốn tránh.

Dưới cái nhìn của Châu Kinh Trạch, cô có chút mất tự nhiên, vẻ thẹn thùng ửng hồng trên mặt giống như cánh hoa nở lan ra xung quanh, lúc lâu sau cô mới thốt ra được một câu:

"Cậu đừng cười mình nữa."

Đôi mắt hẹp dài của Châu Kinh Trạch chứa đựng thứ cảm xúc không rõ ràng, ngữ khí của anh thong thả, giống như nói đùa song cũng lại giống như đang suy nghĩ gì đó:

"Bây giờ theo đuổi cậu cần phải xếp hàng sao?"

~Hết chương 21~

*Đúng đó, xếp hàng đi anh zai =))))

Chương 22: Là mèo của hai người

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Châu Kinh Trạch nói câu này không có chủ ngữ, rất dễ khiến người ta hiểu lầm. Trái tim của Hứa Tùy đập rộn ràng, đại não trống rỗng, cả người đờ đẫn:

"Hả?"

Châu Kinh Trạch thấy vành tai của Hứa Tùy ửng hồng, tưởng rằng cô ngại, anh nhướng chân mày: "Đúng là rất được săn đón."

Hóa ra chủ ngữ không phải anh, đó chỉ là một câu hỏi bình thường mà thôi. Hứa Tùy thầm thở phào trong lòng, song đồng thời cũng dấy lên một tia lạc lõng. Hứa Tùy vực lại tinh thần, nhỏ giọng nói: "Không có đâu."

Buổi tối Hứa Tùy về đến ký túc xá, vừa mở cửa, Hồ Thiến Tây lao lên phía trước còn nhanh hơn cả 1017, cô ấy lắc lắc cánh tay cô, hỏi:

"Thế nào rồi?"

Hứa Tùy tách tay cô ấy ra, uống mấy ngụm nước trước, dưới ánh mắt quan sát gắt gao của Hồ Thiến Tây, cô chậm rãi lên tiếng:

"Không thế nào cả, chỉ ăn một bữa cơm rất bình thường, cậu của cậu chỉ coi mình là bạn thôi."

Hồ Thiến Tây lộ vẻ thất vọng: "Từ trước đến giờ trực giác của mình luôn rất chuẩn, lần này sai thật sao?"

Hứa Tùy không đáp lại cô ấy, cô kéo ghế ra ngồi xuống, vừa đọc lướt qua nội dung trong sách, vừa làm bài tập, thế nhưng lại chẳng tập trung được chút nào. Hồ Thiến Tây nằm bò trên chăn, đột nhiên mở miệng, hỏi một câu thăm dò:

"Có phải cậu... thích Châu Kinh Trạch không?"

Hứa Tùy nghe thấy lời này thì nguệch một dòng chữ màu đỏ rất đậm lên trên trang giấy trắng, cô bình ổn lại tâm trạng: "Sao cậu biết?"

"Ánh mắt, ánh mắt của cậu nhìn cậu ấy, với cả Tùy Tùy à, mình nhận ra cậu nhìn bề ngoài thì hiền lành ngoan ngoãn, nhưng bên trong lại lạnh lùng xa cách. Thế mà ở trước mặt cậu ấy lại rất dễ đỏ mặt." Hồ Thiến Tây nói.

Hứa Tùy tưởng rằng bản thân đã che giấu rất tốt, ai ngờ vẫn bị người ta nhìn ra.

Thích một người, sao có thể che giấu được đây.

Hồ Thiến Tây là một trong số ít những người bạn của cô, hơn nữa... có một người có thể lắng nghe, cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, dẫu sao yêu thầm một người thật sự quá đau khổ. Hứa Tùy gật đầu: "Phải, vậy cậu..."

"Yên tâm, mình nhất định sẽ giữ bí mật." Hồ Thiến Tây làm một động tác dính chặt miệng bằng băng dính.

Hai người đang nói chuyện thì Lương Sảng xách đồ ăn khuya quay về, cô ấy lắc lắc hộp đồ ăn nhanh với Hứa Tùy: "Cục cưng à, lúc nãy đến nhà ăn mua đồ ăn khuya thì nhìn thấy có há cảo nhân rau củ mà cậu thích ăn nên mình đã mua về cho cậu một suất."

"Woa~, cảm ơn cậu nhé." Hứa Tùy vui vẻ nhận lấy hộp đồ ăn.

Mặc dù chuyện Hứa Tùy yêu thầm Châu Kinh Trạch đã bị bại lộ, nhưng không hề có bất cứ sự thay đổi nào, bởi vì học kỳ này sắp sửa kết thúc rồi, mọi người đều đang điên đầu ôn tập để chuẩn bị cho kỳ thi.

Ở trường Đại học Y Khoa, bất luận Hứa Tùy dậy sớm đến mức nào thì vị trí trong thư viện vĩnh viễn bị chiếm hết, thậm chí cô còn nghi ngờ liệu có phải những người này sống ở thư viện không? Thỉnh thoảng Hứa Tùy chỉ có thể ngồi ở vị trí ngoài hành lang.

Nhưng gió ngoài hành lang vừa lạnh vừa dồn dập, Hứa Tùy ngồi một lần liền không chịu được nữa.

Hồ Thiến Tây thấy Hứa Tùy quay về với sắc mặt nhợt nhạt thì lo lắng nói: "Cậu đừng đi nữa, chúng ta ra ngoài tìm một quán cà phê ôn bài đi, mình biết một quán cà phê mèo, không gian thoải mái mà còn có rất nhiều mèo nữa."

"Được." Hứa Tùy gật đầu.

Vừa nhắc đến mèo, 1017 nằm bò trên đùi Hồ Thiến Tây, hệt như cuộn len mà dính chặt lấy cô ấy, nó có vẻ khá bất mãn, nheo khóe mắt kêu một tiếng "meo~"

"Ai da." Hồ Thiến Tây ngồi xổm xuống nựng mặt 1017, sau đó ngẩng đầu nói với Hứa Tùy, "Hay là chúng ta mang nó theo cùng nhé, chắc nó cũng chán lắm rồi."

Hứa Tùy còn chưa lên tiếng, 1017 đã lập tức lăn từ trên người Hồ Thiến Tây xuống dưới, rồi lăn tới cạnh chân cô như một quả cam tròn trịa, hiển nhiên là con mèo thuộc dạng gió chiều nào theo chiều đấy.

"Cũng được." Hứa Tùy nói.

Cô ngồi xổm xuống bế mèo cam mập vào trong lòng, kỳ nghỉ Đông cô phải về nhà, mà mẹ cô lại dị ứng với lông mèo, không biết phải làm sao mới ổn đây.

Lúc hai người ra ngoài, bầu trời lại bắt đầu đổ tuyết, rất nhẹ, giống như lông vũ trong suốt. Bất cứ nơi nào nằm trong tầm mắt đều được phủ một lớp tuyết trắng xóa, hệt như sa vào thế giới Ngân hà vậy.

Bọn họ đi đến quán cà phê mèo mà Hồ Thiến Tây nói, đẩy cửa, bên trong gần như ngồi chật ních toàn sinh viên đại học.

Mọi người ngồi cùng nhau, gọi một cốc cà phê là có thể học bài hết cả một buổi chiều, lúc nghỉ ngơi hoặc mệt rồi còn có thể đùa nghịch với

những chú mèo trên quầy bar.

Cũng may vẫn còn mấy vị trí trống, Hồ Thiến Tây đi tới quầy bán đồ gọi cà phê, Hứa Tùy ngồi ở vị trí trong góc, thả 1017 từ trong cặp sách ra ngoài.

Cô tưởng rằng 1017 sẽ chạy đi chơi, ai ngờ Hứa Tùy vừa mới mở máy tính, mèo con liền nhảy dựng lên theo chân bàn, lòng bàn tay mũm mĩm đặt ở hai bên hệt như đút tay vào túi, sau đó tìm một vị trí thoải mái rồi nhắm mắt lại để ngủ.

Sao lại có con mèo lười vậy chứ, Hứa Tùy phì cười.

Sau khi mọi thứ đều ổn thỏa đâu vào đấy, Hứa Tùy dồn hết mọi tập trung vào việc ôn bài vở, bỗng một cái mà cốc cà phê bên cạnh đã vơi đi một nửa. Ba tiếng đồng hồ cứ thế trôi qua, Hứa Tùy học quá lâu nên có chút mệt mỏi, cô giơ tay xoa bóp chiếc cổ đã cứng ngắc, ánh mắt vô tình quét sang bên cạnh.

Trái tim hẫng mất một nhịp, mèo đâu rồi?!

Hứa Tùy chống tay lên bàn nhìn xuống dưới, không có bóng dáng của 1017, nhìn xung quanh cũng không thấy đâu. Hứa Tùy gấp gáp nói: "Tây Tây, không thấy mèo đâu nữa?"

"Hả?" Hồ Thiến Tây nhìn xung quanh theo bản năng, trấn an cô, "Cậu đừng lo lắng, chắc vẫn trong quán cà phê thôi, hai đứa mình chia nhau ra tìm đi."

Hứa Tùy gật đầu, lạc mất mèo khiến cô chẳng còn quan tâm đến việc da mặt mỏng nữa, cô cúi người nhỏ giọng gọi tên của 1017. Lúc Hứa Tùy đang tìm mèo còn không cẩn thận đụng phải sách của một cô gái ở bàn bên cạnh, sách và bút thi nhau rơi xuống đất.

Hứa Tùy nhặt sách và bút lên, liên tục nói xin lỗi: "Xin lỗi, tôi đang tìm một con mèo cam, cậu có nhìn thấy không?"

Cô gái nhận lấy cuốn sách, đáp: "Ban nãy tôi có nhìn thấy, hình như nó đi tới chỗ gần cửa sổ rồi."

Sau khi cảm ơn xong, Hứa Tùy đi về hướng Tây Nam gần cửa sổ, cô vừa cúi thấp người vừa nhỏ giọng "meo~~~" hòng dụ nó ra ngoài, cuối cùng cô trông thấy 1017 đang ngồi ở trên đùi của một chàng trai, da bụng lật ngược lại, trông vô cùng khoan khoái.

"Meo~~~ 1017, qua đây mau." Hứa Tùy nhỏ giọng kêu một tiếng.

Kết quả, vừa ngước mắt lên Hứa tùy liền chạm phải một đôi đồng tử đen láy sâu hút, tầm mắt hướng lên trên, gương mặt của chàng trai khôi ngô tuấn tú, một tay ôm mèo, một tay chống trên bàn, đang xoay bút cái được cái không. Ngay lúc này, anh đang nhìn cô với một nụ cười nửa miệng.

Người này không phải Châu Kinh Trạch thì còn có thể là ai?

Anh đang vuốt ve mèo con thì nghe thấy một tiếng kêu "meo" vô cùng bùi tai, anh cúi đầu nheo mắt nhìn cô, tầm mắt hơi hướng xuống dưới một chút, Hứa Tùy mặc áo len trắng, búi tóc củ tỏi, đôi mắt trong veo sáng ngời ngước nhìn anh, cô ngồi xổm dưới đất, hệt như muốn bò tới bên chân anh vậy, khiến cổ họng người ta ngứa ngáy.

Châu Kinh Trạch nhướng mày: "Mèo của cậu à?"

"Đúng vậy, mèo của mình." Hứa Tùy đứng dậy.

Đầu lưỡi của Châu Kinh Trạch áp vào má trái, ngữ khí uể oải lại lưu manh: "Là mèo của mình."

Giờ khắc này, 1017 thấy thế thì rúc vào người Châu Kinh Trạch, anh cũng tiện thể ôm lấy nó, đôi tay với các khớp xương rõ ràng vuốt ve nhẹ nhàng mèo của cô. Hứa Tùy đột nhiên ngưỡng mộ với mèo con, đồng thời cũng thầm mắng trong lòng một câu "con mèo vô ơn".

"Của cậu ư?" Ánh mắt Hứa Tùy nghi hoặc, ngữ khí ngập ngừng, song thái độ rất kiên định, "Nó là mèo của mình!"

Thịnh Nam Châu ngồi học bài ở phía đối diện không nhìn nổi dáng vẻ trêu chọc con gái của Châu Kinh Trạch nữa, anh ấy lên tiếng giải thích: "Con mèo này là 'Uy', là con mèo đi lạc ba tháng trước của Châu Kinh Trạch."

Nhất thời, Hứa Tùy chưa kịp phản ứng lại được, ý là con mèo mà cô nhặt về là con mèo đi lạc của Châu Kinh Trạch hả? Hồ Thiến Tây ở đằng sau đi tới đúng lúc nghe thấy cuộc đối thoại này, có ý ám chỉ, nói:

"Đừng tranh cãi nữa, đó là mèo của hai người mà."

Nghe thấy cụm từ "hai người" này, lông mi của Hứa Tùy bất giác run lên, cô không nói gì. Hồ Thiến Tây kéo ghế ra ngồi xuống, tiếp tục nói: "Hai cậu cũng tới đây học bài sao?"

"Đúng thế, mẹ kiếp, trong thư viện đông nghịt người." Thịnh Nam Châu đáp, "Cơ mà tới chỗ này, ông Châu cũng thu hút con gái quá, cậu ấy vừa mới ngồi xuống mà đã có mấy cô gái đi tới xin Wechat của cậu ấy rồi."

"Chẹp." Hồ Thiến Tây cảm thán một câu, chỉ vào con mèo, "Nhưng mà cậu à, cháu không ngờ nó lại chính là Uy."

"Ừa." Châu Kinh Trạch uể oải đáp, ngước mắt nhìn Hứa Tùy, "Cậu nuôi nó khéo quá, béo lên nhiều rồi."

Lúc mới nhặt nó về, con mèo cam này còn rất gầy gò, không ngờ ba tháng không gặp Hứa Tùy đã nuôi nó béo hệt như quả bóng. Giọng điệu của Châu Kinh Trạch trầm thấp, xen lẫn chút ý cười:

"Yên tâm, cậu nói sao thì chính là như thế."

Hứa Tùy thở phào một hơi, cô nhìn Châu Kinh Trạch ôm mèo con, lấy hết dũng khí mở miệng: "Nghỉ Đông mình không thể mang nó về nhà

được, cậu có thể giúp mình nuôi nó không?"

Châu Kinh Trạch đang định lên tiếng thì một cô gái với vóc dáng cao ráo, diện mạo thanh tú bước tới, khi cô ấy đến gần, đuôi tóc xoăn dài còn vô tình quẹt qua mặt Hứa Tùy.

Trong thứ mùi thơm như muốn dìm chết người ta này, Hứa Tùy nghe thấy cô gái phóng khoáng mở miệng nói: "Chào cậu, có thể làm quen không? Nhà mình cũng có một con mèo, là giống mèo Burmilla thuần chủng, bọn nó có thể chơi cùng với nhau."

Cô gái đứng trước mặt Châu Kinh Trạch một cách hết sức tự nhiên, Hứa Tùy ngồi bên cạnh cụp mắt, dáng vẻ vờ như thản nhiên gấp hạc giấy, rõ ràng đã gấp không biết bao nhiêu lần rồi thế mà giờ đây lại chẳng gấp được tử tế, hàng lông mi đen dày của cô cụp xuống giống như đang đấu tranh, cô gỡ giấy ra, rồi lại gấp lại theo nếp gấp.

Châu Kinh Trạch dựa vào ghế, chống một chân xuống đất, ánh mắt dừng trên người cô chưa tới một giây đã lại thu về, ngữ khí vừa cợt nhả vừa hống hách:

"Không thì hơn, mèo của tôi khá hoang dã, sẽ cắn người."

Ý từ chối rõ như ban ngày, cô gái thất vọng, nhún vai chỉ đành rời đi. Hứa Tùy cảm thấy trái tim mình như vừa từ trên không trung cao vời vợi rơi xuống.

...

Cuối tháng một, kỳ thi cuối kỳ kết thúc thuận lợi. Ngày rời khỏi trường, Hứa Tùy thu dọn đồ đạc xong xuôi, kéo theo một chiếc va li và mang mèo con tới trước cổng nhà Châu Kinh Trạch.

Kratos Đại Nhân vừa nhìn thấy Hứa Tùy là sủa mừng tới tấp, nó còn vẫy đuôi đi vòng xung quanh cô. Khoảng thời gian trước luyện tập ban nhạc ở nhà Châu Kinh Trạch, Hứa Tùy thường xuyên mang bò khô, đồ

chơi tới đây chơi cùng với nó. Thế nên Kratos Đại Nhân có biểu hiện này cũng không có gì kỳ lạ.

Châu Kinh Trạch nhìn dáng vẻ xun xoe của nó thì đá thẳng cho nó một cái, anh lấy tay chỉ nó: "Mày đừng quên ai là người đi theo hốt cứt cho mày mỗi ngày."

Kratos Đại Nhân rên ư ử một tiếng, chỉ đành hạ đuôi xuống một cách không nỡ, không dám nịnh nọt nữa.

Châu Kinh Trạch chuyển tầm mắt lên người Hứa Tùy, thấy cô còn mang cả ổ mèo qua thì cảm thấy buồn cười:

"Hứa Tùy, trước kia mình từng nuôi nó, nên mấy thứ đó vẫn chưa vứt đi."

Ngụ ý là nói cô đã lo lắng quá rồi, Hứa Tùy ngại ngùng, Châu Kinh Trạch để cô đi vào trong, còn đặc biệt đun một ấm nước sôi, còn mình thì lấy một chai nước lạnh từ trong tủ lạnh ra uống.

"1017 hay ốm vặt, nó dị ứng với phấn hoa, cậu...để ý kỹ tới nó chút nhé." Hứa Tùy dặn dò.

"Được." Châu Kinh Trạch đồng ý.

Anh ngửa cổ uống một hớp nước lạnh, có giọt nước men theo khóe môi anh chảy xuống dưới yết hầu, đường vòng cung nhô lên rõ ràng, thoạt nhìn vừa lạnh lùng vừa quyến rũ. Hứa Tùy không dám nhìn tiếp, chỉ đành cúi đầu chơi với mèo con.

"Hôm nay cậu về à?" Châu Kinh Trạch nhìn thấy va li đặt cạnh chân cô.

"Nhà cậu ở đâu?"

Hứa Tùy cười nói: "Giang Nam, một cổ trấn tên là Lệ Ảnh, nơi đó rất đẹp, có cơ hội cậu có thể tới đó chơi."

Châu Kinh Trạch gật đầu, vặn chặt nắp chai nước rồi để lên bàn, thản nhiên nói: "Ở phương Nam à, cách Kinh Bắc rất xa, sao cậu lại chạy tới nơi xa như vậy để học Đại học?"

Đương nhiên là vì cậu rồi.

Hứa Tùy nhìn anh, suýt thì buột miệng nói ra câu này, sau cùng cô đổi ý: "Bởi vì cấp ba chuyển trường tới đây nên quen rồi, với cả mình thích tuyết."

Hai người trò chuyện một lúc, Hứa Tùy căn dặn Châu Kinh Trạch những điều cần chú ý khi chăm sóc 1017, cuối cùng liếc nhìn thời gian thì giật bắn mình: "Làm phiền cậu chăm sóc tốt cho 1017 nhé, mình phải đi đến ga tàu cao tốc đây."

Hứa Tùy vội vàng đứng dậy, kéo theo va li đi ra bên ngoài. Bỗng nhiên, một giọng nói trầm thấp gọi ngược cô lại. Hứa Tùy quay đầu, phát hiện không biết Châu Kinh Trạch đã thay xong quần áo từ khi nào, anh mặc áo gió đen, đi giày quân đội, vừa đẹp trai mà lại vừa toát lên vẻ hoang dã phóng khoáng.

Ngẩng đầu, đầu ngón tay thon dài của anh móc một chùm chìa khóa: "Mình tiễn cậu."

"Cảm ơn."

Trời lại đổ tuyết, Châu Kinh Trạch lái xe đưa Hứa Tùy đến ga tàu cao tốc. Trong xe rất ấm áp, Hứa Tùy ngồi trên ghế lái phụ, gò má trắng ngần vì hơi nóng mà ửng lên hai áng mây hồng.

Cô nhìn những bông tuyết trắng xóa ngoài cửa sổ, hỏi: "Cậu thường làm gì trong kỳ nghỉ vậy?"

Châu Kinh Trạch lái xe, ngữ khí vô tư không kiêng kỵ điều gì: "Trượt tuyết, nhảy bungee, đua xe, cái gì kích thích thì sẽ chơi cái đó."

"Nhưng những trò này không phải rất nguy hiểm sao?"

"Bởi vì mình không quan tâm, chẳng có ai bận lòng nên chỉ có thể phung phí thời gian, ngẫm nghĩ nếu có một ngày chết trên đại lộ hoàng hôn thì cũng coi như đáng rồi." Châu Kinh Trạch nói câu này nửa thật nửa giả, giọng điệu thoải mái.

Một mặt anh thật sự là người sống trên thế giới này, sống một mình mà chết cũng một mình, thậm chí không được ai ghi nhớ, âu cũng là một chuyện hết sức bình thường.

Dù sao thì mẹ của anh cũng chính là như vậy.

Châu Kinh Trạch lái xe, đôi tay với các khớp xương rõ ràng đặt trên vô lăng, đột nhiên bên cạnh truyền đến giọng nói của Hứa Tùy:

"Bình minh cũng đẹp không kém gì hoàng hôn, đợi thêm đi."

Châu Kinh Trạch sững người, nghe vậy thì chầm chậm mỉm cười: "Được."

"Suy cho cùng, cậu nói những lời này ở trước mặt một bác sĩ tương lai là phạm phải đại kỵ rồi." Hứa Tùy cười nói đùa.

Lái xe mất gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng bọn họ cũng đến được ga tàu cao tốc. Ga tàu cao tốc đông nghịt người, dòng chữ màu đỏ hiển thị trên bảng thông báo trong đại sảnh cho thấy chuyến tàu cao tốc mà Hứa Tùy ngồi đang chuẩn bị vào ga để soát vé.

Trước khi tạm biệt, nghĩ đến việc không được gặp Châu Kinh Trạch trong suốt kỳ nghỉ Đông, Hứa Tùy cảm thấy trong lòng trống rỗng, cô ngước mắt, ngữ khí dè dặt: "Lúc nghỉ Đông mình có thể xem... mèo con không?"

"Được chứ, tới lúc đó mình sẽ gửi ảnh và video cho cậu xem." Ngữ khí của Châu Kinh Trạch tản mạn.

Một đoạn video ghi lại cảnh người nhân viên ngọt ngào dẫn hành khách vào trong ga soát vé vang lên trong đại sảnh, Hứa Tùy vẫy tay với anh,

xoay người đi vào trong cửa ga.

"Hứa Tùy." Châu Kinh Trạch gọi cô.

Hứa Tùy đứng trong dòng người quay đầu, Châu Kinh Trạch cách cô một khoảng, anh mặc áo khoác màu đen, bả vai vẫn còn dính những hạt tuyết, đám đông đi qua đi lại vội vàng sau lưng anh tự động mờ đi.

Một người là chàng trai với vẻ mặt tản mạn, phong độ nổi bật, một người thì ánh mắt mông lung, tầm nhìn của hai người chạm nhau giữa không trung, giống như bức ảnh được tự động lấy nét vậy.

Một tay Châu Kinh Trạch cầm điếu thuốc, ngữ khí uể oải. Đôi môi mỏng hơi rướn lên:

"Cô giáo Tiểu Hứa, năm sau gặp lại."

Hứa Tùy mỉm cười, cô nhìn Châu Kinh Trạch, nụ cười nơi khóe môi càng ngày càng rạng rỡ.

Chắc chắn rồi, năm sau gặp lại nhé.

~Hết chương 22~

Chương 23: Đối phương gửi đến yêu cầu gọi video

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hứa Tùy ngồi tàu cao tốc nửa ngày, rồi lại chuyển tiếp một chuyến xe mới về được đến trấn Lệ Ảnh. Khi về tới nhà, trời đã nhá nhem tối, đèn lồng treo trước cửa tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp, âm thanh của bộ phim truyền hình về đạo đức gia đình lọt qua khe cửa sổ truyền ra ngoài với một âm lượng to gấp đôi.

Hứa Tùy vừa đẩy va li vào cửa vừa gọi với vào trong nhà: "Mẹ ơi, bà nội ơi, con về rồi đây."

Một giây sau, bà nội đeo kính lão, khom người đi ra, cười híp mắt nói: "Nhất Nhất về rồi đấy à, để bà nội ngắm xem nào."

Hứa Tùy bỏ va li xuống, nhào vào trong lòng bà nội, hít hà hương thơm đặc biệt trên người bà, đó là một hương gỗ thoang thoảng, rất dễ ngửi.

"Bà nội ơi, người bà thơm quá, tối nay cháu muốn ngủ với bà ạ." Hứa Tùy làm nũng.

"Được, được." Bà nội cười cười, kéo cô ra, quan sát thật kỹ cô cháu gái ruột của mình từ trên xuống dưới, bà chau mày, "Sao lại gầy đi rồi?"

"Tại lâu rồi bà mới nhìn thấy cháu đấy ạ, ở trường cháu ăn nhiều lắm, đã tăng 1kg." Hứa Tùy nói dối.

Vì sợ bà nghi ngờ nên cô vội vàng chuyển chủ đề: "Ôi, đã sáu giờ rồi, mẹ cháu đâu ạ?"

"Chắc ở lại trường chữa bài tập rồi, phải nửa tiếng nữa mới về được."

Mẹ Hứa biết tin Hứa Tùy về nhà, lúc tan làm bà còn đặc biệt đi tới chợ bán thức ăn mua vỏ bánh, rau hẹ, dự định làm món há cảo mà con gái thích ăn nhất.

Về tới nhà, mẹ Hứa rửa tay xong liền chui vào trong bếp bận bịu, chẳng mấy chốc Hứa Tùy cũng đi vào phụ giúp. Hứa Tùy rửa sạch tay rồi cầm vỏ bánh lên, mẹ Hứa thấy vậy vội đuổi cô ra: "Con ra ngoài xem ti vi với bà nội đi."

"Không sao ạ, mấy việc này không làm con mệt được đâu mẹ." Hứa Tùy bắt đầu gói há cả.

Mẹ Hứa có diện mạo hiền lành dịu dàng, bà mặc một bộ quần áo nhạt màu, đứng dưới ánh đèn, trên gương mặt vẫn luôn nở một nụ cười nhẹ. Một lúc sau, bà hỏi: "Con học hành thế nào?"

"Vẫn ổn ạ, học kỳ này con nhận được hai giải thưởng." Hứa Tùy trả lời.

Mẹ Hứa biết "Vẫn ổn" trong miệng của con gái tương đương với ý nghĩa "Rất tốt", bà để lộ một nụ cười nhẹ nhõm: "Từ nhỏ con đã không khiến mẹ phải bận lòng rồi."

Hứa Tùy cúi đầu gói há cảo, nghe vậy thì khẽ rướn khóe môi.

"Bạn bè kết giao ở trường vẫn ổn chứ, có qua lại với những "Phần tử xấu xa" không đấy?" Từ đầu tới cuối mẹ Hứa đều mỉm cười, song ngữ khí lại mang theo ý thăm dò.

Trong đầu Hứa Tùy xuất hiện một gương mặt ngang tàng bất cần đời, trái tim cô đập thịch lên một cái, lắc đầu nói: "Không ạ."

Những ngày ở nhà vừa dễ chịu vừa thoải mái, thỉnh thoảng Châu Kinh Trạch gửi đến một hai tấm ảnh của 1017 nằm ngủ trên sô pha, trái tim Hứa Tùy nhảy nhót, nhân cơ hội đó hỏi thêm một vài chuyện khác của mèo cam béo mập.

Thật ra chỉ là muốn trò chuyện với anh thêm đôi ba câu.

Trước Tết, Hứa Tùy đang dọn dẹp nhà cửa, cô mang chậu hoa ra ngoài tắm nắng thì nhận được tin nhắn của Châu Kinh Trạch: [1017 ốm rồi, khắp người bị dị ứng, còn tự cào thương mình nữa.]

Ngay sau đó, Châu Kinh Trạch gửi cho cô một bức ảnh của 1017, Hứa Tùy mở ra xem, bức ảnh khiến người ta sửng sốt, tai của mèo con toàn là miệng vết thương đỏ rực, trên lông mèo còn dính bê bết vết máu mới khô một nửa.

Ánh mắt Hứa Tùy lộ ra tia hoảng sợ, cô lên mạng tìm kiếm loại bệnh này, sau đó gửi liên tiếp mấy tin nhắn cho anh:

[Nó như thế này bao lâu rồi?]

[Làm phiền cậu cố gắng theo dõi nó sát sao một chút, mình sợ nó lại tự cào bản thân.]

[Cậu đưa nó đến bệnh viện thú y chưa? Hay bây giờ mình qua đó nhé, không đúng, mình đang nói gì vậy...]

Hai phút sau, Châu Kinh Trạch gửi tin nhắn đến:

[Đừng lo lắng.]

Rõ ràng chỉ là hai chữ ngắn gọn, vậy mà trái tim Hứa Tùy đã ngay lập tức bình tĩnh trở lại. Giờ phút này cô chẳng bận tâm được chuyện gì khác nữa, mang một chiếc ghế nhỏ ra ngồi luôn dưới ánh mặt trời, chờ Châu Kinh Trạch trả lời tin nhắn.

Cô đang nhìn chằm chằm di động, đột nhiên, màn hình nhảy ra dòng chữ "Đối phương mời bạn chia sẻ vị trí", mí mắt cô giật liên hồi, mới phản ứng lại được Châu Kinh Trạch sợ cô lo lắng nên đã phát chia sẻ vị trí.

Hứa Tùy nhấn "Chấp nhận", nhìn ảnh đại diện của anh di chuyển trên bản đồ, trong lòng dấy lên một loại cảm giác kỳ lạ.

ZJZ: [Sáng nay ngủ dậy mới phát hiện ra, bây giờ mình đưa nó đi bệnh viện.]

Hứa Tùy: [Được.]

Sau đó, cứ tới một mốc thời gian là Châu Kinh Trạch sẽ gửi đến một tin nhắn, mặc dù lời nói của anh rất ngắn, ngữ khí lại lạnh nhạt, nhưng lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ an tâm.

11:00 am: [Lên xe rồi.]

11:40 am: [Đến nơi rồi.] Châu Kinh Trạch còn đính kèm một bức ảnh của cổng bệnh viện thú ý.

11:55 am: [Làm sạch toàn thân.]

12:20 am: [Đang truyền dịch.] Châu Kinh Trạch quay lại một đoạn video 1017 nhắm mắt nằm trên giường bệnh truyền dịch, nhìn từ bên trên, sự nóng nảy và điên loạn của mèo cam đã dịu hẳn đi.

Hứa Tùy xem video, bỗng nhiên nhìn thấy 1017 đặt lòng bàn tay mũm mĩm của nó lên trên cổ tay anh, Châu Kinh Trạch không xuất hiện trong ống kính, nhưng cô vẫn có thể nhận ra được đó là tay của anh, những ngón tay thon dài sạch sẽ, mạch máu màu xanh nhạt tràn trề cảm giác cấm dục.

Sau đó ống kính di chuyển, lại quay trở lại trên người mèo con.

13:30 pm: [Truyền dịch xong rồi, bác sĩ nói truyền thêm ba hôm nữa là sẽ không sao.]

Hứa Tùy gõ chữ vào trong khung trò chuyện: [Cảm ơn cậu nhé, cậu vẫn chưa ăn cơm đúng không? Hay là mình gọi đồ ăn nhanh cho cậu nhé?]

Nghĩ đến đây, Hứa Tùy cụp mắt, đầu ngón tay nhấn vào nút xóa hết đi, gõ lại một tin nhắn khác: [Cảm ơn cậu nhé, hình như tới giờ cơm rồi, cậu vẫn chưa ăn đúng không? Mau đi ăn cơm đi.]

[Ừ.] Nửa tiếng sau Châu Kinh Trạch mới trả lời tin nhắn của cô.

...

Dưới sự chăm sóc của Châu Kinh Trạch, 1017 dần dần hồi phục. Có điều khoảng thời gian trước khi đến Tết hình như Châu Kinh Trạch khá

bận rộn nên vẫn luôn không liên lạc với Hứa Tùy.

Hứa Tùy hơi lo lắng cho 1017, song lại muốn tận mắt nhìn thấy nó, buổi tối cô do dự mãi một lúc, nhìn thời gian thấy mới chín giờ rưỡi, vẫn còn sớm, thế là cô nhắn tin cho Châu Kinh Trạch:

[1017 thế nào rồi? Mình có thể gặp nó không?]

Sau khi tin nhắn gửi đi thì hệt như đá chìm đáy biển vậy, Hứa Tùy nhìn một lúc bèn bỏ di động lên trên bàn, cô bật đèn lên, ngồi ở đầu giường đọc một cuốn tiểu thuyết trinh thám.

Mười rưỡi, di động đặt trên bàn đổ chuông, Hứa Tùy cầm lên nhìn, là Châu Kinh Trạch gọi video đến. Ngón tay đang giữ di động của cô hơi run rẩy, mắt nhìn chằm chằm vào cuộc gọi video, trái tim không thôi hoảng loạn.

Hứa Tùy nhấn nút nghe, thứ đập vào camera là hai khung xương quai xanh rất gầy, giống như hai dấu gạch nối vậy, khuôn ngực để lộ, mơ hồ có thể thấy được những đường cơ săn chắc của người đàn ông kéo dài vô tận...

Cô nhìn đến nỗi hai má nóng bừng, khi muốn nhìn thêm một cái nữa thì ống kính di chuyển, 1017 trừng mắt, dáng vẻ như đang bí mật quan sát, ngoài video truyền đến giọng nói của Châu Kinh Trạch, hình như anh vừa lật người, thanh âm khàn khàn xen lẫn tia mệt mỏi:

"Cậu xem đi, mình ngủ tiếp đây."

Ga giường của Châu Kinh Trạch màu xám, 1017 nằm ngửa bụng trên giường của anh lật qua lật lại, cứ một lúc lại biến mất, một lúc lại xuất hiện trước ống kính.

Anh đặt di động sang một bên, thật ra Hứa Tùy vẫn có thể nhìn thấy được anh từ trong góc màn hình. Châu Kinh Trạch mặc áo choàng tắm màu bạc, mái tóc đen vừa ngắn vừa cứng hơi lộn xộn, hàng mi buông dài rậm dày, đường quai hàm căng chặt nghiêm nghị.

Cũng vì Châu Kinh Trạch ngủ say rồi nên Hứa Tùy mới dám nhìn anh một cách bạo dạn như vậy. Châu Kinh Trạch khi thức giấc vĩnh viễn mang một dáng vẻ bắng nhắng lưu manh, anh nguy hiểm, khiêu khích, trong đôi mắt thường xuyên chứa đựng vẻ trào phúng.

Hứa Tùy đang chống cằm nhìn Châu Kinh Trạch thơ thẩn, đột nhiên, Châu Kinh Trạch lẩm bẩm một câu rất khẽ, hình như là đang nói mê, ngữ khí của anh chưng từng dịu dàng và nhớ nhung đến vậy:

"I miss you too."

Ấn đường của cô giật lên liên hồi, hơn nữa còn ý thức được rõ ràng rằng lời này chắc chắn không phải nói với cô. Hứa Tùy lo sợ lại nghe thấy một từ nào đó khác, "tút" một tiếng, cô ngắt video.

Sau khi ngắt video, mắt Hứa Tùy khô khốc, cô cụp mắt chạy vội vào trong nhà vệ sinh rửa mặt.

Hôm sau, Châu Kinh Trạch tỉnh dậy với cơn đau đầu dữ dội, cứ đến kỳ nghỉ là các buổi tụ tập cũng nhiều lên, ngâm mình trong mấy hộp đêm xa hoa trụy lạc đó nhiều rồi, tự khắc cũng sẽ cảm thấy chán ngấy.

Tối qua bị người ta chuốc quá nhiều rượu, anh vội vàng kiếm bừa một lý do rồi về nhà đi ngủ. Giấc ngủ chập chờn không say giấc, anh còn mơ thấy mẹ mình, nhưng trong ký ức, hình như anh và Hứa Tùy đã gọi video để cho cô xem mèo.

Châu Kinh Trạch day day xương lông mày, anh cầm di động ở bên cạnh lên, không ngờ đã gọi video với Hứa Tùy tận nửa tiếng?

Anh sợ bản thân nói ra lời bậy bạ nào đó, thế là gửi một tin nhắn cho cô: [Tối qua mình có nói gì không?]

Khi Hứa Tùy nhận được tin nhắn này, cô rất muốn trả lời lại rằng: Có, người mà cậu nhớ mong là ai vậy? Là cô gái nào à?

Song cô lại sợ rằng khi thật sự nhận được lời thừa nhận từ Châu Kinh Trạch, thì bản thân lại không chịu nổi.

Cuối cùng cô không trả lời lại gì cả.

...

Giao thừa, thời tiết cực kỳ lạnh. Hứa Tùy và toàn bộ người thân trong gia đình cùng nhau đón năm mới, tiếng nói cười của trẻ con khiến cho bầu không khí trên bàn ăn náo nhiệt, rộn ràng lên gấp đôi.

Sau bữa cơm, Hứa Tùy ngồi trên sô pha xem chương trình Đêm hội mùa Xuân với bà nội, cô bị mấy đứa trẻ con kéo xuống dưới tầng đốt pháo hoa. Hứa Tùy đốt hai dây pháo với bọn chúng, gò má vì lạnh mà đỏ bừng bừng, sau cùng không nhịn được nữa bèn chạy vội lên tầng.

Hứa Tùy mang theo hơi lạnh quay vào nhà, bà nội xem ti vi được một lúc thì đi đánh bài rồi. Dì cả và mẹ cũng ngồi đánh bài ở trong phòng.

Hứa Tùy cầm di động đăng nhập vào Wechat, nhận được tin nhắn chúc phúc từ mấy người bạn, cô cảm ơn lại từng người một. Ngón cái của Hứa Túy lướt xuống dưới, dừng lại trên ảnh đại diện được cài biệt hiệu ZJZ, cô nhấn vào, gõ dòng chữ "Chúc mừng năm mới".

Lại thoát ra.

Hứa Tùy sao chép lời chúc phúc nhận được từ người khác rồi dán vào trong khung trò chuyện, nỗi lòng của cô được kẹp lẫn trong một lời chúc phúc dài thượt nhìn như thể gửi theo nhóm này:

[Dù cho những lời chúc mừng năm mới đã đầy kín di động của bạn, dù cho bốn chữ này không đủ để biểu đạt tâm trạng kích động của tôi, dù cho những con chữ đơn giản này đã quá phổ biến bão hòa, thì tôi cũng vẫn không kìm lòng được mà muốn gửi lời chúc phúc. Chúc mừng năm mới, hy vọng bạn có thể trông thấy hoàng hôn mỗi ngày. ^_^]

Thật ra lời chúc phúc thực sự của cô là:

Chúc mừng năm mới, hy vọng cậu có thể trông thấy đại lộ hoàng hôn mỗi ngày.

Chẳng mấy chốc, ZJZ trả lời: [? Hứa Tùy, câu nói này đơn giản đến mức như thể lần đầu lướt web vậy.]

Hứa Tùy: [Đây gọi là phương pháp tu từ.]

Cô còn tiện thể gửi một biểu tượng cảm xúc chuột Mickey qua cho anh.

Hứa Tùy ngồi nhắn tin trong phòng khách ấm áp, cô nhớ tới Hồ Thiến Tây từng nói quan hệ giữa anh và người nhà vô cùng căng thẳng, muốn quan tâm anh xem năm nay anh đón Tết ở đâu, cô hỏi:

[Bây giờ cậu đang ở đâu vậy? Đã ăn tất niên chưa?]

ZJZ: [Ăn rồi, ở nhà ông ngoại.]

Sau đó anh lại nhắn tiếp một tin: [Đột nhiên muốn xem pháo hoa, nhưng ở đây yên tĩnh quá.]

Khi Hứa Tùy đọc được tin nhắn này, đám trẻ con ở dưới tầng đang nô đùa hò hét trong sân, tiếng cười ríu rít không ngừng vang vọng khắp trong ngoài. Trong đầu cô lóe lên một tia sáng, ý thức chạy vội xuống dưới còn trước cả lý trí.

Vì người mình thích, cô có thể làm bất cứ điều gì.

Hứa Tùy chạy nhanh xuống dưới tầng, cô chống chọi với gió lạnh gọi video cho Châu Kinh Trạch. Video rất nhanh đã được kết nối, bầu trời Lệ Ảnh vô cùng tuyệt đẹp, trên đỉnh đầu ngập tràn ánh sao, cực kỳ xinh xắn.

Lá cây màu vàng của cây Hòe ở trong sân tựa như vầng trăng khuyết treo ở bên trên, gió Đông của phương Nam vừa lạnh vừa buốt, pháo hoa vươn ra khỏi chóp tường, Hứa Tùy đứng tại chỗ thoáng run rẩy, cô giơ di động lên bầu trời, thanh âm dịu dàng nói "Chúc mừng năm mới".

Châu Kinh Trạch vốn đang cầm một lon bia dựa uể oải vào lan can hóng gió lạnh, bỗng nhiên, trước mắt bùng lên từng chùm, từng chùm pháo hoa rực rỡ, còn có tiếng cười của trẻ con vọng đến.

Hứa Tùy xuất hiện trong màn hình, cô mặc áo khoác bông đỏ, răng trắng môi hồng, chóp mũi vì lạnh mà ửng đỏ, mái tóc buông lơi trên bờ vai, pháo hoa nở rộ trên bầu trời biến thành những dải sao băng kéo theo chiếc đuôi dài biến mất trong đôi mắt long lanh như pha lê của cô.

Sáng lấp lánh, lấp lánh.

Châu Kinh Trạch chậm rãi đứng thẳng người, nói: "Đáng giá."

~Hết chương 23~

Chương 24: Cậu ấy không thích mày là sự thật

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hứa Tùy tặng anh một màn pháo hoa vào ngay trước thềm năm mới khiến cho Châu Kinh Trạch bỗng dưng cảm thấy rằng, cái Tết cô đơn và buồn tẻ này đã trở nên thú vị hơn, xứng đáng để mong đợi.

Đầu năm mới, Hứa Tùy đã nghênh đón ngay một "điềm tốt", lúc đi vệ sinh không cẩn thận làm rơi di động vào trong bồn cầu, chẳng thể cứu vãn được, di động đi tong.

Hứa Tùy chỉ đau buồn chốc lát là đã phấn chấn trở lại, cái cũ không đi thì sao cái mới tới được, huống hồ năm nay cô chỉ mải ham chơi, bài tập giáo viên giao và những kiến thức y khoa cần phải học thuộc cô vẫn chưa động gọng chút nào. Không có di động thì càng có thể tịnh tâm học tập.

Nếu có việc gì cần phải liên lạc, cô dùng di động của bà nội là được.

Con người một khi thoát khỏi internet và ứng dụng xã hội, làm việc gì cũng đạt được hiệu quả rất cao, đến cuối ngày, Hứa Tùy phát hiện hiệu quả học tập của bản thân đã nâng cao lên rất nhiều.

Chỉ khi đến buổi tối, Hứa Tùy ngồi ở bàn học sẽ thẫn thờ. Hôm gọi video, Châu Kinh Trạch nói mê, câu nói "Miss you" đó vẫn luôn như cái gai đâm mạnh vào tim cô.

Một khi nghĩ đến là lồng ngực lại bí bách khó chịu, không thể thở nổi.

Nếu anh đã có người mình thích, thì tại sao còn đối xử với cô tốt như vậy, còn vô tình đổi sữa nóng cho cô. Một người trước giờ không dễ mở miệng nói chuyện lại có thể chủ động hát cho cô nghe vào sinh nhật của cô, đích thân tiễn cô đến ga tàu cao tốc, còn tốn công tốn sức chăm sóc cho mèo con của cô. Hay đối với cô gái nào anh cũng đều tốt như vậy, đi đâu cũng thả thính?

Một người thờ ơ, ngang ngược bất cần một khi đối xử với bạn đặc biệt một chút là bạn sẽ rất dễ giơ tay đầu hàng. Thậm chí sự ân cần của Châu Kinh Trạch còn khiến Hứa Tùy hoài nghi, rằng có phải anh cũng có một chút thích cô hay không?

Nhưng một câu nói tùy tiện của anh lại có thể đẩy người ta rơi vào địa ngục tăm tối.

Nếu là như vậy, thì Hứa Tùy rất muốn hỏi anh, có thể đừng đối xử với cô tốt như vậy không, cho cô hy vọng song lại khiến cô hụt hẫng.

Cô tình nguyện đứng ở nơi xa âm thầm thích anh.

Suy nghĩ này thường xuyên vẩn vò trong lòng Hứa Tùy, một khi nảy sinh rồi là rất khó xóa nhòa. Hứa Tùy không nhịn được muốn hỏi Châu Kinh Trạch.

Cô lưỡng lự mấy hôm liền, cuối cùng quyết định hỏi anh cho ra lẽ.

Bởi vì Hứa Tùy cảm thấy trái tim âm thầm thích anh sắp không giấu nổi nữa rồi.

Mùng mười đầu năm, Hứa Tùy học thuộc bài cả ngày, ba chữ "Châu Kinh Trạch" hết lần này đến lần khác chen chúc trong các kiến thức y khoa.

Bốn giờ chiều, ánh mặt trời mùa Đông hắt nghiêng xuống dưới từ một góc của bậu cửa sổ, những tia nắng nhỏ vụn nhảy nhót trên bàn. Di động của Hứa Tùy hỏng rồi, cô chỉ đành lấy di động của bà nội dự định gửi tin nhắn cho Châu Kinh Trạch.

Cô thực sự rất căng thẳng, đầu ngón tay hơi run rẩy, sau khi hít sâu mấy hơi thì gõ một đoạn dài vào trong di động, sau cùng lại cảm thấy lắm chuyện, cô xóa hết đi, gửi một tin qua cho anh: [Cậu có thể đừng đối xử tốt với mình như vậy được không?]

Lần này, ngữ khí của Châu Kinh Trạch chứa đựng một sự dịu dàng cô chưa bao giờ thấy: [Không phải chị đối xử với tôi tốt hơn sao?]

Khi đọc được tin nhắn này, trái tim Hứa Tùy như ngừng đập, lẽ nào anh vẫn luôn biết tâm tư của cô ư? Cô cụp mắt, tiếp tục nhắn:

[Cũng không phải...]

Năm phút sau, Châu Kinh Trạch trả lời với một vẻ dung túng: [Được rồi, thứ lần trước chị muốn tôi đã nhờ người mua rồi. Ở bên ngoài chăm sóc bản thân thật tốt, bên chị chắc muộn lắm rồi nhỉ, nghỉ ngơi sớm đi, chúc ngủ ngon.]

Hứa Tùy đọc tin nhắn này thì đại não trống rỗng, ý thức hỗn loạn, trực tiếp hỏi anh: [Cậu đang nói gì vậy, chỗ mình có chênh lệch thời gian đâu?]

Ba phút sau, Hứa Tùy nhận được tin nhắn anh trả lời, cách màn hình cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo và mất kiên nhẫn trong ngữ khí của anh:

[Ai vậy?]

Châu Kinh Trạch chưa từng dùng loại ngữ khí này nói chuyện với cô, Hứa Tùy nhìn thấy hai chữ ấy thì sững sờ, vội vã giải thích:

[Mình là Hứa Tùy, mình nhớ mình đã nói với cậu mấy hôm trước mình làm mất di động rồi mà.]

Cũng phải trách cô, ban nãy căng thẳng quá, dùng di động của bà nội nhắn tin cho Châu Kinh Trạch mà quên mất không nói trước một câu cô là Hứa Tùy. Vừa rồi chắc Châu Kinh Trạch đã coi cô là người khác.

Châu Kinh Trạch trả lời lại rất nhanh, giọng điệu vừa lạnh nhạt vừa ác ý, rõ ràng đang kìm nén tức giận: [Cậu không phải Sài Ninh? Dạo này chị ấy luôn lấy di động của bạn cùng phòng liên lạc với mình, thế nên, bây giờ cậu đang nói với mình là cảm xúc của mình dùng sai đối tượng à?]

Từng con chữ của Châu Kinh Trạch đều tràn ngập sự nóng nảy và ý giận mơ hồ, một sự hiểu lầm, cô dùng số lạ nhắn tin cho Châu Kinh Trạch, anh tưởng Hứa Tùy là Sài Ninh, vậy nên mới luôn dùng ngữ khí dịu dàng trả lời lại cô.

Mỗi một từ "Ai vậy?", "Chị ấy", "Dùng sai", và cả tên của người con gái Sài Ninh bật ra khỏi miệng anh, đều đang nhắc nhở cô rõ ràng rằng...

Trước kia cậu ấy đối tốt với mày chẳng qua chỉ là xã giao mà thôi.

Đối với cậu ấy, mày cùng lắm chỉ là lớp dự phòng miễn cưỡng xếp được vào hàng chọn lựa.

Cậu ấy không thích mày là sự thật.

Tin nhắn hiểu lầm này khiến cho Hứa Tùy cảm thấy bản thân thật nực cười, cô cứ nhìn chòng chọc vào màn hình đến tận khi mắt đau nhức, có một giọt nước mắt rơi trên màn hình nhanh chóng làm mờ đi tầm nhìn trước mắt, cô vội vàng lấy tay lau giọt nước trên màn hình di động, gửi tin nhắn trả lời: [Xin lỗi.]

Như thể tự đề phòng để khỏi bị tổn thương lần nữa, sau khi gửi tin nhắn xong, Hứa Tùy lập tức chặn số điện thoại của Châu Kinh Trạch.

...

Qua Tết Nguyên Tiêu, Hứa Tùy chuẩn bị quay lại trường học, hôm Hứa Tùy rời khỏi trấn Lệ Ảnh, mẹ và bà nội nhét đầy đặc sản vào trong va li của cô.

Hứa Tùy dở khóc dở cười: "Mẹ à, con không ăn được nhiều thế đâu."

Nói đoạn, Hứa Tùy định bỏ bớt một vài đặc sản ra khỏi va li, mẹ Hứa đập tay cô rồi kéo khóa lại, ngữ khí trách cứ: "Ai bảo cho con ăn chứ, chia cho bạn cùng phòng của con, để chúng đối xử tốt với con gái mẹ một chút."

"Bạn cùng phòng của con đều rất tốt, nhưng vẫn cảm ơn mẹ ạ." Hứa Tùy cười nói.

Trên đường tiễn Hứa Tùy ra ga tàu cao tốc, mẹ Hứa dặn dò cô rất nhiều, đa phần là dặn cô chú ý giữ gìn sức khỏe, ăn cơm đúng giờ, có chuyện gì thì nhớ gọi điện thoại về nhà.

Hứa Tùy đứng ở cửa ga tàu cao tốc, giọng điệu nghiêm túc: "Con có chuyện ngay bây giờ đây ạ."

Sắc mặt mẹ Hứa lo lắng, kéo lấy tay cô: "Con không thoải mái chỗ nào, hay bây giờ đi bệnh viên khám xem thế nào nhé? Con sao vậy?"

"Tai con sắp đóng vảy rồi." Hứa Tùy nhận lấy va li rồi nói.

"Cái đứa bé này..." Mẹ Hứa khẽ nhéo vào cánh tay cô một cái, do dự song vẫn mở miệng nói: "Nhất Nhất à, quay lại trường nhớ phải học hành cẩn thận, đừng quên sự kỳ vọng của mẹ dành cho con, điều quan trọng nhất đối với con ở giai đoạn này chính là việc học, yêu đương có thể đợi tốt nghiệp xong rồi hãy yêu."

Câu này mẹ Hứa đã giữ trong lòng rất lâu rồi, người làm mẹ hiểu rõ con mình nhất, bà đã phát giác ra sự khác thường của Hứa Tùy từ lâu rồi. Rõ ràng trước Tết tâm trạng của con bé vẫn vui vẻ hoạt bát, luôn nhìn chăm chăm vào di động, thế mà bây giờ lại suốt ngày ngơ ngẩn, đầu óc cứ như để trên mây.

Phiền não ở độ tuổi này, ngoài việc học ra, thì chính là có liên quan đến tình cảm. Mẹ Hứa trước giờ đều rất nghiêm khắc với con mình, bà hy vọng Hứa Tùy có thể dồn hết tâm tư vào chuyện học hành.

Nhắc tới yêu đương, Hứa Tùy nhớ đến một cái tên nào đó, ánh mắt phút chốc tối lại: "Con biết rồi mẹ."

Sau khi quay về trường, Hứa Tùy kéo va li vào trong phòng ký túc, vừa mở cửa ra, Lương Sảng đang ở ngoài ban công tưới hoa, còn Hồ Thiến

Tây thì vẫn như thường lệ đeo một chiếc kính râm gọng đen đang chỉ đạo mấy chàng trai giúp đỡ chuyển va li.

Tất cả đều quen thuộc đến như vậy.

"Mình quay lại rồi đây!" Hứa Tùy mỉm cười bước vào.

"Bảo bối, nhớ mình không hả?" HồThiến Tây tháo kính râm nhào qua.

"Ừm..." Hứa Tùy kéo dài thanh âm dịu dàng, đổi giọng, "Thật ra vẫn ổn."

HồThiến Tây lập tức cù lét cô, Hứa Tùy bật cười né tránh, hai người lại dính lại một chỗ trêu nhau.

Bọn họ nghỉ ngơi một lúc lâu, sau đó lên lớp học tiết tự học buổi tối.

Sau khi phát thời khóa biểu và nhận sách mới xong, Hứa Tùy nhận thấy rõ ràng kiến thức ở nửa học kỳ sau của năm nhất đã nặng hơn đáng kể. Hứa Tùy âm thầm đưa ra quyết định sẽ quên đi người đó, dự định thoát khỏi lời nguyền của ba chữ Châu Kinh Trạch này.

Từ sau khi học kỳ mới bắt đầu, ngày nào Hứa Tùy cũng sắp xếp kín hết thời gian của mình, không phải là đi học thì là trốn trong thư viện, tầng thượng để học bài, bận rộn đến mức không có thời gian cho phép bản thân nhớ tới anh.

Cô vẫn chưa mua di động mới, nếu có chuyện gì đó cô sẽ dùng máy tính đăng nhập QQ, dẫu sao thì khi cần nói chuyện không phải ở trong nhóm lớp trên QQ thì chính là gửi Email.

Hứa Tùy không biết bản thân đang trốn tránh điều gì, đôi khi đăng nhập vào QQ, cô sẽ nhìn thấy ảnh đại diện của Châu Kinh Trạch đang sáng, nhưng luôn trong trạng thái bận, chắc là đang chơi game.

Kể từ khi cô lén thêm QQ của anh hồi cấp ba, phần lớn thời gian ảnh đại diện của anh đều là màu xám, số lần sáng lên rất ít.

Điều này giống như phần lớn thời gian của cuộc đời anh đều không có liên quan gì đến cô vậy, và những màu sắc rực rỡ xuất hiện trong thế giới của cô chỉ là tạm thời.

Thậm chí cô còn hoài nghi, rằng Châu Kinh Trạch vốn không biết cô đã lén thêm QQ của anh khi còn học cấp ba. Đối với anh mà nói, cô chỉ là một người lạ nằm trong danh bạ liên lạc mà thôi.

Bạn cùng phòng cũng nhận ra được sự thay đổi của Hứa Tùy, Lương Sảng thấy cô như vậy thì cảm thấy bản thân cực kỳ không được tích sự gì, cộng thêm học thuộc lòng rất khó, cô ấy không thể không đi theo Hứa Tùy đến thư viện mỗi ngày, rồi lại về phòng ký túc đọc sách.

Khi Lương Sảng ngồi sơn móng tay trên giường, nhớ ra gì đó bèn hỏi: "Tùy Tùy à, hôm nay lên lớp giáo viên bắt học thuộc mô hình cấu trúc cơ thể người, chỉ có mình cậu là đọc ra được, đối với mình học thuộc là một chuyện rất khó, nhưng sao trông cậu lại dễ dàng vậy chứ, có tuyệt chiêu nào không chỉ mình với?"

"Có, cậu xuống đây." Hứa Tùy ngồi trước bàn nói.

Lương Sảng lập tức xuống giường, Hứa Tùy ngồi trên ghế, giở sách, lấy một chiếc bút ghi nhớ màu đỏ trong hộp bút ra ngoài, nhẹ nhàng nói: "Ví dụ cậu đọc phần giải phẫu người, chúng ta có thể đọc lướt qua một lượt trước, sau đó dùng bản đồ tư duy để chia nhỏ thành các điểm đánh dấu hình dạng cơ thể của xương, phương hướng của dây thần kinh,..."

Lương Sảng nghe mà thất thần, nhìn từ góc độ của cô ấy, mái tóc dài bồng bềnh của Hứa Tùy được búi bừa lên bằng một chiếc bút chì, mấy lọn tóc lòa xòa dính trên gương mặt trắng ngần, cánh môi giống như anh đào, vừa đỏ vừa căng mọng.

"Lương Sảng, cậu có đang nghe không vậy?" Hứa Tùy hỏi.

Lương Sảng hoàn hồn, vội nói xin lỗi: "Ai da, bảo bối à, cậu xinh quá, ban nãy mình hơi thất thần một tí, cậu nói lại đi."

Hứa Tùy chỉ đành giảng lại cho cô ấy nghe, khi nói về phương hướng di chuyển của động mạch, thì Hồ Thiến Tây quay lại với một vẻ mặt cực kỳ không tốt. Lương Sảng thuận miệng hỏi một câu: "Sao thế?"

"Mẹ kiếp, Lộ Văn Bạch cũng khó tán quá cơ, mình nói mình muốn theo đuổi anh ta."

"Ừ, sau đó thì sao?"

"Anh ta bảo mình nằm mơ đi!" Hồ Thiến Tây tức tối nói.

"Đừng đau lòng nữa, tên đàn ông thối tha như thế, không đáng." Lương Sảng an ủi cô ấy.

"Nói đúng lắm, tặng cậu một like!"

Sự bực bội khó chịu của Hồ Thiến Tây đến thì nhanh mà đi cũng nhanh, cô ấy ngồi trên ghế nghịch di động, bỗng nhiên nghiêng đầu nói với Hứa Tùy: "Tùy Tùy, bọn họ nói lát nữa ra ngoài ăn cơm, cậu đi không, Châu Kinh Trạch cũng ở đó."

Hứa Tùy đang dùng bút ghi nhớ ghi chép vào trong sách, nghe vậy liền nghiêng khuỷu tay, bút ghi nhớ màu đỏ nguệch một đường dài thượt trên sơ đồ cơ thể người, chỉ thẳng vào trái tim.

Cô cụp mắt: "Không đi đâu, buổi tối mình còn có việc."

Mới đầu Hứa Tùy còn có thể dùng lý do này để qua mắt Hồ Thiến Tây, nhưng lâu dần Hồ Thiến Tây cũng cảm thấy có gì đó không ổn, cô ấy hỏi cô: "Hai cậu sao vậy? Có phải cậu mình bắt nạt cậu không, để mình đi xử lý cậu ấy."

"Không phải, chỉ là một hiểu lầm nhỏ thôi. Tây Tây à cậu cứ mặc kệ đi mà." Hứa Tùy cười nói, cô chuyển chủ đề, "Bài vở của nửa học kỳ này rất nhiều, bận lắm, mình muốn chuyển sang khoa Thú y của các cậu quá."

"Haiz, bọn mình cũng khổ lắm chứ đùa! Ngày nào cũng phải bắt mèo hoang trong trường để chữa bệnh, hễ nhìn thấy bọn mình là lũ mèo đó lại chạy đi mất." Hồ Thiến Tây than thở.

"À, nhắc đến mèo hoàng, 1017 vẫn ở chỗ cậu mình à?" Hồ Thiến Tây hỏi.

Hứa Tùy gật đầu, từ lúc đi học lại đến giờ, cô vẫn chưa tới chỗ Châu Kinh Trạch đón 1017 về, dù sao đó cũng vốn là mèo của anh.

Cô không còn tham gia bất cứ hoạt động nào của bọn họ nữa, ba chữ Châu Kinh Trạch này được cô cất giấu thật kỹ vào một góc khuất nào đó trong tim. Hứa Tùy thường xuyên lui tới thư viện, nhưng không ngờ lại gặp được Sư Việt Kiệt ở đó rất nhiều lần, sau một vài lần nói chuyện, hai người cũng bắt đầu thân quen hơn, đã đến mức độ có thể hẹn nhau tới nhà ăn ăn cơm rồi.

Thứ sáu tan học, đột nhiên Hứa Tùy muốn ăn Oden bán ở sạp hàng ngoài trường, thế là cô ôm sách vở chạy một mình ra khỏi cổng trường để mua cơm.

Giữa tháng ba, gió xuân se lạnh, chỉ khác là cây liễu bên ngoài trường đã khai hoa nở nhụy, gió vừa thổi là những bông liễu tung bay khắp nơi, vương trên bờ vai.

Hứa Tùy mua về một suất Oden, sau khi thanh toán xong, cô xoay người vô tình ngước mắt, Châu Kinh Trạch đứng trong đám đông ở cách đó không xa, Hứa Tùy vừa nhìn là nhận ra anh ngay lập tức.

Châu Kinh Trạch mặc một chiếc áo khoác mỏng màu đen, tóc đã cắt ngắn hơn, gần như là sát da đầu, khiến cho gương mặt anh càng trở nên anh tuấn nghiêm nghị. Anh ngậm điếu thuốc, đứng chính giữa đám đông, không biết đang nói gì với mọi người, để lộ một nụ cười vừa bất cần vừa tản mạn.

Có gió thổi tới, tàn thuốc ở đầu ngón tay anh rơi lả tả xuống dưới đất.

Thịnh Nam Châu ở bên cạnh hiển nhiên cũng đã nhìn thấy Hứa Tùy, anh ấy còn đụng vào bả vai Châu Kinh Trạch. Châu Kinh Trạch cúi đầu, bên cạnh có người đưa lửa qua, anh lại châm một điếu thuốc nữa, chụm tay để chắn gió.

Đốm lửa đỏ bùng lên, gương mặt anh uể oải, nghe vậy thì nhướng chân mày, sau khi châm thuốc xong, anh lại tiếp tục nói cười với những người khác.

Cả quá trình đều không ngó ngàng gì đến Hứa Tùy.

Vậy nên một tháng không gặp, Hứa Tùy cảm thấy, không có cô, cuộc sống của anh chẳng có bất cứ điều gì thay đổi cả, vẫn luôn tỏa sáng rực rỡ như vậy.

Hứa Tùy thu lại ánh nhìn khỏi người anh, cô cụp mắt, xách túi Oden vội vàng đi về hướng cổng trường. Gió phả thẳng vào mặt, khiến cho hốc mắt cô cay sè, không tài nào mở nổi.

Yêu thầm là trèo non vượt núi vì người, nhưng người lại đi lướt qua tôi vô số bận.

Người là phong cảnh mà đời này tôi chưa từng có được.

~Hết chương 24~

*Một tin nhắn hiểu lầm, Hứa Tùy dùng di động của bà nội nhắn tin cho Châu Kinh Trạch nhưng quên không nói mình là ai. Nam chính luôn cho rằng người mà anh đang nói chuyện là Diệp Sài Ninh.

Diệp Sài Ninh, đang ở nước ngoài, nữ phụ của bộ truyện này.

Chương 25: Ông đây không muốn cho cậu đi, cậu đi được chắc?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau lần vô tình gặp được Châu Kinh Trạch ngoài trường học, Hứa Tùy đã giảm bớt số lần đi ra ngoài để bản thân không còn chạm mặt anh nữa.

Nhưng có một số người, bạn càng trốn chạy, thì lại càng có thể nhìn thấy được anh ấy.

Giữa tháng tư, trường có dự án hợp tác với Bệnh viện trực thuộc số 1 Đại học Y khoa Kinh Bắc, là một hoạt động tình nguyện, chiêu mộ những nhân viên công tác xã hội y tế từ những sinh viên năm nhất để cung cấp dịch vụ và hỗ trợ cho các đối tượng đặc biệt tại bệnh viện trong một tuần.

Hứa Tùy đọc qua điều kiện ứng tuyển liền đăng ký ngay. Ngày đầu tiên, cô suýt đến muộn, mặc xong quần áo, cầm một chiếc bánh mỳ rồi chạy vội ra ngoài.

Cô ngồi xe buýt tới Bệnh viện thành phố, vừa xuống xe đã trông thấy một đám người, hốt hoảng chạy qua đó, thở hổn hển nói: "Thật ngại quá, tôi đến trễ."

Ở chính giữa đám đông có một chàng trai mặc áo sơ mi trắng, sống lưng thẳng tắp, anh đưa lưng về phía Hứa Tùy, đang cầm kẹp tài liệu điểm danh. Hứa Tùy cảm thấy bóng lưng này có phần quen mắt, thế rồi khi đối phương xoay người, cô liền ngẩn ra.

Sư Việt Kiệt cầm kẹp tài liệu màu xanh lam làm bộ đánh khẽ cô một cái, động tác dịu dàng, cười nói: "Còn không mau đứng vào hàng."

Khi đếm xong số người, Sư Việt Kiệt đứng đằng trước, ánh mặt trời vào sáng sớm có phần chói mắt, anh nheo khóe mặt nhìn đội ngũ trước mặt, Hứa Tùy đứng ngoài cùng, cô mặc áo hoodie màu xanh quả táo, quần jeans màu xanh lam nhạt, mái tóc đen buộc sau gáy hơi rối, tay không

ngừng quạt gió, hai bên má trắng nõn phồng lên, giống như con cá vàng vậy.

Sau khi điểm danh xong, Sư Việt Kiệt phát cho bọn họ danh sách chia nhóm, sau đó mỗi người tự ngồi phương tiện giao thông đến nơi cần phục vụ, có người đến Bệnh viện, có người đến Viện dưỡng lão, còn nơi Hứa Tùy phải đến là Cô nhi viện, tư vấn tâm lý cho những đứa trẻ mồcôi bị bệnh.

Hứa Tùy ở Cô nhi viện một ngày, tìm hiểu và biết được một đứa bé mắc bệnh tim bẩm sinh bị trầm cảm vì hoàn cảnh nơi nó lớn lên. Con bé đang vẽ trên mặt đất, lâu đài mà nó vẽ là lâu đài khép kín, không có cánh cửa nào.

"Tại sao tòa lâu đài này lại không có cửa vậy?" Hứa Tùy xoa đầu con bé, dịu dàng hỏi.

Cô bé trả lời: "Bởi vì kẻ xấu đã đóng cửa lại rồi."

Hứa Tùy lấy cành cây vẽ một cánh cửa cho tòa lâu đài, khóe môi cô cong lên: "Em xem, có cửa rồi."

"Nếu như kẻ xấu đóng cửa lại, vậy thì chúng ta có thể tự tạo một cánh cửa cho riêng mình." Nói xong câu này Hứa Tùy ngẩn người, hình như nhớ tới gì đó, rơi vào suy tư.

Sau một ngày làm phục vụ công tác xã hội y tế, Hứa Tùy ngồi xe buýt quay vềtrường, không ngờ lúc xuống xe lại gặp Sư Việt Kiệt cũng vừa kết thúc hoạt động phục vụ tình nguyện.

Hai người nhìn nhau cười.

Sư Việt Kiệt đi tới chỗ cô, đưa cho cô một hộp sữa. Hứa Tùy nhận lấy, cắm ống hút vào trong miệng giấy mỏng màu bạc, lên tiếng nói: "Cảm ơn anh."

Hai người sánh vai đi trên con đường trong khuôn viên trường, Sư Việt Kiệt quan tâm hỏi: "Em thấy thế nào? Hôm nay có mệt không?"

"Em thấy khá ổn." Hứa Tùy gật đầu, ngẫm nghĩ rồi nói tiếp, "Hơi mệt một chút thôi ạ."

"Vậy thì tốt."

Sau đó Sư Việt Kiệt chia sẻ với cô về trải nghiệm trong một ngày làm việc của mình, những chỗ khó khăn được nói qua đại khái, kể một vài chuyện thú vị. Hứa Tùy chuyên chú lắng nghe, chốc chốc lại nở một nụ cười.

Hứa Tùy cắn ống hút sữa, đôi mắt trong veo lộ ra vẻ nghi hoặc: "Em không ngờ anh lại là người phụ trách hoạt động lần này, anh à, năm ba rồi mà anh không bận sao? Hay là chức vụ càng cao thì tránh nhiệm cũng càng nhiều ạ?"

"Bận chứ, vốn dĩ anh muốn từ chối." Sư Việt Kiệt nhìn cô, ngữ khí rất ấm áp, "Nhưng anh thấy tên em trong danh sách, thế là quyết định đến đây."

Hứa Tùy sững sờ, cô đang uống sữa thì bị sặc, nhất thời không hô hấp được, ho lên dữ dội, ho đến mức nước mắt lưng tròng.

Sư Việt Kiệt giơ tay theo bản năng, song khi lòng bàn tay chỉ còn cách cô khoảng hai centimet thì dừng lại, sau cùng vỗ nhẹ vào lưng cô, cười nói: "Anh làm em sợ rồi à? Chuyện này không cần em gánh vác đâu."

Châu Kinh Trạch vừa tập luyện xong là chạy vội đến trường bọn họ, không ngờ lại bắt gặp cảnh này. Đang là tháng tư, hoa ngọc lan trong trường đua nhau khoe sắc, hai người họ đứng dưới tàng cây, cử chỉ thân mật, có cơn gió ẩm ướt thổi qua, mang hương thơm ngọt ngào đến trước mặt anh.

Anh nheo mắt cười lạnh một tiếng.

Thoạt nhìn trông cũng xứng đôi phết.

Khó khăn lắm Hứa Tùy mới lấy lại được nhịp thở, cô cảm giác như có một ánh mắt thiêu đốt đang rơi trên người mình, vừa ngước mắt liền nhìn thấy Châu Kinh Trạch ở cách đó không xa.

Anh mặc đồng phục tập luyện màu xanh xám, một tay hút thuốc, độ cong của đường quai hàm gọn gàng, ánh mắt phóng thẳng vào cô, đáy mắt cuộn trào cảm xúc.

Thẳng thắn, lạnh lùng, tràn đầy du vọng.

Trái tim Hứa Tùy run lên, khi ánh mắt chạm nhau, cô vội vàng nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn anh nữa.

Hiển nhiên, Sư Việt Kiệt cũng đã nhìn thấy Châu Kinh Trạch. Không phải ngẫu nhiên mà hôm nay anh lại thổ lộ tình cảm với Hứa Tùy. Kể từ lần Hứa Tùy bị buộc tội gian lận, anh giúp đỡ điều tra và trả lại công bằng cho cô.

Chuyện đó nhìn thì có vẻ là anh đã thắng, song không biết Châu Kinh Trạch đã dùng cách gì, không ngờ cô gái đó lại nói xin lỗi Hứa Tùy.

Thế là Sư Việt Kiệt biết mình thua rồi, anh ta không so được với Châu Kinh Trạch.

Châu Kinh Trạch chính là một người như thế, thay vì theo đuổi tiếp cận công bằng, thì anh càng thích dùng cách xử lý của riêng mình hơn, để nói với Sư Việt Kiệt rằng, ông đây giỏi hơn mày.

Nhưng khoảng thời gian này Sư Việt Kiệt thấy bên cạnh Hứa Tùy không có Châu Kinh Trạch, cô cũng không thường xuyên chạy ra ngoài nữa. Anh ta định nhân cơ hội này để thổ lộ tình cảm của mình. Dẫu sao thích một người, thì không có gì phải xấu hổ và cảm thấy đê hèn cả.

Sư Việt Kiệt chủ động đi tới trước mặt Châu Kinh Trạch, ngữ khí dịu dàng: "Kinh Trạch, tìm anh có việc à?"

Châu Kinh Trạch bỏ điếu thuốc đang ngậm trong miệng xuống, nghe vậy thì bật cười, thanh âm lạnh lẽo: "Ai bảo là tôi đến tìm anh?"

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, có một sự căng thẳng đang âm thầm lan tràn giữa hai người họ. Hứa Tùy đứng sau lưng Sư Việt Kiệt ép bản thân không nhìn về phía người đó.

Bởi hễ nhìn thấy anh là cô lại đau lòng.

Ngay khi bầu không khí căng thẳng giữa hai người không cách nào hòa dịu, Hứa Tùy siết chặt một góc của hộp sữa, cúi đầu vội vã đi lướt qua Châu Kinh Trạch. Gió đêm thổi bay mái tóc cô, một lọn tóc vô tình quệt phải chóp mũi của Châu Kinh Trạch, có hương thơm thoang thoảng của hoa sơn trà.

Châu Kinh Trạch quay đầu, nhìn chằm chằm vào bóng lưng chạy còn nhanh hơn cả thỏ kia, nheo khóe mắt: "Hứa Tùy."

Bước chân của Hứa Tùy khựng lại, song ngay sau đó lại nhấc chân rời đi, không hề quay đầu.

Lúc này Châu Kinh Trạch mới biết, cô gái này giận rồi, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn cả anh tưởng tượng.

...

Học kỳ này Hứa Tùy vẫn luôn dạy phụ đạo cho cậu bé Thịnh Ngôn Gia, chỉ có điều cô đã chuyển lịch sang thứ sáu, nhằm tránh chạm mặt Châu Kinh Trạch.

Kết quả chiều thứ sáu Thịnh Ngôn Gia gửi tin nhắn cho cô với một vẻ thần thần bí bí, bảo Hứa Tùy đến sớm. Hứa Tùy không nghi ngờ gì, tới nhà họ Thịnh dạy hai tiết Toán cho Thịnh Ngôn Gia, sau khi giao hai bài tập về nhà thì cô như thường lệ xoa đầu thằng bé:

"Cô giáo đi đây."

"Ấy, cô giáo Tiểu Hứa, tối nay chị ở lại nhà em ăn cơm đi ạ." Thịnh Ngôn Gia giữ cô lại.

"Chị không ăn đâu, dạo này chị đang giảm cân." Hứa Tùy nói dối để qua mắt Thịnh Ngôn Gia.

Tóc Xoăn lập tức bò rạp ra bàn, vẻ mặt buồn bã nói: "Nhưng mà hôm nay là sinh nhật của em."

"Sinh nhật em... Sao em không nói trước với chị, chị chưa chuẩn bị gì cả." Hứa Tùy kinh ngạc.

Đúng lúc này mẹ Thịnh đẩy cửa đi vào, hôm nay bà đặc biệt sửa soạn một chút, mặc một chiếc sườn xám khuy vải, hai bông tai màu xanh lục bảo làm tôn lên lớp da trắng ngần, vừa phóng khoáng lại vừa sành điệu.

Sự niềm nở của mẹ Thịnh hiện rõ trên mặt, bà vội nói: "Cô giáo Tiểu Hứa à, cháu ở lại ăn cơm đi, không cần chuẩn bị gì đâu, cháu mà không ở lại là thằng nhóc này lại trách dì đấy."

Hứa Tùy đối diện với cặp mắt to tròn khẩn cầu của nhóc con thì không còn cách nào khác đành phải thỏa hiệp, cuối cùng cô gật đầu. Thịnh Ngôn Gia từ trên ghế nhảy cẫng lên, nói:

"Cô giáo ơi, xuống dưới tầng chơi đi ạ, em đã mời rất nhiều bạn học, còn có anh em, anh Kinh Trạch nữa ạ."

Nghe thấy một cái tên nào đó, ấn đường của Hứa Tùy nhíu lại, cô mở miệng: "Em xuống dưới chơi trước đi, cô giáo muốn nghỉ ngơi, chị có thể chơi máy chơi game của em một lát không?"

"Đương nhiên là được ạ, cô giáo Tiểu Hứa, em xuống dưới trước đây." Thịnh Ngôn Gia nói.

Sau khi họ xuống dưới tầng, Hứa Tùy ngồi trên thảm trải sàn mềm mại trong phòng, chẳng mấy chốc đã nghe thấy những âm thanh ồn ào từ dưới tầng vọng lên, có tiếng nói chuyện và tiếng cười đùa.

Trong số đó có một thanh âm lạnh lẽo hệt như kim loại, xen lẫn ngữ khí tản mạn, cô vừa nghe là nhận ra ngay tức thì.

Hứa Tùy gạt bỏ tâm trạng sang một bên, cầm tay cầm switch, tập trung toàn bộ sự chú ý vào trò chơi. Đã lâu lắm rồi cô không chơi game, ngay khi bắt gặp thể loại game sinh tồn cạnh tranh này là bỗng chốc nổi lên hứng thú, cô qua ván liên tục, hoàn thành nhiệm vụ.

Khi HồThiến Tây đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy cảnh này, Hứa Tùy với một gương mặt ngoan hiền, giết binh lấy máu không hề chớp mắt, trên gương mặt trắng ngần bình thản như không.

"Mẹ kiếp, thao tác này cũng ác liệt quá đấy bảo bối, mình thấy mọi người đều bị vẻ ngoài của cậu lừa rồi nên mới nghĩ cậu hiền khô." HồThiến Tây vỗ vào đầu cô: "Bảo bối, xuống dưới ăn cơm thôi."

Hứa Tùy khoanh chân ngồi dưới đất, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào màn hình không động đậy, vô cùng chuyên chú, thanh âm mơ hồ: "Cậu đi trước đi, mình chơi nốt ván này đã."

Chung quy cũng lâu lắm rồi mới chơi nên nhất thời nghiện không dứt ra được.

Sau khi HồThiến Tây xuống tầng, Hứa Tùy chơi ván này mất khá nhiều thời gian, đợi khi cô thu thập được hết máu của kẻ địch, vô thức ngước mắt nhìn giờ thì mới hốt hoảng, vội vã đi xuống.

Khi xuống tầng Hứa Tùy phát hiện mọi người đã ngồi gần như đông đủ rồi, chỉ còn lại một chỗ, vừa hay là chỗ trống ở bên cạnh người đó.

Người đó đưa lưng về phía cô, mặc áo cộc tay màu đen, uể oải dựa vào ghế, đang bóc vỏ kẹo ở trên bàn, phần xương gồ lên sau gáy trông vừa lạnh lùng vừa quyến rũ.

Thịnh Ngôn Gia bị mấy đứa nhóc vây quanh cười vô cùng vui vẻ, nó nhìn thấy Hứa Tùy, rồi như sợ cô không nghe thấy, nó hét lên: "Cô giáo Tiểu Hứa, chị mau qua đây đi."

Hứa Tùy đành phải cắn răng bước qua đó, ngồi xuống bên cạnh Châu Kinh Trạch. Từ lúc ngồi xuống đến giờ, Hứa Tùy đều vỗ tay mỉm cười theo mọi người, cố gắng để bản thân không nhìn sang người bên cạnh.

Nét mặt Châu Kinh Trạch thoải mái, uể oải ngồi ở đó, cười một cách không kiêng nể gì, lại còn có hứng trêu ghẹo Thịnh Ngôn Gia, suýt chút nữa làm thằng bé tức phát khóc.

Hai người ngồi sát nhau, thỉnh thoảng cùi chỏ không may chạm phải, khớp cổ tay của anh vừa rắn rỏi vừa cứng đến mức dọa người, tuy chỉ trong giây lát, nhưng lại có cảm giác rất rõ ràng.

Hứa Tùy thầm rùng mình trong lòng, vội vàng buông ra.

Hứa Tùy ngồi bên cạnh anh, mùi bạc hà trên người anh tỏa ra từng chút một, phảng phất ở trước mặt, không cách nào né tránh, cô chỉ đành chú tâm vào đồ ăn ở phía trước.

Người Kinh Bắc thích ăn ngọt, còn Hứa Tùy thích ăn cay, trên bàn ăn chỉ có đúng một đĩa đậu phụ sốt cay là hợp khẩu vị của cô nhất. Mà đám nhóc có mặt ở đây còn càng kén chọn hơn, coi đồ ăn trên bàn như bàn xoay để chơi đùa, nhiều lúc cô muốn gắp món này thì bàn lại bị xoay đi chỗ khác.

Mắt thấy đồ ăn sắp tới trước mặt Hứa Tùy rồi, vậy mà ngay giây sau bàn lại bị chuyển động, cô thầm thở dài trong lòng, sau đó rụt đũa lại.

Châu Kinh Trạch đang nhàn nhã thong dong nói chuyện với người bên cạnh, song sau gáy dường như mọc thêm một đôi mắt, anh cong cánh tay phải lên, đường nét cánh tay uyển chuyển rất đẹp, lòng bàn tay chống trên mặt kính, Thịnh Ngôn Gia có kéo thế nào cũng không được.

Thịnh Ngôn Gia luôn cảm thấy Châu Kinh Trạch thích đối địch với nó, thế là tủi thân nói: "Anh, anh làm gì thế hả?"

Châu Kinh Trạch nâng mí mắt liếc xéo nó một cái, chậm rãi hỏi: "Gắp thức ăn cũng không được à?"

Thịnh Ngôn Gia sợ nhất là khi anh mình nhìn người như thế này, trông thì có vẻ bình thản, song nó cảm giác chắc chắn sẽ bị ăn đập ngay sau đó. Tóc Xoăn lập tức buông tay, nịnh nọt nói: "Không sao, anh gắp đi ạ, em không dám xoay linh tinh nữa đâu."

Châu Kinh Trạch gắp bừa một món ở bên cạnh đậu phụ sốt cay, Hứa Tùy cũng thuận lợi ăn được món mà cô muốn ăn.

Ăn được nửa bữa thì Hứa Tùy bị nghẹn, khi định tìm nước uống, một cánh tay thon dài với làn da trắng lạnh đang cầm cốc nước, mạch máu màu xanh nhạt ở mu bàn tay rõ ràng, nốt ruồi đen nơi gan bàn tay xuất hiện ngay trước mắt, đồng thời một cốc nước cũng xuất hiện bên cạnh cô.

Vậy nên ban nãy anh làm như thế là vì cô sao?

Hứa Tùy không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, khẽ nói một câu: "Cảm ơn."

Một điệu cười tản mạn khẽ khàng không rõ ý vang lên trên đỉnh đầu, âm cuối kéo dài lại trầm thấp, Hứa Tùy cảm thấy sau gáy nong nóng, ngưa ngứa.

Sau bữa ăn là tới phần cầu nguyện cắt bánh kem đón sinh nhật, trước những lời chúc phúc nồng nhiệt của mọi người, Thịnh Ngôn Gia thành công thổi tắt được hết 11 cây nến.

Châu Kinh Trạch vung tay hào phóng, tặng cho thằng bé một bộ nhân vật Marvel phiên bản giới hạn kích cỡ người lớn. Mọi người lần lượt tặng quà của chính mình, Hứa Tùy không có gì thì ngại ngùng nói: "Lần sau cô giáo sẽ tặng bù cho em, sinh nhật vui vẻ nhé, Thịnh Ngôn Gia."

"Vậy chị không được quên đâu đấy."

"Nhất định."

...

Khi tiệc sinh nhật của Thịnh Ngôn Gia sắp sửa kết thúc, Hứa Tùy liếc nhìn thời gian, gần mười giờ rồi, Hồ Thiến Tây cũng tới tìm cô: "Chúng ta nên quay về trường thôi, sắp tới giờ ký túc xá đóng cửa rồi."

"Ừ, cậu đợi mình một lát, đồ của mình vẫn còn ở trên tầng." Hứa Tùy gật đầu.

Nói đoạn, Hứa Tùy chạy vội lên phòng của Thịnh Ngôn Gia để thu dọn đồ đạc của mình, đem mấy thứ như bút, sách, gương,... bỏ hết vào trong túi.

Hứa Tùy vừa thu dọn đồ đạc vừa thất thần, cô ôm sách vở xoay người, không cẩn thận đập phải một lồng ngực rắn chắc, ngẩng đầu, chạm phải một đôi mắt đen sâu hút không trông thấy đáy.

Ánh mắt anh bá đạo và chứa đựng những cảm xúc khó hiểu, giống một con dã thú, có thể nuốt chửng cô bất cứ lúc nào.

Trái tim của Hứa Tùy thắt lại, cô ôm chặt sách vở trước ngực, nghiêng người đi vòng qua bên cạnh, Châu Kinh Trạch cầm áo khoác màu trắng đỏ, trên mặt treo một nụ cười đùa bỡn, anh cũng uể oải nhấc chân lên chặn cô lại, không cho Hứa Tùy đi.

Hứa Tùy mím chặt môi, cô xoay sang trái, Châu Kinh Trạch cũng xoay sang trái, cô xoay sang phải, anh cũng xoay sang phải.

Biểu cảm của anh vẫn luôn cợt nhả như vậy, trên mặt còn nở nụ cười, dáng điệu như đang trêu đùa một con mèo con.

Châu Kinh Trạch nghiêng người chặn Hứa Tùy, ánh mắt khóa chặt cô, lên tiếng:

"Nói chuyện đi."

Hứa Tùy không muốn nhắc đến chuyện đấy nữa, lại đối mặt với sự lạnh nhạt, thiếu kiên nhẫn của Châu Kinh Trạch đối với cô lúc đó, cô chỉ muốn trốn tránh thật nhanh: "Mình còn có việc."

Nói xong nhân lúc Châu Kinh Trạch không chú ý cô liền vòng sang bên cạnh rời đi. Châu Kinh Trạch phản ứng lại rất nhanh, lùi ra sau hai bước chặn luôn ở cửa.

Hứa Tùy muốn đi, Châu Kinh Trạch giơ tay giữ cổ tay cô lại, dùng lực siết chặt, anh cụp mắt nhìn cô, bất mãn nheo mắt:

"Trốn đi đâu?"

Tay anh nắm chặt cổ tay cô, làn da ấm nóng áp lên trên, Hứa Tùy giằng ra, song anh lại càng nắm chặt hơn, vô thức dùng lực một chút.

Châu Kinh Trạch dựa vào khung cửa, chầm chậm sát lại gần, anh cúi đầu, hai người cách rất gần nhau, ngữ khí của anh ung dung, hơn nữa thanh âm còn toát ra sự độc đoán cùng mạnh mẽ:

"Ông đây không muốn cho cậu đi, cậu đi được chắc?"

Hứa Tùy nghiêng mặt, không nói gì. Châu Kinh Trạch tưởng rằng cô đã có ý thỏa hiệp, khi đang định nói chuyện tử tế với cô, thì một giọt nước mắt lấp lánh nóng hổi rơi xuống mu bàn tay anh.

Làm bỏng trái tim anh một cách khó hiểu.

Châu Kinh Trạch cúi đầu nhìn, phát hiện mình siết chặt quá khiến cho cổ tay trắng ngần của Hứa Tùy đỏ ửng lên. Châu Kinh Trạch lập tức buông tay, phát hiện hốc mắt cô đỏ bừng, trong lòng chợt dấy lên một thứ cảm xúc gần giống như hoảng loạn.

Sau khi có được tự do, Hứa Tùy ôm sách vở chạy vội về phía trước. Châu Kinh Trạch bất ngờ mở miệng, thanh âm trầm thấp song vô cùng nghiêm túc:

"Xin lỗi."

~Hết chương 25~

Chương 26: Lần đầu tiên trong đời bị gạt sang một bên

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi nghe thấy câu này thì bước chân đang chạy của Hứa Tùy dừng lại, nhưng chẳng mấy chốc cô đã lại chạy đi mất.

Mấy ngày nay bất luận là lên lớp hay tập luyện, thì trong tâm trí của Châu Kinh Trạch cứ luôn xuất hiện dáng vẻ Hứa Tùy khóc hôm đó, lông mi, chóp mũi đều ửng hồng, đôi mắt trong veo nhuốm đầy nước mắt hiện rõ sự tủi hờn.

Mỗi lần nhớ đến đôi mắt ấy, Châu Kinh Trạch đều cảm thấy bản thân thật sự không phải con người.

Chiều thứ tư, ánh mặt trời chói chang, một đám phi công trẻ tương lai trong bộ đồng phục tập luyện màu xanh lục xám đang xếp hàng ngay ngắn ở trên sân vận động để tập luyện thể chất, trông như thể một làn sóng xanh lục cuộn trào ào ạt.

Thịnh Nam Châu vừa hoàn thành xong 50 lượt chạy lên xuống trên thang máy bay, bám lên xà đơn trong sân vận động thở hổn hển như chó. Châu Kinh Trạch ngậm một cọng cỏ đuôi chó trong miệng, hai tay đút túi, giơ chân đá vào người Thịnh Nam Châu, thanh âm mơ hồ không rõ ràng:

"Hỏi cậu chuyện này."

Thịnh Nam Châu lật người, hào sảng nói: "Hỏi đi, anh Châu của cậu mà biết thì sẽ nói hết."

Châu Kinh Trạch sắp xếp câu từ, ngập ngừng nói: "Nếu như cậu làm sai chuyện gì đó, thì định xin lỗi người ta thế nào?"

"Rất đơn giản, mời người ta ăn cơm." Thịnh Nam Châu búng tay, đắc ý, "Nếu một bữa không được vậy thì hai bữa."

Ánh mắt Châu Kinh Trạch nhìn Thịnh Nam Châu lạnh lẽo, anh rời mắt khỏi tên ngu ngốc này, sau đó đi thẳng.

"Chuyện này mình có kinh nghiệm nhất, không nói ai khác, cứ nói Tây Tây đi, có lần nào là không ăn sạch sành sanh tiền trong túi mình đâu..."

Thịnh Nam Châu vẫn ở đó nói một tràng dài, nói chán chê mà không có ai trả lời, quay đầu lại thì phát hiện anh đã rời đi từ lâu rồi!

"Thái độ này của cậu là sao hả!" Thịnh Nam Châu bất mãn.

...

Dạo này Hứa Tùy nhận thấy Hồ Thiến Tây có chút thay đổi so với trước kia, thích sửa soạn ăn diện hơn, mang cặp lồng đến nhà ăn mua cơm thôi mà cũng không quên ăn mặc trang điểm rạng rỡ.

Chập tối hai người ăn cơm ở nhà ăn xong, đi trên con đường trong khuôn viên trường. Gió mát hiu hiu thổi, những áng mây đỏ cam rực lửa phía chân trời đè xuống rất thấp, dường như mùa hè sắp sửa tới rồi.

"Tùy Tùy à, cuối tuần cậu rảnh không?" Hồ Thiến Tây hỏi.

"Sao thế?" Hứa Tùy hỏi cô ấy.

"Đi xem trận đấu bóng rổ với mình nhé, ở Học viện Kinh Hàng." Hồ Thiến Tây nói.

Hứa Tùy kinh ngạc, cảm thấy có gì đó không ổn: "Sao cậu lại có hứng thú đến Học viện Kinh Hàng xem thi đấu thế, để cổ vũ cho Thịnh Nam Châu à?"

"Mình ăn no nên rảnh hơi được chưa?" Hồ Thiến Tây "Xùy" một tiếng, lát sau nhớ ra gì đó lại ngại ngùng, "Mình nghe ngóng được Lộ Văn Bạch sẽ làm thêm ở đó, chắc là sinh viên làm thêm được thuê bởi nhà tài trợ của cuộc thi đấu. Không hiểu sao anh ấy lại làm thêm nhiều như vậy..."

"Hơn nữa trận đấu bóng rổ này còn phải có vé, mà còn là vé phát nội bộ chứ, mình đi đâu để tìm vé đây?" Hồ Thiến Tây ủ rũ mặt mày.

Hứa Tùy sáng tỏ mục đích của Hồ Thiến Tây, cố ý trêu cô ấy, cười híp mắt nói: "Hóa ra cậu định tay không bắt sói trắng à, vậy mình phải xem xem lịch trình của mình rồi."

"Ừm... có lẽ là không có thời gian."

"Mình đánh chết cậu."

Hồ Thiến Tây thẹn quá hóa giận, bắt đầu cù lét cô ngay trốn đông người, Hứa Tùy cười đến mức co gập người lại né tránh, song vẫn không thể thoát khỏi móng vuốt của cô ấy. Hồ Thiến Tây hỏi: "Còn dám đùa mình nữa không?"

"Không dám nữa, mình sai rồi." Hứa Tùy lập tức xin tha mạng.

Sau khi Hồ Thiến Tây buông tay, Hứa Tùy nhanh chóng chạy lên phía trước, bật ra tiếng cười giòn giã: "Lần sau mình vẫn dám!"

Chập tối, hương thơm thanh mát của hoa dành dành vương trên bóng dáng đang rượt đuổi nô đùa của hai cô gái, một tràng cười vui vẻ vang vọng khắp khuôn viên trường.

...

Thứ năm, Hứa Tùy học bài trong ký túc, có một cô gái ở phòng bên cạnh qua tìm Hồ Thiến Tây lấy đồ, Hồ Thiến Tây bê ghế tới đứng với lên tủ, lục tìm bên trong.

Trong thời gian chờ đợi thì cô gái đó tán gẫu với bọn họ, giọng điệu cả kinh: "Đúng là sống càng lâu càng thấy được nhiều chuyện thú vị, không ngờ Châu Kinh Trạch của Học viện Hàng không Kinh Bắc lại ở dưới ký túc của chúng ta đợi người, vừa nãy đi qua mình liếc mắt nhìn, đẹp trai quá đi mất."

"Cậu hai mình hả?" Hồ Thiến Tây cười khẩy, ngữ khí thản nhiên: "Cũng tạm."

Dứt lời, Lương Sảng đi lấy hàng chuyển phát nhanh quay về, ngữ khí kích động: "Châu Kinh Trạch đang ở dưới tầng, mẹ kiếp, cậu ta cũng phô trương quá đi mất, đứng ở đó thôi mà đã có mấy đứa con gái muốn xin Wechat của cậu ta rồi."

"Nhưng mà cậu ta tới ký túc của bọn mình làm gì, chắc không phải lại thích cô gái nào đấy chứ? Hay là đến tìm cậu hả Tây Tây?" Lương Sảng hỏi.

Hồ Thiến Tây khịt mũi, sau đó nhảy xuống khỏi ghế, buột miệng nói: "Tìm mình á, cậu ấy muốn sai bảo mình thì chỉ cần một cuộc điện thoại thôi, cậu ấy..."

Nửa câu sau "Qua đây tìm cô gái nào đó thì có" bị Hồ Thiến Tây nuốt ngược trở lại sau khi liếc nhìn người ngồi bên tay phải, cô ấy nói: "Cũng có thể, lúc rảnh rỗi quá thì cậu ấy hay làm vậy."

Hàng mi đen dày của Hứa Tùy run rẩy, cả quá trình cô không nói một câu nào, tiếp tục đọc sách.

Vừa dứt lời thì di động của Hồ Thiến Tây vang lên, cô ấy nhìn tên hiển thị, vẻ mặt nghi hoặc đi ra ngoài ban công nghe điện thoại.

Chẳng mấy chốc Hồ Thiến Tây quay vào phòng, gọi cô: "Tùy Tùy."

"Hử?"

"Châu Kinh Trạch đang đợi cậu bên dưới." Hồ Thiến Tây giơ nhật ký cuộc gọi trên di động về phía cô lắc lắc.

Hồ Thiến Tây vừa nói xong, các cô gái khác ở trong phòng lần lượt thở gấp, kinh ngạc nói: "Châu Kinh Trạch đến tìm cậu!"

"Chết tiệt, Tùy Tùy, có phải Châu Kinh Trạch thích cậu không?" Lương Sảng lập tức phản ứng lại.

Mặc dù biết rõ Châu Kinh Trạch tới tìm mình là vì chuyện đó, song khi nghe thấy câu nói đùa của Lương Sảng thì trái tim Hứa Tùy vẫn không thể tránh khỏi mà đập rộn lên.

"Không phải." Hứa Tùy lên tiếng phủ nhận.

Sau đó cô nhìn sang Hồ Thiến Tây, đang định nói "Mình không muốn đi", Hồ Thiến Tây vừa nhìn ánh mắt của cô đã lập tức tiếp lời: "Cậu ấy nói nếu cậu không xuống thì cậu ấy sẽ ở đó đợi tới khi cậu chịu xuống thì thôi."

Phục rồi, đây quả thực là tác phong của Châu Kinh Trạch, không đạt được mục đích thì sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Hứa Tùy chỉ đành xuống tầng, lúc chạy xuống dưới cô vừa nhìn đã thấy ngay Châu Kinh Trạch đang đứng ở cổng lớn ký túc xá cách đó không xa, dáng vẻ biếng nhác uể oải, cúi đầu nhấn di động, đôi mắt đen tuyền lộ ra tia lạnh lẽo.

Những cô gái đi qua không kìm lòng được mà lén nhìn Châu Kinh Trạch, sau đó đỏ mặt xì xào to nhỏ với bạn của mình.

Hứa Tùy chạy bước nhỏ tới trước mặt Châu Kinh Trạch, trên vầng trán sáng mịn đổ một tầng mồ hôi, cô không thích bị nhiều người nhìn ngó, thế là kéo ống tay áo của Châu Kinh Trạch đi đến dưới tàng cây du ở bên ngoài ký túc xá.

Khi gió thổi, lá cây kêu lên xào xạc, hắt xuống dưới đất những ánh nắng nhỏ vụn. Châu Kinh Trạch hai tay đút túi, đứng dưới tàng cây mờ ảo, bóng râm đổ xuống bờ vai anh.

Châu Kinh Trạch cúi đầu, nhướng chân mày, như cười như không nhìn tay cô, ngón tay trắng ngần thon nhỏ đang giữ rịt lấy ống tay áo của anh.

Mặt Hứa Tùy nóng bừng, lập tức buông tay, sau khi bình ổn lại hơi thở thì hỏi: "Cậu tìm mình có chuyện gì?"

Câu nói này đã nhắc nhở Châu Kinh Trạch, anh mỉm cười, ngữ khí bắng nhắng: "Không có chuyện thì không được tìm cậu à?"

Hứa Tùy mím môi không tiếp lời, Châu Kinh Trạch tiếp tục mở miệng, nghiến răng:

"Mình đã gọi điện thoại cho cậu, cũng đã nhắn tin."

Nhưng đều không nhận được câu trả lời, lần đầu tiên trong đời Châu đại thiếu gia đây bị gạt sang một bên.

"Không phải đợt Tết mình đã nói với cậu rồi sao? Gửi nhầm tin nhắn là vì di động của mình hỏng rồi." Hứa Tùy không muốn nhắc lại chuyện đó, song vẫn nói ra, cô giải thích: "Quay lại trường mình vẫn chưa mua di động mới."

Sau khi nói xong câu này, cả hai đều rơi vào trầm mặc, Châu Kinh Trạch nhớ lại chuyện khốn khiếp mình đã làm trước kia. Hứa Tùy di chuyển gót chân, nói:

"Không có chuyện gì thì mình đi trước đây." Hứa Tùy đứng trước mặt anh, cụp mắt.

Đối diện với gương mặt ngoan thế này khiến cho Châu Kinh Trạch cảm thấy bản thân như bị mất khả năng lên tiếng, lại còn trông như thể bản thân vô cùng khốn nạn vậy.

Đột nhiên, Châu Kinh Trạch liếc thấy một cánh bồ công anh dính trên mái tóc cô, ngón tay buông thõng bên ống quần, cổ họng ngứa ran, đầu ngón tay khẽ động song lại đút lại vào trong túi.

"Được, vậy cậu quay vềnhớ đọc tin nhắn."

"Ừm."

Sau khi quay về Hứa Tùy vẫn chưa đi mua di động mới, có điều cô định cuối tuần này sẽ đi xem di động, bởi vì nếu cô còn không mua, mẹ và bà ngoại không liên lạc được cho cô sẽ lo lắng.

Nhưng có một câu hỏi vẫn luôn xoay vòng trong lòng Hứa Tùy, Châu Kinh Trạch có ý gì? Định làm lành sao?

Tối hôm sau, Hứa Tùy tắm xong ra khỏi nhà vệ sinh, vừa nghiêng đầu vừa dùng khăn mặt lau tóc ướt.

Hồ Thiến Tây đưa di động cho cô, nháy mắt nói: "Này, điện thoại của Châu Kinh Trạch."

Hứa Tùy căng thẳng, rút một tờ khăn giấy ra lau sạch tay rồi đi nghe điện thoại. Cô ra khỏi phòng, đứng ở ban công nghe máy.

Gió tháng năm mát lạnh, mấy ngôi sao trên bầu trời cao tỏa ra tia sáng lấp lánh, nhìn xuống phía dưới, có cô gái về muộn kéo lê đôi dép, cánh tay trắng như bông sen vung vẩy một chiếc túi nilon, bên trong đựng mấy cây kem, nước trong hồ dưới tầng một mở rất to, bọn họ cười nói vui vẻ đi lướt qua mặt hồ.

"Là mình." Thanh âm khàn khàn của Châu Kinh Trạch truyền đến.

Hứa Tùy áp di động lên tai, đồng thời dùng khăn mặt lau tóc, đáp lại: "Mình đây."

"Cậu đăng ký không?" Châu Kinh Trạch bật ra tiếng cười khẽ, sau đó hình như anh châm một điếu thuốc, trong ống nghe truyền đến tiếng "tách" của bật lửa vô cùng rõ ràng.

Châu Kinh Trạch thở hắt ra một hơi, thanh âm khàn khàn: "Không phải cậu muốn đến xem thi đấu sao? Ngày mai cậu ra ngoài, mình giữ hai tấm vé cho cậu rồi."

Thi đấu? Thi đấu bóng rổ?! Hứa Tùy nghi hoặc, cô nói muốn đi xem thi đấu bóng rổ khi nào chứ, ngoại trừ Tây Tây, vừa nghĩ đến cô ấy là Hứa

Tùy đã sáng tỏ ngay.

"Mình không muốn đến, là Tây Tây..."

Một giây sau, thanh âm trầm thấp lại khàn đặc của Châu Kinh Trạch xuyên qua sóng vô tuyến không ổn định lọt vào tai Hứa Tùy, cảm giác ngứa ngáy lan tràn:

"Cậu coi như là mình muốn cậu đến."

Hứa Tùy mặc váy hai dây làm bằng bông màu trắng, để lộ hai cánh tay mảnh khảnh, mái tóc bị gió thổi đã khô một nửa đang bay bồng bềnh.

Gió đêm thổi tới, cô nên cảm thấy lạnh mới phải, nhưng giờ đây, Hứa Tùy cảm thấy khắp mặt đều nóng ran, sau gáy giật lên liên hồi, huyết quản rất nóng, mà cả người cô cũng đang nóng bừng bừng. Cô bối rối ngắt điện thoại, lúc quay vào phòng trả lại di động cho Hồ Thiến Tây cũng quên béng mất chuyện tìm cô ấy tính sổ.

Anh lúc nào cũng thích như thế, nói bừa một câu thôi là đều có thể quấy nhiễu được trái tim cô.

Năm giờ chiều chủ nhật, Hứa Tùy đi theo địa chỉ mà Châu Kinh Trạch nói, xuất hiện đúng giờ ở quảng trường đài phun nước cách trường học không xa.

Hứa Tùy mặc một chiếc váy màu xanh nước biển đứng cạnh đài phun nước, có mấy giọt nước bắn lên bắp chân cô, cô đi lên trước mấy bước, vô thức nhìn ngó xung quanh, nhưng không đợi được ai cả.

Hứa Tùy đợi mãi đợi mãi, đợi đến mức bắp chân tê dại, lúc này vừa khéo đài phun nước cũng dừng, cô ngồi trên bồn hoa cảm thấy có chút buồn chán. Hứa Tùy quyết định đợi thêm mười lăm phút nữa, nếu như người còn không đến, thì cô sẽ đi về.

Cô đang ngây người thì bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một cô bé đi đôi tất trắng dài tới đầu gối, mái tóc xoăn dài xinh xắn, đôi mắt màu nâu,

hỏi cô: "Chị là chị Hứa Tùy ạ?"

"Là chị, sao vậy?" Hứa Tùy cười hỏi.

Cô bé đang chắp tay sau lưng, nghe vậy thì biến ra một con búp bê bắp cải xanh, nó đưa cho Hứa Tùy. Nét mặt Hứa Tùy kinh ngạc, chỉ ngón tay vào mình, hỏi:

"Cho chị sao?"

Cô bé gật đầu, giọng nói non nớt lên tiếng: "Lúc nãy có một anh bảo em đưa cho chị, anh ấy còn bảo em hỏi chị, nhưng mà... em quên mất rồi ạ."

Cô bé nói xong liền nhét con búp bê bắp cải xanh vào trong lòng Hứa Tùy, sau đó chạy đi mất. Trên quảng trường người qua lại đông đúc, Hứa Tùy ôm con búp bê bắp cải xanh, nhìn chằm chằm vào gương mặt cười tươi của nó mà cảm thấy cay mắt.

Hóa ra anh vẫn luôn nhớ.

Cảm giác được người ta khắc ghi quả nhiên không giống nhau.

Hứa Tùy nhớ lúc còn nhỏ, sau khi bố mất vì tai nạn, mẹ không muốn để người khác đâm chọc vào nỗi đau mất mát này nên đã dạy bảo cô rất nghiêm khắc, phần lớn thời gian không phải cô đang làm bài tập thì là đang đọc sách.

Đi KTV với bạn bè là học thói xấu, ra ngoài chơi sẽ ảnh hưởng đến việc học, kỳ nghỉ muốn đi chơi trò mạo hiểm trượt băng, mẹ Hứa sẽ không trách móc cô mà dùng một giọng điệu vô cùng mỏi mệt nói rằng: "Sau này rồi đi, việc quan trọng nhất bây giờ là học tập."

Sau khi con búp bê bắp cải xanh bị mất vì chuyển nhà, Hứa Tùy từng nói muốn mua một con mới, mẹ nói đợi cô thi được vào top ba trong lớp bà sẽ mua cho cô.

Cuối cùng Hứa Tùy nỗ lực thi được vào top ba trong lớp, mẹ Hứa cũng thực hiện đúng lời hứa, lúc ăn cơm đưa cho cô một hộp quà. Hứa Tùy vui mừng mở ra xem, nụ cười trên mặt liền cứng đờ.

Không có búp bê bắp cải xanh mà cô hằng mong nhớ, mà là một chiếc máy học tập. Gương mặt mẹ Hứa hiền hòa, ngữ khí dịu dàng: "Nhất Nhất, con thích không?"

Hứa Tùy vốn muốn nói "Thứ con muốn chỉ là một con búp bê", song ngước mắt nhìn thấy những sợi tóc bạc gần thái dương của mẹ thì lại nuốt xuống những lời muốn nói, cô cười: "Vâng, con thích lắm, con cảm ơn mẹ."

Hiện tại cô đang học đại học, có thể giành được học bổng, có năng lực làm gia sư kiếm tiền rồi, nhưng lại chẳng còn muốn đi mua con búp bê bắp cải xanh kia nữa.

Luôn cảm thấy cô vẫn sẽ làm mất con búp bê đó cho xem.

Song bây giờ, Châu Kinh Trạch lại mang thứ từng bầu bạn bên cạnh cô tới trước mặt cô.

Hứa Tùy đang ngây người suy nghĩ thì một giọng nói uể oải truyền đến:

"Anh ấy muốn hỏi là, chị có thể tha thứ cho tên khốn khiếp đó không?"

Hứa Tùy ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt đen tuyền sắc bén, Châu Kinh Trạch mặc áo T-shirt đen, trong tay cầm một chai nước lạnh đứng trước mặt cô.

Châu Kinh Trạch ngồi xuống bên cạnh cô, mở nắp chai nước ra uống một ngụm, ngữ khí ấm áp: "Chuyện trong kỳ nghỉ Đông là mình không đúng, do mình kích động quá, lúc đấy mình tưởng người mình nhắn tin là một người bạn đang ở nước ngoài của mình, vậy nên mới nói chuyện không kiêng nể gì."

"Sau khi biết nói chuyện nhầm người rồi kỳ thực mình rất hoảng, chỉ là mình sợ... sợ cậu sẽ biết được một mặt tăm tối khác của mình." Châu Kinh Trạch cười tự giễu, ngữ khí chân thành, "Đợi một ngày mình có thể đối mặt với chính bản thân mình, có cơ hội mình sẽ nói cho cậu nghe."

"Là mình khinh suất, mình xin lỗi cậu."

Hóa ra là như vậy, Hứa Tùy thầm thở phào trong lòng, không phải anh ghét cô là được rồi. Sau khi xảy ra chuyện này, Hứa Tùy rất buồn, thậm chí còn ghét bản thân, vậy nên mới luôn trốn tránh và sợ gặp anh.

Không phải người anh thích là tốt rồi.

Sau khi mọi chuyện được giải thích rõ ràng, tâm trạng của Hứa Tùy hệt như bầu trời sau cơn mưa rào vậy, tỏa nắng rạng rỡ. Cô giơ con búp bê bắp cải xanh tới trước mặt, lắc lắc đầu với anh:

"Không sao rồi, sau này cậu đừng nổi cáu với mình nữa là được."

"Không đâu." Châu Kinh Trạch nhìn cô.

Cuối cùng hai người cũng giải quyết được mâu thuẫn, còn cùng nhau ăn một bữa cơm, Châu Kinh Trạch tiễn cô về tới cổng trường xong thì cũng quay về. Sau khi anh rời đi, Hứa Tùy cảm thấy mọi thứ thật thoải mái và tự tại, cô còn gọi điện thoại cho Hồ Thiến Tây nói cô ấy đi mua di động mới với cô.

Hứa Tùy chọn một chiếc di động màu trắng, nhét sim điện thoại cũ vào trong. Buổi tối sau khi về ký túc, Hứa Tùy đang định lưu những số điện thoại quan trọng mà bình thường hay liên lạc, vừa mở nguồn, màn hình di động hiện lên mấy cuộc gọi nhỡ.

Cô nằm trên giường, mở ra xem thì sững sờ, tất cả các cuộc gọi nhỡ đều là của Châu Kinh Trạch, đều vào khoảng thời gian này. Thật ra, anh vẫn luôn hạ cái tôi của mình xuống để chủ động tìm cô.

Cô chợt nhớ đến lời Châu Kinh Trạch nói lúc ở dưới ký túc xá, vội vã đăng nhập vào Wechat. Châu Kinh Trạch không phải người nói nhiều, tổng cộng đã gửi cho cô hai tin nhắn.

Thời gian hiển thị của tin nhắn thứ nhất là vào buổi tối hôm xảy ra chuyện nhận nhầm người trong kỳ nghỉ Đông, tin nhắn Châu Kinh Trạch gửi đến khi ấy là: Xin lỗi.

Thời gian gửi của tin nhắn thứ hai là khi Châu Kinh Trạch bắt gặp cô và Sư Việt Kiệt đi chung với nhau ở trong trường, sau đó cô đi lướt qua người anh.

Sau khi đọc được tin nhắn này, hai má Hứa Tùy bắt đầu nóng ran, hô hấp cũng trở nên mất tự nhiên. Thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ra được Châu Kinh Trạch dùng một ngữ điệu thờ ơ, nhưng lại mê người một cách khó hiểu để nói ra câu này. Anh nói:

"Nhất Nhất của chúng ta định không để ý đến mình nữa à?"

~Hết chương 26~

Chương 27: Có phải áo của mình vẫn ở chỗ cậu không?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nhất Nhất là biệt danh của cô, ngoài người nhà ra, thì không có ai biết biệt danh của cô cả, sao anh lại biết được chứ? Trái tim Hứa Tùy đập càng lúc càng nhanh, cô gõ chữ vào khung trò chuyện:

[Sao cậu lại biết biệt danh của mình?]

Năm phút sau, ZJZ trả lời, ngữ điệu vẫn luôn hời hợt như vậy: [Chịu dùng di động r ồi à?]

Hứa Tùy không biết phải trả lời thế nào, cô gửi một biểu tượng cảm xúc mèo con bẹo má qua cho anh. L ần này, đợi rất lâu mà vẫn không thấy Châu Kinh Trạch trả lời, Hứa Tùy cho rằng anh bận quá nên không nhìn thấy, hoặc anh vốn không muốn trả lời vấn đ ềnày.

Mãi tới khi chuẩn bị đi ngủ, di động để ở bên gối của Hứa Tùy sáng màn hình, Châu Kinh Trạch gửi một tin nhắn thoại qua, cô tìm tai nghe cắm vào, nhấn nút phát, anh giống như dùng giọng gió để nói vậy, còn mang theo cả ý cười uể oải:

[Sau khi bị chặn, mình đã đổi số điện thoại khác gọi cho cậu, là bà nội cậu nghe điện thoại.]

Hứa Tùy sáng tỏ, chưa đợi cô phản ứng lại thì Châu Kinh Trạch đã gửi tiếp một tin nhắn:

[Tên của cậu rất hay.]

Cách màn hình, Hứa Tùy không biết ngữ khí khi gửi tin nhắn văn bản này của Châu Kinh Trạch là nghiêm túc hay chỉ là một câu khen ngợi bình thường thản nhiên.

Song cô cũng vẫn rất vui.

...

Chủ nhật, Giải đấu bóng rổ của Học viện Hàng không Kinh Bắc. Hồ Thiến Tây dậy sớm, mở tủ quần áo lấy ra từng chiếc váy một rồi đứng thử trước gương.

Hứa Tùy thức dậy, đứng đánh răng trước bồn rửa mặt, cô súc một ngụm nước rồi nhổ ra, đang cúi đầu đánh răng thì HồThiến Tây chạy vào tóm lấy vạt váy của cô, hỏi: "Bảo bối à, cậu thấy bộ này thế nào?"

Miệng Hứa Tùy ngậm đầy bọt vị bạc hà, cô bật ra thanh âm mơ hồ không rõ ràng: "Cũng được."

HồThiến Tây tự động đem câu này hiểu thành "Vẫn chưa đủ xinh đẹp", cô ấy chỉ đành chạy vềtrước tủ quần áo để thử đồtiếp. Hứa Tùy vặn vòi nước, đang rửa miệng cốc thì đột nhiên bụng dưới dấy lên một trận đau âm ỉ, cô không khỏi cúi gập eo xuống, ấn chặt bụng, HồThiến Tây ở bên ngoài gọi cô.

Hứa Tùy chờ cho cơn đau dịu đi một chút, cô đáp: "Ra ngay đây."

Khi cô ra ngoài, HồThiến Tây đã thay một chiếc váy màu đen, đội một chiếc mũ nồi, vừa xinh đẹp vừa mang phong cách phương Tây. Hứa Tùy không khỏi thốt lên khen ngợi: "Xinh quá."

Ngược lại, Hứa Tùy ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi thêu màu be, quần jeans màu xanh lam nhạt, cô đang soi gương chải tóc. HồThiến Tây quan sát cô từ trên xuống dưới, nói: "Bảo bối à, cậu không mặc váy trang điểm chút gì sao?"

"Hm?" Hứa Tùy đang cuộn tóc, cô định búi tóc củ tỏi.

"Cậu hai của mình đó, cậu ấy cũng tham gia thi đấu mà?" HồThiến Tây nháy mắt với cô.

Hứa Tùy phản ứng lại, lập tức giơ tay ra cù lét cô ấy, giả bộ tức giận: "Cậu còn nói hả, là ai nói với cậu của cậu là mình muốn đi xem đấu bóng

rổ, rõ ràng là cậu!"

"Mình sai rồi, mình sai rồi, Tùy Tùy tốt bụng của mình, đây cũng là vì mình không kiếm được vé mà." Hồ Thiến Tây tức tốc xin tha mạng.

Bấy giờ Hứa Tùy mới tha cho cô ấy, khi cô cúi đầu tiếp tục búi tóc thì nhìn vào chính mình ở trong gương, đôi mắt đen láy, trên sống mũi cao có một nốt ruồi đen nhỏ, gương mặt nhỏ bằng lòng bàn tay, cách ăn vận nhìn tổng thể cũng vô cùng sáng sủa thoải mái.

Không cần phải sửa soạn trang điểm nữa, như vậy cũng cố ý quá.

Hứa Tùy và Hồ Thiến Tây cùng nhau đến nhà ăn ăn sáng, sau đó cô đi cùng cô ấy tới sân vận động của Kinh Hàng. Bọn họ đi bằng vé vào cổng Bắc.

Vừa bước vào cổng đã thấy một chiếc máy bay chiến đấu đời đầu của dòng J-5 dựng ở ngay trung tâm sân vận động, thân máy bay rất lớn, bên trên có hai thanh ngang, ở giữa có một ngôi sao đỏ năm cánh nhỏ, bên cạnh đánh số 70768.

Thân máy bay màu trắng trông hơi cũ, bong tróc sơn, bên trên còn có vết tích của vỏ đạn, hai cánh máy bay dang rộng hệt như cơ giáp, tư thế uy nghiêm, giống như con đại bàng vỗ cánh muốn bay.

Cho dù là cuối tuần thì trên sân vận động cũng vẫn có rất nhiều người mặc đồng phục huấn luyện màu xanh lục xám kiên trì luyện tập thể chất. Hứa Tùy đang nhìn đám người đó, kết quả lại bị Hồ Thiến Tây lôi đi mất.

"Đừng nhìn nữa, chúng ta tới sân bóng rổ đằng kia tìm chỗ ngồi đi, lát nữa phải giải tán rồi." Ngữ khí của Hồ Thiến Tây kích động.

Bọn họ tới sớm mười lăm phút, vừa ngồi xuống ghế. Hồ Thiến Tây không kìm lòng được, nhìn ngó xung quanh hòng tìm bóng dáng của Lộ Văn Bạch. Hứa Tùy ngồi bên cạnh xem di động, đột nhiên Châu Kinh Trạch gửi tin nhắn đến cho cô:

[Cậu đến chưa?]

Hứa Tùy đang trả lời tin nhắn thì chỗ ngồi đằng sau có mấy cô gái không ngừng nói "Cho đi nhờ", "Cho đi nhờ", một cô gái trong số đó không cẩn thận đụng mạnh vào khuỷu tay của cô.

Di động mà Hứa Tùy đang cầm bay vèo ra ngoài, cô cúi người đi nhặt, cô gái đó nói xin lỗi với cô: "Xin lỗi nhé, cậu không sao chứ?"

"Không sao." Hứa Tùy lắc đầu.

Đúng lúc này, các tuyển thủ đấu bóng rổ của từng đội tiến vào sân, Hứa Tùy ngước mắt nhìn, trong một đám con trai cao lớn kia, không ngờ lại không trông thấy bóng dáng của Châu Kinh Trạch đâu.

Hứa Tùy gửi lại tin nhắn cho Châu Kinh Trạch: [Mình đến rồi, đi cùng Tây Tây, nhưng sao mình lại không nhìn thấy cậu vậy?]

Sau khi gửi tin nhắn được hai phút, di động của Hứa Tùy kêu lên một tiếng "ding", cô mở màn hình, ZJZ gửi tin nhắn đến:

[Ngẩng đầu.]

Hứa Tùy ngẩng đầu, đồng thời khán giả có mặt tại đây cũng náo loạn, bên tai vang lên một trận gào thét cùng tiếng vỗ tay, các cô gái ở xung quanh kích động bình luận:

[Shit! Châu Kinh Trạch ra sân rồi.]

[Đẹp trai quá đi mất, không uổng công mình lặn lội tới tận đây.]

Trong những tiếng bàn luận sôi nổi, Hứa Tùy nhìn về nơi cách đó không xa, Châu Kinh Trạch và một vài chàng trai khác cùng nhau ra sân, anh vừa xuất hiện là những tiếng reo hò và tiếng hít thở ở xung quanh càng trở nên rộn ràng hơn rõ rệt.

Trong một đám con trai, Châu Kinh Trạch là người nổi bật nhất, anh cao hơn bọn họ hẳn một cái đầu, mặc trên người bộ đồng phục bóng rổ

màu đỏ, tay đút túi bước ra sân một cách ung dung thong thả, băng cổ tay màu đỏ ở trên tay rõ mồn một.

Châu Kinh Trạch đứng ở đó, các chàng trai của đội đối diện nhìn sang với một ánh mắt tràn ngập sự đối đầu. Trận đấu vẫn còn chưa bắt đầu mà mùi thuốc súng đã bốc lên nồng nặc.

Đáng tiếc, Châu Kinh Trạch căn bản chẳng hề coi bọn họ ra gì, mí mắt mỏng của anh khép hờ, lộ ra một vẻ kiêu ngạo.

Đột nhiên, Châu Kinh Trạch cúi đầu cầm áo khoác màu đen lên, đi thẳng về hướng đối diện. Khi đi ngang qua sáu bảy chàng trai mặc đồng phục bóng rổ màu xanh lục trắng của đội đối diện, trong đó có một chàng trai đang nói chuyện vô thức lùi ra sau một bước, ngước mắt nhìn anh, trong mắt hiện rõ tia cảnh cáo.

Đôi môi mỏng của Châu Kinh Trạch rướn cong, anh vỗ vào vai cậu ta: "Đừng căng thẳng thế."

Sau khi anh rời đi, các chàng trai phía sau bắt đầu lục đục nội bộ, có người mắng cậu ta: "ĐM! Cậu nhát chết đến thế cơ à?"

"Có điều thằng nhóc này cũng kiêu ngạo quá, lát nữa cho nó nếm mùi một chút."

...

Hứa Tùy ngồi trên ghế khán giả, ánh mắt không ngừng dõi theo Châu Kinh Trạch ở trên sân bóng rổ, Hồ Thiến Tây ngồi bên cạnh đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa, chắc là cô ấy nhìn thấy Lộ Văn Bạch rồi đi tìm anh ta rồi.

Trong sân có đội cổ vũ kéo băng rôn, tiếng trọng tài huýt sáo và tiếng hò loa kiểm tra đan xen lẫn nhau, vô cùng ồn ào. Hứa Tùy vẫn luôn nhìn Châu Kinh Trạch, anh cúi đầu cầm di động trả lời tin nhắn xong sau đó bỏ lại vào trong túi, trong tay cầm bật lửa và thuốc lá, anh xoay người đi vào phòng đựng dụng cụ thể thao.

Có lẽ là nghiện thuốc lá nặng lắm rồi.

Hứa Tùy nhàm chán nhìn đám người phía dưới, cô nhìn thấy Châu Kinh Trạch quay lại. Bỗng nhiên, anh ngước mắt nhìn về hướng khán giả, ánh mắt xoẹt qua đám đông, tầm mắt của hai người giao nhau trong không trung, ánh mắt của Hứa Tùy bị khóa chặt, tia hoảng loạn dấy lên giây lát. Anh mỉm cười, đút một tay vào túi, tay còn lại cầm áo khoác bước về phía cô.

Bên cạnh lại vang lên tiếng ồn ào huyên náo, Hứa Tùy cũng không khỏi trở nên căng thẳng.

[A a a, cậu ấy đang nhìn mình sao?]

[Cậu ấy tới rồi, cứu mạng, bảo bối à, cậu nhìn xem son môi của mình có bị trôi không?]

Trước sự chứng kiến của mọi người, Châu Kinh Trạch bước lên bậc thềm của ghế khán giả, đi tới hàng thứ ba, dưới ánh mắt mong đợi và háo hức của mọi cô gái, anh bước đi với tốc độ chậm rãi, vượt qua những cô gái trang điểm xinh đẹp ăn diện tinh tế, đứng ở trước mặt Hứa Tỳ.

"Tây Tây đâu?" Châu Kinh Trạch nhai kẹo bạc hà, thản nhiên hỏi.

Một bóng người rủ xuống trước mặt cô, không khí càng trở nên nóng bỏng, Hứa Tùy không khỏi kéo căng thân mình, cô không nhìn anh, ánh mắt có chút hoảng loạn mà di chuyển sang hướng khác: "Cậu ấy đi tìm người ta rồi, lát nữa sẽ quay lại."

"Ừm." Châu Kinh Trạch gật đầu, anh đưa áo khoác, di động, kẹo viên và bật lửa cho Hứa Tùy, hất hất cằm với cô: "Cầm giúp mình nhé."

Hứa Tùy phút chốc cảm nhận được những ánh nhìn trên người mình ngày càng nhiều thêm, bất an thấp thỏm, cô do dự hỏi:

"Hả?"

Lông mi của Châu Kinh Trạch cụp xuống một nửa, vẻ tản mạn hiện rõ, anh như cười như không nhìn cô:

"Sao hả, ăn của mình nhiều như vậy, cầm giúp áo thôi mà cũng không chịu à?"

Anh nói ra câu này, mơ hồ có cảm giác vô cùng thân thiết, Hứa Tùy cảm thấy ánh nhìn phẫn nộ trên người mình càng nhiều hơn rồi, cô chỉ đành đầu hàng, nhận lấy áo của anh: "Không phải."

Sau khi Châu Kinh Trạch rời đi, Hứa Tùy lập tức thở phào một hơi. Cô ngồi trên ghế ôm áo của anh, trên áo vẫn còn mùi thuốc lá thoang thoảng, trái tim cô đập rộn lên liên hồi.

Tiếng bàn luận ở xung quanh bắt đầu to dần, lọt vào tai cô hệt như những tiếng ồn.

[Chắc không phải Châu Kinh Trạch thích cậu ta đấy chứ? Trông bình thường lắm mà.]

[Không phải đâu, một người ngoài như mình còn biết nữa là, Châu Kinh Trạch mười nghìn năm chỉ thích một kiểu thôi, là kiểu mỹ nữ ngực to, chân dài, eo thon, chứ còn cái người này không có khả năng!]

[Đúng, mặt mũi tầm thường quá.]

Từng lời bàn luận thi nhau bóp nghẹt lấy trái tim Hứa Tùy một cách vô hình, khi cô đang định lên tiếng thì một cánh tay đặt lên vai cô, quay đầu nhìn, là Hồ Thiến Tây.

Hồ Thiến Tây ôm cô, ngoảnh đầu nhìn một đám bà tám ở đằng sau, cánh môi đỏ mọng khép ra mở vào, hệt như cái súng liên thanh càn quét vậy: "Bình thường? Mấy người thử bình thường được như cậu ấy xem nào? Có biết vì sao mấy người ngồi đằng sau không? Bởi vì mặt mũi... ừm thôi tôi không nói nữa. Còn về lý do chúng tôi có thể ngồi ở đây, đó là vì Châu Kinh Trạch đưa vé cho đấy."

"Lát nữa chúng tôi còn phải lên đưa nước cho cậu ấy, hi hi, ghen tị không, ghen tị đến mức lòng bàn chân tóe lửa cũng không có tác dụng!"

Biểu cảm của mấy cô gái ngồi đằng sau biến đổi liên tục, nhất thời bị nghẹn lời: "Cậu..."

Hồ Thiến Tây chán chẳng buồn nói với đám bà tám đó nữa, cô ấy quay sang nói với Hứa Tùy, bởi vì nội dung cần nói mà ngữ khí trở nên mất tự nhiên: "Tùy Tùy à, cậu đi cùng mình xuống dưới nhé, lát nữa đưa nước, khăn mặt gì gì đó cho đội bóng rổ. Mình phải xin Lộ Văn Bạch rất lâu anh ấy mới đồng ý cho mình giúp đỡ."

"Hơn nữa vị trí địa lý ở chỗ đó cũng tốt, còn có thể quan sát trận đấu ở khoảng cách gần!" Hồ Thiến Tây khoác cánh tay Hứa Tùy.

Hứa Tùy đứng dậy, gật đầu đồng ý: "Được."

Hai người nắm tay nhau đi xuống ghế khán giả, đi về hướng căn lều màu đỏ ở cách đó không xa. Lộ Văn Bạch mặc một chiếc áo sơ mi bạc phếch màu, anh đang cúi người, chuyển qua chuyển lại từng thùng nước.

Biểu cảm của anh rất lạnh nhạt, sau lưng thấm một chút mồ hôi. Khi anh cúi người xuống, để lộ ra một vòng eo thon gầy, trông vừa trầm lặng vừa anh tuấn.

Hồ Thiến Tây nhiệt tình đi qua đó, cười híp mắt nói: "Bọn em tới giúp anh đây."

Lộ Văn Bạch dừng lại, sắc mặt anh trắng bệch, anh ngước đôi mắt đen tuyền lên nhìn cô và Hứa Tùy ở sau lưng, giọng điệu lạnh lùng: "Các em đứng đó phát nước là được rồi."

"Đã rõ!" Hồ Thiến Tây làm một động tác tay OK.

Thật ra Hứa Tùy và Hồ Thiến Tây không cần làm gì cả, dưới căn lều có một chiếc bàn và hai chiếc ghế màu đỏ, Hứa Tùy ngồi ở đó, yên lặng xem bọn họ thi đấu.

Cùng với tiếng còi lanh lảnh của trọng tài vang lên, trận đấu bóng rổ chính thức bắt đầu, đội cổ vũ của hai bên cũng bắt đầu hò reo không ngớt.

Đội của Châu Kinh Trạch là đội màu đỏ, đối phương dẫn bóng về phía trước, khi thấy đối phương sắp sửa tung bóng vào rổ, Châu Kinh Trạch nhảy bật người lên, cánh tay dài vươn ra, băng bảo vệ cổ tay màu đỏ vẽ một đường vòng cung tuyệt đẹp trong không trung, nhẹ nhàng chặn lại quả bóng của đội họ.

Sau đó, dưới sự quan sát gắt gao của khán giả, anh cầm quả bóng rổ đứng ở vạch ngoài nhảy bật lên, ghi một quả ba điểm! Khán giả như vỡ òa, reo hò hú hét, vỗ tay nhiệt liệt.

Hứa Tùy đứng cách đó không xa cũng không tự chủ được mà bật cười.

Trong 15 phút tiếp theo, Châu Kinh Trạch dẫn dắt đội mình, chặn đường, tấn công, liên tục ghi bàn, khiến cho đối phương trở tay không kịp. Trong số đó có một chàng trai vóc dáng cao gầy bị Châu Kinh Trạch cướp bóng và chắn bóng tận mấy lần liền, trong lòng bùng lên lửa giận.

Châu Kinh Trạch chắn ở trước mặt cậu ta, đang chuẩn bị chặn bóng. Chàng trai cao gầy dẫn bóng nổi cơn thịnh nộ, đụng thật mạnh vào bả vai anh, Châu Kinh Trạch đột ngột lùi lại phía sau hai bước.

Một nửa khán giả bật ra tiếng la lối, một nửa thì vỗ tay khen hay. Những người khen hay nguyên nhân chẳng có gì đặc biệt, bởi vì Châu Kinh Trạch quá ngông cuồng, đặc biệt là người cùng giới, đối với người giỏi giang hơn bản thân thì thường sẽ không phục, chỉ mong sao người ta thất bại.

Trọng tài tuýt còi, nắm chặt tay giơ lên cao, làm một động tác phạm quy để dừng bộ đếm thời gian.

Đội xanh lục phạm quy, đội đỏ giành được cơ hội ném bóng phạt. Châu Kinh Trạch đứng trong nửa cung tròn, dưới ánh nắng mặt trời, anh chuyển động quả bóng trong tay, điệu bộ tản mạn.

Vốn tưởng rằng Châu Kinh Trạch ném quả bóng này vào rổ là một chuyện nằm trong dự liệu, nhưng anh lại giữ bóng bằng một tay, khuỷu tay hệt như cố ý vậy, quả bóng đập vào khung lưới rồi bật ra ngoài.

Bóng không vào trong.

Quả bóng rổ đập lên trên mặt đất, lăn chầm chậm tới bên chân của chàng trai cao gầy.

Châu Kinh Trạch liếc nhìn cậu ta, lẫn trong ánh mắt còn thêm cả tia khinh thường, lời nói ra vừa ngang ngược vừa trào phúng: "Cho cậu đấy."

Đây rõ ràng là một hành động coi thường quá mức.

Nói xong anh xoay người tiếp tục dẫn bóng, không nhìn đối phương thêm một cái nào nữa. Chàng trai cao gầy đứng tại chỗ, gương mặt đỏ bừng.

Trận đầu tiên, Châu Kinh Trạch đã dẫn dắt đội mình giành được thắng lợi với tỉ số áp đảo là 32-20. Toàn bộ quá trình tiếng vỗ tay vang lên như sấm, những tiếng thét chói tai của các cô nàng mê trai vang vọng khắp sân bóng rổ.

Nghỉ giải lao giữa trận, các chàng trai giơ tay lau mồ hôi đi qua lấy nước uống ừng ực. Châu Kinh Trạch đứng dưới bóng râm của khung bóng rổ, ánh nắng kéo bóng anh đi thật dài.

Sau khi tiếng còi dừng lại, các cô gái lao lên trước, chen chúc nhau đưa khăn mặt và nước cho Châu Kinh Trạch, Hứa Tùy đứng nhìn ở cách đó không xa thầm thở dài một hơi trong lòng.

Đằng sau áo đồng phục bóng rổ của Châu Kinh Trạch ướt đẫm một chút mồ hôi, anh cầm chai nước đá ở dưới chân lên, vặn nắp rồi đổ thẳng lên đỉnh đầu, những giọt nước men theo đường quai hàm góc cạnh nhỏ xuống dưới, đập trên sàn, rõ ràng là một động tác bắng nhắng cợt nhả, song lại toát lên một vẻ gợi cảm ham muốn lạ thường.

Các thành viên của đội xanh lục đến cả thời gian uống nước cũng không có, bọn họ tức tốc chụm thành một vòng rồi cùng nhau đưa ra biện pháp đối phó. Chàng trai cao gầy cao 180cm, là đội trưởng, tên Cao Dương, cũng là bạn học ở lớp bên cạnh của Châu Kinh Trạch, thành tích học tập và kỹ thuật bay đều vô cùng xuất sắc, là một người cực kỳ nỗ lực.

"Trận sau không thể thua được nữa." Ngữ khí của Cao Dương kiên định.

"Thằng nhóc đó ngông cuồng bỏ mẹ ra, chơi thế nào?" Một chàng trai cao lớn đứng ở bên cạnh nói.

Cao Dương lấy khăn ướt ra lau mồ hôi trên cổ, liếc nhìn Châu Kinh Trạch ở đằng kia, lên tiếng: "Cách chơi bóng của Châu Kinh Trạch mang đậm phong cách cá nhân, ngông cuồng, luôn làm theo ý mình, là sói dẫn đầu của đội bọn họ. Nhưng trong bài đánh giá kiến thức kỹ thuật bay có một từ tiếng Anh gọi là Collaboration, cậu ta không có tinh thần đồng đội, đây là ưu điểm song cũng là khuyết điểm của cậu ta."

Các thành viên trong đội rất nhanh đã phản ứng lại, tiếp lời: "Vì vậy chúng ta chỉ cần phòng thủ tốt, sau đó thâm nhập vào hậu phương của bọn họ, vòng vây kín chắc chắn sẽ bị phá bỏ."

"Được lắm Lão Cao, đúng là học sinh giỏi có khác, chơi bóng thôi mà còn có thể vận dụng được cả kiến thức để phân tích." Có người khen ngợi.

Cao Dương cười cười không nói gì, nhưng xét theo biểu cảm của cậu ta thì câu khen ngợi này rõ ràng rất hữu dụng, cậu ta vỗ lên vai của đồng đội: "Đi uống nước đây, nghỉ ngơi cho tốt."

Hứa Tùy đứng trước thùng nước khoáng cao bằng ngọn núi nhỏ, cô cúi người lấy nước đưa cho bọn họ, chốc chốc lại đưa khăn mặt, vô cùng bận rộn, còn Hồ Thiến Tây thì đã bị "nam sắc" mê hoặc từ lâu rồi, chẳng biết chạy theo Lộ Văn Bạch đi đâu mất tiêu.

"Một chai nước." Cao Dương đi qua đó nói.

Hứa Tùy cúi người đưa lưng về phía cậu ta, cô lấy một chai nước rồi quay đầu lại: "Của cậu đây."

Cao Dương nhận lấy chai nước, sau khi nhìn rõ mặt của Hứa Tùy thì đáy mắt xoẹt qua tia kinh ngạc, cậu ta hỏi một cách thăm dò: "Cậu học ở trường mình à?"

Hứa Tùy lắc đầu, thanh âm dịu dàng: "Không phải, mình học ở bên cạnh, trường..."

Bốn chữ "Đại học Y khoa" vẫn chưa nói ra hoàn chỉnh thì cô trông thấy Châu Kinh Trạch đang bước từng bước về phía này, tay anh đút túi, băng bảo vệ cổ tay màu đỏ dán ở trong đường may quần. Anh đứng ở sau lưng Cao Dương, gọi cô:

"Hứa Tùy."

"Hm?"

Một nhóm người quay đầu lại, bao gồm cả Cao Dương. Dưới ánh nhìn chăm chú của đám đông, nét mặt Châu Kinh Trạch điềm tĩnh, lông mi khép hờ, biểu cảm thoạt nhìn có vẻ trào phúng, song lời nói ra lại mang một vẻ thân thiết như có như không:

"Có phải áo của mình vẫn ở chỗ cậu không"

~Hết chương 27~

Chương 28: Cậu thả mình xuống trước đã

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Châu Kinh Trạch nói xong câu này, Cao Dương đứng ở đó ánh mắt biến đổi. Hứa Tùy tưởng rằng anh muốn lấy lại áo thật, cô quay đầu tìm, áo khoác của anh vắt trên ghế, mấy thứ như kẹo viên và bật lửa đều bỏ hết trong túi áo.

Hứa Tùy đưa đồ cho anh, Châu Kinh Trạch nhận lấy thuốc lá và bật lửa, anh hất cằm với cô: "Áo để ở chỗ cậu trước đã."

"Ồ, được." Hứa Tùy vắt lại áo lên trên ghế.

"Có ăn kẹo không?" Châu Kinh Trạch nhướng mày, Hứa Tùy lập tức gật đầu, anh cười khẽ, thanh âm hơi khàn: "Xòe tay."

Kẹo bạc hà màu xanh lá rơi rào rào xuống lòng bàn tay, Hứa Tùy cười híp mắt nói chuyện với anh. Cao Dương đứng ở đó, cảm giác bản thân hệt như người thừa vậy, chẳng mấy chốc liền rời đi.

Châu Kinh Trạch nói chuyện với Hứa Tùy, đáy mắt liếc thấy bóng lưng rời đi của Cao Dương, anh cười lạnh một tiếng thật khẽ.

Chẳng mấy chốc trận đấu đã lại bắt đầu, tiếng còi vang lên, hai bên lại khôi phục lại trạng thái đối đầu. Trận thứ hai, Châu Kinh Trạch vẫn là mũi tên tấn công chủ lực, song đội xanh lục cứ như thể bị điểm trúng huyệt vậy, ra sức phòng bị.

Cho dù là như vậy, thì khai ván Châu Kinh Trạch vẫn giành được 5 điểm.

Thời gian kéo dài, đội xanh lục trong lúc phòng bị đã đồng thời công phá được tuyến thủ giao bóng của đội bên, trực tiếp cản bóng. Sau khi chặn được bóng, Cao Dương quay trở lại dẫn bóng, sau đó ném bóng cho đồng đội, đồng đội nhắm chuẩn thời cơ, phá hàng phòng ngự, ghi điểm.

Tinh thần đồng đội phối hợp rất ăn ý.

Bàn thắng này chắc chắn đã khích lệ được tinh thần của đối phương, trong những ván đấu tiếp theo, đội xanh lục lần lượt chia cắt bọn họ, Châu Kinh Trạch trước giờ đều đơn độc chiến đấu, giờ phút này thiếu mất sự phối hợp của đồng đội, rất khó để ghi bàn.

Tiếng cổ vũ cho đội đỏ càng ngày càng vang dội, đại đa số là cổ vũ cho Châu Kinh Trạch. Hứa Tùy đứng cách đó không xa xem đến mức sốt sắng, trái tim vô hình trung cũng lo lắng không thôi.

Nửa hiệp sau, đội đỏ mất hết tinh thần, chỉ dựa vào một mình Châu Kinh Trạch, bình thường là anh sẽ cướp bóng, dẫn bóng, ghi điểm, thế nên các đồng đội cũng dần dần bắt chước theo, đều là phong cách này, song lại không có được khí chất giống như anh.

Sau cùng đội đỏ đã thua đội xanh lục với tỷ số 23-28.

Một hiệp thắng, một hiệp thua, hòa nhau.

Hiệp thứ ba là hiệp quyết định.

Những tiếng la hét vang vọng khắp sân vận động, tất cả đều là sự phản đối dành cho Châu Kinh Trạch. Đồng đội của đối thủ ngước đầu, giơ ngón giữa với anh. Châu Kinh Trạch uể oải dựa người vào trước bậc thềm, lọn tóc đen trước chán ươn ướt, anh ngước mắt liếc nhìn bọn họ, khóe môi rướn cong đáp trả bằng một nụ cười gợi đòn không gì sánh được.

Anh dường như chẳng quan tâm chút nào, giơ tay gọi đồng đội qua, lời nói ngắn gọn súc tích: "Ưu điểm của mỗi người các cậu là gì? Nói ra đi để phân công."

"Sở trường của tôi là cản bóng và ném bóng vào rổ." Châu Kinh Trạch kéo vạt áo lên lau mồ hôi nơi khóe mắt, ngữ khí vẫn luôn kiêu ngạo như vậy, "Đương nhiên, những cái khác tôi cũng rất giỏi."

Đồng đội lần lượt nói ra những sở trường của riêng mình, Châu Kinh Trạch cụp mắt suy nghĩ, sau đó vạch ra một kế hoạch.

Hiệp thứ ba chính thức bắt đầu, Hứa Tùy phóng tầm mắt về phía Châu Kinh Trạch đang dẫn bóng, cô thầm nói trong lòng một câu cố lên.

Khi tiếng còi vang lên, mọi người đều kinh ngạc, đặc biệt là đội xanh lục, bọn họ tưởng rằng Châu Kinh Trạch sẽ là người đầu tiên xông lên cướp bóng, song kết quả anh vẫn đứng ở chỗ cũ phòng thủ, còn những đồng đội khác thì tấn công.

Đội xanh lục phút chốc hoảng sợ, hoàn toàn không biết Châu Kinh Trạch dở chiêu gì. Mặc dù thực lực cản bóng, ném bóng vào rổ của đồng đội đội đỏ không bằng anh, nhưng họ vẫn luôn ghi điểm một cách ổn định.

Tỷ số của hai đội dần dần bắt kịp nhau, nửa hiệp sau, Châu Kinh Trạch dùng ánh mắt ra hiệu với đồng đội, bắt đầu phát huy sức mạnh. Anh dùng một tay nhồi bóng, sau đó lao lên phía trước, hệt như một con báo mạnh mẽ nhảy vọt lên, tóm lấy vành rổ rồi ném liên tục vào rổ ba lần!

Toàn sân vận động lặng đi một giây, ngay sau đó phát ra tiếng reo hò vang dội, thậm chí các cô gái còn thở dài, liên tục hét: "Mẹ kiếp, động tác vừa nãy của cậu ấy đẹp trai quá đi mất! Xuất sắc nhất luôn!"

"Hu hu hu hu hu hu, mình kích động quá, mình cũng muốn tìm phi công làm bạn trai." Có người kích động nói.

Cô bạn đi cùng vạch trần không chút thương tiếc: "Thôi đi, cậu cứ nói thẳng cậu muốn tìm một người bạn trai cao 185cm, biết chơi game, biết kéo đàn Cello, chơi bóng rổ giỏi, lại đẹp trai, tương lai lại còn lái máy bay như Châu Kinh Trạch ở Học viện Hàng không luôn đi. Người bạn trai như thế này phải đốt bao nhiêu hương mới cầu được chứ."

"Hu hu hu, ngưỡng mộ bạn gái tương lai của cậu ấy quá."

...

Hứa Tùy xem đến mức căng thẳng, trời nắng chói chang, cô cầm lấy tờ rơi bên bàn lên quạt mát cho mình, tay còn lại giơ lên che nắng, nghiêm túc xem trận thi đấu.

Tiếng hò hét ở xung quanh kịch liệt, Hứa Tùy sóng lòng dâng trào, cô cũng không kiềm chế được mà hét lên: "Châu Kinh Trạch, cố lên!"

"Châu Kinh Trạch, cố lên!"

Hét mãi hét mãi, Hứa Tùy phát hiện bụng dưới dấy lên một cơn đau nhói, lục phủ ngũ tạng của cô xoắn bện. Cô dừng lại, ngồi xuống ghế, hai chân giẫm lên thanh xà ngang, gập bụng, dùng tay ấn chặt vùng bụng, hy vọng có thể khiến cơn đau giảm bớt một chút.

Song Hứa Tùy lại cảm thấy cơn đau càng lúc càng trở nên dữ dội, giống như có vô số cây kim nhỏ lăn qua lăn lại, từng giọt mồ hôi lăn dài trên trán, cô không khỏi co rụt lại cơ thể.

Xung quanh đâu đâu cũng là người, tất cả đều là tiếng la hét và gào rú, trước mắt có một bóng hình đỏ rực đang chạy trên sân bóng rổ, giày thể thao màu trắng lấp lánh phát quang, dáng người anh thẳng tắp, cơ bắp tay uyển chuyển, tốc độ nhanh hơn bất cứ ai.

Anh chắc chắn là tuyển thủ đẹp trai nhất mà Hứa Tùy từng nhìn thấy ở trên sân bóng rổ, khiến người ta không nhịn được mà nhìn thêm mấy lần.

Hứa Tùy ấn chặt bụng, bởi vì đau đớn mà lông mi ươn ướt, tầm nhìn trước mắt trở nên mơ hồ. Cơn đau quá mức kịch liệt, cả người Hứa Tùy run rẩy, cô không thể gắng gượng được nữa, loạng choạng ngã khuỵu xuống.

Đồng thời, Châu Kinh Trạch dẫn bóng chạy về phía trận địa của đội đỏ, ánh nắng mặt trời hắt thẳng xuống có chút chói mắt, anh nheo nheo mắt theo thói quen, khi tóm lấy bóng chuẩn bị nhảy lên thì ánh mắt quét qua, phát hiện không biết Hứa Tùy đã ngất lịm trên đất từ lúc nào, bên cạnh có mấy người vây quanh.

Ngón tay đang giữ bóng của Châu Kinh Trạch siết chặt lại, ánh mắt anh chần chừ, bên cạnh là những tiếng gào thét đầy kích động, cùng với tiếng cười chế giễu của đám con trai xem kịch hay:

"Cậu có ổn không thế?"

Không đến một giây, Châu Kinh Trạch ném bóng đi, rời khỏi sân bóng, sau lưng liên tục vang lên tiếng chất vấn và nghi hoặc, anh không quay đầu mà đi một mạch về phía trước, chạy bước nhỏ tới trước mặt Hứa Tùy.

Châu Kinh Trạch đón lấy cô từ trong tay một cô gái, ôm cô vào lòng, chạy ra khỏi sân vận động. Sau lưng đều là những lời dè bỉu và thương hại dành cho anh.

Sau khi Châu Kinh Trạch rời trận đấu, đổi người dự bị lên, đội đỏ mất tướng thì trở nên hỗn loạn. Cao Dương dẫn đội xanh lục liên tục ghi điểm, cuối cùng giành được chiến thắng.

Đồng đội hoan hô tới tấp, nắm tay nhau chạy đi chạy lại khắp sân vận động, sau cùng còn nhấc bổng Cao Dương lên, khen nói: "Cảm ơn đội trưởng!"

"Cao Dương, cậu giỏi lắm, cũng chỉ có cậu là so được với Châu Kinh Trạch thôi."

Gò má bình tĩnh của Cao Dương xuất hiện nụ cười, cậu ta đang tận hưởng niềm vui chiến thắng. Người trong sân lần lượt rời đi, các cô gái ném băng rôn xuống đất, oán trách nói: "Làm cái gì thế hả, vốn dĩ là Châu Kinh Trạch thắng mà."

Hai, ba chàng trai bàn luận nói: "Mặc dù không phục, nhưng Châu Kinh Trạch vẫn mạnh hơn, trận này đáng tiếc thật."

"Khai cuộc ông đây đã đặt cược 100 tệ Châu Kinh Trạch thắng rồi, kết quả cậu ta lại rời trận giữa hiệp, mẹ kiếp, người tài giỏi thường có lối đi riêng biệt à?"

Nghe thấy mấy lời bàn luận này, nụ cười trên mặt Cao Dương cứng lại. Dựa vào đâu chứ, rõ ràng là cậu ta thắng rồi, vậy mà mọi người lại cho rằng Châu Kinh Trạch mới là người chiến thắng.

Đồng đội Lý Lâm ở bên cạnh khoác tay lên vai Cao Dương, nheo mắt nhìn hai người ở cách đó không xa hồi tưởng lại: "Sao mình cảm thấy đứa con gái đó quen mắt thế nhỉ?"

"Cậu quen à?" Cao Dương hỏi.

Lý Lâm vỗ đầu, kinh ngạc nói: "Mình nhớ ra rồi! Đứa con gái đó là bạn cùng lớp hồi cấp ba của mình, nhưng chỉ học cùng nửa năm, nửa học kỳ sau của lớp mười cậu ta chuyển trường rồi."

"Chậc chậc, bây giờ cậu ta xinh quá, không ngờ đấy." Lý Lâm như có điều suy nghĩ.

Cao Dương nhìn bóng dáng đang chạy của Châu Kinh Trạch ở cách đó không xa, hỏi: "Sao lại nói thế?"

"À, cậu không biết đấy thôi, hồi lớp mười đứa con gái đó..." Lý Lâm lộ ra một nụ cười chế giễu, giọng điệu sâu xa.

...

Châu Kinh Trạch bế Hứa Túy chạy suốt dọc đường, mặc dù ý thức của Hứa Tùy mơ hồ, song cô vẫn có thể miễn cưỡng nhận ra người trước mắt là Châu Kinh Trạch. Anh chạy rất nhanh, Hứa Tùy túm lấy góc áo trước ngực anh, bởi vì lắc lư nên chốc chốc cô lại đập vào lồng ngực anh, rất cứng, song lại nóng bỏng.

Thứ phả vào mặt đầu là hơi thở của anh, vừa lạnh lẽo vừa mạnh mẽ. Hứa Tùy cảm giác các huyết quản và lớp da của mình sắp vỡ tung rồi, nhất là một người nổi tiếng như anh bế cô chạy trên sân vận động, suốt dọc đường để cô hứng chịu sự chú ý, khiến cô càng ngại ngùng hơn.

Hứa Tùy rúc trong lồng ngực rộng lớn của anh động đậy, nhỏ giọng nói: "Cậu thả mình xuống đi."

Châu Kinh Trạch cụp mắt liếc nhìn cô, sắc môi trắng bệch, trên mặt không một tia máu. Anh hỏi một đằng trả lời một nẻo, thấp giọng nói:

"Sắp đến rồi."

"Cậu thả mình xuống trước đã, mình tự đi được." Ngữ khí của Hứa Tùy có chút ngại ngùng.

Hứa Tùy vùng vẫy mấy cái, không có tác dụng, cô ngước mắt chạm phải đôi mắt sâu hút đó của anh, không có cảm xúc, vô cùng lạnh lẽo. Châu Kinh Trạch bế cô xốc lên trước một chút, đường quai hàm của anh góc cạnh lạnh lùng. Anh trầm lặng một lúc lâu, sau đó gọi cả họ tên của cô:

"Hứa Tùy, bây giờ cậu đừng nói chuyện nữa."

Hình như anh có chút tức giận.

Hứa Tùy cũng không dám nói chuyện nữa.

...

Trận đấu bóng rổ diễn ra chưa được bao lâu thì đôi mắt của Hồ Thiến Tây đã chuyển sang Lộ Văn Bạch rồi, hoặc là ngay từ lúc bắt đầu, tâm tư của cô đã chẳng để ở trận thi đấu.

Sau khi thấy Lộ Văn Bạch bê nước xong, Hồ Thiến Tây lập tức xoay người chạy lên theo, bóng hình của anh vừa cao vừa gầy, sống lưng giống như một cây cung, kéo căng rất chặt.

Sau khi Lộ Văn Bạch đi về phía trước một đoạn, anh rẽ sang trái, đi đến trước hàng vòi nước ở phía sau phòng thiết bị. Thấy Hồ Thiến Tây đi theo, nét mặt của Lộ Văn Bạch lộ ra tia chán ghét, thanh âm lạnh lẽo:

"Đi theo tôi làm gì?"

"Em đến rửa tay mà." Thanh âm của Hồ Thiến Tây dịu dàng.

Tòa nhà chắn phía trước, phía sau có chút bóng râm, Lộ Văn Bạch vừa mới bê đồ xong, tóc hơi ướt, thấy thái dương anh đổ chút mồ hôi, Hồ Thiến Tây lập tức đưa giấy ướt cho anh.

Lộ Văn Bạch mặt không cảm xúc liếc xéo cô một cái, thẳng thừng vặn vòi nước, dòng nước lạnh lẽo chảy rào rào ra ngoài, anh thò đầu qua đó không chút do dự, trực tiếp cho đầu xuống dưới vòi nước để gội đầu.

Hai phút sau, một cánh tay trắng bệch đầy mạch máu xanh xám đặt trên vòi nước đã gỉ sét, tiếng nước chảy dừng lại, Lộ Văn Bạch chầm chậm đứng thẳng người dậy.

Anh nghiêng mặt giơ tay vuốt nước trên tóc, những giọt nước nhỏ bé không may rơi vào tay Hồ Thiến Tây, cô cảm giác cả cánh tay đều tê dại.

Lộ Văn Bạch mặt không cảm xúc bước lên trước, anh rẽ trái, Hồ Thiến Tây cũng rẽ trái, anh rẽ phải, Hồ Thiến Tây cũng rẽ phải, hệt như viên kẹo dẻo không quẳng đi được vậy.

"Này, anh thích kiểu con gái như thế nào?"

"Này."

"Lộ Văn Bạch!"

Hồ Thiến Tây thấy Lộ Văn Bạch không để ý đến cô, bị tảng lờ một cách triệt để, chị đại tức giận, lập tức nhấc chân tiến lên trước muốn tìm anh nói cho rõ ràng.

Không ngờ, Lộ Văn Bạch đột nhiên dừng lại, mắt nhìn chằm chằm phía trước. Lần đầu tiên Hồ Thiến Tây trông thấy một biểu cảm khác hoàn toàn trên gương mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi đó của Lộ Văn Bạch.

Cô nhìn theo tầm mắt của Lộ Văn Bạch, ở cách đó không xa có một cô gái khoác tay một chàng trai, cô ấy mặc một chiếc áo hai dây màu đen,

dưới chiếc quần đùi là đôi chân thon dài, trên bắp chân có một hình xăm giống như con rồng, tóc đen môi đỏ, xinh đẹp lại khí chất.

Hồ Thiến Tây chưa từng nhìn thấy người con gái nào như vậy, xinh đẹp đến mức rung động lòng người.

Gương mặt nghiêm nghị của Lộ Văn Bạch dần trở nên u ám, anh rũ mi mắt, giống như một bức tượng thạch cao không có biểu cảm, không có chút sinh khí nào vậy. Bàn tay buông thõng bên đường may quần cuộn chặt lại thành nắm đấm, đường gân xanh nổi lên.

"Anh không sao chứ?" Hồ Thiến Tây hỏi anh.

Lộ Văn Bạch đột nhiên quay lại, hai người cách rất gần nhau, anh cúi đầu nhìn Hồ Thiến Tây, khóe môi mỏng nhếch lên tạo một độ cong trào phúng: "Không phải cô hỏi tôi thích kiểu con gái nào sao? Tôi thích con gái gầy, vậy nên cô đừng lãng phí thời gian nữa, cô không nằm trong phạm vi lựa chọn của tôi."

"Cứ bám riết lấy người khác thật sự rất phiền phức." Lộ Văn Bạch thu lại ánh mắt khỏi người cô, sau đó rời đi thẳng.

Hồ Thiến Tây chết sững tại chỗ, mãi vẫn không hoàn hồn lại được. Từ nhỏ đến lớn, thứ cô nhận được đều là hoa tươi và những lời khen ngợi, và cô được dạy rằng khi đối diện với thứ mà mình thích thì phải dũng cảm đấu tranh.

Có phải cô đã làm sai rồi không?

Thì ra Lộ Văn Bạch thật sự chán ghét cô.

Cô rất béo sao?

Nghĩ tới đây, Hồ Thiến Tây không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, giọt nước mắt to như hạt đậu lăn từ trên má xuống, đôi mắt đen láy đỏ hoe, mắng: "Cái tên khốn khiếp, đểu giả, chua ngoa cay nghiệt!!!"

Hồ Thiến Tây trốn ở lối đi phía sau phòng dụng cụ khóc một trận, sau khi khóc xong cô dùng nước lạnh để vỗ ướt lên đôi mắt sưng húp.

Sau đó Hồ Thiến Tây quay trở lại sân bóng rổ với đôi mắt sưng húp và khuôn mặt thất thần, cô phát hiện mọi người đã rời đi hết rồi, xung quanh trống không, chỉ còn lại hai chàng trai đang nhặt bóng rổ và dọn dẹp vệ sinh.

"Người đâu hết rồi?" Hồ Thiến Tây đi qua đó hỏi.

Một chàng trai đang ngồi xổm bên dưới nhặt từng quả bóng rổ cho vào trong túi lưới tiếp lời, nói: "Trận đấu đã kết thúc từ lâu rồi."

"Vậy một cô gái hỗ trợ ở Phòng quan hệ đối ngoại đâu, tóc dài tới vai, mặt rất nhỏ, da trắng, cô ấy đi đâu rồi?" Bởi vì vừa khóc nên giọng của Hồ Thiến Tây có chút khàn khàn.

Động tác đang cầm quả bóng rổ của chàng trai dừng lại, cố gắng hồi tưởng, nói: "À, cậu nói cô gái đó hả, giữa trận đấu đột nhiên ngất xỉu, được Châu Kinh Trạch bế đến phòng y tế của trường rồi..."

Chàng trai vẫn đang nỗ lực nhớ lại, kết quả vừa quay đầu đã chẳng thấy người đâu nữa.

Hồ Thiến Tây chạy bước nhỏ suốt dọc đường, chạy tới cửa phòng y tế của trường thì dừng lại, vỗ vỗ lồng ngực, cố gắng bình ổn lại nhịp tim đang đập hỗn loạn.

Hồ Thiến Tây ngó vào trong nhìn một vòng, rèm giường màu hồng kéo ra, Hứa Tùy nằm trên giường bệnh đang truyền nước. Cô ấy nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, hàng lông mi đen dài cũng không che giấu nổi sự mỏi mệt.

Cô đang định nhấc chân bước vào thì lại không cẩn thận chạm phải ánh mắt của Châu Kinh Trạch.

Châu Kinh Trạch uể oải dựa vào tường, một bên chân co lại, một tay đang nghịch chiếc bật lửa, anh nâng mí mắt mỏng lên liếc nhìn Hồ Thiến Tây một cái.

Ánh nhìn không chút cảm xúc.

Song lại khiến Hồ Thiến Tây không dám động đậy, cô bị Châu Kinh Trạch nhìn đến mức sợ hãi, cô liếm liếm môi, hỏi một cách khô khốc: "Cậu ơi, Tùy Tùy vẫn ổn chứ ạ?"

"Cháu nghĩ sao?" Châu Kinh Trạch chậm rãi hỏi ngược lại cô, khóe miệng còn vương chút ý cười.

Hồ Thiến Tây đang định tiếp lời, Châu Kinh Trạch đột nhiên lạnh mặt, biểu cảm bắng nhắng trên mặt biến mất hoàn toàn, nhìn cô nói:

"Cháu để ý người kiểu gì vậy?"

Châu Kinh Trạch rất ít khi tức giận, cho dù tức giận rồi cũng sẽ không cho người ta một biểu cảm dư thừa, đến cả lời nói cũng lười nói, xoay người rời đi luôn.

Hơn nữa từ nhỏ tới lớn, anh còn rất chiều cô cháu gái này, chuyện gì cũng nghe theo cô, hầu như chưa từng nổi giận với cô lần nào.

Lần này, Hồ Thiến Tây ý thức được anh tức giận rồi, ngay cả giọng nói xin lỗi cũng yếu đi vài phần: "Cháu xin lỗi."

Hứa Tùy nằm trên giường bệnh, bị âm thanh ồn ào trong mơ đánh thức, cô mở mắt, nhìn thấy Châu Kinh Trạch đang nạt Hồ Thiến Tây.

"Tây Tây à, cậu vào đi." Hứa Tùy cười với cô ấy, "Mình không sao."

Hồ Thiến Tây cũng muốn vào lắm, cô ngước mắt nhìn cậu của mình theo bản năng.

Châu Kinh Trạch nhìn Hồ Thiến Tây, phát hiện mặt của cô tái mét, hô hấp không ổn định, anh nhíu chặt chân mày: "Cháu chạy tới đấy à? Lần

sau không được phép chạy nữa."

"Vào đi." Anh nói.

"Hai người nói chuyện đi, mình ra ngoài mua bao thuốc." Châu Kinh Trạch đứng thẳng người dậy, bỏ bật lửa lại vào túi.

Sau khi Châu Kinh Trạch rời đi, thần kinh căng thẳng của Hồ Thiến Tây cuối cùng cũng được thả lỏng, cô ấy than thở nói: "Cậu ấy tức giận đúng là dọa người mà."

"Tùy Tùy, cậu không sao chứ?" Hồ Thiến Tây nhăn mặt nói, "Xin lỗi cậu, mình bảo cậu giúp mình, vậy mà mình lại chạy theo người ta."

Hứa Tùy lắc đầu: "Viêm dạ dày cấp tính thôi, mình truyền xong chai này là ổn."

"Cậu có biết kết quả của trận đấu không?" Hứa Tùy đột nhiên nhớ ra hỏi.

"Ồ, cái đó hả, ban nãy lúc mình đến sân bóng rổ đã hỏi một chút, hình như là đội của cậu thua rồi..."

...

Khi Châu Kinh Trạch quay lại, Hồ Thiến Tây đã rời đi, anh nói ra ngoài mua thuốc lá, song trong tay lại xách một suất cháo trắng.

"Lát nữa cậu ăn cái này đi." Châu Kinh Trạch chỉ vào cháo ở trên bàn.

"Ừm, cảm ơn cậu." Hứa Tùy dịu dàng nói.

Châu Kinh Trạch giơ đôi chân dài khều một chiếc ghế qua ngồi xuống trước giường Hứa Tùy, anh rót một cốc nước cho cô.

Hứa Tùy cầm cốc nước, do dự một hồi: "Xin lỗi cậu nhé."

Châu Kinh Trạch đang cúi đầu nghịch di động, ngón cái vẫn dừng trên giao diện trò chơi, anh ngây người rồi cười nói:

"Sao lại đột nhiên xin lỗi mình?"

"Thì vì mình đột nhiên ngất xỉu, cậu mới không thi đấu được nữa. Cậu... lúc đó không nên lo cho mình mới phải..."

Ban đầu thanh âm nói chuyện của Hứa Tùy vẫn còn bình thường, sau đó Châu Kinh Trạch càng nghe lại nghe ra được tiếng thút thít.

Châu Kinh Trạch bấy giờ mặc kệ luôn cả trò chơi đang chơi dở, anh tắt màn hình, ngẩng đầu, khóe môi mỏng nhếch lên:

"Thắng nhiều rồi, muốn trải nghiệm cảm giác thua một chút."

"Không phải vì cậu đâu." Châu Kinh Trạch an ủi.

Châu Kinh Trạch an ủi như vậy khiến cho Hứa Tùy càng muốn khóc hơn, cô đỏ mắt nhìn người trước mặt:

"Có phải cậu nghĩ mình là đứa ngu ngốc không?"

Châu Kinh Trạch nhướng mày, anh khẽ thở dài, an ủi thôi mà cũng... đúng là hết cách với cô gái này, chỉ đành chuyển hướng chú ý của cô vậy.

Châu Kinh Trạch đứng dậy vươn tay điều chỉnh tốc độ của dây truyền dịch, mắt quét qua tay cô:

"Giơ tay."

"Hả?" Hứa Tùy đang khóc, ngữ khí có chút hoảng loạn.

Phản ứng này của Hứa Tùy đã thành công khiến Châu Kinh Trạch nhìn cô với một nụ cười như có như không, điệu bộ tùy ý tản mạn ở nơi đáy mắt lại xuất hiện rồi.

Hứa Tùy đỏ mặt, cô cúi đầu vội vã lau nước mắt. Một tiếng cười vang lên trên đỉnh đầu, khiến người ta nghe đến mức ngứa ngáy cổ họng:

"Được rồi, không trêu cậu nữa."

Đồng thời cùng lúc này, Hứa Tùy cảm giác trước mặt có một bóng đen ập xuống. Châu Kinh Trạch cúi người, mùi hương bạc hà và húng quế lạnh lẽo trên người anh bủa vây chóp mũi, hơi thở ấm nóng phảng phất nơi vùng cổ. Cô cứng đờ người, cảm giác cổ vừa ngứa vừa tê, tim đập nhanh đến mức không thể khống chế lại được.

Châu Kinh Trạch kéo lấy tay cô một cách tự nhiên, lòng bàn tay của anh rất to, lạnh lẽo, áp vào mu bàn tay nhỏ bé của Hứa Tùy, chỉ là một cái chạm rất nhẹ, anh thấp giọng nói:

"Giữ lấy."

~Hết chương 28~

Chương 29: "Crush" Tình yêu thầm kín cháy bỏng nhưng nhút nhát và ngắn ngủi

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Đồng thời, tay còn lại lấy một món đồ từ trong túi quần ra đưa cho cô. Hứa Tùy cúi đầu nhìn, không biết Châu Kinh Trạch ra ngoài mua túi sưởi có hình con thỏ này về từ khi nào.

Hóa ra anh đã chú ý tới mạch máu vì truyền dịch mà xanh tím hết lên của cô từ lâu.

Hứa Tùy nói một câu "Cảm ơn", Châu Kinh Trạch mỉm cười nhướng mày song không đáp lại. Còn nửa bình nữa mới truyền xong, Châu Kinh Trạch lại ngồi xuống ghế như cũ, cúi đầu nghịch di động.

Châu Kinh Trạch ngồi trên ghế ngủ thiếp đi, Hứa Tùy ngồi ở đó cảm thấy nhàm chán, cô chợt nhớ ra lúc trước cô có bỏ mấy cuốn truyện cổ tích hắc ám trong túi xách, cuối cùng bây giờ cũng có thể dùng tới rồi.

Hứa Tùy ngước mắt nhìn Châu Kinh Trạch vẫn đang ngủ say, cô không muốn bản thân làm anh thức giấc, thế là nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, vươn tay kéo khóa túi xách.

Do tay cô vẫn đang truyền dịch, dây truyền lại không đủ dài, khó khăn lắm mới cầm được sách. Kết quả trượt chân một cái, trong phút hoảng loạn vì để giữ thăng bằng mà cô chống một tay lên trên tường, kết quả sách trong túi rơi hết ra bên ngoài.

Châu Kinh Trạch bị tiếng động đánh thức, anh hơi ngồi thẳng người dậy, giơ tay xoa bóp cổ.

"Cậu muốn lấy gì để mình lấy cho."

"Mình muốn lấy sách." Hứa Tùy chỉ vào cuốn sách bỏ túi nằm dưới đất cách đó không xa.

Tấm rèm màu hồng kéo ra, Hứa Tùy đang định quay về giường nằm thì cửa phòng y tế bật mở, một trận gió thổi vào trong, cuốn sách bỏ túi nằm dưới đất kêu lên loạt soạt.

Tiếp theo đó, một tấm ảnh có phông nền màu xanh bị thổi ra ngoài.

Hứa Tùy hốt hoảng, cô vội nói: "Không cần, để mình lấy."

Châu Kinh Trạch nhướng mày, bước chân chậm rãi song không có ý định dừng lại, anh đi về phía cửa. Hứa Tùy sốt sắng, cô nhảy xuống giường, cũng chẳng quan tâm đến kim truyền trên mu bàn tay.

Gió mát thổi tới từng cơn, thổi bay bức ảnh dưới đất lên không trung, tấm ảnh nền xanh bay lượn một vòng rồi lại rơi xuống đất, vừa khéo mặt màu trắng ngửa lên trên.

Trái tim Hứa Tùy vọt lên tận cổ họng, khi cô sắp sửa nhặt được tấm ảnh thì một cánh tay thon dài đã nhanh hơn một bước, nhặt tấm ảnh đó lên.

Bàn tay với những khớp xương rõ ràng của Châu Kinh Trạch nắm lấy một góc tấm ảnh, anh nhướng khóe môi lắc lắc về phía Hứa Tùy. Hứa Tùy sốt sắng, lập tức giơ tay muốn cướp về.

"Muốn à? Không đưa." Châu Kinh Trạch trêu ghẹo.

"Cậu mau đưa cho mình!" Mặt Hứa Tùy đỏ bừng.

Nhất thời, Hứa Tùy vội kéo lấy cánh tay của Châu Kinh Trạch để nhảy lên, hòng cướp lại tấm ảnh, song Châu Kinh Trạch rõ ràng cố ý trêu cô.

Cô nhảy lên lần nào là cánh tay của Châu Kinh Trạch cũng sẽ giơ cao lên lần đấy.

Hứa Tùy túm lấy ống tay áo anh, đôi mắt sốt sắng đến mức long lanh, song vẫn cố tỏ ra hung dữ: "Câu mau đưa cho mình, nếu không mình sẽ..."

"Sẽ thế nào?" Dường như Châu Kinh Trạch càng hứng thú hơn, ngữ khí tản mạn.

Hứa Tùy nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng thốt ra một câu: "Sẽ... cắn cậu!"

Châu Kinh Trạch sững người, ngay sau đó cười lớn, cười đến mức ngửa cả ra phía sau, hơi thở hỗn loạn, đến cả lồng ngực cũng rung lên bần bật vì khoái chí.

"Là người rất quan trọng à?" Châu Kinh Trạch nhìn cô như cười như không.

Có lẽ là rất quan trọng.

Hứa Tùy gật đầu, hàng mi dài run run: "Đúng, rất quan trọng."

Châu Kinh Trạch thu lại ý cười trên mặt, anh thẳng người dậy, trả tấm ảnh lại cho cô.

Sau khi Hứa Tùy truyền dịch xong, Châu Kinh Trạch đưa cô quay về trường. Hai người một trước một sau bước đi, Hứa Tùy đi đằng trước, Châu Kinh Trạch hai tay đút túi, từ đầu đến cuối đều đi ở phía sau một cách thong thả.

Hứa Tùy cúi đầu nhìn, hai cái bóng một trước một sau hắt dưới đất dính vào nhau, giống như một sự quấn quýt thân mật.

Cách ký túc xá vẫn còn một đoạn, Hứa Tùy dừng lại, dù sao bên cạnh vẫn còn có Châu Kinh Trạch, suốt dọc đường đi đã thu hút rất nhiều sự chú ý rồi, giờ mà còn tiễn cô đến ký túc xá nữ thì sợ là không còn nhìn đơn giản như vậy nữa.

"Tới đây là được rồi." Hứa Tùy ngẩng đầu nhìn anh.

"Ừm." Châu Kinh Trạch gật đầu.

Khi anh định xoay người rời đi, Hứa Tùy gọi anh lại, thanh âm ngập ngừng chốc lát: "Hôm nay thật sự cảm ơn cậu, cậu có điều gì mong muốn không?"

Châu Kinh Trạch cúi đầu bật cười, một người với lòng ham muốn cực thấp như anh, căn bản chẳng có thứ gì đáng để khao khát cả. Khi anh đang định nói không cần với Hứa Tùy, thì anh lại nâng mí mắt nhìn ra sau lưng cô một cách vô thức.

Sư Việt Kiệt mặc áo sơ mi trắng, dáng người thẳng tắp đang định bước qua đó.

Châu Kinh Trạch đùa ác, anh cúi đầu xuống, trên mặt treo một nụ cười bất cần, anh đè thấp giọng: "Mình ấy à, muốn cậu..."

Hai chữ "muốn cậu" này ý tứ sâu xa, vừa khéo lọt thẳng vào trong tai Sư Việt Kiệt, quả nhiên anh ta đã dừng lại.

Thanh âm của Châu Kinh Trạch trầm thấp xen lẫn hơi thở mờ ám bịn rịn phả vào bên tai Hứa Tùy, tai trái vừa ngứa vừa tê, trái tim cô đập loạn lên, cô hỏi: "Cái gì?"

Một đôi mắt đen láy đang ngước đầu nhìn anh, ánh mắt trong veo lại toát ra tia căng thẳng. Châu Kinh Trạch sững sờ, thở dài một tiếng trong lòng.

"Đừng khóc là được." Châu Kinh Trạch giơ tay xoa đầu cô, ánh mắt lộ ra tia bất lực.

Sau khi người đi khỏi, Hứa Tùy vẫn đứng đực tại chỗ, cả người cứ mơ màng, lòng bàn tay rộng lớn của anh xoa xoa đầu cô, loại xúc cảm nhẹ tênh đó vẫn còn, nhiệt độ ấm áp dừng lại phía trên đỉnh đầu.

Vậy nên, ban nãy Châu Kinh Trạch đã xoa đầu cô hả?

Hứa Tùy đang đờ đẫn hết người thì một giọng nói đã kéo mạch suy nghĩ của cô trở về. Sư Việt Kiệt đứng trước mặt cô, anh hơi nhíu mày: "Đàn em Hứa."

"Á, đàn anh, có chuyện gì sao?" Hứa Tùy hoàn hồn.

Sư Việt Kiệt tuấn tú điển trai, ánh mắt lo lắng: "Anh nghe nói buổi sáng em ngất xỉu trên sân thi đấu bóng rổ của trường Kinh Hàng, anh sợ em xảy ra chuyện."

Sáu chữ "anh sợ em xảy ra chuyện" vừa thẳng thắn vừa trần trụi, Hứa Tùy lùi ra sau một bước theo bản năng, kéo giãn khoảng cách của hai người, cô lắc đầu: "Em không sao, cảm ơn anh ạ."

Hành động lùi ra sau này lọt vào mắt Sư Việt Kiệt một cách rõ ràng, anh cụp mắt để che đậy nỗi cảm xúc chán nản, song ngữ khí vẫn dịu dàng như cũ:

"Vậy mấy ngày tới em phải ăn thanh đạm một chút, nhớ chú ý nghỉ ngơi đấy."

Chiều hôm sau học tiết Tiếng Anh công cộng, lúc Hứa Tùy đến nơi phát hiện thiếu mất một nhóm người, giáo viên Tiếng Anh đến dạy thấy tình hình này thì cũng chẳng nói gì.

Ai ngờ học được một nửa thì giáo viên Tiếng Anh đẩy gọng kính nói: "Bây giờ sẽ gọi tên trả lời câu hỏi, ai không có mặt sẽ trừ điểm vào điểm học phần."

Ai mà ngờ được, giáo viên Tiếng Anh khoan dung độ lượng ngàn năm lại bất ngờ tung ra chiêu này, bên dưới tức khắc như cái nồi bị nổ vậy, thậm chí còn có người dùng di động gửi tin nhắn trong gầm bàn, đại ý là mấy câu như "ngộ nhỡ cô ấy cũng điểm danh đến mình thì ai giúp cậu điểm danh đây?"

Hứa Tùy không có người cần cô điểm danh hộ, cô cầm bút ngồi bên cửa sổ thẫn thờ. Ánh mặt trời hắt lên bàn viết, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng đập bóng rổ xuống đất trên sân thể dục, và những tiếng vỗ tay hô hào của các chàng trai.

Cô nhớ đến Châu Kinh Trạch ở trên sân bóng rổ ngày hôm qua, dáng người mạnh mẽ hệt như một con báo, vừa nhanh vừa đẹp, và cả khoảnh

khắc anh từ bỏ trận đấu giữa chừng để xông đến bế cô đã ngất xỉu vào lòng.

Kỳ thực Hứa Tùy rất muốn hỏi anh tại sao? Một trái tim vốn đã nguội lạnh và rút lui, giờ đây lại chầm chậm sống trở lại.

Châu Kinh Trạch là thuốc độc, cô từng thử cố gắng cai, song lại phát hiện bản thân đã nghiện quá nặng.

Đột nhiên, một giọng nói nghiêm túc kéo lại suy nghĩ của Hứa Tùy: "Bạn nữ ngồi hàng thứ ba sát bên phải cửa sổ, em dịch nghĩa của từ 'crush' đi."

Lên lớp không nghe giảng bị bắt tại trận, Hứa Tùy đành phải đứng dậy trả lời câu hỏi, may mà không khó lắm: "Thưa cô, động từ là nghiền nát, dập nát. Danh từ là nước uống trái cây ạ."

"Ngồi xuống đi." Giáo viên Tiếng Anh gật đầu.

"Thật ra 'crush' trong Tiếng Anh còn có một ý nghĩa khác, làm danh từ, khu cách ly dã thú, hay còn được gọi là tình yêu thầm kín cháy bỏng, song lại nhút nhát và ngắn ngủi, một tình yêu cuồng nhiệt." Giáo viên Tiếng Anh bổ sung.

Hứa Tùy chợt ngước mắt lên, tiếp tục ngẫm nghĩ lại cẩn thận ý nghĩa của "crush" mà cô giáo nói. Cô vốn muốn tra sách, kết quả vô tình liếc một cái liền dừng lại.

Tờ giấy nháp viết đầy tên của Châu Kinh Trạch.

Phải không? Tình yêu thầm kín cháy bỏng nhưng nhút nhát và ngắn ngủi ư?

...

Hứa Tùy gần như ăn cháo trắng suốt một tuần, cuối cùng cũng dần dần hồi phục. Ngày có thể trở lại ăn uống bình thường, Hứa Tùy đăng một

dòng trạng thái lên vòng bạn bè: Cảm giác được trở lại ăn uống bình thường đúng là tuyệt vời, không có đồ ăn cay khiến mình khổ sở chết mất.

Đăng còn chưa được năm phút, Đại Lưu là người đầu tiên bình luận: "Những bữa ăn không có em gái Hứa, cứ luôn cảm thấy thiếu chút mùi vị."

Hứa Tùy trả lời lại bằng một biểu tượng dập đầu, khi cô đang định thoát khỏi Wechat, thì vòng bạn bè có thêm một thông báo số 1 màu đỏ. Ảnh đại diện trong khung ảnh nhỏ là Kratos Đại Nhân thân quen.

Mí mắt cô giật giật, mở ra thì nhìn thấy ZJZ bình luận:

[Qua đây, mời cậu ăn cơm.]

Châu Kinh Trạch trước giờ thích trêu đùa, Hứa Tùy không phân biệt được thật giả, cô hỏi: [Chắc chắn chứ?]

ZJZ trả lời: [Ừ, không lừa cậu đâu.]

Sau khi nhìn thấy tin nhắn này, Hứa Tùy chạy từ thư viện về phòng ký túc, cô thay một bộ quần áo khác rồi lại chạy vội tới Kinh Hàng tìm Châu Kinh Trạch.

Hứa Tùy bước vào cổng lớn Kinh Hàng, đi về phía con đường nhỏ bên phải. Khi cô vội vã bước lên bậc thềm thì không may đụng phải một người, cô lên tiếng xin lỗi: "Xin lỗi."

"Không sao." Xem ra tính khí của đối phương khá tốt.

Hứa Tùy ngẩng đầu thuận theo giọng nói, cô phát hiện đối phương cũng mặc đồng phục huấn luyện đặc trưng của Học viện Hàng không, gương mặt quen thuộc. Bất chợt, não bộ cô lóe lên, đây chẳng phải là đối thủ thi đấu bóng rổ với Châu Kinh Trạch vào tuần trước hay sao, tên là gì ấy nhỉ, à Cao Dương.

Hứa Tùy gật đầu, đi vòng qua bọn họ, mới bước được hai ba bước bậc thềm thì bất ngờ, một chàng trai cao lớn đứng bên cạnh Cao Dương tóm

lấy cánh tay cô, ngữ khí châm chọc:

"Chà, đây chẳng phải là Hứa Tùy sao?"

Giọng nói này quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn được nữa, là người ác cảm nhất trong ký ức của Hứa Tùy. Cô ngước mắt nhìn, không ngờ lại là Lý Lâm, bạn cùng lớp khi cô học lớp 10 ở Lệ Ảnh.

Hứa Tùy và Lý Lâm không thân, hồi đi học cậu ta thích nịnh nọt người khác, do vậy mới ngông nghênh coi mình là Lão Đại, tính tình xấu xa, thường xuyên bắt nạt những bạn học yếu đuối nhỏ con trong lớp.

Không ngờ cậu ta lại thi được tới đây.

Hứa Tùy không hề muốn phát sinh quá nhiều liên hệ với loại người như Lý Lâm, cô gật đầu một cách vô cảm, sau đó giật tay ra khỏi tay Lý Lâm muốn rời đi, ai ngờ Lý Lâm lại càng siết chặt hơn.

Hôm nay Hứa Tùy mặc một chiếc áo len dệt kim dáng ngắn màu tím nhạt, để lộ ra phần bụng phẳng lì thoắt ẩn thoắt hiện, quần jeans màu xanh lam, mái tóc dài ngang vai suôn mượt buông lơi phía sau đôi tai tròn trắng ngần, mặt nhỏ bằng bàn tay, cả người toát lên một vẻ ngoan ngoãn mềm mại.

Lý Lâm quan sát Hứa Tùy từ trên xuống dưới, cậu ta nhướng mày huýt sáo, giọng điệu hệt tên côn đồ "Bạn học cũ à, giờ xinh đẹp quá nhỉ, để lại số điện thoại đi, sau này còn tâm tình chuyện cũ."

Bất luận là giọng điệu nói chuyện hay hành vi vào giờ phút này của Lý Lâm, nó đều khiến Hứa Tùy cực kỳ không thoải mái. Nhân lúc Lý Lâm không chú ý, Hứa Tùy giẫm lên trên một phát, kẻ bị đau lập tức buông tay.

Hứa Tùy vội bước lên trước, đồng thời để lại một câu: "Tôi với cậu không thân."

Cao Dương nghe vậy thì nhìn về phía Lý Lâm. Lý Lâm bị câu nói này làm cho đỏ mặt tía tai, cậu ta không ngờ dưới lớp vỏ bọc ngoan ngoãn của

Hứa Tùy lại giấu một cái gai mềm, khiến cậu ta bẽ mặt ngay trước mặt Cao Dương.

Lý Lâm tức điên người, cậu ta hướng về phía bóng lưng Hứa Tùy hét lên: "Nhìn thấy chưa, cái điệu bộ này, bố người ta còn là liệt sĩ cơ đấy."

Quả nhiên, khi câu này được nói ra, Hứa Tùy quả nhiên đã dừng bước, ánh mặt trời ấm áp của buổi chiều xuyên qua kẽ lá hắt xuống dưới, bóng lưng cô nhìn có vẻ bi thương.

Ngay khi Lý Lâm tưởng mình đã gây khó dễ được cô, Hứa Tùy quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo, đáp trả một cách bình tĩnh: "Thật vậy, tốt hơn so với đứa con trai của nhà giàu mới nổi."

"Nhà giàu mới nổi" đã chọc thẳng vào nỗi đau của Lý Lâm một cách chuẩn xác, cậu ta bước ba bước thành hai bước lên bậc thềm, túm lấy cổ áo Hứa Tùy, hung ác nói: "Mẹ kiếp, cậu vừa nói gì?"

Kể từ lúc Lý Lâm nhắc đến bố cô một cách vô lễ, mọi sự tốt bụng và lương thiện của Hứa Tùy đều bị rút cạn. Cô liếc nhìn Lý Lâm đang định lặp lại câu nói kia từ trên xuống dưới.

Bỗng nhiên, một lon nước có ga đập thẳng vào sau gáy Lý Lâm, "bịch" một tiếng, cùng lúc này, chất lỏng màu cà phê sẫm đổ hết lên lưng cậu ta, quần áo lập tức ướt đẫm.

Lý Lâm ngẩng cổ, cánh tay buông thõng chầm chậm cuộn chặt thành nắm đấm: "Mẹ kiếp! Đứa nào làm vậy?"

"Bố mày đấy." Một giọng nói uể oải kiêu ngạo truyền đến.

Mọi người ngoảnh về hướng phát ra tiếng nói, Lý Lâm quay đầu. Châu Kinh Trạch đứng bên dưới cách bọn họ khoảng mười bậc thềm, bên cạnh còn có mấy người bạn. Anh mặc áo T-shirt đen, quần jogger có khóa, đang nghịch chiếc bật lửa màu bạc trong tay. Anh nâng mắt lên nhìn Lý Lâm, đôi mắt đen tuyền phát sáng và không nhìn rõ được cảm xúc, đốm lửa đỏ nơi kẽ tay chốc chốc lại bùng lên.

Rõ ràng là anh ngước đầu nhìn bọn họ, song trong không khí lại sản sinh ra một loại tư vị của nhìn kẻ bề tôi. Ánh mắt Châu Kinh Trạch bình lặng nhìn Lý Lâm, kẻ phía sau thầm sợ hãi trong lòng, cơn giận dữ ban đầu vơi bớt đi một nửa.

Lý Lâm không biết Châu Kinh Trạch sẽ làm gì.

Cao Dương đứng bên cạnh, chủ động lên tiếng chào hỏi. Châu Kinh Trạch hai tay đút túi, bước chậm rãi thong thả lên trên bậc thêm, mấy chàng trai đi theo phía sau, phút chốc xuất hiện một khí thế mạnh mẽ.

Lý Lâm lùi ra sau một bước theo bản năng, song không cam tâm làm kẻ yếu thế mà trừng mắt nhìn anh. Châu Kinh Trạch bước tới trước mặt Hứa Tùy, ôm lấy bả vai cô: "Đi thôi."

Suốt quá trình không hề liếc Lý Lâm lấy một cái.

Chịu đấy, cậu ta dựa vào đâu mà ngông cuồng như thế? Lý Lâm nhìn chằm chằm vào bóng lưng đang rời đi của bọn họ, giọng điệu châm biếm: "Châu Kinh Trạch, câu có biết quá khứ Hứa Tùy trông như thế nào không? Ha ha ha trước kia tôi và cậu ta là bạn cùng lớp, mặt rỗ, vừa béo vừa xấu, tôi vẫn giữ ảnh đấy cậu có muốn xem không?"

Ngụ ý là ánh mắt của Châu Kinh Trạch cậu hóa ra cũng chỉ có vậy.

Châu Kinh Trạch cảm giác được rõ ràng cô gái đang được anh ôm dưới cánh tay run lên. Anh dừng bước, thu tay về xoay người, nhướng mày, một dáng vẻ dấy lên hứng thú:

"Thế à, đưa tôi xem xem."

Lý Lâm bước lên trước hai bước, cúi đầu tìm di động, nào ngờ Châu Kinh Trạch tiến tới, đấm thẳng cho cậu ta một cú ngã vật ra đất, di động bị quăng ra tít đằng xa.

Cục diện lập tức trở nên hỗn loạn, thấy Lý Lâm muốn bò dậy, Châu Kinh Trạch lại bồi thêm một cước. Thịnh Nam Châu và Đại Lưu vội vã giữ

anh lại, song không ngăn nổi.

Đôi mắt đen tuyền của Châu Kinh Trạch đè nén tia ác ý nồng nặc, đánh cậu ta cứ như thể phát điên rồi vậy. Thịnh Nam Châu sốt ruột đành phải hét lên: "Không được đánh! Còn đánh nữa là cậu sẽ bị phạt đấy, kỷ luật của Học viện Hàng Không nghiêm khắc như thế nào cũng không phải cậu không biết!"

Lý Lâm bị đánh cho hoa hết cả mắt, cậu ta che lồng ngực thở hổn hển, chửi mắng: "ĐMM! Tao nhịn mày lâu lắm rồi, vì một đứa con gái mà mày đánh cả bạn học."

"Mày đợi mà bị phạt đi!" Lý Lâm lộ ra nụ cười đắc ý.

Lý Lâm chỉ mong sao Châu Kinh Trạch bị phạt, cậu ta ngứa mắt tên này lâu lắm rồi.

Châu Kinh Trạch ngồi vắt ngang trên người cậu ta, anh trực tiếp túm lấy cổ áo Lý Lâm, mắt nhìn thẳng, tốc độ nói rất chậm:

"Cho mày hai lựa chọn. Một, xin lỗi cô ấy; hai, sau này nơi nào có tao thì mày phải đi đường vòng."

Lý Lâm bị túm cổ thở không ra hơi, cậu ta nhổ một bãi nước bọt vào anh, ngước đầu nói:

"Mày là cái thá gì mà tao phải nghe lời mày?"

Châu Kinh Trạch nhìn chằm chằm Lý Lâm phát ra một tiếng cười ngạo nghễ, điệu bộ bất cần đó lại xuất hiện rồi: "Thi đấu, mày chọn đi."

Đồng thời, Châu Kinh Trạch buông tay đang túm chặt cổ áo Lý Lâm. Lý Lâm lại một lần nữa ngã vật ra đất. Gáy bị đập, cậu ta chửi một câu: ĐM!"

Liên quan đến thi đấu, Lý Lâm không lên tiếng nói nữa, quả thực cậu ta không bằng Châu Kinh Trạch. Song Cao Dương đứng bên cạnh vẫn luôn

im lặng bất ngờ lên tiếng:

"Tôi đấu với cậu."

Châu Kinh Trạch phun ra một chữ: "Tùy."

"Cuộc thi kỹ thuật bay một tháng sau, cũng là lần bay thử đầu tiên của chúng ta." Cao Dương nói.

Các huấn luyện viên đều cho rằng Châu Kinh Trạch là một phi công thiên tài, ưu tú, thông minh, sinh ra để dành cho bầu trời. Cao Dương muốn xem xem liệu có phải như vậy thật hay không.

"Ừa."

Cao Dương đỡ Lý Lâm dậy, Lý Lâm lau máu ở khóe miệng, nói với giọng khiêu khích: "Nếu mày thắng, tao sẽ xin lỗi cậu ta. Còn nếu mày thua, thì mày phải khỏa thân chạy mười vòng trong sân vận động Kinh Hàng, đồng thời hét to tôi là kẻ thua cuộc."

Ván cược này quá lớn, nhóm người Thịnh Nam Châu ngoảnh đầu để xem phản ứng của Châu Kinh Trạch. Chuyến bay đầu tiên có thành công hay không không phải chuyện đùa, ngoài thực lực của mình ra, thì còn có vị trí địa lý, thời tiết, hướng gió. Cũng có thể nói, phải thiên thời địa lợi nhân hòa thì mới thắng được.

Ván cược này thật sự quá lớn rồi, đặc biệt là đối với một người cao ngạo như Châu Kinh Trạch. Cô không tưởng tượng ra được cảm giác khi lòng tự tôn của Châu Kinh Trạch bị người ta chà đạp.

Hứa Tùy đứng bên cạnh vội vàng kéo vạt áo của Châu Kinh Trạch, cô nói nhỏ: "Thôi bỏ đi, đừng thi đấu nữa, mình không sao đâu."

"Chúng ta đi đi."

Lý Lâm thừa thắng xông lên, cố ý khích anh: "Thế nào, mày dám không?"

Châu Kinh Trạch bỗng bật cười, anh nâng mí mắt lên nhìn cậu ta, ngữ khí nhàn tản thong dong:

"Có gì mà không dám."

~Hết chương 29~

Chương 30: Khiến người ta rung động

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi đám người đó rời đi, Châu Kinh Trạch hệt như chưa từng có chuyện gì xảy ra, anh đưa Hứa Tùy tới nhà hàng trên nhà ăn tầng hai ăn cơm. Bởi vì Châu Kinh Trạch chiêu đãi nên Thịnh Nam Châu và Đại Lưu đã gọi liền một lúc hai suất.

Châu Kinh Trạch dựa lưng vào chiếc ghế màu xanh lam, anh đang cầm di động chơi game, nghe thấy tiếng động thì ngước mắt liếc hai người ngồi đối diện, anh bật ra tiếng cười chế nhạo:

"Hình tượng!"

"Haiz, còn không phải muốn ra vẻ với em gái Hứa sao!" Đại Lưu ngồi xuống rồi nói.

Vành tai Hứa Tùy nóng ran, cô vội nói: "Không phải đâu."

Một nhóm người lần lượt ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm, trò chuyện chẳng được mấy câu lại chuyển chủ đề về trận cá cược. Đại Lưu vừa gặm xương sườn vừa nói: "Đánh giá kỹ thuật bay vào tháng sau chẳng phải kỳ thi cuối kỳ sao? Mình nghe nói còn có cả phóng viên thành phố tới làm chuyên đề, thằng oắt đó đúng là biết chọn ngày thật."

Thịnh Nam Châu nhớ tới Cao Dương với vóc dáng cao gầy, ngày thường không thích nói chuyện, ánh mắt lại còn có chút u ám kia thì ngán ngẩm, anh ấy cười lạnh một tiếng: "Thằng mọt sách đó bình thường có nỗ lực thế nào cũng đâu theo kịp được cậu. Kiểm tra bay giả lập và lý thuyết Tiếng Anh lần trước cậu đứng thứ nhất đúng không? Có lẽ giáo viên đi đến đâu cũng khen cậu nên cậu ta cay cú."

Châu Kinh Trạch nhíu mày, không có chút ký ức nào: "Không nhớ nữa."

"Cậu nói cái này mình mới nhớ, hình như bất luận là kiểm tra đánh giá nào thì thành tích của cậu ta đều đứng đằng sau ông Châu, ngoại trừ trận đấu bóng rổ lần này." Đại Lưu đập mạnh vào đầu, lại chuyển chủ đề: "Người anh em, có tự tin không?"

Châu Kinh Trạch chán chẳng buồn tung hứng với Đại Lưu, anh vặn nắp chai nước lạnh uống một ngụm, mắt quét tới Hứa Tùy đang ngồi đối diện, phát hiện đồ ăn ở trước mặt cô hầu như không hề động đũa.

Cô dùng đũa chọc vào bát cơm, hàng mi đen dày rũ xuống, không biết đang nghĩ gì.

"Không đủ cay à?" Châu Kinh Trạch nhướng mày, suy đoán.

Hứa Tùy lắc đầu, cô đang nghĩ về vụ cá cược, một người kiêu ngạo như Châu Kinh Trạch, cô thật sự không tưởng tượng ra được dáng vẻ anh thua trước người ta, đó chẳng phải là chà đạp lòng tự tôn của anh xuống dưới chân hay sao?

"Vụ cá cược đó hay là bỏ đi nhé, nếu thua thì phải làm sao?" Hứa Tùy lo lắng.

Châu Kinh Trạch vặn nắp chai nước lại, nụ cười hờ hững lại mang theo chút kiêu căng: "Mình sẽ không thua."

Sau khi quay về trường, Hứa Tùy kể lại chuyện này cho Hồ Thiến Tây nghe, chị đại nghe xong tức đến mức đập bàn: "Cái tên Lý Lâm đó bị điên hả, Tùy Tùy, cậu có bị thương không?"

Hứa Tùy vừa mới mua kẹo cầu vồng ở cửa hàng tiện lợi, cô đưa cho Hồ Thiến Tây, nói: "Mình không sao, chỉ là trận cá cược đó của Châu Kinh Trạch..."

"Yên tâm đi, cậu ấy có chừng mực." Hồ Thiến Tây khua tay.

Cô ấy bóc vỏ kẹo cầu vồng, cắn một miếng, chua chua ngọt ngọt, sau đó lại lên tiếng: "Cơ mà Tùy Tùy, mình thật sự cảm thấy cậu ấy có chút

thích cậu đấy, nếu không sao cậu ấy cứ luôn đặc biệt quan tâm cậu vậy chứ?"

Đường tiểu thiếu gia có tiền có sắc, hết lần này tới lần khác phạm mệnh hoa đào nát, nhiều lần bị tra công lừa tiền lừa tình cảm, một ngày nọ vì tức giận mà gia nhập hệ...

Trái tim Hứa Tùy đập thịch lên, song vẫn phủ nhận: "Bởi vì cậu ấy tốt bụng."

Từ cấp ba đã như thế rồi, dưới vẻ bềngoài bảnh bao phóng đ4ng là sự chính trực và lương thiện, tôn trọng mọi người, là một chàng trai vô cùng xuất sắc, có gia giáo tốt.

Sự phủ nhận bản thân và nhạy cảm trong tình yêu của Hứa Tùy khiến cho HồThiến Tây thở dài thườn thượt, cô ấy nhìn Hứa Tùy: "Hay là thử chút đi, tỏ tình với cậu ấy xem sao? Cậu nói rồi đó, cậu ấy rất tốt, cậu định cứ thích thầm trong im lặng như thế này đến khi nào?"

"Mình không dám." Ánh mắt Hứa Tùy xuất hiện tia rụt rè.

"Hay là cược một lần, nếu cậu ấy thắng thì cậu tỏ tình, thế nào?" Hồ Thiến Tây khuyến khích, "Thử đi mà, nói không chừng cậu có thể kết thúc mối tình đơn phương ba năm này đấy."

Hứa Tùy trầm lặng rất lâu, cuối cùng gật đầu: "Được."

Buổi tối tắm xong, Hứa Tùy vẫn lo lắng chuyện lúc sáng, cô gửi tin nhắn hỏi: [Cuộc thi bay sắp tới, không phải cậu mắc chứng sợ không gian kín sao?]

Hai phút sau, màn hình bật sáng, zjz trả lời: [Ai nói với cậu là mình mắc chứng sợ không gian kín?]

Hứa Tùy do dự giây lát, nói: [Hồi cấp ba mình nghe bọn họ nói.]

Dường như cách rất lâu sau zjz mới trả lời: [Không tính là sợ không gian kín, chỉ một chút thôi. Nói chính xác hơn thì là sợ không gian vừa tối vừa ngột ngạt, mà cuộc thi tổ chức vào ban ngày.]

Hứa Tùy đang định trả lời, Châu Kinh Trạch lại gửi tin nhắn nữa đến:

[Đừng lo lắng.]

Hứa Tùy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cô bỏ di động sang một bên, ngồi vào bàn học với mái tóc vẫn chưa khô, cô bật đèn bàn, lấy một cuốn nhật ký từ trong ngăn kéo ra, bên trong kẹp một bức thư.

Trên mặt giấy bức thư có một vài dấu vết, cũ kỹ lỗi thời, Hứa Tùy miết một góc của bức thư nhìn nó hồi lâu. Bức thư này được viết khi cô bắt đầu thích thầm Châu Kinh Trạch, luôn hoang tưởng rằng một ngày nào đó có thể đưa nó cho anh.

Song cô chưa bao giờ dám lấy ra.

Đến tận bây giờ, thỉnh thoảng Hứa Tùy vẫn xóa và sửa lại lên trên giấy để viết thư. Dù cho thời đại ngày nay việc viết thư tỏ tình đã là một chuyện lỗi thời rồi.

Thế nào, có tỏ tình không?

Chi bằng cược một lần?

***

Ngày giao hẹn thi đấu rất nhanh đã đến gần, bởi vì mấy ngày nay là ngày đánh giá cuối kỳ của Học viện Hàng không Kinh Bắc, thế nên nhóm người Hứa Tùy lúc lên lớp thường xuyên nghe thấy âm thanh gầm rú trên đỉnh đầu, máy bay kéo theo đuôi vút qua mái nhà, bay vọt lên trời mây.

Ngày diễn ra trận thi đấu giữa Châu Kinh Trạch và Cao Dương đã gây chấn động toàn Học viện. Phong cách học tập của Kinh Hàng trước giờ

luôn phóng khoáng tự do, sau khi nghe được trận cá cược của đám sinh viên, các giáo viên và nhân viên quản lý không hề lấy làm lạ.

Trên sân bay của Kinh Hàng có rất nhiều giáo viên, còn có một phóng viên, một nhiếp ảnh gia. Thầy Trương và nhân viên quản lý nhìn nhau cười: "Thú vị thật, có một loại bọng bột non trẻ của chúng ta năm đó."

"Phóng viên Tống, đúng lúc ở đây có trận thi đấu, có tư liệu để viết báo rồi đấy." Thầy Trương cười khà khà, tiếp tục quay đầu nhìn nhân viên quản lý máy bay, nói, "Lão Cố, chúng ta cược đi, anh cược ai thắng?"

"Đương nhiên là cược sinh viên của tôi – Châu Kinh Trạch rồi." Nhân viên quản lý máy bay nói.

"Vậy tôi cược Cao Dương, thằng nhóc này cũng không tồi, rất nỗ lực."

Trước khi trận đấu bắt đầu, một nhóm người đi đến phòng điều khiển, do Châu Kinh Trạch đã nói trước với giáo viên, mà Lão Cố lại thương anh, thế nên Hứa Tùy và Hồ Thiến Tây cũng được cho phép cùng vào trong phòng điều khiển, theo dõi toàn bộ trận đấu này.

Trong màn hình, Châu Kinh Trạch mặc đồng phục phi công màu xanh lam, quần đen, trên vai là logo máy bay được thêu bằng chỉ vàng, đôi mắt dưới vành mũ đen tuyền sắc bén, cổ anh thẳng tắp, trên gương mặt lạnh lùng nhếch một nụ cười thoải mái dễ chịu, khiến cho anh trông vừa tiêu sái lại vừa đẹp trai ngời ngợi.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tùy thấy Châu Kinh Trạch mặc đồng phục phi công chính thức, cách màn hình, đôi mắt cô không chớp, nhìn đến mức tim đập lên thình thịch.

Phi công tập sự và giáo viên hướng dẫn cùng nhau bước vào buồng lái máy bay, khoảnh khắc Châu Kinh Trạch ngồi xuống, anh nhanh chóng quét mắt kiểm tra một loạt các thiết bị trong buồng lái.

"Cảm giác em không căng thẳng chút nào." Giáo viên hướng dẫn cười nói.

Châu Kinh Trạch cắn một cây bút đánh dấu, hạ trán buộc tập tài liệu trên đầu gối lên đùi phải, nhếch khóe miệng: "Em giả vờ đấy."

"..." Giáo viên hướng dẫn.

Mới đầu, Châu Kinh Trạch còn có chút căng thẳng, song khi máy bay khởi động, bắt đầu chao đảo rồi chầm chậm cất cánh, tâm trạng căng thẳng lo lắng của anh đã vơi đi đôi chút.

Những giáo viên ở bên ngoài màn hình xem Cao Dương cất cánh trước. Đường bay thử nghiệm này không dài, bay từ trung tâm thành phố Kinh Bắc tới Đồng Quang, thành phố Sa mạc, rồi sau đó bay ngược trở lại theo đường bay cố định.

Máy bay của Cao Dương là T-789018, còn Châu Kinh Trạch là máy bay dân dụng G-588017, hai chiếc máy bay lần lượt bay lên bầu trời. Sau khi máy bay cất cánh êm ái và không bị rung lắc, Aupi (chế độ lái tự động) bắt đầu được khởi động.

Châu Kinh Trạch thở phào nhẹ nhõm, anh vừa xem số liệu trên bảng thiết bị, vừa đánh dấu vào tập tài liệu trên đầu gối, thoăn thoắt như gió. Nhưng tiếc là cảnh đẹp không kéo dài được lâu, khi lái được nửa chặng đường, máy bay xuất hiện sự cố kỹ thuật.

Bảng điều khiển hiển thị nhiệt độ của dầu động cơ số 3 quá cao, trang động cơ xuất hiện tin cảnh báo. Tin cảnh báo kêu tít tít nhắc nhở Châu Kinh Trạch rằng, hôm nay vận may của anh không tốt, máy bay xuất hiện sự cố ngoài ý muốn.

Những con chữ cảnh báo đập vào mắt đau nhức, nó nhắc nhở Châu Kinh Trạch phải nhanh chóng giải quyết vấn đề. Các giáo viên và giám sát viên ở ngoài màn hình cũng không ngờ Châu Kinh Trạch lại gặp phải sự cố có sác xuất thấp như vậy.

Hứa Tùy đứng ở đó, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, thầm cầu mong Châu Kinh Trạch nhất định phải giải quyết mọi chuyện thuận lợi.

Quay trở lại màn hình, giáo viên hướng dẫn ngồi ở ghế lái phụ nói: "Cần thầy giúp không?"

Châu Kinh Trạch lắc đầu, anh giơ tay chọn tắt máy phát điện, chất giọng trầm thấp mang một vẻ điềm tĩnh: "Để giảm bớt phụ tải cho máy phát điện và giảm nhiệt độ của dầu bôi trơn, em đã tắt một trong các máy phát điện rồi."

Kết quả trang động cơ vẫn hiển thị tin cảnh báo.

"Bây giờ thì sao?" Giáo viên hướng dẫn hỏi.

"Tắt engine." Châu Kinh Trạch hơi cuộn đầu lưỡi, thanh âm lưu loát lại tiêu chuẩn bật ra từ trong cổ họng.

Phản ứng của anh khá nhanh nhạy.

Nhân viên quản lý ở bên ngoài màn hình lộ vẻ ngưỡng mộ, không tự chủ được mà thốt ra một câu: "Tuyệt vời!", Hứa Tùy đứng ở phía sau cũng không khỏi nở nụ cười.

Mây trôi bên ngoài cửa sổ, giáo viên hướng dẫn không giơ ngón cái về phía Châu Kinh Trạch, thay vào đó ông cong cánh tay giơ nắm đấm về phía anh, Châu Kinh Trạch sững người giây lát, sau đó đôi môi mỏng cong lên cụng tay với giáo viên hướng dẫn.

Khi bay trở về, máy bay xuyên qua những tầng mây, bay phía trên thành phố Sa mạc, dưới bầu trời xanh ngắt là một sa mạc vô tận, những mảng lớn màu đỏ và màu nâu giống như bức tranh ghép lại vậy. Dưới sự phản chiếu của ánh sáng, nó trở thành một dải cầu vồng lưu động.

Hiện tại là 5 giờ 59 phút sáng, Châu Kinh Trạch lái máy bay, băng qua đường bay Kinh 31, băng qua sa mạc, khi vô thức nhìn ra bên ngoài, anh sững sờ.

Mặt trời màu đỏ cam đang từ từ nhô lên, xé toạc một lỗ, tỏa xuống mặt đất ngàn vạn ánh sáng, sương mù dần tan đi, do mặt trời cách gần hơn mọi

ngày.

Châu Kinh Trạch dường như cảm nhận được độ nóng của nó, từ màu đỏ cam chầm chậm chuyển sang màu vàng kim, giống như một vũ trụ mới xuất hiện trước mắt bạn vậy.

Ngàn vạn ánh sáng, tuy ngắn nhưng rực rỡ.

"Thầy, thầy có thể giúp em chụp một bức ảnh mặt trời mọc bên ngoài cabin được không ạ?" Châu Kinh Trạch hỏi.

Giáo viên hướng dẫn liếc nhìn ra bên ngoài, rồi quay đầu lại nói đùa: "Sao thế, chưa nhìn thấy mặt trời mọc bao giờ à?"

"Vâng, đây là lần đầu tiên." Châu Kinh Trạch cười.

Hóa ra đúng như Hứa Tùy nói... Bình minh không hềthua kém hoàng hôn, tiếp tục chờ đợi, rồi sẽ gặp được phong cảnh đẹp hơn nữa.

Đây là lần đầu tiên anh lái máy bay gặp được bình minh.

Ngoài màn hình, rõ ràng máy bay vẫn đang trong quá trình bay trở lại, thế mà nhân viên quản lý đã bày ra điệu bộ sinh viên của mình thắng chắc rồi, đắc ý nói: "Thế nào hả, Lão Trương, có muốn bỏ chính theo tà không, nếu không thì 200 tệ này của anh khó mà giữ được."

Thầy Trương lắc đầu, vẻ mặt cố chấp: "Mặc dù biểu hiện của Châu Kinh Trạch rất đáng khen, song phần quan trọng nhất trong chuyến bay chính là hạ cánh an toàn, vẫn còn chưa đến nơi mà không đúng sao? Tôi thấy Cao Dương mới là người thắng cuộc, con người thằng nhóc này tương đối ôn hòa, biết kiềm chế, đáng tin cậy, ổn định nữa. Còn Châu Kinh Trạch quá sắc sảo, trên người cậu ta có quá nhiều yếu tố không chắc chắn."

Trong ngành nghềbay này nhất định phải thận trọng, ôn hòa, tuyệt đối không được xảy ra sai sót, mà Châu Kinh Trạch rõ ràng không thuộc nhóm người này, anh mạo hiểm, thay đổi, khiến người ta không nắm rõ được.

Bầu không khí rơi vào trầm lặng, nhân viên quản lý tiếp tục lên tiếng: "Nói như thế không sai, nhưng ban nãy anh cũng nghe thấy rồi đấy, các thao tác của em ấy đều rất linh hoạt, khi ra chỉ thị với phi công phụ, những điều mà chúng ta cùng phi công phụ nghĩ còn chưa kịp nói ra, thì em ấy đã như thể biết được điều mà chúng ta nghĩ trong lòng là gì, đưa ra phán đoán, tức khắc đưa ra "tín hiệu truy cập thành phố Sa mạc"."

"Những chỉ lệnh mà thằng nhóc này đưa ra đều là dựa vào sự nhạy bén và trực giác của một con đại bàng, em ấy là một phi công thiên tài, người thực sự được sinh ra để dành cho bầu trời."

Giáo viên im lặng hồi lâu, nói: "Xem tiếp đi đã."

Hai chiếc máy bay chuẩn bị hạ cánh, tất cả mọi người ở bên ngoài màn hình đều mở to mắt nhìn. Cao Dương hạ cánh gần như tuân thủ nghiêm ngặt theo chỉ dạy của giáo viên, cuộc hạ cánh vô cùng đạt tiêu chuẩn, toàn bộ thao tác đều không có gì bất thường.

Thầy Trương thở phào một hơi.

Châu Kinh Trạch ngồi trong buồng lái, sau khi kiểm tra hàng loạt các thiết bị máy móc xong, anh nhắm thẳng vào R1, đường tâm của đường băng, sau đó tạo thành một góc nhỏ với đường băng, rồi từ từ hạ xuống.

Biểu cảm của anh vô cùng điềm tĩnh, thậm chí còn có chút tự đắc, khi máy bay cách mặt đất khoảng chừng 35 feet, đôi tay với các khớp xương rõ ràng của anh giữ chặt cần điều khiển, kéo nhẹ lên trên, khiến cho mũi máy bay ngước dậy.

Từ đầu tới cuối trạng thái của Châu Kinh Trạch luôn thoải mái thành thạo, anh nhắm chuẩn vào cuối đường băng, máy bay chầm chậm hạ xuống, góc độ giữa nó và mặt đất càng ngày càng thu nhỏ.

Lúc tiếp đất chỉ có một vài rung lắc nhẹ.

Đối với một học viên mà nói, thì đây là một thao tác gần như không thể hoàn thành. Người trong phòng điều khiển hít một hơi thật sâu, cú hạ cánh

này quá tuyệt vời, không chê vào đâu được.

"Anh thắng rồi." Thầy Trường đưa ra kết luận cuối cùng.

Lời vừa dứt, đám thanh niên trong phòng điều khiển thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc, lập tức lao ra ngoài. Hồ Thiến Tây nháy mắt với Hứa Tùy, cũng kéo cô chạy ra theo.

Trên đường băng của sân bay, nhóm người Thịnh Nam Châu nhào qua ôm chầm lấy Châu Kinh Trạch, Đại Lưu vỗ vào vai anh: "Người anh em, cậu cừ lắm."

"Lần này ông đây thực sự phục cậu sát đất." Thịnh Nam Châu vui mừng thay cho anh.

Cao Dương và Lý Lâm đứng ngoài đường băng, vẻ mặt của Cao Dương không tốt chút nào, song vẫn gắng gượng giữ được vẻ bình tĩnh trên mặt, cậu ta đi qua bắt tay với Châu Kinh Trạch, lịch sự nói: "Chúc mừng cậu."

Châu Kinh Trạch liếc bàn tay chìa ra của đối phương, nhưng anh không bắt lại, mà ánh mắt chuyển qua Lý Lâm đứng bên cạnh, thanh âm lạnh lùng nói:

"Nhớ xin lỗi cô ấy."

Biểu cảm của Lý Lâm đã không thể dùng từ khó coi để hình dung nữa rồi, cậu ta nói một cách không tình nguyện: "Biết rồi."

Một nữ phóng viên đi tới phỏng vấn Châu Kinh Trạch, hỏi: "Xin hỏi làm thế nào mà cậu hạ cánh được hoàn hảo như vậy?"

"Trực giác." Châu Kinh Trạch nói ra hai chữ ngắn gọn đơn giản.

Song Hứa Tùy nghi ngờ là do anh lười nói, bật ra hai chữ đó để qua mặt phóng viên, quả nhiên, cô đoán đúng rồi. Một giây sau, nữ phóng viên tiếp tục hỏi: "Cậu có kỳ vọng gì với bầu trời xanh trong tương lai không?"

Châu Kinh Trạch trở nên nghiêm túc, anh giơ tay về phía cô ấy tỏ ý bảo phóng viên sát lại gần, phóng viên nghe theo tiến lên trước hai bước, trên mặt anh lộ ra một nụ cười bỡn cợt:

"Chị đoán xem."

Nói xong, phóng viên đứng sững tại chỗ, mà Châu Kinh Trạch vừa ngước mắt liền nhìn thấy những ánh mắt xấu xa của đám con trai trong lớp ở phía sau thì lập tức lùi lại.

Đám con trai trong lớp Châu Kinh Trạch chạy tới chúc mừng, trước giờ lớp một và lớp hai chưa từng đối đầu nhau, lần nay xem như anh đã thay mọi người trút được cục tức rồi.

Các chàng trai vây quanh Châu Kinh Trạch, lịch sự chúc mừng trước: "Chúc mừng đại thần nhé, lại giúp lớp chúng ta nở mày nở mặt rồi."

"Có phải nên mời khách không nhỉ, nếu không khó nói lắm đấy."

"Mời."

Châu Kinh Trạch bật ra một chữ rồi xoay người tính chạy đi, song yếu không địch lại mạnh, đám con trai túm lấy ống quần anh không cho anh đi. Châu Kinh Trạch loạng choạng suýt ngã, cười mắng:

"Đừng có kéo quần ông đây chứ, mẹ kiếp!"

Một nhóm con trai tung Châu Kinh Trạch lên không trung, còn hô cả khẩu hiệu:

"Lớp một giỏi nhất, Châu Kinh Trạch muôn năm!"

"Lên nào, toàn bộ bầu trời đều là của chúng ta."

Châu Kinh Trạch giữ quần, lời nói ra còn mang vài phần bẳng nhẳng: "Được rồi, trên máy bay không sung sướng như các cậu nghĩ đâu, ông đây sắp nôn rồi."

Giữa chừng, có một sinh viên chuyên ngành đo vẽ bản đồ đi qua, cười trêu nói: "Ai cũng nói bay trên trời là lính trẻ, song ở mặt đất xem ra không ổn lắm nhỉ."

"Đấu một trận là biết ngay thôi? Dù sao trên mặt đất các cậu cũng phải chạy." Châu Kinh Trạch nhướng chân mày, ngữ khí kiêu ngạo.

Những chàng trai khác trong lớp được đà, nói: "Đúng vậy, đều là động vật tự đi bằng hai chân, sao lại còn phân biệt đối xử ngành nghề thế?"

"Thế này đi, lấy vạch trắng này làm điểm xuất phát, ai chạy tới được lá cờ đỏ kia sẽ giành chiến thắng, sao hả?"

"Được thôi."

"Một, hai, ba, chạy!"

Rõ ràng đây là trò chơi ấu trĩ nhất của đám con trai, song họ lại chơi rất hăng say. Ánh nắng chói chang, có chút nhức mắt, Hứa Tùy giơ tay che mắt lại, nhìn về nơi cách đó không xa.

Không biết Châu Kinh Trạch đã cởi bỏ áo khoác từ lúc nào, anh lao về phía trước như một mũi tên, có cơn gió thổi qua, thổi phồng một góc áo của anh, hệt như cánh buồm trên biển khơi vậy.

Khi sắp tới vạch đích, Châu Kinh Trạch ngược lại giảm dần tốc độ, anh xoay người chạy ngược hướng gió, thiếu niên khí thế bừng bừng, còn giơ ngón giữa về phía đám người kia, sau đó lộ ra một nụ cười đầy ngạo nghễ.

Lá cờ đỏ phấp phới trong gió sau lưng anh, hơi thở trên người Châu Kinh Trạch vừa mạnh mẽ vừa ngông cuồng, là kiêu ngạo bất cần, song cũng khiến người ta rung động.

Cơn gió cuốn quanh lá cờ là chàng thiếu niên.

Hứa Tùy nhìn đến mức trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, lần này tim đập nhanh hơn bao giờ hết. Về tình cảm dành cho Châu Kinh Trạch, cô

không ngừng tự mình nghi ngờ, nhạy cảm, tự ti, cô luôn tự mình kéo giữ, bấp bênh thăng trầm.

Nhưng lần này, cô muốn được đến gần ánh sáng một lần.

Ngộ nhỡ bắt được thì sao?

Yêu thầm giống như đám rêu xanh, kín đáo, khô héo úa tàn trong chờ đợi, nhưng khi gió vừa thổi, là lại nhen nhóm nảy nở không ngừng.

"Crush" không phải là tình yêu thầm kín cháy bỏng nhưng nhút nhát ngắn ngủi, mà là tình yêu thầm kín cháy bỏng nhưng nhút nhát và dài lâu, là động từ tiếp diễn.

Sau khi nhóm bọn họ chơi trò chơi xong, các giáo viên đi tới trước mặt đám con trai đang đổ đầy mồhôi, cười nói: "Các em đều phải cố gắng đấy."

Các chàng trai cúi chào đáp lại, song vẫn nghịch ngợm vô cùng: "Tuân theo lời dạy của cấp trên!"

Giáo viên chỉ vào bọn họ cười bất lực, sau đó lấy ra một chiếc huy chương và một bao lì xì đưa cho Châu Kinh Trạch: "Lão Trương bảo thầy đưa cho em, huy chương cũng là của em, khắc tên của em, là phần thưởng của cuộc thi lần này."

Châu Kinh Trạch nhận lấy lì xì và huy chương một cách thản nhiên, đầu lưỡi ấn chặt hàm dưới, cười nói: "Cảm ơn thầy, Lão Cố."

Sau khi giáo viên rời đi, Châu Kinh Trạch cầm lì xì khua khua tay, tỏ ý Hứa Tùy đi qua đó. Hứa Tùy và HồThiến Tây chạy bước nhỏ tới trước mặt bọn họ.

Hứa Tùy ngước đầu nhìn Châu Kinh Trạch, trong mắt chứa tia sáng lấp lánh: "Chúc mừng cậu nhé."

"Vẫn phải cảm ơn cậu, cho cậu đấy, cầm đi mua kẹo đi." Châu Kinh Trạch cười một cách thản nhiên, anh đưa lì xì cho cô.

Dưới ánh mắt dò xét của mọi người, Hứa Tùy cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, cô lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ căng thẳng: "Mình muốn chiếc huy chương kia cơ."4

Ngay khi câu này được nói ra, đám đông bắt đầu hò hét, Thịnh Nam Châu hóng hớt đổ dầu thêm lửa, nói: "Cô giáo Tiểu Hứa, bài đánh giá của mình vẫn còn chưa bắt đầu, mình cũng có chiếc huy chương này, sao cậu không muốn của mình chứ?"

Suy cho cùng cũng là một cô gái da mặt mỏng kỹ tính cẩn thận, Châu Kinh Trạch trầm lặng hồi lâu không lên tiếng, đôi mắt sâu hun hút nhìn chằm chằm vào cô, trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào.

Trái tim đập loạn xạ, Hứa Tùy nửa đường bỏ cuộc, cổ họng khô khốc, khi cô cụp mắt định nói "Mình đùa thôi", thì Châu Kinh Trạch bất ngờ cúi người, thanh âm vang lên bên tai:

"Cầm lấy đi."

~Hết chương 30~

Chương 31: Xin lỗi nhé, cậu ngoan quá rồi

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Mình chỉ muốn giữ làm kỷ niệm thôi." Hứa Tùy bối rối, vội vàng giải thích.

Đám đông vây kín xung quanh, Hồ Thiến Tây thấy bộ dạng này của Hứa Tùy là biết ngay cô đổi ý rồi, để giúp cô tránh ngại ngùng, cô ấy bước tới trước mặt Thịnh Nam Châu, nói: "Đúng vậy, đám sinh viên học Y bọn cháu chưa thấy cảnh đời thì đã làm sao? Thịnh Nam Châu, mình muốn huy chương của cậu, tốt nhất là cậu phải chiến thắng đấy."

Thịnh Nam Châu đột nhiên bị Hồ Thiến Tây đòi huy chương thì sắc mặt có chút mất tự nhiên, anh ấy ho một tiếng: "Đương nhiên là mình sẽ thắng rồi."

Chỉ là một chiếc huy chương thôi mà, Châu Kinh Trạch trông có vẻ không để tâm lắm, anh cúi đầu nhìn di động, không ngẩng đầu lên, nói: "Tám giờ tối nay ở Hồng Hạc."

Có chàng trai búng ngón tay, những người khác phụ họa theo: "Ông chủ Châu thật hào phóng!"

"Được rồi, đừng phí lời nữa, mau biến đi." Châu Kinh Trạch cười lạnh một tiếng.

Sau khi nhóm người họ rời đi, Hồ Thiến Tây và Hứa Tùy khoác tay nhau quay về trường, gương mặt của chị đại đầy vẻ nghi hoặc: "Tùy à, ban nãy là cơ hội tốt để tỏ tình mà, sao cậu lại nửa đường rút lui thế?"

"Mình vẫn chưa sẵn sàng." Hứa Tùy lắc đầu.

Ban nãy nhiều người như vậy, Châu Kinh Trạch lại cách quá gần, hễ chạm phải ánh mắt anh là người Hứa Tùy lại mềm oặt đi, đại não trống rỗng, huống hồ, cô thật sự vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện này.

"Vậy cậu định..." Hồ Thiến Tây thử thăm dò.

Hứa Tùy hít một hơi thật sâu, trong đôi mắt đen láy tràn ngập tia kiên định: "Tối nay."

"Được lắm! Tỏ tình thành công!" Hồ Thiến Tây búng ngón tay.

Hứa Tùy mỉm cười không tiếp lời, cô siết chặt chiếc huy chương vàng nhỏ trong lòng bàn tay.

Yêu thầm là khi vẫn chưa có được, thì đã phải lựa chọn chấp nhận mất đi rồi.

Sáu giờ tối, ráng chiều giữa mùa hạ vừa rực rỡ vừa ngắn ngủi. Hứa Tùy chọn một chiếc váy màu trắng, tiện tay buộc tóc đuôi ngựa, cả người toát lên vẻ trong trẻo sáng ngời.

Hồ Thiến Tây trang điểm nhẹ cho cô, sau khi xong xuôi thì cô ấy mở to mắt thốt lên kinh ngạc: "Wow, Tùy Tùy, cậu xinh quá đi mất."

Hứa Tùy trong gương da trắng mắt đen, thoa thêm son môi khiến cô trông càng kiều diễm hơn, vừa thơ ngây vừa mê người.

Lúc Hồ Thiến Tây ra ngoài lấy nước, Hứa Tùy nằm bò trên bàn, do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn lấy bức thứ kia ra cho vào trong túi xách.

Bức thư được viết đi viết lại trong nhiều năm như vậy, cũng vẫn nên đưa cho người ta thì hơn.

***

Châu Kinh Trạch quay về nhà ở ngõ Hổ Phách để tắm rửa trước, lúc ra ngoài, mái tóc ướt rượt nhỏ từng giọt xuống dưới sàn, anh nghiêng người hất bớt nước đi, cầm di động ở trên tủ lên nhắn tin cho ông ngoại.

Trên cổ Châu Kinh Trạch vắt một chiếc khăn mặt, anh lấy một lon coca từ trong tủ lạnh ra rồi ngồi xuống sô pha. Bàn tay với những khớp xương rõ ràng giữ chặt thân lon, mở nắp, uống một ngụm, cổ họng thoải mái hơn

hắn. Kratos Đại Nhân nằm rạp bên chân anh, chốc chốc lại cắn vào ống quần của anh.

Dạo này hình như bị nóng trong, cổ họng khàn đặc đau nhức vô cùng.

Châu Kinh Trạch dựa lưng vào sô pha, ngón cái lau vệt nước trên màn hình di động, anh gửi ảnh mặt trời mọc chụp lúc ở trên máy bay ban sáng cho ông ngoại xem.

Ông ngoại trả lời tin nhắn rất nhanh: [Kết quả bay thử thế nào?]

Khi Châu Kinh Trạch định gửi ba chữ "Cũng tạm ạ" soạn trong khung trò chuyện đi thì di động đột nhiên vang lên tiếng chuông dồn dập, hiển thị người gọi đến là Sư Việt Kiệt.

Châu Kinh Trạch vô thức nhíu mày, nhưng vẫn nhấn nút nghe, thanh âm lạnh nhạt: "Chuyện gì?"

Bên phía Sư Việt Kiệt hơi ồn, hình như anh ấy đã đi ra chỗ khác, anh ấy hỏi: "Kinh Trạch, em đang ở đâu vậy?"

Châu Kinh Trạch nhoài người với lấy bao thuốc trên bàn trà rút ra một điếu rồi ngậm lên miệng, bật ra tiếng cười lạnh: "Tôi ở đâu? Hình như chẳng liên quan gì đến anh cả, anh, trai, ạ!"

Giọng điệu khiêu khích trực tiếp này của Châu Kinh Trạch cũng không làm Sư Việt Kiệt tức giận, ngữ khí của anh ấy vẫn nhẹ nhàng, nhưng có chút lo lắng: "Nếu em có thời gian thì về nhà một chuyến đi, hình như bố định... chuyển bài vị của dì đi thì phải."

"Tôi qua ngay." Châu Kinh Trạch bật thẳng người dậy, thanh âm lạnh lẽo.

Châu Kinh Trạch còn không kịp sấy tóc, lấy di động với thuốc lá đặt trên bàn lên là chạy vội ra ngoài. Châu Kinh Trạch lái motor, vặn ga hết nấc, người cùng xe lao về phía trước như tên bắn, để lại mình Kratos Đại Nhân đứng ở cổng, lo lắng sủa gâu gâu về hướng bóng lưng anh.

Gió trên đường rất to, thổi phần phật, phần phật, cây ngô đồng hai bên đường lùi nhanh như ấn nút. Trên con đường đi đến ngôi nhà đó, Châu Kinh Trạch đã nghĩ rất nhiều.

Ví dụ như mẹ của anh là một nghệ sĩ Cello tài giỏi nổi tiếng, sau khi lựa chọn kết hôn, bà vẫn luôn nho nhã hiền dịu, dành hết mọi tình cảm và sự dịu dàng cho Châu Kinh Trạch.

Sau khi mẹ qua đời, vẫn còn chưa qua một tuần mà Châu Chính Nham đã rước mẹ con Chu Linh vào cửa, túm tóc anh buộc Châu Kinh Trạch phải gọi một người xa lạ không có tí quan hệ máu mủ nào là anh trai.

Gió đêm quét qua, vừa lạnh lẽo vừa tới tấp, khiến cho mắt Châu Kinh Trạch đau nhức, anh gia tăng tốc độ, phi thẳng vào trong đình viện của biệt thự với gương mặt lạnh tanh, mặc kệ sự ngăn cản của bảo vệ.

Châu Kinh Trạch tắt xe, đi thẳng vào trong, vừa vào phòng khách quả nhiên nhìn thấy một đám người đang đứng ở đó, Chu Linh giơ tay chỉ đạo bọn họ tháo gỡ bài vị.

Chu Linh nghe thấy tiếng động thì quay đầu nhìn, lúc nhìn thấy rõ người đến thì sững sờ, nhưng rất nhanh đã để lộ ra một nụ cười dịu dàng: "Kinh Trạch, con đến khi nào vậy, đã ăn cơm chưa?"

Sau khi hỏi xong, Chu Linh ngoảnh đầu nhìn người làm, ngữ khí nhẹ nhàng: "Ấy, các cậu bưng đĩa hoa quả trước bài vị đi, để tôi tới chuyển, sợ các cậu làm không tốt."

Châu Kinh Trạch nhíu chặt mày, nói từng câu từng chữ: "Đừng động vào bà ấy!"

Khi Châu Kinh Trạch nói chuyện vừa chậm vừa ngắn, điều này đồng nghĩa với việc anh đang tức giận. Tay của Chu Linh đờ ra trong không trung, gương mặt gượng gạo, bà cho rằng Châu Kinh Trạch chỉ đang để ý đối tượng là bà, vậy nên tùy ý nói: "Vậy các cậu tới chuyển đi, cẩn thận một chút."

Trái phải có hai người đàn ông mặc đồ đen bước lên trước, chuẩn bị chuyển dời bài vị đi. Châu Kinh Trạch đứng ở đó, con ngươi đen láy nhìn quanh một vòng, vừa nhìn đã thấy ngay cây gậy bóng chày để ở trong góc, bàn tay buông thõng bên mép quần động đậy, sau đó sải bước lớn đi qua tóm lấy cây gậy bóng chày, anh nhìn chằm chằm vào bình hoa ở bên cạnh, mắt không chớp, cứ thế giáng mạnh xuống.

"Xoảng" một tiếng, bình hoa vỡ tan tành, rơi vãi đầy đất, Chu Linh sợ hãi hét toáng lên. Châu Kinh Trạch cầm cây gậy bóng chày, ánh mắt sác bén nhìn chăm chăm vào bọn họ, thanh âm lạnh lẽo: "Các người thử động vào nữa xem."

Cục diện lanh tanh bành, hơn nữa động tĩnh không hề nhỏ, Châu Chính Nham nghe tiếng tức tốc chạy từ trên tầng xuống, tức giận đến mức run lên bần bật. Ông không thể hiểu nổi, chỉ mới lên trên tầng nghe một cuộc điện thoại thôi mà sao đã thành ra như thế này rồi.

Sư Việt Kiệt nghe thấy động tĩnh cũng chạy vội tới, nhìn thấy gương mặt trắng bệch vì sợ của Chu Linh thì đi qua ôm lấy vai của bà, hỏi: "Mẹ, mẹ không sao chứ ạ?"

"Mẹ không sao." Thanh âm của Chu Linh yếu ớt.

Để duy trì sự uy nghiêm của mình, Châu Chính Nham chỉ vào anh: "Mày lại tới đây phát điên gì vậy, dọa cho dì mày sợ tới mức kia."

Nghe thấy lời này, Châu Kinh Trạch cúi đầu bật cười, vẻ bất cần đời xuất hiện trên gương mặt anh, ngữ điệu thong thả: "Nếu không phải bài vị của mẹ sắp bị gỡ bỏ, bố nghĩ con muốn đến đây chắc."

Nhất thời, Châu Chính Nham nghẹn họng, rõ ràng ông không có ý đó, khi đang định lên tiếng giải thích thì Châu Kinh Trạch đột nhiên cắt ngang ông, ánh mắt lạnh như băng, lộ ra một sự kiên quyết:

"Bố không thể bao dung bà ấy được sao? Vậy thì sau này bố cứ coi như không có đứa con trai là con."

Lời vừa dứt, mọi thứ xung quanh như ngưng đọng lại, Châu Chính Nham tức điên người, ông bước hai ba bước đi qua giáng thật mạnh cái tát xuống mặt Châu Kinh Trạch.

Châu Kinh Trạch loạng choạng đứng không vững, mặt nghiêng sang một bên, hứng trọn nguyên một cái bạt tai, anh cảm giác bên tai như truyền đến một trận âm thanh ù ù. Châu Chính Nham vẫn đang tức giận, lớn giọng nói: "Mày đang nói nhăng nói cuội gì vậy, tao không bao dung mẹ mày chỗ nào, là thầy Phong thủy tới nhà xem bói, nói tao chuyển bài vị tới gian phòng khác. Mày không đâu chạy tới đây gây sự, còn ra cái thể thống gì?"

Châu Kinh Trạch phút chốc hiểu ra, hóa ra anh đã bị gài.5

"Ai nói với mày là tao muốn chuyển bài vị của mẹ mày đi, hả?!" Lồng ngực của Châu Chính Nham phập phồng không yên.

Châu Kinh Trạch không lên tiếng, nhìn sang Sư Việt Kiệt, người phía sau bước lên, bày ra điệu bộ của anh trai, bắt đầu nhẹ giọng giải thích: "Bố, con xin lỗi, là con không tìm hiểu kỹ đã nói với Kinh Trạch, con tưởng rằng... con sợ em ấy lo lắng."

"Mày nhìn mày đi! Làm chuyện gì cũng bốc đồng, chưa phân rõ trắng đen đã chạy tới nhà gây sự, mày nhìn anh mày kia kìa, lúc nào cũng nghĩ cho mày, luôn chăm sóc tao, còn mày thì sao? Ông đây đúng là nuôi tốn công mày bao nhiêu năm qua rồi!"

Châu Kinh Trạch bị đánh đau đến mức nửa khuôn mặt vẫn bỏng rát, anh nhổ một bãi nước bọt dính màu vào trong thùng rác, sau đó ngước mắt liếc nhìn từng người một có mặt tại đây, đột nhiên bật cười: "Nếu đã như vậy, tôi không làm phiền gia đình các người đoàn viên nữa."

"Nếu ngày nào đó bố không cần bài vị của mẹ con nữa, thì cứ báo với con một tiếng là được, con sẽ đưa bà ấy đi."

Khuôn mặt khó khăn lắm mới khôi phục lại huyết sắc của Châu Chính Nham đột nhiên lại trở nên trắng bệch, hô hấp cũng dần khó khăn: "Mày... cái thằng nghịch tử nhà mày!"

Sư Việt Kiệt thấy Châu Chính Nham tức đến mức phát bệnh thì vội vã vỗ vỗ lưng ông cho thông khí: "Bố, con đỡ bố về phòng uống thuốc trước đã, đừng làm hại đến cơ thể."1

Nói đoạn, Sư Việt Kiệt đỡ Châu Chính Nham ra ngoài, Chu Linh cũng đi theo bên cạnh, bóng dáng của một nhà ba người trông hợp mắt không gì sánh bằng. Châu Chính Nham ôm ngực thở dài mấy tiếng: "Con trai ruột còn không bằng con trai nuôi bên cạnh."

Thanh âm than thở của Châu Chính Nham truyền đến, Châu Kinh Trạch mặt không cảm xúc lắng nghe, bàn tay buông thõng bên quần chầm chậm cuộn chặt thành nắm đấm.

Khi Châu Kinh Trạch đi ra khỏi cổng nhà, di động trong túi đổ chuông, anh rút ra nhìn, là Thịnh Nam Châu gọi đến, thế là anh nhấn nút nghe.

"Alo." Vừa cất lời, Châu Kinh Trạch mới phát hiện thanh âm của bản thân khàn đặc vô cùng.

Thịnh Nam Châu ở trong phòng bao, âm thanh của ca nhạc vang dội như sấm rền, anh ấy cười hỏi: "Người anh em à, cậu đang ở đâu thế? Bọn mình đợi cậu lâu lắm rồi đấy, cậu không biết thì thôi, thằng nhóc Đại Lưu kia bị chuốc rượu cho sắp không ổn tới nơi rồi."

Châu Kinh Trạch cười khẩy một tiếng: "Tới ngay đây."

Ngắt điện thoại, Châu Kinh Trạch đứng bên kia đường im lặng hút hết ba điếu thuốc, cuối cùng sau khi bình ổn lại tâm trạng mới lái motor về hướng Câu lạc bộ Hồng Hạc.

Hứa Tùy ngồi trong phòng bao chật kín người, vẫn luôn cảm thấy khó chịu, mỗi một người bước vào khỏi cửa phòng bao là cô đều sẽ bất giác nghiêng đầu nhìn, kết quả đều không phải Châu Kinh Trạch.

Thất vọng viết rõ trên gương mặt cô.

Hứa Tùy nhìn thời gian, 8 giờ 45 phút, đã trôi qua gần một tiếng rồi, cậu ấy vẫn sẽ đến chứ?

Cô cúi người cầm cốc nước ép trên bàn lên uống một ngụm, một giây sau, có người đẩy cửa đi vào. Thịnh Nam Châu ở bên cạnh hét lên: "Sao bây giờ cậu mới tới thế."

Hứa Tùy ngước mắt, ánh sáng hắt qua, Châu Kinh Trạch mặc áo T-shirt đen bước vào phòng bao, khóe môi anh có vết thương đọng máu, da dẻ trắng bệch, biểu cảm trên gương mặt không rõ ràng, khiến cho cả người trông vừa chán nản vừa bất cần.

"Có chút chuyện." Châu Kinh Trạch cười khẽ một tiếng.

Châu Kinh Trạch nhìn mọi người trong phòng một lượt, khi chạm phải ánh mắt của Hứa Tùy thì gật đầu khẽ một cái, sau đó bước qua ngồi xuống.

Người ngồi giữa sô pha tự động nhường vị trí cho anh, Đại Lưu ở bên cạnh đã uống say khướt, nhìn thấy vết thương trên mặt Châu Kinh Trạch thì sững người, nói chuyện không suy nghĩ gì: "Này người anh em, vết thương trên mặt cậu là sao đấy hả?"

Mọi người im bặt, Châu Kinh Trạch ném bật lửa và thuốc lá lên trên bàn, cúi người tìm thìa xúc miếng dưa hấu cho vào miệng, ngữ khí lười biếng: "Còn có thể làm sao, trên đường đi xe bị va chạm thôi."

"Ha ha ha ha, cậu cũng có ngày này á." Đại Lưu đập vào vai anh cười lớn.

Hôm nay người đến phòng bao rất nhiều, Châu Kinh Trạch nhiều bạn, rồi còn dẫn theo người nhà nữa, người chơi game thì chơi game, người ca hát thì ca hát, trong phòng bao vô cùng náo nhiệt.

Người thân với Châu Kinh Trạch đều biết rõ, hôm nay tâm trạng của anh không tốt, vậy nên Thịnh Nam Châu biết ý không quấy rầy anh, điều này ngược lại đã tạo cơ hội cho một cô gái thuộc khoa Tiếng Anh thương mại.

Hứa Tùy có chút ấn tượng với cậu ta, diện mạo lắng lơ, vóc dáng cũng tạm, tên là Lưu Ty Cẩm, buổi liên hoan chiến thắng cuộc thi ca nhạc lần trước cậu ta cũng có mặt.

Tâm trạng khó chịu của Châu Kinh Trạch hôm nay đã đạt tới cực điểm, không chút cảm xúc mà vùi người trong sô pha, mở một chai XO, muốn uống thẳng luôn bằng chai.

Lưu Ty Cẩm ngồi bên cạnh giơ tay ngăn lại, Châu Kinh Trạch ngước mắt liếc cậu ta, cô gái không ngại, cười hi hi nói: "Cậu muốn uống tới chết ở đây hả? Dùng ly rượu đi."

Châu Kinh Trạch buông tay, để cậu ta rướn người qua rót rượu vào trong ly. Châu Kinh Trạch uống hết ly này đến ly khác, góc mặt nghiêng vừa trầm lặng vừa lạnh lùng.

Hứa Tùy ngồi trong góc, nhìn cô gái quyến rũ lả lướt bên cạnh Châu Kinh Trạch, anh đang uống rượu, thỉnh thoảng Lưu Ty Cẩm lại ngoắc ngoắc ngón tay với anh.

Châu Kinh Trạch cúi người lắng nghe, khóe môi hơi nhếch lên, mái tóc xoăn dài của cô gái quét qua cánh tay anh, anh không gạt ra, cũng không chủ động.

Vừa đắm đuối mà lại vừa mờ ám.

Hứa Tùy siết chặt lòng bàn tay, cảm giác đau đớn truyền đến từ lòng bàn tay bị ngón tay đâm vào khiến cô tê dại, hốc mắt dần dần nóng lên, cô thu lại tầm nhìn, không muốn tự ngược bản thân mà nhìn cảnh đó một lần nữa.

Cô đứng dậy, đi đến trước máy chọn bài hát chọn một bài, là bài Thư hồi âm của Keanu Reeves do Tiết Khải Kỳ thể hiện.

Chỉ cần đứng quay lưng lại với bọn họ, không nhìn thấy là ổn rồi.

Đèn neon màu đỏ chiếu qua, Hứa Tùy cầm micro đang chuẩn bị hát thì có người kéo kéo vạt áo cô.

Hứa Tùy xoay người, Hồ Thiến Tây kéo tay cô, sát lại gần bên tai nói: "Tùy Tùy, cậu ra ngoài một lát đi."

Cô chỉ đành đặt micro lại lên kệ, nhảy xuống khỏi ghế chân cao, hai người nắm tay nhau, cúi người đi qua màn hình ra ngoài.

Ngoài hành lang, Hồ Thiến Tây hỏi cô: "Tùy à, không phải đã nói sẽ tỏ tình ư? Sao không có động tĩnh gì hết vậy."

Hứa Tùy cụp mắt, hít một hơi rồi nói: "Cậu ấy... bên cạnh cậu ấy có người."

Hồ Thiến Tây phút chốc hiểu ra, cô ấy vỗ vào bả vai cô: "Haiz, cậu không biết đấy thôi, cậu mình mà thích đứa con gái đó thật thì đã ra tay lâu rồi, tâm trạng của cậu ấy mà không tốt là sẽ bày ra bộ dạng ấy đấy, ai cũng có thể nói qua nói lại với cậu ấy vài câu, còn một giây sau mà giẫm phải mìn của cậu ấy thì sẽ không còn dễ nói chuyện nữa đâu."

"Mà Lưu Ty Cẩm cứ dính sát lấy cậu mình, cậu mà còn không lên, đứa con gái đó sắp bò rạp ra người cậu ấy rồi, hệt như con nhện vậy." Ngữ khí của Hồ Thiến Tây đầy tức giận.

"Đừng sợ, Tùy Tùy, cậu mà không thử thì sẽ vĩnh viễn không biết được đáp án, ngộ nhỡ thì sao?"Hồ Thiến Tây khích lệ.

Hứa Tùy im lặng một hồi, cuối cùng gật đầu: "Được."

Hai người quay trở lại phòng bao, Hứa Tùy ngồi về vị trí trong góc, hai tay cô đặt trên đầu gối, nói thế nào cũng vẫn có chút căng thẳng. Mượn rượu lấy can đảm, trong phòng bao ồn ào náo nhiệt, cô đã một hơi uống cạn sạch ba ly rượu.

Đó là lần đầu tiên cô uống rượu.

Trên mạng nói gì mà vị của rượu rất ngon, khiến người ta mê đắm, Hứa Tùy chẳng cảm nhận được chút nào cả. Ngụm rượu đầu tiên vào miệng, Hứa Tùy cảm thấy cay đến mức nước mắt sắp chảy ra tới nơi.

Thịnh Nam Châu vừa khéo ngồi bên cạnh, chú ý được sự khác thường của cô, quan tâm hỏi: "Em gái Hứa, cậu không sao chứ?"

Hứa Tùy lắc đầu, cô giơ tay quệt vệt bọt còn dính trên khóe môi, đứng dậy, thò tay vào trong túi áo nắm lấy một góc của bức thư, sau đó bước về phía Châu Kinh Trạch trong thứ ánh sáng mờ ảo lay động.

Châu Kinh Trạch đang cúi người rót rượu, trên mặt nở một nụ cười bất cần, bàn tay cầm ly rượu còn kẹp một điếu thuốc. Một bóng người mảnh mai phủ xuống, chặn lại tầm nhìn trước mắt của anh.

"Có chuyện gì vậy?" Châu Kinh Trạch ngước đầu, khóe môi rướn lên.

Hứa Tùy nhìn anh, thanh âm có chút căng thẳng: "Cậu có thể ra ngoài một lát không?"

Châu Kinh Trạch hơi sững người, sau đó buông ly rượu xuống, giơ tay ấn đầu thuốc vào trong gạt tạt toan đứng dậy, ai ngờ lại bị Lưu Ty Cẩm giữ chặt cánh tay, thanh âm của cậu ta vẫn mềm mại song có chút gấp gáp:

"Có chuyện gì mà không nói được ở đây thế?"

Lưu Ty Cẩm đã để ý đến người con gái ở trước mắt này lâu lắm rồi, thanh thoát nho nhã, ngoan ngoãn, không hợp chút nào với khung cảnh trăng gió nơi đây, tuy nhiên lại khiến cô ta nảy sinh ra cảm giác khủng hoảng.

Cô ta cố ý nói to, đúng lúc có người đổi ngang một bài hát, đoạn dạo đầu là khoảng trống kéo dài, chỉ có một chút âm thanh, sự chú ý của tất cả mọi người đều hướng về phía bên này, khắp cả phòng bao bất chợt yên ắng hẳn.

Ý cười trên mặt Châu Kinh Trạch tắt dần, tâm trạng anh không tốt không muốn nói chuyện không có nghĩa là Lưu Ty Cẩm có thể dùng thân phận của bạn gái để thích nói gì thì nói, anh tôn trọng con gái không có nghĩa là cô ta có thể làm như vậy.

Anh ngước mắt liếc Lưu Ty Cẩm, điệu bộ như cười như không, ánh mắt ẩn giấu tia cảnh cáo, trong lòng Lưu Ty Cẩm rét run, bất giác buông vội tay.

Châu Kinh Trạch đứng dậy định ra ngoài cùng Hứa Tùy, nhưng Hứa Tùy đã hạ quyết tâm, như thể không muốn chừa đường lui cho mình, cô đột nhiên đứng chặn trước mặt anh, chặn mất đường đi của anh.

Dưới sự chứng kiến của hơn mười mấy người, Hứa Tùy đứng trong phòng bao với ánh sáng mờ ảo, Châu Kinh Trạch cao hơn cô cả một cái đầu, cô cần phải ngẩng cổ thì tầm nhìn của hai người mới có thể chạm nhau.

Mọi người xung quanh phát giác ra được điểm khác lạ, tự giác im lặng, có chàng trai thông minh còn hét lên một tiếng. Trái tim của Hứa Tùy đập loạn xạ không theo tiết tấu, vừa căng thẳng vừa không thốt ra được lời nào.

Đúng lúc bài hát mà Hứa Tùy chọn vang lên, không có ai hát, chỉ có thanh âm của Tiết Khải Kỳ vang vọng khắp phòng bao, thanh âm của cô ấy kiên định lại có chút chua chát:

...

Ngày ngày viết, bức nào cũng viết kín sáu trăm câu em yêu anh

Viết những mười năm chưa từng cảm thấy phai nhạt

Tiếp tục bị động để làm quần chúng bình thường

Thực sự không cần tình nguyện không sợ đỏ mặt

Ngoan cố tấn công để được chấp thuận

Hệt như mọi liệt sỹ bất tử trong các triều đại

Biết rõ đôi ta cách một khoảng trời không

Nhưng vẫn đem lòng mến mộ ngày ngày gửi gắm vào trong thư

...

Tay phải Hứa Tùy cho vào trong túi áo, bức thư bên trong bị cô bóp đến biến dạng. Rõ ràng không dám nhìn anh, song vẫn ép bản thân phải nhìn thẳng vào anh, hàng mi đen dày của cô lay động, thanh âm có chút run rẩy:

"Châu Kinh Trạch, mình... thích cậu."

Cuối cùng cũng nói ra được rồi, đám đông lập tức phát ra những tiếng hò hét của cả nam lẫn nữ "Hẹn hò đi! Hẹn hò đi!". Sau khi nói xong, Hứa Tùy nhanh chóng rời mắt sang chỗ khác, không dám nhìn anh nữa, cô cho tay lại vào trong túi áo, điên loạn tìm kiếm bức thư kia.

Châu Kinh Trạch kinh ngạc, sau đó rướn khóe môi một cách ung dung, thanh âm vẫn luôn dễ nghe như vậy:

"Xin lỗi nhé, cậu ngoan quá rồi."

Anh nói rất nhỏ, có lẽ là để ý đến lòng tự tôn của Hứa Tùy, người xung quanh không nghe thấy thanh âm của Châu Kinh Trạch, bọn họ vẫn đang ở đó hò hét.

Châu Kinh Trạch đút tay vào túi quần, liếc mắt nhìn đám người đang gào thét điên cuồng kia, xung quanh bất giác im bặt.

Đáp án quả không ngoài dự liệu, Hứa Tùy buông bàn tay đang siết chặt bức thư ra, cụp mắt, chỉ cảm thấy mắt cay xè, may mà chưa lấy thư ra ngoài.

Phải, cô mãi mãi không phải mẫu người mà Châu Kinh Trạch thích.

Hứa Tùy mặc váy hai dây màu trắng, để lộ bả vai trắng ngần, mặc dù đã trang điểm nhưng vẫn rất nhẹ nhàng, thanh thuần. Mặc dù đã uống rượu, nhưng sẽ không phải kiểu người uống đến mức khóc nghẹn.

Cô ngoan ngoãn, yên tĩnh, thường xuyên bị chìm ngỉm trong đám đông. Hệt như một tờ giấy trắng, an phận song lại mong mỏi mạo hiểm, nhưng chuyện gan dạ nhất mà Hứa Tùy đã làm cũng chỉ là giấu người nhà chơi game và kiên trì học đánh trống. Nguyện vọng lớn nhất cũng chỉ là hy vọng người nhà mạnh khỏe, bản thân có thể sống thật tốt.1

Châu Kinh Trạch, bất cần, ngỗ nghịch, tự do, thường xuyên làm những chuyện mạo hiểm, nhảy bungee, đua xe, nhảy dù ở Grand Canyon, hy vọng vào một ngày nào đó khi chết đi có thể vừa khéo nhìn thấy được con đường lúc mặt trời lặn.

Hệt như hai con người ở hai thế giới khác nhau.

Châu Kinh Trạch cúi đầu nhìn dáng vẻ đỏ mắt nhưng lại cố gắng để bản thân không khóc của Hứa Tùy thì có chút thất thần, từ chối người khác là chuyện thường làm, nhưng đối diện với cô, anh lại có một loại cảm xúc không thể nói nên lời và không biết phải làm như thế nào.

Ngón tay buông thõng bên quần của anh động đậy, muốn giơ tay lau nước mắt cho cô.

Đột nhiên, Châu Kinh Trạch vô tình liếc ra bên ngoài, liếc thấy một bóng người ngoài cửa phòng bao, lòng căm hận gần như là bùng lên trong phút chốc, anh cười gằn, lập tức đổi giọng:

"Nhưng có thể thử."12

~Hết chương 31~

Chương 32: Bắt đầu từ hôm nay sẽ thử ăn đồ Ngọt

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lời vừa dứt, Hứa Tùy không dám tin ngước mắt, theo đó là những tiếng hò hét vang dội như sóng cuộn vang lên xung quanh. Cả người Hứa Tùy vẫn mông lung, lúc này có người đẩy cô một cái.2

"Phụt" một tiếng, có người mở một chai sâm panh, bọt khí b4n ra ngoài. Trong tiếng reo hò, Hứa Tùy loạng choạng ngã nhào vào trong lòng Châu Kinh Trạch, má áp vào lồng nguc anh, cách một lớp vải vóc cũng khiến hai má cô nóng bừng.

"Woa~, chúc mừng ông Châu hết độc thân!"

"Em gái Hứa thu phục được tên cầm thú này rồi, sau này phải quản cậu ta chặt chẽ vào đấy!"

"Trăm năm hòa hợp!"

"Đưa vào động phòng!"

Dây ruy băng rơi trên đỉnh đầu hai người, Châu Kinh Trạch nhân tiện ôm chặt lấy bả vai của cô, anh cười mắng: "Đồ điên."

Đáy mắt liếc thấy bóng dáng của người đó cứng đờ, sau đó im lặng rời đi.

Châu Kinh Trạch thu lại ánh mắt, ôm lấy bả vai Hứa Tùy ngồi xuống, anh biết Hứa Tùy da mặt mỏng, thế là bèn đá cho người bên cạnh một cái, nói: "Vừa phải thôi."

Bọn họ cũng không dám quá đáng, cộng thêm Thịnh Nam Châu tổ chức trò chơi, chẳng mấy chốc phòng bao lại quay trở lại trạng thái náo nhiệt như trước.

Châu Kinh Trạch buông cánh tay đang đặt trên bả vai cô xuống, tiếp tục uống rượu, hết ly này đến ly khác. Hứa Tùy ngồi bên cạnh anh, vẫn cảm thấy không chân thực chút nào.

Một câu nói của Châu Kinh Trạch giống như tàu lượn siêu tốc, ném cô bay vụt vào trong những tầng mây.

Chỗ ngồi trong phòng bao có chút chật chội, người chơi trò chơi ở xung quanh vô cùng nhập tâm, tay chân khua loạn xạ, khiến cho chân Hứa Tùy cứ chốc chốc lại đập vào đầu gối của anh, một cái, hai cái, hệt như nhịp tim đập nhanh không kiểm soát được của cô vậy.

Tâm trạng của Châu Kinh Trạch vẫn rất tệ, trầm mặc uống rượu. Hứa Tùy cảm nhận được sự khó chịu của anh, vẫn luôn muốn làm chút gì đó.

Thực ra ban nãy là Châu Kinh Trạch nhất thời ấm đầu nên mới đồng ý, sau đó bỏ mặc Hứa Tùy ở một bên. Xung quanh là tiếng ồn ào huyên náo, men say khiến người ta đắm chìm, Châu Kinh Trạch uống hết hai két bia, tâm trí không ngừng xoẹt qua một vài hình ảnh.

Trước khi tự sát mẹ nói mẹ rất yêu anh, kết quả thì thế nào, không phải bà vẫn rời xa anh đấy sao. Còn có Châu Chính Nham nói "Con trai ruột còn chẳng thân thiết bằng con trai nuôi ở bên cạnh". Trong mắt bọn họ, anh quả thực không tính là gì cả.

Châu Kinh Trạch uống đến mức mất hết nhận thức, muốn tìm bật lửa cũng chỉ mò mẫm bừa trên mặt bàn, trong lòng chợt dấy lên tia bực dọc. Đang lúc muốn nổi cáu thì trước mắt xuất hiện một cánh tay trắng ngần.

Anh ngước mắt lên, Hứa Tùy cầm chiếc bật lửa màu bạc đưa cho anh, đôi mắt đen láy vừa an tĩnh vừa ngoan ngoãn. Châu Kinh Trạch sững sờ, anh nhận lấy, cơn giận vơi đi phân nửa.

Tiếp theo đó, bất luận Châu Kinh Trạch vô thức muốn thứ gì là Hứa Tùy ở bên cạnh đều có thể tìm được rồi đưa cho anh. Cô vẫn luôn ở bên cạnh anh, bị lạnh nhạt cũng không tức giận, ngoan đến mức không tả được, cùng lắm cũng chỉ nói anh uống ít một chút.

Châu Kinh Trạch cúi đầu ngậm lấy điếu thuốc, bật lửa "tách" một tiếng, đôi môi mỏng nhả ra làn khói trắng đục, trên mặt anh nở một nụ cười nhạt nhòa:

"Cậu thích gì ở mình vậy, hm?"

Đến cả anh cũng còn chẳng thích bản thân mình lắm.

Không nghe được câu trả lời, Châu Kinh Trạch nhướng chân mày song cũng không để tâm. Anh giơ tay gạt tàn thuốc, dựa lưng vào sô pha, mắt nhìn đăm đăm vào khung cảnh hò hét cười đùa trước mặt, trầm mặc mà cô độc.

Sự mỏi mệt trước giờ chưa từng có.

Buổi liên hoan gần mười một giờ mới kết thúc, một nhóm người uống say mèm, có người hét lên: "Mau về đi, ký túc xá còn nửa tiếng nữa là đóng cửa rồi."

Thịnh Nam Châu tiếp lời: "Bớt vờ vịt đi, như kiểu cậu chưa trèo tường bao giờ vậy."

Mọi người khoác vai nhau đi ra khỏi cửa lớn của Câu lạc bộ Hồng Hạc, Thịnh Nam Châu chỉ uống một ít rượu nên vẫn coi như tỉnh táo, anh ấy gọi xe giúp mọi người.

Hứa Tùy đỡ Châu Kinh Trạch đã uống say khướt, vốn muốn giao anh cho Thịnh Nam Châu, kết quả người phía sau lại ấn hai người họ vào trong một chiếc taxi.

"Chị dâu, chăm sóc anh trai em tốt nhé, về tới trường em sẽ vác anh ấy về." Thịnh Nam Châu cười nói.

"..." Hứa Tùy.

Thịnh Nam Châu thích ứng với thân phận mới này còn nhanh hơn cả cô.

Xe taxi lái không nhanh lắm, trong xe hơi ngột ngạt, Hứa Tùy hạ cửa sổ xe xuống, gió lạnh lùa vào trong mát rười rượi. Gió thổi bay mái tóc của Hứa Tùy, góc mặt nghiêng của cô vừa yên tĩnh vừa xinh đẹp.

Châu Kinh Trạch uống say rất yên tĩnh, anh nghiêng đầu dựa trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần biểu hiện hệt như người bình thường... Nếu không phải Hứa Tùy tận mắt chứng kiến anh uống rượu thì cô thật sự không tin là anh đã say.

Hứa Tùy nghiêng đầu ngơ ngác nhìn Châu Kinh Trạch, bất chợt, phía trước có khúc cua đột ngột, Hứa Tùy theo quán tính đổ rạp về phía bên trái, trong lúc hoảng loạn cô đã dùng cùi chỏ chống lên trên ghế nhưng vẫn không tránh được mà đâm sầm đầu vào đùi của người con trai.

...

Khoảnh khắc chết chóc.

Má cô áp lên trên đó, thật sự cảm nhận được nhịp đập và sự nóng bỏng, Hứa Tùy vội vàng thẳng người dậy, mặt nóng bừng bừng, cô lén lút liếc Châu Kinh Trạch một cái, cũng may là anh vẫn đang ngủ.

Hứa Tùy ngồi trở lại vị trí, nhìn ra ngoài cửa sổ thơ thẩn. Một lúc sau, Châu Kinh Trạch ngủ say nên không tự chủ được mà đập đầu vào cửa kính, sau đó lại ngồi trở lại vị trí.

Cứ mấy lần lặp đi lặp lại như vậy, Hứa Tùy lo lắng trán anh sẽ bị thương nên cô dè dặt kéo lấy tay áo anh, cho cả người Châu Kinh Trạch chầm chậm nghiêng về phía bả vai cô.

Vì sợ đánh thức anh nên động tác của Hứa Tùy rất cẩn thận, cũng rất căng thẳng. Cuối cùng, Châu Kinh Trạch nhắm chặt mắt dựa lên trên bả vai cô, Hứa Tùy nghiêng đầu nhìn anh.

Ánh đèn đỏ mờ ngoài cửa sổ chiếu qua, nửa gương mặt của Châu Kinh Trạch chìm trong bóng tối, góc mặt của anh sắc nét rõ ràng, hàng mi đen láy rủ xuống, sống mũi thẳng cao, bờ môi mỏng, đẹp đến mê người.

Hơi thở ấm nóng của anh phả vào cổ Hứa Tùy, vừa ngứa vừa tê dại, song đồng thời cũng nhắc nhở Hứa Tùy rằng đây không phải là mơ.

Lần gặp vô tình ba năm trước trên hành lang, kể từ đó, mỗi một ngóc ngách ở trường cấp ba đều là anh. Hứa Tùy không còn cần phải cách cả đám đông để nhìn anh phát biểu trên sân khấu, cười nói tán tỉnh với người con gái khác nữa.

Anh cũng không còn là chàng trai mà Hứa Tùy yêu thầm trong im lặng lúc còn ở cấp ba, khi làm đềthi thử bài hát phát trong tai nghe là "Em đứng ở phía bên trái anh, giống như cách cả một dải ngân hà" nữa.

Anh bây giờ là bạn trai của cô.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ xe như phim điện ảnh tụt lùi với vận tốc nhanh chóng mặt, từng thước lại từng thước, có một biển hiệu cực đại viết một dòng quảng cáo vô cùng khoa trương: Dùng nó, mộng đẹp sẽ thành hiện thực.

Là mộng đẹp sẽ thành hiện thực.

Hứa Tùy cúi đầu nhìn Châu Kinh Trạch đang dựa đầu trên bả vai mình, đột nhiên lên tiếng: "Rất nhiều."

"Cậu thích gì ở mình vậy, hm?"

"Rất nhiều."

***

Châu Kinh Trạch say khướt cả đêm, sau khi tỉnh dậy đầu đau như búa bổ. 5 giờ 50 phút sáng tập thể dục, một hồi chuông réo vang đã đánh thức Châu Kinh Trạch một lần.

Tối qua quả thực anh đã uống quá nhiều, cả người rệu rã, chẳng thể nào dậy nổi. Thịnh Nam Châu thu xếp nội bộ trước khi ra ngoài tập thể dục,

nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của anh thì nói: "Cậu đừng đi nữa, mình xin nghỉ giúp cậu."

Cổ họng Châu Kinh Trạch đau rát, anh ho một tiếng, cả người nặng trình trịch, giọng khàn đặc: "Ừm, nhân tiện mua thuốc ho về cho mình."

"Được."

Cơn mỏi mệt một lần nữa bủa vây, Châu Kinh Trạch lại nằm xuống, anh mơ liền liên tiếp mấy giấc mơ kỳ quái, ngủ tới tận hai giờ chiều.

Sau khi Châu Kinh Trạch thức dậy, cơn ngái ngủ vẫn hiện rõ trên mặt, để bản thân nhanh chóng khôi phục lại trạng thái tỉnh táo nên anh đã đi thẳng vào trong nhà vệ sinh tắm nước lạnh.

Tắm xong ra ngoài, nửa người trên của Châu Kinh Trạch không mặc gì, chỉ mặc độc một chiếc quần, trên cổ vắt một chiếc khăn mặt, vừa đi vừa không ngừng ho khan, lồng ngực phập phồng dữ dội. Anh ngồi xuống trước bàn, rót một cốc nước sôi để nguội toan uống thì trong đầu chợt lóe ra một gương mặt yên tĩnh.

Trong ký ức, tối qua khi anh điên cuồng uống rượu, có người rót một cốc nước cho anh. Ký ức đứt đoạn đã quay trở lại toàn bộ, tối qua sau khi rời khỏi căn nhà đó, anh đi đến phòng bao, Hứa Tùy tỏ tình với anh.

Anh đã làm thế nào? Từ chối rồi, bởi vì Châu Kinh Trạch biết rõ bản thân là người ra sao, loại người như anh, tốt nhất không nên làm hại con gái nhà người ta thì hơn.

Nhưng một giây sau, Châu Kinh Trạch nhìn thấy Sư Việt Kiệt, chuyện di chuyển bài vị rõ ràng anh đã bị Sư Việt Kiệt chơi đểu. Mục đích của anh ta rất đơn giản, đó chính là muốn Châu Kinh Trạch cắt đứt hoàn toàn với cái nhà đó, cách bọn họ càng xa càng tốt.

Vì vậy vào khoảnh khắc nhìn thấy Sư Việt Kiệt, tia hận thù trong lòng Châu Kinh Trạch trào lên, tâm trí mụ mị nên đã đồng ý Hứa Tùy. Ngày thứ hai sau khi đã tỉnh táo mới phát hiện là anh đã quá bồng bột.

Châu Kinh Trạch quyết định sẽ giải thích rõ ràng với Hứa Tùy, sau đó xin lỗi, muốn chém muốn giết đều tùy cô cả.

Châu Kinh Trạch dựa lưng vào ghế, cổ họng đau đớn khó chịu, anh tưởng rằng Thịnh Nam Châu mang thuốc về để trên bàn rồi, kết quả tìm trên tìm dưới mãi chẳng thấy đâu.

Anh vừa ho vừa gọi điện thoại cho Thịnh Nam Châu, sau khi điện thoại được kết nối, anh hỏi: "Thuốc đâu?"

Thịnh Nam Châu ở đầu bên kia điện thoại cười vô cùng mờ ám, thậm chí còn có chút õng ẹo: "Ai da, một lát nữa là cậu biết liền hà."

"Thằng điên." Châu Kinh Trạch thẳng thừng ngắt điện thoại.

Thời tiết ngoài cửa sổ quá đẹp, thậm chí còn truyền vào tiếng chim kêu lảnh lót, Châu Kinh Trạch với lấy thuốc lá và bật lửa ở trên bàn lên bỏ vào trong túi áo định ra ngoài thì di động cầm trong tay chợt đổ chuông.

Châu Kinh Trạch không nhìn xem người gọi đến là ai đã nhấn nghe, "Alo" một tiếng vô cùng lạnh nhạt, đầu bên kia điện thoại gần như là dừng lại một lúc, sau đó truyền đến một thanh âm mềm mại nhẹ nhàng:

"Là mình, Hứa Tùy đây."

"Ừ, có chuyện gì vậy?" Châu Kinh Trạch cuộn tròn bàn tay lại thành nắm đấm che bên miệng ho khan, ngữ khí không tính là lạnh nhạt.

Hứa Tùy không phải không nhận ra được sự thay đổi trong ngữ khí của anh, tâm trạng phút chốc hụt hẫng: "Mình có đồ muốn đưa cho cậu, nếu như cậu không có thời gian thì..."

"Bây giờ mình ra ngoài, đúng lúc có việc tìm cậu." Châu Kinh Trạch ngắt lời cô.

"Được."

Châu Kinh Trạch vội vội vàng vàng chạy xuống cầu thang, kết quả nhìn thấy Hứa Tùy ở ngoài cửa ký túc xá, hóa ra cô đã đến từ lâu rồi. Anh bước hai ba bước qua đó, bóng đen phả xuống.

Mặt trời hơi chói chang, Hứa Tùy đứng dưới bóng râm của tán cây, cảm nhận được động tĩnh thì xoay người, sau khi nhìn thấy Châu Kinh Trạch thì sắc mặt lập tức hiện tia vui vẻ, cô ôm chặt thứ đồ ở trong lòng chạy tới trước mặt anh.

"Cậu dậy rồi à?"

"Ừ."

Hứa Tùy đưa hai chiếc bình giữ nhiệt đang ôm chặt trong lòng cho anh, có cơn gió thổi qua khiến lọn tóc ở trước mặt cô bay ra sau đôi tai trắng ngần, ngữ khí có hơi mất tự nhiên:

"Mình nghe Thịnh Nam Châu nói cậu không thoải mái, buổi chiều vừa khéo có thời gian nên mình đã nấu một ít trà giải rượu, còn có lê hấp đường phèn nữa."

Nét mặt Châu Kinh Trạch hoảng hốt, anh ngước mắt nhìn cô, hỏi: "Cậu đã nấu bao nhiêu lâu vậy?"

"Không lâu đâu." Hứa Tùy lắc đầu, khóe môi cong cong.

Thực ra nấu thứ đồ này khá tốn thời gian, ký túc xá lại không cho dùng thiết bị điện công suất lớn, cô chỉ có thể dùng lửa nhỏ nấu từ từ, vừa nấu còn vừa phải tranh thủ thời gian học thuộc tên thuốc.

Học tập và đun lê hấp đường phèn đều không lỡ dở, Lương Sảng còn trêu ghẹo món lê hấp đường phèn này nồng nặc mùi thuốc.

Châu Kinh Trạch nhìn cô, không giơ tay ra nhận, bất thình lình lên tiếng: "Mình không thích đồ ngọt."

"Á, vậy mình mang về.." Sắc mặt Hứa Tùy phút chốc ảm đạm hẳn đi, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm trạng sau đó rụt tay lại.

Bất chợt, một bàn tay với các khớp xương phân chia rõ ràng bao trọn lấy tay cô, trái tim Hứa Tùy thít lại, vội vã ngước mắt, thanh âm của Châu Kinh Trạch có chút khàn khàn song ngữ khí lại vô cùng nghiêm túc:

"Để mình thử."

Bắt đầu từ hôm nay sẽ thử ăn đồngọt.6

~Hết chương 32~

Chương 33: Anh đăng một bài viết lên vòng bạn bè

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi đưa đồ cho Châu Kinh Trạch xong, Hứa Tùy vội vội vàng vàng chạy về để lên lớp, suốt cả buổi chiều cô đều cảm thấy như giấc mộng. Người mà mình đã yêu thầm, dõi theo lâu như vậy không ngờ lại thật sự trở thành bạn trai của mình.

Buổi tối sau khi về tới ký túc, Hứa Tùy tắm xong đi ra ngoài rồi ngồi xuống trước bàn, cô bật sáng di động liếc nhìn thời gian, tầm nhìn thoáng khựng lại, sau đó viết vào sổ nhật ký:

Ngày đầu tiên.

28 tháng 6 năm 2011.

Sau khi viết xong, Hứa Tùy chống cằm ngồi ngẩn ngơ, đến bây giờ Châu Kinh Trạch vẫn chưa gửi tin nhắn cho cô, có một sự khó chịu đang quấy nhiễu, thế là cô cũng không chủ động gửi tin nhắn cho anh.

Hồ Thiến Tây đang ngồi trên giường sơn móng tay, đột nhiên cô ấy ném cho Hứa Tùy mấy dây kẹo cầu vồng, cười hi hi nói: "Lần trước cậu cho mình mình ăn thấy ngon nên đã mua hẳn một thùng!"

"Chua chua ngọt ngọt, mình cũng thích lắm." Hứa Tùy mỉm cười tiếp lời.

Hứa Tùy bóc vỏ kẹo, vừa nhai kẹo cầu vồng vừa tiếp tục ngẩn người. Hồ Thiến Tây đi vệ sinh, lúc quay lại thì vỗ vỗ lên bả vai cô, trong đôi mắt của chị đại xuất hiện tia tán thưởng:

"Woa~. Tùy Tùy à, cậu cừ thật đấy!"

"Hả?" Hứa Tùy chẳng hiểu gì.

"Cậu xem vòng bạn bè là biết thôi, mình cũng vừa mới biết." Hồ Thiến Tây nháy mắt với cô, cười nói.

Hứa Tùy cầm di động đang để bên cạnh lên, nhấn mở vòng bạn bè. Châu Kinh Trạch nghìn năm không đăng gì lại đột nhiên đăng một bài viết, không có bất cứ status nào, chỉ có một bức ảnh.

Lê hấp đường phèn cô đưa cho Châu Kinh Trạch lúc chiều giờ phút này đang ở trên bàn trong ký túc của anh, chiếc bàn màu vàng nhạt, ánh nắng hắt nghiêng lên cốc thủy tinh tạo thành những khoảng nhỏ, nước đường còn lại một nửa.

Anh đã uống nó rồi.

Phía dưới có rất nhiều bình luận, Thịnh Nam Châu: [Được lắm, đây là thông báo trá hình hả? Ông Châu à, cậu cũng lắm chuyện quá đấy.]

Đại Lưu: [Chuyện gì đây, không phải mình uống say quắc rồi sao? Vừa tỉnh dậy đã thấy ông Châu bế mất em gái Hứa đi rồi.]

Hồ Thiến Tây: [Hi hi, bạn tốt của mình trở thành mợ của mình.]

Hứa Tùy đọc đến mức ngây người, trong lòng vô thức như được bao trọn bởi một lớp kẹo ngọt, song vẫn cảm thấy không thể tin được.

"Sao hả, có phải mợ muốn bày tỏ gì không ạ?" Hồ Thiên Tây trêu ghẹo.

Hồ Thiến Tây chỉ nói đùa thôi nhưng Hứa Tùy lại coi là thật, ngữ khí của cô nghiêm túc, khịt khịt mũi rồi nói: "Tây Tây, quả thực nếu không có sự khích lệ của cậu thì mình cũng không có dũng khí để nói ra."

"He he, mình mặc kệ, trong phòng cậu là người đầu tiên thoát ế, Tùy à, cậu phải mời bọn mình ăn cơm!"

"Đương nhiên là được." Hứa Tùy cười nói.

"Ai phải mời ăn cơm, ăn cơm gì, mình nghe thấy hết rồi đấy nhé!" Lương Sảng cầm hộp cơm đến nhà ăn mua một suất đồ ăn đêm mang về,

ở ngoài cửa nghe thấy nhắc đến ăn thì hùng hùng hổ hổ xông vào.

"Đương nhiên là Tùy Tùy của chúng ta, cậu ấy với nam thần của cậu yêu nhau rồi đấy." HồThiến Tây nháy mắt với cô ấy.

Nam thần? Châu Kinh Trạch hả! Màn thầu đang được Lương Sảng gặm trong miệng suýt chút nữa rơi xuống đất, đột nhiên chẳng còn thấy ngon nữa. Người đó là Châu Kinh Trạch đấy, người đàn ông khó "ngủ" nhất.

Hứa Tùy thấy sắc mặt của Lương Sảng thay đổi, tưởng rằng cô ấy tức giận nên lùi ra sau một bước theo bản năng, ai mà ngờ Lương Sảng lại nhảy bổ lên phía trước. Cô li3m môi, nói: "Mình..."

"Trong ký túc xá của Châu Kinh Trạch có còn trai đẹp nào độc thân không?" Ngữ khí của Lương Sảng nghiêm túc.

"..." HồThiến Tây.

Hứa Tùy thở phào một hơi: "Có, lớp của cậu ấy hầu như đều là con trai."

Thời gian Hứa Tùy chiêu đãi được chọn vào cuối tuần. Các cô gái trong ký túc ngủ một mạch tới mười hai giờ trưa, còn Hứa Tùy thì đã đến thư viện rồi quay trở lại.

Các cô gái cấp tốc thay quần áo chuẩn bị trang điểm, bọn họ dự định buổi chiều đi dạo phố, buổi tối mới ăn cơm. Con gái hẹn nhau tuyệt đối sẽ không qua loa như trai gái hò hẹn, ba người bọn họ chuẩn bị xong xuôi, đi ra ngoài đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn.

Buổi chiều dạo phố ở trung tâm thương mại đã trở thành buổi mua sắm cá nhân của riêng HồThiến Tây, chị đại đeo kính râm, đeo chiếc túi da cá sấu, xem hết một lượt các quầy hàng lớn nhỏ.

Hứa Tùy và Lương Sảng thì hệt như hai người con trai thẳng tính, tìm chiếc ghế rồi ngồi xuống, nói một cách bất lực: "Tây Tây, mình không đi nổi nữa, cậu đi đi, bọn mình ở đây đợi cậu."

Hồ Thiến Tây dùng ánh mắt hận không thể rèn sắt thành thép nhìn bọn họ, sau đó dùng ngón tay được đính đá màu hồng lấp lánh chỉ vào họ: "Các cậu xem các cậu kìa, sức chiến đấu yếu như vậy, sau này làm sao để đàn ông cam tâm tình nguyện quẹt thẻ cho các cậu được chứ!"

Sau khi nói xong, chị đại nghiêng đầu bước vào một cửa hàng nước hoa, cô cầm lấy giấy thử mùi lướt nhẹ qua đầu mũi, là mùi thơm của hoa quế California mà cô yêu thích.

"Xin chào, tôi lấy cái này." Hồ Thiến Tây vẫy tay với nhân viên quầy đang đứng bên cạnh.

Đối phương mặc âu phục đen, sống lưng thẳng tắp, vừa xoay người là gương mặt thanh tú trắng bệch hiện ra trước mắt, bên tai của anh ta còn đeo một chiếc micro.

Hồ Thiến Tây phút chốc đờ người ra đó, là Lộ Văn Bạch, rốt cuộc thì anh đang làm bao nhiêu công việc bán thời gian vậy.

Thanh âm của Lộ Văn Bạch rõ ràng, ngữ khí lạnh lùng: "Cô cần gì?"

"Á, cái này." Hồ Thiến Tây chỉ vào chai nước hoa phía trước.

Kết quả Lộ Văn Bạch lại gọi thẳng đồng nghiệp đến để phục vụ cô, Hồ Thiến Tây chỉ đành đi theo chị gái nhân viên quầy thân thiện đến quầy thu ngân quẹt thẻ thanh toán. Sau khi thanh toán xong, Hồ Thiến Tây đứng ở cửa ngó đầu vào trong nhìn Lộ Văn Bạch, mặc dù anh không để ý đến cô thì cô vẫn muốn nói chuyện với anh mấy câu.

Nhưng kể từ lần trước sau khi Lộ Văn Bạch tạt cho cô gáo nước lạnh xong thì Hồ Thiến Tây đã trở nên dè dặt hơn, cô đi lên phía trước: "Lộ Văn Bạch, em..."

Nửa câu sau "Em sẽ cố gắng giảm cân" Hồ Thiến Tây vẫn chưa kịp nói ra thì Lộ Văn Bạch đột ngột cắt ngang cô, ngữ khí vô cùng lạnh lẽo: "Tôi thân quen với cô lắm à?"

Hồ Thiến Tây sững người, Lộ Văn Bạch rời ánh mắt khỏi người cô, tia chán ghét nơi đáy mắt cũng chẳng che giấu nổi.

...

Buổi tối, mọi người vốn dự định đi ăn món Quảng Đông, nhưng đi qua một gian hàng thực phẩm, hương thơm của thịt nướng theo làn gió bay tới, thế là mấy cô gái chẳng đi nổi nữa.

Trong tấm bạt màu đỏ, bọn họ ngồi trên chiếc ghế nhựa màu xanh lam nhạt, nhân viên phục vụ rất nhanh đã mang menu và dụng cụ ăn uống lên. Lương Sảng cầm menu được bọc bằng nhựa gọi món, Hứa Tùy ngồi bên cạnh, dùng nước nóng tráng qua bát đũa cho mọi người.

"Ông chủ, cho một suất cánh gà, sáu suất chân gà, sáu suất mề gà, hai que gà xiên, một suất cà tím xào." Sau khi gọi món xong Lương Sảng tiện tay đưa menu cho Hứa Tùy.

Hứa Tùy gọi một vài món thích ăn, đang định hỏi Hồ Thiến Tây, vừa ngước mắt nhìn thì phát hiện gương mặt cô ấy thẫn thờ, không biết đang nghĩ gì. Hứa Tùy giơ tay khua khua trước mặt cô ấy, thanh âm dịu dàng: "Tây Tây, cậu đang nghĩ gì vậy? Cậu có muốn gọi đồ gì ăn không?"

Hồ Thiến Tây hoàn hồn, trên mặt nở nụ cười như cũ: "Mình không muốn ăn gì cả, gọi một két bia đi!"

Hứa Tùy chưa từng nhìn thấy Hồ Thiến Tây uống rượu, bấy giờ sau khi nghe xong thì có chút do dự: "Cậu uống được chứ?"

Câu nói này đã nhắc nhở Hồ Thiến Tây, không biết cô ấy nghĩ tới điều gì mà trông có vẻ hơi chột dạ: "Được chứ! Mình uống nghìn ly cũng không gục."

Kết quả sau khi thịt nướng và bia được mang lên, Hồ Thiến Tây mới uống được nửa lon đã ngà ngà say rồi, cô ấy cười hi hi nhìn bia trong lon: "Mình biểu diễn một màn khỉ vớt trăng cho các xem nhé."

"..."

Chị đại thấy không ai để ý đến mình thì đột nhiên đập bàn, nói không rõ ràng: "Các cậu... không tin đúng không!"

Không đợi bọn họ trả lời, Hồ Thiến Tây nghiêng đầu muốn đập vào trong lon bia, một dáng vẻ hiểu biết chính xác cách thực hành.

"Ấy... ấy... Bọn mình tin mà." Hứa Tùy vội vàng giữ cô ấy lại, Lương Sảng tốn rất nhiều sức lực mới lôi được Hồ Thiến Tây về chỗ, ba người con gái ồn ào thu hút vô số ánh nhìn của người xung quanh.

Ba sinh viên đại học tràn đầy sức sống ngồi ở đó quả thực rất thu hút ánh nhìn, Hồ Thiến Tây mặc chiếc váy phong cách thủy thủ màu đen, tất trắng dài đến đầu gối, vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, mặc dù giờ phút này trông có vẻ hơi điên cuồng một chút.

Cách ăn diện của Lương Sảng thì trung tính hơn, cũng vô cùng bắt mắt. Còn về Hứa Tùy, cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng cổ bèo, vạt áo được sơ vin trong chiếc quần jeans màu xanh lam, tóc dài ngang vai, thoạt nhìn vừa ngây thơ vừa ngoan ngoãn.

Một đám con trai bàn bên cạnh có lẽ cũng là sinh viên đại học, một chàng trai trong số đó cứ chốc chốc lại nhìn về phía Hứa Tùy.

Khi Hứa Tùy đang định cướp lấy lon bia trong tay Hồ Thiến Tây không cho cô ấy uống nữa thì bất chợt, có người gõ xuống mặt bàn, cô ngước mắt, một chàng trai đứng trước mặt, thanh âm vì căng thẳng mà có hơi nói lắp:

"Có thể... kết bạn Wechat không?"

Hứa Tùy lắc đầu, thấp giọng nói một câu "Xin lỗi", đối phương mang vẻ mặt thất vọng bỏ đi. Sau khi người đó đi khỏi, Hồ Thiến Tây ngồi ở đó nghiêng đầu nhìn Hứa Tùy: "Bảo bối à."

"Hử?"

"Bây giờ cậu là người có bạn trai rồi đấy nhé! Lúc từ chối người khác thì phải khoe bạn trai ra chứ!" Hồ Thiến Tây vừa nói vừa rút di động ra, nháy mắt với cô, "Mình gọi điện thoại cho cậu mình xem cậu ấy có phản ứng gì."

"Tây Tây, cậu đừng..." Hứa Tùy vươn tay muốn giành lấy di động của cô ấy.

Nhưng Hồ Thiến Tây sớm đã nhấn gọi đi, đã vậy còn ra dấu im lặng với cô: "Cậu à."

Bấy giờ lớp Châu Kinh Trạch vừa mới kết thúc một vòng xử phạt về thể xác trên sân vận động, đang nghỉ giữa chừng, giọng anh hơi khàn: "Lại gây họa à?"

"Không ạ, là Tùy Tùy, cháu nói cho cậu biết nhé, ban nãy có chàng trai tới xin Wechat của cậu ấy đấy, không kém cậu chút nào đâu, cậu mà còn không qua đây là vợ của cậu sẽ..."

Ba chữ "bị cướp mất" còn chưa nói ra thì đầu bên kia truyền đến một loạt tiếng ồn, cùng với thanh âm rất nhỏ của Hứa Tùy, "Tây Tây, cậu đừng nói nữa". Châu Kinh Trạch nghe thấy thì nhướng mày:

"Cháu đưa điện thoại cho cô ấy."

"Alo." Đầu bên kia điện thoại truyền đến một thanh âm mềm mại.

"Cậu ăn cơm ở bên ngoài à?" Châu Kinh Trạch hỏi.

"Ừm, buổi chiều đi dạo phố với bạn cùng phòng." Hứa Tùy chủ động báo cáo hành trình của bản thân, nghe thấy âm thanh hô hào khẩu hiệu chạy bộ của đội ngũ Phalanx ở đầu bên kia truyền đến.

"Ăn gì vậy?" Châu Kinh Trạch ngậm điếu thuốc, thạm âm hơi mơ hồ.

"Thịt nướng." Hứa Tùy trả lời.

"Muộn một chút sẽ tới đón các cậu." Châu Kinh Trạch đứng dậy, dập tắt điếu thuốc, bước về hướng đội ngũ Phalanx, đốm lửa đỏ biến mất nơi đầu ngón tay anh.

Cả quá trình Châu Kinh Trạch đều không nhắc đến chuyện Hứa Tùy được người con trai khác xin số điện thoại một chữ nào, cũng không quan tâm, sau khi ngắt điện thoại Hứa Tùy nhất thời có chút lạc lõng.

"Sao hả? Cậu của mình có ghen không, có phải cậu ấy định qua đây đánh cho tên kia một trận không?" Hồ Thiến Tây sát lại gần, ngữ khí kích động.

"Đâu có ấu trĩ vậy chứ." Khóe môi Hứa Tùy rướn lên tạo thành một nụ cười che giấu sự lạc lõng của bản thân, cô chuyển chủ đề, "Vì cậu đã uống rượu nên cậu ấy nói lát nữa sẽ tới đón cậu."

Hồ Thiến Tây bĩu môi, nhân lúc bọn cô không chú ý, Hồ Thiến Tây nhanh chóng uống nốt số bia còn lại trong lon, Lương Sảng vội giật lấy bia của cô ấy.

Hồ Thiến Tây ôm khư khư lon bia không chịu buông, Lương Sảng búng vào trán cô ấy một cái, cười nói: "Chị đại à, sao hôm nay cậu khác thường thế, thất tình hả?"

Vốn dĩ chỉ là một câu nói đùa, ai ngờ Hồ Thiến Tây đột nhiên khóc òa lên, nước mắt rơi xuống lã chã. Hứa Tùy giật nảy mình vội rút khăn giấy đưa cho cô ấy, hỏi: "Sao vậy, sao vậy?"

Hồ Thiến Tây vừa lau nước mắt vừa nói một cách đứt quãng: "Tùy Tùy, mình ngưỡng mộ cậu quá, chờ được đến ngày mây tan đi thấy trăng sáng."

"Nhưng mình cũng phải chờ rất lâu mà." Hứa Tùy nói thầm trong lòng.

Không một ai hay biết cô đã yêu thầm Châu Kinh Trạch kể từ khi còn học cấp ba đến hiện tại.

Hồ Thiến Tây khóc đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, khóc được một nửa lại nấc một cái: "Mình... có phải mình rất béo không?"

"Đâu có, béo cái shit, ai dám nói cậu như vậy mình đi đập cho tên đó một trận!" Lương Sảng phẫn nộ không thôi.

Hứa Tùy giơ tay lau nước mắt cho cô ấy, ngữ khí vừa chân thành vừa dịu dàng: "Tây Tây, cậu chẳng béo chút nào cả."

Hồ Thiến Tây có một gương mặt anime, mắt to, hai má phúng phính, vóc dáng cân đối, chỉ là không thuộc tạng người gầy mà thôi, chứ không hề béo.

Nghe thấy các chị em an ủi mình như vậy, Hồ Thiến Tây càng khóc kinh khủng hơn, hốc mắt đỏ ửng: "Nhưng Lộ Văn Bạch cứ chê mình béo."

"Thích một người không thích mình, thật sự... quá đau khổ."

Sau khi Hồ Thiến Tây nói xong, mọi người đều thương cô ấy, Hứa Tùy không dám khuyên cô ấy đừng uống rượu nữa, chỉ biết nhẹ giọng an ủi. Lương Sảng thì bắt đầu uống rượu giải sầu với cô ấy. Hồ Thiến Tây càng uống ý thức càng bắt đầu rời rạc.

Hứa Tùy đang lo lắng thì di động để trên bàn bật sáng, hiển thị cuộc gọi đến của zjz, cô nhấn nút nghe, đầu bên kia truyền đến thanh âm hơi ngắt quãng lẫn ý cười của Châu Kinh Trạch: "Huấn luyện viên sử phạt về thể xác, cả đám lăn lê bò quài rồi leo trên dây nửa tiếng, vừa mới kết thúc, các cậu vẫn đang ở đấy à?"

"Đúng vậy." Hứa Tùy nghiêng đầu nhìn sang Hồ Thiến Tây, "Tây Tây uống say rồi."

"Đợi mình."

Sau khi ngắt điện thoại, Lương Sảng cũng đã uống say, cô ấy cắn lưỡi nói: "Tùy Tùy, có phải lát nữa bạn trai cậu đến không, vừa khéo bạn mình

đang ở g`ần đây, mình đi trước nhé, mình sợ tận mắt chứng kiến hai cậu ở bên nhau sẽ đau lòng chết mất!"

"Nhớ để ý đến Tây Tây."

"Được." Hứa Tùy cười một cách bất lực.

Sau khi Lương Sảng rời đi, Hứa Tùy đỡ H`ôThiến Tây đợi khoảng hai mươi phút, cô đang cúi đ`ầu xem di động thì một bóng người cao lớn ập xuống.

Hứa Tùy ngước mắt, phát hiện Châu Kinh Trạch đang nhai kẹo bạc hà trong miệng, anh như cười như không nhìn cô, tay chỉ vào vô số lon bia rơi trên đất và mặt bàn:

"Các cậu uống đấy à?"

"Mình không uống, là Tây Tây với một bạn cùng phòng còn lại uống..." Dưới ánh nhìn của Châu Kinh Trạch, thanh âm của Hứa Tùy bé d`ần đi, "Đương nhiên, mình cũng uống một chút."

Thịnh Nam Châu đứng ở bên cạnh thở dài một hơi, Hứa Tùy bấy giờ mới phát hiện ra anh ấy cũng đến. Thịnh Nam Châu nhíu mày: "Cơ thể cô ấy không tốt, không được uống nhi`ều rượu."

"Mình đưa cô ấy v`ênhà là được, dù sao hôm nay cũng là cuối tu`ần."

Nói xong, Thịnh Nam Châu đeo túi xách của H`ôThiến Tây lên trên cổ mình, sau đó ng`ồi xổm xuống cõng H`ôThiến Tây lên lưng r`ồi đi ra ngoài bắt taxi.

Hứa Tùy ch`ần chừ nhìn theo bóng lưng ngày càng đi xa của bọn họ, Châu Kinh Trạch hai tay đút túi, cười nói: "Không sao đâu."

Hứa Tùy thu lại ánh mắt khỏi người bọn họ, lúc xoay người suýt chút nữa đụng trúng l`ồng nguc Châu Kinh Trạch. Châu Kinh Trạch giơ tay giữ chặt cánh tay cô, nheo mắt liếc một vòng, hỏi một cách uể oải: "Ở đâu?"

"Gì cơ?" Hứa Tùy không phản ứng lại kịp.

Châu Kinh Trạch cười khẽ, giọng khàn khàn: "Không phải có người xin Wechat của cậu sao?"

Hóa ra là chuyện này, Hứa Tùy vội vàng phủ nhận: "Mình không cho."

Châu Kinh Trạch rút ra một điếu thuốc, bật lửa "tách" một tiếng, anh rít một hơi, nhìn cô: "Lần sau mà còn có người xin thì cậu đưa luôn Wechat của mình cho họ."

"Được." Hứa Tùy nghi ngờ bản thân không kiểm soát được mà đã rướn cong khóe môi, trong lòng ngọt ngào khôn tả, vì sự để ý của anh mà cảm thấy vui vẻ.

Mặc dù cảm giác này khiến cô cảm thấy có chút không chân thực, như thể giẫm vào trong đám mây vậy.

...

Thịnh Nam Châu cõng HồThiến Tây dự định ra ngoài bắt taxi, nhưng HồThiến Tây uống say lại không ngoan ngoãn chút nào. Cô ở trên lưng Thịnh Nam Châu khoa chân múa tay, cứ chốc chốc lại gõ vào sau gáy Thịnh Nam Châu một cái, lại còn lồng cả tiếng: "Tên đểu giả! Xấu xa!"

"Anh tưởng anh giỏi lắm hả? Cất cái thủ đoạn đó của anh đi."

Hành động này của HồThiến Tây khiến người đi đường không ngừng ném ánh nhìn sắc như dao nhọn về phía hai người họ, chỉ còn thiếu nước coi anh thành tên bắt cóc con gái nhà lành mà thôi. Thịnh Nam Châu không thể nhẫn nhịn được nữa, anh giơ một tay ra giữ chặt lấy cánh tay cô, ngữ khí không tốt lắm:

"Im miệng đi."

Người phía sau lưng im lặng một giây, Thịnh Nam Châu cõng cô tiến về phía trước, đang cảm thán cô ngoan ngoãn rồi thì một giọt nước mắt lăn

xuống cổ anh, người con trai phút chốc sững sờ, dừng lại bước chân.

H`ôThiến Tây vừa khóc vừa đánh loạn xạ vào lưng anh: "Hu hu hu, Lộ Văn Bạch anh tưởng anh giỏi lắm hả? Ở trong mơ cũng muốn quát em."

Thịnh Nam Châu đứng yên tại chỗ không nói gì, để mặc H`ôThiến Tây ph4t tiết, ánh đèn đường kéo bóng anh ra thật dài, trông vừa lạc lõng vừa cô đơn.

Sau khi ph4t tiết xong, H`ôThiến Tây lại cử động cánh tay muốn cởi tất, nói: "Nóng quá."

Thịnh Nam Châu cũng cô, đặt cô xuống dưới ghế, anh ng`ồi xổm xuống dưới cởi tất cho cô, ngữ khí không h`ề dịu dàng: "Nhấc chân lên."

H`ôThiến Tây ngoan ngoãn nhấc chân lên, Thịnh Nam Châu cởi đôi tất màu trắng của cô xuống, cũng không chê gì mà nhét luôn vào trong túi áo của mình.

Anh đang ng`ồi xổm, H`ôThiến Tây bất chợt cúi người xuống, chóp mũi của hai người chạm nhau, đôi mắt to đen láy phản chiếu bóng hình anh: "Anh đẹp trai à, em phát hiện anh đẹp trai thật đấy."

"Cậu mù bao lâu r`ồi?" Thịnh Nam Châu cười lạnh một tiếng.

Thịnh Nam Châu không bu`ồn hùa theo cô, anh cũng cô lại r`ồi đứng dậy đi tiếp, tiếng ve s`âu râm ran, gió đêm thổi tới, đằng sau là tiếng hít thở đ`ều đ`ều, hình như H`ôThiến Tây ngủ r`ồi.

Ánh đèn đường kéo dài bóng của hai người xuống dưới đất.

Thịnh Nam Châu bắt đ`âu tự biên tự diễn: "Tên đó có gì tốt chứ? G`ầy tong teo như cái que, da thì trắng bệch như ma cà r`ồng bi3n thái."

"Anh ấy không được chẳng lẽ cậu được chắc?" H`ôThiến Tây dựa trên lưng anh, bật ra một câu nói mớ rất khẽ.

Thịnh Nam Châu im lặng một hồi, khóe môi rướn lên: "Mình cũng không được, công chúa Tây Tây của chúng ta xứng đáng với người tốt nhất."5

***

Sau khi bọn họ đi khỏi, Hứa Tùy cầm túi đi thanh toán, bà chủ cười híp mắt xua tay: "Ban nãy cậu nhóc kia đã thanh toán rồi."

Hứa Tùy quay đầu, Châu Kinh Trạch tay đút túi đi đến bên cạnh cô, trong miệng ngậm điếu thuốc, cười uể oải: "Đi thôi."

"Chúng ta quay về thế nào?" Hứa Tùy hỏi.

"Thế nào cũng được." Thanh âm của Châu Kinh Trạch mơ hồ.

Hứa Tùy nhìn thời gian, quyết định nói: "Ngồi xe buýt nhé, vẫn còn chuyến cuối cùng, đi nhanh một chút có lẽ sẽ kịp."

Nói đoạn, Hứa Tùy định chạy về phía trước, bất thình lình, một giọng nói lạnh lẽo trầm ấm gọi giật cô lại: "Hứa Tùy."

Hứa Tùy ngoảnh đầu, Châu Kinh Trạch bước chậm rãi về phía cô, anh cúi người, đầu mũi hai người chạm nhau, hơi thở bủa vây toàn thân, đôi mắt đen láy khóa chặt cô tại chỗ, Hứa Tùy căng thẳng đến mức kéo chặt tinh thần.

Khóe môi Châu Kinh Trạch có ý cười nhàn nhạt, anh thong thả lên tiếng:

"Bạn trai của cậu muốn nắm tay cậu mà cũng không cho cơ hội à?"2

~Hết chương 33~

Chương 34: Chạm nhẹ khóe môi cô

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hứa Tùy ngại ngùng giải thích: "Bởi vì đây là lần đầu tiên mình yêu đương."

Vì vậy cô chẳng hiểu gì cả.

Dáng vẻ nghiêm túc giải thích của người con gái vô cùng đáng yêu, Châu Kinh Trạch hơi rướn cong khóe môi mỏng, anh đi qua nắm lấy tay cô một cách tự nhiên, chất giọng trầm thấp vang lên bên tai:

"Vinh hạnh của mình."3

Đi tới trạm xe buýt, chuyến xe cuối cùng đã đi mất, Châu Kinh Trạch bèn gọi một chiếc taxi. Trên đường, Châu Kinh Trạch vẫn luôn nắm tay cô, ngồi trong xe cũng không hề buông ra.

Cửa sổ xe mở một nửa, gió lạnh luồn vào trong, Châu Kinh Trạch nghe điện thoại bằng một tay, anh trả lời lại một vài câu như "Ừm" "Cũng tạm" một cách thong thả, tay còn lại vẫn nắm chặt tay Hứa Tùy, ngón cái xoa nhẹ vào mu bàn tay cô, là một sự thân mật trong vô thức.

Hứa Tùy căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, cô muốn rút tay về để lau nhưng lại sợ hơi ấm sẽ tan biến hết, thế là cứ ngồi ở đó như một con búp bê sứ ngoan ngoãn để mặc anh nắm lấy.

Phía trước trường học đang sửa đường, tài xế taxi để họ xuống xe ở đằng đó rồi rời đi. Cách trường học vẫn còn một đoạn nữa, Hứa Tùy và Châu Kinh Trạch sánh vai nhau đi trên đường.

Bên phải đường có sạp bán đồ ăn, hoa quả, mặc dù đã mười giờ tối nhưng vẫn rất huyên náo. Chếch phía trước có một sạp hoa quả, bên trên bày rất nhiều giỏ dâu tây tươi ngon, quả nào cũng to, lá cây bên cạnh vẫn còn đọng nước.

Ánh đèn màu trắng bên cạnh chiếu sáng biển hiệu: Dâu tây tươi ngon, thơm ngọt hơn cả mối tình đầu của bạn, mười lăm đồng một hộp.

Hứa Tùy đi qua có nhìn thêm mấy lần, cô muốn ăn, song bên cạnh sạp hoa quả đều là những đôi tình nhân trong trường, họ đang đút cho nhau ăn một cách vô cùng lãng mạn.

Thôi bỏ đi, ngại lắm, cô chỉ muốn ăn dâu tây mà thôi.

Đúng lúc có tiếng còi xe, Châu Kinh Trạch nắm tay cô đi qua đường lớn, hai người cùng nhau đi vào trong cổng trường, mười giờ tối, sân bóng rổ vẫn còn mười mấy chàng trai đang đánh bóng.

"Chậc, lại thèm thuốc lá rồi." Châu Kinh Trạch dừng lại, đằng hắng giọng, "Mình ra cổng trường mua bao thuốc, ở đây đợi mình."1

"Được." Hứa Tùy gật đầu.

Hứa Tùy đợi khoảng hơn mười phút, sân bóng rổ chỉ còn lại ánh đèn, thỉnh thoảng có một vài âm thanh vọng lại, phía xa xa, cô trông thấy Châu Kinh Trạch miệng ngậm điếu thuốc đang đi tới, trong tay không biết còn xách cái gì đó.

Châu Kinh Trạch đưa một hộp dâu tây cho cô, ngữ khí uể oải: "Tiện tay nên mua, dâu tây đã rửa rồi."

"Woa, cảm ơn cậu." Nét mặt của Hứa Tùy rạng rỡ.1

Châu Kinh Trạch đưa Hứa Tùy về ký túc xá nữ, Hứa Tùy xách túi dâu tây vừa ăn vừa nói chuyện với anh, cô phát hiện loại dâu tây này cực kỳ ngọt. Khi sắp sửa đến ký túc, cô vẫn đang ăn dâu tây, cúi đầu nhìn thì thấy sắp ăn hết hộp rồi, toàn bộ đều một mình cô ăn.

Hứa Tùy cắn dâu tây, ngại ngùng nói: "Cậu có ăn không? Ngọt lắm."

Cô mở túi bóng màu trắng tỏ ý anh giơ tay ra lấy, tay Hứa Tùy cầm dâu tây, cắn từng miếng nhỏ, nhìn cô hệt như con cá vàng vậy, hai má phúng

phính, nước ép màu đỏ cùng dâu tây dính một chút nơi khóe miệng.

Châu Kinh Trạch đứng bất động, cổ họng ngứa ngáy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô dần dần tối lại. Hứa Tùy lắc lắc túi bóng trong tay: "Cậu không ăn hả?"

"Ăn."

Châu Kinh Trạch đưa ra một đáp án chắc nịch, đồng thời tiến lên trước một bước, anh giơ tay quệt nhẹ khóe môi cô, cả người Hứa Tùy phút chốc cứng đờ, chỉ cảm thấy sự thô ráp nơi ngón tay anh chạm lên khóe môi, trái tim run rẩy, mắt mở to nhìn anh, không dám động đậy.

Châu Kinh Trạch thu tay lại, ở ngay trước mặt người con gái li3m nhẹ ngón tay mình, cổ họng chuyển động nuốt xuống, anh nhướng mày, dường như vẫn còn chưa đã, để lộ ra một nụ cười xấu xa:

"Ngọt lắm."

Cả người anh dựa vào Hứa Tùy, hơi thở ấm nóng phả bên tai, ngứa ngáy nhưng không gãi được, Hứa Tùy né tránh, sao anh có thể làm ra hành động đó trong bộ dáng nghiêm túc vậy chứ.

Hứa Tùy cảm thấy mặt cô sắp bốc cháy rồi, cuối cùng cô hoảng loạn bỏ chạy, đến cả câu chúc ngủ ngon cũng quên không nói với anh.

Kết quả tối hôm đó Hứa Tùy nằm mơ đã mơ thấy Châu Kinh Trạch, lúc tỉnh dậy cả người toàn mồ hôi, cô không nhịn được mà che mặt, đầu tại Châu Kinh Trạch.

Kỳ thi cuối kỳ rất nhanh đã kết thúc, kỳ nghỉ hè cận kề, Hứa Tùy có ý muốn ở lại thành Kinh Bắc, cô gọi điện thoại cho mẹ để nói về suy nghĩ của mình đồng thời thăm dò xem ý bà thế nào... Kỳ nghỉ hè cô muốn ở lại đây, tìm một công việc bán thời gian để rèn luyện.

Kết quả lại nhận được sự phản đối kịch liệt của mẹ Hứa, mẹ Hứa hỏi một cách cảnh giác: "Nhất Nhất, con nói thật cho mẹ biết, con là thiếu tiền

hay yêu đương r`ồi đấy?"3

Hứa Tùy giật bắn mình, không ngờ mẹ lại vừa đoán đã trúng, kỳ nghỉ hè cô muốn ở lại đây quả thực là vì Châu Kinh Trạch, nhưng cô không muốn để mẹ biết chuyện này.

Thế là cô ngẩng cao cổ nói dối mẹ Hứa: "Không ạ. Mẹ, con chỉ muốn rèn luyện bản thân thôi."

"Vậy con v`êLệ Ảnh, mẹ sẽ tìm cho con một công việc thực tập ở bệnh viện." Mẹ Hứa nói.

Hứa Tùy hết cách, sau khi thi xong cô chỉ đành kéo theo hành lý v`ênhà, sau đó thực tập tại một bệnh viện ở trấn Lệ Ảnh, mỗi ngày đi theo chủ nhiệm kiểm tra phòng bệnh và làm một vài việc vặt khác.

Kỳ nghỉ hè hai người liên lạc qua điện thoại, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc quay lại trường, Hứa Tùy mong ngóng gặp mặt Châu Kinh Trạch, nhưng hình như anh rất bận.

Gửi tin nhắn cho anh, Châu Kinh Trạch trả lời có thể ngắn gọn được bao nhiêu là ngắn gọn bấy nhiêu.

Có những lúc Hứa Tùy nhìn chằm chằm vào tin nhắn trả lời của anh một lúc lâu, nhìn thấy những câu như "Ừm", "Ăn r`ồi" là cô sẽ không nhịn được mà nghĩ bọn họ thật sự đang hẹn hò ư?

Khai giảng tới nay đã một tu`ần r`ồi mà vẫn chưa gặp được Châu Kinh Trạch. Nếu đã như vậy thì cô chủ động một chút là được.

Cô ng`ồi trong phòng ký túc, lấy dũng khí gửi tin nhắn cho anh: [Trưa nay cùng nhau ăn cơm chứ?]

Mười phút sau, zjz trong khung trò chuyện mới trả lời: [Được. Đến trường cậu à? Lâu lắm không nhìn thấy cậu r`ồi.]

Hứa Tùy đọc được tin nhắn này thì nở một nụ cười mỉm, má lúm hiện rõ, cô gõ một chữ "Được" vào trong khung trò chuyện.

Mười một rưỡi trưa, ánh nắng gay gắt, Hứa Tùy đứng đợi dưới tán cây đa, đợi mãi mà vẫn không trông thấy bóng dáng Châu Kinh Trạch đâu. Đúng lúc Hồ Thiến Tây từ bên ngoài quay về, nhìn thấy Hứa Tùy đứng dưới tán cây cách nhà ăn không xa, Hồ Thiến Tây cầm thẻ cơm vẫy vẫy, hỏi: "Tùy Tùy, không đi ăn cơm à?"

Hứa Tùy lắc đầu: "Mình đang đợi cậu ấy."

Nghe thấy "Cậu ấy", Hồ Thiến Tây tức khắc hiểu ngay là ai, dẫu sao ngoài Châu Kinh Trạch ra thì cũng chẳng có ai khác.

Cô ấy gật gật đầu, sau đó lại khó hiểu nói: "Mình vừa từ trường của cậu ấy về, vốn dĩ định tìm Thịnh Nam Châu có việc, kết quả đột nhiên huấn luyện viên của bọn họ triệu tập khẩn cấp, đang huấn luyện thể chất cho bọn họ rồi. Hay là cậu đừng đợi nữa?"

"Ấy... Cậu đi đâu thế hả..." Hồ Thiến Tây vẫn chưa nói xong thì thấy Hứa Tùy chạy vèo qua trước mặt mình.

Hồ Thiến Tây nhìn theo bóng lưng Hứa Tùy cảm thán, chậc chậc, dư vị của tình yêu rốt cuộc là chua hay ngọt đây, cô ấy cũng muốn nếm thử.

Sau khi cảm thán xong cô ấy nhìn vào thẻ cơm trong tay, đột nhiên cảm thấy chẳng còn muốn ăn nữa.

Ăn cái gì mà ăn, giảm cân đi.

Hứa Tùy chạy tới Kinh Hàng. Đi đến Kinh Hàng nhiều rồi, sân tập luyện của bọn họ ở đâu cũng đã nắm rõ như lòng bàn tay, Hứa Tùy đi đến sân tập, vừa nhìn quả nhiên có một tốp đội ngũ Phalanx màu xanh lục đang tiến hành tập luyện thể chất.

Hứa Tùy giả làm một sinh viên bình thường của trường này, bước vào sân tập một cách bình tĩnh, cô chọn một thảm cỏ cách bọn họ không xa

ng`ồi xuống, xem trộm bọn họ tập luyện.

Để tăng cường thể chất cho phi công cũng như phi công là một ph`ần quan trọng trong việc bay an toàn, vì vậy huấn luyện viên tiến hành huấn luyện đột xuất là chuyện thường gặp, trong khoảng thời gian đó sẽ tịch thu di động của bọn họ.

L`ần huấn luyện này chia thành huấn luyến chống tải trọng và năng lực cốt lõi, một đám sinh viên trẻ tuổi giờ phút này đang tiến hành luyện tập trước bài kiểm tra trên thang xoắn ốc và lăn lộn trên đất, trên tay của huấn luyện viên kẹp một tập tài liệu mà xanh lam, c`ầm lấy chiếc còi đeo trên cổ thổi một hơi, tiếng còi vang vọng:

"Toàn thể đ`ầu có! Thang xoắn ốc cụ thể 14 vòng mặt trước và mặt sau trong vòng một phút coi như đạt, 20 vòng đạt điểm tối đa." Huấn luyện viên cắn nắp bút, ánh mắt quét một vòng, nhìn v`ề một hướng, "Các em làm được như Châu Kinh Trạch là sẽ được điểm A, em ấy chính là tiêu chuẩn."

Đám đông dõi theo ánh mắt của huấn luyện viên, bao g`ồm Hứa Tùy, gió thu mát rượi, Châu Kinh Trạch mặc áo đ`ồng phục tập luyện cộc tay màu xanh lục, giày thấp cổ, cánh tay săn chắc, anh nắm chặt lấy hai thanh xà ngang trên thang xoắn ốc để xoay vòng, trong tiếng đếm ngược của đám đông, anh xoay càng lúc càng nhanh, tư thế vừa đạt tiêu chuẩn vừa hoàn hảo.

"56, 57, 58... 60!"

"Mẹ kiếp, 23 vòng! Đại th`ần à, cậu có còn định để bọn này sống không."

"Tôi phục r`ồi, tôi mà lên trên đó chắc chắn sẽ tống hết đống cơm đêm qua ăn ra ngoài cho mà xem, tập bao nhiêu lâu r`ồi mà tôi vẫn chóng mặt, muốn khóc."

"Đệch, đừng nói nữa, nghe cậu miêu tả tôi cũng ngửi thấy cái mùi đấy r`ồi."

"..."

Đồng thời lúc này, huấn luyện viên ngắt đồng hồ đếm ngược, ngữ khí nghiêm khắc song cũng vẫn có sự tán thưởng: "24 vòng, các em đếm thiếu một vòng."

Kết quả kiểm tra cuối cùng của Châu Kinh Trạch khiến đám đông khóc ròng. Châu Kinh Trạch nhảy xuống khỏi thang xoắn ốc, xoay hơn hai mươi vòng mà sắc mặt vẫn không đổi, anh bước tới trước mặt huấn luyện viên: "Thưa thầy, lát nữa em kiểm tra năng lực cốt lõi trước, được không ạ?"

Bình thường nếu không phải bài kiểm tra nghiêm ngặt quy mô lớn thì Học viện bay có một quy luật bất thành văn, đó là sinh viên nào vượt qua bài kiểm tra là có thể đi trước. "Bộp" một tiếng, huấn luyện viên đập tập tài liệu, nhìn anh với vẻ hứng thú:

"Tên nhóc này, em rời đi sớm thế làm gì?"

Châu Kinh Trạch hai tay đút túi, khóe môi cong cong, đang chuẩn bị nói "Đi tìm vợ của em" thì lại phát hiện người mà anh nhung nhớ trong lòng lúc này đang ngồi ở cách đó không xa, lại còn lấy sách che mặt, rõ ràng là đang nhìn trộm bọn họ.1

"Không sao ạ, tùy thầy." Châu Kinh Trạch cười khẽ.

Chẳng mấy chốc, huấn luyện cốt lõi bắt đầu, huấn luyện viên như thể cố ý giữ Châu Kinh Trạch lại vậy, xếp anh ở tít phía cuối. Song đại thiếu gia cũng không quan tâm, anh ngồi dựa vào song sắt, dáng vẻ biếng nhác ngậm cây cỏ đuổi chó, đang cười đùa nói chuyện với mọi người.

Lúc đến lượt Châu Kinh Trạch thực hiện động tác chống đẩy đã thu hút vô số ánh nhìn của đám đông. Cánh tay Châu Kinh Trạch chống xuống đất, mỗi một lần lên xuống là cơ bắp săn chắc hiện ra rõ mồn một, mồ hôi trên trán lăn xuống dưới xương quai hàm, vô cùng k1ch thích hormone.

"34, 35, 36..." Đám đông đang đếm, càng đếm càng kích động.

Hứa Tùy thoáng bước lên trước hai bước, máu dồn lên não thế nào cô lại lấy di động ra chụp trộm Châu Kinh Trạch, góc độ căn xong rồi, kết quả lúc tiếng "tách" vang lên, tia sáng flash chói mắt quét qua người huấn luyện viên!4

Đám đông: "..."

Châu Kinh Trạch: "?"1

Huấn luyện viên: "..."

Đám đông nhìn qua, trong số đó có một vài chàng trai lúc trước từng chứng kiến cảnh tượng tỏ tình của Hứa Tùy trong phòng bao, bọn hò hú hét, âm điệu lên xuống rõ ràng.

Hứa Tùy đứng ở đó, vành tai trắng ngần đỏ ứng cả một mảng, bị bọn họ trêu ghẹo khiến cô vô cùng xấu hổ.

Ngữ khí của huấn luyện viên nghiêm nghị, chỉ vào đám con trai kia, hỏi: "Chuyện gì đây hả, ai dẫn đến?"

Xung quanh im bặt, một thanh âm uể oải vang lên, Châu Kinh Trạch đang chống đẩy nên giọng có chút khàn: "Người nhà của em."

Những chàng trai không biết gì vội vã quan sát Hứa Tùy, cảm thán: "Đại thần, không ngờ cậu lại có cô em gái ngoan ngoãn thế này."

"Nói rõ ràng, người nhà gì?" Huấn luyện viện lớn giọng quở trách.

Hứa Tùy cụp mắt, trông cô không giống bạn gái của Châu Kinh Trạch sao? Vốn dĩ gặp anh đã khó như vậy, bây giờ nghe thấy lời đánh giá của đám bạn học của anh còn càng lạc lõng hơn.

Bất chợt, có một thanh âm mạnh mẽ truyền đến, Hứa Tùy run rẩy ngước mắt nhìn qua, Châu Kinh Trạch vừa chống đẩy vừa ở ngay trước mặt mọi người lên tiếng, thanh âm của anh giờ phút này vang vọng không gì sánh bằng:

"Báo cáo huấn luyện viên! Cô ấy là bạn gái của em!"18

~Hết chương 34~

Chương 35: Xoa khẽ một cái như có như không

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi Châu Kinh Trạch nói xong câu này, toàn hội trường như bùng nổ, tiếng cười đùa vang dội không ngớt, huấn luyện viên không áp chế được, cuối cùng tức đến mức bật cười, chỉ vào anh nói: "Có bạn gái thì tự hào lắm à?!"1

Bầu không khí náo nhiệt, Châu Kinh Trạch đúng lúc chống đẩy nốt cái cuối cùng, cùi chỏ anh chống đất, không sợ hãi mà đáp trả lại:

"Vâng."1

Hứa Tùy đứng ở một bên mặt đỏ bừng, đồng thời tim cũng đập nhanh loạn xạ, điều mà cô không muốn thừa nhận chính là Châu Kinh Trạch chỉ cần nói một câu hay thậm chí là một chữ thôi cũng đủ để khiến cô bay lên tận trên mây.

Bởi vì Châu Kinh Trạch đang công khai thừa nhận mối quan hệ của bọn họ, ít nhất cũng khiến cô có cảm giác chân thực với mối quan hệ này.

"Woa~"

"Đệch! Tức chết mất! Sao không có cô gái nào đến xem trộm mình tập luyện chứ? Cơ bụng tám múi của ông đây tập mấy tháng lận thế mà lại không có đất dụng võ!"

"Chém gió vừa thôi."

Huấn luyện viên ế lâu năm bị anh chọc giận suýt hộc máu, ngữ khí không nghiêm chỉnh đã thu bớt lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Xem mọi người bị cậu quậy thành cái gì rồi, được lắm, muốn đi phải không, kéo xà đơn đủ 50 cái đã!"

Châu Kinh Trạch nhướng mày, như thể trừng phạt này không hề hấn gì cả, anh cười một cách lười biếng: "Được ạ, nhưng cô gái của em sẽ đếm số."6

Phía dưới lại "ồ" lên rộn ràng, tiếng hò hét sắp xé toạc sân vận động, thậm chí còn có người hét lên "Ông Châu đỉnh của đỉnh", huấn luyện viên không thể nhịn nổi đám oắt con sức sống ngời ngời nhưng bộp chộp này nữa, thế là huýt sáo thật to, nói:

"Còn hò hét vớ vẩn thì tất cả chạy phạt hai mươi vòng cho tôi!"

Rốt cuộc đám đông cũng không ồn ào nữa, Châu Kinh Trạch kéo xà đơn trên thanh xà, còn Hứa Tùy thì nhỏ giọng đếm số cho anh dưới sự quan sát của mấy chục con người.

"36, 37, 38, 39... 49, 50!" Đếm xong con số cuối cùng, mắt Hứa Tùy phát sáng.

Châu Kinh Trạch nhảy xuống khỏi thanh xà đơn, Hứa Tùy thì đã ngoan ngoãn cầm áo khoác cho anh từ lâu, anh báo cáo một tiếng với huấn luyện viên, sau đó hai người sánh vai nhau rời đi.

Chàng trai hai tay đút túi, cao hơn người con gái ở bên cạnh nửa cái đầu, Hứa Tùy lấy trong túi ra một túi giấy ướt đưa cho anh, biểu cảm của Châu Kinh Trạch uể oải, anh cúi đầu, nghiêng mặt qua.

Ý là muốn cô lau giúp anh.

Người con gái kiễng chân, cẩn thận lau mồ hôi cho anh, bởi vì cách quá gần nên vành tai trắng ngần đỏ ửng cả một mảng.

Một người nhìn có vẻ phóng đ4ng kiêu ngạo, một người thì ngoan ngoãn yên tĩnh, thế mà ở cạnh nhau lại yên bình đến vậy.

Ánh nắng giữa trưa chói chang, xuyên qua kẽ lá, hắt lên trên người của cả hai, phủ lên trên người họ một màu vàng ấm áp mờ ảo.

Khung cảnh này lọt vào mắt Đại Lưu, một chàng trai đô con cao 189cm như Đại Lưu ôm chặt lấy eo của Thịnh Nam Châu, trốn trong vòng tay của anh ấy nói một cách õng ẹo: "Mẹ kiếp! Mình cũng muốn yêu đương."

Thịnh Nam Châu không chút do dự đạp cho cậu ta một cước: "Cút."

Buổi trưa Hứa Tùy và Châu Kinh Trạch ăn vội bữa cơm rồi lại phải quay về để lên lớp vào buổi chiều. Tới tận tối mới về ký túc, Hứa Tùy gặp Châu Kinh Trạch xong thì trong lòng cũng ổn định hơn rất nhiều, hai người ai cũng khá bận, năm hai rồi, cô là một sinh viên chuyên ngành y, chương trình học lúc nào cũng dày đặc.

Cô vừa mới rửa xong nho mua được ở siêu thị gần trường, ra ngoài thì trông thấy Hồ Thiến Tây nằm chỏng vó trên giường, cô hỏi: "Tây Tây, cậu ăn nho không? Ngọt lắm."

Hồ Thiến Tây lắc đầu, nói một cách bất lực: "Không ăn, calorie của nho cao lắm, mình phải giảm cân."

Cô ấy nhất định, nhất định phải gầy như tia chớp, phải khiến Lộ Văn Bạch hối hận!

"Vậy lúc nào cậu muốn ăn thì ăn nhé." Hứa Tùy cắn một quả nho, bê đĩa tới bàn học.

Cô ngồi xuống ghế, cầm di động đọc lịch sử trò chuyện của hai người, khóe môi bất giác cong lên. Bất chợt, một bóng đen ập xuống, Hồ Thiến Tây ở phía sau đánh úp, ôm chặt lấy cổ cô:

"Được lắm, có người yêu thích có người sầu."

Hứa Tùy vội giấu di động đi, cười nói: "Mình cũng sầu lắm, không học thuộc được sách đầu sắp hói luôn rồi."

"Cậu rõ ràng biết cái mình nói không phải là cái này!" Hồ Thiến Tây thấy Hứa Tùy lảng tránh thì lập tức giơ tay cù lét cô.

Hai cô gái lại lao vào trêu ghẹo nhau, Hứa Tùy cười sằng sặc, cả người đổ rạp xuống giường. Hồ Thiến Tây nằm trên giường thở hổn hển, đột nhiên như nhớ ra gì đó lại lật người: "Bảo bối à, tháng sau là sinh nhật của Thịnh Nam Châu, cậu tặng gì cho cậu ấy vậy?"

"Sinh nhật của cậu ấy? Mình cũng không biết tặng gì nữa." Hứa Tùy trả lời.

Hồ Thiến Tây khổ não: "Haiz, cậu bảo mình tặng gì bây giờ nhỉ, năm nào sinh nhật mình cậu ấy cũng ở bên cạnh, mình muốn gì là cậu ấy đều tặng cho mình, chỉ thiếu hái trăng trên trời xuống cho mình nữa thôi."

"Haiz, cậu bảo mình nên tặng gì cho người anh em tốt của mình đây?" Hồ Thiến Tây nói.

Hứa Tùy ngồi dậy khỏi giường, khẽ thở dài một hơi: "Cậu ấy à... Cậu nghĩ kỹ xem thứ mà cậu ấy thật sự cần là gì."

Nói về chuyện tình cảm của người khác thì rõ ràng đâu ra đấy, đến chuyện của bản thân lại ngốc nghếch chẳng biết phải làm sao.

Buổi tối sau khi tắt đèn, Hứa Tùy trốn trong chăn nhắn tin với Châu Kinh Trạch, mắt đau nhức cũng không nỡ nói chúc ngủ ngon trước.

Hứa Tùy hỏi: [Anh có biết tháng sau là sinh nhật của Thịnh Nam Châu không?]

Zjz trả lời: [Biết.]

Một lúc sau, anh lại nhắn một tin nữa đến: [Sinh nhật của bạn trai thì không thấy nghe ngóng gì, sinh nhật của đứa con trai khác lại nhớ kỹ như vậy?]

Hứa Tùy không khỏi bật cười, cô gần như có thể tưởng tượng ra được biểu cảm của Châu Kinh Trạch khi gửi tin nhắn này, anh nhíu chân mày, nheo mắt, biểu cảm cực kỳ khó chịu trả lời lại tin nhắn.

[Đâu có, là Tây Tây nói với em.] Hứa Tùy trả lời.

Di động cách một phút sau thì sáng đèn, Zjz trả lời: [Cuối cùng thì con nhóc này cũng được một lần nhớ sinh nhật cậu ta rồi.]

Hứa Tùy nghĩ ngợi: [Anh bảo em nên tặng gì cho Thịnh Nam Châu?]

Một lúc sau, Zjz gửi dấu hỏi chấm qua: [?]

[Em tặng gì mà tặng, anh tặng là được rồi. Phu xướng phụ tùy*, em hiểu không?] Ông chủ Châu trả lời một cách bắng nhắng.

*Phu xướng phụ tùy: cảnh đầm ấm, thuận hoà trong gia đình thời trước, chồng đề xướng việc gì, vợ cũng đều nghe và làm theo.

Hứa Tùy: [Vâng.（。 ˆ▽ˆ）]

Sinh nhật của Thịnh Nam Châu vào đầu tháng 11, Quốc Khánh vừa qua đi là thời tiết cũng bắt đầu trở lạnh.

Tiệc sinh nhật lần này của Thịnh Nam Châu tổ chức ở biệt thự Núi Đồng Tước, Hứa Tùy sau khi biết thì kinh ngạc: "Nhà cậu ấy... cũng giàu có thế sao?"

Hồ Thiến Tây đang đắp mặt nạ, thanh âm khi trả lời không rõ ràng lắm: [Cậu không biết à? Nhà cậu ấy quả thật có tiền, đất nhiều đến mức không đếm xuể, nhưng cậu ta keo kiệt lắm, có lần nào ra ngoài mà không phải cậu của mình thanh toán đâu.]

[Keo kiệt thế sớm muộn gì cũng hói hết đầu.] Hồ Thiến Tây mắng một câu.

Thịnh Nam Châu đang thu tiền thuê nhà giúp mẹ Thịnh đột nhiên hắt xì, đại thiếu gia lại còn sung sướng, cho rằng có người nhớ anh rồi.

Tháng mười một, thành Kinh Bắc vào đông sớm hơn thành phố phương Nam, thời tiết vừa lạnh là Hứa Tùy biết ngay tháng ngày khổ sở của mình

đến rồi, cô trời sinh chân tay lạnh cóng lập tức mặc quần áo ấm thật dày, tối nào cũng kiên trì ngâm chân.

Tiệc sinh nhật của Thịnh Nam Châu tổ chức vào năm giờ chiều thứ bảy, vừa khéo Hứa Tùy có bài tập thí nghiệm chưa làm xong, thế là cô để Châu Kinh Trạch đi trước, còn mình thì có lẽ sẽ đến muộn một chút.

Còn HồThiến Tây thì đột nhiên xin nghỉ phép một tuần liền không ở trong trường, Hứa Tùy hơi lo nên nhắn tin cho cô ấy, chẳng mấy chốc đã nhận được tin trả lời đầy sức sống của chị đại: [Đừng lo, trong nhà có chút chuyện, mình sẽ quay lại sớm, yêu cậu nhiều, chụt chụt.]

Hứa Tùy ở phòng thí nghiệm quan sát ghi chép bận đến tối tăm mặt mũi, lúc ra ngoài thì trời đã tối đen. Hứa Tùy giơ tay nhìn đồng hồ, đã muộn một tiếng, cô chạy vội ra khỏi trường bắt một chiếc taxi.

Ngồi vào trong taxi, có cơn gió lạnh buốt quét qua, Hứa Tùy bị lạnh đến mức ho khan, vội vã đóng chặt cửa sổ xe lại. Xe chạy một mạch về phía trước, Hứa Tùy ngồi trong xe, rút di động từ trong túi ra đọc tin nhắn.

Kết quả khung trò chuyện của hai người dừng lại vào năm tiếng trước, trong khoảng thời gian đó Châu Kinh Trạch không gửi đến một tin nhắn nào.

Hứa Tùy cụp mắt, tắt màn hình di động, cô nghiêng đầu ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Tài xế tốt bụng, thấy trời tối nên đã đưa Hứa Tùy đến tận trước biệt thự Núi Đồng Tước, Hứa Tùy mở cửa xuống xe nói cảm ơn với bác tài.

Hứa Tùy đứng ở vùng đất trống nheo mắt nhìn qua, biệt thự phía trước gần núi gần biển, diện tích rộng lớn, đèn đóm sáng ngời, chốc chốc lại có tiếng nói cười vọng ra.

Cô đứng ở đó do dự không biết có nên gửi tin nhắn nói cho Châu Kinh Trạch biết cô đến nơi rồi hay không thì Kratos đại nhân đứng ở cổng lớn

vừa nhìn đã phát hiện ra cô, nó lao như tên bắn tới chỗ cô, lại còn vẫy đuôi tíu tít, cắn gấu quần của cô kéo về phía biệt thự.

Hứa Tùy ngồi xổm xuống xoa xoa đùi nó, đi theo nó vào bên trong. Trên mặt cô mang theo ý cười, trong lòng mong ngóng gặp Châu Kinh Trạch.

Vừa mở cửa vào trong, bóng bay màu trắng xanh bồng bềnh trên trần nhà, phòng khách náo nhiệt cực kỳ.

Châu Kinh Trạch uể oải ngồi trên sô pha, hơi gập eo, cùi chỏ chống trên đùi, trong điệu bộ nói cười vui vẻ xen lẫn chút bất cần. Anh không nhìn ai cả, thế mà mấy cô gái có mặt tại đây đã liếc nhìn anh tận mấy lần.

Tay kẹp điếu thuốc của anh cầm ly rượu toan định uống, Lưu Ty Cẩm ngồi bên cạnh anh, đột nhiên chỉ vào anh nói: "Ai da, trên cổ cậu có một vệt đỏ, có phải là bị muỗi đốt không?"

"Muỗi đốt cái khỉ gì, chắc không phải là vợ cậu cắn đấy chứ." Có người trêu đùa.

Châu Kinh Trạch thẳng thừng đạp cho người đó một cái, cười mắng: "Biến đi."

Anh buông ly rượu xuống, thật sự cảm thấy trên cổ hơi ngứa, thế là hỏi Lưu Ty Cẩm: "Ở chỗ nào?"

Lưu Ty Cẩm lập tức sát lại gần muốn chỉ cho anh xem, Châu Kinh Trạch nhíu mày, giơ tay giữ chặt lấy cánh tay của cô ta, kết quả vừa ngước mặt thì lại nhìn thấy Hứa Tùy đứng ở ngoài cửa.

"Không thích hợp." Châu Kinh Trạch nói một cách uể oải, anh gạt tàn thuốc, đứng dậy đi về phía Hứa Tùy.

Hứa Tùy nhìn Châu Kinh Trạch bước từng bước tới gần, cô lùi ra sau theo bản năng, Châu Kinh Trạch thấy sắc mặt cô có chút trắng bệch, đang định lên tiếng thì bên trên truyền đến một thanh âm quen thuộc, Thịnh

Ngôn Gia bò rạp trên lan can tầng hai, mái tóc xoăn tít hưng phấn nói: "Cô giáo Tiểu Hứa, chị có tới chơi game không?"

"Có."

Hứa Tùy sải bước lớn đi lướt qua người Châu Kinh Trạch, vịn vào cầu thang chạy vội lên tầng. Châu Kinh Trạch nhìn chằm chằm theo bóng lưng cô, nghiến răng.

Anh đã làm cái gì đâu, thế mà cô lại trốn nhanh như vậy.

Hứa Tùy và Thịnh Ngôn Gia trốn trong phòng chơi game, tầng một náo nhiệt cực kỳ, chốc chốc lại có tiếng nói cười và tiếng cụng rượu truyền đến. Hứa Tùy vẫn luôn thất thần, nhìn chằm chằm màn hình song trong đầu vẫn cứ nghĩ đến khung cảnh vừa rồi.

Lưu Ty Cẩm ngồi bên cạnh Châu Kinh Trạch, cậu ta chỉ vết đỏ trên cổ cho anh, mối quan hệ của hai người họ lẽ nào lại không minh bạch đến vậy ư? Cô bận bịu trong phòng thí nghiệm cả một ngày, Châu Kinh Trạch đến cả một câu hỏi cô "Đã đến chưa?" cũng không có, yêu đương cũng vẫn là điệu bộ bất cần như vậy, nghĩ thôi mắt đã cay sè.

"Woa, cô giáo Tiểu Hứa, đây là lần đầu tiên em thắng chị đấy! Vui quá đi mất!" Thịnh Nam Châu nghiêng đầu nói.

Trong game truyền đến âm thanh KO, Hứa Tùy đặt tay cầm chơi game xuống, cười nói: "Cô giáo nhận thua."

"Nghỉ một lát đi ạ, chúng ta uống nước ngọt nhé."

"Được."

Hứa Tùy và Thịnh Ngôn Gia dựa vào lan can nói chuyện, không biết có phải học theo anh của cậu bé hay không, trời rét căm căm mà lại uống coca lạnh. Hứa Tùy dựa vào lan can, ngắm nhìn sự náo nhiệt dưới tầng một, chẳng muốn xuống đó chút nào, mặc dù bây giờ cô đang đói meo.

"Cô giáo Tiểu Hứa, chị nhìn cái chị tóc xoăn dài bên dưới đi, trong tất cả những chị gái ở bên cạnh anh em mà em từng gặp, chị ta là người đáng ghét nhất." Thịnh Ngôn Gia lườm một cái.

Hứa Tùy nhìn theo ánh mắt của Thịnh Ngôn Gia, hóa ra người mà thằng bé nói là Lưu Ty Cẩm. Lưu Ty Cẩm đến bây giờ vẫn luôn ngồi bên cạnh Châu Kinh Trạch, mà sắc mặt của đương sự thì lại ẩn giấu tia khó chịu, dáng vẻ lạnh lùng khó gần.

Cô cắn ống hút sữa, hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì chị ta cứ bám dính lấy anh em, hứ." Ngữ khí của Thịnh Ngôn Gia bất mãn.

Hứa Tùy giơ tay xoa đầu thằng bé, cười nói: "Em đang ghen đấy à."

"Còn lâu ạ!" Thịnh Ngôn Gia lập tức phủ nhận.

Hứa Tùy và Thịnh Ngôn Gia vẫn luôn ở trên tầng chơi game, tinh thần căng thẳng mới thả lỏng được đôi chút. Đợi đến khi Thịnh Nam Châu cắt bánh kem cô mới gắng gượng đi xuống. Hồ Thiến Tây đẩy một chiếc bánh kem ba tầng xuất hiện, ánh đèn tối dần, mọi người vây quanh nhân vật chính vỗ tay hò hét, hát chúc mừng sinh nhật, vô cùng náo nhiệt.

Hứa Tùy đứng bên cạnh nhỏ giọng vỗ tay chúc phúc, Châu Kinh Trạch đứng bên cạnh cô, ngậm một điếu thuốc, thỉnh thoảng áo khoác của anh cọ qua cánh tay cô, tạo ra thứ cảm giác ma sát, nhưng hai người suốt cả quá trình đều không chạm mắt nhau.

Có người đi qua đó, Châu Kinh Trạch nghiêng đầu nói chuyện, bỏ điếu thuốc xuống, nốt ruồi đen ở gan bàn tay lắc lư qua lại trước mắt cô.

Hứa Tùy thu lại ánh mắt, bước lên trước hai bước, đứng quay lưng lại với Châu Kinh Trạch, như vậy sẽ không nhìn thấy anh nữa.

Tám giờ mười phút, có người cầm đồ không cẩn thận đụng phải cô, Hứa Tùy lùi ra sau theo quán tính, đụng phải một lồng ngực ấm nóng, phía

sau truyền đến mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Châu Kinh Trạch nói chuyện với người ta, anh giơ tay đỡ cô, lòng bàn tay đụng phải sau gáy Hứa Tùy, xoa khẽ một cái như có như không.

Hứa Tùy quyết định tránh tên lưu manh này xa một chút.

Người xung quanh lần lượt lên tặng quà, khi đến lượt Hứa Tùy, cô chỉ cảm thấy tình cảnh có chút ngượng ngập, ban đầu nghe anh nói sẽ cùng nhau tặng quà, nhưng bây giờ thì sao? Hai người đang giận dỗi khó chịu với nhau.

Dưới sự quan sát của đám đông, Hứa Tùy không biết phải làm thế nào, hai tay cô đút túi, khi đang chuẩn bị nói "Chúc mừng sinh nhật, lần sau sẽ tặng quà bù" thì đột nhiên mò được một chiếc nhẫn trong túi.

Hứa Tùy chợt nhớ ra đây là món đồ ở sạp hàng rong mà tuần trước cô và bạn cùng phòng ra ngoài dạo phố mua được, một chiếc nhẫn cổ trang có kiểu dáng khá đặc biệt, cô lấy ra đặt trong lòng bàn tay, đang định đưa qua: "Cái này..."

Đột nhiên, một thanh âm lạnh lẽo trầm thấp vang lên bên tai: "Của bọn mình."

Lúc này, một bàn tay rộng lớn giơ tới trước, lòng bàn tay chạm vào nhau, mang theo nhiệt độ ấm nóng, Hứa Tùy nghiêng đầu nhìn, Châu Kinh Trạch ngậm điếu thuốc trong miệng, góc mặt nghiêng sắc nét, đôi môi rướn cong, một tay đưa ra một chiếc hộp, tay còn lại thì nắm chặt lấy tay cô.

Hứa Tùy muốn giằng ra nhưng không giằng ra được, Châu Kinh Trạch lại còn nghịch ngợm dùng ngón cái ấn ấn vào trong gan bàn tay trắng nõn mềm mại của cô.

Lưu Ty Cẩm ở phía đối diện không cười ra nổi, rõ ràng đã nhìn thấy động tác thân mật đó của hai người, biểu cảm vô cùng khó coi.

Sau khi cắt xong bánh kem, lại đến chuyên mục chơi game. Hứa Tùy và Châu Kinh Trạch ngồi trên sô pha, từ đầu đến cuối anh đều nắm tay cô, Hứa Tùy ngay cả việc uống nước cũng trở thành vấn đề.

"Anh bỏ em ra trước đã có được không?" Hứa Tùy thương lượng.

Thanh âm trầm thấp của Châu Kinh Trạch vang lên bên tai: "Vẫn giận à?"

Không biết vì sao, lòng tự tôn bên trong Hứa Tùy lại trỗi dậy một cách quái lạ, cô không muốn để bản thân tỏ ra quá quan tâm để ý, thế là phủ nhận: "Không, em muốn uống nước."

Bấy giờ Châu Kinh Trạch mới buông tay cô ra, Hứa Tùy cuối cùng cũng được tự do. Thịnh Nam Châu huýt sáo với đám bạn của anh ấy, hỏi: "Này, đi qua sảnh phụ chơi bi-a không?"

"Được đấy." Đại Lưu búng ngón tay.

Lưu Ty Cẩm ở bên cạnh vuốt tóc, nói: "Haiz, mình cũng muốn chơi trò này, nhưng mình không biết. Kinh Trạch, cậu có thể dạy mình không?"

"Trùng hợp quá." Châu Kinh Trạch rướn môi một cách lười biếng, anh đứng dậy nắm lấy tay Hứa Tùy đi về phía sảnh phụ, sau đó để lại bốn chữ, "Tôi cũng không biết."

Mọi người tới sảnh phụ, Châu Kinh Trạch cầm lấy một cây gậy, cúi người, cả người dựa sát lên trên chiếc bàn màu xanh lục, cây gậy xoa nhẹ ra trước và sau gan bàn tay.

"Bụp" một tiếng, một gậy vào lỗ.

Thịnh Nam Châu dẫn đầu vỗ tay khen hay, sau đó lại nói: "Chơi với cậu chán chết, bọn mình chỉ có bị đè bẹp thôi."

"Vậy chứ chơi kiểu gì?" Châu Kinh Trạch nhướng mày, dựa người vào cạnh bàn một cách uể oải.

Đại Lưu đưa ra gợi ý: "Đương nhiên là sư phụ dẫn người của mình ra để PK rồi, thế nào?"

Châu Kinh Trạch cười khẽ, nghiêng đầu hỏi ý kiến Hứa Tùy: "Chơi không?"

Hứa Tùy suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Chơi."

Ai mà ngờ Lưu Ty Cẩm lại muốn đối đầu với cô đến cùng, lập tức lên tiếng: "Mình cũng chơi."

Hứa Tùy không nói gì cả, cô cụp mắt cầm lấy cây gậy ở bên cạnh lên luyện tập hết lượt này đến lượt khác ở trên bàn, đáy mắt Thịnh Nam Châu xoẹt qua tia kỳ dị: "Ai da, Hứa Tùy, đâu ra đấy phết nhỉ."

Châu Kinh Trạch đích thân sửa lại động tác và chỉ thêm một số điều cần thiết cho cô, Lưu Ty Cẩm do người con trai khác chỉ dạy. Cuối cùng hai người thi đấu, có thể nói kỹ thuật của Hứa Tùy ăn đứt Lưu Ty Cẩm.

Đại Lưu giơ ngón cái lên: "Học sinh giỏi đúng là đỉnh, học cái gì cũng nhanh, hai người các cũng thật sự quá hợp."

"Do mình xem nhiều kênh ghi hình quá thôi." Má Hứa Tùy xuất hiện hai chiếc lúm đồng tiền.

"Khiêm tốn quá đấy nhé."

Sau khi tiệc sinh nhật của Thịnh Nam Châu kết thúc, mọi người rời đi, Hứa Tùy và Châu Kinh Trạch dự định cùng nhau quay về trường, hai người sánh vai nhau đi trên con đường đá.

Châu Kinh Trạch một tay đút túi, tay còn lại ôm lấy vai cô, thanh âm mang theo ý cười: "Em giỏi hơn cậu ta rất nhiều."

Nghe thấy chữ "cậu ta" này, Hứa Tùy khựng lại bước chân, cô cúi đầu, thoát khỏi cánh tay của Châu Kinh Trạch, đôi mắt nai ươn ướt, thanh âm run rẩy:

"Đối với anh chung thủy là chuyện khó đến thế sao?"

Châu Kinh Trạch sững người, sau đó hiểu ra Hứa Tùy đang nói đến điều gì, anh nghiêng người, chỉ vào vệt màu đỏ trên chiếc cổ trắng ngần cho cô xem: "Cổ của anh là bị muỗi đốt thật, lúc đó anh đã đẩy cậu ta ra ngay rồi."

Trên mặt anh mang theo ý cười tản mạn, song thanh âm lại lạnh lẽo cực độ: "Với lại, anh là người thế nào không phải em vẫn luôn biết rất rõ à?"

Hứa Tùy nhất thời nghẹn lời, tức đến mức run lẩy bẩy: "Anh..."

Nửa câu sau cô không nói ra, Hứa Tùy cảm thấy trước mắt mình tối đen, cô ngất lịm đi, cả người mất đi ý thức.4

~Hết chương 35~

Chương 36: Chịu rồi, sao lại có người lắm chuyện vậy chứ

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc Hứa Tùy tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang nằm trên giường trong bệnh viện, thứ đập thẳng vào mắt là bức tường trắng xóa. Hứa Tùy cựa quậy muốn ngồi dậy, Lương Sảng vội vã lên tiếng ngăn cản: "Cậu đừng động đậy, mũi kim mà chệch là chảy máu đấy."2

Nói xong, Lương Sảng đi tới đỡ cô ngồi dậy, đặt một chiếc gối sau lưng cho cô dựa. Khi Hứa Tùy nhìn rõ là bạn cùng phòng thì tia hụt hẫng vụt qua nơi đáy mắt, cô cụp mắt: "Sảng Sảng, sao lại là cậu?"

"Haiz." Lương Sảng kéo một chiếc ghế qua ngồi, cố ý vòng vo, "Đại thần gọi điện thoại kêu mình tới đây."

"Hử?"

"Cậu có biết là cả ngày cậu không ăn gì nên tụt huyết áp ngất đi không? Sau khi đại thần đưa cậu tới bệnh viện thì vẫn luôn túc trực bên cạnh cậu, sau đấy hình như nhà cậu ấy có chuyện gấp, hết cách nên mới phải rời đi trước." Ngữ khí của Lương Sảng kích động, "Thế rồi cậu ấy gọi điện thoại bảo mình tới đây, còn nhờ mình nhất định phải chăm sóc cậu thật tốt."

Hàng mi đen dày của Hứa Tùy khẽ run rẩy, song cô không nói gì.

"Được rồi, đợi truyền nước xong cậu nhớ ăn súp bong bóng cá với canh bí đỏ táo tàu mà Châu Kinh Trạch mua nhé, còn có đồ ngọt nữa." Lương Sảng ngồi ở đó chỉ vào túi đồ ở trên bàn, "Cậu ấy bảo mình quan sát cậu, nhìn cậu ăn hết."

Hứa Tùy nhìn một đống đồ Châu Kinh Trạch mua ở trên bàn, cô mím môi không lên tiếng. Truyền nước chốc cái đã xong, Hứa Tùy mang nét mặt ủ rũ ngồi ăn từng chút, từng chút một dưới cái nhìn gắt gao của Lương Sảng, cuối cùng ăn no đến mức không nói được câu nào, Lương Sảng bấy giờ mới miễn cưỡng bỏ qua cho cô.

Sau khi truyền xong Glucose, lúc thu dọn đồ đạc Hứa Tùy sờ vào trong túi áo theo bản năng, phát hiện chiếc nhẫn bạc kiểu dáng cổ trang vốn định tặng cho Thịnh Nam Châu không thấy đâu nữa.

"Tiểu Sảng, cậu ở đây có nhìn thấy chiếc nhẫn nào không? Là cái mà trước kia chúng mình mua ý."

"Mình không nhìn thấy, hay là cậu đánh rơi đâu rồi?" Lương Sảng nói.

Hứa Tùy chun mũi, ngữ khí xen lẫn tiếc nuối: "Chắc là vậy."

Buổi tối sau khi về tới ký túc, Hứa Tùy đánh răng rửa mặt xong, sau đó mở di động đã tắt nguồn từ lâu, lúc này, zjz gửi đến hai tin nhắn:

[Em đỡ chút nào chưa?]

[Cô gái của anh không trả lời tin nhắn của anh.]1

Lông mi Hứa Tùy khẽ động, không nhắc đến chuyện đó nữa, cô nhắn vào trong khung trò chuyện: [Đỡ nhiều rồi.]

Rõ ràng cô không nhắc đến chuyện đó nữa, thế mà hai phút sau Châu Kinh Trạch như thể biết cô đang nghĩ gì vậy, anh chủ động nhắc đến chuyện này: [Anh xóa bạn bè với cậu ta rồi.]

[Anh với cậu ta không có gì cả.]

[Anh không thích cậu ta.]

[Nhất Nhất, anh sai rồi.]1

Châu Kinh Trạch phút chốc trở nên mềm mỏng như thế khiến Hứa Tùy trở tay không kịp, hơn nữa những lời này đã khiến cảm giác an toàn trong lòng cô tăng mạnh, một lúc lâu sau, Hứa Tùy trả lời tin nhắn: [Ừm.]

Đợi chuyện này trôi qua được một khoảng thời gian, chị đại Hồ Thiến Tây cuối cùng cũng quay lại trường học. Không hiểu sao Hứa Tùy cứ cảm

thấy Hồ Thiến Tây đã gầy đi rất nhiều, sắc mặt trắng bệch, không còn vẻ mũm mĩm như em bé nữa, do đó đôi mắt cũng trở nên to hơn.

"Tây Tây, sao mình cứ cảm thấy cậu gầy đi rồi?" Hứa Tùy hỏi.

Nói đến vấn đề này là chị đại lại mặt mày đau khổ, cô ấy giơ móng tay sáng lấp lánh lên, nói: "Là do đầu bếp của nhà mình xin nghỉ phép, dì giúp việc mới đến nấu ăn quá mặn, khiến mình chẳng ăn nổi."

"Gầy thật hả?" Hồ Thiến Tây sờ sờ vào mặt của bản thân, hí hửng nói, "Vậy thì mình vui lắm đấy."

Hồ Thiến Tây và Hứa Tùy trò chuyện thêm mấy câu thì đổi chủ đề: "Tùy Tùy à, mình nghe nói cậu với cậu của mình cãi nhau hả?"

Hứa Tùy do dự chốc lát, cô gật đầu: "Phải."

"Mình nghe Thịnh Nam Châu kể đại khái nguyên nhân sự việc rồi. Lưu Ty Cẩm thật sự là một trong những Bạch Liên Hoa ở thành Kinh Bắc này, õng à õng ẹo." Hồ Thiến Tây làm móng có đính đá, mỗi lần cô ấy vung loạn xạ trong không trung đều giống hệt vũ khí, "Mình mà ở đó thì nhất định sẽ xé nát cậu ta ra, nghe mà bực cả mình."

"Không sao." Hứa Tùy nhớ lại khung cảnh ngày hôm đó, ngữ khí ngập ngừng, "Mình chỉ cảm thấy mình lo được lo mất quá thôi."

Dù là một người con gái ngồi bên cạnh anh, chỉ hơi có những động tác thân mật là đã khiến cô không chịu đựng được.

Hồ Thiến Tây lắc đầu: "Cậu không sai, đàn ông đúng là không ra gì! Mình nói này Tùy Tùy, sau này cậu đừng chủ động, trong lòng để ý nhưng không được biểu hiện ra ngoài, phải giả vờ có biết chưa."

"Tùy Tùy, dù thế nào mình cũng đứng về phía cậu, cậu của mình bị chiều hư rồi, cái tính khí đó cậu phải trị cho bằng được." Hồ Thiến Tây nói.

Hứa Tùy gật gật đầu như thể đã hiểu.

Tối thứ tư, Thịnh Nam Châu gửi vào trong nhóm chat một bức ảnh chụp tấm vé trượt tuyết hai ngày một đêm ở khu trượt tuyết Bắc Sơn mà bọn họ thắng được ở cuộc thi đấu năm ngoái, anh ấy nói: [Các vị nhớ ra gì chưa?]

Châu Kinh Trạch: [?]

Đại Lưu: [Đệch! Mình nhớ là sau khi chúng ta đạt giải nhưng vì phải thi nên không đi được.]

Thịnh Nam Châu: [Chính xác. Còn nửa tháng nữa là hết hạn rồi, đi không?]

Chị đại lập tức nhướng mày: [Giơ tay! Mình muốn đi nhất.]

Châu Kinh Trạch: [...Sức khỏe của cháu ổn chứ?]

HồThiến Tây: [Có gì không ổn đâu ạ! Chẳng phải vẫn còn mọi người sao.]

Đại Lưu: [Thêm mình nữa, càng nhiều người càng đông vui.]

Hứa Tùy thoát khỏi giao diện trò chuyện, định bụng nhắn tin hỏi Châu Kinh Trạch có đi không. Thế rồi cô nhớ tới lời HồThiến Tây dạy, con gái không được quá chủ động, thế là cô cũng không hỏi Châu Kinh Trạch nữa, cô nhắn vào trong nhóm: [Mình đi.]

Chưa đến một phút, Châu Kinh Trạch vẫn luôn không trả lời tin nhắn đột nhiên xuất hiện: [Mình cũng đi.]

Nhóm người bọn họ chọn thời gian đến khu trượt truyết là vào cuối tuần, giữa tháng 11, nhiệt độ giảm mạnh. Sáng thức dậy, những chiếc lá xanh bên đường bị những bông tuyết nặng trịch ép đến mức muốn đổ xuống, một trận gió lạnh thổi qua khiến những giọt nước rải đầy mặt đất ướt đẫm.

Khi Hứa Tùy và H`ồThiến Tây khoác tay nhau xuất hiện ở điểm hẹn mới phát hiện l`ần trượt tuyết này có rất nhi`ều người, trong số đó có một người cô có chút ấn tượng, tên là T`ần Cảnh, chính là người hôm đó vì muốn xin số điện thoại của cô mà đã giả vờ là đàn anh.

Vì trời lạnh nên mọi người đ`ều nhanh chóng lên trên xe. Hứa Tùy đứng xếp hàng ở phía sau, một bóng người cao lớn phủ xuống, khiến Hứa Tùy giật nảy cả mình.

T`ần Cảnh chào hỏi một cách nhiệt tình: "Em gái Hứa, đã lâu không gặp."

Hứa Tùy vẫn còn chút hoảng hốt song vẫn gật đ`ầu, lúc đang định lên tiếng thì một giọng nói uể oải xen vào, trong đôi mắt đen tuy`ền chứa đựng tia chán ghét: "Gặp con mẹ cậu."

Hứa Tùy ngoảnh đ`ầu nhìn, trông thấy Châu Kinh Trạch tới muộn, xuất hiện phía sau bọn họ. Anh mặc một chiếc áo khoác gió màu đen, giày cổ thấp, tóc tai gọn gàng khiến anh trông vô cùng đẹp trai, anh kéo kín khóa áo, vừa khéo che đi đường quai hàm căng chặt, để lộ ra cặp mắt đen sâu hút.

Giờ phút này anh đang nhai kẹo cao su, liếc xéo T`ần Cảnh.

"Không phải, ông Châu à... mình..." T`ần Cảnh giải thích.

Châu Kinh Trạch cười cười, vỗ vỗ vào sống lưng T`ần Cảnh, sau đó bất thình lình nhét một nắm tuyết vào trong cổ cậu ta, tuyết lạnh nhanh chóng dính chặt vào da thịt, lạnh đến mức run người.

T`ần Cảnh đang cười, phút chốc li`ền thay đổi sắc mặt, bật ra tiếng kêu thất thanh, sau đó nhảy lên nhảy xuống liên h`ồi, bật chế độ quẩy của người già cao tuổi.

Mới đ`ầu Châu Kinh Trạch còn nhịn cười, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được thế là cười rung cả người. T`ần Cảnh liếc nhìn, kẻ khởi xướng thế mà lại ở đó cười nhạo cậu ta.

T`ần Cảnh định rượt đuổi anh, Châu Kinh Trạch vừa cười vừa nhân cơ hội né tránh, lúc đi qua Hứa Tùy, tay áo của anh quệt nhẹ vào mu bàn tay của cô.

Một sự đụng chạm rất nhẹ, Hứa Tùy ngửi được mùi húng quế trên người anh.1

Mọi người lên xe g`ần hết, Hứa Tùy là người cuối cùng lên xe, cô liếc thấy Châu Kinh Trạch ng`ồi ở hàng cuối cùng, đang định nhấc chân đi đến chỗ anh thì lại bị H`ồThiến Tây ng`ồi ở bên cạnh ấn xuống vị trí g`ần cửa sổ, cô ấy còn nháy mắt với cô nữa.

Hứa Tùy chỉ đành ng`ồi xuống, sau đó đeo tai nghe nghe nhạc ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Cô và Châu Kinh Trạch đã làm lành từ lâu, nhưng không hiểu tại sao, giữa hai người vẫn còn chút gì đó không diễn tả được thành lời.

Bên cạnh Hứa Tùy không có ai ng`ồi, Thịnh Nam Châu đang điểm danh, trong xe buýt `ồn ào náo nhiệt, cô nghe nhạc còn chẳng nghe được rõ, bỗng bị người ta lấy tai nghe xuống.

T`ần Cảnh ng`ồi xuống bên cạnh cô, nét mặt h`ồhởi, lắc lắc tai nghe: "Nhạc hay thì cùng chia sẻ đi."

Đôi mắt đen láy của Hứa Tùy khẽ động, sau đó cô đưa một bên tai nghe màu trắng cho T`ần Cảnh, ngữ khí nhẹ nhàng như mọi khi: "Vậy cậu nghe đi."

T`ần Cảnh: "..."

Sao cậu ta lại tán tỉnh một người thẳng thắn vậy chứ.

T`ần Cảnh chỉ đành tốn sức tìm chủ đ`ềnói chuyện, lúc thì nói con gái như cô học y chịu vất vả đúng là lợi hại, lúc thì lại chém gió những chuyện hay ho mà cậu ta làm ở trường học.

Hứa Tùy rất lịch sự, khi đối phương nói chuyện cô sẽ kiên nhẫn lắng nghe, nhìn vào đối phương, thỉnh thoảng còn đáp lại một hai câu.

Nhìn từ xa, bầu không khí khi hai người nói chuyện cũng khá hòa hợp.

Tần Cảnh ngồi bên cạnh Hứa Tùy, cậu ta vỗ vào đùi mình rồi nói: "Em gái Hứa à, mình nói cho cậu biết..."

Lời còn chưa nói xong thì có người vỗ vào bả vai Tần Cảnh, không đợi cậu ta phun ra bất cứ câu nào, Châu Kinh Trạch cao hơn Tần Cảnh một cái đầu, trực tiếp lôi cổ Tần Cảnh dậy, khiến cho cậu ta ho sù sụ: "Mình tự đi được..."

Sau khi Tần Cảnh bị đuổi đi, chỗ ngồi bên cạnh hơi lún xuống, Châu Kinh Trạch thản nhiên ngồi đó, đầu dựa ra sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trông anh có vẻ khá thoải mái, cũng không biết là vô tình hay cố ý, đùi của Châu Kinh Trạch đè lên một góc váy của Hứa Tùy, vải vóc ma sát nên đùi anh cứ chốc chốc lại chạm vào cô, nhiệt độ nóng bỏng.

Khiến cô không dám động đậy.

Hứa Tùy thử kéo vạt váy của mình ra, kết quả chẳng có gì thay đổi.

Dưới sự bất lực, Hứa Tùy chỉ đành khẽ chạm vào ống tay áo anh, Châu Kinh Trạch mở mắt nhìn cô, ngữ khí của người con gái có chút giận dỗi: "Anh đè vào váy của em rồi."

"Thế à?" Châu Kinh Trạch nhướng mày, nhấc chân lên, Hứa Tùy lập tức giải cứu cho chiếc váy của mình, cô đang cúi đầu sửa sang lại quần áo.

Châu Kinh Trạch đột nhiên sát người qua, hơi thở ấm nóng phả vào tai, khiến Hứa Tùy ngứa ngáy rụt người lại, thanh âm mang theo ý cười vang lên:

"Còn tưởng em định không để ý đến ông đây nữa."

Vành tai Hứa Tùy lại bắt đầu ửng đỏ, Châu Kinh Trạch thấy vậy thì cũng thôi, anh ngồi thẳng người lại, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi. Xe buýt chạy bon bon về phía trước, cửa sổ mở hé không đóng chặt, gió lạnh luồn vào trong làm Hứa Tùy hắt hơi một cái.

Châu Kinh Trạch mở mắt, nhìn cô chăm chú, mang theo chút ý thăm dò. Hôm nay Hứa Tùy mặc rất ít, áo khoác lông cừu màu trắng, váy kẻ caro dáng ngắn màu đen, bên dưới đi một chiếc tất màu trắng, hiện tại sắc mặt trắng bệch, hàng mi và chóp mũi đều bị lạnh đến mức ửng hồng.

"Có lạnh không?" Châu Kinh Trạch hỏi cô.

"Một chút." Hứa Tùy đáp.

Thật ra là lạnh sắp chết rồi, Hứa Tùy vốn là người sợ lạnh, nửa người trên còn đỡ, chỉ là chân lạnh khủng khiếp. Hứa Tùy bị Châu Kinh Trạch nhìn đến mức xấu hổ, sớm biết cô đã không mặc như thế này ra ngoài rồi.

Châu Kinh Trạch rời tầm mắt khỏi người cô, bất chợt đứng dậy, đi lên phía trước xe buýt, một tay anh giữ chặt thanh xà, cúi đầu nói gì đó với tài xế.

Chẳng mấy chốc, Châu Kinh Trạch quay trở lại ngồi bên cạnh Hứa Tùy, không biết anh lấy ở đâu về một tấm mền, sau đó đắp kín hết chân cho Hứa Tùy, còn lấy trong túi ra hai chiếc túi sưởi đưa cho cô: "Cầm lấy."

Hứa Tùy hơi mở to mắt, hỏi: "Anh lấy ở đâu ra thế?"

"Hình như là mấy ngày trước dì Thịnh nhét vào trong túi áo khoác của anh." Châu Kinh Trạch rướn cong khóe môi, ngữ khí bình thản.

Kỳ thực Hứa Tùy mặc như này là do buổi sáng Hồ Thiến Tây cứ càu nhàu cô mãi, cô ấy còn nói: "Bảo bối Tùy Tùy của mình à, mặc dù mình từng dạy cậu con gái không được quá để ý trong chuyện tình cảm, nhưng cậu cũng phải khiến bản thân xinh đẹp dễ thương chứ, để ánh mắt của cậu ấy không rời khỏi được cậu."

"Mình nói cho cậu biết, đàn ông đều là động vật thị giác, mặc quần giữ nhiệt cái gì, mặc váy đi! Đừng lãng phí đôi chân dài của cậu!"

Sau đấy cũng không biết sao Hứa Tùy lại nghe lời khuyên của Hồ Thiến Tây mà thay bộ quần áo này ra ngoài, bây giờ cô có chút hối hận rồi, Châu Kinh Trạch không những không vì thế khen cô xinh đẹp mà cô còn bị mất mặt trước anh nữa.

Châu Kinh Trạch hệt như người bố yêu thương, anh cúi người cài từng chiếc cúc áo khoác lại cho Hứa Tùy, chóp mũi hai người chạm nhau, anh thản nhiên ngước mắt, như thể vừa nhìn đã xuyên thấu tâm tư của cô, anh nói:

"Không cần mặc như thế này, người con gái mà ông đây đã nhận định có thế nào cũng đều xinh đẹp."5

***

Buổi sáng bọn họ ngồi xe buýt hai tiếng, đến nơi khi nào Hứa Tùy cũng không biết, bởi vì giữa đường cô đã ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy phát hiện mình đang dựa vào vai Châu Kinh Trạch.

Châu Kinh Trạch không nói gì cả, nắm tay cô suốt dọc đường đi, Hứa Tùy lén nhìn bàn tay đang nắm chặt của bọn họ, khóe môi khẽ cong.

Thịnh Nam Châu và HồThiến Tây là ồn ào nhất, trêu đùa nhau suốt quãng đường. Hứa Tùy hễ nhìn thấy Thịnh Nam Châu là lại nhớ đến chiếc nhẫn mà cô làm mất kia.

Ngón tay của Hứa Tùy xoa nhẹ vào lòng bàn tay to lớn của Châu Kinh Trạch, rất nhẹ, cổ họng Châu Kinh Trạch ngứa ngáy, anh giữ chặt ngón tay cô lại, thanh âm khàn khàn:

"Sao vậy?"

"Haiz, anh có trông thấy chiếc nhẫn cổ trang của em không? Là chiếc định tặng cho Thịnh Nam Châu ý?"

Châu Kinh Trạch nheo mắt, nói: "Không thấy."

"Ồ."

Không hiểu sao Hứa Tùy cảm thấy sắc mặt của anh có chút lạnh lùng.

Đoàn người lục tục xuống xe, suốt dọc đường đều là tiếng cười nói. Bọn họ đặt hai gian phòng homestay ở gần khu trượt tuyết Bắc Sơn để nghỉ ngơi, buổi tối dự định dựng lều trên đỉnh núi.

Homestay tọa lạc ở dưới chân núi tuyết, phong cách hơi hướng Nhật Bản, căn nhà màu vàng, mái đỏ sẫm, cửa sổ sát sàn, chiếu tatami, nội thất màu be, chú mèo thần tài ở ngoài cửa không ngừng vẫy gọi, vô cùng đáng yêu.

Buổi trưa mọi người nghỉ ngơi ở homestay, Thịnh Nam Châu ở trong phòng dọn dẹp đồ đạc, lục lên lục xuống cũng không tìm thấy chiếc túi sưởi nào trong đống quần áo, anh ấy lạnh run bần bật muốn mượn túi sưởi của Châu Kinh Trạch. Châu Kinh Trạch liếc mắt nhìn anh ấy nhưng không nói gì.

"Người anh em à, buổi sáng ngồi trên xe mình nghe thấy hết rồi, hóa ra mẹ mình lại thương cậu đến vậy, đưa cho mình một cái túi sưởi đi, dù sao cậu cũng đâu có lạnh." Thịnh Nam Châu rụt cổ lại.

Ông Châu của anh ấy mùa đông chỉ mặc đúng hai lớp áo, lại còn uống nước lạnh, chưa thấy anh nói lạnh bao giờ.

"Không có." Châu Kinh Trạch phun ra hai chữ.

"Không phải chứ, buổi sáng không phải cậu nói..."

"Quần áo ở kia, mặc tùy thích." Châu Kinh Trạch chỉ vào quần áo trên giường, ngữ khí mất kiên nhẫn, "Đừng ép mình đập cậu."

Thịnh Nam Châu nào có sợ lời uy hiếp đó của Châu Kinh Trạch, anh ấy nhảy bổ lên ôm chặt lấy anh, nói: "Chẳng phải mẹ mình đưa cậu rồi sao,

đưa cho mình đi mà..."

"Mẹ cậu không đưa cho mình." Châu Kinh Trạch không nhịn được đấm cho anh ấy một cái, sau đó xoay người rời đi.

Thịnh Nam Châu đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt nghi hoặc, vậy buổi sáng cậu ấy nói với Hứa Tùy là trong túi áo vừa khéo có à? Vì vậy cậu ấy biết Hứa Tùy hễ đến mùa đông là tay chân sẽ lạnh cóng, thế nên mới đặc biệt mua mang theo bên mình?!

Chịu rồi, sao lại có người lắm chuyện vậy chứ.

~Hết chương 36~

Chương 37: “Hôn nhau cách một chiếc khăn giấy à, có ướt át không vậy?”

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Sau khi đã sắp xếp đâu vào đó, mọi người tới nhà hàng ăn lẩu với nhau, cơm no rượu say nên nổi hứng muốn chơi trò 007.

Hứa Tùy hơi bối rối: "Là trò gì vậy?"

Đột nhiên Hồ Thiến Tây đứng dậy cầm chiếc đũa gõ lên ly rượu: "Hì hì để Trác Du Nữ Vương giới thiệu cho mọi người quy tắc của trò chơi, thật ra rất đơn giản, ví dụ như A chỉ vào B nói 0, B chỉ vào C nói 0, MC có thể chỉ vào bất cứ ai là 7, đồng thời bắn về phía người đó, điều quan trọng nhất là, hai người ở hai bên bị bắn phải giơ tay đầu hàng, nếu không người thua sẽ bị phạt."

"Nghe đơn giản phết, giống như trò trẻ con ấy nhỉ, chơi luôn, anh đây chính là Trác Du Tiểu Vương Tử." Thịnh Nam Châu nói dõng dạc.

Hồ Thiến Tây: "Ồ."

Chiếc đũa gõ lên chén rượu ba lần, trò chơi chính thức bắt đầu. Hồ Thiến Tây cầm một chiếc đũa lướt qua một vòng trước mặt mọi người, rất phấn khích "mau chóng tuân lệnh", lập tức chỉ tay về phía Đại Lưu: "0!"

Đại Lưu liếc mắt nhìn đông nhìn tây xung quanh chỉ đại một người, hô lớn: "0!"

Chu Kinh Trạch phản ứng cực nhanh, thậm chí còn đủ thời gian liếc mắt nhìn Tần Cảnh, Hứa Tùy vừa nhìn ánh mắt của Chu Kinh Trạch là biết anh đang ủ mưu.

Quả nhiên một giây tiếp theo, anh nói thật nhanh, quay sang bắn Tần Cảnh, cười rất xấu xa: "7."

T`ần Cảnh lập tức ngã xuống, Thịnh Nam Châu ng`ồi bên cạnh còn đang thong dong gặm mực khô, mới kịp phản ứng, giơ hai tay đ`âu hàng.

"Chậm." Chu Kinh Trạch thong thả ban chết cho cậu ta.

H`ồThiến Tây nhìn khóe miệng Thịnh Nam Châu dính sợi cá mực, cười lạnh: "Trác Du Tiểu Vương Tử sao? Em thấy anh là Trác Du Husky thì có."

Thịnh Nam Châu bị phạt chạy ba vòng quanh ký túc xá sủa tiếng chó, mọi người được một trận cười lộn ruột, Thịnh Nam Châu lạnh cóng đến mức toàn thân run rẩy trở v`ềtừ bên ngoài, cậu ta chỉ vào người cười lớn nhất là Chu Kinh Trạch, dọa:

"Quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Cậu đợi đấy cho tớ!"

Giọng điệu Chu Kinh Trạch cà lơ phất phơ, nén cười: "Đừng để tôi đợi lâu quá."

Phong thủy luân chuyển, không nghĩ tới cuối cùng cũng có cơ hội cho Thịnh Nam Châu trả thù, lúc đến lượt Chu Kinh Trạch, anh vừa phản ứng nhưng bị chậm một giây sau đó bị ban chết.

Hứa Tùy ng`ồi bên cạnh hơi lo lắng Chu Kinh Trạch khi anh bị phạt, vừa r`ồi rõ ràng cô đã giật tay áo nhắc nhở cho anh r`ồi.

"Phạt gì?" Chu Kinh Trạch bắt chéo hai tay trên bàn, thản nhiên nói.

"Để cháu nghĩ một tí." H`ồThiến Tây đảo mắt mấy l`ần v`êphía hai người, nhanh trí nói: "Này, hay phạt cậu hôn Tùy Tùy cách một chiếc khăn giấy đi, không quá đáng lắm đâu đúng không?"

"Cmn, hôn đi, hôn đi!!"

"Hay lắm, kích thích quá!"

"Hôn nhau cách một chiếc khăn giấy à, có ướt át quá không vậy?"

Mọi người thét chói tai giống như gà gáy, giữa khung cảnh ồn ào ấy Hứa Tùy cảm thấy choáng váng nheo mắt, gò má trắng nõn như giọt nước rơi trên giấy, khuôn mặt đỏ bừng tựa như hoa đào nở rộ.

Hứa Tùy nhìn về phía Chu Kinh Trạch theo bản năng, trong lòng thầm rơi nước mắt, cô cảm thấy cổ họng rất khô khan. Chu Kinh Trạch tựa vào sô pha, chân dài lười biếng gác lên bàn trà, một tay vẫn luôn nghịch tóc Hứa Tùy, tay kia cầm một cái cái chai rỗng đánh về phía cậu bạn, ngả ngớn nói:

"Ướt át cái đầu cậu, đổi đi."

Ông chủ Chu lên tiếng, bình thường đám người này vẫn ăn bám bố mẹ, bọn họ không thể không từ chối, mọi người không thể làm gì hơn buộc phải nghĩ cách khác để phạt Chu Kinh Trạch.

Chu Kinh Trạch thu chân lại, cong lưng rồi nhéo nhéo các đốt ngón tay mềm mại của Hứa Tùy, động tác vô cùng thân mật, Hứa Tùy ngẩng đầu, cô nhoẻn miệng cười rồi khẽ cụp mi, đáy mắt thoáng chút mất mát.

Rõ ràng cô phải vui mừng vì đã thoát khỏi trò đùa của bọn họ chứ, cớ sao lại cảm thấy mất mát như vậy.

Hai người đang quen nhau thật sao? Bên nhau mấy tháng, giữa hai người cũng chỉ dừng lại ở việc nắm tay, thỉnh thoảng anh cũng sẽ ôm vai, như vậy cũng đã là hết sức thân mật rồi.

Sau khi mọi người đã nghỉ ngơi thoải mái thì đã bắt đầu thu dọn đồ xuất phát đi đến chỗ trượt tuyết. Hồ Thiến Tây hết sức phấn khích, cô ấy mặc áo choàng màu đỏ, nhảy nhót bước đi thậm chí còn ngâm nga vài câu hát.

Thịnh Nam Châu vẫn không nhanh không chậm đi theo ở sau lưng cô ấy, ánh mắt hiện lên chút dịu dàng rất khó nhận ra, hỏi: "Đại tiểu thư, vui đến vậy sao?"

"Đương nhiên rồi." Hồ Thiến Tây đáp.

Thật ra thì Hứa Tùy cũng hơi hưng phấn nhưng tính cô không quá nhiệt tình, không hay thể hiện ra ngoài. Cô lớn lên ở phương nam, cũng chưa thấy tuyết bao giờ.

Đặc biệt là xưa nay Lê Ánh cũng chưa từng có tuyết rơi, nhiệt độ không khí thấp nhất ở phía nam cũng chỉ đến tám độ, ngày thứ hai lúc mọi người đi học mới phát hiện trên trên lan can có băng, tất cả mọi người đều kích động muốn chết, thậm chí còn có người nếm thử chỗ băng đó.

Chu Kinh Trạch phát hiện tâm trạng của Hứa Tùy thay đổi thì nhướng nhướng mày: "Vui vẻ như vậy sao?"

"Dạ!"

Chu Kinh Trạch cúi đầu nhìn cô, gương mặt trắng nõn, chóp mũi lạnh đến mức đỏ ửng, đôi mắt lưu ly to tròn như phát sáng. Anh nổi ý xấu muốn trêu chọc cô, giơ tay nhéo gương mặt xinh đẹp của cô, nhướng mày hỏi:

"Em không trượt tuyết sao?"

"Không." Hứa Tùy bị niết đau, cô gạt tay của Chu Kinh Trạch ra, lúc cười còn để lộ lúm đồng tiền: "Không phải có anh sao?"

Có lẽ là do Hứa Tùy vui vẻ quá mức nên sau khi nói xong mới phát hiện mình đã vô thức kéo dài vài chữ, giống như đang làm nũng.

Hứa Tùy ngơ ngác nhìn đôi mắt đen kịt của Chu Kinh Trạch, bỗng nhiên tim đập nhanh một nhịp rồi vội vã đẩy anh ra, thấp giọng gọi: "Tây Tây, chờ tớ với."

Chu Kinh Trạch đan hai tay vào nhau, nhìn bóng dáng của Hứa Tùy chạy trối chết phía trước, đuôi mắt đầy vẻ lười nhác hiện ra ý cười.

Cuộc thi trượt tuyết Bắc Sơn này là cuộc thi trượt tuyết tự do lớn nhất Bắc Kinh, vừa đi vào đến bên trong khung cảnh rộng lớn mở ra trước mắt, những ngọn núi tuyết hùng vĩ xếp san sát, phần sân bãi rất rộng, song song hai bên bờ là hàng cây thông dài bất tận.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên, mọi người nhận lấy quần áo, Chu Kinh Trạch rất quen thuộc với hoạt động trượt tuyết này, vì hàng năm anh thường xuyên đi du lịch Na-uy nhảy ván và trượt tuyết trên núi nhưng anh không quá đam mê trượt tuyết, chỉ cảm thấy thể loại trượt tuyết ngoài trời như này không kích thích, tính mạo hiểm cũng bình thường.

Chu Kinh Trạch thay quần áo xong vèo vèo rồi đi tới giám sát xem Hứa Tùy đã thay xong chưa, giọng điệu không cho phép thương lượng: "Ăn chút thức ăn cho ấm bụng trước."

"Vâng." Lần này Hứa Tùy không dám ăn mặc mỏng ở trước mặt anh như lần đó nữa.

Sau khi thay quần áo xong, huấn luyện viên dẫn mọi người tới cánh đồng tuyết, HồThiến Tây và Hứa Tùy đều có người đi cùng, những người khác thì do huấn luyện viên dạy.

HồThiến Tây ở phía đông, chưa từng tiếp xúc với gậy trượt tuyết, cả người cứng ngắc giống như con ếch xanh khi gặp hoạ: "Em nói anh biết, mạng của em rất rất đáng giá, bây giờ giao cho anh, anh nhất định phải bảo vệ em thật tốt đấy."

Thịnh Nam Châu liếc mắt, nổi tính đại thiếu gia: "Con mẹ nó, em có trượt hay không, nói cái này được mười lăm phút rồi đấy."

Trái với bộ đôi oan gia cãi nhau gà bay chó sủa bên này, Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy một bên khác hoà hợp hơn rất nhiều. Ngay từ lúc bắt đầu, Chu Kinh Trạch đỡ cánh tay của Hứa Tùy di chuyển chậm rãi trên sườn dốc.

Anh dạy cho Hứa Tùy vài động tác cơ bản, đi kèm cô vài vòng, cô gái nhỏ cũng học rất nhanh, chỉ trong vài phút là Hứa Tùy đã có thể tự trượt một mình.

Nhưng Hứa Tùy luôn nhát gan, trò trượt tuyết vừa mạo hiểm vừa kích thích này cô mãi chưa dám buông tay, học xong vẫn nắm chặt cánh tay Chu Kinh Trạch.

Giọng điệu Chu Kinh Trạch bất đắc dĩ, tiếng mỉm cười rất nhỏ: "Anh ở đây."

"Em cứ nhìn đằng trước, đừng sợ, anh ở sau lưng nhìn em."

Có lời trấn an của Chu Kinh Trạch, Hứa Tùy mới an tâm càng trượt càng vững, cô chống gậy trượt tuyết, cúi người, chậm rãi chuyển động về phía trước, gió lạnh vù vù thổi tới, cô đưa tay quệt khóe miệng, cảm thấy không khí ngập tràn vị tuyết.

Chu Kinh Trạch thấy cô trượt tốt, lặng lẽ buông lỏng tay.

Hứa Tùy chưa từng có cảm giác thả lỏng như vậy, trái tim như sắp nhảy ra, rõ ràng cổ họng bị gió tạt vào rất khó chịu, có thể cô không hưng phấn được nhưng mọi ràng buộc trong giới hạn an toàn trước nay đã hoàn bị phá bỏ vào giây phút này.

Cô không tự chủ lao nhanh hơn, không ngờ dưới sườn núi có một người rẽ sang, Hứa Tùy cố gắng giảm tốc độ nhưng không thể cản nổi đà lao xuống.

"Chu Kinh Trạch... Em em em…" Hứa Tùy tỉnh táo lại, bị dọa đến mức không nói nên lời.

Chu Kinh Trạch đang trượt tuyết ở đối diện thì nghe thấy tiếng cô, lập tức ném gậy trượt tuyết đi, dò xét nơi gần nhất ngay lập tức nhưng dốc đứng đường rất nhỏ, anh nhanh chóng đi vòng quanh phía Hứa Tùy trượt trước đó. Chu Kinh Trạch trượt đến rất nhanh, không quan tâm rào chắn trước mặt, vọt mạnh một đường ngang, cuối cùng vọt tới phía trước cô, đưa tay đón người.

"A a a, anh... Anh tránh ra đi!"

Nguy hiểm phía trước, Hứa Tùy căng thẳng sợ hãi, một đường thét lên, giọng nói vang vọng cả bầu trời. "Ầm" một tiếng, Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch đâm trực diện vào nhau, gió thổi tuyết mù, cô mơ hồnghe được một

tiếng kêu đau, đồng thời hai người cùng ngã xuống đất, mũ bảo vệ bị quật bay sang một bên.

Hứa Tùy cảm giác đầu mình đụng phải ngực Chu Kinh Trạch một chút, từng đợt đau đớn. Trừ cái đó ra, đau đớn trong tưởng tượng cũng không truyền đến, trái lại gương mặt mềm mại dán vào cơ thể, nhiệt độ nóng hừng hực đang nhắc nhở cô.

Chu Kinh Trạch đã đỡ thay cô một phát này.

Hứa Tùy vội vàng mở mắt ra đẩy bả vai Chu Kinh Trạch ra, hỏi: "Anh không sao chứ?"

Không ai đáp lại.

Hứa Tùy lắc lắc anh ba lần, tiếng sau to hơn tiếng trước, cô rất lo lắng, hai mắt Chu Kinh Trạch vẫn nhắm chặt, trên mắt còn dính một chút tuyết, môi vẫn rất đỏ, lộ ra sự bất thường, giống như một pho tượng đẹp trai nằm trên nền tuyết và không hề nhúc nhích.

Hứa Tùy dùng dằng đứng lên từ trên người Chu Kinh Trạch, hít mũi một cái: "Em đi gọi người đến đây."

Cô đang định quay đầu rời đi thì bỗng nhiên có một cánh tay nắm lấy cổ tay của cô, vô cùng lạnh lẽo chợt túm Hứa Tùy xuống khiến cô kinh ngạc thốt lên một tiếng, lại ngã sấp xuống một lần nữa, cánh môi va vào xương quai xanh bên trên của anh.

Cùng lúc đó, tiếng hít thở ấm áp phả vào cổ, một giọng khàn khàn giống như đang khổ sở đè nén âm thanh:

"Thật không nỡ."

Chu Kinh Trạch áp gáy cô xuống, hôn lên đôi môi lạnh như băng ấy, khoảnh khắc hai cánh môi chạm nhau, gió tuyết ngừng lại, thỉnh thoảng có tiếng cành thông rơi xuống như có gì đó đã hòa tan.

Hứa Tùy không nhịn được mà mở to mắt, nghe thấy nhịp tim đập càng lúc càng nhanh.

Có gió gào thét thổi qua, Chu Kinh Trạch dùng ngón cái vuốt ve cằm cô, động tác rất nhẹ, dường như anh rất tận hưởng nụ hôn này, hai người rơi vào bên trong tuyết lớn mềm mại, lành lạnh lại có một nụ hôn ngọt ngào.

Chu Kinh Trạch cười nhẹ một tiếng, dứt khoát đưa tay ra sau đỡ lấy chiếc gáy của cô, không nhẹ không nặng liếm lên đôi môi cô, anh nuốt một chút, yết hầu chậm rãi nhấp nhô giống như đang dùng thanh âm nói chuyện, cười nói:

"Cục cưng, em ngậm chặt như vậy, anh vươn đầu lưỡi ra kiểu gì?"

- Hết chương 37 -

Chương 38: Bây giờ là của anh

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hứa Tùy không biết Chu Kinh Trạch đối xử với người khác thế nào nhưng anh vẫn luôn dịu dàng, nhã nhặn mà xa cách với cô, thế nhưng... Cô không ngờ Chu Kinh Trạch lại có một mặt bá đạo cường thế như vậy, giống một kẻ hung mãnh dữ tợn. Ngọn lửa hừng hực, bên trong đầu lưỡi đảo tới đảo lui, toàn thân chân tay Hứa Tùy tê dại, thở cũng không nổi.

Hai người hôn liên tục trong vòng ba phút ở giữa nơi trời băng đất tuyết.

Sau đó, lúc Chu Kinh Trạch buông cô ra, cả người Hứa Tùy đều hơi run rẩy.

Buổi trượt tuyết chính thức kết thúc, hai người để có thể ngắm mặt trời mọc vào ngày thứ hai, đoàn người trở về lấy đồ định đi Bắc Sơn ăn đồ nướng, đóng quân dã ngoại một đêm.

Trên đường trở về, nhịp tim Hứa Tuỳ vẫn chưa bình tĩnh lại, thỉnh thoảng trong đầu cô lại xuất hiện cảnh tượng lúc nãy, Chu Kinh Trạch đè gáy của cô, hôn cô đến khi cô sắp hết dưỡng khí, răng môi bị cạy mở từng chút một, vị bạc hà lạnh thấu xương rót vào miệng, toàn bộ trời đất đều là hơi thở của anh.

Cả người Hứa Tùy hoàn toàn bị khống chế, cô bị hôn đến mơ mơ màng màng, giác quan lại phóng đại vô hạn làm Hứa Tùy cảm nhận được ngón tay thon dài của anh tiến lên, ngón cái có cảm giác thô ráp, nhẹ nhàng vuốt ve khối thịt mềm sau tai cô, khiến cô run rẩy tới tận đáy lòng.

Thì ra… Hôn môi người mình thích là cảm giác như vậy.

…

Đoàn người ngồi cáp treo đi lên đỉnh núi, các anh chàng cao lớn tự chia nhau làm việc.

Bắt đầu một bữa tiệc đồ nướng ngon lành. Bởi vì thời tiết quá lạnh, ngay lúc than cháy, nhóm người đã nhanh chóng chuyển những chiếc ghế nhỏ vây quanh vỉ nướng để sưởi ấm. Hồ Thiến Tây ngồi ở một bên sưởi ấm một bên ghét bỏ mùi than củi, đột nhiên Thịnh Nam Châu đứng dậy, cau mày, chỉ tay về phía chỗ mình.

"Anh đổi với em, chỗ này cản gió."

"Được." Hồ Thiến Tây đứng dậy, vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, mặt mày vui mừng: "Quả nhiên là người được mệnh danh hiếu thảo nhất đất Bắc Kinh."

"..." Thịnh Nam Châu.

Hứa Tùy tới khá trễ, Hồ Thiến Tây liếc mắt một cái đã thấy cục cưng Tùy, cô ấy vẫy tay gọi: "Tùy Tùy, ở đây còn một chỗ này."

Một trận gió lạnh thổi qua, Hứa Tùy kéo chặt khóa kéo trên người, vô thức bước nhanh hơn. Hồ Thiến Tây nhường một chỗ để Hứa Tùy ngồi xuống, áo khoác của cô được kéo tới cao nhất, chỉ để lộ một đôi mắt tròn đen láy.

Hai tay cô nhét vào túi, một bóng dáng cao gầy thẳng tắp tới bên cạnh, ngồi xuống chỗ gần Hứa Tùy. Cô không cần ngẩng đầu đã đoán được đó là Chu Kinh Trạch, bởi vì cô ngửi thấy mùi khói thuốc quen thuộc trên người anh.

Hứa Tùy cố gắng không nhìn anh, bởi vì nghĩ tới việc anh hôn trộm lúc nãy, cô lại đỏ mặt. Cô vươn tay ra sưởi ấm, song lại bị một bàn tay với xương cốt rõ ràng rộng rãi che ở trên tay cô, dưới ánh nhìn của mọi người, nắm lấy tay cô, nhiệt độ ấm áp truyền đến từng chút một.

Cô cấp tốc lặng lẽ nhìn thoáng qua Chu Kinh Trạch, một tay anh cầm tay cô, một tay như có như không lấy kẹo cao su để nhai, kéo khóe môi,

nghiêng mặt khoe khoang với người khác.

Tay chân Hứa Tùy luôn dễ bị lạnh, cô sợ lạnh đến anh, vụng trộm rút ra một chút nhưng không thoát được, ngược lại các đốt ngón tay bị Chu Kinh Trạch kẹp chặt dễ như trở bàn tay, không động đậy được tí nào.

Hồ Thiến Tây chú ý tới động tác nhỏ của hai người, mặt mày hớn hở "Ái chà".

"Tây Tây." Hứa Tùy vô ý thức kéo dài giọng gọi cô ấy.

Hồ Thiến Tây nhìn thấy tín hiệu trong mắt chị em, tự biết không nên đùa nữa. Nhiệt độ từ lửa than khiến nhiệt độ cơ thể cao lên một chút, Hứa Tùy hơi hơi không thở nổi, kéo khoá áo che cằm xuống một chút, hít một ngụm không khí mới mẻ.

"Tùy Tùy, môi cậu bị làm sao vậy? Sao lại có vết thương!" Hồ Thiến Tây giống như phát hiện đại lục mới, kinh ngạc kêu lên.

Lời nói của Hồ Thiến Tây thu hút sự chú ý của rất nhiều người, lỗ tai Hứa Tùy bắt đầu đỏ lên, cũng không biết giải thích thế nào, ngay cả Chu Kinh Trạch cũng nghe tiếng mà nghiêng đầu nhìn, như thể anh hoàn toàn không nhớ việc cầm thú mà mình đã làm, còn thoải mái mà quay đầu nhìn cô.

"Va… Bị va." Mặt mặt Hứa Tùy mất tự nhiên nói khẽ.

Chu Kinh Trạch nghe xong nhíu mày rồi đưa tay qua chỗ Hứa Tùy, ngón cái như quan tâm vuốt ve miệng vết thương trên môi, trêu tức nơi đáy mắt rất rõ ràng:

"Thật sao? Chỉ là bị va đập thôi à."

"Cậu đi với tớ, trong túi tớ có son dưỡng, cho cậu mượn"" Hồ Thiến Tây đứng dậy đi lấy đồ.

"Được." Hứa Tùy vỗ vỗ tay Chu Kinh Trạch, kéo dài giọng nói:

“Đều tại anh.”

Chờ sau khi Hứa Tùy thoa son môi trở về đã ngửi thấy mùi thơm trên vỉ nướng. Các loại nguyên liệu nấu ăn chỉ cần giao cho Đại Lưu, cái gì cũng không đáng kể. Tay phải Đại Lưu cầm một thanh thịt dê nướng, tay trái cầm bình hương liệu, ngọn lửa màu vàng nhảy vọt tới, rắc một nắm thì là và dầu vừng, xiên thịt nướng phát ra tiếng xèo xèo, mùi hương tỏa ra bốn hướng.

“Cậu một phiếu tớ một phiếu, ngày mai xâu thịt dê nướng Tân Cương sẽ ra mắt.” Thịnh Nam Châu giơ ngón tay cái lên khen. Đại Lưu nghe xong mắng: “Cậu biến đi, lát nữa đi mà ăn xiên trúc.”

Tự mình nướng đồ ở ngoài nên tương đối chậm, Hứa Tùy thấy mọi người phân chia nhau rửa quả Tuyết Liên, đúng lúc cũng hơi hơi đói nên với tay cầm một quả lại bị Chu Kinh Trạch đưa tay cướp đi.

Hứa Tùy trơ mắt nhìn Chu Kinh Trạch đem quả Tuyết Liên của cô cho Thịnh Nam Châu, nhìn cậu ta nói: “Chẳng phải cậu vừa mới bảo muốn ăn sao?”

“Hắc hắc, vẫn là anh em thương tôi.” Thịnh Nam Châu lập tức nhận lấy, gặm một miếng.

Tiếng Thịnh Nam Châu gặm quả Tuyết Liên quá vang dội, Hứa Tùy không ăn được lại càng đói, bụng đói kêu vang, thật ra trong lòng cũng hơi tức giận.

Mắt thấy trong giỏ xách trước mặt chỉ còn lại một quả Tuyết Liên cuối cùng. Cô vừa muốn đưa tay lấy, kết quả có một cái tay khác nhanh hơn, Chu Kinh Trạch cầm quả Tuyết Liên cuối cùng rồi chậm rãi gặm.

Bấy giờ Hứa Tùy lại hơi hơi tức giận, Chu Kinh Trạch đưa đồ cô muốn ăn cho người khác, bây giờ bạn gái đói bụng anh cũng không nhìn thấy, càng nghĩ càng tủi thân, mắt cay cay, lại sợ rơi nước mắt thì quá mất mặt nên dứt khoát chôn mặt trên đầu gối không chịu nhìn anh.

Chớp mắt một cái Chu Kinh Trạch đã ăn quả Tuyết Liên xong, anh đang dùng nước rửa tay sạch sẽ rồi đứng dậy rút một tờ giấy, đồng thời một loạt khói bụi rơi trên bùn đất, ánh lửa tắt đi. Hứa Tùy ôm đầu gối đói đến mắt hơi đỏ, cô hít hít mũi, kết quả không đầy một lát, một bọc bánh bao nướng xuất hiện trước mắt, hai mặt vàng óng, phía trên còn bọc một lớp mật ong trong suốt, mùi sữa thơm mười phần.

"Anh nướng à?" Hứa Tùy hít mũi một cái.

"Ừm." Chu Kinh Trạch hất cằm lên với cô, cười nói: "Nhận lỗi với cục cưng của anh."

Nể tình đồ ăn, Hứa Tùy miễn cưỡng tha thứ cho Chu Kinh Trạch, cô ngồi trên băng ghế nhỏ, nghiêm túc ăn miếng bánh bao, Chu Kinh Trạch không làm gì cả, nhìn cô phồng má lên ăn cũng rất thú vị.

Giống như nuôi một con cá vàng nhỏ. Thấy trên khóe miệng cô bị đọng nước mật ong, Chu Kinh Trạch đưa tay nắm lấy cằm cô, ngón cái nhẹ nhàng lau nước dính trên khóe miệng cô, Thịnh Nam Châu thấy trên đầu gối Hứa Tùy có một chồng bánh bao đang muốn đưa tay lấy.

Chu Kinh Trạch như có mắt ở sau ót, một tay tát Thịnh Nam Châu một cái, chậm rãi nói: "Tự mà nướng, ai lại đi giành ăn với người khác."

"..." Thịnh Nam Châu chịu một tát không nói, sao còn bị nhét cơm chó đầy miệng. Cậu ta nhìn Hứa Tùy nghiêm túc ăn bánh bao, càng nhìn càng bừng tỉnh đại ngộ.

Ừ, quả Tuyết Liên ăn vào sẽ lạnh bụng nên mới đưa cậu ta ăn. A, chuyện này anh em tốt của cậu ta có thể làm được.

Mặt trời chậm rãi lặn xuống núi, hiện lên một ngọn lửa hồng tới chỗ mọi người, bên cạnh là núi tuyết, một đám người vây tại một chỗ nướng đồ, đánh bài nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng tiếng cười vui truyền đến, cũng không cảm thấy lạnh.

Ở giữa, Chu Kinh Trạch nhận một cuộc điện thoại, biểu cảm trên mặt khó coi, trong đuôi mắt tràn đầy lãnh ý, máy móc giật giật khóe miệng: "Ông tự mình quyết định rồi, còn đến hỏi tôi làm gì?"

Nói xong anh cúp điện thoại ngay, Hứa Tùy ngồi cạnh Chu Kinh Trạch, tay của cô vừa vặn ở trong túi áo anh để sưởi ấm, nhẹ nhàng nắm lấy tay của anh, giọng nói mềm mại: "Có chuyện gì vậy?"

Trong lòng Chu Kinh Trạch bực bội không chịu nổi, đột nhiên bắt gặp một đôi mắt trầm tĩnh, tay mới vừa sờ lên hộp thuốc lá ở trong túi cũng vô thức buông ra, cười cười: "Không có chuyện gì."

Ban đêm, đống lửa sưởi ấm đã sớm bốc cháy, mọi người hợp tác phân công mắc lều, Hồ Thiến Tây ngủ cùng chỗ với Hứa Tùy, Thịnh Nam Châu và Chu Kinh Trạch thì phụ trách mắc lều cho hai cô gái.

Hồ Đại Vương chỉ huy hai vị đại thiếu gia mười phần thuận buồm xuôi gió: "Ai, cậu, cậu nhất định phải dựng chắc vào đấy, nếu tự nhiên nửa đêm đang ngủ mà sụp một góc thì làm sao bây giờ?"

"Đập vào cháu cũng không sao, cậu nỡ để nó đập vào Tùy Tùy sao?"

Bên miệng Chu Kinh Trạch ngậm một điếu thuốc, hơi cúi người nhặt thanh ngang trên mặt đất, xe nhẹ đường quen đem tấm bạt màu vàng tươi xuyên qua một đường chéo, cau mày nói:

"Không nỡ."

"Vậy là được rồi." Ánh mắt Hồ Thiến Tây xoay chuyển, nhìn về phía Thịnh Nam Châu, lông mày vô ý thức nhăn lại: "Bạn học Thịnh, xem ra tay nghề của anh làm việc chẳng ra sao cả mà, cứ thế thì sau này phải dựa vào cái gì để lăn lộn ngoài xã hội chứ?"

"Dựa vào thu tiền thuê nhà." Thịnh Nam Châu nói tiếp.

"..." Hồ Thiến Tây.

Được thôi, coi như cô ấy chưa nói gì.

Hứa Tùy đang thu xếp đồ đạc, vừa quay đầu lại trông thấy mười mấy ngọn đèn Khổng Minh bay trên bầu trời xanh thẫm, cực kỳ xinh đẹp, cô ngạc nhiên kêu ra tiếng: "Tây Tây, cậu xem kìa."

"Wow, thật xinh đẹp, tớ muốn chụp một bức gửi cho Lộ Văn Bạch, phải chia sẻ khung cảnh xinh đẹp tớ nhìn thấy cho anh ấy." Hồ Thiến Tây lấy điện thoại ra tự nói với mình.

Giọng nói không lớn không nhỏ vừa lúc rơi vào tai Thịnh Nam Châu, thiếu chút nữa cậu ta cầm gậy tre chọt vào tay mình, giọng điệu giống như đang nói đùa: "Em còn nhớ thằng oắt kia à?"

"Đúng thế, không đến Hoàng Hà tâm không chết." Hồ Thiến Tây cười híp mắt nói.

Hứa Tùy lắc đầu, nói câu: "Gần đây cô ấy còn đang giảm béo, vì Lộ Văn Bạch."

Thịnh Nam Châu nhíu mày, muốn nói lại thôi sau đó cậu ta chỉ nói: "Em phải chú ý đến sức khỏe đấy."

Hồ Thiến Tây khẽ giật mình, chợt lộ ra một nụ cười xán lạn, che giấu cảm xúc nơi đáy mắt: "Đương nhiên rồi, em cũng không ngốc."

Một đám người chơi đến mười một giờ, cuối cùng bởi vì một ngày tiêu hao quá nhiều thể lực nên đoàn người ngáp một cái rồi tự mình trở về lều của mình đi ngủ. Hứa Tùy tiến vào bên trong túi ngủ, sau khi trải vật dụng xong xuôi, không tới một lát mí mắt nhịn không được, mơ mơ màng màng chợp mắt ngủ thiếp đi.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể ngủ ngon được, giấc ngủ của Hứa Tùy không sâu lại thêm hơi lạ giường, cô ngủ được ba tiếng đã tỉnh, bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều kéo dài của Hồ Thiến Tây.

Hứa Tùy đưa tay lấy điện thoại bên gối theo thói quen, nhấn sáng màn hình, trông thấy tin nhắn mới gửi vào nửa tiếng trước của Châu Kinh Trạch.

ZJZ: […, em ngủ chưa?]

Hứa Tùy xoay người, ngón tay gõ chữ trên màn hình: [Em ngủ thiếp rồi tỉnh, hơi lạ giường.]

ZJZ: [Vậy ra ngoài ngắm sao đi.]

[Dạ.]

Sau khi Hứa Tùy gửi tin nhắn thì rón rén rời giường, mặc chiếc áo khoác rồi chạy ra khỏi lều vải, cô ngẩng đầu lên nhìn, trên đỉnh đầu bầu trời là một mảnh màu xanh, chỉ thấy tầng mây mỏng, không có vì sao nào. Rõ ràng Chu Kinh Trạch đang gạt cô ra.

Hứa Tùy một đường chạy tới lều vải màu lam của Chu Kinh Trạch, xa xa nhìn sang, anh mặc một bộ quần áo lông màu đen, ngồi bên cạnh lều vải, một chân nhàn tản giẫm trên khối đá, bên trong miệng ngậm một điếu thuốc, cúi đầu đưa tay bật lửa, ngọn lửa màu hồng.

Hứa Tùy định bụng muốn dọa anh, kết quả lảo đảo một cái cả người ngã về phía trước, Chu Kinh Trạch nhanh mắt lẹ mắt một tay đỡ lấy cô, một cái tay khác dập thuốc lá lặng yên không một tiếng động.

Cằm của cô vừa vặn cúi trên đùi anh, cả người lấy một tư thế quỷ dị nằm trên người anh, Chu Kinh Trạch rủ xuống mắt nhìn cô, đuôi mắt tràn ra ý cười phóng túng:

"Nhìn thấy bạn trai cũng không cần chủ động như thế."

Hứa Tùy giằng co trên người anh, nhỏ giọng lầm bầm: "Em không có."

Hai giờ đêm, hai người sóng vai dựa chung một chỗ, một trận gió lạnh thổi đến, Hứa Tùy lập tức trốn vào trong ngực Chu Kinh Trạch, gương mặt

dán trên lồng ngực rộng rãi của anh, tiếng tim đập ngay bên cạnh vừa ấm áp vừa mạnh mẽ có lực rơi vào tai.

Chu Kinh Trạch ôm lấy cô, bàn tay khớp xương rõ ràng xuyên qua tóc của cô, con mắt nhìn phía xa, trầm mặc không nói gì.

Hứa Tùy nhận ra tâm trạng của anh không tốt, muốn làm gì đó để dời sự chú ý của hắn. Bỗng nhiên cô lui khỏi cái ôm, nói: "Chúng ta chơi trò chơi đi, thua có thể hỏi đối phương một vấn đề, nếu không muốn chỉ cần bị búng trán."

"Được."

Chu Kinh Trạch đứng dậy đi vào trong lều vải, lúc đi ra khuỷu tay đã kẹp lấy một cái bàn gấp nhỏ, trong tay còn cầm một hộp đồ, cười nói: "Vừa hay Thịnh Nam Châu nhét vào trong túi của anh."

Là một tòa miếu xếp gỗ, tháp cao lầu cao, hai người thay phiên rút một gỗ, nếu như khung gỗ vẫn ổn là thắng, rơi thêm một khối hoặc sụp đổ thì thua.

Vừa bắt đầu, Hứa Tùy cẩn thận từng li từng tí rút miếng gỗ ở chính giữa miếu, sau khi rút không hề di chuyển, cô thở ra một hơi. So với Hứa Tùy thận trọng, có vẻ Chu Kinh Trạch tùy ý hơn nhiều, anh rút một miếng, không hề nhúc nhích.

Hai người tiếp tục chơi, chơi đến lúc sau, Chu Kinh Trạch rút một miếng gỗ, xoạch một tiếng các miếng gỗ khác cũng rơi ra. Mắt Hứa Tùy sáng lên: "Anh thua rồi!"

"Em hỏi đi." Chu Kinh Trạch nắm lấy miếng gỗ trong tay, giọng điệu thản nhiên. Hứa Tùy suy nghĩ một vòng, hỏi một chuyện cô tò mò đã lâu: "Vì sao hồi cấp ba anh lại bỏ học âm nhạc mà đi làm phi công?"

Sợ sẽ bị nhìn ra suy nghĩ, Hứa Tùy lại bổ sung một câu: "Em thấy mọi người ai cũng tò mò."

Chu Kinh Trạch khẽ giật mình, không nghĩ tới cô sẽ hỏi vấn đề này, cười nói: "Có lẽ để em thất vọng rồi, lúc trước lựa chọn kỹ thuật phi hành, chỉ bởi vì trong đầu mọc ra một cái xương."

Anh híp híp mắt, nhớ lại: "Rốt cuộc hồi cấp ba đã xảy ra chuyện gì, anh cũng không nhớ rõ, dù sao thì cha anh quậy tung hết cả lên, ông ta trời sinh say máy bay, dù chuyện kinh doanh gì cũng chỉ ngồi tàu cao tốc hoặc lái xe, không thể gặp bất cứ thứ gì liên quan tới máy bay, anh vì làm ông ta buồn nôn nên đã sửa nguyện vọng, khi đó toàn bộ người xung quanh anh đều rất phản đối, họ cảm thấy anh đang cầm tương lai để đánh cược, sống quá tùy ý, trừ ông anh ra, dù sao ông ấy yêu quý máy bay cả đời."

Thì ra là như vậy, hai người tiếp tục chơi đùa, lần này cạch một tiếng, miếng gỗ rơi xuống đất, bây giờ là Hứa Tùy thua, mặt mày của cô hơi ảo não: "Em thua rồi."

"Em không thích người khác làm gì với em nhất?" Chu Kinh Trạch hỏi.

Hứa Tùy suy nghĩ một chút: "Em không thích người khác gạt em."

Chu Kinh Trạch sửng sốt một chút, bụi thuốc lá chồng thành một đoạn trên đầu ngón tay làm bỏng tay, không biết vì sao, trong lòng của anh có một tia bối rối.

"Tới lượt em." Hứa Tùy duỗi năm ngón tay lắc lắc trước mắt anh, ý đồ để Chu Kinh Trạch hoàn hồn: "Việc nào làm anh cảm thấy đáng tiếc?"

"Tẩy hình xăm trên mu bàn tay." Giọng điệu Chu Kinh Trạch hờ hững

Hứa Tùy nhớ hồi cấp ba, mỗi lần Chu Kinh Trạch kéo đàn Cello hoặc chơi bóng trên sân bóng rổ, hình xăm một chuỗi tiếng Anh vòng quanh một chữ Z in hoa trên mu bàn tay luôn thu hút sự chú ý của người khác, phách lối lại trương dương như vậy.

Cô yên lặng ghi nhớ câu nói của Chu Kinh Trạch. Hai người tiếp tục chơi đùa, Hứa Tùy thua thì để Chu Kinh Trạch búng trán cô, anh thua thì bị hỏi vài vấn đề.

Hứa Tùy khẩn trương nuốt một chút nước bọt, do dự nửa ngày vẫn lấy hết dũng khí hỏi: “Vì sao hồi cấp ba anh đổi bạn gái này đến bạn gái nọ?”

Sau khi hỏi xong cô cấp tốc cúi đầu xuống, ngón tay vô ý thức níu lấy một góc quần áo, chờ anh trả lời. Gió núi dừng lại tại thời khắc này, đỉnh núi đối diện trắng xoá, bốn phía yên tĩnh.

Chu Kinh Trạch mở miệng trong hoàn cảnh yên tĩnh, giọng điệu lười nhác giống như cười chế nhạo mà nhìn cô: “Chơi nửa ngày, hóa ra là kịch bản của em à, em gái.”

“Vậy... Quên đi.” Hứa Tùy vừa định mở miệng, tiếng nói Chu Kinh Trạch mang theo chút khàn khàn: “Không phải lí do gì quá lớn, sau khi cha anh vượt quá giới hạn, mẹ anh đốt than tự sát.”

“Lúc đầu là muốn đối nghịch với cha, về sau cảm thấy có người đi cùng cũng không tệ.”

Cho nên anh thích náo nhiệt, luôn luôn vui chơi ở chỗ huyên náo ồn ào.

Hứa Tùy không biết trong lúc vô tình mình đã chạm đến chuyện đau thương của Chu Kinh Trạch, cô tự hỏi lúc này nên nói gì, lơ đãng ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc:

“Mau nhìn, có sao kìa!”

Anh và Hứa Tùy mặt đối mặt mà ngồi xuống cách một cái bàn nhỏ, Chu Kinh Trạch nghe vậy thì quay đầu nhìn bầu trời, bầu trời đen nhánh ban đầu đã xuất hiện một ngôi sao nhỏ nhưng rất sáng, sau đó, một, hai, ba... Bảy tám ngôi sao, càng ngày càng nhiều sao xuất hiện, trong nháy mắt đem bầu trời thắp sáng.

“Mẹ anh nói…”

Chu Kinh Trạch nhớ tới trong mơ, mẹ anh vẫn ưu tú tao nhã xinh đẹp như trước đây, cuối cùng thời khắc bà ra đi cũng nói rất dịu dàng:

“Khi các vì sao xuất hiện trên bầu trời, cũng chính là mẹ tới thăm con.”

…

Hứa Tùy thường cảm thấy Chu Kinh Trạch là người nhiều mặt, ngông cuồng, thông minh, kiêu ngạo, lại ổn trọng hơn người bằng tuổi nhưng rồi sẽ phát hiện đây chỉ là mặt nổi của tảng băng chìm, bên dưới nó là sự bén nhọn, trương dương, có khi lại rất cô độc.

Không biết vì sao, Hứa Tùy thấy may mắn vì có đêm nay, cô và Chu Kinh Trạch ở bên nhau là thật. Anh không cao cao tại thượng, không quan tâm đến bất cứ cái gì, Chu Kinh Trạch vĩnh viễn cà lơ phất phơ cười với mọi người, anh cũng có một mặt cô độc.

Hứa Tùy nghe được câu này mắt vô thức chua chua, cô không biết cách an ủi, lắp bắp nói một câu: “Em… Nhất định sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

Gió núi lại kéo đến một lần nữa, âm thanh rất lớn như tiếng kêu khóc, Chu Kinh Trạch đưa lưng về phía cô, Hứa Tùy cho là anh không nghe được, đang muốn tìm đề tài tiết lộ chuyện quá khứ.

Bỗng nhiên Chu Kinh Trạch quay đầu, cả người cúi tới, Hứa Tùy ngơ ngác ngẩng mắt, đụng vào một đôi mắt đen láy sâu xa, anh không cho cô gái nhỏ một giây cơ hội phản ứng đã nghiêng người hôn tới.

Giờ khắc này, miếu gỗ ở trên bàn cầm vang sụp đổ.

Không biết có phải do vừa rồi anh ăn kẹo bạc hà không, vị ngọt từ đầu lưỡi anh lan qua, Hứa Tùy vô thức liếm lấy một chút, lành lạnh, có vị ngọt. Chỉ còn một chút lại bị anh câu về, yết hầu chậm rãi nuốt xuống, không phân rõ hương vị của ai.

Càng giao phó tình ý, càng động tâm, Chu Kinh Trạch cũng không phải là người tốt lành gì, tiếng nói anh khàn khàn lại muốn:

“Em nhắm mắt lại.”

Hứa Tùy ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hô hấp dày đặc, cảm giác một bàn tay rộng cầm lấy tay của cô, mười ngón đan xen.

Anh chủ động nắm tay của cô.

Cô bị hôn đến chóng mặt, hậu tri hậu giác mở to mắt, tiếng nói bị ép đứt quãng: "Cái này... Đây không phải... Chiếc nhẫn em định đưa cho Thịnh Nam Châu sao?"

Tại sao lại mang ở trên tay anh, ngày đó cô hỏi Chu Kinh Trạch có thấy chiếc nhẫn của cô không, anh còn chơi xấu nói không có.

Thật ra đây chỉ là một chiếc nhẫn rất phổ thông, lúc ấy cô mua ở quán ven đường nhưng Chu Kinh Trạch lại rất để ý. Sau khi biết được chuyện này, trong lòng Hứa Tùy hơi hơi vui vẻ.

Nhưng cùng lúc cũng cảm thấy, người này thật là bá đạo.

Có gió núi thổi qua, Chu Kinh Trạch nghiêng cả người đến, thổi khí nóng vào tai, tiếng nói của anh tràn đầy lòng tham muốn chiếm hữu:

"Bây giờ nó là của ông đây."

Chương 39: Anh ở đây dỗ dành cô

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Đến nửa đêm tới gần sáng, Chu Kinh Trạch mới bằng lòng để cô đi, Hứa Tùy chạy một mạch về lều, cẩn thận cởi áo khoác ra, Hồ Thiến Tây còn đang ngủ say đột nhiên vung nắm đấm lên không trung, hung dữ nói: "Cậu vừa đi đâu?"

"Vừa rồi tớ..."

Hứa Tùy chưa kịp nói xong, Hồ Thiến Tây đã ngắt lời cô: "Lộ Văn Bạch, anh đừng tưởng rằng anh tránh tôi, tôi sẽ không theo đuổi được anh."

Hóa ra không phải nói với cô, Hứa Tùy thở phào nhẹ nhõm rồi để hai cánh tay lộ ra ngoài của Hồ Thiến Tây trở lại giường, đắp lại chăn cho cô ấy rồi mới đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi hầu hết mọi người đều chưa dậy, còn chưa kịp ngắm bình minh thì tất cả mọi người đã phải thu dọn đồ đạc, tháo dỡ lều trại trả lại cảnh khu, dự định quay lại nhà dân để nghỉ ngơi, bàn bạc.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, cả người Hồ Thiến Tây tràn đầy năng lượng, dẫn Hứa Tùy đi dạo các điểm tham quan xung quanh, đội cacbon axit cũng phải đuổi kịp, theo sau là Tần Cảnh và một cặp đôi.

Mọi người đang đi dạo xung quanh, Hồ Thiến Tây nhìn thấy phía trước treo một tấm biển gỗ với dòng chữ "Cầu treo", mắt cô ấy sáng lên.

Thịnh Nam Châu nhìn một cái rồi quay người rời đi, Hồ Thiến Tây nhanh tay lẹ mắt kéo cậu ta về phía trước, người phía trước nắm lấy lan can không chịu dời một bước, nghiến răng nói một câu: "Em đang chơi anh sao, anh bị triệu chứng sợ nơi đông đúc."

Hoa văn dưới chân cầu treo giống như sinh vật dưới đáy biển sâu, dày đặc và có màu sắc mạnh mẽ.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

"Cái đó lại càng phải vượt qua." Hồ Thiến Tây nói.

Thịnh Nam Châu: "..."

Cây cầu treo lơ lửng giữa hẻm núi, phía dưới sâu không thấy đáy, đi lên đó còn hơi rung chuyển, Hứa Tùy hơi sợ hãi nhưng may mà Chu Kinh Trạch đã giữ chặt cô lại.

Tần Cảnh đi tới trước mặt mọi người, nhìn thấy giữa cầu treo một chuỗi dài ổ khóa đủ màu sắc, đột nhiên dừng lại.

"Con mẹ nó, khóa tình nhân, không ngờ tới ở chỗ này cũng có thể nhìn thấy." Tần Cảnh wow một tiếng.

Đại Lưu bước tới, liếc nhìn ổ khóa trên đó, hỏi: "Sao nào, công tử Tần tình trường phong lưu có suy nghĩ gì không?"

"Fuck you, nhớ năm đó ông đây vẫn rất trong sáng đấy." Tần Cảnh đá Đại Lưu một cái, sờ lên gáy mình, giọng điệu hơi xấu hổ: "Đó là lúc tôi vẫn còn học cấp ba, tôi và mối tình đầu đã bí mật hẹn hò, tiện thể nói một câu, mối tình đầu của tôi giống như em Hứa vậy, dáng vẻ trong sáng lại còn ngoan ngoãn, đôi mắt đó..."

Chu Kinh Trạch đứng ở một bên chỉ vào hẻm núi không đáy: "Muốn rút lui thì cứ nói, tôi đồng ý với cậu."

Tần Cảnh lập tức lùi lại hai bước, trong lòng nhớ lại: "Tôi nhớ là đi đến một ngôi chùa với cô ấy, gần đó cũng có chỗ treo khóa tình nhân, ở đó người ta nói nếu hai người nhìn thấy một chỗ như vậy, chỉ cần hai người thành tâm thành ý ở bên nhau thì có thể yêu nhau dài lâu. Có một ông lão nói rất có lý nên tôi và mối tình đầu đã rung động rồi, kết quả đối phương vừa mở miệng đã nói một khóa hai trăm năm mươi tệ, tôi lập tức quay người rời đi."

"Sau đó thì sao?" Hứa Tùy hỏi vô thức.

"Mối tình đó cũng không kéo dài được bao lâu, là lỗi của ông lão đó quá mơ hồ, cho nên… Nhìn thấy khóa tình nhân này - bỗng nhiên hơi nhớ mối tình đầu, cô ấy tốt như vậy." Tần Cảnh nhìn cách đó không xa xúc động nói.

Cặp đôi duy nhất trong lớp là Chu Kinh Trạch nghe xong lập tức đi treo khoá, Đại Lưu là một cẩu độc thân cũng không phát biểu gì về vấn đề này. Đột nhiên Tần Cảnh cảm thấy như phát hiện điều gì về đại lục mới, nói: "Ê, họ Chu, cậu cũng nên đi treo một cái đi, thần sẽ phù hộ cho hai người ở bên nhau lâu dài đấy."

Hứa Tùy nhìn ổ khóa treo trên cầu, băng trên đó bay phất phơ trong gió, ánh mắt dao động, cô đang định nói: "Hay là chúng ta cũng treo một cái đi." Chu Kinh Trạch đã phủi bụi trên tay, ngẩng đầu, lười biếng chế nhạo một tiếng: "Ông đây theo chủ nghĩa vô thần."

Lời nói đến miệng của Hứa Tùy cũng phải nuốt xuống.

Một nhóm người ồn ào đi đến cuối cầu, trước mặt đúng lúc có một trạm dừng chân, một nhóm ngồi ở trên ụ đá nghỉ ngơi. Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy đến máy bán hàng tự động phía trước mua đồ uống cho mọi người.

Chu Kinh Trạch đang đứng trước tủ lạnh chọn đồ uống, Hứa Tùy nghĩ đến mấy lời Tần Cảnh vừa nói, cô không nhịn được lấy điện thoại ra để tra Baidu, tìm trong ô tìm kiếm: Nếu cặp đôi treo khóa tình nhân, hai người sẽ ở bên nhau dài lâu thật sao?

Trên màn hình điện thoại hiện lên một loạt câu trả lời của trang web, Hứa Tùy nghiêm túc nhìn, tất cả đáp án chỉ có một, có nói đương nhiên là sự thật rồi, năm năm rồi, tôi vẫn ở bên anh ấy.

Cũng có người trả lời: Tôi không tin, đó chỉ là chuyện cổ tích, danh lam thắng cảnh lừa tiền thôi.

Cũng có một câu trả lời đúng trọng tâm: Nếu tin thì có, nếu không tin thì không có.

Hứa Tùy không ngừng vuốt màn hình xuống, hoàn toàn chìm đắm trong câu chuyện khóa tình nhân. Chu Kinh Trạch bấm thêm đồ uống trên màn hình máy bán hàng tự động, nghiêng đầu một hồi hỏi:

"Nhất Nhất, em uống gì?"

Không có ai trả lời, Chu Kinh Trạch lùi về sau hai bước, giơ tay bóp mặt cô sau đó híp mắt bất mãn hét lên: "Hứa Tùy."

"A, đợi em một chút." Hứa Tùy ổn định lại tinh thần, cầm điện thoại đi đến trước máy bán chọn đồ uống cô thích, Chu Kinh Trạch đứng ở phía sau liếc nhìn điện thoại của cô, lông mi đen nhánh giật giật một cái.

Khi Chu Kinh Trạch cầm một túi nước quay lại khu nghỉ ngơi, hai tay Đại Lưu nắm chặt: "May mắn có em Hứa, tớ mới có thể sống đến ngày đại nhân Chu chạy việc vặt đi mua nước cho tớ uống."

"Đúng lúc đang thiếu một chai." Chu Kinh Trạch liếc nhìn đồ uống, giọng điệu lúc này càng lúc càng chậm: "Cậu đừng uống, chờ cậu sống đến 99 tuổi tớ sẽ mua cho cậu."

“Con mẹ nó, cậu lại chơi tớ rồi.” Đại Lưu kiễng chân ghì chặt cổ Chu Kinh Trạch, hai người bắt đầu làm loạn.

Mọi người đã uống nước và nghỉ ngơi đủ rồi nên đang chuẩn bị lên đường, Thịnh Nam Châu liếc nhìn bản đồ "Trạm dừng chân cuối cùng, lâu đài trên mây, có thể nhìn thấy nữ tuyết."

Một nhóm người đang chuẩn bị di chuyển, chỉ có Hồ Thiến Tây đứng tại chỗ không nhúc nhích, thất thần nhìn chằm chằm vào điện thoại. Thịnh Nam Châu bước đến gần, duỗi năm ngón tay ra vẫy trước mặt cô ấy, mỉm cười hỏi:

"Sao còn ngây người nữa, không phải em mong chờ trạm dừng chân tiếp theo sao? Còn nữa em thích cầu vồng nhất mà."

Giọng nói của Thịnh Nam Châu kéo suy nghĩ của cô ấy lại, đột nhiên Hồ Thiến Tây ngẩng đầu lên, vẻ mặt mất mát: "Em vừa nhận được điện thoại từ bệnh viện nói rằng Lộ Văn Bạch ngất xỉu bên đường và được đưa đến bệnh viện."

"Em là người liên lạc gần đây nhất của anh ấy, em muốn đến bệnh viện gặp anh ấy."

"Điểm dừng cuối cùng, không phải em rất muốn đến đó sao? Hiện tại dưới núi cũng không có xe, xem xong chúng ta cùng nhau đi đi." Thịnh Nam Châu ngăn cô ấy lại.

Hồ Thiến Tây cau mày, giọng điệu vẫn gấp gáp lắm: "Bây giờ là lúc ngắm cảnh sao? Anh ấy bị thương rồi, em phải tới thăm anh ấy. Anh muốn có thể đi..."

"Con mẹ nó, anh muốn đi, là vì em muốn đi!" Thịnh Nam Châu trầm giọng gầm lên.

"Bởi vì lúc trước em nói muốn trượt tuyết và thư giãn nên anh mới tổ chức, kêu gọi mọi người thành lập một ban nhạc, chỉ để mọi người có thể đến đây cùng nhau! Là bởi vì em!" Thịnh Nam Châu ném bản đồ xuống đất, "bốp" một tiếng, không biết là vì tức giận hay sao mà cảm giác hốc mắt khô.

Thịnh Nam Châu một hơi nói ra, vẻ mặt mỉa mai: "Em muốn đi thì đi, mẹ kiếp, đừng có mà khóc quay lại tìm anh."

Sau khi Thịnh Nam Châu mắng một trận xong, rời khỏi đám người mà không hề quay đầu lại.

Hồ Thiến Tây bị mắng đến choáng váng, Từ nhỏ đến lớn, Thịnh Nam Châu luôn đối xử với cô ấy rất tốt, cậu ta chưa bao giờ quát mắng cô ấy, đây là lần đầu tiên. Nước mắt óng ánh dính chặt vào lông mi, bộ dạng cô ấy như sắp khóc, Hứa Tùy lập tức tìm khăn giấy đưa cho cô ấy.

Chu Kinh Trạch lấy điện thoại của Hồ Thiến Tây ra, ngón tay lướt ở nhật ký cuộc gọi, cổ thấp xuống, tay kia lấy điện thoại từ trong túi quần ra, đi đến một chỗ cách đó không xa nhỏ giọng gọi điện thoại.

Hai phút sau, Chu Kinh Trạch trả lại điện thoại cho Hồ Thiến Tây, nói: "Cậu đã gọi người đến bệnh viện rồi, đi thôi."

Chỉ bằng một cuộc điện thoại Chu Kinh Trạch đã xử lý hết mọi việc, sau khi làm ầm ĩ lên, mọi người cũng không có tâm trạng đi dạo nữa, Bắc Sơn tương đối hẻo lánh nên chỉ có vài chuyến xe buýt cố định, chưa tới thời gian thì cũng không có chuyến xe nào.

Không biết Chu Kinh Trạch lấy xe ở đâu và đưa mọi người về.

Trên đường trở về, bởi vì tâm trạng Hồ Thiến Tây không tốt nên Hứa Tùy phải ngồi ở hàng ghế sau trò chuyện cùng Hồ Thiến Tây, nói chuyện phiếm được một lúc, cô chủ ấy đã ngủ gục trên vai cô.

Gió lạnh rét thấu xương từ cửa sổ tràn vào, Hồ Thiến Tây vô thức co lại, Hứa Tùy ấn nút cửa sổ xe, cửa sổ từ từ nâng lên, cô lại bảo người lái xe tăng nhiệt độ lên.

Chu Kinh Trạch tay dài chân dài ngồi bên ghế lái phụ, khuỷu tay chống lên cửa sổ, tài xế chuẩn bị bấm nút thì anh nghiêng người tăng nhiệt độ lên một chút, tài xế cười nói: "Cảm ơn."

"Việc nhỏ thôi."

Hứa Tùy ngồi ở hàng ghế sau nhìn Chu Kinh Trạch trên ghế lái phụ, lại ngồi thẳng người lần nữa, hình như tóc dài thêm một chút, mái tóc đen ngắn cứng ở cổ hơi vểnh ra, đốt ngón tay chống ở trên trán, anh thản nhiên ngồi lướt điện thoại, qua loa ngồi lướt xem tin tức.

Đột nhiên điện thoại của Hứa Tùy "ting ting" kêu lên, cô vào WeChat, được cho vào một nhóm tên là tiểu đội trượt tuyết Bắc Sơn, cái tên này... giống như là Đại Lưu đặt.

Quả nhiên, giây tiếp theo, tất cả các thành viên của Đại Lưu: "Các trai xinh gái đẹp ơi, hãy chia sẻ những bức ảnh đẹp của chuyến đi này đi nào."

Tin tức nhóm lập tức xuất hiện dưới dạng 99+, chữ "không có" ngắn gọn của Chu Kinh Trạch xuất hiện trong tin nhắn nhóm, trông rất gợi đòn.

Hứa Tùy dùng ngón tay ấn vào màn hình, tùy ý lướt nhìn ảnh chụp chung, đột nhiên ngón tay bấm vào một bức ảnh, ánh mắt khẽ giật.

Có người chụp cầu treo, giữa trung tâm treo vô số ổ khóa tình nhân.

Hơi đáng tiếc, nếu như có thể treo khóa với anh thì tốt rồi.

Đang suy nghĩ miên man, tiếng tin nhắn trên màn hình hiển thị là ZJZ đã gửi tin nhắn cho bạn, Hứa Tùy bấm mở điện thoại.

ZJZ: "Không vui sao?"

Hứa Tùy vô thức nhìn Chu Kinh Trạch ở trước mặt nhưng anh đang cúi đầu, hơi dựa vào ghế sau như cái cung. Chẳng lẽ vừa rồi anh nhìn thấy nét mặt của cô qua gương chiếu hậu ư?

Mặc dù không biết tại sao hai người đang sống cùng một không gian mà Chu Kinh Trạch lại gửi tin nhắn cho cô, Hứa Tùy điều chỉnh biểu cảm trên mặt, cụp mắt trả lời: "Không có."

Sau khi gửi đi, không có tin nhắn lại. Năm phút sau, WeChat gửi âm thanh nhắc nhở tin nhắn, ZJZ đã gửi một bức ảnh cho bạn.

Cô bấm vào WeChat, nhấp vào bức ảnh, mắt mở to ra, hơi không tin được. Có rất nhiều loại khóa tình nhân, có một cái móc khóa màu đỏ được khóa chặt ở đó, trên đó vẫn còn khắc dòng chữ và tên của hai người ở cạnh nhau: ZJZ & XS.

Tim đập thình thịch, Hứa Tùy cảm thấy cổ hơi ấm, trả lời lại: "Anh quay lại treo lúc nào vậy?"

ZJZ trả lời: "Khi tìm xe cho mọi người."

Ting ting, anh trả lời một tin nhắn khác, Hứa Tùy mở nó ra, ZJZ nói: "Chìa khóa anh ném đi rồi, như vậy sẽ không mở được nữa."

Không thể mở được nữa, anh đang dỗ dành cô, Hứa Tùy nhìn chằm chằm vào dòng chữ khóe môi, không nhịn được mà cong lên.

Rất vui, hạnh phúc đến nỗi cả không khí cũng ngọt ngào.

Chương 40: Vẫn không tin trả lời

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chuyến đi hai ngày một đêm đến khu nghỉ dưỡng trượt tuyết Bắc Sơn chính thức kết thúc, Hứa Tùy mệt mỏi đến mức đầu óc choáng váng, tối hôm đó trở về ngủ một giấc thật sâu đến trưa ngày hôm sau mới dậy.

Hứa Tùy rời giường, cảm thấy hai chân vẫn hơi đau nhức, cô xuống giường rửa mặt thì đụng phải Lương Sảng trở về từ bên ngoài. Lương Sảng xách một chiếc túi giấy, ngâm nga một bài hát vào tận cửa, trông tâm trạng rất vui vẻ.

"Này, thẻ của tớ tới vừa đúng lúc." Lương Sảng đặt túi giấy lên bàn, bắt đầu lấy từng hộp thức ăn ra: "Tùy Tùy, mau tới ăn cơm đi."

Hứa Tùy nhìn sang, Lương Sảng đang mở nắp hộp nhựa ra, trên bàn bày đầy đồ ăn, bao gồm cơm ức bò cà ri, bánh dứa và súp borscht thơm phức.

Đây là những thứ bình thường cô thích ăn.

Ánh mắt Hứa Tùy khó hiểu: "Tớ nhớ là tớ không nhờ cậu mua cơm giúp tớ mà nhỉ."

"Là Chu Kinh Trạch nhờ tớ mua á." Lương Sảng mở đũa cho cô, giọng nói vui vẻ, nhìn cô khoe: "Anh ấy cho tớ tiền boa dày như vậy, tớ lập tức chạy ra khỏi trường học để mua đó, hehe."

"Đại thần rất yêu cậu đấy, Tùy Tùy." Lương Sảng nói.

Hứa Tùy tiện tay dùng dây chun buộc lại tóc phía sau, cầm đũa, khi ngồi xuống mặt lại hơi nóng lên. Sau khi Lương Sảng đưa đồ ăn cho cô, cô ấy nhận được một cuộc gọi rồi lại chạy ra ngoài.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Hứa Tùy là người duy nhất còn lại trong phòng, cô dùng thìa xúc cơm, thịt bò hầm cách thủy rất mềm và khoai tây cũng rất dẻo, bên cạnh còn có ca cao nóng với độ ấm vừa phải.

Sự quan tâm và chu đáo của anh đều rất đúng mực.

Hứa Tùy chụp ảnh đồ ăn rồi gửi đi, kèm theo tin nhắn: "Ăn rồi. (￣▽￣)"

Một phút sau, màn hình điện thoại sáng lên, ZJZ trả lời: "Ăn ngon không?"

Hứa Tùy trả lời: "Rất ngon, nhưng làm sao anh biết em ngủ dậy muộn?"

ZJZ: "Đoán xem."

Hai người trò chuyện vu vơ vài câu, sau khi Hứa Tùy ăn xong thì lên lớp, rảnh rỗi lại đến thư viện như thường lệ, có vẻ như cuộc sống sinh hoạt không có gì thay đổi nhưng việc nhỏ không đáng kể lại thay đổi rất nhiều.

Sau khi đến khu nghỉ dưỡng trượt tuyết Bắc Sơn, hoặc vì trò chơi đùa hay thật đêm đó, hai người trở nên thân thiết hơn rất nhiều. Chu Kinh Trạch thường đến trường tìm cô, làm bài tập hoặc đi ăn với cô.

Hứa Tùy đang làm bài kiểm tra ở góc thư viện, Chu Kinh Trạch thường nghịch điện thoại lập tức kéo áo len lên, tay cầm bút của Hứa Tùy dừng lại, trong lòng như bị kích thích, ngòi bút vẽ bậy một đường trên bài thi.

Chu Kinh Trạch rất thích chạm vào cô, vừa mút cổ cô vừa nói những lời phóng đãng mang theo khí chất lưu manh, tràn đầy nhục dục.

Buổi tối, Chu Kinh Trạch đưa cô trở về ký túc xá, hai người nói chuyện xong lại hôn nhau nhưng da mặt Hứa Tùy mỏng, rất dễ cảm thấy xấu hổ, Chu Kinh Trạch đè cô vào gốc cây bên cạnh, bóng dáng cao lớn thẳng tắp che khuất cô, bóng cây rung rinh, đung đưa dưới ánh trăng.

Chu Kinh Trạch ghé vào cổ cô, chóp mũi ngửi được mùi sữa trên người cô, giọng nói khàn khàn thở hổn hển: "Sớm muộn gì anh cũng sẽ bị em mài cho chết."

Hứa Tùy đẩy ngực anh ra, hai mắt hơi đỏ lên vì bị ức hiếp, vội vàng sửa sang lại tóc tai và quần áo, hỏi: "Trên người em còn có gì không?"

"Có." Chu Kinh Trạch nhìn cô, chậm rãi nói.

"Ở đâu?" Ánh mắt Hứa Tùy mơ hồ.

Cơ thể Chu Kinh Trạch dính lại, ôm gáy cô, đầu lưỡi hôn để lại dấu trên cổ cô, khi rời đi, anh lười nhác cười một cái, mặt mũi lộ ra vẻ xấu xa.

Hứa Tùy lập tức kéo chặt khóa áo khoác, đôi mắt tròn xoe lộ ra: "Muộn rồi... Ngủ ngon."

Nói xong cô lập tức bỏ chạy, bên tai gió rít gào, sau lưng truyền đến một tiếng cười rất nhẹ, giọng điệu Chu Kinh Trạch lười biếng: "Ngày mai gặp lại, Nhất Nhất."

Bởi vì lời nói của Chu Kinh Trạch nên Hứa Tùy bắt đầu mong chờ đến ngày hôm sau, không ngờ cuối cùng lại thất vọng. Sau một ngày lên lớp, Hứa Tùy trở về phòng ngủ, cởi khăn quàng cổ xuống, lập tức kiểm tra xem Chu Kinh Trạch có gửi tin nhắn cho cô hay không.

Kết quả là rỗng tuếch.

Không kìm lòng được, Hứa Tùy gửi tin nhắn: "Hôm nay anh đi đâu vậy?"

Hứa Tùy hơi buồn bực, đến mức buổi tối khi đánh răng cô suýt chút nữa lấy nhầm sữa rửa mặt thành kem đánh răng. Sau khi thay quần áo ngủ, lên giường, Hứa Tùy luôn cầm điện thoại, sau khi phòng ngủ tắt đèn, cô vẫn cầm điện thoại chờ tin nhắn của Chu Kinh Trạch.

Hứa Tùy đợi đến lúc mí mắt buồn ngủ không đợi màn hình sáng nữa, cuối cùng ôm điện thoại ngủ say.

Ngày hôm sau, Hứa Tùy ở trong phòng thí nghiệm đến tận trưa, cô cởi áo khoác trắng thay quần áo đi ra ngoài, vừa sờ vào điện thoại trong túi thì phát hiện Đại Lưu đã gọi mấy lần cho cô rồi.

Hứa Tùy gọi lại, một lát cuộc gọi đã được kết nối, giọng nói của Đại Lưu vô cùng lo lắng: "Này, em gái ngoan, em có thể nghe máy rồi."

"Buổi sáng tôi ở trong phòng thí nghiệm, không tiện xem điện thoại." Hứa Tùy tắt đèn trong phòng thí nghiệm, hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Là chuyện của Kinh Trạch." Giọng điệu của Đại Lưu trong điện thoại lo lắng: "Em gái, em có tiện tới cổng trường một chút không? Nói chuyện trực tiếp sẽ nhanh hơn."

"Được rồi, tôi sẽ tới ngay." Sau khi Hứa Tùy cúp điện thoại, cô vô thức tăng tốc độ, đi về phía cổng trường.

Vừa bước ra khỏi cổng trường, gió lạnh như mũi băng, thổi vào mặt khiến cô đau nhức, Hứa Tùy vô thức kéo chặt áo khoác, đi một đoạn, nhìn thoáng qua lập tức nhìn thấy Đại Lưu cao lớn mập mạp đứng ở cổng trường.

Hứa Tùy đi tới trước mặt Đại Lưu, nói chuyện có gió thổi ra, tiếng nói mơ hồ "Có chuyện gì thế?"

Hai người đổi chỗ nói chuyện, đứng chắn gió ở miệng, tiếng gió lập tức nhỏ dần, Đại Lưu vuốt lỗ tai lạnh buốt hỏi: "Hai ngày nay em có liên lạc với anh Chu không?"

Vừa nhắc đến chuyện này, lông mi Hứa Tùy rũ xuống, tâm trạng vô thức trầm xuống: "Không có nơi."

Rõ ràng tối hôm trước hai người còn ghé sát tai nhau, cực kỳ thân thiết nhưng một giây sau anh còn không thèm chào hỏi mà biến mất sạch sẽ.

“Mẹ kiếp, anh Chu cũng thật tuyệt tình. Chơi trò mất tích cũng không quan tâm đến bạn gái mình.” Đại Lưu gắt một cái.

“Mất tích?” Hứa Tùy trợn to mắt.

“Bọn anh học kỹ thuật phi hành, mỗi giai đoạn phải có bài kiểm tra khác nhau. Có khi trường sẽ cho kiểm tra lại. Hôm qua bọn anh làm bài kiểm tra tâm lý. Ban ngày, cậu ấy làm tốt, dù là tốc độ nhận thức hay là hoạt động trí nhớ, định hướng không gian, cậu ấy luôn đạt điểm A + nhưng đến tối đến bài kiểm tra mô phỏng phi hành cậu ấy lại biến mất.”

“Anh Chu xin nghỉ. Người thân của cậu ấy có việc nên phải bay đến Thượng Hải. Anh cũng tìm cậu ấy. Cuối cùng cũng tìm được chút thời gian để đến nhà anh ấy ngồi xuống, cuối cùng một bóng người cũng không thấy.”

“Suýt chút nữa đại nhân Khuê chạy tới cắn chết anh đây rồi.”

Đại Lưu nhớ lại cảnh ngày hôm qua, thở dài một hơi: “Huấn luyện viên và giảng viên sắp điên rồi, em biết không? Quan trọng là không cần phải đến mà cần phải xin phép, cậu ấy không nghe máy, thầy giáo bảo để lại số điện thoại cho người thân, em đoán xem kết quả là gì, cậu ấy để trống.”

“Giáo viên tức giận đến mức nói rằng cậu ấy kiêu ngạo, bắt cậu ấy thi lại vì không có mặt trong kì thi, nói rằng sẽ để cậu ấy...”

Còn chưa kịp nói xong, Hứa Tùy đã vội vàng chạy đi, nửa câu kẹt lại trong cổ họng, Đại Lưu xấu hổ nói: “Muốn hủy bộ thành tích trong khoa của cậu ấy.”

Câu này cũng bị gió cuốn trôi.

Hứa Tùy vội vàng gọi xe dừng lại, tài xế cười nói: “Cô gái, cô đi đâu vậy?”

Khi tài xế hỏi câu này, động tác thắt dây an toàn của Hứa Tùy dừng lại, cô và Chu Kinh Trạch ở bên nhau không lâu, dường như cô không biết khi

tâm trạng không vui anh sẽ đi đâu.

Nhưng dù vậy, cô vẫn muốn tìm anh và gặp anh càng sớm càng tốt. Hứa Tùy nói một địa chỉ: "Số 79, hẻm Hổ Phách, quận Tân Hợp, tài xế, làm phiền ông."

Xe chạy khoảng bốn mươi phút là đến nơi, Hứa Tùy vội vàng nên không mang theo thứ gì, trên tay cầm vài cuốn sách chạy tới, khi cô đến nhà Chu Kinh Trạch, phát hiện tòa nhà này rất yên tĩnh, như thể không có dấu vết có người từng ở.

Hứa Tùy đi tới cổng, giơ tay định bấm chuông cửa thì phát hiện cửa khép hờ. Cô đẩy cửa bước vào sân, cửa cảm ứng tự động bên trong đóng chặt, cô bấm chuông mấy lần nhưng không có ai trả lời.

Cô đành phải đứng ở cửa đợi Chu Kinh Trạch, Hứa Tùy đang thử vận may, cô hy vọng có thể nhìn thấy anh. Đợi mấy tiếng đồng hồ, sức lực của Hứa Tùy không chống chịu được, đầu hơi choáng váng, vì vậy cô ngồi xổm xuống, lấy điện thoại ra không biết tìm thứ gì.

Ba giờ chiều, gió lạnh, bông hoa dại cuối cùng trong sân cũng bị bẻ gãy. Hứa Tùy ngẩn người nhìn đóa hoa đỏ tươi, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng "đing", tiếng cửa kính bị mở ra.

Hứa Tùy lập tức muốn đứng dậy nhưng chân đã tê cứng, cô chật vật đứng lên, một bóng người bao trùm áp chế, cô ngước mắt nhìn sang.

Chu Kinh Trạch mặc một chiếc áo len mỏng màu đen, quần tây đen, chuẩn bị ra ngoài vứt rác, tóc anh hơi dài, đen và cứng, mái tóc gãy trên trán lòa xòa trước lông mày, lông mi đen nhánh, nhìn rõ ràng là đang buồn ngủ, mặt mày mệt mỏi, nhìn cô từ trên cao xuống.

Hoàn toàn khác với ánh hào quang mà hai người họ có được trong hai ngày trước đó.

"Sao em lại tới đây?" Chu Kinh Trạch cúi xuống nhìn cô, giọng nói lạnh lùng.

Hứa Tùy bối rối giải thích, nói: “Em vừa mới nghe Đại Lưu nói anh không đi thi, không thấy anh đâu, cho nên em tới tìm anh…”

Lúc này, gió đã ngừng: “Em chạy tới tìm anh, cũng chưa ăn cơm.” Lời này nói ra có phần than thở còn hơi làm nũng nhưng khi nhìn thấy ánh mắt dò xét của Chu Kinh Trạch, cô không thể tiếp tục nữa.

Chu Kinh Trạch đứng ở cửa nhìn cô từ trên xuống.

Hình như bây giờ cô là người không mời mà tới.

Hứa Tùy rũ mi mắt xuống, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười: “Anh không có việc gì là tốt rồi, em đi trước.”

Nói xong, cô xoay người định rời đi nhưng một cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp kéo Hứa Tùy vào cửa, trong nháy mắt lạnh lẽo ngăn cách. Ngay cả tiếng gió cũng biến mất. Bởi vì dùng lực quá lớn, môi của cô đụng phải xương quai xanh của anh, hơi đau.

Một tay Chu Kinh Trạch ôm chặt cô, tay kia ấn vào công tắc trên tường, thủy tinh đóng lại phát ra tiếng “tích”, hơi nóng trong phòng ập tới, tất cả xương cốt tay chân đều thả lỏng, cằm Chu Kinh Trạch tựa vào cổ cô, đôi môi cọ xát vào da thịt trắng nõn mềm mại ở cổ cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn:

“Đi đâu?”

Không phải em tới tìm anh sao?

Chương 41: Quan trọng là ông đây cực thích

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trong căn phòng nóng hầm hập, Chu Kinh Trạch nghiêng đầu mút vành tai của cô, ngón tay thon dài của anh mang theo cảm giác lành lạnh khẽ chạm lên dây lưng xinh đẹp. Tim Hứa Tùy đập rộn ràng, ánh mắt cô vượt qua bả vai anh, trông thoáng qua bức tranh treo trên tường nằm phía đối diện rồi thẫn thờ cúi đầu, hoảng hốt.

Đại nhân Khuê với 1017 túm tụm ngồi dưới đất nhìn hai người bằng cặp mắt mở tròn xoe.

Hứa Tùy lập tức đỏ mặt, cô đẩy bả vai Chu Kinh Trạch rồi ra hiệu với anh. Chu Kinh Trạch ngoảnh lại, thấy chó chăn cừu Đức và mèo quýt đang ngẩng đầu nhìn mình không chớp mắt. Nét mặt chúng đầy chính trực như thể phản đối anh ở nhà không nên làm mấy cái chuyện điên loan đảo phượng*, hoang dâm giữa ban ngày ban mặt thế này.

(*) Điên loan đảo phượng: ý chỉ việc phòng the quá kịch liệt.

"Chậc." Chu Kinh Trạch bước đến, tay này xách mèo mập, tay kia xách vòng cổ của con chó Berger: "Một con chó độc thân với một con mèo độc thân thì cũng không cần phải ghen tị với ông đây đâu."

Không ngờ 1017 nghe xong như chịu đòn chí mạng, nó nhảy khỏi lòng Chu Kinh Trạch rồi chạy thẳng đến chỗ Hứa Tùy đang ngồi trên ghế sô pha. Đến khi Chu Kinh Trạch quay đầu lại tìm kiếm mục tiêu thì đã phát hiện con mèo mập ú nào đó đang chễm chệ yên vị trong lòng bạn gái mình, hất cằm ra vẻ tiểu nhân đắc chí.

"Đừng để ông đây bắt được mày." Chu Kinh Trạch giơ ngón tay chỉ vào nó.

"Meo…" 1017 cũng hầm hè đáp trả rồi lủi ngay vào lòng Hứa Tùy.

Trái lại, Hứa Tùy thấy 1017 thì mừng rỡ khôn xiết, cô ôm nó rồi còn thích thú đùa nghịch cùng. Cuối học kỳ trước, ký túc xá nữ của Hứa Tùy thay đổi dì quản lý nên mèo vẫn gửi nuôi ở chỗ Chu Kinh Trạch.

Trước đó hai người chưa xác nhận mối quan hệ, Hứa Tùy cũng ngại tới quấy rầy anh.

Bây giờ mọi thứ đều tuyệt, mèo là của cả hai đứa rồi.

Quả thật trong phòng thiếu ánh sáng làm con người ta dấy lên cảm giác ủ dột. Hứa Tùy ôm mèo đứng dậy, mở đèn, kéo cả chiếc rèm cửa màu nâu để ánh sáng tràn vào phòng, không gian lập tức bừng sáng theo đó.

Hứa Tùy quay lại ghế sô pha, lúc đi ngang qua Chu Kinh Trạch thì bỗng dưng bụng kêu ùng ục không đúng lúc. Chu Kinh Trạch vừa mới mở cửa tủ lạnh, tay cầm nước lạnh khựng lại, tay kia nhẹ nhàng túm lấy Hứa Tùy đang chạy trốn, kéo người trở về.

"Chưa ăn cơm hả?" Chu Kinh Trạch nhíu mày sau đó đóng tủ lạnh lại, cầm điện thoại lên gõ gõ: "Em muốn ăn gì?"

Đồ ăn nhanh chóng được giao đến, chỗ Chu Kinh Trạch đặt ship là một nhà hàng tư nhân với những món ăn được trang trí đẹp mắt, dậy mùi thơm nức mũi. Anh đứng dậy lấy một hộp sữa từ trong tủ lạnh ra, hơi dừng chân lại, chợt nhớ ra điều gì lại cầm vào phòng bếp hâm nóng.

Chu Kinh Trạch ngồi trở lại trên ghế sô pha một lần nữa, anh đưa sữa cho Hứa Tùy rồi lấy bộ dụng cụ ăn uống từ tay cô, mở ra xong mới đưa cho cô. Hứa Tùy nhận lấy, ăn được vài miếng mới phát hiện Chu Kinh Trạch nằm oặt trên sô pha, cắm đầu lướt điện thoại, mặt mày lạnh tanh.

Hứa Tùy ngước mắt nhìn anh: "Anh không ăn sao?"

Chu Kinh Trạch cũng không ngẩng đầu lên, giọng nói uể oải: "Không muốn ăn lắm."

Hứa Tùy biết tâm trạng anh không tốt, muốn anh cũng ăn một chút, mở một đôi đũa mới rồi đưa tới, giọng nói dịu dàng: "Nhưng em muốn anh ăn cùng em một chút."

Không khí yên lặng, đồng hồ treo tường phát ra âm thanh tích tắc, Chu Kinh Trạch cầm điện thoại, cuối cùng tầm mắt cũng dời đi, anh ném điện thoại sang một bên, hơi khom lưng, giơ tay lên nhéo mặt cô một cái rồi mỉm cười:

"Hứa Tùy, anh phát hiện em rất biết làm nũng nha."

Trái tim Hứa Tùy nóng lên, nhanh chóng cúi đầu, gắp một miếng đậu cô ve cho vào trong miệng, một bàn tay với khớp xương rõ ràng rút chiếc đũa bên tay trái của cô ra, một giọng nói lười biếng vang lên bên tai:

"Quan trọng là ông đây cực thích."

Sau khi hai người ăn cơm xong, Chu Kinh Trạch mang hộp cơm, rác đổ vào thùng rác. Hai người ngồi trên tấm thảm dày màu xám, chơi game cùng nhau.

Hứa Tùy và anh ở phòng khách chơi game cả buổi chiều, không đề cập tới chuyện anh vắng thi dù chỉ một chữ.

Sau khi trò chơi kết thúc, Chu Kinh Trạch ném tay cầm trò chơi xuống, giơ tay lên xoa xoa cổ, mở miệng: "Không hỏi chuyện anh vắng thi à?"

Hứa Tùy lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn anh: "Chờ đến lúc anh muốn nói, anh sẽ tự nói với em."

"Lúc trước đổi nguyện vọng chọn chuyên ngành hoàn toàn là do tuổi trẻ bồng bột cả." Chu Kinh Trạch chống khuỷu tay trên sàn nhà, tự giễu nhếch khóe môi: "Nhưng khi bay lên trời, lại hơi hơi thích nó."

"Nhưng một khi nghiêm túc sẽ không tiếp nhận được thất bại của mình." Chu Kinh Trạch mở một lon nước ngọt có ga, ngửa đầu uống một ngụm, yết hầu chậm rãi chuyển động.

Hứa Tùy như có điều suy nghĩ, gật đầu: "Anh cho em chút thời gian, anh sẽ vượt qua chướng ngại này được."

Bệnh này đã theo anh bao nhiêu năm, từ nhỏ đến lớn, vừa gặp không gian hẹp tối đen thì anh sẽ phát tác, anh không trông mong rằng nó sẽ khỏi. Chu Kinh Trạch chỉ coi cô là cô gái nhỏ tâm tính thiện lương, sờ sờ đầu cô: "Được."

Từ chỗ Chu Kinh Trạch đi ra, Hứa Tùy bắt xe buýt tới trường, sau khi trở lại phòng ngủ rửa mặt xong, chuyện đầu tiên cô làm chính là tra tài liệu trên máy tính, phòng ngủ tắt đèn mà cô cũng ngồi ở đó.

Hồ Thiến Tây nằm trở mình trong ổ chăn ấm áp, tầm mắt nhìn xuống, nhìn Hứa Tùy trước bàn học rồi ngáp một cái: "Cục cưng, cậu còn chưa ngủ à, mau lên giường đi, phía dưới lạnh lắm đấy."

"Không sao, một lát nữa là xong rồi." Hứa Tùy nhẹ giọng đáp.

Hứa Tùy ngồi trước máy tính tra rất nhiều tài liệu và một ít tạp chí, trên đó nói nguyên nhân gây ra chứng sợ không gian hẹp có sinh vật học, nhân tố di truyền,… trong đó có một cái - hoàn cảnh trưởng thành và phương thức giáo dục của gia đình.

Gia đình của Chu Kinh Trạch… Hứa Tùy nhớ tới quan hệ không thể hòa giải của anh và cha anh, cùng với bí mật mà anh nói ra vào đêm đó.

Trước khi đi ngủ Hứa Tùy cầm điện thoại, do dự một chút rồi hỏi: [Bệnh này của anh có liên quan đến anh khi còn bé?]

Mười phút sau, ZJZ trả lời: [Ừm.]

Ngày hôm sau, Hứa Tùy và Lương Sảng đi học, sau khi các cô tìm được chỗ ngồi, giảng viên còn chưa tới. Hứa Tùy ngồi ở hàng thứ ba, cầm một cây bút xoay tới xoay lui, đẩy cánh tay bạn học một chút, hỏi: "Sảng Sảng, lần trước có một đàn anh rất ưu tú về trường mở tọa đàm, cậu có cách liên lạc của anh ấy không?"

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Lương Sảng, Hứa Tùy lại bổ sung một câu: "Là cái người mà sau khi tốt nghiệp mở một phòng tư vấn tâm lý ấy."

"À à, Quan Hướng Phong sao, trên trang web của trường có cách liên lạc của anh ấy đấy." Lương Sảng đặt túi bút xuống, cười thần bí với cô: "Chẳng qua cậu hỏi đúng người rồi, vừa hay một đàn chị thân thiết của tớ có WeChat cá nhân của anh ấy, tối nay tớ gửi cho cậu."

"Cảm ơn cậu, Sảng Sảng."

"Không có gì."

Sau khi học xong cô trở lại phòng ngủ, Lương Sảng thật sự lấy được WeChat của Quan Hướng Phong gửi cho cô, Hứa Tùy nhấn thêm bạn, tin nhắn xác minh vô cùng lịch sự khéo léo: Chào đàn anh, em là Hứa Tùy của y học lâm sàng khoá 2011 có vấn đề cá nhân muốn thỉnh giáo anh ạ.

Đúng một giờ trưa, Quan Hướng Phong đồng ý yêu cầu kết bạn WeChat của cô. Hứa Tùy nói ngắn gọn, trực tiếp đi vào vấn đề: [Đàn anh, xin chào. Em là Hứa Tùy, em muốn hỏi một chút, em có một người bạn mắc chứng sợ không gian hẹp, có phương pháp trị liệu gì không?]

Một lát sau, Quan Hướng Phong gửi tin nhắn tới, cũng trả lời: [Gặp mặt trực tiếp thì sẽ hiệu quả quả, khoảng chiều nay, tôi bảo y tá hẹn trước cho em.]

Hứa Tùy trả lời: [Ba giờ chiều đi.]

Quan Hướng Phong: [Được, tôi chờ em qua đây.]

Buổi chiều, Hứa Tùy dựa theo địa chỉ Quan Hướng Phong đưa rồi ngồi xe buýt đi vào nội thành, ở nơi cách thành Vạn Tượng tám trăm mét tìm được bệnh viện của anh ấy.

Sau khi đi lên, Hứa Tùy nói thời gian hẹn trước của mình ở quầy lễ tân, thời gian hẹn bằng một ly trà, có một y tá đi qua hành lang rồi dẫn cô đến

văn phòng của Quan Hướng Phong.

Hứa Tùy nâng tay gõ cửa phát ra tiếng "cốc cốc", một giọng nói dịu dàng như gió vang lên: "Vào đi."

Hứa Tùy đẩy cửa đi vào, bên phải bàn làm việc là một bác sĩ mặc áo blouse trắng, bút máy đặt trên ngực, bên tay phải là một đống tài liệu lộn xộn, anh ấy đeo một cặp kính gọng bạc, trông rất đẹp trai tuấn tú.

"Đàn em Hứa đúng không?" Quan Hướng Phong cười cười, ấn gọi điện thoại nội bộ: "Uống gì?"

"Nước lọc là được ạ, cảm ơn." Hứa Tùy đáp.

Nước được mang lên, Hứa Tùy nói rõ tình huống của Chu Kinh Trạch một cách đơn giản, Quan Hướng Phong gật gật đầu, rút cây bút trước ngực ra: "Tôi đã hiểu tình huống đại khái rồi, em có thể để cho người bạn kia của em trực tiếp tới đây được không? Điều trị trực tiếp sẽ tốt hơn."

Hứa Tùy lắc đầu: "Chỉ sợ không thể, chắc là anh ấy sẽ không tới đâu."

Chu Kinh Trạch là một người kiêu ngạo như vậy, nếu không phải chuyện thang máy ngoài ý muốn kia bị cô bắt gặp thì anh cũng sẽ không để cho cô biết một mặt yếu ớt của mình.

"Anh ấy nói không hẳn là sợ không gian hẹp, chỉ bị nhẹ thôi, bóng tối sẽ làm tăng thêm triệu chứng của anh ấy." Hứa Tùy bổ sung.

Quan Hướng Phong cầm bút ghi chép trên giấy một chút, trầm ngâm một chút: "Thật ra ảnh hưởng của bóng ma tinh thần còn lớn hơn."

"Phần lớn cần trị liệu tâm lý giai đoạn đầu và can thiệp thuốc giai đoạn sau, em nói ngay cả thử mà cậu ấy cũng không thử? Trực tiếp bỏ thi?" Quan Hướng Phong hỏi.

"Vâng."

“Trốn tránh, có thể bệnh tình không nghiêm trọng như vậy. Hay là thử liệu pháp systematic desensitization* đi.” Quan Hướng Phong vươn ngón trỏ đẩy đẩy mắt kính, đề nghị.

(*) 系统脱敏疗法 - systematic desensitization: một phương pháp trị liệu dựa trên những bằng chứng kết hợp các kỹ thuật thư giãn với tiếp xúc dần dần để giúp người bệnh từ từ vượt qua các rối loạn lo âu hay những nỗi ám ảnh về một vấn đề nào đó.

Nghe bác sĩ nói như vậy, Hứa Tùy nhẹ nhõm thở dài một hơi, nhưng cô lại nghĩ đến cái gì đó: “Em đã tra một ít tài liệu, hình như hiệu quả của giải mẫn cảm có hệ thống tương đối chậm, anh ấy là phi công, sợ là không thể quá chậm trễ, có thể thử flooding therapy không?”

(*) 满灌治疗法 - flooding therapy: được chia thành trị liệu thực tế và trị liệu tưởng tượng.

Flooding therapy là để cho người bệnh tiến vào tình cảnh khủng hoảng, khôi phục lại cảnh tượng lúc đó, khi người bệnh có ý định chống đối lại, hoặc là dùng tay che tai, mắt, phải tái hiện toàn bộ chi tiết, cũng phải ngăn cản người bệnh trốn tránh.

Phương pháp điều trị này hiệu quả nhanh nhưng nếu người bệnh không thích ứng sẽ sinh ra phản ứng căng thẳng thì có thể ngất xỉu giữa chừng.

Đáy mắt Quan Hướng Phong hiện lên một tia kinh ngạc, không ngờ rằng trước đó cô đã đọc nhiều tài liệu như vậy, trầm ngâm trong chốc lát: “Có thể, tôi đưa cho cậu ấy hai bộ đề kiểm tra, đồng thời dạy em nên làm như thế nào.”

“Quan trọng nhất, toàn bộ quá trình trị liệu, tôi nhất định phải quan sát từ xa, liên tục duy trì trạng thái trò chuyện với em.”

Hứa Tùy do dự một chút, cuối cùng gật đầu: “Được ạ.”

Lúc gần đi, Hứa Tùy cúi đầu bày tỏ sự biết ơn vị đàn anh kia, tay cô nắm cửa đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên Quan Hướng Phong gọi cô lại:

“Mạo muội hỏi một chút, người bạn kia là người rất quan trọng với em sao?”

Hứa Tùy nở nụ cười: “Vâng.”

Rất quan trọng.

…

Lúc Hứa Tùy cầm một đống đề kiểm tra đến nhà Chu Kinh Trạch, cẩn thận nói ra suy nghĩ của cô, kết quả Chu Kinh Trạch không chút nghĩ ngợi lập tức gật đầu.

“Đơn giản… như vậy sao?” Giọng nói của Hứa Tùy lộ ra vẻ không thể tin.

Cô cho rằng dựa theo tính cách kiêu căng của Chu Kinh Trạch, để anh tiếp nhận trị liệu, đối mặt với quá khứ không chịu nổi của mình là một chuyện rất khó khăn.

Chu Kinh Trạch dựa lưng vào sô pha nghịch điện thoại, nghe vậy tầm mắt chuyển đến trên người cô, giơ tay lên vuốt vuốt tóc cô, giọng nói không chút để ý lại mang theo sự tin tưởng không hề giữ lại:

“Không phải có em sao?”

Chu Kinh Trạch nhanh chóng hoàn thành hai bộ đề kiểm tra tâm lý trên laptop, hai tay mở ra, lại nằm trở lại trên sô pha. Hứa Tùy ngồi ở trên thảm, di chuyển tới chỗ máy tính, nén đề thi anh đã trả lời thành tệp zip gửi đến hòm thư của Quan Hướng Phong.

Không bao lâu sau, Quan Hướng Phong trả lời qua email: Không tồi, sinh lý và tâm lý của cậu ấy đều ổn định, trong phạm vi có thể chịu đựng được. Có thể thử một lần.

Hứa Tùy đẩy máy tính dời qua một bên, tay đặt lên trên đầu gối Chu Kinh Trạch, hỏi: “Anh… lần đầu xảy ra bóng ma tâm lý là khi nào?”

“Mười tuổi.” Chu Kinh Trạch đặt điện thoại sang một bên, giọng điệu không chút để ý: “Ở tầng hầm của căn nhà này.”

“Ở đây sao?” Hứa Tùy không khỏi mở to mắt, lông mi run lên.

Mới nhỏ như vậy đã trải qua chuyện như thế, hơn nữa sau đó anh còn một thân một mình ở nơi này lâu như vậy.

Chu Kinh Trạch rũ hàng mi đen xuống, cong cong khóe môi: “Bây giờ nhớ lại, không biết mình có thể chịu được hay không.”

Hứa Tùy cầm tay anh, giọng nói nhẹ nhàng: “Không sao, anh còn có em mà.”

Chu Kinh Trạch dẫn theo Hứa Tùy đi xuống cầu thang ở bên phải phòng sách nhà anh, cầu thang rất hẹp, cần bọn họ nghiêng người, một trước một sau đi xuống.

Chu Kinh Trạch vẫn nắm chặt tay cô, từ lúc xuống lầu Hứa Tùy đã chú ý tới tâm trạng của anh rất khẩn trương, lưng giống như một cây cung, kéo căng rất chặt.

Tầm mắt trước mặt dần dần trở nên hẹp lại, tối đi, sau khi bước xuống cầu thang cuối cùng, Chu Kinh Trạch đứng ở nơi đó, nhắm mắt lại, lấy tay sờ công tắc trên tường.

Hứa Tùy cảm giác được lòng bàn tay anh toát ra một tầng mồ hôi.

“Tạch” một tiếng, đèn chiếu sáng lên, thoáng chốc không gian mờ mịt sáng như ban ngày, vô số bụi bặm thật nhỏ hiện dưới bóng đèn, Hứa Tùy nhìn qua.

Tầng hầm rộng chừng ba mươi mét vuông, bây giờ đã trở thành một phòng chứa đồ bỏ hoang, trên mặt đất là một quả bóng rổ và một chiếc xe đạp cũ kỹ, bên cạnh còn có một kệ gỗ tích một tầng bụi thật dày.

Chu Kinh Trạch buông tay cô ra, đi về phía kệ gỗ rồi đưa tay lấy đồ vật bên trên, Hứa Tùy đi tới nhìn, nó là một cái dây lưng màu đen, đã lóc da, khóa kim loại vẫn tỏa ra ánh sáng lạnh như cũ.

"Chậc, cha anh dùng cái này để đánh anh." Giọng nói của Chu Kinh Trạch không chút để ý, giống như là một người đứng xem.

"Vì sao?" Hứa Tùy hỏi anh.

"Bởi vì..." Chu Kinh Trạch đang hồi tưởng, "bộp" một tiếng, đèn đã tắt, trước mắt là một mảng tối đen, chỉ có cửa sổ nhỏ trên vách tường đối diện tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Chu Kinh Trạch khó khăn nuốt nước miếng một cái, cảm giác tim đập nhanh bắt đầu xuất hiện, anh lui về phía sau muốn sờ công tắc trên vách tường theo bản năng nhưng có một đôi tay cầm lấy tay anh, rất ấm áp.

"Không sao." Hứa Tùy nhẹ giọng nói: "Anh nói từ từ."

"Anh nhớ lúc đó Chu Chính Nham đang gây dựng sự nghiệp, sự nghiệp lại không được như ý, lúc trước kết hôn với mẹ anh gặp phải sự phản đối kịch liệt của người trong nhà, nhất là mấy người cậu, thường xuyên xem thường ông ta. Nhưng ông ta chưa bao giờ dám nổi giận với mẹ anh, bởi vì mẹ anh diễn tấu đàn Cello, toàn bộ thu nhập đều cho ông ta đầu tư, ông ta chỉ có thể lấy lòng mẹ anh."

"Ông ta đầu tư thất bại nhiều lần, sống uất ức, chỉ có thể đến tìm anh để phát tiết. Bình thường ông ta lớn tiếng mắng anh, nghiêm trọng hơn thì lấy sách vở đập bả vai anh."

Cho tới một ngày, mẹ Chu - Ngôn Ninh ra nước ngoài thăm một người bạn, bởi vì thời tiết chuyển lạnh, Chu Kinh Trạch bị cảm ho khan không ngừng, bác sĩ đến truyền hai chai nước nhưng cũng không có cách nào chuyển biến tốt, lúc người giúp việc nói chuyện với Ngôn Ninh đã nói chuyện này, Ngôn Ninh lập tức gọi điện thoại cho Chu Chính Nham, nhiều lần dặn dò ông ta nhất định phải tự mình dẫn đứa bé đi khám, Chu Chính

Nham ôn tồn đồng ý nhưng vừa quay người đã chui vào phòng sách gọi điện thoại cho người ta để lôi kéo đầu tư.

Chu Kinh Trạch ho suốt một ngày, nửa đêm ho đến ù tai, cả người ho đến nỗi phổi cũng muốn ho ra, bởi vì sợ đánh thức cha mình nên khi anh nằm ở trên giường lại che miệng, ho đến mức bả vai run rẩy, giọng điệu đứt quãng.

Sau đó Chu Kinh Trạch thật sự không chịu nổi, khó thở, thỉnh thoảng bụng còn đau, anh khó khăn bò dậy khỏi giường, vừa ôm ngực vừa ho khan vừa gõ cửa phòng cha.

Không biết là hồi ức quá mức khó chịu hay là lâm vào trong hoàn cảnh u ám có chút khó chịu, trán Chu Kinh Trạch đã rịn ra một tầng mồ hôi, sắc mặt trắng bệch.

"Sau đó thì sao?" Hứa Tùy không thể không nắm chặt tay Chu Kinh Trạch.

Chu Kinh Trạch dựa lưng vào tường, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, khóe môi cong lên theo thói quen: "Ông ta dậy rồi."

Sau đó là sự khởi đầu của cơn ác mộng.

"Bụp" một tiếng, Chu Chính Nham mở cửa ra, Chu Kinh Trạch hoảng sợ, không đợi anh kịp phản ứng, Chu Chính Nham bày ra vẻ mặt âm trầm, xách cổ áo anh kéo vào trong phòng.

Căn bản là Chu Kinh Trạch không cách nào tránh thoát, Chu Chính Nham kéo đầu anh đập vào vách tường, vừa đập vừa mắng: "Ông đây nhịn mày cả đêm rồi, cứ ho sù sụ, còn con mẹ nó không cho người ta ngủ."

"Chết tiệt! Sao ông đây lại sinh ra cái đồ xui xẻo như mày cơ chứ?"

Bên tai vang lên tiếng nhục mạ dơ bẩn của cha Chu, cả người Chu Kinh Trạch bị đập vào vách tường cứng rắn, đầu đau nhức, đau đến mức anh khóc không ngừng, cuối cùng đau đến mất đi cảm giác, chỉ cảm thấy trên

trán có máu nóng chảy ra, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, nhìn thấy mà giật mình.

Cuối cùng anh khóc lóc nắm lấy tay Chu Chính Nham cầu xin tha thứ: "Cha, con… xin lỗi, con xin lỗi."

Lúc này Chu Chính Nham mới dừng lại, ông ta vẫn cảm thấy cơn tức chưa tiêu, không để ý đến con trai ruột đang khóc rống, tâm phiền ý loạn nhốt Chu Kinh Trạch ở dưới tầng hầm.

Chu Kinh Trạch khóc nháo đến sáu giờ sáng, xung quanh vừa bẩn vừa ẩm ướt, muốn đi ra ngoài nhưng trước mắt lại là một mảnh tối đen. Anh ở dưới tầng hầm vừa lạnh vừa đói, lại ngây thơ muốn tuyệt thực để kháng nghị.

Người giúp việc nói chuyện này cho Chu Chính Nham, vốn hai ngày nay ông ta đã đi khắp nơi xin tài chính nhưng bị thất bại, phiền muộn không chịu nổi, ông ta một cước đá văng cửa tầng hầm, rút dây nịt ra hung hăng đánh anh.

Chu Kinh Trạch nhớ lại, giống như lâm vào tình cảnh lúc đó, che ngực thở hổn hển, bên ngoài truyền đến một giọng nói run rẩy:

"Lúc ông ta đánh anh nói gì?"

Sắc mặt Chu Kinh Trạch trắng bệch, cảm thấy tay chân đều lạnh lẽo, đầu ngửa lên tường, giọng nói yếu ớt: "Mày là cái thứ súc sinh, suốt ngày chỉ biết làm cho ông đây cảm thấy ngột ngạt."

Dây lưng ngâm nước từng roi từng roi quất lên người, Chu Kinh Trạch cảm giác quần áo của mình bị mài rách, da thịt giống như bị lưỡi dao cứa vào, đau đến mức gần như anh ngất đi.

Anh còn đang sốt cao, đầu óc choáng váng, giống như thần kinh cảm giác không phải là của mình.

Một đôi giày da bóng loáng xuất hiện trước mắt, Chu Chính Nham túm tóc anh, nhìn anh chằm chằm: "Biết mình sai ở đâu chưa?"

"Con không nên làm phiền cha."

Giờ phút này Chu Kinh Trạch hấp hối dựa lưng vào tường, ôm lấy thân mình theo bản năng tạo thành một tư thế an toàn, vô thức lặp lại những lời này.

"Xin lỗi, đàn anh Quan." Rốt cuộc Hứa Tùy không chịu được nữa, nước mắt tí tách rơi xuống, che đi camera ẩn ở trong góc, máy liên lạc bên tai cũng ném đi. Đoạn video bị cắt đứt, màn hình bên phía Quan Hướng Phong tối đen như mực.

Hứa Tùy chịu không được, thiếu niên kiêu ngạo tùy ý nhất của cô chật vật không chịu nổi bị người khác nhìn thấy.

Điều anh ấy cần phải là hoa tươi và tiếng vỗ tay.

Tiếng động không ngừng vang lên, nhện đen lục tục bò tới, Chu Kinh Trạch giơ tay lên muốn che lỗ tai của mình, trong lúc hoảng hốt, có người ngăn lại. Anh vô thức lặp lại một số lời nói lộn xộn, không phân biệt được ai nói.

"Mày không ra được nữa." Một giọng nam luẩn quẩn nói.

"Có thể, lối ra ở ngay đó." Một giọng nữ mềm mại vang lên.

"Mày chính là đồ xui xẻo, không bằng chết đi cho rồi." Có người nhắc đi nhắc lại với anh.

Chu Kinh Trạch cảm giác mình khó thở, bị một bàn tay mạnh mẽ bóp chặt yết hầu, cả người bị rắn độc quấn lấy, rơi vào vực sâu, không cách nào nhúc nhích.

"Anh không phải." Giọng nữ lại vang lên, một giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên mu bàn tay anh.

Chu Kinh Trạch bị nhốt hai ngày hai đêm, đến cuối cùng còn sốt cao, mơ mơ màng màng mở mắt, con nhện bò tới bò lui bên chân, anh sợ hãi lui về phía sau, xung quanh tối đen không thấy đáy giống như một cái hộp đen thật lớn khiến người ta không thể nhúc nhích, giống như vĩnh viễn anh không thể nào thoát ra được.

"Không ra được." Sắc môi Chu Kinh Trạch tái nhợt.

Mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống từ trên trán, lông mi Chu Kinh Trạch rũ xuống, sắc môi tái nhợt, thở hổn hển, ý thức cả người hỗn loạn, một giọng nói dịu dàng cố gắng gọi anh:

"Chu Kinh Trạch, anh nhìn xem, có ánh sáng."

Hứa Tùy ngồi xổm trước mặt anh, không biết tìm một cái bật lửa từ đâu ra, Chu Kinh Trạch bất tri bất giác nâng mắt lên, ánh mắt hai người chạm vào nhau, một ngọn lửa màu cam nhảy lên, chiếu sáng một khuôn mặt môi hồng răng trắng, một đôi mắt trong suốt đen láy chỉ nhìn vào anh.

Tiếng ù tai xung quanh tan đi, tiếng tim đập dần dần nhẹ nhàng, ngọn lửa lung lay sắp đổ trước mắt giống như một ngôi sao ảm đạm, mang theo ánh sáng.

"Thượng Đế nói phải có ánh sáng, vì vậy có ánh sáng."

Hai mắt Chu Kinh Trạch tối sầm, rốt cuộc không chống đỡ được nữa, ngã vào một cái ôm ấm áp.

Chương 42: Đó là vợ của ông đây

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chu Kinh Trạch bắt đầu phát sốt, tình trạng lúc tốt lúc xấu, kéo dài một ngày một đêm, những chuyện mấy năm nay không dám nhớ lại, toàn bộ chúng đều trở thành một giấc mộng.

Trong mơ, ngay khi anh sắp không chịu nổi nữa, Ngôn Ninh đã trở về. Ở trước mặt vợ, Chu Chính Nham đóng vai một người chồng tốt nho nhã dịu dàng, vừa thấy bà trở về, lập tức tiến lên đón lấy túi lớn túi nhỏ trong tay bà.

Ngôn Ninh ngồi xuống uống hai ngụm trà, chỉ chỉ món quà trên ghế sô pha mềm mại, nhẹ nhàng nói: "Chính Nham, lúc em đi dạo phố ở Pháp nhìn thấy một cái cà vạt rất đẹp, kiểu dáng rất đặc biệt nên mua cho anh."

"Cảm ơn bà xã." Chu Chính Nham cười bóc một quả nho đút cho Ngôn Ninh.

"Cái túi màu xanh bên cạnh là của Kinh Trạch, là một cây bút máy thằng bé muốn." Ngôn Ninh cắn nho, chỉ chỉ cái túi bên cạnh: "À, thằng bé đâu? Để nó lại đây xem một chút nó có thích hay không."

Vẻ mặt Chu Chính Nham có một chút bối rối, giọng điệu trốn tránh: "Thằng bé đi học rồi."

"Được rồi, vậy em đi nghỉ ngơi đây, em đang bị lệch múi giờ." Ngôn Ninh đặt chiếc ly trong tay xuống.

Chu Chính Nham cũng đứng lên theo, ôm eo Ngôn Ninh, hôn lên má bà một cái, giọng nói cưng chiều: "Bà xã, anh tới công ty đây, em tỉnh lại có gì muốn ăn có thể gọi cho anh, sau khi tan làm anh mua về cho em."

"Được." Ngôn Ninh duỗi lưng một cái.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Chu Chính Nham đi rồi, bà bước lên bậc thang, chưa đi được hai bước, ngực đã truyền đến cảm giác đau đớn. Ngôn Ninh dừng lại nghỉ ngơi một chút, luôn cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó không tốt sau đó vịn cầu thang chậm rãi lên lầu.

Sau khi Ngôn Ninh trở lại phòng, nhìn vào gương tẩy trang chải tóc, không biết vì sao mí mắt bà cứ giật giật, trong ngực hoảng loạn không chịu nổi.

Vốn là mẫu tử liền tâm, Ngôn Ninh cảm thấy không ổn lắm, lo lắng cho con trai theo bản năng. Bỗng nhiên bà lơ đãng nhìn xuống, trên mặt đất có một chuỗi hạt Phật bị kéo đứt.

Ánh mắt Ngôn Ninh thoáng sợ hãi, nhặt lên, lập tức gọi điện thoại cho Chu Chính Nham, trực tiếp vào thẳng chủ đề: "Con tôi đâu?"

"Bà xã, không phải anh đã nói thằng bé đi học sao?" Chu Chính Nham ở bên kia điện thoại, cười làm lành nói.

"Anh nói dối! Chuỗi Phật thằng bé mang theo bên người còn đang để ở nhà." Ngôn Ninh cực lực muốn ổn bình cảm xúc của mình, cuối cùng vẫn là không nhịn được, lạnh lùng nói: "Chu Chính Nham! Nếu con tôi có mệnh hệ gì, anh cũng đừng hòng sống yên ổn!"

Sau khi nói xong, Ngôn Ninh ném điện thoại đến mức tới nó vỡ nát, dì Đào xin phép về quê rồi, bà gọi giúp việc vào, dù sao bà cũng có xuất thân danh môn, trong nhà có người làm chỗ dựa, khí thế của Ngôn Ninh vẫn còn, hỏi không đến ba câu, giúp việc đã run rẩy không ngừng:

"Dạ dưới… tầng hầm, ông chủ đã nhốt cậu chủ ở đó."

Bà ta còn chưa dứt lời, Ngôn Ninh đã vọt xuống, chờ bà tìm được Chu Kinh Trạch thì khóc không thành tiếng, vừa lau nước mắt vừa ôm anh ra ngoài.

Trong lúc hoảng hốt, anh nghe được mẹ không ngừng xin lỗi anh, sau đó nghe được tiếng còi cấp cứu, một đám người vây quanh anh, bác sĩ nói, nếu Ngôn Ninh được đưa tới chậm thêm một bước nữa thì lỗ tai của anh sẽ bị điếc vì sốt quá cao.

Kể từ đó, sau khi Chu Kinh Trạch khỏi bệnh, có một khoảng thời gian rất dài anh sợ bóng tối, không thể ở một mình, cũng không nói được lời nào, là ông ngoại đón anh về, ngày ngày dạy anh chơi cờ, chơi máy bay mô hình, qua rất lâu sau anh mới từ từ có chuyển biến tốt.

May mắn thay, ông ngoại đã dạy dỗ anh rất tốt.

Mà Ngôn Ninh, bởi vì quá mức mềm lòng, cũng như còn có tình cảm với Chu Chính Nham nên sau khi ông ta quỳ xuống liều mạng nhận sai cũng miễn cưỡng tha thứ cho ông ta.

Chu Kinh Trạch vẫn luôn sống ở nhà ông ngoại, Ngôn Ninh thường xuyên tới khuyên anh về nhà nhưng không có kết quả. Cho đến năm thứ ba bà ngoại sinh bệnh, ông ngoại không đủ sức chăm sóc anh, là Chu Kinh Trạch chủ động đề nghị có thể về nhà.

Anh không sợ Chu Chính Nham nữa, ba năm qua, Chu Kinh Trạch học Taekwondo, luyện đấu kiếm, làm cho mình trở nên mạnh mẽ.

Cuối cùng cỏ dại cũng mạnh mẽ sinh trưởng thành cây đại thụ, gặp gió mạnh cũng không ngã, gặp bão cát không đổ, sống một cách cứng cỏi, sắc bén và kiêu ngạo.

…

Trong khoảng thời gian Chu Kinh Trạch phát sốt, sốt hết lần này đến lần khác, Hứa Tùy xin nghỉ hai ngày, vẫn luôn túc trực ở trước giường để chăm sóc anh, cho anh uống thuốc xong lại hạ nhiệt cho anh.

Năm sáu giờ chiều, hoàng hôn và mặt trời lặn, là thời điểm đẹp nhất trong ngày. Hứa Tùy sờ trán Chu Kinh Trạch, nhìn nhiệt độ hạ xuống rồi mới đứng dậy tới phòng bếp, định nấu chút cháo cho anh.

Vừa mở cửa tủ lạnh ra, Hứa Tùy ngẩn ra, ba ngăn làm lạnh, nguyên liệu nấu ăn gì cũng không có, tầng trên cùng là sữa vải bạch đào mà cô hay uống, tầng thứ hai là đồ uống có ga anh thường uống, tầng thứ ba là nước đá.

Càng đừng nói đến ngăn đông lạnh, còn sạch sẽ hơn mặt của chủ nhân của nó.

Hứa Tùy đóng cửa tủ lạnh, lấy điện thoại ra, đặt một ít nguyên liệu nấu ăn và gia vị trên mạng. Nửa giờ sau, shipper đã giao hàng tận nhà.

Hứa Tùy cắn ống hút, tay kia ôm một túi lớn nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng bếp nhà Chu Kinh Trạch, cô nhìn lướt qua, phát hiện ngoại trừ bình đun nước, những đồ điện gia dụng khác đều là đồ mới, ngay cả nhãn cũng chưa gỡ xuống.

Hứa Tùy nghiêng đầu vặn mở bếp gas, ngọn lửa màu xanh lam nhảy lên, sau đó rửa gạo sạch bỏ vào nồi, trong chốc lát nồi hấp truyền đến tiếng sôi ùng ục ùng ục.

Hứa Tùy rửa tay sạch sẽ, lấy một sợi dây thun từ trong túi áo, cột tóc xõa ở sau lưng lên, vốn là tóc ngang vai nhưng bởi vì quá lâu không cắt nên đã dài đến thắt lưng, lúc cột còn mất một chút thời gian.

Cháo nấu đến độ lửa nhất định, Hứa Tùy rửa nguyên liệu nấu ăn sạch sẽ - xương sườn, cà rốt thái hạt lựu, gừng, củ từ, cùng đổ vào trong nồi.

Hứa Tùy vừa uống sữa bò vừa nhìn cháo trong nồi, thấy độ cong sườn mặt vừa yên tĩnh vừa đẹp đẽ, sau tai có vài sợi tóc con rơi xuống phía trước, phất qua hai má hơi hơi ngứa, cô vừa định đưa tay vén ra sau tai thì một bóng đen cao thẳng che đi, một bàn tay nhanh hơn một bước vén tóc của cô ra phía sau tai.

"Anh tỉnh rồi à?" Trong mắt Hứa Tùy lộ ra sự ngạc nhiên.

"Có chỗ nào không thoải mái không?"

Chu Kinh Trạch tùy ý mặc một chiếc áo khoác màu xám, cổ áo nới lỏng, lộ ra hai xương quai xanh, mái tóc hỗn loạn xõa trên trán, màu môi hơi trắng, lười biếng cười: "Hơi khát."

"A." Hứa Tùy buông ống hút đang cắn ra, dừng một chút: "Vậy em đi rót nước cho anh."

Trong phòng, Hứa Tùy mặc một chiếc áo khoác lông chim màu trắng, tay phải cầm hộp sữa, trên đôi môi đỏ mọng ướt át dính một chút sữa, lông mi dày dài rũ xuống, thoạt nhìn ngoan đến lạ thường.

Ánh mắt Chu Kinh Trạch tối sầm, đè nén cảm xúc cuồn cuộn dâng lên trong lòng, lúc Hứa Tùy đi qua bên cạnh anh muốn đi lấy nước, anh đưa tay ngăn eo cô lại.

Hứa Tùy bị ép đụng vào lồng ngực của anh, giương mắt, lúc chóp mũi hai người sắp chạm vào nhau thì Chu Kinh Trạch nắm lấy cằm cô, nghiêng đầu hôn xuống, liếm từng chút từng chút sữa bò trên khóe môi cô, hơi thở ấm áp phả vào bên cổ, giọng nói khàn khàn:

"Không phải có sẵn ở đây rồi à?"

Hoàng hôn buông xuống, tia sáng ấm áp cuối cùng bị cửa sổ bên cạnh phòng bếp chia thành từng ô vuông nhỏ chiếu rọi trên người hai người. Bóng dáng đan xen, Hứa Tùy chỉ cảm thấy nóng, eo bị đụng vào bồn rửa, lại bị một bàn tay to lớn ngăn lại, sữa tươi giữa răng môi đều bị hút đi, có một giọt vô thức nhỏ trên xương quai xanh.

Chu Kinh Trạch cắn tới, Hứa Tùy lập tức cảm thấy đau, lông mi đen dày run lên một chút, chỗ xương quai xanh truyền đến cảm giác tê dại.

Cho đến khi cháo trong nồi phát ra tiếng sôi dồn dập, Hứa Tùy đẩy anh ra, quay mặt đi chỗ khác, tiếng nói đứt quãng, lại không hiểu sao mang theo một cảm giác hờn dỗi:

"Chu Kinh Trạch! Cháo… cháo, kìa."

Khi cô hô to mấy câu, Chu Kinh Trạch mới buông cô ra, Hứa Tùy sửa sang lại quần áo, vội vàng tắt bếp, múc một phần cháo ra ngoài, còn có một phần canh bí đao.

Trên bàn ăn, Hứa Tùy ngồi ở bên cạnh, chuyển cháo và canh qua bên cạnh, nói: "Anh ăn thử xem."

Đúng lúc điện thoại của Hứa Tùy đặt ở một bên phát ra tiếng "ting ting", cô mở ra xem, là tin nhắn của Quan Hướng Phong, đang hỏi về phản ứng và triệu chứng sau này của Chu Kinh Trạch.

Hứa Tùy trả lời rất nghiêm túc, tự nhiên cũng quên mất người bên cạnh.

Chu Kinh Trạch kéo ghế ra, từ lúc ngồi xuống đến lúc cầm lấy thì phát hiện tầm mắt của cô gái này không ở trên người anh. Anh cầm thìa quấy một chút trong bát cháo, không cảm xúc mở miệng: "Hứa Tùy."

"Hả?" Hứa Tùy rời mắt khỏi điện thoại.

"Hình như cháo này không có muối." Chu Kinh Trạch nhíu mày, giọng nói vẫn hơi khàn khàn.

"Vậy sao? Em xem xem." Hứa Tùy lập tức để điện thoại xuống, nhận lấy thìa trong tay anh nếm một thìa cháo, nghi hoặc nói: "Sao em lại cảm thấy có ngon mà nhỉ?"

"Vậy sao?" Mặt Chu Kinh Trạch không đổi sắc tiếp lời sau đó nhận lấy thìa tiếp tục ăn cháo.

Lúc ăn trông Chu Kinh Trạch như người được dạy dỗ rất kỹ, thong thả ung dung, hai má từ từ chuyển động giống như đang thưởng thức món ngon gì đó. Anh rất nể mặt Hứa Tùy, ăn hơn phân nửa một tô cháo.

Hứa Tùy nhìn điện thoại rồi ngẩng đầu lên: "Bây giờ anh cảm thấy thế nào?"

“Giống như một giấc mơ rất dài, sau khi kết thúc, tỉnh lại không còn sợ nữa.” Chu Kinh Trạch chậm rãi nói.

“Bây giờ anh phải quen với không gian kín và tối, đặc biệt là khi ngủ, sau này phải phối hợp điều trị bằng thuốc.” Hứa Tùy nói.

Cơn ác mộng kết thúc, Chu Kinh Trạch lại khôi phục bộ dáng cà lơ phất phơ lúc trước. Khóe môi anh nhếch lên, giọng nói nghiêm túc lại lộ ra một loại ý xấu trắng trợn: “Được chứ, em ngủ với anh.”

Hai má Hứa Tùy nhanh chóng nóng lên, cô làm bộ nhìn đồng hồ trên tường một chút, giọng điệu hoảng loạn nói: “Hình như đã rất muộn rồi, anh không sao thì em về trường trước đây.”

Hứa Tùy bối rối thu dọn túi của cô, ném sách vở, bút, kem dưỡng da tay linh tinh vào trong túi, mặc vào một cái áo lông màu trắng rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

“Hứa Tùy.” Chu Kinh Trạch lên tiếng gọi cô.

“Dạ?” Hứa Tùy ôm túi quay đầu lại nhìn anh.

Chu Kinh ngồi ở đó, đôi mắt sâu thẳm đen nhánh như sắp đóng đinh cô tại chỗ, giọng nói thản nhiên: “Em sẽ đồng ý.”

Cuối cùng Hứa Tùy chạy trối chết, lúc đi ra cửa lớn nhà Chu Kinh Trạch, một trận gió lạnh thấu xương thổi tới, tiếng tim đập vẫn đang gia tốc, màn hình điện thoại trong tay sáng lên.

ZJZ: [Anh đã gọi cho em một chiếc xe ở đầu hẻm, đến thì nhắn tin cho anh.]

Sau khi Hứa Tùy trở lại trường học, vùi đầu vào trong biển tri thức, liều mạng bổ sung lại vở ghi của hai ngày nay, cả ngày đi tới đi lui phòng học hoặc là thư viện.

Mà Chu Kinh Trạch, sau khi biến mất tròn một tuần cuối cùng cũng trở lại trường, anh nói rõ tình huống của mình với cố vấn học tập, tuy rằng giảng viên ấy coi trọng Chu Kinh Trạch nhưng vẫn làm việc theo quy tắc, cho anh không điểm bài thi trắc nghiệm tâm lý chung, cũng xử phạt tương ứng.

Giảng viên cho anh thời gian nghỉ đông, để anh nhanh chóng điều chỉnh tốt.

"Nhất định phải điều chỉnh thật tốt, bằng không cho dù em qua cửa ải này của chúng ta thì dù tương lai em tốt nghiệp thì việc tuyển dụng cũng vẫn sẽ gặp phải khó khăn đấy."

Chu Kinh Trạch thản nhiên tiếp nhận sự xử phạt của nhà trường, không có một chút không phục nào, anh gật gật đầu: "Em cảm ơn thầy."

Hứa Tùy cảm thấy quan hệ giữa cô và Chu Kinh Trạch đã có sự thay đổi, nếu như nói ở sân trượt tuyết lần đó là thăm dò tình cảm của nhau thì lần này cô cảm giác Chu Kinh Trạch đã thật sự thích cô.

Lúc mới ở bên nhau, Chu Kinh Trạch thường mặc kệ đối với cô, cho dù là quan tâm cũng là kiểu tư thái không chút để ý. Bây giờ, Chu Kinh Trạch gọi điện thoại và gửi tin nhắn cho cô với tần suất dày đặc, lại thản nhiên nắm hành trình của cô trong tay.

Thứ sáu, Hứa Tùy đọc sách cả buổi chiều ở thư viện, bạn học chung quanh lần lượt rời đi, còn có người cầm phiếu cơm nhẹ giọng thảo luận món sườn nướng ở canteen, cô mới phát hiện đã chạng vạng tối rồi.

Hứa Tùy nhìn thoáng qua thời gian, mới phát hiện đã sáu giờ, cô và Chu Kinh Trạch đã hẹn trước, anh nói hôm nay dẫn cô đi nếm thử một cửa hàng mới mở, cô vội vàng thu dọn sách vở rồi vội vàng chạy xuống lầu.

Không ngờ lại bắt gặp Sư Việt Kiệt ở dưới lầu, Hứa Tùy ngạc nhiên, đã hai tháng nay cô không gặp Sư Việt Kiệt, nghe nói anh ta đã được đặc cách lên nghiên cứu sinh, lúc trước còn đi theo giảng viên làm một dự án ở Tây An.

“Thật trùng hợp, đàn anh.” Hứa Tùy thiện ý chào hỏi.

Sư Việt Kiệt lắc đầu: “Không, anh cố ý tới tìm em.”

“Tìm em?” Giọng điệu Hứa Tùy kinh ngạc.

“Ừm.” Sư Việt Kiệt nhìn thoáng qua sinh viên lui tới ra vào, giọng nói ôn nhuận: “Có thể đổi chỗ khác không? Anh có chuyện muốn nói với em.”

Hứa Tùy nhìn thoáng qua thời gian, xin lỗi: “Có lẽ là không được rồi, em có hẹn đi ăn với bạn trai mất rồi.”

Nghe được hai chữ bạn trai, vẻ mặt Sư Việt Kiệt hơi cứng đờ. Hứa Tùy cho rằng Sư Việt Kiệt có chuyện gì quan trọng muốn nói, chỉ chỉ bên cạnh cái cây cách đó không xa: “Nếu không chúng ta đến đó đi.”

Hai người một trước một sau đi đến dưới bóng cây, lần này Sư Việt Kiệt không nói chuyện vòng vo như trước mà trực tiếp đi vào chủ đề: “Anh nghe nói em và Kinh Trạch đang hẹn hò.”

“Đúng vậy.” Hứa Tùy hơi kinh ngạc, không nghĩ tới điều anh ta muốn nói lại là chuyện này.

“Nói thật, đúng là nói mấy lời này với em là hơi đường đột, nhưng anh cũng chỉ là có ý tốt mà thôi, Kinh Trạch cũng không tốt như em nhìn thấy ngoài mặt đâu, cậu ấy… Thật ra có một mặt không muốn người khác biết, còn có, không chừng cậu ấy đồng ý hẹn hò với em chỉ là nhất thời vui vẻ, chơi đùa một chút mà thôi, bởi vì…”

Nói đến đây, dường như Sư Việt Kiệt khó có thể mở miệng nói tiếp, lại chuyển đề tài: “Anh khuyên em…”

Nói thật, Hứa Tùy tự nhận mình là một người có tính tình cũng coi như không tệ, cũng chưa bao giờ chủ động va chạm với cùng người khác. Nhưng lần này, cô lập tức cắt lời của Sư Việt Kiệt:

“Cảm ơn đàn anh quan tâm, anh ấy là người như thế nào em có thể cảm nhận được, bây giờ chúng em rất tốt.” Giọng điệu của Hứa Tùy không tốt lắm, cười cười: “Em luôn luôn thích nghe trái tim mình, không thích người khác cho em lời khuyên.”

Hứa Tùy ôm sách xoay người rời đi, giống như cô nhớ tới gì đó, dừng lại quay đầu nói: “Còn nữa, em không hy vọng lại nghe được có người nói anh ấy không tốt, nếu thật sự là bạn của anh ấy thì anh sẽ không ở sau lưng nói anh ấy như vậy.”

Hứa Tùy đi thẳng ra sân trường rồi lấy điện thoại ra xem, Chu Kinh Trạch gửi tin nhắn cho cô nói là đã đến. Bầu trời hơi tối, mờ mịt, tuy rằng vừa rồi ở trước mặt Sư Việt Kiệt cô kiên định bảo vệ Chu Kinh Trạch nhưng dọc đường đi, lời nói của anh ta vẫn thường xuyên xuất hiện ở trong đầu.

Mặt khác của Chu Kinh Trạch là gì, chẳng lẽ anh thật sự hẹn hò với cô là do nhất thời vui vẻ, ôm thái độ tùy tiện để yêu đương với người khác sao?

Dù sao anh vĩnh viễn không thiếu người yêu.

Hứa Tùy đi được khoảng mười phút, đẩy cửa đi vào nhà hàng hai người đã hẹn trước. Vừa vào cửa, từ xa nhìn vào, Chu Kinh Trạch đưa lưng về phía cô, mặc một chiếc áo len màu đen, cổ tay áo màu trắng, áo khoác vắt lên lưng ghế, khuỷu tay chống bên cạnh bàn, anh đang nghiên cứu thực đơn, dáng vẻ tự do không bị trói buộc.

Khuôn mặt kia của Chu Kinh Trạch chỉ cần đặt một chỗ thôi cũng tự thành tai họa, không bao lâu sau đã có một cô gái ngồi bên cạnh tiến lên xin số điện thoại, tính cách hoạt bát đáng yêu, bắt chuyện cũng tự nhiên hào phóng, không hề khó chịu chút nào.

Hứa Tùy nắm chặt tay nắm cửa, không biết vì sao lại ngừng lại. Lòng tự trọng kỳ quái này lại xuất hiện, cô đứng ở phía sau muốn nhìn xem Chu Kinh Trạch có từ chối hay không.

Vẻ mặt cô gái hớn hở đứng trước mặt anh nói rõ ý muốn của mình, mặt Chu Kinh Trạch từ trên thực đơn dời đi một nửa, nhìn cô ta một cái.

Người như Chu Kinh Trạch, khi bị hỏi số điện thoại đầu sẽ tuỳ tâm trạng mà cho hay không, hoặc là trực tiếp không để ý.

Chu Kinh Trạch cầm lấy điện thoại bên cạnh, nhìn thoáng qua, vậy mà giơ tay lên ý bảo có chuyện muốn nói với cô gái, cô gái cúi người xuống, đầu tiên biểu cảm trên mặt là vui vẻ sau đó là buồn bực cuối cùng cười sang sảng, nói với anh một câu rồi rời đi.

Chu Kinh Trạch nghe xong mặt mày thả lỏng, lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hứa Tùy đứng ở cách đó không xa chỉ cảm thấy trong ngực khó chịu, không thở nổi. Sư Việt Kiệt nói đúng, có thể Chu Kinh Trạch thật sự là bởi vì nguyên nhân gì đó, nhất thời vui vẻ nên mới hẹn hò với cô, có thể là cảm giác mới mẻ, tò mò nhưng cho dù là vì sao thì cũng không phải là hai chữ nghiêm túc.

Cô đang ngẩn người, nhân viên phục vụ bận rộn đi qua đi lại không cẩn thận đụng phải Hứa Tùy, vài giọt nước ấm bắn lên tóc cô.

Nhân viên phục vụ đưa khăn giấy liên tục xin lỗi, Hứa Tùy nhận lấy tùy ý lau lau, lắc đầu: "Không sao đâu."

Chu Kinh Trạch nghe thấy tiếng vang quay đầu lại nhìn, đứng dậy muốn đi tới. Hứa Tùy nhanh chóng đi qua, cô ngồi xuống đối diện Chu Kinh Trạch rồi để túi xuống, nói: "Thật ngại quá, em tới muộn rồi."

"Không phải lần trước đã nói rồi sao, em có quyền đến muộn." Chu Kinh Trạch rót một ly trà cho cô, giọng điệu thong thả ung dung.

Hứa Tùy nhận lấy uống một ngụm trà, không nói gì, miễn cưỡng nâng khóe môi một chút.

Hứa Tùy thích ăn lẩu vào mùa đông, không cay thì sẽ không vui, khẩu vị của Chu Kinh Trạch lại hơi nhạt, vì thế cô gọi một nồi lẩu uyên ương.

Không khí bữa ăn rất tốt, Chu Kinh Trạch cũng rất chăm sóc cô, toàn bộ quá trình anh đều không động đũa, chỉ một mực gắp đồ ăn sau đó thản nhiên gắp vào trong bát cô.

"Đang nghĩ gì vậy, hửm?" Giọng nói của Chu Kinh Trạch trầm thấp.

Hứa Tùy đang ngẩn người nhìn chằm chằm vào viên thịt không ngừng nổi lên ùng ục ùng ục trong nồi lẩu, nghe vậy thì hoàn hồn, cô cúi đầu cắn một miếng măng, che giấu cười: "Đang nghĩ đề bài giảng viên ra hồi sáng, hơi khó."

"Rất khó sao?"

"Ừm, quá khó, giải không ra."

Anh luôn là vấn đề nan giải của cô.

Sau khi ăn xong đã tám giờ, hai người tản bộ trở về cùng nhau, Chu Kinh Trạch một đường đưa cô đến dưới lầu ký túc xá nữ, Hứa Tùy nói với anh một câu "Tạm biệt" rồi xoay người đi vào.

Không biết gió mùa đông thổi đến từ đâu, Chu Kinh Trạch đứng tại chỗ trong gió lạnh châm một điếu thuốc, khói thuốc phả ra từ môi mỏng, anh nheo mắt nhìn bóng lưng của cô, bỗng nhiên mở miệng: "Hứa Tùy."

Hứa Tùy dừng lại, cho là anh có chuyện gì quan trọng, đi tới trước mặt anh một lần nữa, ngước mắt nhìn anh: "Chuyện gì thế?"

Đầu ngón tay Chu Kinh Trạch dập tắt đóm đỏ, giọng nói ung dung: "Em còn chưa nói chúc ngủ ngon với anh."

"Hả? Vậy… ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Ngày kế, sau khi Hứa Tùy học xong, cô và Hồ Thiến Tây, Lương Sảng cùng tới ăn cơm tại canteen, sau khi lấy cơm xong, ba người ngồi cùng

một bàn, mới ăn được một chút, Hồ Thiến Tây cảm thấy là lạ, nghi hoặc nói:

"Ơ, hôm nay nữ thần canteen của chúng ta lại không có ai đến xin số, hơi kỳ lạ à nghen."

Hồ Thiến Tây vừa nói xong câu đó, phía sau có hai chàng trai đang bưng khay đồ ăn thì thầm, trong đó có một chàng trai dáng người hơi mập đẩy người anh em đeo kính bên cạnh một cái: "Đừng nhìn nữa, nhìn nữa thì người ta cũng có bạn trai rồi."

"Hơn nữa, cậu thắng được Chu Kinh Trạch sao?"

Hồ Thiến Tây cúi đầu nói nhỏ với hai chị em: "Cục cưng, tình huống gì thế này, từ khi nào mà hai người lại phô trương như vậy?"

"Tớ không biết." Hứa Tùy gắp một miếng đậu cô ve cho vào trong miệng.

Cô và Chu Kinh Trạch hẹn hò vẫn luôn rất khiêm tốn, hơn nữa Chu Kinh Trạch cũng không phải loại người thích chia sẻ, lại lười biếng, trông như gì cũng không để ý, gì cũng không quan tâm.

Cho tới bây giờ Chu Kinh Trạch cũng chưa từng đăng cô lên trang cá nhân, cho nên từ khi nào mà ngay cả người qua đường cũng biết hai người ở bên nhau vậy?

"A, để tớ ra tay, một người quanh năm ở trên các diễn đàn bát quái của Hàng không Bắc Kinh tìm đáp án cho các cậu."

Lương Sảng hưng phấn lấy điện thoại ra.

Lương Sảng cầm điện thoại chuyên chú nhìn trang web, nhìn một chút đột nhiên im lặng, một lát sau cô ta cầm điện thoại đưa cho Hồ Thiến Tây xem.

Hồ Thiến Tây nhìn thoáng qua điện thoại, bánh bông lan nhỏ bị cắn một miếng rồi rơi xuống. Bầu không khí vô cùng quỷ dị, Hồ Thiến Tây nhìn Hứa Tùy mở miệng:

"Tùy Tùy, Chu Kinh Trạch đến thật rồi."

"Hả?" Hứa Tùy cảm thấy hơi kỳ quái.

Hồ Thiến Tây đưa điện thoại cho cô, Hứa Tùy nhận lấy, ngón cái ấn vào màn hình trượt xuống, lượng tin tức quá mức dày đặc khiến cô hơi mơ hồ.

Trên bài post của Hàng không Bắc Kinh, có một bài viết về Chu Kinh Trạch, bên trong là bài viết tỏ tình và thảo luận của các cô gái đối với anh. Tùy tiện kéo xuống, sẽ xuất hiện:

Tôi của vị ô mai: Hôm nay ở sân thể dục Học viện Hàng không tình cờ gặp được Chu Kinh Trạch, sườn mặt đẹp trai đến mức muốn giết tôi luôn.

Muốn đi du lịch các nơi: Haiz, đã liên tục ở bên ngoài căn cứ huấn luyện giả vờ vô tình gặp được, nhưng một lần cũng không thấy cậu ấy.

Chu Kinh Trạch là chồng tôi: Sân thể dục trước tòa nhà Tư Chính, tình cờ gặp cậu ấy đang chơi bóng, áo khoác rất đẹp, muốn mặc cùng kiểu với cậu ấy, tra một chút, số lượng có hạn, vẫn là loại không mua được.

…

Từ ngày đầu tiên Chu Kinh Trạch nhập học, bài post này đã có, đến bây giờ là khoảng một năm rưỡi, đã có hơn hai ngàn bình luận

Cho tới bây giờ Chu Kinh Trạch chưa từng xem, cũng không quan tâm, anh vẫn ôm thái độ việc gì đến thì nhận, hưởng thụ cuộc sống. So sánh ra, anh quan tâm đến việc ăn gì vào ngày hôm sau hơn.

Chính là người như vậy, bỗng nhiên đăng ký một tài khoản, ở bài post hơn hai ngàn bình luận kia, ngắn gọn trả lời:

[Có người r ồi, Hứa Tùy.]

Câu trả lời này ngắn gọn này đã khơi dậy hàng ngàn cơn sóng, những cô gái của trường này và cả trường bên cạnh thích Chu Kinh Trạch đ ều không thể tiếp nhận câu trả lời này.

Tuyên bố trắng trợn, tuyên bố sự thiên vị của anh với toàn thế giới, thật sự không phải là phong cách của anh.

Có người ở phía dưới trả lời: [Giả ư, trừ phi là người thật nói.]

Còn có người nói: [Con mẹ nó, tôi chỉ muốn ngủ với cậu ta một giấc, xem ra bây giờ cũng không được r ồi?]

Đại bộ phận mọi người nhao nhao phụ họa: [Tôi không tin lắm, hình như cậu ta không có bạn gái cố định, không phải nói thời hạn làm bạn gái cậu ta sẽ không vượt qua ba tháng sao? Tự nhiên giờ lại xuất hiện một người.]

Hứa Tùy vẫn kéo xuống bài post kia, lướt đến nỗi các đốt ngón trỏ hơi đau, nhìn thấy trong những tiếng chất vấn này một người trong đó trả lời ngừng lại:

Một lon 7up: Mặc dù không muốn tin nhưng tôi không thể không nói cho các chị em biết, là thật. Ngày hôm qua tôi và bạn cùng phòng đi ăn ở một nhà hàng lẩu mới mở, tôi tưởng rằng chỉ có một mình cậu ấy, sôi nổi tiến lên muốn xin WeChat của cậu ấy, kết quả cậu ấy mở miệng, giọng nói rất nghiêm túc, nói li ền một mạch: "Xin lỗi, không thể. Đứng ở phía sau cậu, cô gái hướng bảy giờ kia…"

Hứa Tùy nhìn đến nửa câu sau thì tim đập thật mạnh, trái tim giống như được đổ bọt khí vào, hơi chua, sau đó là ngọt ngào lan toả từ khắp nơi:

"Đó là vợ của ông đây."

Chương 43: Ngoan, há miệng ra

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Thì ra anh không đưa số điện thoại cho cô gái kia.

Chắc là Chu Kinh Trạch cảm thấy cô không có cảm giác an toàn.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Cô muốn, anh sẽ quang minh chính đại cho.

Hứa Tùy cầm điện thoại tiếp tục lướt xem bài post, kết quả chưa đầy hai phút, bài post hiển thị đã bị xóa. Lại có người nhanh chóng đăng một bài post:

Giải tán đi, Chu Kinh Trạch bảo người ta xóa đó.

Ảo tưởng bị chấm dứt, trong phút chốc hơn hai ngàn fan hâm mộ đã biến mất.

Coi như chuyện này kết thúc rồi.

Tâm trạng Hứa Tùy như sau cơn mưa trời lại sáng, cô đang nghĩ, nói chuyện yêu đương với người này thật tốt.

…

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Học kỳ sau năm hai Đại học, tuy rằng thời gian Hứa Tùy tới dạy thêm Thịnh Ngôn Gia từ một tháng bốn lần giảm xuống còn một tháng hai lần nhưng việc dạy học của Hứa Tùy ngày càng nặng. Hơn nữa Thịnh Ngôn

Gia đã sớm thi đậu trường Trung học cơ sở Hoa Tế, thành tích cũng tiến bộ thấy rõ, Hứa Tùy cũng đã nói với dì Thịnh xin nghỉ làm gia sư. Dì Thịnh khi nghe tin này thì phản ứng giống như mất đi đứa con gái ruột, liên tục nói giữ lại ở đầu dây bên kia.

Một bên tiếng Thịnh Nam Châu nói qua điện thoại: "Mẹ, người ta là sinh viên ngành y, cả ngày phải đi sớm về khuya đọc sách làm sao có thời gian, hơn nữa, người ta còn muốn nói…"

Khi ba chữ chuyện yêu đương sắp thốt ra, Thịnh Nam Châu nghĩ đến khuôn mặt gian ác của Chu Kinh Trạch, yết hầu lập tức nghẹn lại, cũng không biết có nên nói chuyện hai người họ yêu đương hay không.

"Nói chuyện gì? Cổ họng con có đờm à." Dì Thịnh lập tức dùng ánh mắt thăm dò nhìn cậu ta.

"Đàm phán, đàm phán với dì quản lý ký túc xá đã tịch thu thiết bị điện công suất lớn của họ." Thịnh Nam Châu mặt không chút thay đổi nói.

Hứa Tuỳ ở đầu dây bên kia: "…"

Dì Thịnh trừng mắt liếc Thịnh Nam Châu một cái, mà khi đối mặt với Hứa Tùy thì lập tức thay đổi, cầm điện thoại nói với giọng dịu dàng: "Haiz, trách dì quá tham, thiếu chút nữa đã quên cháu còn phải lo việc học. Nếu như vậy, cô giáo Tiểu Hứa, cuối tuần cháu tới nhà dì ăn cơm đi, dì tự mình xuống bếp, coi như là tiệc tạm biệt của cháu."

"Dì Thịnh, cháu…" Hứa Tùy muốn từ chối theo bản năng.

"Vậy cứ quyết định thế nhé, không gặp không về." Dì Thịnh cúp điện thoại trước.

Điện thoại bên này truyền đến tiếng tút tút tút, Hứa Tùy bất đắc dĩ cười cười. Sau khi cúp điện thoại, cô gửi tin nhắn cho Chu Kinh Trạch: [Dì Thịnh bảo em cuối tuần này đến nhà dì ấy ăn cơm.]

Chu Kinh Trạch nhanh chóng trả lời, ngữ khí hời hợt: [Đi đi.]

Hứa Tùy lại soạn tin đáp: [Anh có tới không?]

Một lát sau màn hình di động mới sáng lên, ZJZ: [Có việc, không chắc.]

Hứa Tùy nhìn thấy tin này thì cụp mắt xuống, trong lòng dâng lên chút thất vọng. Chốc lát, Chu Kinh Trạch lại gửi một tin nhắn tới, cách màn hình cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của anh, nhướng mày, vẻ mặt trêu chọc:

[Thế nào, muốn anh tới à?]

Lại thêm một tin: [Nếu em muốn, anh có thể đến.]

Hứa Tùy đỏ mặt, trả lời: [Không muốn.]

Thứ bảy, bầu trời trong xanh, Hứa Tùy mặc một chiếc áo lông màu trắng rộng thùng thình, buộc tóc, ăn mặc gọn gàng sạch sẽ đi đến nhà Thịnh Ngôn Gia.

Hứa Tùy ngồi xe buýt đi tới cửa nhà Thịnh Ngôn Gia, lúc ấn chuông cửa, cô liếc mắt nhìn nhà Chu Kinh Trạch kế bên, kết quả cửa chính đóng chặt, xem ra anh không ở nhà.

Chuông cửa vang lên, là Thịnh Ngôn Gia mở cửa. Đã lâu không gặp, Hứa Tùy cảm giác cậu bé cao hơn một chút, cơ thể phát triển thấy rõ nhưng vẫn là một dáng vẻ tiểu quỷ, giả bộ nghiêm mặt, biểu hiện sự bất mãn với việc cô nghỉ việc.

“Đây, món quà cô giáo tặng em.”

Hứa Tùy tặng cậu bé hai món quà, một cái là đĩa game, còn có một cái là ghép hình nhân vật của Marvel, đều là thứ cậu bé thích.

Sắc mặt Thịnh Ngôn Gia không giả bộ được nữa, cậu bé thở phào nhẹ nhõm: “Em tưởng chị muốn tặng em năm ba (5.3)*.”

(*) 5.3: Viết tắt của cuốn sách “Năm năm cao khảo, ba năm mô phỏng”, cuốn sách này chủ yếu tóm tắt nội dung của các đề thi tuyển sinh đại học,

phân tích các dạng đề thi tuyển sinh đại học, và dự đoán các đề thi tuyển sinh đại học cao đẳng.

Hứa Tùy vỗ vỗ vai cậu bé nói: "Chị mà là người như vậy sao?"

"Chị chính là như vậy."

Bước vào nhà Thịnh Ngôn Gia, Hứa Tùy phát hiện trong nhà im ắng, hỏi: "Nhà em không có ai sao?"

"Mẹ em đi siêu thị mua đồ, anh em đang ngủ." Cậu bé tóc xoăn lễ phép rót ly nước cho Hứa Tùy, chỉ chờ cô uống một ngụm nước, liền bộc lộ bản tính: "Cô giáo Tiểu Hứa, chơi game không?"

"Chơi." Hứa Tùy trả lời không hề do dự.

Hai người cùng lên lầu, Thịnh Ngôn Gia quen đường quen lối mở máy chiếu, ném cho Hứa Tùy một cái điều khiển trò chơi. Hai người ngồi xếp bằng trước máy chiếu, bắt đầu trò chơi quyết đấu.

Một lần chơi trò này là nửa tiếng, năm ván, Thịnh Ngôn Gia thua ba lần, vẻ mặt cậu bé thất bại ngả vào trên đùi, vẻ mặt cầu xin:

"Cô giáo Tiểu Hứa, chị thật lợi hại nha."

Dưới lầu truyền đến một tiếng vang, Thịnh Ngôn Gia tưởng rằng mẹ cậu bé đã về, cũng không để ý nói tiếp, vẻ mặt bi thảm: "Thành tích học tập của em cũng thảm như trò chơi này vậy."

"Đó không phải là có tiến bộ sao, theo như trước kia, em sẽ thua năm lần liên tiếp." Hứa Tùy vô tình bổ một đao vào tim cậu bé.

"Haiz, cảm giác lên lớp bảy áp lực lớn hơn nhiều." Thịnh Ngôn Gia nói thêm, chuyển đề tài: "Cô giáo Tiểu Hứa, em luyến tiếc chị... dạy học."

"Không sao, sau này em gặp vấn đề gì vẫn có thể hỏi chị trên WeChat." Giọng điệu Hứa Tùy ôn hòa.

Cậu bé tóc xoăn vui vẻ, chủ động tới gần Hứa Tùy: "Thật sự có thể sao? Cô Tiểu Hứa, sau này em gặp chuyện gì cũng có thể tới hỏi chị sao!"

Tuy rằng hơi nghi giọng nói kích động của bạn nhỏ Thịnh Ngôn Gia nhưng cô vẫn gật đầu, bỗng nhiên một bóng ma bao trùm xuống, người đàn ông cúi người xuống giống như xách con gà con, không chút lưu tình xách Thịnh Ngôn Gia từ bên cạnh cô đi. Đồng thời, một giọng nói lạnh lùng thốt ra: "Không thể."

Thịnh Ngôn Gia quay đầu lại nhìn là Chu Kinh Trạch, tức giận đến che mặt: "Sao lại là anh, a.. anh, anh thật phiền."

Hứa Tùy nhìn thấy là Chu Kinh Trạch, tim liền đập lệch một nhịp, khóe môi nhếch lên: "Sao anh lại tới đây?"

"Muốn tới." Giọng Chu Kinh Trạch nhàn nhạt.

"Dì Thịnh mua thức ăn về rồi, đi xuống đi." Chu Kinh Trạch cúi người xuống, cầm điều khiển trên thảm lên rồi ấn tắt máy chiếu.

Thịnh Ngôn Gia giận mà không dám nói gì, ba người xuống lầu cùng nhau, phiền muộn trong lòng cậu bé phải dằn lại trong lòng. Người mới vừa đi đến đầu cầu thang lại tạm thời rẽ ngoặt, chạy đi quấy rầy anh ruột còn đang ngủ say.

Dì Thịnh ở dưới lầu, dì ấy đang sắp xếp đồ đạc, từng hộp nguyên liệu nấu ăn tươi xanh để vào tủ lạnh, xếp mấy nguyên liệu nấu ăn cần dùng hôm nay sang một bên, xếp chồng lên nhau cao như ngọn núi nhỏ.

"Tiểu Hứa, cháu ngồi đi, mau tới ăn trái cây này." Dì Thịnh nhiệt tình nói, khi tầm mắt đối diện với Chu Kinh Trạch đang cà lơ phất phơ bên cạnh, lập tức trở mặt: "Con đứng đó làm gì? Mau giúp dì tiếp đãi cô Tiểu Hứa thật tốt đi."

"Chậc." Đầu lưỡi Chu Kinh Trạch chạm vào gò má, cười khẽ: "Vâng."

Hai người một trước một sau đi tới trên ghế sô pha ngồi xuống, Hứa Tùy sợ Dì Thịnh nhìn ra chút gì thì sẽ bị trêu chọc, vì thế cô cố ý ngồi xa một chút, cách Chu Kinh Trạch một chỗ ngồi.

Chu Kinh Trạch thấy thế nhíu mày một cái, ấn công tắc điều khiển ti vi, sau đó dựa lưng vào ghế sô pha, chậm rãi bóc một quả quýt, còn bóc sạch sẽ. Hứa Tùy đang xem ti vi, Chu Kinh Trạch dựa vào cô gần một chút, đưa tay về phía cô, ý chỉ hoa quả trong tay.

"Cảm ơn."

Hứa Tùy Cương đưa tay nhận lấy, không ngờ cả người Chu Kinh Trạch dán tới, lộ ra một nụ cười xấu xa, cố ý nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Không phải dì Thịnh gọi anh, tới, tiếp, đãi, em sao."

"Ngoan, há miệng ra."

Giọng nói trầm thấp lại mang theo cảm giác hạt giống của Chu Kinh Trạch như quay chậm lại bên tai, nhiệt tình vuốt ve nơi mẫn cảm nhất của cô, trái tim run rẩy, Hứa Tùy giống như bị mê hoặc mở to miệng ăn miếng quýt trên tay anh. Bỗng nhiên, giọng nói sang sảng của dì Thịnh truyền đến: "Tiểu Hứa ơi…"

Hứa Tùy sợ tới mức giật mình một cái, hàm răng cắn vào các đốt ngón tay của anh, cánh môi mềm mại lướt qua đầu ngón tay của Chu Kinh Trạch, cô vội vàng đứng lên, giọng nói có một tia bối rối: "Cháu đến đây."

Cô gái đi rồi, Chu Kinh Trạch nằm trên ghế sô pha, nhìn chằm chằm dấu răng rất nhẹ trên ngón trỏ rồi nở nụ cười.

Hứa Tùy đi vào trong phòng bếp, giọng nói ôn hòa, hỏi: "Dì Thịnh, có gì để cháu giúp dì không?"

"Chết mất, ông Vương vừa mới giao hàng tới đây, bây giờ dì phải đến cửa hàng tiện lợi chọn hàng một chút." Dì Thịnh cởi tạp dề, nói: "Cháu trông nồi canh giúp dì là được rồi, những thứ khác không cần động, để dì làm."

“Vâng.” Hứa Tùy đáp.

Bếp gas nhỏ lửa nấu canh trong nồi đất, phát ra tiếng sôi ùng ục ùng ục, Hứa Tùy nhìn thoáng qua nguyên liệu nấu ăn trước mặt, dù sao cũng không có việc gì làm, vì thế chủ động rửa sạch một ít rau dưa và đồ ăn kèm.

Vòi nước phát ra tiếng ào ào, Hứa Tùy rửa rất nghiêm túc, ngay cả ngón tay bị đông lạnh đỏ lên cũng không phát hiện. Cô rửa trái cà chua bi, từng quả từng quả bỏ vào trong đĩa sứ trắng.

Rửa xong, Hứa Tùy tiện tay nếm thử một quả cà chua bi, ăn ngon, chua chua ngọt ngọt. Không biết từ lúc nào mà Chu Kinh Trạch đã im lặng không một tiếng động tiến vào, lông mày nhíu lại:

“Không lạnh sao?”

Hứa Tùy dừng động tác, cười: “Anh không nói em cũng không phát hiện, hình như là hơi lạnh thật.”

Chu Kinh Trạch đi tới đưa tay tắt vòi nước, rút khăn giấy bên cạnh lau tay cho cô. Tiếng nước dừng lại, trong không khí chỉ có tiếng nồi canh sủi bọt, Hứa Tùy đứng lại ngoan ngoãn để Chu Kinh Trạch lau tay, tay kia lại vụng trộm lấy cà chua trong đĩa.

Chu Kinh Trạch nhướng mày: “Ăn ngon như vậy?”

Hứa Tùy mới vừa nuốt một quả cà chua nhỏ, lại ném một quả vào, hai má phồng lên, giọng nói hàm hồ không rõ: “Ngọt.”

“Để anh nếm thử.”

Chu Kinh Trạch nghiêng đầu qua, một tay giữ chặt cằm cô, môi kề sát lại. Anh cắn cô một cái, Hứa Tùy bị ép mở môi ra. Nụ hôn này khiến tim Hứa Tùy đập rộn lên, răng môi bị cạy mở, đầu lưỡi thấm ướt trượt vào, trái cà chua bị cắn nát, nước bị ép chậm rãi nuốt xuống.

Một chút dịch màu đỏ dính ở khóe môi, Chu Kinh Trạch đưa ngón cái lau đi, lại ở trước mặt cô, yết hầu chậm rãi chuyển động, liếm sạch sẽ từng chút một. Mặt Hứa Tùy nóng đến xấu hổ, dời mắt đi nhưng mặt lại bị anh giữ lại, anh đút cho cô ăn một quả cà chua ngọt, tay cũng không để yên mà vuốt ve.

Ở bếp nhà người khác, anh cũng dám làm chuyện như vậy.

Trên lầu truyền đến tiếng Thịnh Nam Châu đùa giỡn với Thịnh Ngôn Gia, nồi canh trong phòng bếp phát ra tiếng dồn dập.

Hàm răng khẽ cắn, cà chua nhỏ màu đỏ bị lột một nửa, đầu ngón tay tùy tiện vân vê liền có nước chảy ra, móng tay lại lún vào, làm lộ ra một vết.

Mút một chút, ngọt.

Hứa Tùy khẩn trương lại sợ hãi, đẩy lồng ngực của anh phát ra tiếng ưm.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng động, Hứa Tùy bối rối đẩy anh ra rồi đưa lưng về phía người nào đó rồi đứng sửa sang lại quần áo ở trước bồn rửa tay, vòi nước được mở ra một lần nữa, phát ra tiếng nước ào ào giống như đem kiều diễm vừa rồi tách ra một chút.

Dì Thịnh đặt chìa khóa lên bàn trà, đi vào thì cảm thấy bầu không khí quái dị, vẻ mặt bà hoài nghi nhìn Chu Kinh Trạch: "Cháu vào đây làm gì?"

"Giám sát." Chu Kinh Trạch bình tĩnh, chỉ chỉ: "Cháu sợ cô ấy rửa không sạch."

Hứa Tùy: "…"

"Dì cần cháu giám sát…" Nói được một nửa, dì Thịnh mới phản ứng lại, vội vàng đẩy Hứa Tùy đi ra ngoài: "Ôi, dì là gọi cháu tới đây ăn cơm, không phải gọi cháu tới đây làm việc."

"Không có việc gì a, cháu tiện tay thôi…" Hứa Tùy giải thích.

“Hai đứa đều ra ngoài đi, cơm sắp xong rồi.” Dì Thịnh vội vàng phất tay đuổi người.

Hứa Tùy cùng Chu Kinh Trạch mới vừa bị đuổi ra, liền đụng phải thiếu gia còn vẻ mặt ngái ngủ nhắm mắt xuống lầu, cùng bạn nhỏ Thịnh Ngôn Gia so với anh trai cậu bé còn thấp hơn.

Chu Kinh Trạch đút tay vào túi, nâng cổ lên nhìn Thịnh Nam Châu một cái, cười nhạo: “Cậu dậy thật sớm.”

“Là giường dính lấy tớ.” Thịnh Nam Châu sửa lại.

“Bốn người, chúng ta chơi cá ngựa đi.” Thịnh Ngôn Gia búng tay một cái.

Một đám người đại khái chơi khoảng nửa tiếng, đồ ăn đã gần xong.

Dì Thịnh gọi mấy đứa nhỏ lên bàn, hôm nay tâm trạng bà không tệ, tiện thể mở chai rượu vang đỏ.

Dì Thịnh nhìn đám trẻ con này, đột nhiên hỏi: “Sao Tây Tây không tới? Hôm nay dì còn nấu món sườn xào khoai môn mà con bé thích nhất đấy.”

Hứa Tùy cùng Chu Kinh Trạch nhìn nhau, tự giác không nói gì. Thịnh Nam Châu cùng HồThiến Tây cũng không phải chiến tranh lạnh, chỉ là bây giờ HồThiến Tây vì yêu nên giảm béo, còn đang theo đuổi Lộ Văn Bạch, là Thịnh Nam Châu chủ động tránh đi.

Dì Thịnh giơ ly rượu đỏ quơ quơ, đá con trai nhà mình một cước, hỏi:

“Haiz, hỏi con đấy, sao không lên tiếng, không phải con thương con bé nhất sao? Vừa có cái gì ăn ngon chơi vui, lập tức nghĩ đến con bé.”

“Mẹ, sao con lại cảm thấy món sườn này của mẹ nấu hơi mặn nhỉ.” Thịnh Nam Châu cắn một miếng, nhíu mày.

Mẹ Thịnh hiểu rõ con trai mình nhất, cậu ta không muốn nói, cho dù có mạnh mẽ cạy miệng cậu ta ra cũng vô dụng, vì thế cũng không vạch trần,

chẳng hề để ý nói tiếp: "Phải không? Thêm chút nước đi."

Dù sao mặn cũng không chết người.

Thịnh Nam Châu để đũa xuống, giơ ngón tay cái về phía mẹ mình.

Hai anh em họ chính là được nuôi lớn như vậy.

Dì Thịnh làm một bàn đồ ăn thịnh soạn, uống hai ly rượu, vừa tận hứng vừa lôi kéo tay Hứa Tùy để cảm ơn: "Tiểu Hứa này, thằng nhóc Thịnh Ngôn Gia kia thật sự là đốt cao hương mới gặp được cô giáo tốt như cháu, bằng không nó có thể còn thi không đậu Trung học cơ sở Hoa Tế, cháu chính là Bồ Tát chuyển thế nhà dì."

Hứa Tùy bị nói đến rất ngượng ngùng, nói: "Tiểu Gia cũng rất cố gắng, cháu chỉ là phụ đạo."

"Nào, cảm ơn cháu." Dì Thịnh kéo tay cô mời rượu, vô cùng nhiệt tình.

Chu Kinh Trạch ngồi ở một bên, mặt mày lười biếng: "Dì Thịnh, dì đội mũ cao như vậy cho cô ấy, ngay cả cơm cô ấy cũng không dám ăn đâu."

Được Chu Kinh Trạch nhắc nhở như vậy, dì Thịnh ngượng ngùng buông tay cô ra: "Trách dì, không nói nữa, ăn cơm ăn cơm thôi."

Cơm qua nửa bữa, dì Thịnh nhìn Hứa Tùy ngồi một bên - làn da trắng, ánh mắt long lanh, người ưu tú, tính cách cũng tốt, thấy thế nào cũng hài lòng.

"Tiểu Hứa, cháu chưa có đối tượng đúng không, dì giới thiệu cho con, người dì Thịnh coi trọng nhất định sẽ không kém." Dì Thịnh nói.

Mặt mày Hứa Tùy kinh ngạc, cô đang muốn nói mình có bạn trai thì đột nhiên Thịnh Nam Châu chen vào, một bộ dạng xem kịch vui: "Mẹ, kiểu người gì hết, chọn nhanh vậy hả?"

"Đương nhiên, con trai nhà họ Cố thường xuyên đến nhà chúng ta đánh bài, con nhớ chứ, tiến sĩ, người ta chính là kỹ sư quốc gia đấy." Dì Thịnh

nói sinh động như thật.

Chu Kinh Trạch đang chậm rãi uống, bỗng nhiên nói một câu: "Già quá."

Dì Thịnh suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Vậy Tiểu Trương thì sao, anh trai lớn hơn mấy đứa hai khóa."

"Vị học khảo sát địa chất kia." Chu Kinh Trạch dựa lưng vào ghế, lau tay một cái: "Hơi thấp."

"Vậy con trai của nhà họ Lâm thì sao, không tệ chứ, lớn lên đẹp trai, cũng cao, tuổi còn ngang hàng với mấy đứa, đúng là người tài." Dì Thịnh cãi nhau với anh, tức giận.

Giọng nói của Chu Kinh Trạch còn mang theo một cỗ ngạo mạn: "Cậu ta không biết lái máy bay."

Dì Thịnh tức đến choáng váng, căn bản không ý thức được lỗ hổng trong lời nói này, tức giận hỏi: "Dì đi đâu tìm một người cao lớn, trẻ tuổi còn đẹp trai, lại biết lái máy bay giới thiệu cho Hứa Tùy đây!"

Chu Kinh Trạch cười cười, nâng mí mắt lên, gằn từng chữ: "Đây không phải là ở trước mặt dì sao?"

Chương 44: Chủ động hôn anh một cái, phát ra một tiếng "chụt"

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tiếng nói vừa dứt, không khí rơi vào im lặng.

Hứa Tùy lặng lẽ kéo kéo tay áo Chu Kinh Trạch, không ngờ bị anh giữ lại, làm thế nào cũng tránh không thoát. Thịnh Ngôn Gia tinh mắt chú ý tới động tác nhỏ của hai người, càng bị kích thích, ngửa mặt lên trời hét lớn: "Em không chấp nhận!"

"Anh, anh cạy chân tường của em!"

Chu Kinh Trạch uống một ngụm nước, nhíu mày, giọng điệu vừa bá đạo vừa kiêu ngạo: "Cô ấy vẫn luôn là của anh, lấy đâu ra chuyện cạy chân tường."

Hốc mắt bạn nhỏ Thịnh Ngôn Gia đỏ lên, che lỗ tai: "Em không nghe!"

"Em có chị dâu rồi, nên vui mừng." Chu Kinh Trạch nói trúng tim đen mà kích thích cậu bé. Thịnh Ngôn Gia sụp đổ "A" một tiếng, lập tức gục xuống bàn.

Dì Thịnh mặc kệ con trai nhỏ làm bộ kêu to, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hai người, hỏi: "Hai đứa đang yêu đương à?"

Hứa Tùy thật vất vả tránh khỏi tay Chu Kinh Trạch, giọng nói ôn hòa: "Vâng."

"Vãi, vậy chẳng phải là quá hời cho thằng nhóc này à?" Dì Thịnh kích động nói một câu thô tục.

Thịnh Nam Châu bất đắc dĩ đỡ trán: "Mẹ, mẹ chú ý hình tượng một chút đi, con trai nhỏ của mẹ còn chưa thành niên đâu."

Mặc dù như thế, dì Thịnh vẫn vui vẻ với chuyện hai người đang yêu đương nên liên tiếp uống vài chén rượu. Cuối cùng khi hai người muốn rời đi, dì Thịnh lặng lẽ kéo Hứa Tùy qua một bên nói chuyện, Chu Kinh Trạch thì ở ngoài sân chờ bà.

Dì Thịnh vỗ vỗ tay Hứa Tùy: "Dì Thịnh không coi cháu là người ngoài, thằng nhóc kia là dì nhìn nó từ nhỏ tới lớn, tuy tính tình hơi thối nhưng người rất ổn trọng, là một đứa nhỏ thiện lương. Cháu hãy khoan dung một chút."

"Vâng." Hứa Tùy gật đầu.

Trên đường trở về trường học, hai người ngồi ở ghế sau taxi với nhau, phong cảnh ngoài cửa sổ xe nhanh chóng lùi lại như một bộ phim điện ảnh. Vừa đến mùa đông, tay chân Hứa Tuỳ đã lạnh cóng, Chu Kinh Trạch nắm tay cô, truyền nhiệt độ lòng bàn tay từng chút từng chút.

Chu Kinh Trạch nhéo đầu ngón tay cô một cái, hỏi: "Vừa rồi dì Thịnh nói gì với em thế?"

"Dì ấy nói…" Hứa Tùy cả khuôn mặt vùi vào trong cổ áo lông, ánh mắt chuyển một chút: "Dì ấy nói anh quá đào hoa, không đáng tin."

Chu Kinh Trạch nghe xong cũng không tức giận, cười: "Được, sau này cố gắng đáng tin một chút."

*

Mùa đông năm nay trôi qua rất nhanh, kỳ thi cuối học kỳ sắp tới, các sinh viên lại bắt đầu một vòng đại chiến học thuộc lòng mới. Mặc kệ các sinh viên đang nghiêm túc ôn tập, hay là tạm thời nước đến chân mới nhảy, trên ghế dài trong sân trường thì trên hành lang phòng học luôn luôn có thể tùy ý nhìn thấy bóng dáng mọi người tích cực học thuộc lòng.

"Tớ không muốn rớt môn đâu." Hồ Thiến Tây ôm quyển sách thật dày, vẻ mặt đau khổ.

Hứa Tùy học thuộc khá tốt nhưng phát hiện sau khi mình yêu đương, độ chăm chỉ học hành kém một chút. Sau khi kết thúc kỳ thi cuối kỳ, Hứa Tùy vốn nên về nhà ngay nhưng cô muốn ở cùng Chu Kinh Trạch hai ngày rồi mới trở về.

Hơn nữa, cô cũng không quá yên tâm về bệnh tình của Chu Kinh Trạch.

Sau khi thi xong, cô nói dối mẹ Hứa, lúc cô gọi điện thoại cho mẹ Hứa, tim đập nhanh đến 120 lần. Sau khi điện thoại được kết nối, mẹ Hứa hỏi cô: "Alo, Nhất Nhất, đã mua vé xe trở về chưa?"

"A lô, mẹ, con đã mua vé từ trước rồi." Giọng nói Hứa Tùy nhẹ nhàng, cô khẩn trương nuốt nước miếng một cái: "Nhưng mà thầy giáo bảo con theo hạng mục y học, có thể phải về trễ một tuần."

"A, như vậy a, vậy lúc con trở về nói cho mẹ biết, mẹ đi đón con." Mẹ Hứa vừa nghe là chuyện của trường nên không hoài nghi một chút nào.

"Vâng."

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Tùy thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cảm thấy nói dối thật sự không dễ dàng.

Sau khi Chu Kinh Trạch biết cô đã thương lượng xong thì gửi một tin nhắn tới, cách màn hình cũng có thể cảm giác được sự lưu manh và không đứng đắn của anh.

ZJZ: [Ngủ với anh?]

Hứa Tùy soạn tin gửi đi: [Đừng hòng.]

Lúc trường học đóng cửa, Chu Kinh Trạch lái xe vào cổng trường đón cô, anh đem hành lý lên cốp xe phía sau, Hứa Tùy mở cửa ghế phụ, nghiêng đầu thì thấy được một con chó chăn cừu Đức và một con mèo quýt mập ngồi ngay ngắn ở phía sau xe.

Đáy mắt Hứa Tùy lộ ra vẻ ngạc nhiên, ngồi vào vẫy tay với chúng, đại nhân Khuê giơ móng vuốt lên càng không ngừng kéo chỗ ngồi, muốn nhảy vào trong lòng cô, 1017 hưng phấn meo meo hai tiếng với cô sau đó cao lãnh ngồi ngay ngắn ở chỗ ngồi.

"Phanh" một tiếng, cửa xe đóng lại, Chu Kinh Trạch duỗi chân dài ra, nghiêng người ngồi vào. Anh liếc mắt nhìn con chó chăn cừu Đức đang hào hứng quay cuồng, huýt sáo một tiếng.

Chó chăn cừu Đức lập tức thu chân về, vô cùng hiểu chuyện ngồi mà vào chỗ của mình.

Chu Kinh Trạch đưa Hứa Tùy đến nhà anh, vừa định dẫn cô gái đi ăn một bữa cơm thì nhận được điện thoại của ông ngoại. Cúp điện thoại xong, anh cầm bật lửa và thuốc lá trên bàn lên định đi.

Tầm mắt Chu Kinh Trạch dừng lại trên người Hứa Tùy một chút, giọng nói chần chừ: "Đêm nay anh phải tới nhà ông ngoại một chuyến, em…"

"Em không sao, anh đi đi." Hứa Tùy nói.

Chu Kinh Trạch gật đầu: "Được, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh."

Nói xong, Chu Kinh Trạch xoay người rời đi, đột nhiên Hứa Tùy nhớ tới gì đó, đuổi theo và vội vàng nói với anh: "À, đêm nay em…"

Chỉ tiếc, Chu Kinh Trạch đi vội vội vàng vàng, căn bản không nghe rõ cô nói gì, ngoài sân truyền đến tiếng động cơ ầm vang: "Tối nay em có một buổi tụ tập, có thể sẽ về muộn một chút" những lời này cũng kẹt ở trong cổ họng Hứa Tùy.

Sau khi kết thúc mỗi học kỳ, trong khoa đều có một lần tụ tập, bình thường Hứa Tùy tham gia rất ít. Lần này cô hoãn về nhà, thoáng cái đã bị Lương Sảng bắt được.

Lương Sảng năn nỉ Hứa Tùy nửa ngày, cả nam khách quý động lòng của cô ấy cũng sẽ đến, bảo cô nhất định phải tới buổi tụ tập này cùng mình. Hứa Tùy đành phải đồng ý.

Bảy giờ tối, Hứa Tùy sửa soạn đơn giản một chút, thoa chút phấn hồng, nâng cao khí sắc rồi ra cửa. Khi cô và Lương Sảng gặp nhau, mặt mày xẹt qua kinh ngạc: "Sảng Sảng, lần đầu tiên thấy cậu ăn mặc tỉ mỉ như vậy đấy."

Trước khi Lương Sảng đi theo phong cách trung tính, thiên về lạnh lùng, hôm nay làm tóc, móng tay, một thân áo khoác ngoài màu hạnh phối với váy nhung tơ màu đen, vừa khí chất lại đẹp mắt. Lương Sảng kéo cánh tay cô: "Haiz, chỉ có thể nói vị nam khách quý động lòng kia mặt mũi rất lớn."

Hai người cùng nhau đến KTV TG mà khoa nói, đẩy cửa phòng bao ra, đoàn người đang gõ chén chơi trò chơi, thoải mái lại náo nhiệt. Ở trong sân trường, trong phòng thí nghiệm, họ là sinh viên y học nghiêm ngặt cẩn thận, cởi áo khoác trắng, vẫn là một đám thanh niên với tinh thần phấn chấn mạnh mẽ thích nói giỡn.

"Lương Sảng, cái này…Đây có phải là cậu không đấy? Không phải tôi học thuộc lòng mà hoa mắt đấy chứ." Có một chàng trai đẩy gọng kính.

Lương Thích kéo Hứa Tùy ngồi xuống, đặt túi ở một bên rồi cười cởi mở: "Chính là chị đây."

Ngọn đèn lúc sáng lúc tối, có người nhận ra Hứa Tùy ngồi bên cạnh Lương Sảng, huýt sáo: "Hứa Tùy lớp lâm sàng (1), trăm nghe không bằng một thấy à nha."

Điểm tương phản của Hứa Tùy là ở chỗ, ở trước mặt người mình thích dễ dàng khẩn trương và ngại ngùng nhưng ở trước mặt người ngoài thì vô cùng bình tĩnh tự nhiên.

Hứa Tùy nở nụ cười: "Khoa trương tới vậy sao? Chỉ là tôi được nghĩ phải về nhà sớm một chút."

“Có! Cậu có biết tại sao mọi người gọi cậu là nữ thần canteen không? Bởi vì ngoại trừ nơi học tập, nơi mọi người gặp cậu nhiều nhất chính là canteen. Hơn nữa, bình thường cũng không thấy cậu tham gia câu lạc bộ hay tham gia bất cứ hoạt động xã giao nào.” Có người nói chen vào.

Hứa Tùy sửng sốt một chút, người khác vừa nói, hình như thật sự là như vậy. Cô uống một ngụm đồ uống, nói đùa: “Có thể là tôi khá nhàm chán.”

Mọi người chơi trò chơi trong chốc lát, cửa phòng lại bị đẩy ra, có hai chàng trai một trước một sau đi vào, vóc dáng đều rất cao. Người trước mặc áo khoác màu xanh da trời, dáng vẻ tuấn tú lãng tử, cầm một chiếc ô màu xanh da trời, người sau thấp hơn một chút, mặc áo len màu đỏ, mặt mày anh tuấn, làn da rất trắng, khuôn mặt như ánh mặt trời.

“Chính là cậu ấy!” Lương Sảng lập tức rụt rè, nhỏ giọng nói:

“Người nào?” Hứa Tùy hỏi.

“Chính là người phía trước, mặc áo khoác màu xanh da trời.”

Hứa Tùy giương mắt nhìn qua, hai người một trước một sau đi vào, có người thấy bọn họ cầm ô, hỏi: “Bên ngoài trời mưa à?”

“Mưa tuyết, đường không dễ đi.” Chàng trai khoác áo xanh da trời đáp.

Chàng trai mặc áo len đỏ một đường run run tiến vào, thấy bên cạnh Hứa Tùy có một chỗ trống, tùy ý ngồi xuống, nói: “Thật sự không dễ đi.”

“Mẹ nó, cũng may mùa đông sắp qua rồi.” Có người nói tiếp.

Chàng trai áo len đỏ nghiêng người rút tờ giấy trên bàn, phủi đi những giọt nước trên người, lơ đãng ngước mắt lên, thoáng nhìn thấy giọng nói vui mừng của Hứa Tùy: “A, em đã gặp chị? Hứa Tùy đúng không, ngày đó ở phòng tư vấn tâm lý của đàn anh Quan đã gặp chị.”

“A, xin chào.” Hứa Tùy lịch sự nói tiếp.

Hôm đó cô đi đi lại lại vội vàng, hình như không có nhiều ấn tượng với chàng trai này.

Chàng trai mặc áo len đỏ cũng rất nhiệt tình, cậu ta chủ động tự giới thiệu: "Xin chào, em tên là Vệ Du, năm nhất y học lâm sàng, xem như tụi mình đồng môn, em có thể gọi chị là đàn chị được không?"

"Có thể." Hứa Tùy gật gật đầu.

Thời gian tiếp theo, phần lớn mọi người vừa chơi trò chơi vừa nói chuyện phiếm, ở giữa còn có mấy chàng trai Đại học đang hát gào khóc thảm thiết. Vệ Du còn đặc biệt ân cần với Hứa Tùy, không lấy đồ ăn vặt cho cô thì cũng là dạy cô chơi trò chơi.

Mà biểu hiện của Hứa Tùy vẫn là không lạnh không nhạt, rất có chừng mực.

Ở giữa có người tán gẫu qua hết năm nay trở về chính là học kỳ hai năm hai, năm ba cũng chỉ là đề tài trong nháy mắt, có người nói một câu: "Này, các cậu biết không? Nghe đàn anh đàn chị nói, hàng năm trường đều có mấy suất trao đổi một năm vào năm ba tại Đại học B Hồng Kông, hình như khoa chúng ta có hai suất. Không biết có thật hay không."

"Là thật, giáo sư của chúng tôi đã tiết lộ trước một chút, Đại học B rất tốt á, rất đỉnh, không phải có một câu nói như vậy, cùng một thành tích, cậu có thể vào được ba trường Đại học đứng đầu trong nước, cũng chưa chắc vào được trường đại học y B." Có người nói.

"Không biết ai có thể nắm được cơ hội ngàn năm có một này." Giọng điệu của chàng trai đeo kính cực kỳ hâm mộ, đột nhiên dời ánh mắt về phía Hứa Tùy rồi nói: "Hứa Tùy, tôi cảm thấy cậu có thể đấy."

"Đúng, học sinh giỏi trong khoa, không phải chỗ chúng ta chỉ có một người ngồi sao?" Có người phụ họa nói.

"Tôi?" Hứa Tùy giật mình sửng sốt một chút, cắn một miếng hoa quả nhỏ: "Chưa nghĩ tới."

Hơn nữa, Hồng Kông hơi xa.

Một đám người hàn huyên không được hai cái lại tiếp tục nói chuyện. Hứa Tùy cảm thấy nhàm chán, chạy đi chọn một bài hát, vừa mới ngồi lên ghế cao chuẩn bị hát.

Vệ Du cầm điện thoại của cô đi tới, ánh đèn xanh đỏ giao thoa, xung quanh tối sầm lại, vẻ mặt của cậu ta có một tia kỳ lạ cùng ảm đạm: "Đàn chị, điện thoại của chị."

Hứa Tùy nhận lấy vừa nhìn, là Chu Kinh Trạch gọi tới, cô nhảy xuống ghế, cũng không chú ý tới vẻ mặt Vệ Du, cầm điện thoại vội vàng đi ra ngoài. Hứa Tùy đi tới hành lang, cuối cùng cũng ngăn cách với tiếng huyên náo trong phòng bao, cô đứng ở cửa sổ nghe điện thoại, bên kia truyền đến một tiếng bật lửa châm lửa.

"Ăn cơm chưa?" Giọng nói của Chu Kinh Trạch hơi khàn.

"Ăn rồi." Hứa Tùy đáp.

Bên ngoài một mảng tối đen, tầng mây áp xuống, gió tuyết giao thoa, có một cảm giác lạnh thấu xương. Có gió ùa vào, thổi vào mặt lạnh ngắt, cô kiễng chân đóng cửa sổ lại.

Cho dù đứng ở hành lang, tiếng hoan hô nam nữ, tiếng đổ xúc xắc vẫn từ khe hở trong phòng bay ra, cách ống nghe, Chu Kinh Trạch nhíu mày, tắt bật lửa:

"Ở đâu thế?"

"Ở KTV." Hứa Tùy trả lời, thấy bên kia điện thoại trầm mặc, cô lại giải thích: "Buổi chiều muốn nói với anh nhưng anh đi gấp quá, chỉ là một buổi họp mặt đơn giản trong khoa thôi."

Sợ Chu Kinh Trạch suy nghĩ nhiều, cô vội vàng chuyển đề tài khác, hỏi: "Anh còn ở nhà ông ngoại không?"

“Ông ngoại?”

Chu Kinh Trạch hút một hơi thuốc, cố ý lặp lại hai chữ này, ngữ điệu nhàn nhạt hàm chứa ý cười, xuyên qua dòng điện không ổn định truyền đến, sắp làm lỗ tai Hứa Tùy tê dại. Cô mới phản ứng lại mình nói cái gì, khẩn trương liếm môi một cái: “Không phải, là em nói nhanh, là ông ngoại anh.”

Chu Kinh Trạch nhả ra một ngụm khói trắng, đang muốn mở miệng, một giọng nam sang sảng mơ hồ truyền tới. Vệ Du vừa đi vệ sinh xong trở về, thấy Hứa Tùy còn đang gọi điện thoại, cũng không biết là cố ý hay là vô tình, nói chuyện còn rất lớn tiếng: “Chị, đàn chị Lương Sảng tìm chị.”

Hứa Tùy quay đầu lại đáp: “Được, lát nữa tôi vào.”

“Bên ngoài lạnh quá, chị cũng vào sớm một chút, đừng để bị lạnh.” Vệ Du quan tâm nói.

“Được, cảm ơn.”

Thấy Vệ Du đi vào, Hứa Tùy lại nói chuyện với Chu Kinh Trạch một lần nữa, lạnh đến cô rụt cổ một cái, giọng nói tinh tế: “Em vào trước đây, hơi lạnh, bye bye.”

“Ừm.” Giọng Chu Kinh Trạch trầm thấp, giống như lạnh hơn một độ so với bình thường.

Sau khi Hứa Tùy cúp điện thoại, đi vào phòng bao, vừa vào cửa Lương Sảng đã kéo tay cô, mặt đỏ như quả táo: “Vừa rồi hai chúng tớ không hẹn mà cùng lấy được một ly rượu, sau đó tay liền lơ đãng đụng vào nhau, con mẹ nó đây là vận mệnh trùng hợp gì chứ!”

“Hu hu hu, tớ kích động quá.”

Hứa Tùy cười: “Bình tĩnh, hình như cậu ấy đang đi về phía cậu đấy.”

“A a a…”

Cả một buổi tối, về cơ bản Vệ Du đều vây quanh bên cạnh Hứa Tùy, ngay cả người qua đường cũng biết lòng dạ của cậu ta. Có người trêu ghẹo nói: "Không phải cậu thích đàn chị Hứa Tùy đấy chứ?"

Vệ Du đang muốn nói, Lương Sảng ôm bả vai Hứa Tùy nói tiếp: "Haiz, Tùy Tùy nhà tôi có bạn trai rồi, đàn em cậu không có chủ ý này đâu."

"Chu Kinh Trạch của Học viện Hàng Không, đúng không?" Có chàng trai hỏi.

Hứa Tùy uống một ngụm nước, đáp: "Ừm."

Vệ Du nhún vai đối với việc này, vẻ mặt lơ đễnh, tiếp tục nói chuyện cùng Hứa Tùy, mở miệng một tiếng chị. Hứa Tùy thản nhiên kéo ra khoảng cách giữa hai người, nụ cười trên mặt nhạt đi: "Cậu có thể gọi tôi là đàn chị, hoặc là Hứa Tùy."

Vệ Du sửng sốt một chút, lập tức gật đầu: "Vâng."

Kế tiếp, Hứa Tùy cố ý giữ khoảng cách với Vệ Du, phần lớn thời gian cô đều nghiêng đầu nói chuyện phiếm với Lương Sảng, hoặc là chơi trò chơi cùng mọi người.

Buổi tụ tập sắp kết thúc, nhóm người không phải bắt xe thì là ghép xe, có người hỏi: "Hứa Tùy, cậu về như thế nào, bạn trai tới đón cậu sao?"

Hứa Tùy lắc đầu: "Anh ấy có việc không tới được."

Lương Sảng chơi xúc xắc đến tận hứng, Hứa Tùy không biết chơi, không thể làm gì khác hơn là một mình gấp giấy chơi, vẫn là gấp cái loại hạc giấy đơn giản này. Vệ Du thấy thế rót một ly rượu cho cô, đang muốn đưa cho Hứa Tùy thì một giọng nói lãnh đạm từ cửa truyền đến: "Cô ấy không thể uống rượu."

Một bóng dáng rất có cảm giác áp bách bao phủ xuống, Vệ Du thuận thế ngẩng đầu, Chu Kinh Trạch mặc một chiếc áo khoác có mũ trùm đầu

màu đen, bả vai dính đầy tuyết, ánh sáng đan xen vào nhau, mặt mày anh sắc bén, ngậm một điếu thuốc từ trên xuống dưới giương mắt nhìn anh.

Vệ Du hơi chột dạ dời mắt đi.

Hứa Tùy chơi gấp giấy quá chuyên chú, không chú ý tới Chu Kinh Trạch đi vào, nghe thấy tiếng của anh sắc mặt ngạc nhiên, nói: "Anh tới rồi nè."

Chu Kinh Trạch cầm ô cán dài màu đen đặt ở trong góc, thuận tay dụi tắt thuốc, quang minh chính đại ngồi giữa Vệ Du và Hứa Tùy. Anh vừa ngồi xuống, thì lấy một hộp sữa từ trong túi, hất cằm với cô: "Cho em."

Là sữa vị lê bạch đào mà cô thích uống, vẫn còn nóng. Lúc Hứa Tùy nhận lấy sữa tươi phát hiện quần áo của anh, đầu vai đều ướt, rõ ràng là bất chấp mưa gió chạy tới.

"Em lau cho anh."

Hứa Tùy cúi người cầm lấy giấy trên bàn, sắc mặt nghiêm túc phủi đi hạt tuyết trên vai anh, cùng với lau sạch sẽ bọt nước trên tay anh, lau lau, tay hai người nắm một chỗ rất tự nhiên sau đó mười ngón tay đan xen vào nhau.

Vệ Du nhìn hai người thân mật không coi ai ra gì, trên mặt có một tia khó chịu.

Từ sau khi Chu Kinh Trạch tiến vào, cậu ta đã hoàn toàn bị anh áp chế, không khí cũng hơi căng thẳng. Bọn họ nhiệt tình chào hỏi Chu Kinh Trạch, người sau thờ ơ gật đầu.

Anh không quan tâm đến những điều này, lười nhác trở về chỗ ngồi, một chút lại một chút dùng ngón tay quấn lấy mái tóc đen dài của Hứa Tùy.

Chu Kinh Trạch ở cùng cô trong chốc lát, buổi tụ hội vừa vặn kết thúc, anh nắm tay Hứa Tùy đi ra đại sảnh, đột nhiên nhớ tới gì đó: "Bật lửa của anh để quên trên lầu, chờ anh."

Chu Kinh Trạch lại quay trở lại tầng 10, đẩy cửa đi vào phòng bao, phóng tầm mắt nhìn qua, cái bật lửa bằng bạc có khắc tên anh đang nằm trên bàn, mà Vệ Du còn đang vừa nhìn điện thoại vừa uống ly rượu cuối cùng.

Anh chậm rãi đi tới, cầm bật lửa trên bàn lên, sau đó đứng thẳng dậy, đi ra ngoài hành lang. Chu Kinh Trạch câu được câu không nhai kẹo bạc hà, lúc đi ngang qua Vệ Du, bả vai hơi nghiêng, lơ đãng đụng vào cậu ta một cái.

Rượu Vệ Du cầm trong tay đổ hết lên đùi cậu ta, bọt khí còn phát ra âm thanh xèo xèo, vừa chật vật vừa thê thảm.

Chu Kinh Trạch lộ ra hàm răng trắng bóng, cười thản nhiên:

"Xin lỗi, trượt tay."

Lời mắng chửi của Vệ Du nghẹn ở trong ngực, Chu Kinh Trạch đi chưa được hai bước, nhớ tới cái gì đó liền dừng lại rồi quay đầu lại, một đôi mắt đen nhánh sắc bén nhìn chằm chằm vào cậu ta:

"Con mẹ nó nhớ thương người phụ nữ của ông đây."

Chu Kinh Trạch gọi một chiếc taxi trở về, trong xe ấm áp mười phần, ngoài xe gió lạnh, nước mưa dán vào cửa kính xe nhỏ xuống như hạt châu đứt dây.

Hứa Tùy ngồi ở hàng sau cầm điện thoại, phát hiện Vệ Du thêm bạn với cô thông qua một nhóm Wechat, tin nhắn kèm theo là: Xin lỗi đã quấy rầy đàn chị, có chút vấn đề học tập muốn thỉnh giáo chị.

Cô do dự một chút, gật đầu đồng ý. Sau khi đồng ý, Vệ Du thật sự gửi tới một loạt vấn đề. Lúc này hai người vừa vặn đến đầu hẻm xuống xe, về đến nhà còn phải đi một đoạn, Hứa Tùy cũng thuận tiện trả lời tin nhắn của cậu ta.

Vừa mở cửa xe, mưa rơi lả tả, lành lạnh, Chu Kinh Trạch mở ô ra, vừa ôm cô vừa đi về phía trước. Tảng đá ở đầu hẻm chảy ra một khe suối nhỏ, bên tai truyền đến tiếng gió, từng ngọn đèn dầu sáng lên trong đêm tối yên tĩnh vô ngần có vẻ hết sức ấm áp.

Bởi vì Hứa Tùy đi trên đường rét lạnh, không cách nào đánh chữ, đành phải một tay cầm điện thoại gửi tin nhắn thoại cho Vệ Du: "Cậu vừa mới nói vấn đề học thuộc lòng, phương pháp của tôi bình thường là tự mình vẽ một lần mô hình cơ thể người, lại học thuộc, như vậy thì sẽ tương đối dễ dàng hình thành cảm giác ký ức."

Ngay sau đó Vệ Du lại gửi một tin nhắn thoại, giọng nói trong trẻo lại có cảm giác thiếu niên trong đêm mưa có vẻ đặc biệt rõ ràng: "Đàn chị, em còn gặp phải một vấn đề khó khăn, trong phẫu thuật ngoại khoa vết cắt bị nhiễm trùng, tỉ lệ nam nữ dễ bị nhiễm trùng là quần thể nào?"

Hứa Tùy suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Phụ nữ, có liên quan đến độ dày của mỡ dưới da ở thành bụng, trước đó tôi có xem qua tư liệu ví dụ, tối nay tìm một chút gửi cho cậu."

Không biết có phải Hứa Tùy thật sự đang kiên nhẫn nghiêm túc trả lời vấn đề hay không, hay là quá mức thẳng thắn, Vệ Du không gửi tin nhắn tới nữa, cô thở dài một hơi, nhấn tắt điện thoại. Đi một đoạn đường, hai người đi tới cửa nhà cùng nhau, cô mới phát hiện hình như Chu Kinh Trạch bên cạnh có gì đó không đúng lắm.

Dọc theo đường đi, vì Chu Kinh Trạch không để cho cô dầm mưa nên đều nghiêng ô về phía cô, bả vai anh lại bị ướt. Nhưng lần này tình huống tương đối nghiêm trọng, tóc và áo khoác của anh đều có giọt nước nhỏ xuống, có vẻ hơi chật vật.

Hứa Tùy vừa định nói "Em xem một chút...", kết quả Chu Kinh Trạch trầm mặc khép chiếc ô dài màu đen lại, mở đèn, chìa khóa đặt ở cửa chính rồi đi vào.

Sau khi vào cửa, Chu Kinh Trạch dựa lưng vào sô pha, 1017 nhảy vào trong lòng anh, đại nhân Khuê thì nằm sấp bên chân. Bả vai Chu Kinh

Trạch hơi thấp, cúi đầu lướt điện thoại, mí mắt lộ ra vẻ lười biếng, cũng mặc kệ quần áo ướt đẫm trên người, không thấy rõ cảm xúc của anh.

Hứa Tùy lấy khăn lông sạch sẽ từ nhà vệ sinh, chỉ chỉ tóc anh, lông mi nâng lên: "Muốn em lau cho anh không?"

Chu Kinh Trạch muốn từ chối theo bản năng, một lát sau mới hiểu được, giọng nói hơi khàn: "Lại đây."

Hứa Tùy đi qua, cầm khăn lông lau tóc cho anh. Cô đứng ở bên cạnh, Chu Kinh Trạch ngồi ở trên ghế sô pha, anh quay người lại vừa vặn nâng tay ôm eo cô.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người cô hòa với mùi sữa thấm vào chóp mũi, hơi ngứa, yết hầu Chu Kinh Trạch khó khăn nuốt xuống.

Thoạt hình tất cả Chu Kinh Trạch đều rất bình thường nhưng Hứa Tùy lại cảm thấy có điểm không thích hợp, cảm giác khí áp trên người anh hơi thấp. Hứa Tùy chủ động nói chuyện: "Anh có muốn uống nước không?"

"Không muốn."

"Anh ăn cơm chưa?"

"."

Hứa Tùy lau tóc cho anh, nghiêng đầu suy tư một chút, lần nữa tìm lời: "Vậy anh..."

Bỗng nhiên Chu Kinh Trạch nắm chặt cổ tay trắng nõn của cô, Hứa Tùy bị ép cúi người, cúi đầu đụng phải một đôi mắt thâm thúy đen nhánh, quấn hút nhau, đối diện hơn một giây, suy nghĩ của cô liền bắt đầu hỗn loạn.

"Hứa Tùy." Chu Kinh Trạch nghiêm túc gọi cô, lông mày nâng lên, chậm rãi: "Anh đang ghen, em không nhìn ra sao?"

Đầu óc Hứa Tùy trống rỗng ba giây, giải thích: "Không có, cậu ấy chỉ hỏi em vấn đề chuyên môn, em không trả lời cũng bất lịch sự."

"Ồ." Chu Kinh Trạch không có biểu cảm gì mà gật gật đầu, mày nhíu lại, kéo cổ tay cô xuống: "Nhưng anh đang ghen, em nói xem phải làm sao bây giờ?"

Trời đất quay cuồng, cả người Hứa Tùy ngồi ở trên đùi anh, hai người trán kề trán. Rõ ràng một bộ dạng kiểu ông đây không nói đạo lý, tư thế chờ người ta đến dỗ. Hứa Tùy rũ xuống lông mi đen nhánh nghiêm túc tự hỏi, ngữ khí do dự: "Vậy..."

"Hửm?"

Chu Kinh Trạch ngẩng đầu từ trên màn hình điện thoại, vô cùng nhanh chóng, Hứa Tùy ôm cổ anh rồi cúi người xuống chủ động hôn môi anh một cái, không khí yên tĩnh, phát ra một tiếng "chụt".

Vừa chạm vào đã tách ra, giống như thạch hoa quả, vừa mềm vừa ngọt.

Đại nhân Khuê ghé vào bên chân meo một tiếng. Nằm trong lòng Chu Kinh Trạch, 1017 trừng mắt nhìn hai vị đương sự: "Ngược chó thì thôi, tại sao còn muốn ngược mèo chứ?"

"Em đi tắm trước đây." Hứa Tùy hôn trộm xong giọng nói còn rất bình tĩnh, lập tức đưa lưng về phía anh đi vào nhà tắm. Chu Kinh Trạch híp mắt, nhìn bóng lưng mảnh mai của cô, sau lỗ tai trắng nõn đỏ bừng.

Chương 45: Cô cảm thấy mình rất buồn cười

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chu Kinh Trạch sửng sốt trong nháy mắt mới phản ứng lại, thiếu nữ chủ động, sao anh có thể dễ dàng buông tha được đây.

Hứa Tùy mới vừa bước vào cửa nhà tắm, trời đất đã quay cuồng, bị người nào đó đè trên cửa, cả người Chu Kinh Trạch dán tới, giữ chặt tay cô lướt qua đỉnh đầu, đặt ở trên tường rồi nghiêng đầu hôn xuống.

Hơi nóng trong nhà tắm, những giọt nước nhỏ li ti bám vào vách tường lọt vào xung lực, lung lay sắp đổ sắp vỡ nát. Cả người Hứa Tùy không thể khống chế cắn môi, ưm một tiếng từ trong kẽ răng phát ra, ánh mắt thấm một chút nước, cũng đỏ lên.

Chu Kinh Trạch miễn cưỡng buông cô ra xoa xoa một chút, khàn giọng nói: "Ông đây chờ tới lúc em nguyện ý."

Hứa Tùy đi vào tắm rửa xong, hơn một giờ sau đi ra, sửa sang lại quần áo sau đó tới Chu Kinh Trạch đi vào tắm, trời lạnh, anh trực tiếp tắm nước lạnh, đành miễn cưỡng cuốn đi cảm giác khô nóng trong lòng.

Theo đề nghị của Quan Hướng Phong, cô phải làm cho Chu Kinh Trạch dần dần quen với không gian phòng kín, bệnh mới có thể khỏi hẳn. Hứa Tùy chọn một gian phòng trống rất nhỏ của nhà anh, ánh sáng rất tối, thoạt nhìn vô cùng áp lực nhưng có lợi cho trị liệu.

Chu Kinh Trạch trực tiếp chuyển giường gấp vào.

Đêm khuya, cửa phòng đóng chặt, đèn vừa tắt, Hứa Tùy cảm giác được thân thể Chu Kinh Trạch cứng đờ trong nháy mắt, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập. Hứa Tùy do dự một chút, tiến vào trong ngực anh, mặt dán vào lồng ngực anh, nhẹ giọng nói:

"Không sao đâu."

Sinh bệnh không sao, gặp phải chuyện không tốt cũng không sao, sau này có em bên cạnh anh

Thần kinh Chu Kinh Trạch thả lỏng, giơ tay lên sờ tóc cô, hai người ôm nhau ngủ. Liên tục cả một tuần, gần như mỗi ngày Hứa Tùy đều ở chung một chỗ cùng anh, luôn ghi lại phản ứng tâm lý và sinh lý của anh mỗi đêm khi bước vào môi trường căng thẳng.

Hứa Tùy rất thích khoảng thời gian này, giống như toàn thế giới chỉ còn lại hai người họ. Ban ngày họ ở nhà chơi game xem phim cùng nhau, lúc chạng vạng hai người lại mang theo một chó một mèo ra ngoài tản bộ.

Chu Kinh Trạch dẫn cô đi thưởng thức những món ăn ngon ẩn giấu trong hẻm Hổ Phách, mọi người đều nhìn Chu Kinh Trạch lớn lên, nói chuyện tự nhiên cũng thân thiết, thấy anh dắt một cô gái dáng vẻ ngoan ngoãn, nhã nhặn đi vào, hỏi: "Tiểu Chu, bạn gái cháu à?"

Hoàng hôn màu cam tà tà chiếu vào, Hứa Tùy ngồi xổm ở nơi đó, lòng bàn tay đổ một chút nước, đại nhân Khuê hà hơi lại gần uống nước. Cô nâng tay sờ sờ đầu chú chó chăn cừu Đức, người lại phân thần, chỉ nghe thấy tiếng Chu Kinh Trạch trầm thấp nhàn nhạt, mang theo ý cười.

"Đúng vậy, vợ cháu ạ."

Hứa Tùy ở nhà Chu Kinh Trạch một tuần, không thể không về nhà. Sau khi trở lại Lê Ánh, Hứa Tùy chỉ có thể dùng điện thoại liên lạc với Chu Kinh Trạch, cô chưa từng giống như bây giờ, chờ đợi năm mới đến, sau đó nghỉ đông xong có thể nhanh chóng trở về trường.

Muốn gặp anh sớm một chút.

Học kỳ mới bắt đầu, Hứa Tùy đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, ngoại trừ lúc đi học, thời gian còn lại cô đều ở cùng một chỗ với Chu Kinh Trạch. Đối với cô mà nói, Chu Kinh Trạch là điều mới lạ, mạo hiểm, không xác định, có sức hấp dẫn.

Hứa Tùy giống như là một tờ giấy trắng sạch sẽ, không ngừng bị cọ rửa.

Chu Kinh Trạch không giống học sinh giỏi theo nghĩa truyền thống, tản mạn lại lộ ra một cỗ ý xấu, chỉ vì nhìn mặt trời mọc một cái, nửa đêm sẽ gọi cô ra ngoài, len lén chở cô đi hóng gió trên đường cái, xem xong lại đưa cô trở về lớp.

Anh đưa cô đi nhảy dù, nhảy bungee, làm những việc mà cô chưa bao giờ dám làm trong hai mươi năm qua.

Nhưng trong lòng Hứa Tùy mơ hồ có một loại cảm giác không kiên định, chờ tới lúc cô phản ứng lại đã bị giáo viên gọi tới văn phòng.

Chủ nhiệm lớp giữ kiểu tóc Địa Trung Hải* tiêu chuẩn, hơi mập, cả ngày cười híp mắt, đối với sinh viên vẫn rất ôn hòa, ông cầm bình giữ nhiệt, giọng điệu hòa ái: "Trong nhà gặp phải chuyện gì sao?"

(*) Kiểu tóc Địa Trung Hải: Kiểu tóc bị hói ở giữa đầu mà vẫn có tóc ở phần xung quanh

Từ nhỏ đến lớn, cơ bản là Hứa Tùy không để cho giáo viên và phụ huynh lo lắng, là một đứa trẻ làm cho người ta bớt lo. Cô lớn như vậy, là lần đầu tiên bị gọi đến văn phòng, cô cũng hơi hơi không biết làm thế nào.

"Không có ạ." Hứa Tùy lắc đầu.

"Vậy là tốt rồi." Giáo viên chủ nhiệm đặt bình giữ nhiệt lên bàn, lật lật văn kiện màu lam bên cạnh ra: "Giáo viên hướng dẫn nói với thầy một tuần em xin nghỉ hai lần, tiết công cộng tuần trước em còn bỏ học một lần."

"Tuy thành tích của em cao nhưng gần đây đang giảm sút." Chủ nhiệm lớp mỉm cười, nhìn cô, lại liếc mắt một cái chọc thủng tâm tư của cô: "Có phải gần đây em đang yêu đương không?"

"Vâng." Hứa Tùy do dự một chút.

“Nói chuyện yêu đương là chuyện tốt, người trẻ tuổi nên nói chuyện yêu đương nhiều hơn.” Chủ nhiệm lớp cười cười, thổi thổi lá trà trên mặt ly: “Nhưng em phải cân bằng tốt giữa học tập và tình cảm, thầy nói rõ với em một chút, khoa chúng ta có hai suất tới Đại học B, một trong số đó là cố ý cho em.”

Đã nói đến đây, sự kỳ vọng và hàm ý trong lời nói của thầy không cần nói cũng biết. Trước khi đi Hứa Tuỳ cúi đầu chào thầy giáo, lúc người đi ra khỏi phòng làm việc, mặt trời hơi chói mắt, cô giơ tay lên che mắt theo bản năng.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Hứa Tùy tra một chút thông tin về đại học B, liên kết liên quan hiển thị Hồng Kông, nó cách thành Bắc Kinh rất xa, một nam một bắc, Lê Ánh ở giữa đi xuống một chút.

Khí hậu Hồng Kông bốn mùa thích hợp, nằm ở phía đông cửa sông Châu Giang, là một thành phố tài chính mậu dịch quốc tế, trang web hiện ra trường Đại học B này, giáo viên hùng hậu, nhất là liên quan đến thành tựu y học, trình độ nghiên cứu khoa học cực cao.

Người trẻ tuổi, chỗ nào cũng muốn tới xem.

Hứa Tùy nhìn hai cái sau đó tắt trang web đi. Cô mở sách ra bắt đầu đọc, bất kể như thế nào, bây giờ cô nên tu tâm, bù lại thành tích giảm xuống và dành nhiều tâm tư cho việc học tập.

Buổi trưa, Hồ Thiến Tây tan học trở lại phòng ngủ, chuyện đầu tiên chính là mở quạt, lẩm bẩm nói: “Trường học rác rưởi không làm người, khi nào thì lắp điều hòa cho chúng ta đây?”

Lương Sảng lấy kẹp tóc mái của cô ấy ra, nhai kẹo cao su: “Chờ lúc cậu tốt nghiệp.”

“Đừng nói nữa, tớ thật sự nóng muốn xỉu đây.” Hồ Thiến Tây níu lấy cổ áo quạt cho mình, than thở nói: “Chừ mới tháng năm, còn chưa tới Hạ Chí, mẹ nó nóng khiếp.”

Hứa Tùy đang ghi chép, nghe được Hạ Chí thì nhìn về phía quyển lịch trên bàn theo bản năng, ngày 21 tháng 6 được cô dùng bút màu đỏ viết ra. Hạ Chí, sinh nhật Chu Kinh Trạch.

…

Hình thức ở chung của Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch vẫn không có gì thay đổi nhưng nhiều lần cô từ chối đi chơi với anh theo bản năng. Cuối tuần, Hứa Tùy làm bài tập ở nhà nhà Chu Kinh Trạch.

Chu Kinh Trạch ngồi một bên chơi điện thoại, cảm thấy nhàm chán bắt đầu động tay động chân. Mùa hè tiếng ve kêu vang, trong phòng oi bức, một trận gió lạnh thổi tới, cửa sổ màu xanh lá lay động, mơ hồ lộ ra một chút tiếng thở dốc.

Hứa Tùy đẩy anh ra, cầm lấy bút một lần nữa, bắt đầu đuổi người: "Em luyện xong những đề này rồi anh lại vào."

Chu Kinh Trạch nghiêng đầu cắn cổ cô, một tay sờ loạn, một tay rút bài thi của cô ra quan sát trong chốc lát ấn một cái, khàn giọng hỏi: "Đề quan trọng hay anh quan trọng?"

Đáp án này cô không dám không trả lời, trả lời sai chỉ có thể khiến cô bị trừng phạt thảm hại hơn, Hứa Tùy không thể làm gì khác hơn là nói: "Anh…mà còn như vậy, em…sẽ không tới nữa đâu."

Chu Kinh Trạch không thể làm gì khác hơn là buông cô ra, nghiêng đầu giúp cô kéo một nửa áo ngực màu trắng xuống sau đó mặc quần áo tử tế, hai tròng mắt đen nhánh quét một cái tiêu đề đề thi trên mặt bàn - cuộc thi mô phỏng. Nhíu mày:

"Sao lại tham gia thi đấu thế?"

"Ừm, vẫn là hai cái." Hứa Tùy nở nụ cười một chút, ngữ khí hời hợt: "Bởi vì có tiền thưởng."

Gần đây Hứa Tùy bận rộn tham gia thi đấu, cũng càng đem tâm tư đặt ở trên việc học tập. Nhưng không biết có phải vì lúc trước cô quá buông lỏng hay không mà bây giờ nhặt lên vất vả hơn bình thường một chút.

Tuy rằng mệt nhưng Hứa Tùy vẫn cắn răng kiên trì. Sáng sớm trời còn chưa sáng cô đã chạy đến thư viện, buổi sáng học xong, buổi chiều lại ngâm mình trong phòng thí nghiệm.

Bốn giờ chiều, Hứa Tùy đang ghi chép số liệu giải phẫu phần mềm động vật, bởi vì thất thần lỡ tay làm đổ một ống nghiệm, số liệu thí nghiệm bị hủy trong khoảnh khắc, có nghĩa là bọn họ phải làm lại từ đầu.

Hứa Tùy luôn miệng xin lỗi, trong lớp có một chàng trai gia cảnh nghèo khó, dáng người gầy yếu nhìn chằm chằm ống nghiệm bị đổ, môi mấp máy một chút. Bình thường cậu ta không nói chuyện trong lớp, lúc này lại giống như cậu ta đã nhịn rất lâu rồi.

Giọng điệu cậu ta châm biếm: "Cậu có thể mang đầu óc vào phòng thí nghiệm hay không, chỉ vì một mình cậu làm sai, mà toàn bộ chúng ta phải trả tiền à?"

"Dù sao cậu cũng không phải chưa từng bỏ học, dứt khoát lần này thiếu thành tích bài tập không phải tốt rồi sao?" Chàng trai cay nghiệt nói.

Giọng nói xin lỗi của Hứa Tùy im bặt, giọng nói trầm tĩnh, sửa lại: "Xin lỗi, đã tạo phiền toái cho mọi người, thí nghiệm này để tôi làm, ký tên vẫn là của mọi người."

Cô cảm thấy không có gì, mình phạm sai lầm, tự mình trả tiền. Một mình Hứa Tuỳ ở lại phòng thí nghiệm, bận rộn đến tám giờ tối mới đem tất cả số liệu thu thập xong, mệt đến nỗi mắt cay cay, thắt lưng không thẳng nổi.

Hứa Tùy cởi áo blouse ra, thu dọn đồ đạc của mình rời khỏi phòng thí nghiệm, lại gửi bài tập qua email cho giáo sư sau đó ngồi trên ghế dài trong sân trường ngẩn người. Không lâu sau, Chu Kinh Trạch gọi tới, Hứa Tùy nhấn nghe, nhẹ giọng nói: "Alo."

“Ở đâu?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng châm thuốc.

“Ở trường.”

Chu Kinh Trạch khẽ cười một tiếng, đưa tay phủi phủi tàn thuốc: “Ngày mai có đi chơi trốn thoát khỏi mật thất không, ván cờ của tổ Đại Lưu.”

Hứa Tùy suy nghĩ một chút: “Em không có thời gian.”

Ngụ ý là không đi được, Chu Kinh Trạch giật mình sửng sốt một chút rồi lập tức nhíu mày: “Tuần này em đã từ chối anh ba lần rồi.”

Hứa Tùy không trả lời, cô nghĩ trong lòng, bởi vì em không giống anh, làm gì cũng có thiên phú tuyệt đối, luôn là trạng thái thành thạo.

Mà em làm cái gì cũng phải dùng hết sức lực. Chu Kinh Trạch thấy đầu bên kia điện thoại không lên tiếng, gõ gõ tàn thuốc: “Ăn cơm chưa, anh tới tìm em, anh…”

Hứa Tùy cắt lời anh trong phút chốc, dùng ngữ khí mệt mỏi hỏi anh: “Anh có thể làm điều gì đó có ý nghĩa không?”

Ngoại trừ ăn, chơi là chính, dù sao con đường phía trước của cuộc đời anh cũng bằng phẳng, mà cô phải rất cố gắng mới theo kịp bước chân của anh.

Lời vừa nói ra, bầu không khí ngưng đọng ngay tức khắc, vốn nửa câu sau “Anh đem mì em thích ăn tới cho em” cũng không cần phải nói ra.

Chu Kinh Trạch đổi tay nhận điện thoại, tay cầm túi đồ ăn siết chặt, cười lạnh: “Bên nhau với anh không có ý nghĩa như vậy, vậy lúc trước em nên nhìn ra.”

Nói xong Chu Kinh Trạch cúp máy ngay. Hứa Tùy cầm điện thoại, máy móc trở về phòng ngủ tắm rửa, sấy tóc, giặt quần áo sau đó nằm xuống ngủ.

Ngày hôm sau, Hứa Tùy ngủ một giấc tỉnh lại, lấy điện thoại ra xem theo bản năng, Chu Kinh Trạch không gửi bất kỳ tin nhắn nào tới. Hứa Tùy cụp mắt xuống, đánh răng rửa mặt.

Sau khi bổ sung năng lượng đầy đủ, suy nghĩ cũng sẽ sáng suốt hơn rất nhiều. Thật ra tối hôm qua khi Hứa Tùy nói ra câu nói kia cũng rất hối hận, rõ ràng là vấn đề của mình, lại trút giận lên người anh.

Anh không làm gì sai cả.

Một thí nghiệm sai, rõ ràng có thể làm nũng với anh nói mình bị buồn tủi thân, mà không phải nói như vậy.

Sau khi học xong, Hứa Tùy nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ thế nào cũng cảm thấy mình nên chủ động xin lỗi, dù sao cũng là cô nổi giận trước. Cô gọi điện thoại qua, điện thoại cách một lúc lâu mới có người nghe máy.

"Alo." Giọng nói của anh nhàn nhạt, còn hơi khàn.

"Anh đang làm gì vậy?" Hứa Tùy suy nghĩ nửa ngày chỉ nghĩ ra một câu mở đầu sứt sẹo.

Ống nghe bên kia truyền đến tiếng gió, mơ hồ truyền đến tiếng của Đại Lưu: "Sếp Chu, huấn luyện viên hô tập hợp! Còn đang cùng Hứa Tuỳ anh anh em em à."

Chu Kinh Trạch giống như đổi chỗ khác nghe điện thoại, tiếng ồn ào biến mất, giọng nói của anh trở nên rõ ràng, hầu kết chuyển động: "Đang huấn luyện."

"À, vâng, vậy anh cứ bận trước đi." Hứa Tùy nói.

Mãi cho đến chín giờ tối, Chu Kinh Trạch cũng không liên lạc với cô.

Hứa Tùy ngồi ở trước bàn, rõ ràng là đang đọc sách nhưng ánh mắt lại thường thường nhìn điện thoại, suốt một ngày, màn hình điện thoại của cô cũng không sáng lên.

Hứa Tùy thở dài một hơi, cầm điện thoại đăng nhập vào WeChat, đang do dự có nên gửi tin nhắn cho Chu Kinh Trạch hay không, trong lúc rối rắm thì lướt tới vòng bạn bè.

Lướt một cái liền thấy được ảnh chụp một đám người bọn họ đi chơi trò chơi trên bàn (board games), trong mấy tấm hình Đại Lưu đăng, một tấm trong đó là ảnh sườn mặt của Chu Kinh Trạch, kèm theo chữ: [Sếp Chu tốn kém rồi.]

Trong ảnh, đầu ngón tay Chu Kinh Trạch kẹp một lá bài, một tay hút thuốc, mặt mày lười nhác, mặt mày trước sau như một cà lơ phất phơ, lại mang theo chút kiêu căng.

Hai người cãi nhau, trông anh không bị ảnh hưởng chút nào, thậm chí còn có tâm trạng đi ra ngoài chơi.

Hàng mi Hứa Tùy run run, cô cảm thấy mình rất buồn cười, tất cả cảm xúc của cô đều là về anh, mà Chu Kinh Trạch, trời sinh ngay cả người anh thích cũng không chút để ý.

Cô thoát khỏi vòng bạn bè, trong khung chat với Chu Kinh Trạch đã chỉnh sửa xong nhưng không gửi đi toàn bộ đều xóa bỏ. Hứa Tùy để điện thoại sang một bên, tính toán chuyên tâm làm chuyện của mình.

Hồ Thiến Tây vừa vặn từ bên ngoài trở về, bên cạnh bàn Hứa Tùy vừa vặn đặt một hộp dưa hấu đã cắt xong, cô không muốn ăn quá nhiều, hỏi: "Tây Tây, cậu có muốn ăn dưa hấu không?"

"Tớ…" Hồ Thiến Tây nhìn về phía Hứa Tùy, ánh mắt muốn nói lại thôi, do dự nửa ngày, giống như là đã làm ra quyết định gì đó: "Tớ có lời muốn nói với cậu."

"Được." Hứa Tùy đứng dậy đi ra ngoài cùng cô ấy.

Hành lang nổi lên một trận gió, gió đến muộn, thổi tung bay quần áo treo trên hành lang ký túc xá nữ sinh, rất nhiều người đi đóng cửa sổ lại.

Bên kia, Thịnh Nam Châu đẩy cửa sổ phòng chơi game ra, sương khói ít nhiều tản đi theo gió một chút, vẻ mặt cậu ta ghét bỏ: "Hút không chết các cậu."

"Nhanh lên, anh Chu, đừng lề mề nữa, đến lượt cậu rồi." Có người gọi anh.

Chu Kinh Trạch dựa lưng vào sô pha, rút ra một tấm thẻ mà người đóng vai Thượng Đế đang cầm, điện thoại di động đặt ở một bên sáng lên một chút, anh cầm lên mở khóa, là tin nhắn của Diệp Tái Ninh.

N: [Sắp đến sinh nhật cậu rồi nhỉ.]

Chu Kinh Trạch nói ngắn gọn, gõ ba chữ: [Hình như vậy.]

Bên kia không trả lời, Chu Kinh Trạch cũng không thèm để ý, sau khi chơi một ván, trên đường đi vào nhà vệ sinh. Điện thoại im lặng đặt ở một bên nằm trên bàn, một lát sau, màn hình sáng lên, trong thanh thông báo hiện ra tin nhắn của Diệp Tái Ninh:

[Vậy tớ tặng cậu một bất ngờ lớn nha.]

Chương 46: Không phải là không thích

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi Chu Kinh Trạch rời khỏng phòng chơi board game thì trở v`ê nhà, tắm rửa xong lại ủ rũ lên giường nằm, 1017 dẫm tới dẫm lui trên ngực anh, cuối cùng còn ngậm lấy thắt lưng quấn quanh eo kéo mạnh ra ngoài, "xoẹt" một tiếng, áo choàng tắm màu bạc bị hở ra một nửa, sợi dây siết chặt nhân ngư tuyến bị kéo xuống, từng khối cơ bắp rõ ràng vẫn còn dính hơi nước.

Trong sự buông thả khỏe mạnh còn lộ ra chút dục vọng.

"Chậc." Chu Kinh Trạch hơi cụp mí mắt xuống, giơ tay nắm sau gáy 1017 đưa tới trước mặt, mèo quýt béo lập tức biết sợ không dám nhúc nhích.

"Nếu mày mà được một nửa ngoan ngoãn của mẹ mày." Chu Kinh Trạch đánh giá nó.

Vừa nói xong, bản thân Chu Kinh Trạch cũng sửng sốt một giây, anh mới nhớ ra bản thân mình chưa liên lạc lại với Hứa Tùy, xách con mèo sang một bên, ngón cái quẹt lên ngôi sao đ`ầu tiên trong sổ địa chỉ r`ồi bấm gọi.

Đ`ầu dây bên kia truy`ền đến giọng nói máy móc, Chu Kinh Trạch c`ầm điện thoại nhìn lướt qua thời gian - 23:30, đã tới giờ này r`ồi, Hứa Tùy làm việc và nghỉ ngơi rất có tiêu chuẩn, có lẽ đã ngủ r`ồi.

Chu Kinh Trạch không nghi ngờ gì, sau khi cúp điện thoại thì tiếp tục đi ngủ. Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, anh li`ền gửi một tin nhắn cho Hứa Tùy: "Dậy chưa?"

Không có người trả lời lại.

Khoảng mười hai giờ trưa, Chu Kinh Trạch kết thúc buổi huấn luyện, mặc đồng phục huấn luyện màu xanh xám tới canteen để ăn cơm với một nhóm người, đại thiếu gia luôn giữ yên lặng thế nhưng lại đặt mâm đồ ăn "cạch" xuống bàn.

---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Đại Lưu đang cắn màn thầu bị tiếng động này làm giật mình: "Yo, ai đã chọc ông chủ Chu của chúng ta không vui rồi?"

Tần Cảnh làm ra vẻ bộ dạng người từng trải, cười xấu xa: "Không phải là do bạn gái không để ý tới cậu đó chứ."

Một đám người nhìn sang, nhìn thấy Chu Kinh Trạch vẫn bình tĩnh chậm rãi uống canh nhưng các anh em vẫn có thể nhận ra được tâm trạng của anh có tốt hay không.

"Ông chủ Chu, thì ra anh cũng có ngày hôm nay."

Một đám người đang trò chuyện, một tiếng la độc đáo khiến mọi người qua đường quay đầu lại nhìn sang,

"Cậu, Husky, anh Đại Lưu!" Vẻ mặt HồThiến Tây hưng phấn vẫy tay với bọn họ.

Sau đó, Đại Lưu lập tức chỉ vào vị trí bên cạnh rồi nói: "Em gái, lại đây, còn giữ chỗ cho em này."

Trước đây Thịnh Nam Châu luôn cảm thấy phản cảm với cái tên Husky, bởi vì anh và Husky trông chả giống nhau một chút nào nhưng nghe Hồ Thiến Tây kêu riết cũng thành quen.

Thịnh Nam Châu không phản bác lại cô ấy, lấy thẻ cơm ra, nói: "Muốn ăn cái gì tự mình chọn."

"Oa, hình tượng đại thiếu gia Chu keo kiệt sắp sụp đổ rồi!"

"Đúng vậy, bọn tớ có xứng quẹt thẻ cơm của ngài một lần chứ?"

Hồ Thiến Tây không thèm để ý tới những trò đùa này, cô ấy lắc đầu: "Tuy đồ ăn trong canteen các anh nổi tiếng là ngon nhưng đừng bao giờ dụ dỗ em, hè năm nay em rất vất vả mới giảm béo được một chút."

Thịnh Nam Châu mím môi, đút thẻ cơm lại vào trong túi không nói một lời, đồng thời còn đưa cho cô ấy một USB.

Chu Kinh Trạch uống một ngụm nước đá, đá nhẹ vào mũi chân Hồ Thiến Tây, hỏi: "Tới đây có chuyện gì?"

"Tới đây tìm anh ấy mượn chút đồ á mà." Hồ Thiến Tây lắc lắc thứ đồ trong tay với anh, đồng thời đứng dậy: "Cháu đi trước đây, cậu."

Chu Kinh Trạch dùng đầu ngón tay cầm thìa canh, khuấy nhẹ chén canh, đột nhiên gọi Hồ Thiến Tây lại: "Đợi một chút."

Cửa hàng tiện lợi trong canteen, dòng người chen chúc xô đẩy, Chu Kinh Trạch xách một túi đồ theo, quét mã trả tiền sau đó đưa cho Hồ Thiến Tây: "Cho em ấy."

Hồ Thiến Tây tiêu hóa ba giây mới hiểu được từ "Em ấy" trong lời của cậu chính là Hứa Tùy. Chu Kinh Trạch thật phiền phức, hai người giận dỗi, đúng lúc bản thân mình đưa qua đó, đang lợi dụng thời cơ để làm lành sao?

"Được rồi thưa cậu, vậy cậu thiếu cháu một bữa cơm đấy."

"Ừm."

Anh lại nhớ tới chuyện gì đó, cầm điện thoại gửi tin nhắn, ngẩng đầu nói: "Lát nữa lúc cháu ra cổng trường, nhớ đến quán mì Vân Nguyên mua một phần mì gạch cua cho em ấy, cậu đã nói với ông chủ."

"Em ấy không ăn hành và rau thơm, nhiều dấm một chút, có lẽ em ấy sẽ thích." Chu Kinh Trạch bổ sung thêm một câu.

Hồ Thiến Tây vốn dĩ đang "Ừm ừm ờ ờ" trả lời lại anh, bây giờ nghe thấy câu này liền trợn tròn mắt, giọng điệu hiểu rõ lập tức trở nên kích

động: "Cậu à, cậu đang nói gì vậy, Tùy Tùy rất thích ăn hành và rau thơm, hơn nữa cậu ấy không hề thích ăn giấm, ăn nhiều quá sẽ đau dạ dày."

"Cháu xin cậu đấy, có thể đặt chút tâm tư vào đoạn tình này được không, tối hôm qua cháu còn nghe lén được cậu ấy vào khóc trong WC đấy, nếu cậu đã không muốn nghiêm túc thì buông tha cho cậu ấy đi..."

Chu Kinh Trạch đứng hình tại chỗ, cô thích hành và rau thơm, không thích giấm sao? Vậy trước đó là…

Anh híp mắt lại cố gắng lục tìm ký ức, một lát sau lập tức hiểu rõ gì đó.

Hồ Thiến Tây vẫn không ngừng lải nhải "Cháu không giúp cậu tặng đâu", đợi đến khi cô ấy lại lại hơi muốn nói nữa thì người đã đi mất.

Thịnh Nam Châu đứng bên cạnh Hồ Thiến Tây thấy được toàn bộ quá trình, thâm sâu mà thở dài: "Cậu ta giỏi thật."

"Cái gì cơ?" Hồ Thiến Tây không nghe rõ lắm.

"Không có gì." Thịnh Nam Châu cầm lấy túi đồ trong tay cô ấy, nâng cằm nói: "Đi thôi, anh dắt em ra ngoài."

Hai người sóng vai đi ra khỏi canteen, bất ngờ là cái nóng oi bức không hề ập tới, thay vào đó là một trận gió mát mẻ lùa tới, Hồ Thiến Tây vô thức dùng tay đè lại chiếc váy bị gió thổi bay.

Bầu trời âm u, mây đen kéo tới, vang lên một tiếng sấm rền.

Thịnh Nam Châu nhìn thoáng qua tán cây lay động trong gió, nói: "Trời sắp mưa rồi, anh đi mượn dù."

"Ai da, không cần đâu, may mắn bổn tiêu thứ có mang theo một chiếc dù che nắng đấy." Hồ Thiến Tây vô thức nắm lấy cổ tay cậu ta, lấy ra một chiếc dù che nắng từ trong túi.

Thịnh Nam Châu nhìn chằm chằm vào chiếc dù che nắng được tô điểm bằng nhỏ đóa hoa hồng nhỏ nhắn, khóe miệng khẽ run rẩy, nói: "Được

rồi."

Em vui vẻ là tốt.

Hai người vừa đi xuống bậc thang, đi thẳng tới sân tennis rồi rẽ trái, khi bước ra khỏi cổng trường, Thịnh Nam Châu nhìn thoáng qua quán ăn gần đó, lại nhìn chằm chằm vào Hồ Thiến Tây gầy tới nỗi cằm nhọn ra, im lặng một lúc lâu:

"Có đói bụng không? Em chọn đi, anh mời khách."

Hồ Thiến Tây lắc đầu: "Em rất vất vả mới gầy xuống bốn cân đó."

Cô ấy đã ăn rau luộc và lòng trắng trứng trong rất nhiều ngày, giống như sáng nay cô ấy cũng chỉ ăn một quả trứng gà, bây giờ đã đói đến nỗi toàn thân rã rời, bước đi hư vô, cô ấy hi vọng đoạn đường sẽ ngắn hơn một chút để mình có thể trở về ký túc xá để luộc bông cải xanh tiếp thêm năng lượng.

Thịnh Nam Châu nhìn chằm chằm vào cô ấy, hai hàng lông mày tuấn tú nhíu lại, giọng nói không chút tình người: "Em cảm thấy em gầy đi thì Lộ Văn Bạch sẽ nhìn em nhiều hơn một cái sao?"

Rất nhiều thứ, thật ra bạn đã biết đáp án nhưng bạn lại muốn bịt tai thử một lần.

Hồ Thiến Tây không hề thích một Thịnh Nam Châu tàn nhẫn như vậy một chút nào.

Cô ấy chỉ có thể kịch liệt phản bác: "Đương nhiên là có, em cũng gầy đi rồi, trở nên xinh…"

Một trận gió to kéo tới, thổi bay những chiếc lá rụng rơi dưới mặt đất, từng tán lá cây lớn bên đường cũng bị thổi kêu rì rào, một cánh hoa lung lay rơi xuống đầu Hồ Thiến Tây.

Thịnh Nam Châu tiến lên một bước, khoảng cách giữa hai người lại xích lại gần nhau, đột nhiên giọng nói của Hồ Thiến Tây dừng lại, giương mắt nhìn cậu ta. Chàng thiếu gia hái cánh hoa trên đầu cô xuống, thu lại vẻ mặt không đứng đắn, giọng điệu nửa nghiêm túc:

"Tây Tây, em không cần phải biến mình thành bộ dàng gì cả, bởi vì em thế này cũng đã rất xinh đẹp rồi."

...

Khi Hồ Thiến Tây trở lại trường học, suy nghĩ vì sao Thịnh Nam Châu lại đổi tính, một Thịnh Nam Châu thường ngày luôn miệng thúi, lấy việc đả kích cô ấy làm niềm vui thế nhưng lại khen cô ấy xinh đẹp?

Cô ấy thất thần suy nghĩ, đột nhiên cảm giác đầu choáng váng, cả người mất khống chế ngã về một phía. Trước khi chìm vào hôn mê, một giọng nữ nôn nóng truyền đến: "Bạn học, cậu không sao chứ?'

...

Chu Kinh Trạch đang trên đường đi tìm Hứa Tùy, trong đầu hiện lên vài cảnh tượng giống như các đoạn phim ngắn.

Anh chưa bao giờ ăn hành và rau thơm, ghét tất cả mọi thứ có vị nồng. Ngày hôm đó khi ở canteen, Hứa Tùy có mời anh ăn cơm, cô nói "Một phần không hành và rau thơm", thì ra là gọi cho anh.

Anh không ăn hành và rau thơm.

Mà lúc đó Chu Kinh Trạch lại không chút để ý mà đã cho rằng cô cũng không thích ăn, cho nên sau đó khi hẹn hò, anh chưa từng nhìn thấy Hứa Tùy ăn hai thứ này.

Không phải không thích mà là vẫn luôn nhân nhượng anh.

Anh bưng vẻ mặt thương tích đi ra khỏi canteen, lúc đó toàn thân của anh đầy lệ khí, đáy lòng vô cùng bực bội, lúc trở lại trường học thì gặp phải

Hứa Tùy, cô đưa một chiếc băng keo cá nhân màu hường phấn cho anh.

Anh cần phải để bản thân phân tán lực chú ý cho nên thuận miệng hỏi Hứa Tùy đã ăn cơm hay chưa, nếu chưa thì cùng đi ăn với anh.

Lúc đó Hứa Tùy nói vẫn chưa, khi ăn mì còn bỏ thêm rất nhiều dấm.

Bây giờ nhìn lại, cô nói dối. Tối đó cô đã dừng bữa bên kia, vì để tâm trạng Chu Kinh Trạch dễ chịu hơn nên cô đã ăn cùng với anh thêm một bữa.

Trông có vẻ như cô ăn thật sự rất ngon miệng, nhưng thực ra là vì tác dụng của giấm có thể khiến cô nhồi nhét thêm đồ ăn vào trong chiếc bụng căng đầy của mình.

Nếu ngày hôm đó không gặp được Hứa Tùy thì Chu Kinh Trạch cũng sẽ gặp một cô gái khác và đi cùng họ.

Anh bước vào cuộc sống của Hứa Tùy giống như một cơn mưa to bất thình lình, vô tình nhưng mãnh liệt.

Cô lại rất cẩn thận, coi như bảo bối trân quý.

Hứa Tùy ôn tập ở thư viện đến tận khuya, thứ nhất là cô không muốn đến canteen để xếp hàng vào giữa trưa, thứ hai là do cuộc thi sắp diễn ra cho nên cô muốn dành nhiều thời gian hơn cho ôn tập.

Ngoài cửa sổ, một cơn gió ẩm thổi vào, Hứa Tùy nhìn thoáng qua thời gian, vậy mà đã là một giờ rưỡi rồi, cô vội vàng thu dọn sách giáo khoa đi xuống lầu.

Khi đi xuống sườn núi liền bắt gặp Vệ Du từ phía xa xa, cậu ta mặc một chiếc áo thun trắng có viết chữ và quần thể thao, trong tay còn ôm một quả bóng rổ có hình tam giác vàng, cả người tràn ngập hơi thở thanh xuân đầy sức sống.

“A, đàn chị Hứa!” Vẻ mặt Vệ Du kinh ngạc.

“Thật trùng hợp.” Hứa Tùy cười chào hỏi.

Sau khi chào hỏi xong, cô đang định đi lướt qua Vệ Du, không ngờ cậu ta gọi cô lại: “Đàn chị, em có chút việc muốn hỏi chị, có thể nhân cơ hội này nói chuyện được không.”

Sau lưng khu dạy học, một gốc cây xoài sinh trưởng vô cùng tươi tốt, bóng cây cắt vị trí hai người đứng thành hình chiếc ô. Vệ Du nắm cổ áo phe phẩy, hỏi:

“Đàn chị, em muốn hỏi chị là vì sao khi nhắn trên WeChat hỏi về vấn đề học tập thì chị trả lời liền nhưng gửi tin nhắn cá nhân thì chị lại không để ý tới em chứ?”

Hứa Tùy đã gặp được đủ người theo đuổi từ ngoài sáng đến trong tối, nhưng chưa từng gặp người nào thẳng thắn bạo dạn như Vệ Du, cô suy nghĩ một chút rồi thành thật nói: “Bởi vì tôi xem cậu như một đàn em, sau này có lẽ chúng ta còn trở thành đồng nghiệp nữa.”

Vệ Du cười gượng, cậu ta cũng không định từ bỏ, vừa muốn nói chuyện thì điện thoại trong túi Hứa Tùy lại phá tra tiếng chuông liên hồi, cô lấy ra xem thử nhưng không bắt máy.

Vệ Du liếc mắt một cái, điện thoại hiển thị ZJZ, ghi chú thật kỳ lạ, cậu ta nhìn Hứa Tùy, hỏi: “Nếu không chị nghe điện thoại trước đi.”

Hứa Tùy lắc đầu, ấn màu đỏ từ chối, giọng điệu cô nhàn nhạt: “Không phải người quan trọng gì.”

“Cậu có chuyện gì thì cứ nói đi.”

“Đàn chị, em thích chị, nghe ra rất mạo muội, lần đó ở viện nghiên cứu tâm lý của Quan học trưởng, khi chị tiến vào rất vội vàng, không cẩn thận đụng phải hồ sơ của một thực tập sinh, chị lập tức xin lỗi rồi giúp cô ấy nhặt đồ lên. Sau khi hội thảo kết thúc, chị liền rời đi, em còn cho rằng mọi chuyện cứ như thế kết thúc, không ngờ chị đã quay lại và tặng cho cô ấy

một chậu xương rồng nhỏ, hy vọng con đường sự nghiệp của cô ấy sẽ thuận lợi."

"Cho nên em liền nhất kiến chung tình với chị, tuy rằng…" Vệ Du đặt tay lên vai cô.

Khi Hứa Tùy định lên tiếng ngăn cản anh thì một giọng nói lạnh băng không chút kiên nhẫn truyền đến: "Tuy rằng cái gì?"

Hai người quay đầu nhìn sang, Chu Kinh Trạch đứng cách đó không xa, mặc đồng phục huấn luyện màu xanh xám, một tay đút vào túi quần, cơ bắp trên cánh tay vô cùng sắc nét, trong miệng anh còn nghiệm một điếu thuốc lá, mặt lạnh đi tới, không khí xung quanh như kiểu "Dám cạy góc tường ông đây thì chờ chết đi."

Sắc mặt anh nặng nề, cười nhạo một tiếng: "Tuy rằng cô ấy đã có bạn trai nhưng cậu không ngại làm tiểu tam?"

Chu Kinh Trạch cũng bị trình độ không biết xấu hổ của người này làm cho tức đến phát cười, một tay anh nắm lấy tay của Vệ Du đang đặt trên vai Hứa Tùy, dùng sức bẻ "Cụp" một tiếng, Vệ Du đau đến la to, anh tiếp tục lời nói vừa rồi: "Nhưng tôi để ý."

Giọng điệu anh vừa bá đạo lại kiêu ngạo, thong thả ung dung lặp lại, nói ra chữ nào, anh liền tăng thêm sức lực khiến Vệ Du đau đến mức chảy mồ hôi lạnh.

"Bởi vì cô ấy chỉ có thể là người của ông đây."

Vệ Du đau đến mức xin tha, đột nhiên Chu Kinh Trạch buông tay ra, anh lấy một điếu thuốc từ trong hộp thuốc ra, đầu ngón tay vuốt ve đầu lọc thuốc, giọng điệu không tốt lắm: "Cút đi."

Vệ Du đau đến nỗi khuôn mặt vặn vẹo, vội vàng trốn chạy, xem ra không dám liếc mắt nhìn Hứa Tùy một lần nào nữa. Chu Kinh Trạch chính là muốn để cậu ta nhớ kỹ cái đau này, muốn dạy dỗ Vệ Du một bài học.

Người của anh, người khác nhìn cũng không được.

Vệ Du đi rồi, không khí lâm vào trầm mặc. Mưa cuối cùng cũng rơi, vài giọt mưa tạt vào mặt đau rát, Hứa Tùy ôm sách không thèm liếc mắt nhìn Chu Kinh Trạch một cái, xoay người định rời đi.

Nhưng Chu Kinh Trạch lại giống như một tên vô lại, cô đi tới đi thì anh đi theo tới đó. Hứa Tùy đi về phía bên trái, Chu Kinh Trạch nắm lấy tay cô, đưa tới trước mặt anh. Cả người Hứa Tùy ngã vào trong lòng ngực của anh, tay để trước ngực anh.

Lông mi Hứa Tùy rung rinh, tóc mái trên trán cũng bị những giọt mưa xối ướt:

"Buông tay."

"Không buông." Chu Kinh Trạch cúi đầu nhìn cô.

"Anh có mua bánh dứa mà em thích, vừa ra lò, sữa cũng là hộp em thích, sau này anh sẽ nhớ kỹ em thích ăn hành và rau thơm, không thích ăn giấm." Giọng điệu của Chu Kinh Trạch chậm rãi, giống như đang hứa hẹn: "Đặt em vào trong lòng."

Hốc mắt của Hứa Tùy dần đỏ lên, vẫn như trước cô đi tới đây, toàn thân Chu Kinh Trạch liền giống như tường đồng vách sắt chắn trước mặt cô, trốn cũng trốn không thoát.

Hứa Tùy ôm sách bắt đầu đánh anh, sách vở rơi loạn xạ trên mặt đất, nước mưa xen lẫn dưới mặt đất, một giây sau liền thấm xuống. Không có sách, cô bắt đầu dùng chân đá Chu Kinh Trạch.

Hôm nay cô mang một đôi giày da mũi nhọn, đá vào người rất đau, Chu Kinh Trạch la lên một tiếng, sau đó ôm lấy cô không than một tiếng nào mà chịu đựng. Hứa Tùy dùng cả tay cả chân đánh anh, vừa đánh vừa không nhịn được mà rơi nước mắt.

Bàn tay to lớn đặt trên eo cô, Hứa Tùy bị chặn chạm tới vách tường đằng sau, Chu Kinh Trạch nhéo cằm cô, liếm sạch từng chút một nước mắt trên mặt cô.

Cánh môi dán vào nhau, hấp thụ, khuấy động lẫn nhau, hòa cùng với nước mắt mặn chát, yết hầu chậm rãi lăn lộn, nuốt vào trong.

Sau trận ướt át này, Chu Kinh Trạch cúi thấp cổ, chóp mũi thân mật cọ cọ trán cô, hai mắt Hứa Tùy đỏ ứng, trọng tiếng thở dốc nghẹn ngào mang theo vẻ tủi thân: "Anh bồi thường sách cho em."

"Anh sẽ bồi thường."

"Còn nữa, em không hề thích ăn đồ Nhật một chút nào, dị ứng với xoài nhưng mùa hè lại thích ăn sinh tố xoài."

"Anh sẽ ghi nhớ."

Chương 47: Đừng nhúc nhích, năm phút

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trong khoảnh khắc Hồ Thiến Tây té xỉu, Thịnh Nam Châu đang đứng cách đó không xa lập tức chạy tới, nhận lấy Hồ Thiến Tây từ trong tay người khác rồi bế cô ấy lên chạy như điên tới bệnh viện.

Thật ra từ lúc Thịnh Nam Châu đưa cô ấy tới cổng trường, cậu ta đã nhận ra sắc mặt của Hồ Thiến Tây không ổn cho nên dự định sẽ lặng lẽ nhìn cô trở lại ký túc xá để tránh trên đường đi cô ấy sẽ gặp tai nạn.

Không ngờ thật sự đã xảy ra chuyện.

Sau khi Thịnh Nam Châu đưa Hồ Thiến Tây ngất xỉu tới bệnh viện, đăng ký, truyền dịch, chờ Hồ Thiến Tây nằm trên giường truyền dịch xong, mọi thứ đều ổn.

Bác sĩ gọi Thịnh Nam Châu vào văn phòng, sắc mặt Thịnh Nam Châu trông vô cùng căng thẳng, hỏi: "Bác sĩ, cô ấy không sao chứ."

"Dựa theo tình hình trước mắt thì không có gì nghiêm trọng, tụt huyết áp." Bác sĩ đẩy gọng kính trên mũi: "Nhưng sau khi tỉnh lại phải khám sức khỏe tổng quát."

"Được, cảm ơn bác sĩ, nếu không có gì thì cháu ra ngoài đây." Thịnh Nam Châu đứng lên, lễ phép nói.

Thịnh Nam Châu vừa đứng lên định bước đi thì sắc mặt của bác sĩ liền thay đổi, chỉ vào chỗ ngồi bảo cậu ta ngồi xuống, ngón tay chỉ vào hồ sơ bệnh án của Hồ Thiến Tây, bắt đầu nói:

"Tình hình thân thể của bệnh nhân như thế nào, không phải cậu nên hiểu rất rõ sao? Thế mà cậu còn bắt bạn gái cậu giảm cân vì mình? Xã hội bây giờ là sao đây, còn theo đuổi vẻ đẹp gầy ốm sao?"

“Không phải, bác sĩ không phải cháu…”

Thịnh Nam Châu vừa định giải thích đã bị bác sĩ cắt ngang, ông ấy gõ bút máy lên bàn, giọng điệu hơi tức giận: “Còn nữa, cô gái kia cũng không mập mà, chỉ là mặt hơi tròn một chút, không phải trông rất đáng yêu sao? Nếu con gái của tôi mà tìm một người bạn trai như vậy, tôi sẽ liều chết với thằng đó...”

Đến cuối cùng, Thịnh Nam Châu vẫn ngồi lại chỗ đó, bị dạy dỗ hơn mười phút, còn phải phụ họa theo lời của bác sĩ: “Thật xin lỗi, đều là do cháu sai.”

“Có còn là con người không?” Bác sĩ chất vấn nói.

“Không phải, là rác rưởi ạ.” Thịnh Nam Châu chủ động mắng chính bản thân mình.

Vẻ mặt của bác sĩ cũng dịu đi một chút, dùng bút máy gõ lên tập hồ sơ màu xanh lam, giọng điệu trịnh trọng nói: “Tôi thật sự không hy vọng sẽ nhìn thấy những bệnh nhân vì giảm cân quá độ mà vào bệnh viện nữa.”

“Sẽ không ạ, sau này cháu sẽ không bao giờ để bạn gái mình giảm béo nữa.” Vẻ mặt của Thịnh Nam Châu ăn năn.

Sau khi dạy dỗ xong, Thịnh Nam Châu bước ra khỏi văn phòng bác sĩ với khuôn mặt đầy lệ khí, lửa giận rất vất vả mới kìm nén được nhưng khi nhìn thấy Hồ Thiến Tây tái nhợt nằm trên giường bệnh liền bốc cháy lên ngay lập tức.

Thịnh Nam Châu gọi cho bạn cùng phòng của Hồ Thiến Tây tới đây theo dõi cô sau đó thiếu gia trực tiếp chạy như bay trở về trường học của Hồ Thiến Tây. Thịnh Nam Châu tìm được lớp học của Lộ Văn Bạch, hỏi một người bạn học: “Lộ Văn Bạch của lớp các cậu ở đâu?”

Cô gái thấy người tới là một anh chàng đẹp trai liền cười nói: “Cậu ấy đang ở phòng thí nghiệm đấy.”

“Cảm ơn.” Thịnh Nam Châu gật đầu.

Thịnh Nam Châu không suy nghĩ gì đã vọt thẳng tới phòng thí nghiệm, đi được hơn mười phút, cậu ta vô tình ngước mắt nhìn lên, mừng rỡ đến nghiến chặt răng, cậu ta thật sự đã tóm được người.

Giữa trưa sấm chớp rền vang nhưng chỉ ào qua một trận mưa liền tạnh, vào hai giờ mười buổi chiều, mặt trời ló dạng lại một lần nữa, ánh nắng chói chang trên đầu, ánh mặt trời nghiêng nguyên một màu đỏ chiếu vào tòa nhà thí nghiệm, bóng đổ vào bức tường đối diện dưới dạng một khối lập phương vững chắc.

Lộ Văn Bạch ngồi trên bậc thềm phía bóng râm, trời nóng như vậy nhưng anh ấy vẫn không cởi áo blouse trắng trên người ra, dù vậy cũng không hề ra chút mồ hôi nào. Anh ấy ngồi ở phía đó, lưng thẳng tắp, dùng đầu ngón tay tái nhợt xé giấy đóng gói, đang chậm rãi ăn kimbap cùng một chai nước khoáng bên cạnh.

Thịnh Nam Châu định chạy qua, vừa đi được vài bước thì phát hiện có một cô gái đang đứng trước mặt Lộ Văn Bạch cách đó không xa nên cậu ta dừng lại.

Cô gái mặc một chiếc váy nhung màu đỏ, lộ ra chút da thịt nơi mắt cá chân, trắng như mỡ dê, làn váy đung đưa khiến cổ họng người khác phải ngứa ngáy, mái tóc buộc hững hờ lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn.

Là một gương mặt vô cùng quyến rũ.

Trông như một bậc thầy chỉn chu và tinh xảo từ sợi tóc đến kẽ chân.

Cô ấy cầm một lon coca trong tay, móng tay mắt mèo màu xanh đang gõ gõ vào thân lon, “cạch cạch cạch” nghe vừa đáng yêu lại to gan, nhưng đáng tiếc là Lộ Văn Bạch còn không thèm ngẩng đầu lên.

Cô gái không để tâm, nhìn anh ấy nói: “Anh à, thật sự không muốn đâu.”

Lộ Văn Bạch đang nhai kimbap, quai hàm chuyển động, coi cô gái như không khí. Thịnh Nam Châu thấy hai người bọn họ đã xong việc liền đi lên, giọng điệu không tốt lắm nói: "Lộ Văn Bạch."

Cô gái quay đầu nhìn sang phía phát ra âm thanh, nhìn thấy gương mặt của Thịnh Nam Châu lập tức huýt sáo, anh chàng ngầu lòi đầu đinh này trông khá đẹp, vì thế liền giơ tay ném đồ uống trong tay sang Thịnh Nam Châu, người phía sau nhận lấy theo bản năng.

"Nếu anh ấy không cần thì cho soái ca cậu đó."

Cô gái đặt hai tay sau lưng, không quay đầu lại mà rời đi, để lại một làn gió thơm mềm ấm, tản ra trong không khí một nước hoa L"Artisan nổi tiếng trong việc trộm hương hoa hồng.

Động tác nhai nuốt của Lộ Văn Bạch lại, nhướng đôi mi mỏng nhìn bóng lưng cô gái đang rời đi, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Thịnh Nam Châu không thèm quản chuyện giữa hai người bọn họ, sải bước đi tới, một tay nắm lấy cổ áo anh ấy, trầm mặt đục một quyền xuống, cả người Lộ Văn Bạch bị quật ngã ở thềm bậc thang, khóe miệng chảy ra tơ máu.

Một chiếc kimbap mới đặt bên cạnh bậc thang lập tức dính bụi không thể ăn được nữa. Dường như đôi mắt đen láy của Lộ Văn Bạch lộ ra tia tức giận.

Lộ Văn Bạch vùng vẫy đứng dậy, đấm Thịnh Nam Châu lại một quyền sau đó hai người lao vào đánh nhau thành một cục. Càng tức giận, người tự đa tình càng thêm áp lực trong lòng, đánh nhau càng dùng thêm sức.

Rất nhanh sau đó, Thịnh Nam Châu giành được ưu thế trong cuộc chiến này, cậu ta ngồi đè lên người Lô Văn Bạch, một cú lại một cú, lúc đầu Lộ Văn Bạch còn đánh trả lại, mãi cho đến khi cậu ta tức giận hét lên:

"Không thích thì mẹ nó cậu nói cho rõ ràng luôn không được sao?"

“Cậu có biết trên thế giới cũng sẽ có người ngu như cô ấy hay không, nghe xong những lời đùn đẩy vớ vẩn của cậu liền đi giảm béo, cuối cùng còn té xỉu phải nằm viện!”

Lộ Văn Bạch sững sờ, bàn tay đang nắm chặt tay Thịnh Nam Châu chậm rãi buông ra, cả người nằm ngửa trên mặt đất giống như bãi bùn, giọng nói nghẹn ngào: “Cậu đánh đi.”

Thịnh Nam Châu cười lạnh một tiếng, từ trên cao nhìn xuống người có vẻ mặt trắng giống như người bệnh đang nằm trên mặt đất, tức giận trong lòng càng nhiều hơn.

“Đi xin lỗi cô ấy, nếu không ông đây tiếp tục đánh cậu.” Thịnh Nam Châu thở phì phò, mồ hôi nhỏ giọt theo cằm xuống, nghĩ đến gì đó, giọng nói hơi khựng lại: “Có thích cô ấy hay không cũng phải tới bệnh viện nói rõ với cô ấy, tốt nhất giọng điệu của cậu nên tốt một chút.”

Lộ Văn Bạch giãy giụa đứng dậy, phun ra một ngụm nước miếng kèm theo máu sang bên cạnh, khóe môi đỏ thắm đột nhiên nở nụ cười: “Nếu tôi thích thì sao?”

Ánh mắt của Thịnh Nam Châu dừng lại, một lúc sau lại giả vờ như không có việc gì, giọng nói nhẹ đến mức chỉ mình cậu ta mới có thể nghe được: “Vậy thì thích cho tốt.”

Lộ Văn Bạch hừ châm biếm, không nói gì, cởi áo blouse trắng trên người ra rồi rời đi, đi được một nửa, anh ấy như nhớ tới gì đó, quay trở về lại một lần nữa, đoạt lấy lon coca trong tay cậu ta, đi tới cách đó không xa: “loảng xoảng” một tiếng ném vào trong thùng rác.

…

Những cặp yêu nhau sau một trận cãi nhau đều trở nên ngọt ngào hơn, Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch cũng không ngoại lệ. Cô có cảm giác Chu Kinh Trạch đã thay đổi, có kêu anh đi chơi thì gần như anh đều từ chối hết.

Đối phương hỏi: "Không phải chứ, sau khi kết thúc huấn luyện ông chủ Chu còn làm gì nữa sao?"

Chu Kinh Trạch nhấn điếu thuốc vào chậu hoa, một tiếng "xèo" vang lên, ánh lửa tắt lụi, giọng điệu anh vừa bằng phẳng lại vô sỉ: "Học tập với vợ tôi."

"Chậc, không giống các cậu, ăn không ngồi rồi, uống phỉ thời gian sống."

"Cuộc đời tớ chưa bao giờ nhiều lời như vậy." Đối phương tức giận đến mức cúp điện thoại."

Đệ nhất lãng tử dạo chơi nhân gian còn có mặt mũi đi nói người khác?

Mỗi buổi chiều nào Hứa Tùy không có tiết học đều sẽ đến thư viện học tập. Từ năm giờ rưỡi cho tới khi chiều, vào thời điểm hoàng hôn đẹp nhất, Chu Kinh Trạch kết thúc buổi huấn luyện, anh mặc một chiếc áo thun màu đen, xách theo một phần sandwich và sinh tố dâu tây, bước đi chậm rãi, đúng giờ xuất hiện tại thư viện lầu bốn của đại học y khoa.

Mỗi ngày anh đều sẽ mang đủ mọi đồ ăn đến đây, có khi là bánh bao nhân trứng sữa và trà sữa kiểu HongKong, ngày hôm sau lại là mì trộn cay biến thái mà cô thích ăn, bỏ thêm rất nhiều hành và rau thơm, không hề có dấm.

Thứ sáu, khi Chu Kinh Trạch xuất hiện ở thư viện còn phá lệ mà mang theo một cuốn sách tiếng Anh, Hứa Tùy liếc mắt nhìn mặt chữ trên đó, đặt bút xuống: "Anh muốn xuất ngoại sao?"

"Dự định, bọn anh đang là năm ba cộng thêm một năm, nếu sinh viên năm bốn muốn đến Mỹ thì còn phải huấn luyện một năm mới được coi là hoàn toàn đủ tiêu chuẩn." Chu Kinh Trạch do dự một chút rồi nói ra: "Nhưng sẽ về rất nhanh."

Trên thực tế, trình độ tiếng anh của Chu Kinh Trạch vô cùng lưu loát, anh làm điều này là bởi vì Hứa Tùy học tập quá chuyên chú, không cho

hôn cũng không cho sờ, anh y chang một đứa ngu ngốc ngồi bên cạnh không có chuyện gì làm nên đành phải tìm chút chuyện để làm.

Hứa Tùy gật đầu, cầm lấy bút đánh dấu lên sách một lần nữa rồi tiếp tục học. Chu Kinh Trạch lười nhác đạp chân lên thanh ngang trên bàn, đọc sách một hồi cũng cảm thấy nhàm chán nên tắt tiếng chơi hai trò chơi.

Sắc trời bất giác tối lại, hoàng hôn bên ngoài cửa sổ trải trên mặt bàn như bọc mật đường, Chu Kinh Trạch nhàn nhã dựa lưng vào ghế quay đầu nhìn Hứa Tùy.

Hứa Tùy mặc một chiếc áo len dệt kim màu vàng cam, tóc búi thành củ tỏi, trên trán có vài sợi tóc rơi xuống, cầm sách nhẹ giọng học thuộc lòng.

Chu Kinh Trạch lấy một viên kẹo bạc hà ra, nhướng mi chậm rãi quan sát người trước mặt, chậc, sao lại ngoan như thế.

Hứa Tùy đọc sách vô cùng chuyên chú, hoàn toàn không biết Chu Kinh Trạch đang nhìn mình, một lát sau lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vừa ngước mắt lên thì bắt gặp một đôi mắt thâm sâu đen nhánh.

Đôi mắt của anh vô cùng tối và sáng, khi tập trung nhìn vào một người đó sẽ vô thức hút người ấy vào bên trong. Tim Hứa Tùy không nhịn được đập loạn xạ, vội vàng dời tầm mắt tìm nước uống.

Một hộp sữa được đưa tới, Hứa Tùy ngước mắt nhìn, cắn ống hút trên hộp sữa ngay trên tay anh, hút lên vài ngụm sữa, kết quả lại có vài giọt sữa dính lên đôi môi hồng hào.

Yết hầu Chu Kinh Trạch lên xuống, tiến lại gần hôn lên môi cô, đầu lưỡi cuốn lấy sữa bò dính trên môi cô vào trong miệng, không chút suy nghĩ liền nâng tay lên, thong thả vuốt ve lỗ tai cô.

Đầu ngón tay lạnh lẽo cùng chiếc nhẫn bạc trên ngón tay anh cọ xát vào da thịt của Hứa Tùy như có như không, một lúc sau, nhiệt độ trên gương mặt cô tăng cao, vội vàng dùng tay đẩy anh ra, vì muốn đánh lạc hướng sự chú ý mà nói:

“Đúng lúc nghỉ ngơi một chút, trò này chơi như thế nào vậy?’

“Được thôi.” Chu Kinh Trạch không chút để ý mà trả lời.

“Rất đơn giản, mình vẽ vài con thẻ số và so lớn nhỏ, người thua phải trả lời một câu hỏi của đối phương.” Hứa Tùy nhân lúc giới thiệu kéo khoảng cách của hai người ra xa.

Chu Kinh Trạch nhướng mày, kịch bản này sao lại quen thuộc như vậy. Nhưng mà nếu tính... Người của mình, nên cũng nuông chiều.

Sau khi Hứa Tùy vùi đầu viết xong vài tấm thẻ số, xáo trộn trình tự các con số, để Chu Kinh Trạch rút một tấm.

Cô cũng lấy một tấm.

Mở lòng bàn tay ra, của Chu Kinh Trạch là Q đỏ, còn Hứa Tùy là tiểu vương, cô lập tức cười rộ lên, hai mắt cong lại, nhỏ giọng nói: “Viết một từ đơn thuộc về đối phương đi.”

“Về cái gì?” Chu Kinh Trạch hỏi.

“Chính là em là cái gì của hay đó, hoặc đại loại vậy.” Hứa Tùy nhỏ giọng nói.

Khuỷu tay của Chu Kinh Trạch chống lên bàn sách, xoay bút, nâng mi lên, giọng nói trầm thấp: “Bảo bối? Bà xã?”

Giọng nói của anh rất thấp, chỉ có mình Hứa Tùy mới có thể nghe thấy, nhiệt độ trên khuôn mặt cô liền tăng cao, nóng bỏng vô cùng. Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy, lại cỏ rất tự nhiên.

Bà xã... Sau này sẽ kết hôn sao.

Hứa Tùy nghiêm túc cúi thấp đầu xuống bàn viết từ đơn, còn dường như Chu Kinh Trạch đã viết xong sớm, còn lật úp tờ giấy lại rồi dùng bút đè lên trên.

Sau khi viết xong, Chu Kinh Trạch lấy tấm thẻ trong tay cô, vẻ mặt vốn dĩ đang cà lơ phất phơ lập tức ngẩn ra khi nhìn thấy từ trên đó. Từng nét bút của Hứa Tùy được viết vô cùng nghiêm túc:

First love

First love, mối tình đầu, vẻ mặt của Chu Kinh Trạch liền đứng đắn lại, giọng điệu nghiêm túc: "Vậy anh cũng phải cố gắng trở thành người cuối cùng của em."

"Còn của anh, của anh đâu?" Hứa Tùy tiến sát lại, vô cùng muốn biết anh viết cái gì.

Đúng lúc này, "bang" một tiếng đèn vụt tắt, Hứa Tùy có hơi không thấy rõ phương hướng, cả người đụng vào lòng ngực anh, đầu gối chạm phải bàn ghế, Chu Kinh Trạch dùng một tay ôm lấy vai cô, tay còn lại kéo ghế dựa ra, tránh cho cô bị va vào nó lần nữa.

"Có bị đụng trúng hay không?" Chu Kinh Trạch hỏi.

"Một chút." Hứa Tùy dùng giọng điệu buồn bực đáp.

Bất ngờ cúp điện nên bảo vệ cầm đèn pin đi tuần tra từng gian phòng một, thô giọng la to: "Các bạn sinh viên mau thu dọn đồ đạc, trường học cúp điện nên sẽ lập tức đóng của đấy."

Khi bảo vệ chạy tới, Chu Kinh Trạch đang ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương cho cô, vẫn ổn, không có gì nghiêm trọng, chỉ bị trầy một chút da mà thôi. Một chùm ánh sáng mạnh chiếu lại đây, toàn thân Chu Kinh Trạch che trước mặt Hứa Tùy.

Bảo vệ thò đầu ra từ cửa sổ hỏi: "Sao hai đứa còn chưa đi nữa? Lát nữa chú mà khóa cửa là hai đứa ở đây qua đêm đó."

"Thật xin lỗi, lập tức ra ngay." Chu Kinh Trạch xin lỗi cười nói: "Năm phút, thu dọn xong sẽ đi ra."

Bảo vệ thấy bộ dạng học sinh ngoan của Chu Kinh Trạch liền ra hiệu cho anh: "Năm phút đấy."

Chu Kinh Trạch vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: "Đi ra ngoài liền dẫn em đi xử lý chỗ trầy da."

"Vậy tấm thẻ của em đâu?" Hứa Tùy cứ suy nghĩ mãi, muốn biết anh đã viết cái gì.

Chu Kinh Trạch cau mày lại, cười nói: "Ồ, ban nãy anh không viết."

"Anh thật là phiền phức!" Hứa Tùy tức giận đến mức dẫm lên chân anh, tỏ vẻ sự bất mãn của mình.

Trên hành lang, Chu Kinh Trạch bật đèn pin trên điện thoại dắt cô xuống lầu, Hứa Tùy nhớ tới gì đó, vẻ mặt đau khổ nói: "Cúp điện rồi thì làm sao bây giờ, vẫn còn một số kiến thức chưa học."

"Đi ra ngoài." Chu Kinh Trạch nói.

Sau khi mọi người rời đi, xung quanh hoàn toàn chìm vào bóng tối, ánh trăng dần dần hiện ra sau các tầng mây, một tờ giấy nháp trên mặt bàn có ghi một hàng chữ rồng bay phượng múa, nhưng không có ai phát hiện ra:

The love of my life

Chương 48: Tôi, yêu, thích, bạn

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chu Kinh Trạch lấy điện thoại ra cúi đầu tìm kiếm gì đó, sau khi hai người bước ra khỏi cổng trường, đúng lúc có một chiếc xe trông rất ngầu lòi đang chờ bọn họ, khi hai người ngồi vào hàng ghế sau, anh lấy điện thoại ra rồi đặt khách sạn trên ứng dụng, ngón cái lướt lướt trên màn hình, lần đầu tiên cậu ấm nhà giàu lướt chọn toàn là các khách sạn có sao được đánh giá cao nhất, có cách trang trí đẹp nhất.

Hứa Tùy thò đầu nhìn qua, giá cả đắt đến mức khiến người khác phải líu lưỡi, lập tức đoạt lấy điện thoại của anh, vội vàng nói: "Em chỉ muốn học tập thôi, không cần phải chọn cái đắt như vậy đâu."

Ngón cái của Chu Kinh Trạch hơi dừng lại, ngẩng đầu cười như không cười nhìn cô, đưa điện thoại qua: "Được rồi, bà xã của anh còn biết tiết kiệm tiền cho anh nữa."

Hứa Tùy bị trêu chọc đến mức ngượng ngùng, cô nhận lấy điện thoại, nhìn tới nhìn lui trên ứng dụng, chọn một phòng trông không tệ lắm, giá cả phải chăng.

Xe chạy đến địa điểm, hai người bước xuống xe, Hứa Tùy tìm tới tìm lui dựa theo địa chỉ trên điện thoại, phát hiện có hơi lòng vòng, cuối cùng mới nhìn thấy khách sạn nằm bên trong một con hẻm, biển hiệu đề trên điện thoại khác với cái trước khách sạn này, đột nhiên cô có một dự cảm xấu.

Cảm giác như treo đầu dê bán thịt chó vậy.

Quả nhiên, sau khi bọn họ tìm được tới nơi, Hứa Tùy phát hiện đây là một khách sạn tốc hành cũ nát. Sảnh trước rất nhỏ, nhân viên lễ tân vừa ngáp vừa đưa thẻ cho bọn họ, Chu Kinh Trạch lễ phép nói "cảm ơn".

Nhân viên lễ tân nghe thấy giọng nói lập tức ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy gương mặt của Chu Kinh Trạch, đôi mắt liền sáng lên một chút, cả người như được tiếp thêm tinh thần: "706, đi thẳng tới thang máy, lên trên thì rẽ trái."

Sau khi tới phòng 706, quẹt thẻ phòng bước vào cửa, một đống bụi rơi xuống, vẻ mặt Chu Kinh Trạch như bị đóng băng, sau khi bật đèn, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, một chiếc giường, một cái bàn, một chiếc sô pha viền ren tím kiểu thập niên bảy mươi, bên trên còn có một cái ấm nước không có ổ cắm điện và hai cái ly.

Trong phòng tỏa ra một mùi mốc, Chu Kinh Trạch giơ tay sờ lên vách tường, có bị thấm nước. Hứa Tùy cầm hình trên mạng đối chiếu, phát hiện bị lừa vô cùng thảm khốc.

Cô biết Chu Kinh Trạch có bệnh thích sạch sẽ, nhăn mũi lại, nhỏ giọng: "Nếu không chúng ta đổi khách sạn khác đi."

Nói xong cô xoay người muốn đi nhưng Chu Kinh Trạch lại nắm lấy tay cô, phát ra tiếng cười nhẹ: "Cứ lấy cái này đi, nếu tiếp tục đi nữa thì em không thể học thuộc bài được đâu."

Hứa Tùy nhìn thoáng qua thời gian, lập tức bỏ túi xuống, lấy sách vở đặt trước bàn ôn tập. Chu Kinh Trạch chậm rãi đi theo sau, trong tay cầm theo một chiếc bật lửa, thỉnh thoảng ngọn lửa màu cam lại bùng lên, anh đang kiểm tra xem có camera ẩn hay không.

Con người của Chu Kinh Trạch chính là như thế, vẻ ngoài thì trông như lười nhát cà lơ phất phơ nhưng thật ra khi làm việc lại chắc chắn và đáng tin cậy.

Sau khi kiểm tra một vòng xung quanh không phát hiện ra gì, Chu Kinh Trạch kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Hứa Tùy, thấy bộ dạng nghiêm túc ôn tập của cô, lòng ngứa ngáy giơ tay nhéo mặt cô, nhướng mày:

"Thiếu tiền đến như vậy sao?'

Hứa Tùy nghe xong hơi chột dạ, liếm môi: "Đúng vậy."

Chu Kinh Trạch nhướng mi không nói gì, lấy ví tiền từ trong túi quần, rút ra một tấm thẻ, đưa tới trước mặt Hứa Tùy:

"Bạn trai của em có tiền."

Hứa Tùy ngẩng đầu lên khỏi đống sách vở, bắt gặp ánh mắt của Chu Kinh Trạch, nhận ra anh không hề nói đùa, lắc đầu: "Em không cần, em muốn tham gia cuộc thi để lấy tiền thưởng."

"Hơn nữa… Nói không chừng sau này anh còn phải nhờ em nuôi nữa đó." Hứa Tùy nói rất nhỏ.

Chu Kinh Trạch sững sờ một chút, bật cười thành tiếng, lòng ngực vui sướng mà run lên: "Được thôi, sau này ông xã sẽ chờ được em nuôi."

Hứa Tùy móc ngoéo tay với anh, Chu Kinh Trạch cũng không quấy rầy cô nữa, ngồi bên cạnh chơi điện thoại một lúc, ngại giường ở đây không sạch sẽ nên híp mắt dựa vào lưng ghế ngủ thiếp đi.

Hai tiếng sau, cuối cùng Hứa Tùy cũng hoàn thành tất cả, cô lắc lắc cánh tay của Chu Kinh Trạch, hai mắt sáng ngời: "Em ôn tập xong rồi, anh có thể giúp em dò lại một chút được không?"

"Được thôi." Chu Kinh Trạch trợn mắt, giọng nói lười biếng.

Hứa Tùy ngồi trên mép giường, Chu Kinh Trạch đạp chân lên thanh ngang, lưng dựa vào lưng ghế, lật xem cuốn sách "thần kinh sinh vật học" của cô, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Đoạn hai trang 45."

"Ở quốc gia của tôi…" Hứa Tùy nhớ lại một chút, đang định đọc tiếp, Chu Kinh Trạch lại lật sang trang khác, giọng điệu hơi dừng một chút, hỏi: "Trang 70, đoạn thứ hai từ dưới đếm lên, rối loạn thần kinh, một trong những chứng bệnh thần kinh, yêu..."

"Trang 72, ca bệnh ở đoạn thứ ba, chữ cái thứ sáu ở đầu."

Hứa Tùy bẻ đầu ngón tay đếm số, nói theo bản năng: "Thích."

Chu Kinh Trạch lật đi lật lại cũng không tìm được từ mình muốn thấy, "chậc" một tiếng, nói: "Ngôi thứ hai là gì?"

"Bạn."

"Ghép những chữ này lại với nhau." Chu Kinh Trạch hạ giọng, giọng điệu dỗ dành.

Hứa Tùy cho rằng Chu Kinh Trạch đang chơi trò chơi với cô, cố gắng hết sức kết nối với các câu hỏi trước đó của anh, cho nên từng chữ từng chữ một đáp án dần dần tuôn ra từ trong miệng:

"Tôi, yêu, thích, bạn."

"Anh cũng vậy."

Một giọng nói trầm thấp nhàn nhạt rơi xuống đỉnh đầu, Hứa Tùy hoảng hốt ngước mắt lên nhìn liền đụng phải một ánh mắt đen nhánh nặng trĩu, sau một lúc lâu mới dần hiểu được. Không biết vì sao, Hứa Tùy có hơi muốn khóc.

Ở bên cạnh Chu Kinh Trạch, vừa ngọt ngào lại vừa khổ sở, thường xuyên cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, nhưng khi không thấy anh lại cảm thấy thời gian thật lâu. Hứa Tùy cảm thấy điều mình ảo tưởng lớn nhất chính là được ở bên cạnh Chu Kinh Trạch anh.

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ mong đợi Chu Kinh Trạch sẽ nói thích cô.

Lúc này đây, Hứa Tùy có thể thấy được bản thân bên trong đôi mắt của anh.

"Anh phạm quy." Hứa Tùy hít mũi, mắt đỏ hoe.

Một bóng người cao lớn bao phủ cô, đôi môi của Chu Kinh Trạch đè lên môi cô, trằn trọc múi mát từng lần từng lần. Một tay Chu Kinh Trạch ôm

lấy đầu cô, dời môi xuống, dành ra một tay khác để cởi quần áo lót trên người cô xuống.

Ánh đèn trong phòng khách sạn mờ ảo, tông màu ấm, giống như một quả quýt bị lột vỏ, tản ra ánh sáng yên tĩnh.

Hứa Tùy muốn tắt đèn nhưng Chu Kinh Trạch lại không cho, anh ấn trán cô, thưởng thức từng nét biểu cảm của cô.

Ngoài trời đang mưa, bóng cây lay động, gió đập mạnh vào cửa phát ra tiếng bang bang bang.

Anh chỉ nhìn cô.

Giống như cả thế giới không hề liên quan gì đến hai người họ.

Hai người chỉ có nhau.

Ngoài trời mưa liên tục, nước lại từ bức tường thấm ra ngoài, lúc đầu rất chậm, sau đó lại nổi váng lớn trào ra ngoài, có một số mảng tường còn bị bong tróc. Cánh quạt điều hòa cũ kỹ phát ra tiếng kêu "ken két… ken két".

Kèm theo đó là tiếng gió vù vù, thế nhưng không thể thổi bay đi cái khô nóng lúc này được.

Hứa Tùy cảm giác trước mắt thật mơ hồ, toàn thân đau nhức, cô phát hiện Chu Kinh Trạch rất thích ấn lên xương sườn của cô khiến cô đau đến nhíu mày. Dù vậy cô vẫn có thể phân tâm nghĩ tới chuyện khác, nghĩ tới kỳ thi ngày mai của mình.

Thấy cô phân tâm, Chu Kinh Trạch cắn một ngụm lên môi cô.

Ánh mắt cô lập tức bắt gặp một đột mắt đen láy cùng dục vọng không chút che giấu.

Hứa Tùy lập tức cầu xin, giọng nói hơi khàn lại còn mang theo vẻ đáng thương: "Em... ngày mai em còn có cuộc thi."

Chu Kinh Trạch sửng sốt một giây, cười nhẹ một tiếng, thở ra một thơi từ trong lồng ngực, dường như đang bất mãn: "Chậc, ở bên cạnh anh còn có thể nghĩ tới chuyện khác, ông đây sẽ không để em làm chậm trễ chuyện này đâu."

…

Mưa tạnh.

Chu Kinh Trạch vẫn không chịu buông tha cho cô, ấn xương sườn của cô rồi nhìn cô chằm chằm. Như thể muốn khiến cô nhớ kỹ phút giây đau đớn này, nhớ kỹ người đàn ông ở trước mặt mình ngay lúc này là ai.

Giây tiếp theo, ngón tay cái của Chu Kinh Trạch vuốt đi những sợi tóc trên trán cô ra sau tóc, lông mi ươn ướt, cúi đầu nhìn cô: "Anh là ai?"

Hứa Tùy bị ép hỏi tới khó nhịn, không thể chống đỡ được đành buông vũ khí đầu hàng, nước mắt như sắp trào ra: "Chu Kinh Trạch."

Một tiếng "bịch" vang lên, quyển "Thần kinh sinh vật học" rơi trên nền nhà ẩm ướt. Máy điều hòa kiểu cũ trong phòng thổi luồng gió có hơi ngột ngạt hanh khô. Khi gió thổi qua, sách ào ào lật sang trang, cuối cùng dừng lại ở một bản vẽ thần kinh của con người.

Trong nhân thể học có một cách nói, nếu nhìn chằm chằm vào mắt của một người trong thời gian dài, nghe nói có thể thấy được tình yêu bên trong, đó là sự truyền tải thông tin trên các đầu dây thần kinh thị giác. Bạn nhìn thấy gì?

Rất thích bạn.

Tôi cũng như thế.

…

Mười hai giờ đêm, Hứa Tùy ngủ say bên cạnh anh, mái tóc dài như thác nước, lông mi nhắm chặt, ngoan ngoãn nằm giống như một đứa bé. Đầu

ngón tay của Chu Kinh Trạch xẹt qua tóc cô, khóe mắt tràn ra chút dịu dàng.

Nửa người trên anh không hề mặc gì, phía dưới chỉ mặc một chiếc quần đen đơn giản, rời khỏi giường hút một điếu thuốc.

Hút được nửa điếu, Chu Kinh Trạch lại đặt điếu thuốc xuống bàn bên cạnh rồi vào nhà vệ sinh. Đợi đến khi anh quay lại, bồn cầu trong nhà vệ sinh vẫn còn phát ra tiếng xả nước, điện thoại trên mặt bàn sáng lên.

Chu Kinh Trạch ngậm điếu thuốc, làn khói xám xịt thi thoảng lại tản ra từ môi anh, anh ấn mở điện thoại, trên thanh thông báo hiển thị có một tin nhắn được gửi đến, vừa nhấn vào, là Diệp Tái Ninh gửi tin nhắn tới: Chu, tớ về nước rồi, đây chính là điều bất ngờ lớn mà tớ đã nói với cậu. Đủ thú vị rồi nhỉ, đích thân trở về ăn sinh nhật cậu, bây giờ tớ đang ở 0 Giờ uống rượu với mọi người, cậu có muốn qua đây hay không?

Một mẩu tàn thuốc rơi xuống màn hình điện thoại, Chu Kinh Trạch híp mắt, dùng ngón cái hất nhẹ tàn thuốc đi, đánh chữ trên khung thoại, sau đó gửi đi: Mọi người cứ chơi đi, tôi đang ở với bà xã mình rồi.

Chương 49: Ôm cô đến bồn rửa tay

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, toàn thân Hứa Tùy không thể nào đứng vững được, cả người rã rời, cô dẫm chân trần lên sàn nhà, bước đi vô cùng gian nan.

Trong miệng Chu Kinh Trạch ngậm một điếu thuốc, chỉ mặc một chiếc quần thể thao đi tới, một tay ôm lấy Hứa Tùy vào trong lòng ngực, ôm cô tới bồn rửa tay, hầu hạ cô đánh răng rửa mặt.

Anh bóp kem đánh răng lên trên bàn chải đánh răng dùng một lần, giọng nói mát lạnh: "Mở miệng."

Hứa Tùy ngoan ngoãn mở miệng, sau đó cúi đầu làm bộ nghiêm túc nhìn khe hở trên bồn rửa tay màu xanh lá cây, cô vẫn không dám nhìn thẳng vào Chu Kinh Trạch.

Hai người ngủ chung giường cả một đêm, vừa nhắm mắt lại thì cô đã nhớ tới cảnh tượng điên loan đảo phượng đêm qua, nhớ tới thì mặt lập tức đỏ mặt tai hồng. Buổi sáng hai người còn ở cùng nhau trong không gian nhỏ hẹp này, cùng cởi ảo, cùng nhau đánh răng, thoạt nhìn trông bình thường nhưng lại không tầm thường.

Trong miệng Hứa Tùy có bọt vị bạc hà, đợi Chu Kinh Trạch vặn vòi nước đã rỉ sắt, dòng nước chảy được một chút lại ngừng, đôi mắt đen như nham thạch nhìn xung quanh khách sạn, vách tường của khách sạn cũ nát này còn bong ra từng mảng, anh lên tiếng, giọng điệu sâu xa:

"Chậc, lần đầu tiên này thật... khiến người khác phải khắc sâu ấn tượng."

Nói xong, Chu Kinh Trạch đi ra ngoài cầm vào hai chai nước khoáng cho Hứa Tùy rửa mặt, Hứa Tùy phun ra một ngụm nước, lúc khom lưng có cảm giác bụng nhỏ hơi đau.

Đều do tối hôm qua anh không hề tiết chế gì cả, giày vò cô tới nửa đêm.

Cô nhẹ giọng oán giận nói: "Cũng may là thi vào buổi chiều, đều tại anh cả đấy."

Trên mặt Chu Kinh Trạch nở một nụ cười nhạt, anh bóp chặt eo cô gái nhỏ đưa tới trước gương, giọng điệu chậm rãi, yết hầu lên xuống: "Em nên cảm thấy may mắn vì buổi chiều em còn phải đi thi, nếu không em đã ở ngay chỗ này một lần nữa rồi."

Đứng trước gương, cô sẽ chết đấy. Hứa Tùy sợ tới mức vỗ tay anh, chạy ra ngoài.

Sau khi dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, Chu Kinh Trạch dẫn Hứa Tùy ra ngoài ăn cơm, còn tự mình đưa cô tới trường thi. Sau khi Hứa Tùy thi xong, Chu Kinh Trạch vẫn đang đợi cô ở băng ghế dài bên ngoài.

Anh lười nhác dựa vào lưng ghế, lông mi vừa dài vừa đen rũ xuống, cầm điện thoại chơi sudoku. Các thí sinh lui tới không nhịn được nhìn về phía anh nhiều hơn một cái, nhưng đến cả mí mắt của Chu Kinh Trạch cũng lười nhấc lên.

Đột nhiên Hứa Tùy muốn dọa anh một cái, lặng lẽ vòng ra sau ghế anh, kẹp túi bút vào giữa khuỷu tay, giơ tay lên che mắt anh, cố tình thay đổi giọng nói: "Đoán xem tôi là ai?"

"Nhất Nhất." Giọng điệu Chu Kinh Trạch bằng bằng.

Hứa Tùy cảm thấy không thú vị gì cả, buông tay ra, lẩm bẩm nói: "Sao anh đoán được là em?"

"Trên người em có mùi sữa." Giọng điệu của Chu Kinh Trạch lười nhác, lộ ra vẻ lưu manh.

Hứa Tùy đỏ mặt, về phương diện này cô không thể nào thắng lại anh, dứt khoát chuyển đề tài: "Em cảm thấy lần này em làm bài không tệ lắm."

“Được rồi, dẫn em đi ăn.” Chu Kinh Trạch cười, giơ tay nhéo mặt cô.

Cuối tuần trôi qua, kết quả được công bố vào thứ ba rất nhanh, sau khi Hứa Tùy nhìn thấy mặt sau của giải nhất có viết tên mình, cuối cùng cục đá treo trong tim cũng rơi xuống.

Cô đã có tiền mua đồ mình muốn rồi.

Hứa Tùy lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Hồ Thiến Tây: Tây Tây, đại lý thu mua người Ý lần trước cậu nói kìa, mau gửi danh thiếp sang cho tớ đi.

Phía bên kia, ánh mặt trời chói chang chiếu rọi trên đầu, ve sầu kêu không ngớt, đám người Chu Kinh Trạch vừa hoàn thành khóa huấn luyện khẩn cấp một giờ, cả đám mồ hôi như mưa, trán phơi nắng đến nỗi nổi cả gân xanh.

Điều đầu tiên Chu Kinh Trạch làm khi trở lại ký túc xá chính là đi tắm nước lạnh, Thịnh Nam Châu vặn quạt tới mức lớn nhất, cánh quạt màu trắng quay vù vù nhưng cậu ta vẫn cảm thấy nóng.

Phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước ào ào, Thịnh Nam Châu vô cùng gấp gấp, đi tới gõ cửa hai tiếng, giọng điệu nóng nảy: “Người anh em, cùng nhau tắm đi.”

Chu Kinh Trạch: “?”

Nước lạnh đổ xuống từ vòi hoa sen, Chu Kinh Trạch giơ tay vuốt tóc ra sau đầu, gương mặt đen thui dính đầy bọt nước, đang nhắm mắt tắm rửa. Một tiếng “bịch” vang lên, Thịnh Nam Châu vô cùng lo lắng đẩy cửa đi vào.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Thịnh Nam Châu nghỉ đến một từ… thẳng thắn thành thật không dối trá.

“Không muốn chết thì ra ngoài.” Giọng điệu của Chu Kinh Trạch từ tốn.

Thịnh Nam Châu đoạt lấy vòi hoa sen tưới lên đầu mình, giọng điệu cậu ta rất tự nhiên, ngược lại còn cảm thấy Chu Kinh Trạch đang chuyện bé xé ra to: "Không phải chứ, từ nhỏ đến lớn hai đứa mình còn cùng mặc một chiếc quần rách đáy đấy, tắm một lần cùng nhau thì có làm sao đâu?"

Chu Kinh Trạch tắt vòi hoa sen đi, rút khăn tắm trên giá xuống quấn quanh người, giọng điệu chậm rãi lại giống như có như không khoe ra:

"Bây giờ khác rồi."

"?" Thịnh Nam Châu.

"Tôi phải thủ thân như ngọc vì bà xã." Giọng điệu của Chu Kinh Trạch hờ hững, ẩn ẩn hơi hơi vui sướng.

Thịnh Nam Châu trầm mặc ba giây sau đó mới phản ứng lại lời anh nói là có ý gì, mở vòi sen ra rồi phun mạnh vào người anh, Chu Kinh Trạch nhướng mày, trực tiếp nhào lên khóa cổ cậu ta, bọt nước văng tung tóe, hai người bắt đầu đánh nhau.

Cửa nhà tắm đóng chặt thỉnh thoảng lại phát ra tiếng bịch bịch, tiếng tức giận của Thịnh Nam Châu truyền qua khe cửa.

"Mẹ nó, Chu Kinh Trạch cậu không phải người."

"Cậu là đồ cầm thú!"

Hai người đánh nhau một trận trong phòng tắm, còn nhân tiện tắm rửa, khi Chu Kinh Trạch bước ra, tóc vẫn còn ướt, anh dùng khăn lông lau tùy ý trên đầu hai cái rồi tiện tay ném vào sọt quần áo bẩn.

Quạt trên đỉnh đầu chậm rì rì chuyển động, Chu Kinh Trạch cầm cốc nước đá trên bàn nhấp một ngụm, toàn thân lười nhác dựa lên sô pha lấy điện thoại ra xem bóng đá.

Thịnh Nam Châu ra sau, khi đi ngang qua chỗ ngồi của Chu Kinh Trạch còn dùng một chân đá vào ghế của anh, mí mắt Chu Kinh Trạch cũng

không hề nâng lên một chút nào, nói ra một chữ:

"Nói."

Thịnh Nam Châu kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Chu Kinh Trạch, hỏi: "Ninh Ninh trở về rồi, cậu cũng không tới."

"Có việc." Đôi mắt của Chu Kinh Trạch không hề rời khỏi điện thoại.

Thịnh Nam Châu gật đầu, nhân tiện còn nâng cằm anh lên, nói ra những lời mình đã nghẹn rất lâu: "Ai da, tính tình bây giờ của cậu là sao vậy? Định chơi đùa với Hứa Tuỳ sao? Trước đây cậu cũng quen khá nhiều bạn gái, có hồ đồ như thế nào thì người anh em này không nói cậu câu nào nhưng em gái Hứa không giống với người khác, em ấy rất tốt, là một cô gái ngoan, do mắt bị mù nên mới có thể coi trọng loại người cặn bã như cậu…"

Tầm mắt của Chu Kinh Trạch dán trên trận bóng đá trong màn hình điện thoại, Neymar vừa ghi được một quả, khán giả trong khán đài reo hò, âm thanh quá lớn, tầm mắt anh hơi ngừng một chút, ngón cái khẽ chạm rồi tắt video đi, hai tay gối sau đầu:

"Muốn mang cô ấy đi gặp ông."

Thịnh Nam Châu vẫn còn lải nhải ở kia, nghe thấy câu nói đó liền im bặt, vỗ vai anh: "Trâu bò thật đấy người anh em, tớ không còn lời gì để nói."

Ông ngoại của Chu Kinh Trạch là ai? Trước tiên không kể đến ông lão này lợi hại thế nào, điều quan trọng nhất chính là, ông ấy là người thân nhất của Chu Kinh Trạch trên đời này.

Từ trước đến nay cậu ta chưa từng thấy Chu Kinh Trạch dẫn cô gái nào ra mắt với ông.

Chậc, cuối cùng cũng có một ngày lãng tử quay đầu.

Được rồi, cậu ta cũng vô cùng bội phục.

Cuối cùng, Hứa Tùy đợi ở nhà của Chu Kinh Trạch, hai người cùng nhau đi ăn, dự định sẽ cùng xem một bộ phim điện ảnh, Chu Kinh Trạch co một chân lên sô pha, ấn điều khiển từ xa vào máy chiếu, hỏi: "Muốn xem phim gì? Em thích phim kinh dị?"

"Gần đây có xem nhiều phim về đề tài đó rồi, xem trinh thám giật gân đi?"

"Được." Chu Kinh Trạch cười.

Hai người sóng vai ngồi cạnh nhau cùng xem phim, trong nhà tối điện, chỉ có ánh sáng phát ra từ máy chiếu trước mặt. Hứa Tùy ôm gối xem vô cùng nghiêm túc, còn tâm tư của Chu Kinh Trạch lại không đặt vào bộ phim, ngón tay cuốn lấy một sợi tóc của cô, càng cuốn càng sâu, thỉnh thoảng lại cọ qua khuôn mặt cô.

Một khi một người giao mình cho bên kia, da thịt dán vào nhau, tai và thái dương sẽ thân mật, giao hoan dung hợp, không còn bất kỳ khoảng cách nào nữa, đối phương đã hoàn toàn thuộc về chính mình.

Cảm giác này thật khác biệt, trước nay anh chưa từng có.

Chu Kinh Trạch có một cảm giác kiêu ngạo và thỏa mãn.

Cô là người phụ nữ của anh.

Hứa Tùy xem rất nghiêm túc, cảm thấy đầu ngón tay của anh thật lạnh lẽo, chỉ khẽ chạm vào môi cũng khiến cô run rẩy, không bao lâu sau, cả gương mặt đều nóng lên, ngón chân căng thẳng co lại trên sô pha, phía sau lưng đổ ra một tầng mồ hôi mỏng.

"Anh... có phải đang nghĩ chuyện khác không?"

Hứa Tùy đẩy tay anh ra nhưng sức lực rất nhỏ, giống như muốn từ chối lại ra vẻ mời chào vậy, bàn tay to của người đàn ông hoàn toàn bao lấy cô,

xương ngón tay rõ ràng cộm vào người, không nhẹ không nặng nhéo vào lòng bàn tay, giống như có mang theo điện vậy, ngưa ngứa.

Chu Kinh Trạch quay đầu lại, thổi khí vào trong lỗ tai, ngứa đến tê dại, lười biếng cười: "Muộn rồi, đức hạnh của anh chính là như thế."

"Em vẫn chưa tắm." Lỗ tai của Hứa Tùy đỏ như tiết ra máu, đẩy anh ra, nhân lúc anh chuyên tâm liền vội vàng rời khỏi sô pha. Hứa Tùy nhanh chóng tiến vào nhà tắm, chỉ một lát sau, bên trong truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Hứa Tùy tắm rửa trong phòng tắm, nhớ tới việc ngày mai cô còn định đặt đồng hồ báo thức để đi lấy đồ trước khi chuyển phát nhanh gửi tới nhà. Nghĩ đến đây, điện thoại của cô vẫn còn ở bên ngoài.

"Chu Kinh Trạch, anh giúp em tìm điện thoại với." Hứa Tùy mở ra một khe cửa nhỏ, giọng nói mềm mại.

Chu Kinh Trạch híp mắt, chậm rãi trả lời: "Được thôi, kêu ông xã đi rồi anh giúp em tìm."

"Không thèm." Im của Hứa Tùy đập lệch một nhịp, "bang" một tiếng đóng cửa lại.

Bên ngoài không có một tiếng động nào, Hứa Tùy vừa nhìn bọt biển trên người vừa suy nghĩ, dường như cô có thói quen để điện thoại ở chế độ rung, có lẽ anh phải tìm một lúc lâu mới thấy.

Bọt biển trên cánh tay thon dài rơi xuống từng chút một, bên ngoài phòng tắm vang lên tiếng đập cửa "cốc cốc", rất có kiên nhẫn. Hứa Tùy vội vàng kéo khăn tắm xuống che đi bản thân, sau đó mới kéo cửa ra.

Chu Kinh Trạch dựa vào cửa, gương mặt đen nhánh đè nặng rất nhiều cảm xúc, không khí xung quanh xuống thấp, viết rõ hai chữ "khó chịu" lên trên mặt, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cô.

"Sao vậy?" Hứa Tùy ngẩng mặt lên nhìn anh.

Chu Kinh Trạch đưa điện thoại của Hứa Tùy tới trước mặt cô, đầu lưỡi liếm răng hàm sau: "Giải thích một chút đi nhỉ?"

Hứa Tùy vừa cầm lấy liền thấy, bên trên điện thoại của cô hiển thị hai cuộc gọi nhỡ của Chu Kinh Trạch, có ghi chú là: ZJZ.

Cô lập tức hiểu rõ vì sao Chu Kinh Trạch lại tức giận, nhưng có lẽ sau khi giải thích với anh về tâm trạng phức tạp của thiếu nữ xong anh cũng không hiểu nổi.

Hứa Tùy hít vào một hơi, một tay nắm chặt khăn tắm trước ngực, vô cùng ngoan ngoãn: "Bây giờ em lập tức sửa ngay."

Cửa bị kéo ra quá lớn, độ nóng từng chút tản đi, Hứa Tùy vô thức co rụt vai lại, tay cô đang dính nước nên lúc gõ vào màn hình mấy lần cũng chưa đánh được chữ nào.

Chu Kinh Trạch dựa vào cạnh cửa lười biếng nhìn cô, cô vừa ngâm nước ấm xong, toàn thân lộ ra một màu hồng nhàn nhạt, mịn màng giống như một quả vải vừa bóc, xương quai xanh trước ngực giống như hai cái trăng lưỡi liềm.

Dường như cô đang suy nghĩ nên đổi ghi chú gì cho Chu Kinh Trạch, đôi mắt mờ ảo tràn ngập rối rắm, đôi môi hồng căng mọng khẽ mở, cắn nhẹ lên ngón tay.

"Bịch" một tiếng, toàn thân Chu Kinh Trạch lách vào trong, ngăn trở tầm mắt của cô, duỗi tay kéo lấy khăn tắm trên người cô, đôi mắt đen nhánh cuồn cuộn cảm xúc, yết hầu chậm rãi lên xuống:

"Em cứ từ từ nghĩ đi."

Tiếng nước ào ào trong phòng tắm, sương mù từ từ lan tỏa, Hứa Tùy chỉ cảm thấy đau, xúc cảm vuốt ve truyền từ xương sườn cứ đau râm ran giống như bị kiến gặm, vừa đau lại mang theo khoái cảm hút máu, trong không gian nhỏ hẹp cô cảm thấy vô cùng khô nóng.

Nước vòi hoa sen vẫn chưa tắt, giọt nước đọng lên trên mặt gương rồi từ từ chảy xuống, nước ấm ào ào tuôn xuống mặt đất, cả căn phòng bốc đầy hơi khói.

Lông mi Chu Kinh Trạch ướt đẫm, giọng nói khàn khàn: "Chậc, mới chỉ xem được một phần ba bộ phim, vốn dĩ vẫn còn muốn ngồi trên sô pha xem xong nó."

"Bây giờ xem ra không còn cơ hội rồi." Chu Kinh Trạch nâng mi lên, mang theo vẻ chưa đã thèm.

Hứa Tùy cắn môi không rên một tiếng, nước mắt rưng rưng, Chu Kinh Trạch còn nhàn rỗi vớt điện thoại từ bồn rửa tay lên đưa cho cô, giọng điệu phất phơ:

"Em đổi thành cái gì vậy?"

Hứa Tùy không còn cách nào, mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: "Bạn… bạn trai."

Hứa Tùy bị anh nhìn chằm chằm phải sửa đổi ghi chú ngay tại chỗ, nhưng tay cô cầm điện thoại còn không xong, cả người chàng trai tiến về phía trước, dùng bàn tay to rộng dán lên lưng cô, ngón tay nhéo nhéo từng khớp xương của cô, dạy cô đánh chữ.

Không biết có phải do anh cố ý hay không, Hứa Tùy cảm thấy bản thân mình không một chút sức lực nào, trong một khoảnh khắc đó, đúng lúc có nước ấm từ vòi hoa sen tưới xuống, cô gật mình một cái, vừa nóng lại tê dại, run rẩy mà gõ hai chữ:

Ông xã.

Cuối cùng suýt chút nữa Hứa Tùy đã ngất xỉu vì nóng trong phòng tắm.

Ngày hôm sau, Hứa Tùy ngủ quên, ngủ tới khi mặt trời lên cao, lúc tỉnh lại phát hiện gối đầu bên cạnh không một bóng người. Đại nhân Khuê ghé

vào mép giường đang lười biếng phơi nắng, còn 1017 thì đang nhảy nhót trên giường, cuối cùng còn kéo tóc cô cắn tới cắn lui.

Hứa Tùy cứu vớt mái tóc dài của mình từ trong miệng con mèo béo, khoác áo khoác rồi rời giường. Tỉnh lại phát hiện Chu Kinh Trạch đã mua bữa sáng cho cô, còn để lại một tờ giấy - ra ngoài có việc.

Sau khi ăn xong một chút gì đó, điện thoại của Hứa Tùy đặt trên bàn cơm reo chuông, cô chạy ra sân mở cửa, ký nhận một đơn chuyển phát nhanh quốc tế.

Hứa Tùy vô cùng cẩn thận ôm nó vào trong, đi thẳng tới lầu hai, do dự một lúc liền đi vào gian phòng trống tận cùng bên trong góc lầu hai, cất đồ vào trong đó, dọn dẹp phòng lại một lần nữa, sau đó dành cả một buổi trưa sắp xếp nơi này.

Tám giờ tối, Chu Kinh Trạch về nhà đúng giờ cho mèo ăn, vừa mở cửa ra, phát hiện Hứa Tùy đang ngồi trên thảm, tựa lưng vào sô pha đọc sách.

Hứa Tùy ngẩng mặt lên khỏi cuốn sách, sau khi nhìn thấy ai tới, hai mắt sáng ngời: "Anh đã về rồi à?"

"Ừm, trở về cho mèo ăn." Chu Kinh Trạch cười, xách đồ ăn tới trước mặt cô.

Hứa Tùy buông quyển sách đi qua, khuỷu tay đặt lên bàn trà mở túi ra, phát hiện bên cạnh còn có một chiếc bánh kem nhung đỏ, trên mặt hiện lên hai má lúm đồng tiền:

"Ơ, sao đột nhiên lại mua bánh kem?"

Chu Kinh Trạch ngồi lên sô pha, mở giấy gói rs, đưa nĩa cho cô: "Trên đường nhìn thấy có người người đang xếp hàng nên nghĩ chắc là không tệ."

Hứa Tùy cắn một miếng bánh kem, hai má chuyển động, tựa như đang nhớ tới gì đó: "Đúng rồi, hình như máy chơi game hỏng rồi."

Chu Kinh Trạch đặt điện thoại sang một bên, đi tới cái tủ thấp, khởi động máy, gõ gõ ấn ấn, chuyển động vài cái nút, lên tiếng: "Anh lên lầu lấy thùng dụng cụ."

Hứa Tùy gật đầu, tiếp tục ăn bánh kem nhỏ, trên lầu không phát ra tiếng động gì, năm phút sau cô mới có phản ứng lại, lập tức xông lên lầu.

Hứa Tùy hoang mang rối loạn chạy lên lầu, trong lúc đó còn suýt chút nữa té ngã, khi tới gian phòng cuối cùng, phát hiện dưới chân Chu Kinh Trạch có một hộp dụng cụ màu đỏ, anh nhìn chằm chằm vào món đồ lập thể trước mặt.

Cô vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, vẫn tốt, đồ chưa bị anh mở ra, màn sân khấu sau lưng cũng chưa được vén lên.

"Gì đây? Quà sinh nhật của anh?" Chu Kinh Trạch bình tĩnh nhìn cô.

Hứa Tùy lắc đầu, giả vờ thản nhiên: "Không có, đó là chuyển phát nhanh của em."

Chu Kinh Trạch cười như không cười nhìn cô, giọng nói trầm thấp: "Mở ra đi, anh muốn xem."

Hứa Tùy đối diện với ánh mắt của Chu Kinh Trạch, giằng co ba phút thì bại trận, có lẽ là do món quà quá lớn nên rất dễ bại lộ, vẫn còn một tuần nữa mới tới sinh nhật thật sự của anh.

Hứa Tùy phồng má: "Được rồi, nhưng anh phải nhắm mắt lại. Chờ tới ngày sinh nhật của anh, em vẫn còn một món quà muốn tặng cho anh."

"Được." Chu Kinh Trạch.

Chu Kinh Trạch nhắm mắt lại, xung quanh phát ra tiếng sột soạt, sau đó nghe thấy tiếng Hứa Tùy mở hộp giấy, một lúc lâu sau, đột nhiên một tiếng "cạch" vang lên, đèn tắt, xung quanh chìm vào bóng tối.

“Anh có thể mở mắt ra rồi.” Hứa Tùy kéo ống tay áo của anh, giọng nói mềm mại.

Chu Kinh Trạch có cảm giác như mình đã đợi cả thế kỷ vậy, anh mở mắt ra, trên mặt vẫn treo nụ cười cà lơ phất phơ, đang định hỏi có phải cô muốn cầu hôn anh hay không mà chậm như vậy, đôi mắt lơ đãng đảo qua, nụ cười cứng lại, không nói nên lời.

Một ngọn đèn chiếu cảnh hoàng hôn dài với hào quang mandalaki được thắp sáng ngay phía trước, ánh sáng màu cam chiếu vào bức tường trắng đối diện, giống như một quả quýt thật to, chiếu sáng từng bức ảnh trên tường.

Ngay cả chính bản thân anh cũng không nhớ rõ những bức ảnh đó nữa, không biết Hứa Tùy đã kiên nhẫn như thế nào để lục tung tìm những tấm ảnh của anh trên mạng xã hội, có bức trông hình như là tìm được từ trang web chính thức, có hơi mơ hồ.

Bức ảnh lần đầu tiên chơi thi đấu bóng chày đạt giải quán quân, tham gia Olympic toán học và giành được vị trí thứ nhất và chụp cùng thầy giáo bạn bè. Còn có cả bức năm anh mười sáu tuổi, anh đã chụp một bức ảnh lưu niệm khi nhảy bungee trên cầu Navajo ở Mỹ. Khi mười bảy tuổi, lần đầu tiên anh biểu diễn ở trung tâm nhà hát lớn ở sảnh trung tâm nước ngoài.

Ở giữa trung tâm bức tường mặt trời lặn có một chiếc mô hình máy bay và tàu thuyền nhỏ - phi cơ G-58017.

Đó là chiếc phi cơ mà Chu Kinh Trạch và Cao Dương đã lái trong cuộc thi bay, cũng là lần đầu tiên anh thành công bay lên bầu trời.

Năm trước khi lái xe đưa cô tới ga tàu cao tốc, Hứa Tùy hỏi: “Vào kỳ nghỉ anh thường sẽ làm gì?”

Chu Kinh Trạch lái xe, giọng điệu không chút cố kỵ: “Trượt tuyết, nhảy bungee, đua xe, cái gì kích thích thì chơi cái đó.”

“Nhưng không phải những thứ này rất nguy hiểm sao?”

“Bởi vì anh không quan trọng, không có ai bận tâm nên chỉ có thể tiêu xài thời gian, nếu nghĩ lại việc một ngày nào đó có thể chết ngay trên dải hoàng hôn trên bầu trời cũng rất đáng giá.” Lời này của Chu Kinh Trạch có nửa thật nửa giả.

Những bức ảnh chụp này đều ghi lại mọi khoảnh khắc tuyệt vời và có ý nghĩa trong cuộc đời Chu Kinh Trạch, cùng với mô hình máy bay và tàu thuyền nho nhỏ ở trung tâm kia, Hứa Tùy dùng chính cách thức của mình nói với anh - cuộc đời của anh không hề lãng phí, con đường phía trước chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi.

“Sinh nhật vui vẻ, Chu Kinh Trạch.” Hứa Tuỳ nhẹ giọng nói.

Chu Kinh Trạch có hơi nói không nên lời, chỉ có thể nhìn cô cười, giọng điệu chậm rãi: “Đột nhiên muốn sống đến già cùng em.”

Sao lại có một cô gái ngu ngốc như vậy, khoảng thời gian trước vẫn luôn vất vả để giành giải nhất trong cuộc thi, cũng là bởi vì muốn nhận được tiền thưởng để mua quà, cô dụng tâm chuẩn bị chỉ vì muốn mang thứ tốt nhất tới trước mặt anh.

Hứa Tùy nở một nụ cười tươi, lặng lẽ cuốn lấy ngón tay anh, Chu Kinh Trạch cũng nắm tay cô lại, sức lực rất lớn, nắm vô cùng chặt, giống như đang bắt lấy thứ gì đó.

Hy vọng anh có thể bình an, kiêu ngạo tùy ý.

Sinh nhật vui vẻ, người em yêu nhất.

Chương 50: Trước đây cô ta từng theo đuổi cậu của tớ

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chu Kinh Trạch đưa Hứa Tùy trở lại trường học, đưa cô tới tận dưới lầu ký túc xá nữ. Hứa Tùy vẫn chúc ngủ ngon với anh như thường lệ trước khi rời đi, Chu Kinh Trạch gọi cô lại: "Nhất Nhất."

Hứa Tùy quay đầu lại, ánh mắt khó hiểu: "Hả?"

"Có muốn trở về với anh gặp ông hay không?" Khóe mắt Chu Kinh Trạch hiện lên chút ý cười, cúi đầu nhìn cô.

"Hả?" Lời này khiến Hứa Tùy hơi rở tay không kịp, sau đó lại cảm thấy phản ứng này của mình không đúng, vội vàng xua tay: "Không phải là em không muốn gặp ông của anh, em chỉ sợ ông ngoại sẽ không thích em."

Chu Kinh Trạch nhướng mày, cười như không cười nhìn cô: "Em cũng đã kêu ông ngoại rồi, sao lại không thích chứ?"

Hứa Tùy bị trêu đến đỏ mặt, Chu Kinh Trạch giơ tay lên sờ đầu cô, nghiêm mặt nói: "Anh thích thì họ cũng sẽ rất thích."

Cuối cùng Hứa Tùy vẫn gật đầu, khi trở lại ký túc xá cô vẫn rất vui vẻ, anh định dẫn cô đi gặp người nhà, bởi vì mọi thứ đều đang phát triển theo phương hướng rất tốt.

Chỉ còn năm ngày nữa là tới sinh nhật Chu Kinh Trạch.

Buổi tối khi rửa mặt xong, Hứa Tùy nằm lên giường, cầm điện thoại tìm xem các tiệm xăm gần trường học, cô dự định đi... xăm mình để làm quà sinh nhật cho Chu Kinh Trạch.

Hứa Tùy đã muốn làm việc này từ mấy tháng trước, dù sợ đau nhưng cô vẫn muốn lưu lại một ấn ký về anh.

Trước đây khi trượt tuyết ở sân Bắc Sơn, Chu Kinh Trạch nói điều anh cảm thấy tiếc nuối nhất sau khi lựa chọn trở thành phi công, chính là phải xóa đi những hình xăm trên tay.

Nên cô muốn xăm những hình xăm đã biến mất trên mu bàn tay anh trở lại, để anh vui vẻ.

Ngày hôm sau, sau khi lên lớp xong, Hứa Tùy tự mình đi vào cửa hàng xăm mình đã tìm được trên điện thoại, cửa hàng năm trong một con hẻm khuất cách trường một cây số.

Cửa tiệm làm một bảng hiệu bằng gỗ, bên trên viết cửa hàng hình xăm "Nhất Hoành", các ký tự sơn màu đỏ đã tróc đi một số chỗ qua bao mưa nắng.

Hứa Tùy vén tấm rèm cửa có khắc hình võ sĩ mèo bên trên, bước vào. Hình như chủ tiệm đang xăm mình cho người khác, tiếng người khách hàng kêu la như giết heo truyền qua từ một tấm màn trúc, sợ tới mức khiến cô hơi run lên.

"Chậc, nếu cậu còn la to hơn, khiến tay tôi run thì có lẽ còn đau hơn nữa đấy." Một giọng nữ không kiên nhẫn truyền đến."

Cô gái nhỏ ở quầy lễ tân rót cho Hứa Tùy một ly nước, vẻ mặt xin lỗi:

"Hôm nay hơi bận, xin cô chờ một chút."

Hứa Tùy gật đầu, ngồi trên sô pha đợi chủ tiệm ra. Đợi khoảng một tiếng đồng hồ, một người đàn ông to cao, mặt mày như tro mà đi ra, lúc quét mã trả tiền còn suýt chút nữa té ngã.

Người đi rồi, chủ tiệm mới thong dong đi ra, khi Hứa Tùy nhìn thấy gương mặt của cô ấy thì lộ ra vẻ kinh ngạc. Thế mà thợ xăm lại là một cô gái, độ khoảng ba mươi, trông rất xinh đẹp lại quyến rũ.

Chủ tiệm mặc một chiếc váy, đôi môi đỏ cắn điếu thuốc lá bạc hà của nữ, thấy Hứa Tùy đang ngồi trên sô pha liền lấy điếu thuốc xuống, hỏi:

“Xăm hả?”

“Vâng.” Hứa Tùy gật đầu.

“Hình vẽ gì?”

Bà chủ tới bên cạnh Hứa Tùy ngồi xuống, cô ngửi được mùi hương hoa hồng thoang thoảng bên cạnh, lấy điện thoại mở ảnh chụp cho chủ tiệm xem.

Sau khi nói xong câu đó, không khí giống như đông cứng lại một giây.

“Trông giống như hình xăm của nam vậy.” Đôi môi đỏ của chủ tiệm khẽ mở, giọng điệu có chút ẩn ý, một lúc lâu sau mới chuyển lời: “Xăm ở đâu?”

Hứa Tùy suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngay chỗ xương sườn.”

“Phía dưới ngực sao? Kim đâm vào lớp da trên xương sườn sẽ có hơi đau đấy.” Bà chủ nhắc nhở.

Ánh mắt của bà chủ đảo qua, cô gái trước mắt để tóc dài tới eo, làn da trắng nõn, hai mắt đen láy trông rất sạch sẽ, bên cạnh còn đặt một số quyển sách giáo khoa, vừa nhìn là biết một cô gái ngoan.

Các khách hàng ở đây muốn xăm cái gì, xăm ở đâu, cho dù là xăm ở dưới hậu môn, cô ấy cũng không chớp mắt lấy một cái. Nhưng vừa nhìn là biết cô gái trước mắt này là một học sinh ngoan, quá ngoan khiến người khác sinh lòng trắc ẩn.

“Thật sự muốn xăm ở chỗ xương sườn đó sao?” Bà chủ lại một lần nữa xác nhận.

Hứa Tùy hít một hơi vào, tuy rằng có hơi sợ nhưng cô vẫn kiên định gật đầu: “Ừm, xăm ở chỗ xương sườn đó.”

Mỗi một lần giao hợp, Chu Kinh Trạch đều thích đè lên chỗ đó làm, bắt cô hải mở mắt ra, trong sự đau đớn và khó nhịn mà bá đạo cường thế muốn

cô nhớ rõ anh là ai.

Cô muốn nhớ kỹ phần thích này.

Cuối cùng bà chủ cũng gật đầu, Hứa Tùy đi vào phòng với cô ấy, cởi áo đến chỗ bụng nhỏ, thợ xăm mình ngồi trên ghế gây tê cho cô, sau khi định hình xong thì cúi người bắt đầu xăm mình lên lớp da ở phần xương sườn.

Vào khoảnh khắc kim đâm vào da, hai hàng lông mày của Hứa Tùy nhíu chặt lại, kêu lên một tiếng. Trôi qua bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng xăm hình xong.

Hứa Tùy ngồi trên giường chậm rãi mặc quần áo vào, cô đưa lưng về phía thợ xăm, một đường gờ bóng loáng ở giữa kéo dài xuống phía dưới, hai khối xương phía sau lưng giống như một con bướm sắp vỗ cánh bay đi.

Bà chủ sau khi dặn dò cô xong, quét mắt nhìn sang, dáng ngực cô rất đẹp, giống như hai trái đào mật, trắng nõn, phần sườn bên dưới cũng là chỗ xương sườn mà những hình xăm vừa được xăm lên, trên làn da mịn như ngọc bích, có một vẻ đẹp phản nghịch.

"Ngực cô rất đẹp." Bà chủ chân thành khen ngợi,

"Cảm ơn."

"Hy vọng cô sẽ không hối hận." Cô ấy chỉ vào hình xăm tại một nơi đẹp như vậy.

Động tác mặc quần áo của Hứa Tùy cũng đông cứng lại, lắc đầu: "Sẽ không."

Khi Hứa Tùy mặc xong quần áo bước ra ngoài thanh toán, bà chủ lại cắn một điếu thuốc lá bạc hà, đưa cho cô một lọ thuốc rồi nói: "Cẩn thận đừng để chỗ đó chạm vào nước, sẽ khiến miệng vết thương bị nhiễm trùng. Một tuần sau vảy bong ra là ổn rồi."

"Được, cảm ơn."

Hứa Tùy bước ra khỏi ngõ nhỏ, ánh mặt trời có chút nóng, cô giơ tay che đi mặt trời theo bản năng, bụng cũng khẽ kêu đói. Cô vừa định đi tìm một quán mì thì dị động phát ra tiếng "ting ting" là tin nhắn do Hồ Thiến Tây gửi tới:

"Tùy Tùy, cậu có biết Diệp Tái Ninh đã trở lại không?"

Mí mắt Hứa Tùy giật giật, Tái Ninh, Diệp Tái Ninh? Chính là lúc trước khi cô gửi sai tin nhắn, Chu Kinh Trạch nghĩ nhầm cô là Diệp Tái Ninh, là cô gái đã phá lệ khiến anh tức giận sao?

Sợ Hứa Tùy không biết người này, Hồ Thiến Tây lại chia sẻ trang mạng xã hội của Diệp Tái Ninh sang. Ánh mặt trời vô cùng chói chang, Hứa Tùy đi tới chỗ bóng râm, bấm vào trang chủ của cô ấy.

Mạng xã hội của Diệp Tái Ninh có hơn hai trăm vạn fans, tên là Emily, phần tóm tắt công việc có ghi là: Người mẫu, họa sĩ nghiệp dư, sống ở Anh quốc, phía sau còn để một email liên hệ công việc.

Hứa Tùy dựa lưng vào vách tường, ngón cái vuốt xuống, trang chủ của Diệp Tái Ninh chia sẻ những tạp chí cô ấy đã chụp, tranh sơn dầu tự vẽ cùng với một số triển lãm nghệ thuật được mở.

Từ trang mạng xã hội của cô ấy, có thể thấy được Diệp Tái Ninh là một người mẫu có chút danh tiếng, với chiều cao 1m78, đôi mắt thon dài quyến rũ, tròng mắt là một màu hổ phách thuần, giống như một miêu nữ model.

Vẫn là kiểu người đẹp ngự tỷ.

Hứa Tùy lướt đến tin tức mới nhất của cô ấy, tầm mắt liền dừng lại. Diệp Tái Ninh chia sẻ một tấm hình, không có bất kỳ dòng chú thích gì, ảnh chụp cho thấy cô ấy đang tham gia một bữa tiệc rượu nhỏ riêng tư.

Bên trên bàn bày ra rất nhiều loại rượu, đôi tay của một chàng trai bên phải đang cầm chén rượu chiếm mất hai phần ba bức hình, cổ tay có đeo một chiếc đồng hồ bạc, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài sạch sẽ đang đặt trên ly thủy tinh trong suốt.

Chính giữa phần ngón tay cái và ngón trỏ có một nốt ruồi đen.

Những bình luận phía dưới đều là các câu như "Cầu chị gái gửi ảnh chụp" "Mùa hè Emily cũng muốn vui vẻ" nhưng Diệp Tái Ninh không hề trả lời lại.

Chỉ có một câu: "Tay của chàng trai này thật đẹp, là bạn trai thần bí sao?

Diệp Tái Ninh lạnh lùng trả lời một cách nghịch ngợm: "Bí mật, hi~"

Thì ra tối hôm qua sau khi Chu Kinh Trạch đưa cô trở vềtrường học thì đi tụ hội, lông mi Hứa Tùy run rẩy, đúng lúc này, thanh tin nhắn hiển thị có một tin nhắn được gửi tới, là của HồThiến Tây:

"Tùy Tùy, tớ cũng chỉ mới biết cô ta đã trở vềnước, trước kia cô ta đã từng theo đuổi cậu của tớ, hai người tới bây giờ vẫn khá thân, cậu nên để ý tới cậu tớ nhiều một chút. Đương nhiên, cũng có thể là do tớ đa nghi, có lẽ cậu của tớ sẽ nói với cậu."

Thì ra hai người còn có mối quan hệ như vậy, Hứa Tùy không biết nên trả lời lại như thế nào nên đóng khung thoại đi. Cô cũng cảm thấy, Chu Kinh Trạch sẽ chủ động nói với cô vềngười này.

Đáng tiếc, Chu Kinh Trạch vẫn liên lạc với cô giống như ngày thường, không hềđềcập một câu nào tới Diệp Tái Ninh. Hứa Tùy cũng không nói gì thêm, hai người hẹn nhau tối thứ sáu sẽ đi ăn cùng nhau, Hứa Tùy bảo anh cùng đi mua quà gặp mặt ông.

Chu Kinh Trạch dẫn Hứa Tùy tới một quán trà cũng có phục vụ thức ăn kiểu Hong Kong, sau khi đồăn được dọn lên, Hứa Tùy dùng dao nĩa cuộn một ngụm mì đưa vào trong miệng, hai má phình to: "Ông ngoại của anh thích gì vậy, cờ tướng, trà?"

Chu Kinh Trạch ngồi bên phía đối diện, rút ra một tờ khăn giấy cúi người lau đồăn dính trên miệng cô, cố ý trêu chọc cô: "Em đưa phi cơ cho ông ấy đi, ông ấy thích."

“A, em không có nhiều tiền như vậy.” Hai mắt Hứa Tùy mở to: “Nhưng em có một chút tiền thưởng, đưa mô hình máy bay và tàu thuyền được không?”

Chu Kinh Trạch nghe vậy liền nhéo nhéo mặt cô, sắc mặt hơi tối rồi mở miệng: “Em chỉ có thể tặng cho anh.”

“Vậy chúng ta mau ăn xong rồi đi dạo đi.” Cuối cùng Hứa Tùy nói.

Tám giờ, Hứa Tùy cắn ống hút trong cốc trà sữa, nhẹ nhàng hút tới cuối cùng, phát ra tiếng chụt chụt. Chu Kinh Trạch ngồi đối diện cô, đã ăn xong lâu rồi.

Hứa Tùy buông cốc xuống, cười nói: “Em ăn xong rồi, chúng ta thôi.”

Chu Kinh Trạch gật đầu, cầm lấy bật lửa và thuốc lá trên bàn, điện thoại đặt một bên phát ra tiếng ong ong, anh nhìn thoáng qua thông báo người gọi tới, nhíu mày lại nhưng vẫn cầm điện thoại đặt lên tai, mở miệng: “Alo.”

Đầu dây bên kia loáng thoáng truyền tới giọng nữ, Hứa Tùy rũ mi, nắm chặt làn váy theo bản năng. Chu Kinh Trạch cầm điện thoại, lười biếng trả lời: “Vừa ăn xong.”

“Ừm.”

“Bây giờ?” Chu Kinh Trạch nhướng mi liếc mắt nhìn Hứa Tùy, do dự trong chốc lát: “Cậu chờ ở đó đi.”

Chu Kinh Trạch nghe điện thoại xong, giơ tay kêu người phục vụ lại đây tính tiền, đồng thời quay đầu nói chuyện với Hứa Tùy, giọng nói mát lạnh: “Nhất Nhất, anh có một người bạn có việc, lần sau sẽ đi mua quà với em.”

Anh đứng dậy, cầm lấy tờ bill người phục vụ đưa tới, vươn một bàn tay sang sờ đầu cô rồi rời đi ngay lập tức. Ngay sau đó, mùi hương bạc hà quanh quẩn ở chóp mũi dần biến mất.

“Nhưng mà…” Hứa Tùy nhìn bóng lưng anh rời đi, lời nói còn chưa nói xong nghẹn ở cổ họng, trên đỉnh đầu vẫn còn độ ấm do anh mơn trớn.

Mùa hè thường hay tối sớm, đến buổi tối, hộp đèn ven đường sáng lên khiến bầu trời trở nên xanh thẫm. Hứa Tùy ngồi trong nhà hàng, nhìn ra ngoài cửa sổ, đài phun nước ở quảng trường phun ra đủ loại hình dáng nước khiến bọn trẻ vừa chơi vừa la hét.

Bên ngoài quảng trường, có một đôi tình nhân trẻ đi tới trạm cửa sổ đồ ngọt của McDonald, mua hai cây kem, chiếc thứ hai nửa giá, họ lần lượt nếm thử một ngụm mùi vị của que kem đối phương sau đó nhìn nhau cười, sự ngọt ngày trong đáy mắt như sắp hòa tan lẫn nhau.

“Nhưng mà… em không thể là lựa chọn đầu tiên của anh sao?” Hứa Tùy lẩm bẩm một mình, trong mắt lộ rõ vẻ mất mát.

Chương 51: Chúng ta dừng lại đi

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hứa Tùy đi ra ngoài mua kem, rồi lại lang thang vô định khắp nơi một hồi, sau đó cảm thấy nhàm chán nên tìm một chiếc ghế đá dài ở quảng trường ngồi xuống, lẳng lặng mà ăn xong cốc kem vị muối biển trong tay. Thời gian trôi qua thật lâu cô mới bắt xe trở về trường học.

Suốt một buổi tối, cô vẫn chưa nhận được bất cứ tin nhắn nào từ Chu Kinh Trạch.

Ngày hôm sau, Hứa Tùy dậy khá sớm, rửa mặt xong liền đi một chuyến tới thư viện, 10 giờ quay lại lớp học, giữa trưa cơm nước xong thì trở về phòng ký túc nghỉ trưa.

Cô nằm ở trên giường, cầm điện thoại ra tùy tiện lướt vài cái, ngón tay cứ vô thức ấn vào vị trí ứng dụng mạng xã hội, tìm kiếm trang mạng xã hội của Emily, lập tức hiển thị Diệp Tái Ninh đã cập nhật một vlog.

Không, ở thời đại này còn chưa xuất hiện cái từ này, phải nói là cô ấy chia sẻ một đoạn video ngắn hằng ngày. Hứa Tùy vừa click vào đã thấy, là tổng hợp sinh hoạt hằng ngày của cô ấy trong gần một tuần đây, tổng cộng cũng khoảng tám phút.

Video chia sẻ về cuộc sống thường ngày trên các tạp chí chụp ảnh của Diệp Tái Ninh, các buổi triển lãm mà cô ấy đi xem, các cảnh quay cắt ra, còn có các bữa tiệc khác nhau mà cô ấy từng tham dự. Hứa Tùy tinh mắt nhìn thấy một chàng trai xuất hiện thoáng qua lúc năm phút ba mươi giây trong video, tuy chỉ là một bên sườn mặt ở góc màn hình trong ba giây. Cậu chàng kia ngồi trên ghế mà cười nhạt, anh đang cúi đầu châm điếu thuốc, tay khép lại che đi ngọn lửa màu cam, sóng nước từ bể bơi phía sau ập tới khiến anh trở thành một người hư hỏng, một Chu Kinh Trạch tản mạn không chịu gò bó.

Hình ảnh đột ngột vụt qua, tiếp theo chính là bức tranh sơn dầu về cuộc sống hằng ngày của Diệp Tái Ninh, cô ấy mặc chiếc quần đùi màu lam, trên đầu đội một chiếc nón vành nhỏ, chóp mũi bị dính một chút màu sơn rực rỡ, người vừa tài hoa lại vừa mỹ lệ.

Cuối cùng, vài phút cuối còn có mấy dòng chữ: 'Uống rượu hơi nhiều, phải đến bệnh viện, cũng may tôi còn có bạn.' Hứa Tùy nhìn thoáng qua ngày tháng trong video, là tối hôm qua, có lẽ là lúc Chu Kinh Trạch tiễn cô đi.

Màn hình lại bị cắt, chuyển tới cảnh sáng sớm, bên ngoài bệnh viện còn đang lất phất mưa phùn, một tầng sương mù trắng như sữa bao phủ khắp cây. Ngày hôm sau Diệp Tái Ninh rất nhanh đã được ra viện, cô ấy một đường vẫn luôn đi phía trước, bên cạnh cô hình như có một người đi theo, nhưng cũng không làm gì.

Diệp Tái Ninh nhìn ống kính nói: "Tôi nhìn thấy phía trước có bán xíu mại, thơm quá đi, đã lâu chưa được ăn rồi."

Nói xong, cô giơ điện thoại quay mình đi ăn sáng tại một cửa hàng, mua hai miếng xíu mại và một ly sữa đậu nành, lúc trả tiền, người bên cạnh lại cất tiếng: "À, tôi mượn điện thoại của anh được không, tôi còn phải quay video."

Người bên kia đưa điện thoại cho cô, bàn tay to lớn, từng đốt ngón tay hiện lên rõ ràng, trên bụng ngón cái còn có một lớp vết chai mỏng.

Trái tim Hứa Tùy thắt lại một chút. Nếu có thể nói cô không quen biết đôi bàn tay này thì tốt biết bao.

Chỉ mới mấy ngày trước, đôi bàn tay với các khớp xương rõ ràng này còn đè liên tục lên xương sườn cô, mồ hôi hai người chảy cùng một chỗ triền miên bên nhau.

Tay Diệp Tái Ninh cầm điện thoại, ống tay áo bị vén lên trên, cổ tay mảnh khảnh để lộ một chiếc đồng hồ màu bạc, sau đó cô ấy trả tiền thành công, màn hình hiển thị số tiền phải trả.

Chiếc đồng hồ này lúc trước vẫn còn đeo trên tay Chu Kinh Trạch, thời điểm hai người còn ngủ chung, khi đó cô có nhìn nó vài lần, anh còn tháo xuống đưa cho cô chơi.

Hứa Tùy sợ lại phải nhìn thấy chuyện không nên thấy gì đó, cô cuống quýt tắt video đi, nước mắt cứ một giọt lại một giọt rơi trên màn hình điện thoại, tầm mắt đằng trước của cô giờ đây chỉ còn là một mảnh mơ hồ. Hứa Tùy cảm thấy dạ dày mình đau xót, rất muốn ói.

Cô vẫn chưa gặp Diệp Tái Ninh, vậy mà đã thua rồi.

Lương Sảng nằm trong phòng ngủ xem phim, bỗng nghe được tiếng khóc nức nở cực kỳ nhỏ, vội vàng tắt ipad đi, bày ra vẻ mặt khiếp sợ: "Tùy Tùy, cậu làm sao vậy?"

"Không sao." Hứa Tùy cười nhưng nước mắt vẫn rơi, hốc mắt đỏ lên, nhẹ giọng nói: "Là do giữa trưa ăn cơm cay quá thôi."

Đến nỗi trong chốc chốc cô lại cảm thấy tim nhói lên.

Buổi chiều, Hứa Tùy lên lớp xong đã chạy ngay đến cửa hàng tiện lợi ngoài trường để mua một gói lẩu Oden, lúc đi qua sân bóng rổ, đột nhiên một tràng hò hét cổ vũ nổi lên.

Hứa Tùy không thể không dừng chân lại rồi qua bên đó xem. Vừa đến mùa hè, bóng râm tà tà đổ xuống, trên sân bóng rổ có rất nhiều người. Nam sinh vung cánh tay chụp lấy quả bóng rồi chạy nhanh trên sân, nữ sinh cắn một miếng kem đậu xanh, sau khi nhìn thấy chàng trai mình thầm mến bắt được bóng thì đáy mắt toả ánh sáng lấp lánh.

Cô bất chợt nhớ tới một chuyện, trước kia Chu Kinh Trạch có một trận đấu bóng, nhưng vì cô té xỉu giữa trận mà từ bỏ thi đấu, nhưng đó đã là chuyện của mùa hè năm trước.

Nghĩ vậy, Hứa Tùy tiếp tục bước chân ra ngoài, đi đến một cửa hàng Duy Đức ở góc đường. "Đing đing" một tiếng, cửa cảm ứng của cửa hàng tiện lợi tự động mở ra, Hứa Tùy tiến vào, kêu nhân viên thu ngân rồi gọi

món mực viên, thịt gà cuộn, củ sen nướng, cánh gà, đậu ngâm nước các loại, còn mua thêm một hộp sữa bò.

Cô thường xuyên tới ăn lẩu Oden ở cửa hàng này nên nhân viên thu ngân nhận ra ngay, đương nhiên cũng biết khẩu vị của cô là gì, cô ấy cười hỏi: "Em ăn cay vừa đúng không?"

Hứa Tùy lắc đầu, nói: "Cho cay thêm một chút đi ạ, là cái loại cay mà ăn đến dạ dày đau đến bỏng rát ấy."

Cô rất thích kiểu trút bầu tâm sự như tự ngược bản thân này, nếu không thì dựa vào tính cách của cô, cũng không biết phải kìm nén tới khi nào.

Hứa Tùy nhận lấy hộp giấy ống cao, tay đang cầm điện thoại muốn thanh toán thì lại nghe thấy "Đing đing" một tiếng, cửa cửa hàng tiện lợi bị đẩy vào, một đợt âm thanh cười đùa truyền đến:

"Trường của các cậu quả thật lớn ghê."

"Đúng thế, sao nào, nhìn thấy phi công tương lai nên hai mắt phát sáng rồi đúng không." Thịnh Nam Châu tiếp lời.

Giọng điệu cô gái rất dễ nghe, nói một hơi mà như nhả khói, tựa như gió nhẹ, mây hờ hững trôi. Hứa Tùy quay đầu lại, tầm mắt cô giao nhau giữa không trung với cô gái kia.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tùy nhìn thấy Diệp Tái Ninh, người thật đúng là rất xinh đẹp, cô mặc một chiếc áo sơmi oversize rộng thùng thình của con trai, cổ áo trễ xuống lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh, quần đùi ngắn tới hông, mái tóc đen như gấm buông thõng sau người, vừa cao vừa gầy lại còn trắng, xinh đẹp hơn so vowis người trong ảnh gấp mười lần.

Diệp Tái Ninh cũng nhìn thấy Hứa Tùy, thoáng chút sửng sốt, Thịnh Nam Châu đứng đằng sau còn đang cúi đầu xem tin tức trên diễn đàn QQ, lông mày nhăn sắp thành bánh quai chèo, hỏi: "Mẹ nó, lại huấn luyện khẩn cấp."

“Không sao đâu, cậu đi huấn luyện trước đi.” Diệp Tái Ninh quay đầu nhìn cậu ta, mở miệng.

Thịnh Nam Châu gật đầu, cất điện thoại bỏ vào trong túi, vội vàng ném lại một câu cho cô ấy: “Vậy cậu tự mình đi loanh quanh đây trước đi, lát nữa trễ xíu tôi với ông Chu mời cậu ăn cơm nhé.”

“Được thôi.”

Thịnh Nam Châu đi rất nhanh, rốt cuộc cũng không nhìn thấy Hứa Tùy đang đứng bên cạnh kệ để đồ ăn vặt.

Hứa Tùy quay đầu trả tiền, sau đó cầm đồ ăn và sữa bò dự định ra ngồi vào bàn vị trí bên ngoài cửa hàng tiện lợi, lúc đi ngang qua Diệp Tái Ninh, ống tay áo của cô ấy sượt qua cánh tay Hứa Tùy, nhẹ nhàng lướt qua, chất liệu thật mềm.

Cô bỗng ngửi được mùi nước hoa thoang thoảng trên người Diệp Tái Ninh.

Là nước hoa ‘Fille en Aiguilles’ của Serge Lutens*, một mùi hương không dễ tiếp cận.

*Fille en Aiguilles - Thiếu nữ trong rừng thông (松林少女):

Hứa Tùy bước đến ngồi xuống cái bàn ngoài trời, thời tiết oi bức, dù cho đã tới năm giờ chiều, ve sầu vẫn ríu rít kêu không ngừng, bầu trời hoàng hôn ráng đỏ dày đặc đến nỗi muốn rơi xuống dưới.

Cô mới vừa gỡ bao đôi đũa xong định chuẩn bị ăn thì bỗng có một bóng người đứng bên cạnh, thứ cô nhìn đầu tiên trên bàn chính là một miếng bánh mì nguyên mạch và một hộp sữa chua màu vàng vị đào.

“Chào cô, tôi có thể ngồi chỗ này được không?” Diệp Tái Ninh chủ động tới chỗ cô chào hỏi.

Hứa Tùy gật đầu, Diệp Tái Ninh kéo ghế ra, đưa hai cẳng chân vừa thon vừa dài vào, cô ấy xắn tay áo sơmi lên, bắt đầu xé bánh mì ăn: "Ông Chu đã nói với tôi về cô rất nhiều lần, cô là một cô gái rất tốt."

Hứa Tùy ngập ngừng một chút, rồi lại cúi đầu gắp một viên mực nang nhét vào miệng, cô gật đầu không nói gì.

"Lúc trước tôi cũng đã từng theo đuổi anh Chu, anh ấy là chàng trai tôi khó theo đuổi nhất." Diệp Tái Ninh chuyển chủ đề, nhưng cái chủ đề này quả thật vừa thẳng thắn vừa bạo dạn.

Hứa Tùy nhớ tới lần cô còn mơ mơ hồ hồ mà thổ lộ với anh, khóe miệng nhếch lên lộ ra một nụ cười thật tươi, nói: "Vậy thì vận khí của tôi còn khá tốt đấy chứ."

Diệp Tái Ninh cho rằng thẳng thắn nói ra mục đích với cô thì Hứa Tùy sẽ không vui, hoặc là cảm xúc sẽ bất thường một chút. Nhưng cô cái gì cũng không có, vẫn an tĩnh như cũ ngồi ăn đồ ăn của chính mình.

Khiến người khác không biết đâu mà lần.

Diệp Tái Ninh ôm má cười, cầm cái muỗng trong tay vô thức khuấy hộp sữa chua: "Cô có biết nguyên nhân vì sao anh ấy từ chối tôi không? Anh ấy nói vì anh ấy không muốn mất tôi."

Đôi đũa trên tay Hứa Tùy đang định gắp thêm một viên mực nang, nghe thế thì ngừng động tác, mực viên rớt xuống lăn xuôi theo mặt bàn rồi lộp bộp rơi xuống đất. Cô vẫn chưa ăn xong mà đã hết hứng ăn rồi.

Người phóng túng như Chu Kinh Trạch, một người cũng không thèm để ý, vậy mà có thể nói ra lời này chứng tỏ Diệp Tái Ninh đối với anh phải là một người rất quan trọng.

Hứa Tùy rút một tờ khăn giấy ra, ngồi xổm cúi người xuống nhặt viên mực trên mặt đất lên ném vào thùng rác, sau đó nói với Diệp Tái Ninh: "Cô Diệp, cảm ơn cô nha."

Diệp Tái Ninh sửng sốt, đôi mắt màu hổ phách tràn ngập nghi ngờ: "Cảm ơn tôi? Cô không hận tôi sao?"

Hứa Tùy đang dọn dẹp đồ của mình bỗng nghe cô ấy nói vậy, cô mỉm cười, vừa thẳng thắn vừa thành khẩn nói: "Có một chút, nhưng mà tôi càng hận bản thân mình hơn."

Cô hận bản thân mình sao lại giống một thiếu nữ si tình đến vậy, cứ thích Chu Kinh Trạch vô điều kiện như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, để rồi cuối cùng cõi lòng tan nát thành mảnh nhỏ, ngay cả tự tôn của bản thân cũng không còn nhớ.

Cô không muốn lại bước về phía anh một lần nữa.

Sau khi nói xong, Hứa Tùy lập tức xoay người rời đi. Diệp Tái Ninh cho rằng mình thắng cô ấy thì bản thân sẽ rất vui vẻ, nhưng cái gì cũng không có. Cô quá ngoan, quá tĩnh lặng, chẳng có một chút công kích nào, còn khiến Diệp Tái Ninh tự hoài nghi bản thân cô ấy có phải đang sắm vai cô gái ác độc làm sai không.

"Tất nhiên rồi, cô có thể ở bên người anh ấy lâu như vậy, rất lợi hại rồi." Diệp Tái Ninh nhìn bóng lưng mảnh mai trước mặt nói.

Hứa Tùy dừng bước một lát, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Chuyện cô gặp mặt Diệp Tái Ninh, Hứa Tùy không nói với bất kỳ ai, cô vẫn như thường lệ ăn cơm rồi đi học, lâu lâu lại được bạn cùng phòng kéo đi tham gia mấy hoạt động xã đoàn.

Trong hai ngày nhàn rỗi này, một mình cô đã tự suy nghĩ nghiêm túc rất nhiều.

Vào ngày 21 tháng 6, là ngày hạ chí, là thời điểm nóng nhất trong năm, cũng đã đến ngày sinh nhật của Chu Kinh Trạch đúng như dự kiến. Thịnh Nam Châu đã đặt một gian phòng riêng thật lớn cho Chu Kinh Trạch ở Thịnh Thế.

Nhưng tới khi trời tối, hai nhân vật chính mới khoan thai đến muộn. Chu Kinh Trạch nhắn tin cho Thịnh Nam Châu bảo trên đường có chút việc, kêu bọn họ tự chơi trước đi.

Bảy giờ tối, Chu Kinh Trạch đứng chỗ cửa hàng Duy Đức bên cạnh Đại học Y khoa chờ Hứa Tùy, dáng người anh cao ráo, lười nhác đứng dựa vào mép trạm giao thông công cộng màu xanh lá cây bên cạnh, bả vai to rộng miễn cưỡng dựa được. Một tay anh cầm điếu thuốc, một tay khác cầm điện thoại, ngón cái gõ lên màn hình đánh chữ: 【Thịnh Nam Châu có đặt một gian phòng riêng, chúng ta đến nhà ông ngoại chào một tiếng, hay là em muốn đi thẳng đến đó luôn?】

Sau khi nhắn tin cho Hứa Tùy xong, Chu Kinh Trạch lơ đãng giương mắt lên, nhìn thấy người tới thì khóe môi giật giật vài cái, anh vậy mà cũng có thể nhìn thấy người mà mình không muốn thấy nhất vào ngày sinh nhật của mình.

Sư Việt Kiệt mặc một chiếc sơ mi trắng, đạp xe đạp đi đến trước mặt Chu Kinh Trạch, anh ta do dự một chút, đẩy đẩy mắt kính nói: "Kinh Trạch, hôm nay là sinh nhật cậu, cha muốn cậu về nhà ăn cơm."

Chu Kinh Trạch chống đầu lưỡi dưới hàm dưới rồi cười nhạo một tiếng, ánh mắt nhàn nhạt liếc anh ta một cái, cất giọng trào phúng: "Vậy anh cảm thấy tôi nên trở về sao? ANH, TRAI."

Sư Việt Kiệt cụp mắt xuống, cố giữ cho giọng của mình thật bình tĩnh nói: "Thật ra chúng ta không cần thiết phải đối xử với nhau như vậy, chuyện lần trước chỉ là hiểu lầm thôi, trước đó tôi thật sự không biết..."

Vừa nghe đến hai chữ "hiểu lầm", Chu Kinh Trạch thu lại nụ cười cà lơ phất phơ trên mặt, nhìn anh ta, thả chậm tốc độ nói: "Lấy được thứ không thuộc về mình, có thích không?"

"Cạch" một tiếng, Sư Việt Kiệt buông tay thả chiếc xe đạp màu trắng xuống đi tới, đầu tiên anh ta nắm cổ áo Chu Kinh Trạch, diện mạo ôn hòa thường ngày bỗng nứt toạc: "Vậy còn cậu thì sao! Hồi trước lúc còn cái

thỏa thuận chuyển nhượng, cổ phần của cậu chuyển cho cha là như thế nào? Cậu cố ý sao?"

Tháng trước, công ty Chu Chính Nham vừa nhận được một kiện hàng chuyển phát nhanh, ông ta mở giấy bao của túi văn kiện ra nhìn, bên trong thế mà lại là thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần do Chu Kinh Trạch gửi tới, mà anh bày mưu tính kế ghi người có quyền nhận cổ phần được chuyển nhượng là Sư Việt Kiệt.

Số cổ phần này là Chu Kinh Trạch kế thừa từ trong tay của mẹ anh, nếu anh nhượng lại cổ phần cho Sư Việt Kiệt, tức khắc có nghĩa là anh chẳng có một chút quan hệ nào với nhà họ Chu cả.

Anh chính là chủ động cắt đứt mối quan hệ với gia đình này.

Chu Chính Nham lập tức gọi điện thoại cho Sư Việt Kiệt hỏi anh ta đây là có ý gì, sau khi Sư Việt Kiệt tiếp nhận văn kiện, sắc mặt liền biến đổi, giọng anh ta cũng có chút hoảng loạn: "Cha, con cũng không biết có việc này, có thể là Kinh Trạch nhầm thôi, con tới trường hỏi cậu ta một cái..."

Chu Chính Nham đứng dậy từ trên sô pha đi qua, đặt tay vỗ vỗ bờ vai anh ta, giọng điệu nhìn có vẻ như thân mật nhưng lại mang ý sâu xa: "Cha vẫn luôn hy vọng nhìn thấy hai anh em bọn con hòa thuận với nhau."

"Người một nhà nên dĩ hòa vi quý*."

*Dĩ hòa vi quý (以和为贵): coi trọng sự yên ổn, hài hòa trong giao tiếp, sống hòa thuận, nhã nhặn, biết cư xử, tránh gây rắc rối phiền hà cho bản thân và những người xung quanh.

Lúc sau, Chu Chính Nham ngày nào cũng cãi nhau với Chúc Linh ở nhà, trong phòng thường xuyên truyền ra âm thanh đồ đạc bị đập vỡ, Sư Việt Kiệt như thường lệ vẫn hay nhìn mẹ mình ôm một đôi mắt đỏ chạy ra. Anh ta hận bản thân mình vô năng, cũng hận bản thân mình ở vị trí bị động trong cái gia đình này.

Sư Việt Kiệt nắm cổ áo Chu Kinh Trạch, nhìn chằm chằm anh, nhưng anh vẫn nâng cằm lên, nói câu được câu không rồi nhai kẹo cao su, mí mắt cũng không nhấc lên mà nhìn Sư Việt Kiệt bằng nửa con mắt, tạo cho người ta cảm giác bị người khác đứng ở trên cao nhìn xuống.

Sư Việt Kiệt chỉ cảm thấy mình bị khinh thường, đáy lòng dâng lên một cỗ tức giận bị kìm nén, túm cổ áo anh hỏi: "Vậy Hứa Tùy thì sao? Cậu có phải bởi vì tôi thích cô ấy, cố ý muốn trả thù tôi nên quyết định ở bên cô ấy đúng không?"

Chu Kinh Trạch hiếm khi mở mắt lên nhìn anh ta, Sư Việt Kiệt vẫn luôn mang một bộ mặt ôn hòa, hay ra vẻ là người hiền lành, trang nghiêm, nhưng hôm nay xem ra anh ta tức muốn hộc máu rồi, cái bộ dáng chó cùng rứt giậu còn hiếm lạ sao.

Anh nhìn Sư Việt Kiệt rồi từ từ nhớ lại một số chuyện, từ khi Chúc Linh dẫn Sư Việt Kiệt gả vào nhà, hình dáng trong nhà tất cả đều bị thay đổi.

Chu Kinh Trạch tính tình ngang ngược, đối với mọi thứ chẳng để ý chuyện gì, anh có thể đem một nửa mấy thứ vốn thuộc về riêng mình cho Sư Việt Kiệt.

Nhưng điều mà anh không nghĩ tới chính là, bọn họ vẫn không thỏa mãn.

Vào ngày 3 tháng 4 hằng năm là ngày giỗ mẹ anh, Chu Kinh Trạch chuẩn bị rất nhiều, trước khi mua hoa còn gửi tin cho cô. Có thể nói trong lòng anh đã chờ mong ngày này rất lâu để chuẩn bị đi cùng Chu Chính Nham.

Nhưng, Sư Việt Kiệt lại phát sốt ngay lúc này.

Chu Chính Nham lo lắng không yên dắt Sư Việt Kiệt đi khám bệnh, chăm sóc anh ta hết một ngày, bận bịu tới nỗi xem nhẹ ngày giỗ của vợ cả. Mà Chu Kinh Trạch cũng ngồi một mình trước ngôi mộ có tên Ngôn Ninh suốt một ngày.

Lúc đầu, Chu Kinh Trạch cũng thật sự cho rằng Sư Việt Kiệt đúng là ngã bệnh, nhưng từ đấy về sau anh lại phát hiện, Chu Chính Nham vẫn luôn vắng mặt trong những dịp quan trọng có liên quan một ít tới anh.

Ví dụ như ngày sinh nhật của Chu Kinh Trạch, ngày họp phụ huynh, lễ tốt nghiệp của anh.

Lý do không phải vì cái gì khác mà chính là Chu Chính Nham phải chăm sóc Chúc Linh, hoặc phải giải quyết chuyện của Sư Việt Kiệt.

Anh giống như mới là người dư thừa trong cái gia đình này.

Chu Kinh Trạch giờ đây mới hiểu được dã tâm của Sư Việt Kiệt.

"Trả lời tôi!" Sư Việt Kiệt quát.

Tiếng rống giận của Sư Việt Kiệt đã kéo suy nghĩ của Chu Kinh Trạch quay về, anh ngước mắt lên, tầm mắt quét qua khuôn mặt của người anh kế, anh híp mắt, bày ra dáng vẻ người không keo kiệt, rất nhanh đã thừa nhận:

"Đúng vậy, còn rất sướng nữa, là cô ấy tự đưa tới cửa đấy."

Một câu nói vừa dứt, Chu Kinh Trạch bị ăn ngay một cú đấm thật mạnh vào mặt, anh nghiêng mặt qua một bên, giơ tay sờ lên khóe miệng, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng vân vê, giữa khe hở ngón tay rỉ ra chất lỏng đỏ tươi.

Anh cười lạnh một tiếng, ngay sau đó cũng đấm một quyền tới anh ta. Hai người rất nhanh đã nhảy vào đấm đá nhau, người dân đi ngang qua nghỉ chân nhìn hai người đánh nhau quá ác liệt cũng không dám xen vào khuyên can.

Hàng loạt xe đạp ở trạm xe đạp công cộng lần lượt rơi xuống đất phát ra tiếng đập mạnh.

Hứa Tùy cũng không biết bản thân mình đã đứng bên kia nhìn bao lâu rồi, mắt thấy Chu Kinh Trạch bị một quyền đánh ngã xuống đất, anh lại trở tay túm lấy cổ áo Sư Việt Kiệt, cô rốt cuộc cũng lên tiếng: "Mấy anh đừng đánh nhau nữa!"

Cô bước chân tiến tới, phải dùng sức lực rất lớn mới miễn cưỡng tách được hai người ra, đôi mắt nhìn qua nhìn lại, tình trạng hai người chẳng khá hơn nhau bao nhiêu, thê thảm. Vẻ mặt Sư Việt Kiệt khá xấu hổ, anh ta lau đi vết máu trên trán, nói: "Đàn em, em tới từ khi nào thế, em nghe anh khuyên một câu——"

Hứa Tùy cúi đầu lấy một bịch khăn giấy từ trong túi ra đưa cho anh ta, thanh âm ôn tồn mềm mại vang lên: "Cảm ơn đàn anh, anh tự mình lau vết thương trước đi, em có chuyện muốn tìm anh ấy, anh có thể tránh mặt một chút được không?"

Thần sắc Sư Việt Kiệt do dự, anh ta nhận lấy khăn giấy: "Được rồi, nếu như có chuyện gì có thể tìm anh."

Người đã đi, Hứa Tùy bước lên trước, đỡ Chu Kinh Trạch ngồi xuống trước trạm giao thông công cộng, ôn hòa nói: "Anh trước ngồi ở đây chờ em một chút."

Nói xong, cô lập tức xoay người đi vào một tiệm thuốc, không bao lâu sau, Hứa Tùy xách theo một bịch thuốc nhỏ quay về chỗ Chu Kinh Trạch, trên trán đã thấm một tầng mồ hôi mỏng.

Hứa Tùy ngồi bên cạnh Chu Kinh Trạch, cô xé một bịch tăm bông ra, chấm một chút Idophor*, nhìn anh: "Anh cúi đầu xuống xíu đi."

* Idophor: một loại dung dịch sát trùng.

Chu Kinh Trạch cúi đầu xuống, cô ngẩng mặt lên rồi cẩn thận lau sạch vết thương trên xương mày và khóe miệng của anh. Anh càng nhìn khuôn mặt Hứa Tùy, lòng vốn bình tĩnh lãnh đạm lại bắt đầu hoảng lên.

Nói thật thì, anh cũng không chắc Hứa Tùy đã đến đây từ khi nào, rốt cuộc đã nghe bao nhiêu rồi, có nghe được những lời tức giận kia của anh hay không, lòng như rơi xuống vực sâu không đáy.

Cơn gió mùa hè thổi ùa vào mặt, nóng và khô dính, thổi bay tóc Hứa Tùy, có một sợi tóc dính lên má cô, Chu Kinh Trạch giơ tay định chạm vào mặt cô, nhưng Hứa Tùy lập tức nghiêng người tránh đi.

Sau khi Hứa Tùy xử lý miệng vết thương cho Chu Kinh Trạch xong, cô vặn chặt nắp bình lại, ngón tay vô thức gõ nhẹ lên thân bình, nhìn anh, giọng điệu vô cùng bình tĩnh:

"Chu Kinh Trạch, chúng ta chia tay đi."

Những lời cô nói này có vẻ như đã luyện đi luyện lại từ rất lâu rồi.

Tiếng gió lúc này chợt dừng lại một khắc, Chu Kinh Trạch không thể tin được mà mở to mắt, chỗ xương lông mày mới vừa kết vảy trong nháy mắt lại chảy ra một dòng máu tươi đỏ sẫm, anh cất giọng mang theo vài phần tức giận:

"Em nói cái gì?"

Hứa Tùy biết Chu Kinh Trạch đã nghe được, cô cũng không lặp lại, đem thuốc bỏ vào bao nilon để lại cho anh, đứng dậy muốn rời đi. Không ngờ tay cô bị một lực mạnh mẽ túm chặt kéo lại, một chút cũng không thể cử động được.

Chu Kinh Trạch nói rất chậm, từng chữ một:

"Nói rõ ràng."

Hứa Tùy cụp mắt xuống mặc anh nắm chặt gắt gao, không âm ĩ cũng không làm loạn, chỗ cổ tay đã bắt đầu nổi một vòng đỏ, Chu Kinh Trạch thả lỏng một chút, nhưng vẫn nắm tay cô, nói chậm lại:

“Nếu là vì Sư Việt Kiệt thì là anh sai, là anh vẫn luôn lừa em, lúc trước anh quyết định ở bên em——”

“Em nhìn trên trang mạng xã hội của Diệp Tái Ninh thấy cô ấy mang đồng hồ của anh.” Hứa Tùy lắc đầu, lại đột nhiên nói ra cái tên này.

Chu Kinh Trạch nhíu mày nhớ lại: “Là buổi tụ họp lần trước, cô ấy thấy đồng hồ của anh đẹp, nói muốn mua mẫu kiểu tương tự đó... Cô ấy là bạn anh, lúc trước anh đã nói với em rồi.”

Hiếm khi anh nói một tràng dài như vậy.

Hứa Tùy nhìn anh, vành mắt càng ngày càng đỏ lên: “Vậy mật khẩu thanh toán thì sao, em hình như chưa bao giờ biết mật khẩu thanh toán trên điện thoại của anh.”

Chu Kinh Trạch trầm mặc, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: “Đó là trước kia——”

“Vậy em hỏi thẳng anh, trước kia anh có phải đã từng thầm mến cô ta có đúng không?” Giọng nói Hứa Tùy run lên, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay cô.

Chu Kinh Trạch trầm mặc một lúc lâu mới thừa nhận, nói: “Có một khoảng thời gian.”

Một câu là đủ rồi.

Nhưng Hứa Tùy vẫn không chịu buông tha cho chính mình, thích tự ngược bản thân, nhìn anh hỏi: “Thế bây giờ thì sao?”

“Bây giờ——” Chu Kinh Trạch đang muốn nghiêm túc trả lời.

“Không quan trọng nữa.” Hứa Tùy ngắt lời anh, thanh âm vô cùng nhẹ, một giọt nước mắt trong veo như hạt ngọc rơi xuống đất.

Cùng nói chuyện với Diệp Tái Ninh, còn có câu trả lời của anh, Hứa Tùy đại khái có thể thêu dệt ra câu chuyện xưa kia như thế nào rồi. Một cô

gái vừa xinh đẹp vừa vừa táo bạo lại có gu thẩm mỹ tuyệt vời như Diệp Tái Ninh đây theo đuổi anh, thế mà Chu Kinh Trạch cự tuyệt.

Vậy thì lý do chỉ có một, anh quý trọng cô, tình nguyện làm bạn với cô.

Không biết địa vị của người kia trong lòng anh đã cao đến chỗ nào rồi, một người không sợ gì hết như Chu Kinh Trạch thế nhưng cũng biết quý trọng một người.

Diệp Tái Ninh hoàn toàn bất đồng với cô.

Cô muốn tránh thoát sự ràng buộc của anh, nào biết vẻ mặt Chu Kinh Trạch bình tĩnh không muốn buông tay, anh ôm Hứa Tùy vào trong lòng ngực mình, bả vai bị bắt đè trước ngực anh, mùi hương bạc hà trộn lẫn với mùi thuốc lá quen thuộc lại một lần nữa xâm nhập vào chóp mũi cô, muốn tránh chỗ nào cũng không tránh được, Chu Kinh Trạch giống như một cái bàn ủi nóng bỏng dán chặt trên người cô.

Cảm xúc Hứa Tùy rốt cuộc cũng hỏng mất, mỗi một câu cô nói nước mắt lập tức tí tách rơi xuống, chóp mũi và đôi mắt đều đỏ bừng lên: "Anh vì chọc tức Sư Việt Kiệt nên nhất thời mới cùng em bên nhau, em cũng không trách anh, bởi vì có thể hiểu cho anh. Em biết anh và anh ta ngày thường có quan hệ không tốt với nhau, cũng đã đoán được. Chỉ là vừa rồi em nghe anh nói, thật ra có chút khó chịu ——"

Hứa Tùy dường như không nói được lời nào, một giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống cổ anh, cô ép mình nói ra câu nói kia: "Quả thật... Là em tự đưa mình tới cửa."

"Anh xin lỗi." Chu Kinh Trạch cất giọng nghẹn ngào.

"Chu Kinh Trạch, anh biết vì sao nhũ danh của em gọi là Nhất Nhất không? Đó là bởi vì cha em trước kia từng là lính cứu hỏa, khi mẹ em sinh em ra ông ấy chỉ nhìn em một thời gian ngắn rồi lập tức vội vàng đi làm nhiệm vụ. Lúc ấy làm sổ hộ khẩu linh tinh các thứ chỉ có thể nhờ bà nội đi làm giùm. Nhưng bà không biết chữ. Bà đến văn phòng làm việc, nhìn thấy băng rôn màu đỏ treo trên tường, cứ giống như bốc thăm vậy, bà hỏi nhân

viên từ thứ ba trên băng rôn gọi thế nào, nhân viên công tác nói chữ đó gọi là 'tùy', bà nói vậy gọi là Hứa Tùy đi."

Cha em sau khi làm xong nhiệm vụ trở về liền không đồng ý: "Con gái bảo bối của con làm sao có thể tùy tiện lấy một cái tên như vậy? Bé con sinh ra là chuyện hạnh phúc nhất trên đời của cha, là ông trời ban cho cha lễ vật trân quý nhất, con là độc nhất vô nhị, là duy nhất."

"Cho nên nhũ danh của em là Nhất Nhất." Hứa Tùy nhìn anh, hít mũi, mỗi một câu cô nói, miệng vết thương chỗ hình xăm trên chỗ xương sườn lại ẩn ẩn đau, đau đến mức cô theo bản năng phải đè lại nơi đó: "Em hy vọng người kia chỉ có em, anh ấy có thể toàn tâm toàn ý mà yêu em. Kể cả cái ngày anh đi đón Diệp Tái Ninh cũng vậy, em một lòng tin tưởng rằng lần sau anh sẽ ở tại chỗ này chờ em. Anh luôn trưng một thái độ thản nhiên không để ý chút nào, thích một người cũng giữ lại trong lòng. Anh thật tốt, chỉ là chúng ta không phù hợp."

Hứa Tùy lau nước mắt, từ trong lòng ngực anh đứng dậy rời đi: "Chúng ta dừng ở đây đi."

Chu Kinh Trạch người này, con cưng của trời, cũng không thiếu người theo đuổi. Yêu người bảy phần, anh giữ lại ba phần, khả năng Hứa Tùy ngay cả bảy phần cũng chưa được trải qua. Lúc thích bạn oanh oanh liệt liệt, anh ấy giống như chỉ vì bạn mới ghé vào bờ. Nhưng khi bạn bình tĩnh lại sẽ phát hiện, người chủ động châm lửa chính là bản thân bạn, cho nên bạn mới cảm thấy thật nóng.

Anh ấy ngay cả yêu bạn cũng chẳng để tâm.

Nhưng bạn có thể làm gì bây giờ đây? Anh dường như chỉ có thể làm được thế này.

Một tiếng phanh xe vang lên, chuyến xe buýt cuối cùng của trường trong đêm trở về, mọi người lần lượt xuống xe, có người xuống xe mang theo túi đồ lớn đi xuống, có học sinh mặc áo thun quần đùi, xuống xe lập tức đi thẳng đến quầy bán dưa hấu của trường.

Trái tim Chu Kinh Trạch như bị côn trùng cắn từng chút một, xung quanh dày đặc những cơn đau nổi lên, cảm giác hối hận và hoảng sợ ngày càng lớn, anh muốn vươn tay ôm lấy Hứa Tùy đã rời đi.

Không ngờ, một nhóm người liên tục xuống xe đổ về trạm hàng xanh giao thông công cộng, trong lúc đó có người va vào người anh một cái, đám đông tiếp tục tràn vào, sau đó cắt ngang giữa hai người.

Hai người cứ thế lạc nhau trong biển người.

Hứa Tùy nhân cơ hội này rời đi, Chu Kinh Trạch gắt gao mà nhìn chằm chằm bóng lưng cô, tinh tế, yếu đuối, mỏng manh, nhưng bước chân bước lại rất kiên định, chưa từng dừng lại dù chỉ một bước.

Cô không quay đầu lại.

Một lần cũng không.

Chương 52: Anh có thể đừng quấn lấy tôi nữa được không

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi Hứa Tùy quay lại trường học, một mình cô tự đi tới căn tin ăn một chén hoành thánh. Bởi vì đến quá muộn nên nước canh có hơi lạnh rồi. Cô thật sự ăn rất chậm, biểu tình cũng lãnh đạm, thoạt nhìn giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn chào hỏi dì phục vụ đang thu dọn bàn ăn bên cạnh.

Sau khi ăn xong đi về, Hứa Tùy vẫn cảm thấy có hơi đói, xoay người đi tới quầy bán quà vặt ở căn tin chọn kem. Cô mua một cây kem tươi vị đậu xanh, một cái bánh gạo nếp, còn có ly kem muối biển vị vải thiều.

Hứa Tùy mở tờ giấy gói màu xanh lá cây ra, cắn một ngụm, lạnh đến buốt răng, nhưng rất ngọt. Cánh tay Hứa Tùy trắng như ngó sen đeo một cái túi nhựa màu trắng chứa kem, vừa ăn vừa miên man quay lại phòng ký túc.

Sau khi trở lại phòng ngủ, hai má lúm đồng tiền của Hứa Tùy lộ ra: "Có muốn ăn kem hay không?"

"Muốn, đúng lúc nóng muốn thiêu chết bà đây rồi." Lương Sảng đi tới.

Hứa Tùy thả bao xuống, mới vừa lôi ghế dựa định ngồi xuống, màn hình điện thoại đã lập tức sáng lên, là Hồ Thiến Tây gửi tin nhắn tới:
【Tùy Tùy, hôm nay không phải sinh nhật Chu Kinh Trạch sao? Sao cậu với nhân vật chính còn chưa có xuất hiện nữa, lại đây chơi với bọn này đi.】

Hứa Tùy rủ mi, gõ chữ trên khung chat: 【Tớ với anh ấy... Chia tay rồi.】

Sau khi nhắn tin xong, Hứa Tùy đặt điện thoại xuống một bên rồi đi gội đầu tắm rửa. Bận bịu hết thảy, Hứa Tùy đi đọc sách trong chốc lát, nhưng

cô đọc không vào, rồi lại dứt khoát mở máy tính ra tìm bộ phim kinh dị cô thích xem.

Lương Sảng đang chơi game, thấy thế cũng bỏ điện thoại xuống, kéo ghế ra cùng cô xem phim với nhau. Vì muốn xây dựng bầu không khí của bộ phim để xem, Hứa Tùy tắt đèn, chỉ chừa lại một khoảng trống nhỏ của cánh cửa.

Xung quanh lập tức chìm vào bóng đêm, nhạc nền cùng bối cảnh quỷ dị vang lên, Lương Sảng sờ sờ cổ: "Sao tớ cảm thấy có điều gì đó quỷ dị, không được, tớ phải đi lấy chứng nhận đảng viên của tớ tới để tránh ma quỷ đây."

"... Cũng được." Hứa Tùy cười nói.

Hứa Tùy gác hai chân lên, tay ôm đầu gối, xem rất nghiêm túc, toàn bộ quá trình xem phim, Lương Sảng đều ôm chặt cánh tay cô, vì Hứa Tùy mặc một bộ váy ngủ hai dây chất liệu làm từ bông, nhiều lần bị cô ấy động chạm làm rớt dây xuống.

Hứa Tùy nói giỡn: "Cậu đang nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tớ đúng không?"

"Ai lại không thích chiếm tiện nghi của mỹ nữ chứ." Lương Sảng cười hì hì nói.

Lương Sảng xem rất nhập tâm, bộ phim đang tới khúc cao trào, hai đồng tử của một con mèo đột nhiên thay đổi, âm nhạc lập tức trở nên đáng sợ, đầu con mèo lệch sang một bên, răng nanh cắn 'phập' một cái vào cổ cô gái nhỏ.

"A a a ——" Lương Sảng sợ tới mức thét chói tai.

Cùng lúc đó, ngoài cửa cũng vang lên tiếng hét thảm thiết của một cô gái, Hứa Tùy vội bật đèn, vỗ vỗ cánh tay Lương Sảng: "Không sao đâu."

"Từ Viêm."

Cửa phòng ngủ được mở ra, một người bạn học từ phòng ngủ bên cạnh đi vào, ấn ngực: "Hứa Tùy, ký túc xá của cậu quá đáng sợ rồi, suýt chút nữa dọa mình đau tim."

Hứa Tùy cười: "Không phải còn rất tốt sao, cậu đây là tới mượn đồ gì à?"

Cô gái lắc đầu, giọng điệu kích động: "Chu Kinh Trạch đang đứng chờ cậu ở dưới lầu ký túc xá nữ đấy."

Hứa Tùy gật đầu, mắt nhìn thoáng qua đồng hồ, mở miệng nói: "Mười một giờ, tớ nên đi ngủ rồi."

Ý tứ là cô sẽ không xuống.

"Nhưng mà anh ấy nói sẽ chờ đến cậu đến khi cậu xuống mới thôi." Cô gái có chút lo lắng nói.

Đầu là cùng một chiêu, Hứa Tùy sẽ không tin lần thứ hai, cô cất giọng lạnh lùng: "Cứ tùy anh ta đi."

Lời từ chối quá rõ ràng, cô gái kia xấu hổ bỏ đi. Sau khi Lương Sảng đưa cô ấy ra ngoài liền trở tay đóng cửa lại, cô vốn muốn hỏi Hứa Tùy với Chu Kinh Trạch có chuyện gì thế, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Có lẽ trước hết vẫn là, để cô bình tĩnh một chút.

Hứa Tùy tiếp tục xem tiếp bộ phim bị gián đoạn, sau khi xem xong cô tắt máy tính đi ngủ. Rạng sáng lúc một giờ, trời đột nhiên nổi gió lớn, cửa và cửa sổ bị gió thổi đóng sầm lại, quần áo treo trên ban công đung đưa theo gió, có một số còn bị thổi xuống tầng dưới.

Có vẻ như trời sẽ mưa to.

Hứa Tùy cùng với Lương Sảng nửa đêm thức dậy thu dọn quần áo, Hứa Tùy lê đôi dép lê hình con thỏ cúi người qua ban công hành lang, rút quần áo từng người một xuống.

Hạt mưa to như hạt đậu nghiêng nghiêng đập vào mặt, động tác thu dọn quần áo của Hứa Tùy càng nhanh hơn, chờ cô thu xong quần áo lại vô tình nhìn xuống dưới, ánh mắt ngưng trọng.

Một thân ảnh cao lớn đứng thẳng đứng dưới lầu, anh thế mà vẫn còn ở nơi đó. Gió thổi điên cuồng, bóng cây đung đưa, đèn đường mờ ảo khiến bóng người Chu Kinh Trạch bị kéo dài ra, nhìn anh có vẻ lạnh lùng trong tiết trời se lạnh.

Anh cắn một điếu thuốc, cúi đầu khum tay bắt lửa, ngọn lửa đỏ tươi từ trong miệng bật lên, bị gió thổi bay ra ngoài, ánh lên đôi mắt và hai hàng lông mày đen nhánh sắc bén, vẫn là khuôn mặt không để ý đến gì.

Điếu thuốc cuối cùng cũng được châm lửa, Chu Kinh Trạch cầm điếu thuốc trong tay hít một hơi, híp mắt thở ra một làn khói xám. Dường như hai người tâm ý tương thông, anh ngước mặt lên, tầm mắt hai người va vào nhau giữa không trung.

Hứa Tùy bị anh bắt được ánh mắt, cô cũng chỉ bình tĩnh thu hồi tầm mắt, ôm quần áo quay về phòng ngủ đóng cửa ngủ. Lương Sảng hiển nhiên thấy được một màn này, không nhịn được nói:

"Ôi chao, lãng tử biến thành kẻ si tình rồi."

Hứa Tùy uống một ngụm nước, nhàn nhạt lên tiếng: "Thế thì cậu nghĩ sai rồi." Không ai hiểu anh hơn cô.

Ngày hôm sau, bình minh ló dạng, Chu Kinh Trạch đã đứng ở dưới ký túc xá nữ đợi cô cả đêm, trên mặt đất vương vãi tàn thuốc bên chân, dưới đáy mắt anh đã xanh sẫm một mảng lớn, thức trắng một đêm, giờ phút này cất tiếng có chút gian nan, chỉ có thể thốt ra một âm tiết duy nhất.

Trong cuộc đời anh lần đầu tiên phải chật vật như vậy.

Mũi chân Chu Kinh Trạch chĩa xuống dưới đất, tiếng két két vang lên mỗi khi anh giẫm lên mặt đá. Đợi tới sáng sớm, anh vẫn chưa nhìn thấy

bóng dáng Hứa Tùy đâu. Anh cười nhạo một tiếng, vẫn không tin, Hứa Tùy mà ngay cả lên lớp cũng không đi sao.

Thật vất vả gặp được bạn cùng phòng của cô, Chu Kinh Trạch đi qua, khàn giọng cất tiếng hỏi: "Hứa Tùy đâu, sao không đi xuống cùng mấy người?"

Lương Sảng bị khí thế của anh kìm chặt lại, cô ấy rụt cổ: "Cậu ấy... Cậu ấy đi từ cửa sau ra rồi."

"..." Sắc mặt Chu Kinh Trạch đen đến nỗi có thể vắt ra mực.

Hứa Tùy thuận lợi tránh được một kiếp, kết thúc buổi học một cách suôn sẻ, nghỉ ngơi giữa trưa xong thì tới phòng thí nghiệm, nhưng đang trên đường đi tới phòng thí nghiệm, khi đi ngang qua vườn cây của trường, cô đã bị Chu Kinh Trạch chặn lại.

Chu Kinh Trạch đứng trước mặt cô, đôi mắt đen nhánh hẹp dài nhìn chằm chằm cô, cố kìm nén cảm xúc đang cuồn cuộn trong lòng, cất giọng khàn khàn:

"Cùng tâm sự đi."

Hứa Tùy ôm sách vở theo bản năng mà lui về sau một bước, cô lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở: "Chúng ta đã chia tay rồi."

Chu Kinh Trạch cười lạnh một tiếng, đôi mắt đè nén tia hung ác cùng những cảm xúc dày đặc: "Ông đây không đồng ý."

Hứa Tùy đang định đi đường vòng thì thân mình Chu Kinh Trạch lập tức di chuyển, che trước mặt cô, bắt lấy cánh tay cô. Chu Kinh Trạch kéo cả người và bả vai cô lại, giờ đây khoảng cách hai người rất gần. Hứa Tùy giãy giụa, nhưng mái tóc lại bị rối rồi quấn lên cúc áo chỗ cổ áo anh, gương mặt bị ép dán vào lồng ngực rộng lớn ấm áp của anh.

Bởi vì anh nói chuyện mà lồng ngực rung động, Hứa Tùy sa vào hơi thở quen thuộc, muốn thoát đi lại tránh không thoát. Mỗi một câu nói của

Chu Kinh Trạch đều có thể uy hiếp đến cô, khiến người cô vô pháp nhúc nhích.

"Tủ lạnh trong nhà tích trữ nhiều sữa bò như vậy mà em còn chưa uống hết, mấy cây xương rồng em một hai phải đặt trên đầu giường của anh, nếu em không ở đấy, anh sẽ không quan tâm chúng đâu." Chu Kinh Trạch nói thật chậm, nhìn cô: "1017 em dưỡng nó béo đến như vậy cũng không cần nữa sao? Còn có ——"

"Anh, em bỏ anh được sao?"

Đáy mắt Hứa Tùy đã bắt đầu ướt át, trong lòng có tận hai âm thanh khác nhau đang kêu gào. Một bên muốn cùng anh bên nhau, những niềm vui đấy đều là thật, tâm đầu ý hợp rõ ràng cũng đã trải qua.

Nhưng một thanh âm khác lại nói: Cô không phải yêu cầu một tình yêu duy nhất sao, anh ấy không cho được.

Bầu không khí lại lâm vào một trận trầm mặc, đột nhiên, một tiếng chuông điện thoại gay gắt vang lên, phá vỡ cuộc trầm mặc giằng co này.

Hai người cùng nhìn về phía điện thoại, cô nhìn thoáng qua màn hình điện thoại của anh, là Diệp Tái Ninh gọi tới. Cảm xúc dao động trong ánh mắt Hứa Tùy biến mất không còn thứ gì. Chu Kinh Trạch ấn từ chối, tiếng chuông không buông tha lại vang lên lần nữa.

Lúc này đây, Chu Kinh Trạch trực tiếp bấm tắt máy.

Hứa Tùy cuối cùng cũng cởi được tóc ra, nhân cơ hội này rời khỏi lồng ngực anh, đôi mắt nhìn thẳng vào anh: "Không nói tiếp ư?"

Chu Kinh Trạch không nói gì, sau khi Hứa Tùy giữ khoảng cách với anh, cô mới bắt đầu nói chuyện, đôi mắt trong veo nhưng ẩn chứa tia lạnh lùng: "Sữa bò chưa uống hết anh có thể cho... một cô gái khác, còn cây xương rồng thì vứt đi."

"1017, tôi từ bỏ."

Mắt thấy Chu Kinh Trạch đang muốn tiến lên một bước, Hứa Tùy lập tức lui về phía sau. Tính cô vẫn luôn rất tốt, sẽ không nặng lời với ai bao giờ, cô hiểu Chu Kinh Trạch, kiêu ngạo ngông cuồng, tính tình cũng khó, cô biết mình nên nói cái gì thì có thể làm anh đồng ý chia tay.

Hứa Tùy hít một hơi, suy nghĩ, trong cuộc đời đây là lần đầu tiên cô nói một lời ác độc như vậy, giọng điệu có chút không kiên nhẫn: "Anh có thể đừng quấn lấy tôi nữa hay không, mỗi lần tôi nhìn thấy mặt anh hơn một giây——"

"Tôi đều cảm thấy ghê tởm."

Chu Kinh Trạch dừng bước, nhấc mí mắt lên nhìn vào thiếu nữ trước mắt, anh vẫn luôn nhìn cô, chỉ là sau ba giây anh ngay tức khắc khôi phục lại bộ dáng kiêu căng không ai bì nổi, nhìn cô, chậm rãi lên tiếng:

"Được rồi, anh sẽ không tìm em nữa."

Chu Kinh Trạch lập tức xoay người đi. Tiết trời mùa hè thật nóng, cây hoa trong vườn bị phơi dưới ánh mặt trời đến nỗi hơi héo, đổ bóng uốn cong trên mặt đất. Chu Kinh Trạch liếc mắt thật nhanh qua chúng một cái, bỗng lúc này, điện thoại trong tay vừa mới khởi động lại đã hiện lên một tin nhắn.

Là ông ngoại nhắn tới: 【Thằng nhóc này, cháu không phải nói muốn mang bạn gái về nhà sao? Người đâu, còn tới không?】

Chu Kinh Trạch gõ từng chữ một: 【Không tới nữa.】

Mặt trời gay gắt, bóng đen kéo dài thân ảnh anh, Hứa Tùy nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh mà đôi mắt phiếm hồng, khi Chu Cảnh Trạch đi qua bụi cây, cành lá chợt xuất hiện chắn ngang trước trán, anh cúi mặt một chút rồi tiếp tục đi xuống bậc thang, sau đó bóng anh biến mất ngay tại góc rẽ.

Mãi cho đến giờ phút này, cả người Hứa Tùy đã không chống đỡ được nữa mà ngồi xổm xuống, cảm nhận hô hấp không thông, lồng ngực một

trận lại một trận đau xót, từng giọt nước mắt lớn nóng hổi rơi trên mặt đất cũng nhanh chóng tan ra..

Loại cảm giác này thật sự quá khó để có thể tiếp thu rồi.

Trong giây lát, giáo viên gửi tin nhắn cho cô, Hứa Tùy ngồi xổm trên mặt đất, đăng nhập vào WeChat, là một câu rất dài: 【Hứa Tùy, số lượng học sinh trao đổi tại Hong Kong hôm nay phải hoàn thành ngay, em khẳng định không suy xét về việc này sao? Đại học B rất tốt, cơ hội hiếm thấy thế nào em không phải không biết, trong lòng cô vẫn hy vọng em nên đi đi. Tất nhiên, nếu em quả thật có lí do riêng, cô sẽ tôn trọng nguyện vọng của em.】

Nước mắt cô rơi trên màn hình điện thoại, trước tầm mắt chỉ còn lại một mảnh mơ hồ. Hứa Tùy dùng ống tay áo lau một chút, nhắn trả lời lại: 【Em nghĩ kỹ rồi, em muốn đi. Cảm ơn trường học và cô đã cho em cơ hội này.】

Chu Kinh Trạch nói được thì làm được, Hứa Tùy thật sự không còn thấy anh trong trường nữa, thậm chí ở ngoài trường cũng chưa từng có một cơ hội ngẫu nhiên nào để có thể gặp được anh. Cũng không biết có phải anh đã nói cái gì đó với Hồ Thiến Tây rồi hay không, quý cô mà luôn nghĩ sao nói vậy cũng không ở trước mặt Hứa Tùy đề cập đến người này một lần nào.

Chu Kinh Trạch hoàn toàn biến mất trong cuộc đời cô.

Thật giống như... Người này chưa từng xuất hiện.

Khi bạn cùng phòng biết được Hứa Tùy muốn đi Hong Kong trao đổi trong một năm, bọn họ sôi nổi tỏ vẻ không chịu được. Nước mắt nước mũi Hồ Thiến Tây cọ lên quần áo cô: "Hu hu hu, Tùy Tùy, cậu đi rồi không còn ai cho tớ mượn chăn bông nữa."

"Đâu phải tớ sẽ không trở lại, chỉ một năm thôi, còn có bốn năm đại học lận mà." Hứa Tùy bu cười vỗ vỗ lưng cô ấy.

Hồ Thiến Tây lau nước mắt: "Nhưng mà tớ học chuyên ngành thú y mà, chỉ học có bốn năm đã tốt nghiệp rồi, thật sự không nhiều thời gian còn lại để gặp cậu đâu nha."

"Đứa ngốc này." Hứa Tùy duỗi tay lau nước mắt cho cô ấy.

Sự chia ly luôn đến rất nhanh, Hứa Tùy sau khi tham dự kiểm tra xong, nghỉ hè thì trở về Lê Ánh một chuyến, sau đó sẽ bay đến Hong Kong trước lịch trình vào giữa tháng 8 để chuẩn bị nhập học.

Thật giống như cô rất muốn tạm biệt thành phố này.

Thật ra thì, Hứa Tùy đã từng gặp Chu Kinh Trạch một lần. Sau khi kết thúc kiểm tra, Hứa Tùy đi một chuyến đến nhà cậu của mình, sửa sang lại đồ dùng dạy học trước đó và mấy đề toán học rồi gửi chúng tới nhà Thịnh Ngôn Gia.

Sau khi đưa đồ xong, cô từ nhà Thịnh Ngôn Gia đi ra, lúc đi ngang qua cửa hàng tiện lợi cô vẫn theo bản năng mà thoáng nhìn vào bên trong, suy nghĩ có thể có một chàng trai nào mặc một chiếc áo thun màu đen đang lười biếng ngồi lì ở chỗ quầy thu ngân hay không, anh vừa nhíu mày vừa chơi game, viên kẹo bạc hà cắn trong miệng xộc lên mũi.

Tiếc là không có.

Là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Hứa Tùy rời mắt, vội vàng đi về phía trước, nhưng vừa nhắc mắt, người muốn gặp liền ở ngay cách đó không xa. Trong miệng Chu Kinh Trạch ngậm một điếu thuốc, anh đang túm dây dắt chó đi dạo.

Chỉ có một thời gian ngắn không gặp, anh tựa như đã thay đổi. Chu Kinh Trạch mặc một chiếc áo phông màu đen có chữ, chiếc quần thể thao màu đen, mép quần màu trắng, thân hình cao lớn, giày chơi bóng màu trắng, lộ ra một khúc cổ chân, xương cổ tay hiện lên rõ ràng.

Anh càng ngày càng trở nên đẹp trai hơn, nhưng cũng có một mặt mới.

Tóc anh đã cắt ngắn, trở về với kiểu đầu đinh ban đầu, nhuộm một màu xanh, anh vẫn mang cái khuôn mặt cao ngạo khó gần ấy, đi đến chỗ nào cũng hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Khuê đại nhân mới đi một nửa đường đã khát, Chu Kinh Trạch dừng lại, vặn một chai nước khoáng ra rồi đổ vào lòng bàn tay, ngồi xổm xuống, cho nó uống nước.

Có một cô gái đi ngang qua liếc nhìn vài lần, đáy mắt sáng lên, không biết là do khuôn mặt của anh ta hay là thật sự thích con chó mà tiến về phía này. Cô ấy "Oa" một tiếng, chủ động đến gần hỏi: "Đây là giống chó gì thế? Thật đẹp nha."

"Chó chăn cừu Đức." Chu Kinh Trạch duỗi tay phủi khói bụi trên người, không quan tâm lắm lên tiếng.

Vẻ mặt thiếu nữ chờ mong mà nhìn anh: "Tôi có thể chụp một tấm ảnh với nó được không?"

Hứa Tùy không định nghe thêm nữa, xoay người rời đi. Lúc hoàng hôn, khi mặt trời lặn xuống, giọng nói trầm thấp của Chu Kinh Trạch nương theo tiếng gió mà truyền tới lỗ tai cô, anh ngập ngừng một chút:

"Có thể."

——

Tháng tám Hứa Tùy phải bay qua Hong Kong, cả thành phố nóng như một cái lò hơi nước lớn, cô nhớ năm nay hình như là năm có nhiệt độ cao nhất trong những năm gần đây.

Bởi vì Hứa Tùy chỉ tới đây trao đổi một năm nên đại học B không cung cấp chỗ ở, cô phải đành tự mình đi tìm phòng. Tiền thuê nhà ở Hong Kong vô cùng cao mà lại còn rất ít, cộng thêm đang là mùa cao điểm nên dù đã tìm kiếm xung quanh cũng không thể tìm thấy một phòng ở phù hợp.

May thay có một đàn chị dẫn đường giúp đỡ, Hứa Tùy cùng thuê chung với một cô gái cùng trường, cùng cấp. Căn phòng nằm trên đường vành đai phía Tây, tuy hơi nhỏ nhưng giá cả trong tầm chấp nhận được, giao thông cũng thuận tiện, phim trường Broadway chỉ cách chỗ cô có mười phút, sinh hoạt tiện lợi, gần đây còn có siêu thị Yoshinoshima và Baijia.

Khí hậu Hong Kong một năm bốn mùa đều cực kỳ thích hợp. Đặc biệt là mùa đông, không khác mùa thu lắm, lúc thời tiết đẹp còn có thể mặc váy.

Trong khoảng thời gian Hứa Tùy đi trao đổi tại đây rất vui vẻ, còn học được một tư duy y học khác biệt, ở phương diện y học cũng gặt hái được rất nhiều thành công.

Cô đã cố gắng tham gia các hoạt động xã giao khác nhau, học được cách đánh mạt chược kiểu Hong Kong, cũng nhảy được một vài điệu Waltz, còn học được cách làm bánh. Có vẻ như cô đã trải qua những thú vui nho nhỏ trong cuộc sống ngoài việc học.

Hứa Tùy thích nhất là vào cuối tuần khi đã hoàn thành thí nghiệm, cô tự mình khởi hành từ miền Trung, rồi đi thuyền đến đảo Lamma để thư giãn. Chỉ là ngôi nhà cô sống bị ngược sáng và cửa sổ cũng nhỏ.

Mưa một chút, trong nhà đã ẩm ướt đến không chịu nổi, quần áo ướt sũng cần phải đem lên sân thượng phơi cho khô. Lúc này thế nhưng cô lại hoài niệm cái tiết trời vừa khô vừa lạnh lẽo ở thành phố Kinh Bắc.

Thời gian học tập trao đổi một năm thật nhanh đã kết thúc.

Lại một mùa hè nữa tới.

Các bạn trong lớp tổ chức một buổi tiệc chia tay cho Hứa Tùy, sau khi một nhóm người tụ tập ăn tối thì chuyển qua KTV, không biết giữa đường là ai đòi muốn đi hát.

Bạn cùng phòng Gia Lị nước mắt lưng tròng mà ôm cô: “Tùy, tớ không nỡ bỏ cậu chút nào.”

Hứa Tùy trở tay ôm cô ấy lại, tầm mắt tình cờ nhìn đến một cậu nam sinh, là Lâm Gia Phong, một cậu nam sinh trong lớp, quan hệ hai người cũng không tệ lắm, bình thường còn làm thí nghiệm cùng nhau, thường xuyên cùng ngồi xe điện ngầm về nhà.

Cậu ta ngồi trên sô pha, nói giỡn: "Tớ cũng vậy."

Bầu không khí có chút thương tâm, Hứa Tùy buông cô ra, cười nói: "Mau đến điều chỉnh lại bầu không khí hiện tại đi, nếu không thì chúng ta chơi trò chơi đi."

"Được đấy." Ngay tức khắc có người hùa theo nói.

Trò chơi của bọn họ cũng rất bình thường —— chính là trò 'thật hay thách', bình rượu xoay tới ai, người đó lập tức phải chịu trừng phạt của một người khác, một lời nói thật lòng, hoặc là một thử thách lớn.

Dưới ánh đèn đỏ lờ mờ, có người thua phải đi ra ngoài lấy số điện thoại của anh đẹp trai được chỉ định, có người thua còn phải nhảy vũ điệu rùa đen ở trước mặt mọi người.

Hứa Tùy dựa vào đầu vai Gia Lị, cầm chén rượu uống rồi cười đến ngã trái ngã phải. Một khuôn mặt duyên dáng tự nhiên được phản chiếu trong tấm kính trong suốt, và một cặp mắt trong veo linh hoạt.

Cô dường như đã khác rất nhiều so với trước kia.

Lời người xưa nói rất đúng, con người không thể quá đắc ý vênh váo, bởi vì giây tiếp theo, đã đến phiên Hứa Tùy gặp nạn. Lâm Gia Phong cầm bình rượu màu xanh lên hỏi cô muốn chọn cái nào.

Hứa Tùy suy nghĩ một chút, trả lời: "Nói thật lòng đi."

Có người bạn tốt lập tức đẩy Lâm Gia Phong lên nói mau hỏi đi, còn ám chỉ bảo cậu ta phải biết nắm bắt cơ hội. Lâm Gia Phong do dự một chút, hỏi một cái vấn đề chẳng thú vị chút nào: "Cậu có lời nói nào muốn nói với bạn trai cũ không?"

Mọi người vừa nghe xong liền kêu "Trời" một câu, có một cô gái còn trả lời: "Vấn đề này thì có gì để hỏi sao? Đương nhiên là chúc anh ta sớm ngày ăn shit rồi."

"Đúng rồi đấy, tớ hy vọng bạn trai cũ của tớ có tìm được bạn gái thì người nào cũng không bằng tớ. Tướng mạo kém hơn tớ, tính cách cũng không tốt bằng tớ, tên trai đểu đáng chết này nên hối hận suốt quãng đời còn lại đi."

…

Hứa Tùy tự hỏi một chút, dùng ngón trỏ gõ lên ly rượu pha lê, uống cạn một ly rượu mạnh, yết hầu cứ như bị thiêu đốt: "Không chúc anh ta tiền đồ vô lượng, chúc anh ta hạ cánh bình an."

Cô nói xong câu đó, mọi người đều rơi vào im lặng. Không bao lâu sau, có người phá vỡ đề tài, bọn họ rất nhanh đã đi vào lượt chơi tiếp theo. Đêm đó, Hứa Tùy uống rất nhiều rượu.

Một người đã từng uống một hớp rượu thôi mặt đã đỏ bừng, thế nhưng giờ đây đã học được cách uống nhiều rượu mà sắc mặt vẫn không thay đổi. Cô uống đến say như chết, phải nhờ bạn cùng phòng là Gia Lị kéo cô về nhà.

Về đến nhà, Hứa Tùy lập tức vọt thẳng vào phòng vệ sinh, ôm bồn cầu nôn mửa. Kỳ thật tư vị uống say cũng không dễ chịu gì, dạ dày nóng như lửa đốt, cô ói đến mức có cảm giác túi mật sắp bị cô nhổ ra ngoài, toàn bộ linh hồn cô đều như tách rời khỏi thể xác.

Thật ra vào một tuần trước, Hứa Tùy xem được tin tức của Thịnh Nam Châu, bọn họ phải bay đến căn cứ huấn luyện của Mỹ. Anh ấy hẳn là cũng phải đi, Hứa Tùy một bên còn nôn thốc nôn tháo, một bên suy nghĩ. Cô quay lại học tiếp năm cuối cấp, nhưng Chu Kinh Trạch phải tới Hoa Kỳ trong một năm, đến khi cô chuẩn bị thi lên thạc sĩ vào năm thứ năm thì Chu Kinh Trạch đã tốt nghiệp và trở thành một phi công thực thụ.

Đợt chia tay lần trước thật khó coi, cứ qua loa cho xong việc, cô nghĩ. Về sau chắc là sẽ không được thấy anh nữa rồi.

Lúc Hứa Tùy đã ói xong, cô đứng trước bồn rửa tay rồi rửa mặt, vặn vòi nước ra, cô chụm tay giữ một ít nước rồi tưới lên mặt. Bóng đèn trên đỉnh đầu hơi tối, cô nhìn chính mình trong gương.

Làn da trắng nõn, gương mặt trứng ngỗng, sống mũi vừa thanh tú lại rất cao. Nếu muốn hỏi có gì khác so lúc trước thì dường như ngày càng xinh đẹp hơn, đôi mắt đen nhánh càng thêm cứng cỏi, khí chất cũng càng ngày càng thanh lãnh.

Rất tốt, không có khóc, một giọt nước mắt cũng chưa rơi, nhưng kẻ mắt thì hơi lem nhem một chút.

Hứa Tùy ngủ cho đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, sau khi tỉnh dậy rót ngay cho mình một ly nước mật ong. Cô mở cửa sổ ra, gió thổi vi vu, một cơn gió biển nóng ẩm.

Cây quạt điện màu xanh vù vù chuyển tới hướng cô, Gia Lị đang dùng đệm khí* vỗ vỗ hai má, những con ve sầu ngoài cửa kêu ríu rít không ngừng, cô ấy buông đệm khí xuống, oán giận nói: "Ồn muốn chết, may mà mùa hè sắp kết thúc rồi."

*(Đệm khí - Air cushion (气垫): một loại kem nền được ủ trong miếng đệm mút có nhiều lỗ khí:)

Hứa Tùy thoáng nhìn ra bên ngoài, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu xuống như thác nước, cơn sóng biển xanh biếc mênh mông, cây cối xanh tươi, ánh sáng và bóng tối đan xen, trong nháy mắt đã kết thúc mùa hè.

Cô bỗng chợt nhớ đến cái ngày cô chuyển trường trung học, cũng là một ngày hè nóng rực thế này. Hứa Tùy ngây thơ gặp được một thiếu niên chói chang như ánh mặt trời, mà cô lại tầm thường như rêu phủ đầy trên tường.

Mùa hè năm ấy, chỉ liếc mắt một cái trái tim đã lỡ một nhịp.

Một mối tình thầm lặng có đầu mà không có đuôi cũng đã chấm dứt trong tiếng ve kêu.

Người nào đó ở nhà bên cạnh đang mở một bản nhạc Hong Kong, nhẹ nhàng truyền qua, để lộ một chút bi thương. Hứa Tùy nằm bò gần cửa sổ, bả vai run rẩy, nghe một chút, nước mắt cuối cùng đã rơi.

"Tôi ước mình không thể lớn lên, tìm kiếm người ấy hoàn toàn dựa vào trực giác. Khi tôi mơ hồ mà say mê người, vừa lúc mưa gió hạ thủy triều dâng." *

Phải, coi như mưa gió hạ, thủy triều dâng.

*(Đây là hai câu trong bài hát Người có lòng《有心人》của Trương Quốc Vinh:

但愿我可以没成长，完全凭直觉觅对象

(Tôi ước mình không thể lớn lên, tìm kiếm người ấy hoàn toàn dựa vào trực giác.)

模糊地迷恋你一场，就当风雨下潮涨

(Khi tôi mơ hồ mà say mê người, vừa lúc mưa gió hạ thủy triều dâng.))

Chương 53: “Xuống xe.” Anh nói

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Thoáng cái đã bảy tám tháng trôi qua, không ai nghĩ tới sau khi bọn họ tách ra, mỗi người đi một ngã rẽ khác nhau trong một thời gian dài như thế này, vậy mà cũng có thể còn gặp nhau lần nữa.

Buổi sáng sau khi Hứa Tùy phủi sạch quan hệ với Chu Kinh Trạch, cô đã bị y tá chạy đến kêu đi. Sau khi bận bịu xong cũng đã đến thời gian nghỉ trưa, Hứa Tùy lấy chiếc áo khoác từ trên giá xuống, nằm trên sô pha trong văn phòng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô nằm trên sô pha, dùng ngón cái vuốt màn hình điện thoại, vô tình đăng nhập vào trang web của trường trung học. Có một vài tin nhắn phàn nàn rằng Chu Kinh Trạch đã vắng mặt trong các buổi họp lớp rất nhiều lần. Lớp trưởng đã gửi một danh sách dài đầy các biểu tượng cảm xúc kèm với lời giải thích:

[Người ta chính là phi công, cho nên đâu có giống cậu, luôn rảnh rỗi như vậy. Năm ngoái cậu ta còn bảo muốn đi cùng ai đó, chắc là bạn gái của cậu ta đấy.]

Ngón cái của cô dừng trên những dòng chữ này, rồi màn hình chợt tắt. Hứa Tùy đột nhiên cảm thấy sau cuộc gặp lại ấy, mọi cảm xúc của cô về anh dường như thật nực cười.

Hứa Tùy quyết định không xem nữa, rốt cuộc cô cũng bình tâm trở lại, xem ra bây giờ mối quan hệ giữa hai người bọn họ so với người thường, còn thêm một tầng là người yêu cũ.

Đến chiều, một cơn gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào thật mát, Hứa Tùy nhắm mắt lại, mơ một giấc mộng thật dài. Những chi tiết trong hồi ức chân thật đến nỗi cô đã thật sự cho rằng bản thân mình quay đã vềthời học cấp ba,

lúc đang nghiêm túc chuẩn bị thi vào đại học, cô lại gặp gỡ anh một lần nữa.

Tiếng chuông báo thức từ điện thoại bị Hứa Tùy ôm chặt trong tay vang lên, cô vẫn cảm thấy mí mắt nặng trĩu, cảm giác giống như có người đứng một bên đang đẩy cánh tay mình, khó khăn mở mắt ra, vô thức nói: "Đã tan học rồi."

Bên cạnh truyền đến một tiếng cười vui vẻ, là y tá Tiểu Hà hôm nay trực ban, cô ấy hỏi: "Bác sĩ Hứa, cô là đi làm, hay là đi ngủ đấy?"

Một giọng nói vang lên, kéo Hứa Tùy trở về hiện thực. Cô từ trên sô pha đứng dậy, trên người còn đắp một cái áo khoác, cười nhạt: "Đúng thật là, ngủ đến ngốc luôn rồi."

"Sắp hai giờ rồi đấy, buổi chiều còn có người bệnh đang chờ khám nữa." Y tá trực cùng ca với cô mở miệng nhắc nhở.

"Được rồi."

Hứa Tùy đứng dậy đi tới nhà vệ sinh rửa mặt bằng nước lạnh, nhìn vào gương, cô kéo dây thun ra khỏi cổ tay rồi buộc một kiểu tóc đuôi ngựa.

Rèm cửa trong phòng 'Roẹt' một tiếng bị kéo ra, một lượng lớn ánh sáng tràn vào phòng. Hứa Tùy mở nắp, cầm một nắm trà thơm bỏ vào ấm siêu tốc rồi nhấn nút nguồn cho nó kêu 'bíp' một tiếng.

Đợi đến khi trà sôi và phát ra tiếng ục ục, Hứa Tùy mới cúi người xuống bắt đầu sắp xếp hồ sơ bệnh án và vài tài liệu trên mặt bàn, đại não cô hoạt động rất nhanh, nói chuyện cũng mạch lạc rõ ràng hơn:

"Y tá Hà, lát nữa cứ dựa vào thứ tự mà đưa tới, nếu như gặp quá nhiều người xếp hàng khiến bệnh nhân lo lắng thì em lựa lời trấn an họ một chút, còn nếu gặp mấy người muốn gây nháo thì không cần ép bản thân ra mặt đâu, báo thẳng cho bảo vệ tới xử lý là được."

"Được rồi, bác sĩ Hứa."

Có khá nhiều người đặt lịch hẹn vào cuối tuần, Hứa Tùy vừa tiễn một bệnh nhân, lại tiếp tục tiếp đón thêm một bệnh nhân khác, bận đến nỗi thời gian uống miếng nước cũng không có.

Đến bốn giờ chiều, Hứa Tùy lại tiếp một bệnh nhân tương đối đặc biệt. Người mẹ dẫn một bé gái đi vào, cô nhóc này ước chừng mới mười tuổi, tóc được cột thành hai cái sừng dê chỉa lên trời, làn da trắng nõn, dùng đôi mắt tròn xoe nhìn cô.

Mẹ đứa bé ôm cô nhóc ngồi xuống, vén áo lên để lộ bụng cô nhóc cho cô xem, nói: "Bác sĩ, hôm trước trong lớp học con gái tôi có hai đứa con trai đánh nhau, thằng nhỏ bị đánh kia là bạn ngồi cùng bàn của con bé, tính con bé này có hơi nhiệt tình, cộng thêm xúc động nhất thời liền xông lên can ngăn, kết quả bị một người trong bọn nó cầm cái chùy đồ chơi đụng trúng một cái."

"Hôm đó tôi cũng nhìn thấy trên bụng con bé có một vết thương bị ứ máu, nhưng Đậu Đậu cứ nói không đau, nên tôi chỉ xử lý đơn giản vết thương cho con bé một chút. Không nghĩ tới hai ngày sau con bé lại kêu đau, đau đến ngủ không được, hít thở cũng có hơi khó khăn."

Hứa Tùy gật đầu, dời tầm mắt từ tiểu sử bệnh nhân trên màn hình máy tính, mở miệng nói: "Ôm bé lại đây tôi xem một chút."

Hứa Tùy cúi người đè đè chỗ bị thương trên bụng cô bé rồi ôn nhu hỏi: "Em có đau không?"

Trong ánh mắt cô bé có chút ướt át, khóe miệng cong xuống nói: "Đau ạ."

Hứa Tùy quay trở về bàn làm việc một lần nữa, in ra hai tờ giấy kiểm tra rồi ký tên lên: "Đưa bé đi siêu âm bụng và chụp CT để kiểm tra nội tạng có bị tổn thương hay không."

Một tiếng sau, người mẹ ôm cô bé quay về, Hứa Tùy nhận giấy báo cáo, xem nghiêm túc, cuối cùng nói: "May thay, chẳng qua chỉ là bị thương ở mô mềm mà thôi, tôi sẽ kê cho cô bé một liệu trình thuốc, để cô bé nghỉ

ngơi phục hồi thật tốt. Sau khi hết thuốc hãy đưa đứa bé quay lại kiểm tra."

Mẹ bé gái thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu: "Cảm ơn bác sĩ."

Cô bé nhỏ cái hiểu cái không, nhưng mơ hồ cảm nhận được đó là tin tốt, nét u buồn trên mặt lập tức thay đổi, nở một nụ cười xán lạn. Hứa Tùy đi đến trước mặt bé, từ trong túi lấy ra một viên kẹo trái cây, đặt tầm mắt ngang tầm mắt cô bé, cất giọng ôn nhu:

"Em thật dũng cảm, đây là phần thưởng của em, nhưng hãy hứa với chị, phải bảo vệ bản thân thật tốt trước khi dũng cảm vào lần sau, có được không?"

Cô gái nhỏ gật đầu lia lịa, nhìn chằm chằm vào viên kẹo nhiều màu sắc trong lòng bàn tay, hai mắt tròn xoe nhìn quanh một vòng: "Chị ơi, có kẹo nào vị bạc hà không? Em muốn vị kia hơn."

Hứa Tùy nghe thấy mấy chữ "kẹo bạc hà" thì hàng lông mi đen có chút run lên, cô ngây người một chút. Mẹ cô bé đẩy cánh tay bé nói: "Cho con mà con còn chọn à, nhận lấy nhanh lên rồi nói cảm ơn với bác sĩ đi."

"Cảm ơn chị bác sĩ ạ." Cô bé chọn ra hai viên kẹo trong lòng bàn tay cô.

Hứa Tùy hoàn hồn, nâng tay xoa đầu cô bé, rồi đứng dậy quay về ngồi lên ghế tiếp tục công việc. Mặt trời đang dần lặn xuống, ánh sáng chiều tà cũng theo đó chiếu thẳng xuống mặt bàn.

Hứa Tùy nhìn thoáng qua đồng hồ, còn năm phút nữa là đến sáu giờ, cô ấn điện thoại nội bộ, hỏi: "Tiểu Hà, còn bệnh nhân nào không?"

Tiểu Hà do dự một chút, nói: "Còn có một người, anh ta ở đây chờ rất lâu rồi."

Hứa Tùy cầm ly nước trên mặt bàn lên rồi uống một ngụm, vặn nắp chặt lại, cuối cùng cổ họng cũng dễ chịu hơn: "Để anh ta vào đi."

Không bao lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhịp nhàng "Cốc Cốc", Hứa Tùy đang cúi đầu viết bệnh án, trên trán có mấy cọng tóc mái không nghe lời tóc rơi xuống, tạo thành mấy đường bóng mờ trên trang giấy.

"Bác sĩ, tôi đến khám bệnh."

Một giọng nói gần giống với tiếng kim loại vang lên, trầm thấp và gợi cảm, quen thuộc và xa lạ. Hứa Tùy đang tập trung viết, "xoẹt" một tiếng, ngòi bút rạch một đường dài, bệnh án bị rách.

Cô xé tờ giấy bệnh án đi, ném vào thùng rác.

Hứa Tùy dùng ngón trỏ và ngón cái ấn lên tập tài liệu màu xanh lam, thứ cô nhìn được chính là chiếc quần màu đen, đôi tay buông thả để ở mép quần, xương cổ tay anh nổi lên rất rõ ràng, chỗ hổ khẩu có một vết máu đỏ, mới vừa kết vảy.

Ngón giữa mang chiếc nhẫn bạc.

Cô chậm rãi đưa mắt lên nhìn.

Một chiếc áo khoác mỏng màu đen cùng nhãn hiệu với chiếc áo sơ mi sọc trắng đen bên trong, đường viền cổ áo làm đường công trên khuôn mặt anh được cắt gọn rõ ràng, hai cúc áo được mở ra, để lộ một đoạn xương cổ họng. Vẫn là cặp mắt đen tuyền sâu thẳm ấy, chỉ xem một cái thôi cũng có thể khiến người nhìn không thể rời mắt.

Anh thong thả hơn so với tên lưu manh ban đầu kia, càng nhiều hơn là sự cấm dục của một người đàn ông.

Giống như có chỗ nào đó thay đổi, nhưng cũng giống như chẳng thay đổi gì.

Quả thật là Chu Kinh Trạch.

Một ngày gặp tới hai lần.

Đồng hồ treo tường vừa lúc điểm sáu giờ, Hứa Tùy chỉ nhìn hai giây, ánh mắt nhàn nhạt nhìn rồi thu hồi, nhét nắp bút vào cây bút: "Tôi đã tan ca, muốn khám bệnh thì ra cửa quẹo trái vào khoa cấp cứu."

Chu Kinh Trạch sửng sốt một giây, mới vừa cho người đi vào đã lập tức đuổi người, đây rõ ràng là không muốn nhìn thấy anh mà.

Anh nhướng mày, nhìn Hứa Tùy nói: "Hứa Tùy, anh thật sự tới khám bệnh."

Hứa Tùy khựng lại rồi cúi đầu nhớ ra điều gì đó, giọng điệu nghiêm túc và bình tĩnh của Chu Kinh Trạch cứ làm cô dường như nhớ anh mãi không quên nên mới cố ý tránh mặt anh.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, Y tá Hà ôm theo một đống tài liệu đi vào, Chu Kinh Trạch trực tiếp kéo ghế ngồi xuống, cất giọng bình tĩnh nói: "Y tá, tôi có thể hỏi cô một câu được không?"

"Câu gì thế?" Tiểu Hà thấy anh chàng đẹp trai đang nói chuyện với chính mình, giọng đều phải mềm đi mấy phần.

Chu Kinh Trạch nghịch cái bật lửa bạc trong tay, hỏi: "Trên đường nếu cô gặp chuyện bất bình, còn vì cứu người kia mà bị thương, thế nhưng người đó không muốn chịu trách nhiệm thì làm sao bây giờ?"

"Như vậy không phải là vong ân bội nghĩa sao! Nhất định phải bắt người đó chịu trách nhiệm." Y tá kích động nói.

"Có lý." Chu Kinh Trạch làm như thật mà gật đầu.

Hứa Tùy không quan tâm tới đối thoại của bọn họ, dọn dẹp lại hồ sơ trên mặt bàn, khóe mắt thoáng nhìn người đàn ông đang bình tĩnh ngồi bên kia, tầm mắt từ đầu tới cuối vẫn không buông tha mà phóng tới nhìn trên đỉnh đầu cô.

Anh vẫn luôn không mở miệng, Hứa Tùy bị tầm mắt nóng rực của anh nướng đến da cổ phải tê dại một mảng, cô cuối cùng cũng lên tiếng, giọng

điệu vẫn có chút gấp gáp:

"Sao anh còn chưa đi nữa?"

Y tá Hà đang đứng bên cạnh phân loại tài liệu tỏ ra ngạc nhiên, bác sĩ Hứa trước nay vẫn luôn dịu dàng, hôm nay là lần đầu tiên thấy cô nói năng hùng hổ như vậy. Chu Kinh Trạch đặt bật lửa lên bàn, giọng điệu nhàn nhạt, cùng tiếng nói trầm thấp dễ chịu vang lên:

"Anh đây không phải là đang đợi em tới chịu trách nhiệm sao."

Trên mặt y tá hiện lên hàng loạt dấu chấm than, khó trách bác sĩ Hứa vẫn còn độc thân, dù điều kiện tốt đến đâu cũng chướng mắt. Chẳng trách nha, trước mặt có một chàng trai đẹp trai còn có chất lượng tốt như vậy đòi phụ trách, nếu là đổi lại là cô thì ai cũng không thèm ngó tới.

"Tôi đã tan làm, nếu muốn khám bệnh thì có thể qua khoa cấp cứu." Hứa Tùy nhắc lại.

Y tá Hà vừa nghe là hiểu, trước khi đi ra ngoài, cô ấy không đành lòng nên đã nói giúp anh đẹp trai một câu: "Bác sĩ Hứa, nếu không thì chị xem giúp anh ấy một chút đi, lúc trước vốn là đến lượt vị này nhưng đằng trước anh ta có một cụ già đang vội nên anh ấy đã nhường cho cụ bà."

Ra là như vậy.

Hứa Tùy cụp mắt xuống, mở miệng: "Nơi nào không thoải mái?"

"Ở sau lưng." Chu Kinh Trạch trả lời ngắn gọn.

Hứa Tùy chỉ tay vào một góc trong phòng: "Đi vào trong để tôi kiểm tra một chút."

Chu Kinh Trạch cũng không ngại ngùng gì, đi vào ngồi bên mép giường, chắc là ngại phiền, hai tay để hai bên vạt áo, cởi thẳng áo ra để lộ từng múi cơ bụng săn chắc rõ ràng, thoáng một cái tầm mắt đặt ngay tuyến nhân ngư kéo dài xuống dưới bụng anh.

Hứa Tùy theo bản năng quay mặt sang chỗ khác. Chờ Chu Kinh Trạch cởi áo xong, tự động đưa lưng về phía cô thì Hứa Tùy mới tiến lên hai bước kiểm tra cho anh. Giờ đây mặt trời đã lặn xuống hoàn toàn, ánh sáng trong nhà có hơi tối.

Cái cổ mảnh mai có một khối gồ lên rõ ràng ở sau gáy, lưng anh rộng và gầy, chính giữa còn có hai vết sẹo đã trở thành màu đỏ sậm, lộ ra vết bầm tím, miệng vết thương cũng đã có chút lở loét.

Chắc là buổi tối hôm đó rồi.

Anh cũng không làm bất cứ xử lý gì.

Đợi đến miệng vết thương tái phát mới chịu đến.

Hứa Tùy nghiêng người ấn cái xương gần vết thương trên lưng xuống, cụp lông mi xuống, vẻ mặt đầy tập trung: "Nói cho tôi biết chỗ nào đau."

Trên lưng có hai miếng đệm mềm mại đè lại, lúc chạm vào miệng vết thương, Chu Kinh Trạch vẫn trưng bộ mặt lãnh đạm không rên một tiếng. Đột nhiên, anh hít một hơi "rít", như thể anh đang vô cùng nhẫn nại.

Hứa Tùy dừng tay lại, hỏi: "Chỗ này đau sao?"

"Không, là tóc của em chạm phải ông đây." Chu Kinh Trạch trầm giọng nói, chậm rãi phun ra một chữ: "Ngứa."

Trái tim Hứa Tùy co rụt lại, lúc này mới nhận ra một sợi tóc trên trán của cô dính vào lưng anh, lùi lại một bước, giơ tay kéo sợi tóc rơi ra sau tai: "Xin lỗi."

"Không phải chuyện lớn gì." Hứa Tùy trở lại bàn làm việc một lần nữa, nhẹ giọng nói: "Tôi sẽ đưa đơn thuốc cho anh, anh cứ đến cửa sổ lầu một lấy là được. Phải chú ý coi chừng miệng vết thương bị nhiễm trùng, tránh xa thuốc lá và rượu ra, ăn ít thức ăn cay thôi."

"Được rồi."

Mặt kính trên máy tính phản chiếu hình ảnh người đàn ông đang chống cằm, thong thả ung dung mặc quần áo, rồi cài cúc, tư thái vô cùng nhàn rỗi yên tĩnh. Hứa Tùy thu hồi tầm mắt, chờ anh đi tới rồi đưa đơn thuốc cho anh.

Toàn bộ quá trình hai người không có giao lưu bằng ánh mắt hay gì cả.

Người đi rồi, trong phòng làm việc trở lại một mảnh yên tĩnh, đồng hồ treo tường phát ra âm thanh 'tích tách, tích tách'. Hứa Tùy dựa cả người lên ghế, cứ như vừa mới trút được gánh nặng.

Hứa Tùy trong phòng làm việc riêng mười lăm phút mới xách túi rời đi.

Trong bãi gara ở tầng hầm, Hứa Tùy lấy chìa khóa từ trong túi ra gắn vào xe mở khóa, cô bước tới, mở cửa xe ra, đặt túi sang một bên, chuyển số, lui xe ra khỏi gara.

Sau khi ra khỏi hầm, tay Hứa Tùy để trên vô lăng, thuận tay mở một bản nhạc, giai điệu thư giãn vang lên, dây thần kinh của cô được thả lỏng rất nhiều. Không hiểu vì sao mà gần đây cô luôn cảm thấy mỏi mệt.

Có lẽ cô thực sự nên nghỉ phép rồi đi ra ngoài giải sầu.

Hứa Tùy nghĩ như vậy, hoàn toàn không để ý có một chiếc xe màu đen có chữ G thật lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, nó trôi dạt theo đường chéo lái tới đây, sau đó chiếc xe bốn bánh ổn định lái đi, giống như đang chờ cô ở phía trước.

Chờ lúc cô phản ứng lại thì có muốn đạp phanh giảm tốc độ cũng không còn kịp nữa, "ầm" một tiếng, cô đụng phải xe đằng trước.

Dưới tác động của quán tính, Hứa Tùy cũng bị đập đầu vào vô lăng, ngước mắt nhìn lên, thùng xe phía sau của đối phương bị lõm xuống một mảng lớn, thảm đến không nỡ nhìn. Thật giống như đang chơi đụng xe với nhau, đâm xong một lúc sau nó vẫn còn bốc khói.

Cô cũng sắp 28 tuổi rồi, có phải vận số của cô năm nay không may mắn hay không?

Người kia mở cửa xe, nghiêng người đi ngang qua chiếc xe tiến về phía cô. Chờ Hứa Tùy thực sự thấy rõ người tới, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại. Cả người nằm bò trên vô lăng xoay mặt đi, tâm như tro tàn.

Trong miệng Chu Kinh Trạch còn ngậm một điếu thuốc, đôi chân dài bước qua, anh gập ngón tay lên, đốt ngón tay gõ mấy tiếng lên cửa sổ xe, Hứa Tùy không thể không ấn bấm nút hạ cửa sổ xuống.

Một cơn gió ùa tới, khuôn mặt anh hiện rõ.

"Xuống xe." Anh nói.

Hứa Tùy đành phải xuống xe, Chu Kinh Trạch cắn điếu thuốc, giơ lòng bàn tay ra hiệu cho cô bước tới. Hứa Tùy đành phải đi qua, người đàn ông chỉ đứng yên tại chỗ. Không nghĩ tới, Chu Kinh Trạch lại ngón cái và ngón trỏ cầm điện thoại lên, nhắm ngay cô rồi "Răng rắc" một tiếng chụp hình.

"Anh chụp tôi làm gì?" Hứa Tùy nhíu mày.

Chu Kinh Trạch lấy điếu thuốc trong miệng ra, phẩy tay phủi tàn thuốc đi, nhìn cô:

"Lưu lại chứng cứ, sợ em quỵt nợ."

Hứa Tùy: "..."

"Nói đi, muốn giải quyết riêng hay là đi theo trình tự." Chu Kinh Trạch hỏi cô.

Hứa Tùy liếc mắt nhìn chiếc G series 65 ở đầu xe và biển số xe bị thiếu một góc do cô đâm phải, vừa thấy thế, có lấy toàn bộ của riêng cô và gia đình thì cô cũng không bồi thường nổi.

Tuy nhiên, lòng tự trọng trong lòng và sự quyết tâm không muốn dính líu đến anh khiến cô không thể không ra vẻ thờ ơ lạnh nhạt rồi cắn răng

nói:

Ngay khi cô định nói ra ba chữ "Theo trình tự" thì Chu Kinh Trạch bỗng chợt ngắt lời, cầm điện thoại trên tay, ngón cái ấn lên màn hình: "Điện thoại."

Hứa Tùy nhấp nhấp môi, theo bản năng đề phòng: "Anh cứ tới thẳng Phổ Nhân tìm tôi, trong thời gian làm việc tôi đều ở đó."

"Hứa Tùy." Chu Kinh Trạch chậm rãi gọi ra cái tên này, giọng anh có hơi trầm xuống, giọng điệu nghiêm túc: "Tôi gần đây rất bận."

Ngụ ý chính là anh không muốn quấy rầy cô.

Hứa Tùy đành phải đọc ra một chuỗi con số, đọc xong lập tức xoay người muốn đi. Ba giây sau, từ đằng sau vang lên một giọng nữ rõ ràng cực kì lớn:

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không có. Sorry……"

Chu Kinh Trạch mở loa, Hứa Tùy xấu hổ, hai má nhanh chóng nóng lên, nói không nên lời. Chu Kinh Trạch phun ra một ngụm khói trắng, nhướng mày:

"Giải thích một chút đi, hử?"

Sau khi Hứa Tùy đọc ra một dãy số một lần nữa, cô trốn lên xe, khởi động xe rời đi.

Chu Kinh Trạch quay lại bên trong xe một lại nữa, nhìn chằm chằm chiếc màu trắng xe rời đi trước mắt kia, đáy mắt dâng lên một cảm xúc mãnh liệt. Đột nhiên, màn hình hiển thị cái tên Thịnh Nam Châu gọi tới.

Chu Kinh Trạch cầm airpod nhét vào lỗ tai, ngón trỏ gõ chốt mở một cái, điện thoại đã kết nối, Thịnh Nam Châu lập tức nói chuyện, bùm bùm một tiếng lớn:

“Mẹ nó, cậu chủ, tôi đã gọi cho ngài mấy rồi đấy, sao bây giờ ngài mới nghe máy! Được sủng ái nên không sợ sao! Tôi hỏi cậu, cậu suy nghĩ thế nào về việc đi cơ sở huấn luyện của Trường Hàng không Trung Quốc, tôi nói với cậu, tuy lấy lý lịch của cậu đi thì có hơi ủy khuất cậu một chút, nhưng tốt xấu gì đó cũng là nơi tổng huấn luyện viên đấy, thù lao đãi ngộ không tồi đâu, hơn nữa gần đây cậu không phải đang thiếu tiền sao...”

“Người anh em, xe tôi mới bị người ta đụng trúng.” Chu Kinh Trạch bất thình lình nói ra một câu.

“?”

“Ôi vãi, anh bạn, đó không phải là chiếc xe cậu yêu thích nhất sao, ngày thường tớ dùng có hai lần cậu con mẹ nó còn luyến tiếc để tôi chạm vào. Sao cậu có thể nói ra một câu bị đụng phải nhẹ nhàng thế?” Thịnh Nam Châu lẩm bẩm một đống trong miệng, cuối cùng cũng phản ứng lại: “Không phải, sao tôi lại cảm thấy cậu hình như có hơi vui vẻ vậy?”

“Đúng là có chút.” Chu Kinh Trạch cười.

Nói xong, anh cuối cổ thấp xuống, ngón cái bấm vào album ảnh, Hứa Tùy mặc một bộ váy dệt kim, tóc dài buông xõa trên vai, đứng kế bên xe, chiếc mũi thanh tú và đôi môi đỏ thắm, lông mày cong tự nhiên, trên mặt còn đang mờ mịt.

Xương quai xanh ẩn hiện dưới lớp cổ áo vừa nhỏ vừa dài, chiếc eo thon uyển chuyển chỉ một nắm tay đã có thể bao trọn.

Đã bao lâu rồi?

Dường như cũng lâu lắm.

Hứa Tùy trông vẫn xinh đẹp và trầm lặng như xưa, nhưng lại có rất nhiều chi tiết đã thay đổi. Cô không còn là một cô bé nhút nhát với biểu cảm rụt rè hiện lên trong ánh mắt mỗi khi bị ai đó trêu chọc nữa.

Khi Hứa Tùy đối mặt với anh, ánh mắt bình tĩnh ấy lộ ra vẻ đề phòng, điều này khiến cổ họng Chu Kinh Trạch tê dại, đáy lòng như bị một chiếc gai mềm xuyên qua, đau đớn vô cùng.

Bọn họ chẳng qua có nhiều thêm một tầng quan hệ so với người xa lạ mà thôi.

Thái độ và phản ứng của Hứa Tùy đang nhắc nhở anh.

Năm tháng đã trôi qua.

Chu Kinh Trạch nhăn chặt mày lại, đôi mắt trở nên nặng trĩu, cảm xúc đang dâng trào dưới đáy mắt không thể kìm nén được nữa, thốt ra một chữ:

"Gầy."

Chương 54: Nhìn thấy cô và người đàn ông khác

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Cậu ở đó l`êm`êcái gì vậy? Qua đây uống rượu đi." Thịnh Nam Châu nghe thấy anh nói gì mà tỏ ra mập mờ, sau đó "tút" một tiếng r`ồi cúp điện thoại.

Trời chạng vạng tối, ánh đèn mờ ảo hiện lên, Chu Kinh Trạch từ c`âu vượt chạy xuống, lái thẳng đến đường Hoàn Thành, vừa xuống dưới, t`ầm nhìn đã trở nên hẹp lại, đèn neon treo cao.

Nửa đoạn đường bị kẹt xe, còi xe liên tục vang lên, từ trên cao nhìn xuống, đường Hoàn Thành giống như những chiếc bánh bao đủ màu sắc.

Cả đoạn đường cứ đi r`ồi lại dừng, khi Chu Kinh Trạch đến Pub đã rất muộn r`ồi. Anh đẩy cửa hộp ra, Thịnh Nam Châu đang rót rượu, li`ên trêu chọc nói: "Cậu cũng chậm quá r`ồi đó."

"Kẹt xe, tớ có thể làm gì được nữa." Chu Kinh Trạch cười, nhướng mày: "Tưởng tớ lái máy bay trong thành phố à?"

Hai người cạn lời, r`ồi cùng nhau trò chuyện v`êtình hình hiện tại của mình, Thịnh Nam Châu chạm khuỷu tay vào đ`âu gối của anh, hỏi: "Ây, ai đụng vào xe của cậu thế?"

"Hứa Tùy." Giọng Chu Kinh Trạch tr`ầm thấp, nói ra hai chữ như đang đọc tâm kinh.

Thịnh Nam Châu ngẩn ra một lát, khổng ngờ đời này còn có thể nghe anh nhắc đến cái tên này. Đã nhi`âu năm như vậy r`ồi, hai chữ Hứa Tùy giống như là điểm yếu của anh vậy, vừa nhéo đến đã trúng, ngay cả nhắc cũng không cho.

Vậy mà hôm nay anh lại chủ động nhắc đến.

"Cậu gặp cô ấy? Cũng phải, nói Bắc Kinh này lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ." Thịnh Nam Châu gật đầu.

"Xem biểu cảm của cậu này, chịu không ít khổ cực từ chỗ em ấy nhỉ, đáng đời, ai bảo ban đầu cậu không đi tìm em ấy." Thịnh Nam Châu thấy biểu cảm anh không thoải mái thì vui vẻ.

Chu Kinh Trạch rót rượu, không để ý đến lời Thịnh Nam Châu nói, vừa nghe thấy lời này thì dừng lại, vài giọt rượu tràn ra trên bàn, trừng mi mắt nhìn cậu ta: "Sao cậu biết tớ không đi tìm em ấy?"

Thịnh Nam Châu sững sờ trong chốc lát, hình như có chuyện như vậy, nhưng cậu ta không nhớ rõ lắm. Nói như vậy thì cậu ta có hơi yêu mến Chu Kinh Trạch rồi, Thịnh Nam Châu vỗ vỗ vai của cậu ta: "Tớ nghe nói bây giờ Hứa Tùy là hoa khôi của Phố Nhân, người vừa ưu tú, vừa có rất nhiều mỹ nam xếp hàng theo đuổi, phải nắm chắc nha người anh em ơi."

Chu Kinh Trạch ngửa đầu uống cạn ly rượu, nhất thời cổ họng cũng trở nên khô khốc, nhưng biểu cảm của anh vẫn bình tĩnh như thường, nhìn cậu ta một cái, giọng điệu chậm rãi:

"Ai cần cậu nói."

Mười một giờ sáng thứ bảy, Hứa Tùy vẫn còn trên giường, một tuần khó khăn, cô hận không thể dùng hết bốn mươi tám tiếng đồng hồ để ngủ.

Mười một giờ mười lăm phút, Lương Sảng gọi đến, Hứa Tùy chui ra khỏi tấm chăn mỏng, nửa tỉnh nửa ngủ nói năng không rõ ràng: "Alo."

"Alo, bé cưng à." Lương Sảng đáp một câu, nghe được tiếng cô chuyển mình bên kia điện thoại, giọng nói có phần đe dọa: "Hôm nay cậu sẽ không quên gì phải không?"

Trong phút chốc Hứa Tùy nhớ ra hôm nay bọn họ đã hẹn đi dạo phố với nhau, lập tức bật dậy từ giường, vội vàng nuốt nước miếng: "Không, tớ đang trang điểm nè."

Lương Sảng cười hừ một tiếng: "Hay lắm, cậu lừa ai chứ, tớ biết cậu còn đang ngủ."

"Dù sao thì bây giờ vẫn còn sớm mà." Lương Sảng liếc nhìn đồng hồ. "Giờ cậu dậy rồi, trang điểm, ăn trưa xong rồi ra ngoài, thời tiết hôm nay khá đẹp đó."

"Được." Hứa Tùy thở phào nhẹ nhõm, lại quay về nằm trên giường.

Nằm trên giường thêm một lúc nữa, Hứa Tùy ngồi dậy từ trên giường, chậm rãi đánh răng, rửa mặt, sau đó nấu một phần mì Ý, hâm nóng một ly sữa.

Đợi khi cô dọn dẹp xong đã là hai giờ trưa rồi. Hai người hẹn gặp nhau ở quảng trường Kim Quốc, nửa tháng không gặp, Hứa Tùy cảm thấy sắc mặt của Lương Sảng trở nên tốt hơn, người cũng càng ngày càng xinh đẹp.

Khi Lương Sảng học cao học, bởi vì cảm thấy làm công việc lâm sàng quá vất vả, vì để cứu lấy mái tóc dần trở nên thưa thớt của mình, mà đã kiên quyết đổi hướng chọn con đường gây mê.

Sau khi tốt nghiệp, cô ta làm bác sĩ gây mê ở bệnh viện tư do ba của cô ta mở, so với bác sĩ ngoại khoa làm việc không ngừng nghỉ như Hứa Tùy thì cô ta ở bệnh viện tư nhân cũng tương đối thoải mái hơn nhiều.

Hai người vừa vào trung tâm mua sắm, Lương Sảng đã bắt đầu quét mắt nhìn các kiểu dáng trong tòa lầu, không ngừng mua, theo lời của cô ta thì "Chúng ta đã hai mươi tám rồi! Những năm tháng tốt đẹp sắp trôi qua, hận không thể đối xử tốt với bản thân mình một chút."

"Ngưng, tớ còn thiếu ba tháng nữa lận." Hứa Tùy cười.

Ban đầu Hứa Tùy còn có thể cùng Lương Sảng chọn quần áo, thử túi xách, đến khi bước vào cửa hàng cuối cùng, Hứa Tùy nhìn thấy ghế sô pha thì ngồi xuống. Lương Sảng mặc một chiếc đầm xinh đẹp bước ra, nhìn thấy Hứa Tùy đang ngồi xem tạp chí thì nói:

"Sao mà cậu giống mấy ông cụ lớn tuổi thế?"

Hứa Tùy gấp tạp chí lại, cười: "Vậy cậu xem tớ là đàn ông đi. Đàn ông nói cái đầm này của cậu rất đẹp."

Lương Sảng hài lòng rời đi, cô ta lại chọn một chiếc khăn lụa màu cà phê, đồng thời vui vẻ thanh toán. Hai người tay trong tay bước ra khỏi cửa hàng hàng hiệu, Lương Sảng đẩy: "Này, đây mới là gì đâu? Với sức chiến đấu mua sắm của tớ, tớ còn không bằng Tây Tây."

Vừa nhắc đến cái tên này, hai người đều nhớ đến đại tiểu thư Tây Tây kiêu kỳ, hoạt bát, mang lại nhiều niềm vui cho mọi người.

Hai người đồng loạt im lặng.

Lương Sảng hỏi cô: “Này, cậu có còn liên lạc với Tây Tây không?”

"Rất ít." Hứa Tùy lắc đầu. "Lần cuối cùng cô ấy gửi bưu thiếp cho tớ là nửa năm trước."

Có ai ngờ rằng cô gái rụt rè nhút nhát lại quyết định gia nhập Tổ chức Động vật Hoang dã Quốc tế sau khi tốt nghiệp, trở thành một bác sĩ cứu hộ động vật hoang dã, chạy khắp nơi trên thế giới.

Những năm này, HồThiến Tây và mọi người đã cắt đứt liên lạc với nhau, nhưng mỗi lần cô ấy đến một nơi đều sẽ gửi một tấm bưu thiếp cho Hứa Tùy.

Lương Sảng vươn vai, chỉ lên tầng hai của trung tâm thương mại: "Tùy bé cưng, chúng ta đi uống chút gì đi, vừa uống vừa nói."

“Được.” Hứa Tùy gật đầu.

Trong quán cà phê, Lương Sảng gọi một tách cà phê đá lạnh, một phần bánh mì trứng cá ngừ, một miếng hạt dẻ cuộn việt quất nhỏ, Hứa Tùy lại gọi một ly ô long đào đá lắc.

Sau khi đồ uống và tráng miệng đến, Lương Sảng uống một ngụm cà phê, vuốt ngón tay cái trên màn hình, mở album ảnh cho Hứa Tùy xem: "Thế nào, đẹp trai không? Một tiểu minh tinh đến bệnh viện của chúng tớ làm phẫu thuật lúc trước, tớ đã làm mọi thứ cho cậu ta."

Hứa Tùy nhìn một cái, đẹp trai trẻ tuổi, mày rậm mắt to, ngũ quan thẳng tắp: "Rất tốt, tiểu nãi cẩu."

"Này, Tùy Tùy, tớ nghe nói là ai đó đã về rồi, cậu biết không?" Lương Sảng cắn một miếng bánh nhỏ nói.

"Ai cơ?" Hứa Tùy cắn ống hút, nhìn thần sắc do dự của Lương Sảng, ngược lại rất bình tĩnh nói ra cái tên đó "Chu Kinh Trạch? Tuần trước bọn tớ còn tình cờ gặp nhau nữa."

"Gì, không phải chứ?" Miếng bánh vừa đến bên miệng của Lương Sảng "xoạch" một tiếng rơi xuống đất.

Hứa Tùy gật đầu, nói về chuyện đã xảy ra tuần trước, Lương Sảng trừng to mắt, hỏi: "Cậu nói anh ta đòi số điện thoại của cậu, vừa không bồi thường cho cậu mà lúc sau cũng không chủ động liên lạc với cậu?"

"Ừ."

Vẻ mặt Lương Sảng khó hiểu, chợt nhớ ra điều gì đó nói: "Cái tên bạn trai cũ Vương Lượng mà lúc sau trở thành anh em của tớ, cậu nhớ không, không phải cậu ta cũng cùng khóa đó với Chu Kinh Trạch sao? Còn là fanboy của bạn trai cũ của cậu. Tớ nghe cậu ta nói, hình như là Chu Kinh Trạch vi phạm kỷ luật gì đó, bị đình chỉ đi bay rồi, vì vậy bây giờ anh ta là trạng thái thất nghiệp. Nghe nói chuyện mà anh ta phạm phải lần này rất nghiêm trọng, có thể sự nghiệp của anh ta sẽ kết thúc tại đây rồi."

Hứa Tùy đang dùng ống hút chọc vào một viên nước đá rồi móc dọc theo mép lên, nghe xong liền động một cái, viên đá lại rơi vào trong trà sữa.

Lương Sảng lộ vẻ tiếc nuối: "Này, tớ thật sự không nghĩ tới luôn, tốt xấu gì lúc đầu tớ cũng là fan của anh ta, một người lợi hại trâu bò như thế lại bị đình chỉ bay, thế sự vô thường."

Hứa Tùy vẫn luôn cúi đầu, dứt khoát mở nắp cốc trong suốt ra, chọn một viên đá nhét vào miệng, nhai rồi nuốt xuống, đá trong cổ họng lạnh đến mức không nói được lời nào.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Lương Sảng nhìn một tin nhắn vừa đến trong điện thoại, ngẩng đầu hỏi: "Xem nhóm chưa? Lý Dương hỏi cậu có đi Hắc Đường Quán không?"

Hứa Tùy lắc đầu: “Không đi đâu, tối nay tớ muốn ngủ sớm.”

Lương Sảng lại nhìn điện thoại, nói: "Cậu ấy nói tối nay có buổi live, mới thêm vào, là ban nhạc mà cậu rất thích đó."

“Đi.” Nghe vậy Hứa Tùy đã nói lại.

Hứa Tùy có một điểm không giống chính là bình thường rất ít khi đến những nơi như quán bar, hộp đêm các thứ, nhưng ban nhạc biểu diễn thì nhất định sẽ đi, bởi vì cô cảm thấy có thể nghe được buổi biểu diễn trực tiếp là một chuyện rất thư giãn, hơn nữa ở đó, cô có thể phóng thích một con người khác của mình.

Trước đây cô vì người đó thích nghe Mayday, bây giờ cô phát hiện bài hát mà mình có thể thích thật ra có rất nhiều.

Lương Sảng lập tức vẫy tay tính tiền, cầm túi xách rời đi: "Nhanh lên chị em, Lý Dương nói đã giữ hai chỗ cực tốt cho chúng ta rồi."

“Được.”

Hứa Tùy cản một chiếc xe taxi màu xanh lại, sau khi lên xe thì nói ra địa chỉ, xe taxi chậm rãi chạy về phía trước, khoảng bốn mươi phút sau đã đến Hắc Đường Quán.

Bọn họ bước vào một pub khuất dọc trong con hẻm, đẩy cửa bước vào, âm thanh không ngừng của nhạc điện tử xen lẫn nhịp trống dồn dập truyền đến, ban nhạc đã hát được ba mươi phút rồi, dòng người tầng này đến tầng khác vô cùng sôi nổi.

Lý Dương ngồi ở mép quầy bar vẫy tay với hai người họ, chờ họ bước tới. Lý Dương đưa hai ly đầy nước cho họ, rặn cổ họng nói: "Các bé cưng của tớ, tớ nhớ các cậu chết đi được."

"Hờ." Lương Sảng trợn tròn mắt. "Nếu không phải cậu với huấn luyện viên cơ bắp ở phòng tập của cậu chia tay thì còn nhớ đến bọn mình không?"

Hứa Tùy cười ra tiếng, giơ ly lên cụng với anh ta. Lý Dương nhỏ hơn các cô một tuổi, hai mươi bảy, vừa là nhiếp ảnh gia, vừa là một phú nhị đại an phận, từ cà phê cho đến hộp đêm, đều rất biết chơi, cũng tốt với các cô nữa. Người khá tốt, tóc dài, khí chất nữ tính, hướng về nam, là bạn thân gay của hai người bọn cô.

Ban đầu Lý Dương là bạn của Lương Sảng, sau này cô ấy thường dẫn Hứa Tùy đến vài lần, mọi người ở cạnh nhau khá tốt thì cùng chơi với nhau luôn.

"Chỗ dành cho bọn tớ đâu?" Hiện tại Hứa Tùy khá quan tâm chuyện này.

"Ừ, khu pro." Lý Dương lấy hai chiếc vòng tay màu xanh lục từ trong túi ra, còn thân thiết đeo cho hai người các cô.

Lương Sảng ngồi ở quầy bar uống rượu, Hứa Tùy hài lòng vỗ chiếc vòng trên cổ tay, vẻ mặt luôn bình tĩnh lộ ra vẻ hưng phấn: "Các cậu uống trước đi, tớ qua kia trước nha."

"Được, bé cưng, một lát nữa qua tìm cậu ha." Lý Dương vẫy tay với cô.

Hứa Tùy quay người đi vào khu pro, vừa hay ban nhạc đã bắt đầu biểu diễn một bài hát mới, khoảnh khắc dùi trống chạm vào mặt trống, Hứa Tùy

chen vào đám đông, mặt mày vui vẻ hét lên cùng với họ.

Ánh đèn đỏ tím cùng nhau chiếu xuống sân khấu, đá khô bốc lên, khói bao quanh ca sĩ chính trên sân khấu, cùng với tiếng gõ nhạc càng đánh càng nhanh, không khí trở nên cao trào.

Trong đám người, cánh tay dính lấy cánh tay, quần áo cọ vào nhau, có người cầm lá cờ xông lên sàn nhảy nước, không khí càng ngày càng nóng lên. Hứa Tùy toát mồ hôi, người trong sàn nhảy cũng bắt đầu khiêu vũ hoặc lái tàu.

Ban đầu Hứa Tùy hơi vặn vẹo người, nhưng sau đó quá vui, dứt khoát tháo chiếc khăn lụa trên cổ ra bắt đầu khiêu vũ, giải phóng chính mình.

Cảm thấy có người đến dán vào người muốn dựa vào cô để cùng nhảy, Hứa Tùy giật mình, cô vội vàng ngước mắt lên, phát hiện là Lý Dương thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Điều phấn khích là cặp nam thanh nữ tú Hứa Tùy và Lý Dương quá bắt mắt, nhiếp ảnh gia đã cho họ vào ống kính dài đến ba mươi giây, cảnh hai người cười với nhau lập tức được chiếu trên màn hình lớn.

Lý Dương không biết xấu hổ mà thổi một nụ hôn gió về phía mọi người, mọi người có mặt ở đó lập tức hét lên, Hứa Tùy lại lộ ra một nụ cười điềm tĩnh trên màn hình.

Chu Kinh Trạch chán nản ngồi trong gian hàng, anh đang pha rượu, rượu đỏ từ từ được rót vào chiếc ly trong suốt, ngón tay mảnh khảnh lấy một miếng chanh đá để vào miệng ly.

Ánh đèn đỏ dài chiếu qua người anh, dáng người rắn rỏi, lông mày thật sâu, tay cầm điếu thuốc đặt trên đầu gối, tay còn lại đang nghịch quả bóng trên bàn, vẻ mặt lãnh đạm không để ý gì hết.

Băng khô phía sau vẫn luôn rỉ ra.

Trên sân khấu có náo nhiệt như nào thì anh cũng lười nhấc mí mắt lên xem một chút.

Có một vài người phụ nữ ngồi bên cạnh nhìn đến tim ngứa ngáy cả lên, muốn đến thả thính nhưng lại cảm thấy người đàn ông chính trực như thế này sao có thể để những người phụ nữ như thế vào mắt được, trong lòng cũng không có đáy.

Toàn thân người đàn ông này từ trên xuống dưới chỉ có một chữ cao quý.

Không phải nói giá trị con người nhìn có vẻ cao quý, mà là quý của quý hóa, người đàn ông chính trực như thế, đốt đèn lồng cũng khó mà tìm được.

Thành Vưu ngồi bên cạnh bị tiếng la hét của mọi người thu hút, cũng nhìn lên màn hình chiếu, kinh ngạc nói: "Đại ca, đó không phải là cô gái mà anh cứu ở quầy thịt nướng đêm đó sao?"

Cuối cùng Chu Kinh Trạch cũng mở mắt ra.

Thịnh Nam Châu ngồi đối diện đáy lòng thở dài một cái, đồng thời ra sức ra hiệu với Thành Vưu, đáng tiếc tên đại ngốc không nhìn ra sự thay đổi trong mắt Chu Kinh Trạch, còn không ngừng hỏi để xác nhận:

"Vãi, thật sự là cô ấy, lúc trước em sai rồi, đang nhảy cùng với cô ấy này mới là bạn trai của cô ấy, cùng nhau đến xem biểu diễn rồi!"

Chu Kinh Trạch nheo mắt nhìn sang, Hứa Tùy mặc một chiếc áo len dệt kim màu đen có cổ khoét sâu, khuôn ngực trắng nõn, quần jean lưng cao màu xanh lam, độ cong của mông vểnh lên, cùng với gương mặt sạch sẽ thanh thuần, rất nhiều ánh mắt rục rịch của đàn ông đổ dồn về trên người cô.

Quả thật cô trưởng thành không ít, về mọi mặt, không chỉ vóc dáng, dũng khí cũng vậy, lại có thể thoải mái ở cái nơi xa hoa truỵ lạc như thế.

Một người đàn ông buộc hờ mái tóc dài dán người đến, hai người rất gần nhau, cánh tay đặt trên vai, ánh đèn lưu động, trên sân nhảy vang lên tiếng ồn ào. Đột nhiên, người đàn ông cúi xuống không biết nói gì bên tai cô, cô cau mày ngẩng đầu nhìn anh ta.

Có vẻ như hai người giống như sắp hôn nhau.

Đột nhiên, ánh đèn chỗ của bọn họ tối đi, đèn đỏ di chuyển đến nơi khác. Một mảnh đen tối, cái gì cũng không thấy nữa.

Nghe nói nơi tốt nhất để bắt đầu một đoạn tình yêu là ở quán bar.

Khiến người ta mê hoặc nhất, nơi bỏ đi lý trí chỉ cần một ly rượu, một ánh mắt mơ hồnhìn nhau.

Đá viên được đổ vào trong ly, vừa thêm một ít Sprite vào, bọt axit cacbonic tạo ra âm thanh xèo xèo, trong phút chốc đã trào lên.

"Bang" một tiếng, ly rượu yên lặng được đặt trên bàn.

Mọi người quay đầu lại nhìn anh.

Một điếu thuốc đang cháy châm vào rượu, ngọn lửa đỏ rực vụt tắt.

Ly rượu này coi như là lãng phí rồi.

Chu Kinh Trạch đút một tay vào túi quần, đi về phía sàn nhảy đông đúc.

Chương 55: Cả người bị đè lên tường

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Đợi đến khi Thành Vưu phản ứng lại, cậu ta mới hiểu ra: "Anh ấy và cô gái đó có quan hệ gì vậy?"

"Bạn gái cũ."

Thành Vưu đang uống rượu thì phun ra, chết tiệt, không phải chứ, chơi lớn vậy luôn? Xong rồi xong rồi, cậu ta cũng sắp bị treo lên đánh rồi.

"Thịnh tổng, sao anh không nhắc em sớm hơn?"

"Nhắc rồi, mới nãy đó."

"Ôi trời, lúc đó em cứ tưởng mắt anh bị đau."

Bán gái Thành Vưu ngồi bên cạnh bất lực đỡ trán, sao cô có thể quen một tên bạn trai ngốc vậy chứ.

Hứa Tùy ở bên trái trung tâm sàn nhảy, khu pro, là một khu rất gần sân khấu nên khi người khác nói cô đại khái là không nghe rõ, Lý Dương đặt một tay lên vai cô, ghé bên tai rồi hét lên:

"Bé cưng ngoan của em, có mệt không, hay chúng ta đi uống một ly…"

Chữ "nhé" cuối cùng còn chưa nói xong, Lý Dương cảm giác có mùi hoocmon nam tính đang đến gần, một lực tay mạnh mẽ kéo cánh tay của anh ta đang đặt trên vai của Hứa Tùy ra, người cũng đột nhiên bị kéo ra.

Người ở bên cạnh liên tục lùi về phía sau liền đụng phải Hứa Tùy, chiếc khăn lụa cô đang đội trên đầu rơi xuống, hơi lạnh của gió thổi qua, giống như tấm lụa trắng, từ từ rơi xuống chân của Chu Kinh Trạch.

Chu Kinh Trạch người cao lớn, một tay nắm lấy tay anh ta, lẳng lặng đứng ở giữa hai người, vẻ mặt âm trầm nhìn cô.

Lý Dương vô cùng đau đớn, vội nói: "Ai ya, đau, anh đẹp trai, có gì thì từ từ nói, bỏ tay ra trước đi."

“Anh bỏ tay ra.” Hứa Tùy nhíu mày.

Lý Dương cũng được xem là cao, nhưng Chu Kinh Trạch đứng bên cạnh so với anh ta thì cao hơn một chút. Anh siết chặt cổ tay của Lý Dương, chiếc khăn lụa phủ dưới chân anh, Chu Kinh Trạch mặc một bộ đồ màu đen, nửa khuôn mặt nghiêm nghị chìm trong ánh đỏ, hàng lông mi hạ xuống, vẻ mặt ảm đạm nhìn cô:

“Sao em lại đến những nơi như thế này?”

Trong lòng Hứa Tùy có hơi tức giận, anh cắt ngang cuộc vui của cô, cô đã không nói gì rồi, bây giờ còn siết tay bạn cô. Hứa Tùy đi lên trước hai bước, cúi người nhặt khăn lụa lên, nhìn anh nói từng câu từng chữ một:

“Tôi có quen anh không?”

Anh là đang lấy thân phận gì để quản tôi, bạn trai cũ à? Hứa Tùy nhìn thẳng vào mắt anh, rất muốn hỏi anh nửa câu sau.

Điều gì là sự tồi tệ nhất, chính là khi Hứa Tùy dùng ngữ khí bình tĩnh, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào nói ra câu này, cũng chính là hình ảnh của cô ở thời điểm hiện tại.

Bầu không khí vẫn luôn căng thẳng, biểu tình trên mặt Chu Kinh Trạch thay đổi, anh buông Lý Dương ra, vẫn nhìn cô rồi gật đầu: "Được."

Nói xong, anh đẩy đám đông đang nhảy nhót trên sàn sang một bên, bỏ về, những người trên sàn nhảy nhìn thấy khuôn mặt của Chu Kinh Trạch liền muốn đi đến để bắt chuyện, nhưng đáng tiếc là chỉ nhận được một khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Nhìn thấy anh trở về khu của mình. Hứa Tùy liếc qua, anh đi đến khu vip để ngồi, mấy người bên cạnh lập tức xích ra một chỗ, anh cầm ly rượu trên bàn cụng với những người khác rồi uống một ngụm, yết hầu chuyển động, không để ý mà bắt đầu nói chuyện với mọi người.

Giống như chuyện vừa rồi chỉ là vài ba cái lặt vặt, không đáng để tâm.

Hứa Tùy thu hồi ánh mắt, thì vốn là chuyện lặt vặt mà. Vẻ mặt Lý Dương ẩn hiện sự vui sướng, anh ta thì thầm bên tai cô, lớn tiếng hỏi: "Bé cưng, chơi nữa không?"

Hứa Tùy bây giờ đã không còn hứng thú để chơi nữa, cô lắc đầu: "Hơi mệt, về uống rượu đi."

Hứa Tùy đi đến quầy bar bên kia, từ xa nhìn thấy Lương Sảng đang trò chuyện vui vẻ với một người đàn ông vừa gặp. Không biết đối phương nói gì vui mà đến mức khiến Lương Sảng phải nằm trên bàn che mặt cười.

Cô cũng không ngạc nhiên với chuyện này lắm.

Theo cách nói của Lương Sảng, thanh xuân còn chưa hết, cứ tận hưởng thú vui trước mắt. Nghĩ đến điều này, Hứa Tùy bật cười, đi qua ngồi ở ghế cao.

Người pha chế rượu tiến đến hỏi cô muốn uống gì, khuỷu tay của Hứa Tùy đè trên menu, vừa định nói, một bàn tay có mạch máu tái xanh rõ ràng đưa cho Hứa Tùy một ly rượu.

"Bé cưng, mời cậu uống Lục Tiên Tung." Lý Dương nháy mắt với cô một cái, đặt mông ngồi xuống. "Rượu tươi mát như này mới hợp với mỹ nhân nguyệt quế của em chứ."

Khi Lý Dương mới quen biết Hứa Tùy thì rất khách sáo với cô, thân quen rồi mới dám nói ra suy nghĩ trong lòng. Anh ta nói trên người Hứa Tùy có khí chất của người phụ nữ phương Nam mềm mại, rất dỗi dịu dàng, nhưng đôi mắt lại rất vô cùng hiu quạnh, lạnh lẽo.

Giống như cây nguyệt quế do Hằng Nga trồng ở trên bầu trời.

Hương thơm ngọt ngào trong trẻo nhưng lại ngoài tầm với.

Hứa Tùy nhấp một ngụm trong ly rượu, thuận tiện còn nhai một viên đá, hai má phồng lên. Thấy lông mày và mắt cô giãn ra, Lý Dương nghiêng người bắt đầu nói:

“Bé cưng của em, có phải chị quen biết người đàn ông khi nãy không, có vẻ như mối quan hệ không đơn giản lắm. Anh ta hoàn toàn là gu của em, dáng vẻ lúc tức giận thật sự quá đẹp trai rồi. Vừa nãy khi anh ta kéo tay của em, vai của em vô tình đụng trúng ngực của anh ta, cứng lắm luôn, không được, em sắp xỉu rồi... Cho nên là, chị có thể xin WeChat của anh ta cho em không."

Hứa Tùy đang uống rượu, nghe xong lời này xong thì đột nhiên nghẹn ở họng, ho dữ dội, cả người thở không nổi. Lý Dương lập tức trở nên thân thiết, vỗ lưng cho cô, đưa khăn giấy.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Hứa Tùy cũng bình tĩnh lại, lấy khăn giấy lau đi nước mắt ở dưới khóe mi: "Không được."

"Tại sao chứ?"

"Chị không quen anh ta." Hứa Tùy nói, đôi mắt hơi đỏ hoe vì ho.

Hơn nữa cô vừa mới vạch rõ ra ranh giới như vậy, với tính cách kiêu ngạo của Chu Kinh Trạch, anh nhất định sẽ không quan tâm đến cô nữa.

"Xin cậu đó, Tùy Tùy, em khó khăn lắm mới gặp được một người đàn ông hợp khẩu vị như thế, đẹp trai mắt một mí, bỏ lỡ anh ta thì em sẽ hối hận chết mất, hơn nữa em vừa mới thất tình."

"Anh ta là trai thẳng." Hứa Tùy bất lực nói.

Chu Kinh Trạch thực sự là một tai họa, nhiều năm trôi qua như vậy rồi, vẫn có người muốn sống chết vì anh, ngay cả đàn ông cũng vậy.

"Tớ có đủ tự tin để bẻ cong anh ta." Lý Dương tự tin về ngoại hình của mình, anh ta còn con át chủ bài cuối cùng của mình để sử dụng. “Không phải chị vẫn luôn muốn có vé tại buổi họp báo của bộ phim đó sao? Em phụ trách lấy cho chị.”

Quả thật cô rất muốn đến buổi họp báo trực tiếp của bộ phim đó.

"Nhưng con người anh ra rất kén chọn, khó theo đuổi, nếu không được thì em còn phải chịu khổ vì chỗ anh ta nữa đó." Hứa Tùy đang định nói ra câu này, nhưng khi bắt gặp ánh mắt mong đợi của Lý Dương thì ngừng lại.

Có phải là cô không nên dội cho người ta một gáo nước lạnh không.

Dường như Lý Dương nhìn thấy được sự do dự và bối rối của cô, vỗ lên tay của cô: "Ai ya, chị đừng có áp lực như thế, xin WeChat trước đi, không được thì tính sau."

Đã giao dịch thì không có chuyện tình nghĩa gì ở đây, xem như là anh ta quen biết thêm được nhiều anh đẹp trai hơn.

"Chị sẽ thử xem." Hứa Tùy đặt ly rượu xuống, mấy lát chanh chìm xuống đáy ly.

Hứa Tùy đứng dậy dứt khoát đi về phía gian hàng. Đám đông chật ních người, ánh đèn đỏ tím luân phiên nhau bật lên, tiếng rung cốc, tiếng trò chuyện, tiếng cười mơ hồ văng vẳng bên tai.

Chu Kinh Trạch ngồi trong gian ghế, cúi đầu, cầm điếu thuốc trong tay, lòng bàn tay rộng che nửa khuôn mặt, lộ ra một đôi lông mày đậm và sắc bén.

Khói xám bốc ra nghi ngút, một tay anh cầm điếu thuốc, đồng thời đặt bật lửa lên bàn. Có người thì thầm gì đó bên tai anh, Chu Kinh Trạch chậm rãi cụp mi, đi theo người bên cạnh.

Hứa Tùy cũng thuận thế nhìn sang đây.

Một nhóm người cách bàn của Chu Kinh Trạch cách chưa đến năm mét đã xảy ra cãi vã, ngay sau đó, một tên béo trong đó ném chai rượu lên đầu đối phương, mảnh vỡ văng tung tóe.

Hai bên lập tức đánh nhau, đám người thờ ơ chỉ có thể vây quanh để xem, người muốn ngăn cản cũng không dám bước tới, thực sự hai nhóm đánh nhau quá ác liệt, sợ vô tình có thể làm chính mình bị thương.

Khung cảnh hỗn loạn. Bảo vệ đi đến ngăn cản không được mà còn bị đánh vào đầu.

Cảnh tượng quá kịch liệt đẫm máu, Chu Kinh Trạch ngồi ở gian ghế, đưa tầm mắt xuống nghịch quả bóng trong tay. Đột nhiên, một mảnh thủy tinh bay tới, vừa hay quẹt vào trán anh.

Mảnh thủy tinh sắc bén quẹt qua, trên lông mày Chu Kinh Trạch xuất hiện một vệt máu, màu máu đỏ sẫm lập tức chảy ra. Khi Thành Vưu nhìn thấy điều này, cậu ta tức giận đứng lên với một người đàn ông khác, bộ dạng trông như thể sắp đánh nhau với đám này.

Chu Kinh Trạch giơ tay đẩy người về chỗ ngồi. Hứa Tùy đứng cách đó không xa nhìn thấy anh và Thịnh Nam Châu trao đổi ánh mắt, nói sao nhỉ, cô đã quá quen thuộc với nụ cười xấu xa này trên khuôn mặt của Chu Kinh Trạch rồi.

Giữ một bụng đầy tức giận thật khiến người ta khó chịu mà.

Chu Kinh Trạch đứng dậy, kéo thứ gì đó ở bức tường đối diện cách đấy không xa rồi gấp lại, trên tay cầm hai điếu thuốc đã châm lửa, lấy hai điếu thuốc khác từ người đàn ông đang ngồi, thêm một điếu đang ngậm trong miệng.

Tổng cộng năm điếu thuốc.

Chu Kinh Trạch ném vào đám đông đang đánh nhau, không đến năm giây, máy báo động khói phát ra tiếng động lớn.

Âm thanh sắc bén của máy báo khói, một nhóm người bịt tai tìm kiếm chuông báo động khắp nơi, một số người nghĩ rằng có điều gì đó thực sự đã xảy ra thì lần lượt đều bỏ chạy, cảnh tượng hỗn loạn.

Không biết ai đã hét lớn một câu "Có người báo cảnh sát!", cảnh tượng trở nên càng hỗn loạn hơn.

Thịnh Nam Châu đi qua, nhân lúc hỗn loạn đi vào đám đông đánh tên béo đó trận rồi mới bỏ trốn.

Hứa Tùy nhìn Chu Kinh Trạch nhấp một ngụm rượu, cầm bật lửa và áo khoác trên bàn lên, một mình đi về phía bên kia, một bóng người cao lớn lướt qua trước mặt cô.

Hứa Tùy lập tức đi theo.

Người đông như biển, âm nhạc Heavy Metal văng vẳng bên tai, Hứa Tùy đi theo sau, cô phát hiện Chu Kinh Trạch đi rất nhanh, quay lưng về phía cô, cột sống sau đầu lộ ra rõ ràng, lộ ra một cái gáy thon dài.

Cô đi theo Chu Kinh Trạch suốt quãng đường, thấy anh đi thẳng, quẹo trái rồi bước ra qua một cửa hông của pub. Hứa Tùy nhanh chóng đi theo, ra khỏi cửa, vừa đẩy cửa.

Kết quả phát hiện bên ngoài là cửa thoát hiểm an toàn.

Hứa Tùy nhìn xung quanh một vòng, không thấy gì cả.

Người không thấy đâu.

Cô bị mất dấu rồi.

Hứa Tùy rũ hàng mi dài đen nhánh xuống, vừa định rời đi thì một bóng người áp chế cô lại, trực tiếp đè cô đến bên bức tường, đầu gối tách hai chân cô ra, đè xuống, cả người Hứa Tùy bị đẩy vào tường.

Hơi thở nóng bỏng, đan xen nhau.

Đôi mắt của Chu Kinh Trạch sâu thẳm, tình cảm nồng nhiệt, mang tính xâm lược giống như một kẻ săn mồi, đáy mắt là dục vọng không thể giấu được. Hứa Tùy chỉ nhìn anh ba giây rồi nhanh chóng rời mắt đi.

Nhưng người đàn ông không có ý định buông tha cho cô.

Một tay Chu Kinh Trạch giữ lấy cằm của cô, ép cô nhìn thẳng vào anh, khí tức trên người anh quá quen thuộc và có tính xâm lược, hô hấp của Hứa Tùy dần không ổn định. Thật sự góc độ của hai người quá mơ hồ, không rõ ràng rồi.

Chu Kinh Trạch ngăn cô, một tay chống lên tường, gục mặt vào trong, vây cô trong vòng tròn. Trán của anh sắp chạm vào chóp mũi của cô, gần thêm một tấc nữa.

Thì anh có thể hôn được cô rồi.

Hứa Tùy có hơi hối hận, tại sao lại mềm lòng đồng ý yêu cầu của Lý Dương, chỉ vì một tấm vé trực tiếp mà để bản thân rơi vào thế bị động này.

Cô hắng giọng, nhìn sang chỗ khác: "Người bạn đó của tôi, tên Lý Dương, anh ấy muốn thêm Wechat của anh."

"Không phải nói không quen sao?" Chu Kinh Trạch vẫn không định buông tha cho cô.

"Anh muốn cho thì cho, không muốn cho thì thôi vậy." Hứa Tay đánh lên tay của anh.

Nhân lúc anh không phòng bị, Hứa Tùy chui ra khỏi cánh tay anh, đột nhiên khoảng cách giữa hai người được kéo rộng ra, một lượng lớn không khí trong lành tràn vào, cô tránh sang một bên, đèn kích hoạt bằng giọng nói bật sáng, tầm nhìn của cô đột nhiên sáng lên, ánh sáng tràn vào phá vỡ sự mơ hồngay lập tức.

Hứa Tùy cầm điện thoại tìm WeChat của Lý Dương, soạn tin trong khung chat: 【Hết hy vọng.】 khi đang tính quay về. Chu Kinh Trạch ngăn

trước mặt, nắm lấy cánh tay của cô không cho đi.

"Không phải muốn Wechat à? Nhưng em phải thêm anh trước rồi hãy gửi cho anh ta." Chu Kinh Trạch đưa điện thoại qua cho cô.

Hứa Tùy dứt khoát gật đầu lia lịa, cầm lấy điện thoại của anh, xoay người lại thực hiện thao tác. Từ sau lần trước bị cho một dãy số trống, Chu Kinh Trạch còn không biết được chút tâm tư này của cô sao, đoán là cô sẽ làm giống vậy với quét mã, nhưng không bấm thêm vào, thế là nhấc tay cầm lấy tóc đuôi ngựa của cô, trầm giọng nói:

“Anh nhìn em thêm bạn.”

Hứa Tùy không còn cách nào, dưới cái nhìn của Chu Kinh Trạch, cô chỉ có thể dứt khoát thêm Wechat của anh. Hoàn thành nhiệm vụ, Hứa Tùy lập tức rời khỏi lối thoát hiểm an toàn.

Chu Kinh Trạch cầm điện thoại trong tay, từ một bên đi ra ngoài. Bên đường, Chu Kinh Trạch đứng dưới ánh đèn mờ ảo, dùng ngón tay cái vuốt màn hình, gửi tin nhắn cho Thịnh Nam Châu: 【Tới đón tớ, ở giao lộ.】

Mười lăm phút sau, Thịnh Nam Châu lái chiếc Maybach xuất hiện trước mặt anh, Chu Kinh Trạch mở cửa xe, ngồi vào trong, cúi đầu nhìn điện thoại, không hề ngẩng đầu lên nữa.

Thịnh Nam Châu: "? Sao cậu không ngồi ghế phụ, tớ là tài xế của cậu hả?"

"Ủa, chứ xậu không phải à?" Chu Kinh Trạch đáp.

"Xuống, cậu không có xe?"

Chu Kinh Trạch vẫn cúi đầu nhìn điện thoại: "Không phải đã nói với cậu là tớ đem xe đi sửa rồi à?"

Anh ấn ngón tay cái lên màn hình điện thoại, mở hộp thoại WeChat của Hứa Tùy ra, định gửi sáu dấu chấm qua. Giây tiếp theo, một dấu chấm

than lớn hiển thị:

Bạn chưa phải là bạn của đối phương, đối phương đã bật yêu cầu xác minh bạn bè.

Chu Kinh Trạch sắc mặt âm trầm, nheo mắt, được, dùng xong thì vứt. Hứa Tùy, bản lĩnh cũng lớn thật.

Chương 56: Chúng ta đã chia tay rồi

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi Hứa Tùy đưa danh thiếp cho Lý Dương thì nhanh chóng xóa Chu Kinh Trạch đi.

Thời thanh xuân có thể vì yêu mà ngốc nghếch, nhưng bây giờ thì không được. Lúc đầu yêu đương không màng tới bản thân bao nhiêu thì cô đau khổ bấy nhiêu.

Tốt nhất là đừng vướng vào, như vậy là tốt lắm rồi.

Sau khi trở về nhà, Hứa Tùy nhận được tin nhắn của Lý Dương.

Lý Dương làm việc luôn nhanh gọn, gửi ảnh chụp màn hình cho cô: 【Buổi họp báo xem trực tiếp, nhân viên sẽ đưa chị vào hậu trường để bắt tay chụp ảnh với diễn viên chị thích, thế nào, "anh trai" làm việc tốt chứ.】

Hứa Tùy đáp: 【Anh trai thật đáng tin cậy.】

Một lúc sau Lý Dương nói: 【Nhưng cuộc họp báo là hai tháng sau, chí phải đợi đó. À đợi chút, em hỏi, từ khi nào mà chị trở nên thích điện ảnh vậy chứ, còn là xem mấy bộ phim Ý nữa chứ, lần đầu tiên thấy chị theo đuổi thần tượng, thích quá đi.】

Hứa Tùy nở một cười, không trả lời.

Nếu nói đến lý do thì đại khái là bởi vì một người.

Cuối tuần trôi qua, Hứa Tùy nhanh chóng đã quên câu chuyện lặt vặt này, bắt đầu trở thành ốc vít siêng năng chăm chỉ, đóng đinh trong phòng phẫu thuật.

Thứ ba, trong viện mở cuộc họp, có một phân đoạn trong đó là bác sĩ có nhìn nhận thế nào về mối quan hệ ỷ lại của bệnh nhân. Viện trưởng ở bệnh viện đã phát một loạt video ngắn, trong đó các bác sĩ trong bệnh viện vì để cứu các bệnh nhân mà mệt mỏi, đau ốm, cũng có những tấm gương bệnh nhân kiên cường chống chọi với căn bệnh ung thư nhưng cuối cùng không may qua đời.

Các bác sĩ có mặt ở đó đều không có động tĩnh gì, thậm chí có người hốc mắt còn hơi ẩm ướt.

Chủ nhiệm Trương ngồi đối diện Hứa Tùy, lặng lẽ quan sát cô. Hứa Tùy ngồi ở một bên bình tĩnh nhìn ppt trên máy chiếu, không có biểu cảm gì quá lớn, nhưng cô đang chăm chú nghe, thỉnh thoảng cúi đầu ghi chép, đuôi ngựa buộc ngang đầu khẽ đung đưa.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Hứa Tùy đóng nắp bút lại, sắp xếp sổ biên bản cuộc họp trên bàn rồi ôm nó bước ra ngoài, đi được nửa đường thì nghe có người gọi cô.

Hứa Tùy dừng lại, quay đầu lại xem, là thầy chủ nhiệm Trương của cô.

Chủ nhiệm Trương chắp tay sau lưng đi tới chỗ cô, mỉm cười hỏi: "Tiểu Tùy, điểm chính của cuộc họp lần này là gì?"

Hứa Tùy suy nghĩ một chút, liền nói rõ ràng.

"Rất tốt." chủ nhiệm Trương gật đầu khen ngợi, sau đó chuyển cuộc trò chuyện, "Vấn đề lúc trước mà thầy nói với em, em đã tìm ra đáp án chưa?"

Chủ nhiệm Trương thân là thầy giáo luôn dẫn dắt cô, thời gian trước còn đặc biệt nói chuyện riêng với cô. Ông nói Hứa Tùy cần cù chăm chỉ, nghiêm túc, y thuật vẫn đang tiến bộ, có trách nhiệm và nhẫn nại với bệnh nhân.

Chỗ nào cũng tốt, chỉ là thiếu trái tim thương xót của bác sĩ.

Nói cách khác, ở phương diện nghềnghiệp, Hứa Tùy quá lý trí.

Hứa Tùy lắc đầu, nói: “Xin lỗi, thầy em….”

Chủ nhiệm Trương thở dài, vỗ vai cô, trước khi đi thì nói một câu: "Sẽ có người nói cho em biết đáp án."

Hứa Tùy trở về nhà sau một ngày bận rộn, trong phòng một mảnh im lặng, vừa bật công tắc thì sáng như ban ngày. Hứa Tùy đứng ở cửa ra vào để thay giày và cất túi, còn tiện tay đặt thêm đồ ăn.

Sau khi gội đầu xong, đồ ăn cũng vừa đến.

Hứa Tùy nhận đồ ăn nhanh, tùy tiện bật một chương trình tạp kỹ trên ti vi, vừa xem vừa ăn. Nửa đường, điện thoại di động trên bàn của Hứa Tùy phát ra tiếng "ding dong".

Cô đặt đũa xuống, cầm lên xem, là tin nhắn của Lý Dương: Bé cưng, em mệt quá à.

Hứa Tùy đã quá quen thuộc với câu cửa miệng này của Lý Dương, ý muốn nói anh ta đang có một đống thứ muốn phàn nàn, thế là cô trả lời một icon qua, Lý Dương lập tức phàn nàn ngay:

【Tùy bé cưng, người bạn đó của chị lạnh lùng quá đi, hỏi anh ta năm câu thì anh ta trả lời một chữ. Chỉ vì anh ta đẹp trai, em phải chịu đựng sự lạnh lùng này của anh mãi sao? 】

Lạnh lùng? Hứa Tùy nhớ kỹ lại quá khứ trước kia, hình như cũng tốt mà.

Hứa Tùy không biết phải trả lời sao nên rep một câu: [Em vất vả rồi.]

Lý Dương rep lại một loạt các dấu chấm lửng.

Hai tiếng đồng hồ sau, Hứa Tùy dọn dẹp phòng, đốt một nén hương mùi cam, vỗ gối chuẩn bị ngủ, Lý Dương gửi một tin nhắn qua:

【Tớ quyết định từ bỏ người đàn ông này rồi. 】

Hứa Tùy vừa nằm xuống, nghiêng người, gối đầu lên cánh tay, hỏi: 【Hả? 】

Lý Dương rep lại một đoạn dài: 【Người đẹp trai, tính cách boring cũng không có tác dụng gì. Anh ta không fun chút nào, nói bản thân không có bất kỳ sở thích nào, vào xem vòng bạn bè của anh ta, một dòng động thái cũng không có, chữ ký cá nhân vẫn là một dấu gạch ngang. 】

Rất nhanh, Lý Dương đã gửi đính kèm một ảnh chụp màn hình.

Hứa Tùy mở nó ra, hàng mi đen run lên, hình đại diện WeChat của anh ấy chưa từng được thay đổi, vẫn luôn là Khuê đại nhân, nhưng bây giờ nó đã được thay thế bởi Khuê đại nhân và 1017.

Hứa Tùy nhìn ảnh chụp chung của chúng thì mũi chua xót.

Nhiều năm như thế rồi, bọn chúng đã biến thành con mèo già và con chó già rồi.

Vòng bạn bè của Chu Kinh Trạch cái gì cũng không có, rất sạch sẽ, chữ ký cá nhân vẫn là một dấu gạch ngang đó.

Hứa Tùy nhớ lại thời đại học, hai người vừa mới bên nhau không lâu, hai người ở nhà anh chơi trò chơi. Mùa hè dài đằng đẵng, nắng ngoài ngõ gay gắt, tiếng ve kêu râm ran.

Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch đang xem trò chơi ở nhà, hai người ngồi trên ghế sofa, ánh nắng màu cam rơi xuống một góc, Chu Kinh Trạch vòng tay ôm cô, hai người ngồi trên sô pha, anh vui vẻ mở lon bia lạnh ra.

Vòng kéo mở ra, vô số bọt tràn ra.

Hứa Tùy vừa nhìn liền muốn uống, Chu Kinh Trạch không cho, cuối cùng để cô nếm thử bọt bia. Chu Kinh Trạch lấy lại bia, để sang một bên, thản nhiên hỏi:

"—, em cược đội nào thắng?"

Hứa Tùy nhìn anh, hỏi ngược lại: "Anh cảm thấy ai sẽ thắng?"

"Đội xanh, vì có Neymar."

"Vậy em cược đội đỏ, em vẫn luôn cảm thấy người mặc áo màu đỏ số 16 sẽ ghi một bàn thắng quan trọng."

Hứa Tùy nói.

Chu Kinh Trạch trở nên hứng thú, nhướng mày nói: "Ồ? Tại sao, em biết anh ta à?"

"Không, em chỉ muốn làm ngược lại với anh thôi." Hứa Tùy cười.

Nói xong cô cầm một miếng dưa hấu bỏ vào miệng, nhanh chóng tránh xa khỏi người Chu Kinh Trạch, ngồi ở bên kia sofa, sợ Chu Kinh Trạch sẽ chỉnh đốn cô.

Buổi chiều oi bức bất thường đó, cả hai cùng nhau xem một trận đấu. Ai biết được lời nói của Hứa Tùy đã trở thành sự thật, vận động viên áo đỏ ở phút thứ 16 đã đá vào lưới, bàn thắng quan trọng này thực sự đã giúp đội áo đỏ giành chiến thắng.

Neymar vậy mà thua rồi.

Hứa Tùy cười đến hai mắt sáng ngời, nói: "Đây gọi là có chí thì nên."

Chu Kinh Trạch uống một ngụm bia lạnh, cười: "Em muốn cái gì?"

Trước đó hai người họ đã nói rằng bên thua có thể làm một việc cho đối phương.

Hứa Tùy suy nghĩ một chút, nắm lấy cánh tay anh, có chút ngượng ngùng nói: "Anh ngay lập tức... đăng một dòng về em lên vòng bạn bè? Hoặc là để em vẽ con rùa lên mặt anh?"

Chu Kinh Trạch chọn về đầu, anh cầm điện thoại di động trên bàn trà lên, trực tiếp đăng lên vòng bạn bè, nhân tiện cũng thay đổi chữ ký cá nhân

của mình. Vòng bạn bè anh vừa đăng lên đã bị Đại Lưu nhìn thấy.

Đại Lưu: 【Cái thứ kỳ quái gì thế này, cậu thích dấu gạch ngang à?" 】

Chu Kinh Trạch: 【Thích.】

【Tớ thích dấu chấm tròn, biểu thị cho sự việc đã kết thúc.】

Hứa Tùy cầm điện thoại của anh lên xem, hơi nhíu mày: "Dấu gạch ngang?"

Chu Kinh Trạch đưa tay xoa đầu cô, giống như đang xoa chú chó của nhà mình, ngữ khí không để ý: "Ừm, —— không giống dấu gạch ngang sao?"

"Nhìn cũng giống thật."

Hứa Tùy mới phản ứng lại, thở gấp, vươn tay đánh anh, giọng nói tức giận nhưng cũng mềm mại: "Anh mới giống dấu gạch ngang!"

Lồng ngực của Chu Kinh Trạch phát ra sự rung động thích thú, anh đang uống bia thì Hứa Tùy nhào đến, không cẩn thận đụng vào khuỷu tay của anh, bia của tay anh văng lên người của Hứa Tùy.

Cô mặc váy trắng, chỗ ngực ướt sũng, bọt khí bốc hơi nghi ngút, ánh mắt của Chu Kinh Trạch nhìn cô cũng thay đổi, nhiệt độ trong phòng cũng tăng lên.

Anh nghiêng người hôn lên, đè cô trên sofa.

Chiếc quần tây đen áp trên nền váy trắng, phảng phất hơi thở cấm dục. Hứa Tùy nếm thử bia mà anh đút cho uống, lạnh ngắt, khi nuốt xuống thì có cảm giác giống như bị choáng váng.

Hai chân đan vào nhau, căng thẳng, ánh nắng chiếu vào rất mạnh, một tiếng "cạch", lon bia rơi xuống đất, nửa lon bia còn lại rơi xuống đất phát ra tiếng "lạch lạch" rồi từ từ tan ra.

Những lời ngọt ngào lúc đầu dường như lọt vào tai, Hứa Tùy nhìn ảnh chụp màn hình suy nghĩ, anh có ý gì, đến bây giờ vẫn không đổi chữ ký cá nhân.

Điều này không giống với phong cách của Chu Kinh Trạch chút nào, rốt cuộc thì anh cũng không phải là người yêu lâu dài của cô.

Những năm này, Hứa Tùy đã rút ra được một điều sau khi làm việc đó là hãy bỏ qua những điều mà mình không thể tìm thấy, cô nghĩ một lúc, tìm không được đáp án, vậy chắc chỉ đơn giản là do Chu Kinh Trạch lười đổi thôi.

Cuối cùng Hứa Tùy cũng không rep Lý Dương, nặng nề đi ngủ.

Thứ sáu, Hứa Tùy dậy hơi muộn, ngậm một miếng bánh mì, lấy một hộp sữa rồi vội vàng đi làm. Bệnh viện vẫn đông bệnh nhân như thường.

Hứa Tùy ngồi trong phòng làm việc chạy cả buổi sáng, lưng đau ê ẩm, vừa nghỉ một chút, uống một ngụm nước thì phó chủ nhiệm bước vào với một chồng tài liệu.

"Chủ nhiệm." Hứa Tùy vội vàng đứng dậy, muốn rót nước cho ông.

"Ai, ngồi đi, đừng mãi bận rộn hoài nữa." Chủ nhiệm chỉ vào chỗ ngồi có tập tài liệu, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Hứa Tùy chỉ đành ngồi lại, chủ nhiệm đưa một phần tài liệu cho cô: "Tiểu Tùy, là như thế này, bệnh viện của chúng ta có một hạng mục hợp tác y tế, ở công ty hàng không Trung Chính. Phía bên bọn họ yêu cầu chúng ta cử nhân viên y tế đến đó giảng dạy, dạy phi hành đoàn về kiến thức y tế khẩn cấp, nhân tiện hợp tác quay video tuyên truyền quảng cáo hợp tác, đôi bên cùng có lợi. "

Vừa nghe đến hai chữ hàng không này, Hứa Tùy theo bản năng từ chối, nhưng nếu từ chối thì nhất định chủ nhiệm sẽ nghi ngờ. Cô chỉ đành thuận theo lời của ông, hỏi:

“Ở đâu ạ?”

“Ngoại ô phía tây bắc Bắc Kinh, là căn cứ huấn luyện bay hàng không của một công ty con của bọn họ, em và các đồng nghiệp ở khoa sản thu dọn đồ một chút đi, có xe đến đón.”

Hứa Tùy lật xem tài liệu chỉ mạng tính chất tượng trưng, vẻ mặt do dự: “Chủ nhiệm, em ở đây vẫn còn rất nhiều việc, cho nên...”

“Đừng lo, tổ chức sẽ cho em nghỉ mà. Nếu không được, thầy sẽ nói họ chuyển ban cho em.” Chủ nhiệm thuyết phục nói.

Hứa Tùy còn muốn nói gì đó, chủ nhiệm cắt ngang: "Tiểu Tùy, em phụ trách phía trước của khoa chúng ta, y thuật lại luôn tiến bộ, không phải em đi thì đi đâu ai đi chứ. Hơn nữa, em phải hỗ trợ công việc cho ông già như tôi một chút chứ."

Để ông nói xong, chủ nhiệm còn thuận thế đặt cô ở vị trí cao như vậy, Hứa Tùy không còn cách nào khác, đành phải gật đầu: "Dạ vâng."

2 giờ chiều, Hứa Tùy và các đồng nghiệp lên đường đến căn cứ huấn luyện bay. Bốn người các cô đi, hai nam hai nữ. Hứa Tùy ngồi ở hàng ghế sau, còn mang theo một máy tính xách tay, ban đầu cô muốn xem tư liệu, nhưng đường đi đến vùng ngoại ô phía tây quá lắc lư, chưa được một lúc thì cô đã tắt máy đi, yên lặng ngồi phía sau.

Đồng nghiệp phàn nàn nói: "Đi xa thế."

Xe chạy được một tiếng rưỡi, Hứa Tùy ngồi ở phía sau càng muốn nôn, sắc mặt tái nhợt. Cô thật sự không chịu nổi được nữa, cảm thấy một trận buồn nôn kéo đến, ấn cửa kính xe xuống, nằm bò ở cửa sổ.

Đồng nghiệp đưa chai nước cho cô, giọng điệu lo lắng: "Không sao chứ? Sao mà say xe nghiêm trọng thế."

Hứa Tùy nhấp một ngụm liền thì cảm thấy thoải mái hơn một chút, nói: "Bệnh cũ thôi."

Xe chạy càng ngày càng xa thành phố, Hứa Tùy nằm bò ở cửa sổ xe, cảnh vật bên ngoài lùi ra sau, nắng như đổ lửa, hương cỏ xanh quyện với hơi ẩm của gió mạnh mẽ tràn vào.

Từ xa, Hứa Tùy nhìn thấy căn cứ cách đó không xa, xung quanh là núi non, sân vận động màu xanh ngọc, các biểu tượng được khắc trên nền màu xám với các máy bay cất cánh và hạ cánh nằm cạnh nhau. Tiếng gầm rú của máy bay trên đỉnh đầu càng lúc càng rõ ràng.

Tấm bia đá ở bên trái có khắc tám ký tự màu đỏ tươi: Căn cứ Huấn luyện bay Trung Hàn.

Xe chạy tới phía trước dừng lại, sau khi bảo vệ ở cửa nhận lấy giấy chứng nhận thì mở cổng, tài xế lái xe đi vào, tài xế lái vào trong nhưng vẫn chưa tìm được chỗ dừng xe, Hứa Tùy ra hiệu muốn xuống xe.

Sau khi xe dừng lại, Hứa Tùy lập tức lao ra khỏi cửa xe, cả người choáng váng buồn nôn, trong lúc vội vàng, cô hỏi một người qua đường:

"Chào bạn, cho tôi hỏi nhà vệ sinh ở đâu vậy?"

Đối phương chỉ cho cô: "Đi thẳng queo trái."

Hứa Tùy chạy một mạch qua, mặt trời dường như đang đuổi theo bóng cô, khi cô đến giao lộ đầu tiên, một giọng nói quen thuộc rõ ràng mạnh mẽ truyền đến:

"Khẩu hiệu của chúng ta là cái gì, nhỉ?"

Một nhóm âm thanh mạnh mẽ vang vang trả lời anh: "Cố gắng hết sức để lao lên bầu trời!"

Hứa Tùy ngước mắt nhìn sang, Chu Kinh Trạch đang mặc đồng phục huấn luyện màu xanh lá cây cành thông đứng trước một đoàn đại dương xanh biếc vô cùng rõ ràng, Chu Kinh Trạch dẫn đầu chạy đến phía trước nhất của bọn họ, hình thêu vàng trên vai lấp lánh trong nắng, đang cắn chặt chiếc còi bạc, mồ hôi chảy ròng ròng trên thái dương.

Vừa ngầu vừa bất kham.

Đội hình sát cánh nhau màu xanh đi qua phía trước mặt, Hứa Tùy nheo mắt nhìn qua, trong hoảng hốt dường như nhìn thấy được bộ dáng thời thiếu niên của anh, hăng hái tập luyện, đồng thời hét lớn "Báo cáo giáo quan, bạn gái của em!"

Phảng phất như đang là ngày hôm qua.

Chỉ là nhìn hai giây thôi, Hứa Tùy che miệng, cau mày chạy về phía nhà vệ sinh.

Chu Kinh Trạch đang dẫn đội huyến luyện trên đường băng, khi đi qua phía Đông, dường như nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, bước chân của anh dừng lại, rơi về phía sau hàng ngũ, hơi thở hổn hển, tiếng còi đột ngột dừng lại, nhìn chằm chằm về một hướng nào đó.

Hứa Tùy xông vào nhà vệ sinh, sắc mặt tái nhợt, nôn đến xây xẩm mặt mày, cuối cùng cả người nhoài ở bồn rửa mặt, vặn vòi nước, đơn giản rửa mặt bằng nước lạnh.

Hứa Tùy đợi ổn một chút rồi mới đi ra ngoài, đi qua bên phải thì không để ý mà ngước mắt lên, phát hiện người đàn ông đang lười biếng dựa vào tường, một dáng người cao mảnh khảnh bước xuống, tay đút túi quần, miệng ngậm cỏ đuôi chó, độ cong của trái cổ Adam chuyển động, lộ ra một loại cảm giác cấm dục bất cần.

Hứa Tùy vô cảm thu hồi ánh mắt, vừa nhấc chân định rời đi, Chu Kinh Trạch ngăn cô lại, trầm giọng nói: "Say xe?"

Cô gật đầu, Chu Kinh Trạch đứng thẳng dậy, đi tới trước mặt, trong tay cầm một viên kẹo bạc hà màu xanh lá cây, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô: "Ăn kẹo đi."

"Không cần đâu, cảm ơn." Hứa Tùy nhẹ giọng từ chối.

Nói xong Hứa Tùy định rời đi, kết quả cánh tay bị người ta nắm lại, hơi ấm của lòng bàn tay anh bao phủ lên, lòng bàn tay của người đàn ông thô ráp, có một tầng chai sạn mỏng, cọ vào làn da non nớt của cô. Cảm giác quen thuộc từ lâu này khiến cô chỉ cảm thấy cánh tay nóng ran, nóng như lửa đốt, trong tiềm thức muốn thoát ra.

Cho dù cô vùng vẫy thế nào thì Chu Kinh Trạch vẫn như cũ không hề cử động.

Hứa Tùy nhìn thẳng vào anh, nhẹ giọng nói, từ chữ một: "Có cần tôi nhắc cho anh nhớ không? Chúng ta đã chia tay rồi."

Vẻ mặt Chu Kinh Trạch sững sờ, cánh tay buông lỏng, Hứa Tùy mới có thể thoát ra, vừa mới cách đó không xa có người gọi cô. Hứa Tùy đáp lại, "Đến ngay.", đi ngang qua anh, vô tình đụng phải khuỷu tay của Chu Kinh Trạch một chút.

Người đã đi xa rồi, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi hương hoa sơn trà trên người của cô.

Như có như không, giống như con người, điềm tĩnh, cảm giác tồn tại cực kỳ mạnh.

Viên kẹo bạc hà trong bàn tay rơi trên nền xi-măng, dính bụi ngay lập tức. Chu Kinh Trạch nghiêng người nhặt viên kẹo bị bỏ lại, đi tới vòi nước cách đó không xa, mở vòi, dùng nước rửa sạch.

Chu Kinh Trạch mở giấy gói kẹo ra, không chán ghét mà ném viên kẹo vào miệng, đút hai tay vào túi, ngước mắt nhìn người phụ nữ đằng xa, làn da trắng nõn đến mức phát sáng, nói cười cùng đồng nghiệp nam một lát, lúm đồng tiền hiện ra.

Anh chậm rãi nhai kẹo bạc hà, răng môi giống như là đang ngậm tuyết, buốt vô cùng, đột nhiên có tiếng "răng rắc", bột vỡ thành bốn mảnh, vươn đầu lưỡi nếm thử, có vị đắng chát.

Chương 57: Càng ngày càng có bản lĩnh

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

2 giờ rưỡi chiều, dưới cái nắng thiêu đốt, Hứa Tùy và đồng nghiệp ngồi trên xe mệt mỏi đến sắc mặt uể oải, bọn họ định nói chuyện với người phụ trách căn cứ, hi vọng có thể đẩy thời gian chụp ảnh lúc ban đầu là 3 giờ lên sớm hơn là bây giờ.

Bọn họ đã thống nhất nghĩ rằng kết thúc sớm hoàn thành sớm nhiệm vụ.

Vẻ mặt của Ngô Phàm, người phụ trách căn cứ khó xử: "Thật ra tôi chỉ là người phụ trách tiếp đón thôi, người quản lý sự vụ ở đây không phải là tôi, cơ trưởng, các tiếp viên vẫn đang ở trụ sở chính, tôi cũng không thể liên lạc được. Hay là tôi kêu người đứng đầu của chúng tôi đến nói chuyện với các cô?"

"Cứ vào nghỉ ngơi trước đi." Ngô Phàm nói.

Hứa Tùy và một vài đồng nghiệp bước vào phòng nghỉ, cô nhìn xung quanh, ở giữa bức tường đối diện treo một bản đồ thế giới, một vài nam châm màu đỏ trắng được gắn phía trên.

Một lá cờ đỏ năm sao nhỏ được treo ở bên cạnh.

Đây trông giống như văn phòng tạm thời của ai đó, bài trí rất đơn giản, chỉ có một cái bàn làm việc, chiếc ghế sô pha dài màu đen, một chiếc quạt sàn màu trắng, không có một chậu cây nào.

Ngô Phàm rót cho bọn họ một tách trà, cười nói: "Mọi người vất vả rồi, anh ấy sẽ đến ngay!"

Đồng nghiệp kéo tay áo của Hứa Tùy, nhẹ giọng than thở: "Hi vọng có thể hoàn thành sớm buổi học và chụp xong mấy thứ này, tối nay tôi còn có cuộc hẹn nữa."

Hứa Tùy cười không trả lời, bởi vì di chứng sau khi say xe của cô quá nghiêm trọng.

Trong phút chốc, có một người từ ngoài cửa bước vào, Hứa Tùy vừa cầm cốc trà dùng một lần định uống một ngụm nước, sau khi nhìn rõ người đi vào thì tay run lên, vài giọt nước trà nóng hổi rơi lên ống quần.

Chu Kinh Trạch bước vào gật đầu với bọn họ, trên ngón trỏ xách theo chùm chìa khóa, lắc lắc phát ra âm thanh "ding ding". Đồng nghiệp của Hứa Tùy thấy là một anh chàng đẹp trai, ai nấy đều có thiện cảm mấy phần.

Một người đồng nghiệp trong đó nói ra suy nghĩ của bọn họ, Chu Kinh Trạch lấy hai lon coca đá từ tủ lạnh ra đặt lên bàn trà, anh ngồi xuống mở nắp ra uống một ngụm, giương mắt hỏi: "Muốn quay sớm hơn à?"

Nữ đồng nghiệp gật đầu: "Đúng vậy, có thể châm chước chút không?"

Chu Kinh Trạch đặt nước lên bàn trà, ngón tay siết chặt thân lọ, nhìn tất cả mọi người trong phòng, khi lướt qua gương mặt trắng nhợt mệt mỏi của Hứa Tùy thì ngừng lại một lát, thu hồi, nhướng mày và chậm rãi nói:

"Không được."

"A, tại sao chứ?" Đồng nghiệp hỏi.

"Bởi vì địa điểm không đến ba giờ thì sẽ không mở cửa." Chu Kinh Trạch bỏ lại một câu.

Ngô Phàm ở bên cạnh lau mồ hôi lạnh, anh ta không hiểu vì sao Chu Kinh Trạch lại từ chối, hơn nữa, mở hay không cũng không phải một câu của anh, nói chuyện thì không thể uyển chuyện hơn một chút, cứ phải vô lý như thế.

Kẻ ngốc cũng nghe được đây là lời nói dối lấy làm lệ.

Quả nhiên là đại ma vương nổi tiếng cay nghiệt.

"Các vị nghỉ ngơi đi." Chu Kinh Trạch đứng dậy, cầm lon lạnh trên bàn bước ra ngoài.

Căn phòng lại im lặng, đồng nghiệp nhỏ giọng thì thào: "Này, anh ta làm sao thế? Không thấu tình đạt lý."

Hứa Tùy lắc đầu, cô không biết tại sao Chu Kinh Trạch lại không chịu châm chước. Cô cũng lười đoán anh đang nghĩ gì, vừa hay, còn nửa tiếng nữa, cô có thể nghỉ ngơi thật tốt, ổn định lại dạ dày sau say xe một lát.

Giây tiếp theo, điện thoại phát ra một tiếng "ding" biểu thị có tin nhắn đến. Hứa Tùy nhấn vào xem, là một dãy số lạ: Trên bàn có một lon coca đá, em lăn lên trán đi.

Hứa Tùy ngước mắt lên, nhìn thấy chỗ ngồi của Chu Kinh Trạch lúc trước đặt một lon coca đá, trên thành lon còn có những giọt nước li ti, lạnh buốt.

Ba giờ, cơ trưởng và tiếp viên hàng không cùng nhau xuất hiện đúng giờ, Chu Kinh Trạch cầm một bình giữ nhiệt ngồi ở cửa ra vào của đường băng như một người gác cổng rồi để bọn họ đi qua.

Cơ phó nhìn thấy Chu Kinh Trạch, vẻ mặt vốn dĩ nghiêm túc của anh ta lập tức nở nụ cười, giơ tay lên nắm chặt, Chu Kinh Trạch đặt bình giữ nhiệt xuống, cụng nắm đấm cùng anh ta, cười nhẹ.

"Lâu rồi không gặp, ngài cơ trưởng." Cơ phó nói.

"Chậc, không dám." Chu Kinh Trạch bóc một viên kẹo ra, lông mày rũ xuống, khóe miệng nhếch lên, cười tự giễu: "Bây giờ tớ là một huấn luyện viên quèn thôi."

"Người anh em, sẽ tốt lên mà." Cơ phó thở dài, thay đổi chủ đề. "Không may là, không phải là kỷ niệm bảy mươi năm của ngành hàng không dân dụng sao, cơ trưởng phối hợp với tớ đã tham gia Hội nghị Hàng không và Vũ trụ rồi, vì vậy buổi chụp ảnh lần này vẫn cần cậu giúp một chút."

Anh ta chưa nói xong thì Chu Kinh Trạch đã hiểu ý gì rồi, biểu cảm trêu chọc, anh nhướng mày: "Trung Hàng các cậu không có người à? Lại đi tìm một người phạm kỷ luật như tớ."

"Vốn dĩ chẳng phải lỗi của cậu." Cơ phó vỗ lưng anh, nói: "Bằng lái của cậu vẫn chưa bị thu hồi, hơn nữa cậu yên tâm đi, lần này là buổi diễn tập, hầu hết là lấy tư liệu sống, chủ yếu là chụp các tiếp viên hàng không, cậu giúp người anh em này chút đi."

Chu Kinh Trạch bị đẩy về phía trước, vẻ mặt uể oải, một tay của anh đút vào túi quần, duỗi ngón trỏ ra để so, cơ phó sửng sốt một chút, cười nói: "Được được được, ngày khác mời cậu loại rượu đắt nhất."

Hai người lần lượt đi về phía sân bay, từ xa nhìn thấy nhân viên y tế đã thay quần áo đang tham quan ở đó. Chu Kinh Trạch cụp mi liếc nhìn, trong đám người đó không có bóng dáng của Hứa Tùy. Có lẽ cô còn đang thay quần áo, từ trước đến nay cô đều chậm nửa nhịp.

Chu Kinh Trạch bước tới, bọn họ đều lần lượt quay lại chào anh, một bác sĩ khen ngợi: "Ở đây ngầu thật, đây là lần đầu chúng tôi đến tham quan."

Cơ phó hài hước tiếp lời: "Một hồi nữa để cơ trưởng Chu dẫn mọi người đi tham quan bầu trời, anh ấy lái máy bay ổn định lắm."

Cả đám người cười rộ lên, Chu Kinh Trạch giật giật khóe miệng không nói lời nói. Người này được lắm, vì để anh giúp đỡ mà chụp mũ gì cũng dám.

Một tiếng "cạch" phát ra ở ngay trước mặt anh, Chu Kinh trạch ngước mắt nhìn sang, một nữ bác sĩ đang mở Coca, bắt gặp ánh mắt của anh, nữ bác sĩ ngại ngùng nói: "Cơ trưởng Chu, cảm ơn anh."

"A?" Chu Kinh Trạch ngẩn ra một lúc.

Nữ bác sĩ lắc lon coca, nói: "Cái này nè, tôi vẫn luôn muốn uống một lon nước đá, Hứa Tùy nói là anh đã cho tôi. Cảm ơn nha."

"Không có gì." Khóe miệng Chu Kinh Trạch cứng ngắc.

"Tôi đi thay đồ." Anh vỗ vai người bạn đồng hành.

Chu Kinh Trạch đút hai tay vào túi quần đi về phía phòng thay đồ, trong ngực bị đè nén, làm sao cũng không thể tiêu tan được, anh cắn chặt răng hàm sau, nha đầu này càng ngày càng có bản lĩnh rồi, khiến cho anh hết lần này đến lần khác buồn bực.

Trong sân bay, ông già nhiếp ảnh gia đã đứng sẵn đối diện với máy ảnh, Hứa Tùy các cô đã đứng ở đó chờ sự xuất hiện của các tiếp viên hàng không. Dưới mặt trời lúc bốn giờ, một nhóm phi hành đoàn trẻ đẹp xuất hiện trước mặt mọi người trong bộ đồng phục chỉnh tề, nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp, vô cùng bắt mắt.

Cơ phó và tiếp viên trưởng đi qua bắt tay với từng người bọn họ, cơ phó cười: "Làm phiền các vị rồi, chủ yếu là đào tạo kiến thức sơ cấp cứu cho các tiếp viên phía sau của tôi, tiếp viên trưởng sẽ phối hợp toàn bộ hành trình với mọi người."

Hứa Tùy gật đầu: "Tôi phụ trách CPR, các đồng nghiệp trong khoa phụ sản trách hướng dẫn mọi người trên máy bay cách hỗ trợ hành khách trong tình huống sinh con khẩn cấp. "

Tiếp viên trưởng là một phụ nữ vô cùng xinh đẹp và có trí thức, cô chủ động đưa tay ra: "Hợp tác vui vẻ."

Bọn họ đang nói chuyện thì một giọng nói thờ ơ và lười biếng xen vào: "Lão Trịnh, chúng ta lên trước đi."

Hứa Tùy ngước mắt nhìn sang, Chu Kinh Trạch mặc trang phục cơ trưởng màu xanh nước biển, trên vai có bốn vạch, vai rộng eo thon, đôi mắt đen sáng ngời, áo sơ mi trắng viền vàng bên trong được cài cúc chặt chẽ, yết hầu lộ rõ tăng thêm cảm giác cấm dục.

Lúc trước khi hai người ở bên nhau, Hứa Tùy rất hiếm khi nhìn thấy anh mặc Âu phục và áo sơ mi trắng, trong nháy mắt, anh đã thay đổi từ một

thiếu niên thản nhiên tùy ý trở thành một người đàn ông, mang thêm nhiều sự trưởng thành nam tính và đĩnh đạc.

Hứa Tùy nhìn Chu Cảnh Trạch bước qua, nhảy vào trong khoang, cơ phó cũng theo sát một bên. Các cô cũng lên máy bay dưới sự hướng dẫn của tiếp viên hàng không.

Máy bay chậm rãi khởi động, thân máy bay rời khỏi mặt đất, bay một mạch lên trời cao. Hứa Tùy và các đồng nghiệp ngồi trong khoang lật xem các tạp chí, rất nhanh, máy bay đã ở độ cao 10.000m so với mặt đất, bay vào tầng bình lưu.

Giọng nói ngọt ngào của tiếp viên vang lên: "Thưa quý ông quý bà, chào mừng quý khách đến với hãng hàng không Trung Chính Trung Quốc, chuyến bay này..."

Hứa Tùy nhìn ra ngoài cửa sổ, những đám mây lơ lửng ở bên cạnh, mỏng manh, mềm mại như kẹo bông gòn màu trắng, nhìn xuống dưới thì vừa hay bay ngang qua một thửa ruộng bậc thang vàng rực, khí thế hào hùng, vô cùng tráng lệ.

Ngàn dặm sông núi thu vào trong đáy mắt.

Mười lăm phút sau, các nhân viên y tế bắt đầu tập huấn kiến thức sơ cấp cứu cho tổ tiếp viên. Hứa Tùy phụ trách hồi sức tim phổi, cô mặc áo blouse, nửa ngồi xổm trên mặt đất, một người cao su nằm bên cạnh dùng để thực hiện các bài tập sơ cứu, cũng chính là hình nộm.

Giọng cô vừa bình tĩnh vừa quyết đoán: "Đầu tiên phải sơ tán đám đông xung quanh để cho không khí được lưu thông."

“Thứ hai, cởi cúc cổ áo của bệnh nhân ra, duỗi ngón trỏ và ngón giữa khép vào nhau, kiểm tra tình hình động mạch cảnh của bệnh nhân xem có đập không.” Hứa Tùy cúi xuống, đưa tay ra thăm dò: “Giống như thế này —”

Máy bay lắc lư mạnh về bên phải, giọng nói của Hứa Tùy bị ngắt quãng, cả người suýt nữa thì không kiểm soát được mà ngã về phía sau. Cô chỉ đành thị phạm lại lần nữa.

"Lòng bàn tay trái để sát ngực, hai tay chồng lên nhau, duỗi thẳng khuỷu tay, dùng lực ấn mạnh." Động tác của Hứa Tùy khéo léo tập trung, quỳ gối ở bên người bệnh nhân: "Ấn liên tục ba mươi lần."

Hai tay của Hứa Tùy đè lên ngực bệnh nhân, mới ấn chưa được mười lần, máy bay hơi lắc lư một chút, cảm nhận được sự lắc lư mãnh liệt, cô nhất thời không quỳ vững, ngã về một bên trước sự chứng kiến của tiếp viên hàng không và đồng nghiệp.

Tóc xõa ra, dây buộc tóc rơi xuống, không biết là lăn đến dưới ghế nào nữa.

Vô cùng nhếch nhác.

Thất thố trước mặt mọi người, mặt của Hứa Tùy có hơi nóng lên, cô giả vờ bình tĩnh đứng dậy, thoáng thấy nhiếp ảnh gia đang nín cười, cả ống kính máy quay cũng run lên.

Tiếp theo, Hứa Tùy diễn ba phương pháp cứu hộ khẩn cấp của CPR, nhưng ở điểm mấu chốt, máy bay không phải lắc lư sang trái thì là nghiêng sang phải, công việc của cô bị gián đoạn nhiều lần, lặp đi lặp lại như thế, cho dù tính tình có tốt thế nào cũng không chịu nổi sự trêu chọc như vậy.

Đột nhiên Hứa Tùy nhớ đến lúc lên máy bay Chu Kinh Trạch đã nhìn cô một cái, ánh mắt đó dường như có hơi nghiến răng nghiến lợi. Chẳng lẽ cô đã từ chối một hai rồi ba lần từ chối ý tốt của Chu Kinh Trạch. Nên anh cố ý tìm ra lỗi sao? Chung quy anh là cơ trưởng, trên bầu trời, là anh thao túng tất cả.

Cô đang xuất thần thì máy bay lại lắc lư mãnh liệt một lát, giống như đầu máy bay cố ý không nhanh không chậm mà quay một vòng, nhất thời Hứa Tùy đứng không vững, va vào ván cửa.

Khi đến lượt các đồng nghiệp khác thao tác, máy bay lại ổn định vô cùng.

…

Sau khi máy bay hạ cánh, một nhóm người lần lượt xuống máy bay, đứng đó nói chuyện một lúc. Hai cơ trưởng ở lại buồng lái để kiểm tra tất cả các thiết bị rồi mới xuống máy bay.

Hai người lần lượt ra. Đồng nghiệp và các nhân viên có mặt ở đó lần lượt vỗ tay, đều khen ngợi kỹ thuật của Chu Kinh Trạch tốt, ngồi trên máy bay của anh rất có cảm giác an toàn.

Trong lúc mọi người đang khen ngợi, Hứa Tùy nhớ lại khoảnh khắc khi mình ở trên máy bay vô cùng gập ghềnh, cười nói: "Thật sao? Vừa rồi có chút chao đảo. Tôi nghĩ cơ trưởng Lưu lái tốt hơn."

"Ha ha, vẫn là bác sĩ Hứa có con mắt tinh tường." Cơ phó cười nói.

Tầm nhìn của Chu Kinh Trạch dừng lại trên người cô, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, sắc mặt có hơi đen. Cơ phó vừa hay đứng ở bên cạnh, dường như cảm nhận được dòng điện ngầm của hai người.

Khá buồn cười, lần đầu anh ta nhìn thấy Chu Kinh Trạch giậm chân, lại không thể làm gì được.

Hiếm có.

Đám người dần dần giải tán, bị nhiếp ảnh gia gọi vào chụp ảnh, một mình Hứa Tùy lùi lại phía sau, Chu Kinh Trạch chậm rãi đi theo sau, cởi áo khoác treo trên bờ vai rộng, một tay đút vào túi quần lướt qua cô.

Khi lướt qua cô, Chu Kinh Trạch cúi đầu nhìn cô, dáng vẻ lộ ra một tia ngả ngớn và bất cần: "Vừa rồi bị chao đảo là do ảnh hưởng của luồng không khí, còn có, kỹ thuật của anh tốt hay không, không phải em là người có quyền lên tiếng nhất sao?"

Hứa Tùy "ầm" một cái, cảm thấy hai má nóng lên, cô trừng mắt nhìn Chu Kinh Trạch, sao mà cái người này thô lỗ thế, vậy mà có thể nói ra những lời này trước mặt mọi người mà tim không đập nhanh mặt không đỏ chứ.

Điều này mà đổi thành Hứa Tùy thì đã sớm đi nhanh về phía trước rồi.

Nhiếp ảnh gia đã sắp xếp cho các bác sĩ đứng trước máy bay để chụp ảnh nhóm, bốn bác sĩ mặc áo blouse nhìn vào máy ảnh sau khi thống nhất góc chụp xong.

Đại Long cầm máy ảnh nhắm vào bọn họ "tách tách" chụp liên tiếp mấy bức ảnh. Anh kề sát máy ảnh xem lại phim ảnh thì luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"Ông chủ, anh xem xem có phải là có vấn đề không?" Đại Long đưa máy ảnh đến trước mặt của Chu Kinh Trạch.

Chu Kinh Trạch đưa mắt qua nhìn, ánh mắt dừng ở cô gái thứ hai ngoài cùng bên phải, con ngươi đen nhánh, môi có chút đỏ, chỉ khẽ cười một chút thì má lúm đồng tiền đã xuất hiện.

Anh nhướng mày: "Có vấn đề gì, không quá đẹp."

"Anh đúng là cái đồ trai thẳng không hiểu gì hết." Đại Long đấm vào ngực anh.

Đại Long nhìn một lúc lâu, giật mình một cái, đột nhiên phát hiện ra điểm mù: "Bác sĩ Hứa, có thể buộc tóc lên không, như thế khá đồng đều."

"Tôi à?" Hứa Tùy ngẩn người.

Mọi người nhìn sang, Hứa Tùy lại trở thành tâm điểm một lần nữa, cô vô thức sờ túi tìm dây buộc tóc nhưng tìm mãi vẫn không thấy, nhưng không may là đồng nghiệp của cô cũng không đem nhiều dây buộc tóc.

Hứa Tùy hơi ngượng ngùng, lùi lại một bước, bản thân cô cũng không phải là người quá thích chụp ảnh và khoe mẽ, nói: "Hay là tôi không—"

"Không chụp nữa." Nửa câu sau của Hứa Tùy kẹt ở cổ họng, một bóng người cao lớn che khuất, Chu Kinh Trạch cúi người xuống, vươn tay vào túi quần móc ra, trong tay cầm một dây buộc tóc màu be ngọc trai.

Trước mặt mọi người, Chu Kinh Trạch không hề giấu giếm mà cúi đầu nghiêm túc buộc tóc cho cô.

Hứa Tùy vô thức muốn lùi lại, người đàn ông giữ lấy vai của cô, giọng nói trầm ấm vang bên tai: "Đừng nhúc nhích."

Mùi bạc hà lạnh giá trên cơ thể của anh xộc vào mũi, cả người Hứa Tùy cứng đờ, chỉ cảm thấy khuỷu tay chống lên vai cô, đầu ngón tay mảnh khảnh lướt trên tóc cô, nghiêng đầu, không thành thục buộc tóc cho cô. Vết chai mỏng của ngón tay cái lướt qua chiếc cổ thanh tú của cô, chạm nhẹ một cái, tim Hứa Tùy đột ngột nảy lại.

"Anh lấy dây buộc tóc ở đâu vậy?" Hứa Tùy ngước mắt lên nhìn anh.

Nếu như không nhớ lầm thì dây buộc tóc đó là của cô, hơn nữa không phải cái rơi trên máy bay.

"Nhặt được trên đường." Chu Kinh Trạch thản nhiên nói.

Chương 58: Không thể làm lỡ việc hai chúng tôi tìm đối tượng được

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi chụp xong, một nhóm người thở phào nhẹ nhõm, bắt tay nhau nói cảm ơn, luôn miệng nói "vất vả rồi". Ngô Phàm lại phụ trách tiễn các bác sĩ ra ngoài.

Năm giờ chiều, mặt trời nghiêng xuống chiếu trực tiếp vào một góc của bức tường, hiện ra ánh đỏ cảm mỏng manh. Hứa Tùy thu dọn đồ đạc, đi theo bọn họ ra ngoài.

“Hứa Tùy.” Chu Kinh Trạch đột nhiên gọi cô.

Hứa Tùy dừng lại, quay đầu lại nhìn anh. Chu Kinh Trạch giơ tay giật mạnh cà vạt, lộ ra yết hầu, biểu cảm không tập trung trên gương mặt đầy ý vị, nhìn cô:

“Dây buộc tóc.”

Người này từ đó đến giờ lười biếng mà lời ít ý thì nhiều, Hứa Tùy lập tức hiểu ngay, đây là anh muốn cô trả lại dây buộc tóc cho anh. Hứa Tùy giương môi:

"Không phải anh nói là nhặt được trên đường sao? Tôi dùng thì là của tôi."

Nói xong Hứa Tùy quay đầu rời đi, đôi chân dài của Chu Kinh Trạch bước lên, hai ba bước đã cản trước mặt cô, cúi đầu, đôi mắt đen nhánh khóa chặt lấy cô:

"Nhất Nhất, đó là đồ của anh."

Hứa Tùy không hiểu tại sao anh lại bị cố chấp với sợi dây buộc tóc bình thường này, cô đang định nói thì một giọng nói cắt ngang bọn họ. Một học viên phi công thở hổn hển chạy đến, lau mồ hôi trên trán:

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

"Sĩ quan huấn luyện Chu, không hay rồi, có một học viên xảy ra chuyện rồi!"

Lợi dụng lúc Chu Kinh Trạch mất tập trung muốn đi giải quyết sự việc, Hứa Tùy đã bỏ chạy.

Đợi khi Chu Kinh Trạch xử lý xong mọi chuyện, căn cứ sớm đã bắt đầu luyện tập căng thẳng trở lại, không còn thấy bóng dáng của một bác sĩ nào cả, chỉ còn lại Đại Long ở lại văn phòng để xem lại những bức ảnh mà anh ta chụp.

Chu Kinh Trạch lấy hai lon nước ngọt có ga từ trong tủ lạnh ra, ném cho Đại Long một chai, anh ngồi xuống một cách vênh váo, dùng ngón trỏ mở nắp chai, "cạch" một tiếng, bọt khí trào ra.

Anh uống một ngụm, hỏi: "Đang chọn ảnh à?"

"Chuyện mà lãnh đạo dặn dò tôi phải làm tốt nhất." Đại Long lên giọng nói.

Chu Kinh Trạch đặt đồ uống xuống, nâng tay lên: "Tôi xem xem."

Đại Long đưa máy ảnh cho anh, Chu Kinh Trạch cầm lấy, lông mi rũ xuống, ngón tay cái không ngừng ấn nút phát, xem qua Nhất Nhất.

Khi nhìn thấy bức ảnh nhóm nào đó, tầm mắt dừng lại: "Anh chuyển bức ảnh này cho tôi đi."

Đại Long cầm lên xem thử, là ảnh chụp chung của các bác sĩ mới vừa nãy, anh ta bày ra tư thế ok, bật Bluetooth rồi gửi qua điện thoại của Chu Kinh Trạch.

"Sĩ quan huấn luyện Chu, anh cần bức ảnh này để làm gì thế?" Đại Long hơi khó hiểu.

Chu Kinh Trạch nhấn "nhận", nhìn chằm chằm vào bức ảnh nhóm trước mặt, ngón tay cái nhấn cắt ra, bức ảnh Hứa Tùy yên lặng mỉm cười được cắt riêng ra, giống như là nói một mình, ậm ừ cười một lát:

"Tôi phải đòi bồi thường một chút."

Trên đường trở về, lần này, Hứa Tùy đã tính toán trước nên mua một bịch kẹo mận ở cửa hàng tiện lợi trong căn cứ.

Xe chạy hết một vòng đường, hoàng hôn bên sườn núi đối diện hoàn toàn chìm xuống, chỉ còn lại chút dư âm còn sót lại.

Đồng nghiệp Hàn Mai vừa hay ngồi bên cạnh cô, cô ấy đẩy cánh tay của Hứa Tùy, hỏi: "Này, bác sĩ Hứa, mối quan hệ của cô với vị cơ trưởng đó là gì thế?"

“Tôi…”

"Khi nãy vừa chụp ảnh xong, lúc đó tôi đứng bên cạnh cô, tôi cảm giác hai người có gì đó không đúng, có một bầu không khí mà tôi không thể diễn tả được." Hàn Mai nói rõ ràng mạch lạc: "Cô đừng nói hai người không có quan hệ gì, lừa ai chứ đừng lừa một người phụ nữ đã có gia đình như tôi."

Lưỡi của Hứa Tùy đè kẹo mận bên má phải, đẩy kẹo mận lăn qua một bên, hai má đau nhức: "Bạn trai cũ."

"Tôi nói mà! Ánh mắt anh ta nhìn cô không bình thường, mang theo sự níu kéo và dục vọng." Hàn Mai xem quá nhiều phim truyền hình tám giờ, chuyện kiểu này nói vô cùng thuận miệng.

Hứa Tùy giật giật khóe miệng không trả lời, Hàn Mai thấy cô không muốn tiếp tục nói chuyện thì quay đầu xem phim truyền hình của mình. Xe từ từ chạy về phía trước, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau thì đưa tay kéo dây buộc tóc sau đầu.

Cô nhìn chằm chằm vào dây buộc tóc một lúc, sợi dây buộc tóc hơi cũ, lớp sa tanh trắng sáng lấp lánh như một lớp vỏ dưới ánh mặt trời.

Nếu cô nhớ không lầm thì đây là dây buộc tóc của cô. Hẳn là khi hai người ở bên nhau, Hứa Tùy làm rơi ở nhà của anh.

Đã bảy tám năm rồi, giữ lại làm gì không biết.

Hứa Tùy quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hàng cây ngoài cửa kính xe nhanh chóng lùi về phía sau, trong lòng thoáng giật mình, chỉ là anh có thói quen sưu tầm đồ cũ.

*

Hứa Tùy nghĩ đến việc đến cơ sở huấn luyện của hãng hàng không Trung Hàng để giảng dạy, còn phải hợp tác tuyên truyền, chuyện này cũng coi như là đã kết thúc rồi. Ai mà biết được phó chủ nhiệm lên đến cửa tìm, kêu cô mỗi tuần đến cơ sở huấn luyện để giảng dạy cho các học viên phi công, tổng cộng là hai tháng.

"Chủ nhiệm, em thật sự không đi được, hay là ngài tìm người khác đi?" Hứa Tùy từ chối nói.

Phó chủ nhiệm chắp tay sau lưng, cười nói: "Chiều thứ sáu mỗi tuần cố định đi một lần, cũng có thể sắp xếp theo thời gian của em. Đứa ngốc, tôi đây là muốn giảm bớt gánh nặng cho em, như vậy em sẽ không cần phải gánh hết mọi thứ lên người. Người trẻ tuổi thì nên ra ngoài học tập thì tốt hơn."

Hứa Tùy có nỗi khổ mà nói không được, giọng điệu bất lực: "Em vẫn không quá muốn..."

"Cứ định như thế đi." Phó chủ nhiệm xua tay, ra hiệu cô không cần nói tiếp nữa.

Hứa Tùy đành cắn răng nhận nhiệm vụ này. Con người là thế này, càng muốn tránh thứ gì thì sẽ gặp thứ đó. Cuối cùng Hứa Tùy vẫn phải thêm

Wechat của Chu Kinh Trạch.

Chung quy thì anh là sĩ quan huấn luyện, người phụ trách cơ sở, xảy ra chuyện gì thì Hứa Tùy đều phải liên lạc với anh đầu tiên.

Sau khi thêm Wechat của Chu Kinh Trạch, anh không chủ động quấy rối gì nữa, chỉ lẳng lặng nằm trong danh sách của cô. Sau khi tan làm vào thứ sáu, Hứa Tùy và đồng nghiệp đi ăn uống cùng nhau, hơn mười giờ tối mới về nhà.

Về đến nhà tắm rửa sạch sẽ xong, Hứa Tùy nằm ở trên giường, đầu giường có một ngọn đèn có sắc màu ấm áp, cô nằm nghiêng theo thói quen lướt vòng bạn bè trước khi đi ngủ, đột nhiên nhìn thấy Chu Kinh Trạch đăng một đoạn video kèm một từ: phiền muộn.

Hứa Tùy mở ra xem, vậy mà là 1017, nó đang nằm trên một chiếc bàn màu trắng, trong video, Chu Kinh Trạch cầm một cây chọc vào nó, nó cũng không động đậy gì.

Nó uể oải nằm ở đó, cả người rất mệt mỏi, mắt lim dim, không có sức lực.

Hứa Tùy chú ý được một cái răng của nó đã rơi mất, phần lông màu cam quanh môi và mũi của nó đã chuyển sang màu trắng. Chu Kinh Trạch không ngừng dùng tay vuốt ve, 1017 nằm ở đó nhắm mắt dưỡng thần.

1017 thật sự đã trở thành một con mèo già rồi.

Chu Kinh Trạch hiếm khi đăng tin, khiến rất nhiều người bùng nổ, Hứa Tùy xem từng cái một, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Hồ Thiến Tây: [1017 thật đáng thương, huhuhu đợi cháu từ thảo nguyên Châu Phi trở về, người đầu tiên mà cháu thăm chính là nó!]

Z trả lời: [Chà]

Đại Lưu: [Thật đáng thương, khi tôi kết thúc chuyến bay, tớ sẽ mua thức ăn đóng hộp mà 1017 thích nhất trước kia, loại đắt tiền nhất luôn.]

Z đáp: [Đừng, bây giờ nó ăn không nổi nữa rồi.]

Hứa Tùy quan tâm tình hình của 1017, hỏi: [Nó bị bệnh hả?]

Rất nhanh Chu Kinh Trạch đã đáp: [Ừm, già rồi, tim có chút vấn đề.]

Lý Dương cũng xuất hiện trong bình luận, nói: [Ai ya, anh cũng nuôi mèo à, nhà bạn của tôi cũng có một con mèo trắng xanh, vô cùng đáng yêu, có vẻ như gần đây đã sinh một đàn con, có muốn tặng cho anh một con để làm bạn đồng hành cho mèo của anh không?]

Tâm trạng buồn bực ban đầu của Hứa Tùy đột nhiên bị loãng đi một phần, Chu Kinh Trạch không trả lời cậu ta, nếu đối phương là người quen, nhất định cậu ta sẽ nhắn lại hai chữ "ngu ngốc".

Cô vẫn không thể quá chấp nhận được chuyện 1017 bị bệnh, trong lòng luôn nhớ đến nó, trằn trọc không ngủ được. Khi mới nhặt được 1017, nó đã được hai tuổi rồi, bọn họ đã chia tay được bảy năm rồi, 1017 đã trở thành một chú mèo già rồi.

Hóa ra thời gian đã trôi qua lâu như thế rồi.

Đột nhiên, màn hình điện thoại trên bàn đầu giường sáng lên.

Hứa Tùy cầm điện thoại qua, nhấn màn hình sáng lên, là tin nhắn mà Chu Kinh Trạch nhắn qua: [Gọi video không?]

Giây tiếp theo, anh lại bổ sung thêm một câu: [Xem mèo.]

Hứa Tùy nghĩ một lúc, gõ một chữ: [Được.]

Đối phương gửi lời mời gọi video qua, Hứa Tùy nhấn đồng ý, cằm của Chu Kinh Trạch lướt qua, tiếp theo 1017 xuất hiện trước ống kính, nó đối mặt với Hứa Tùy, ngẩn người nhìn đối phương phía trước mặt.

“1017, mi xem là ai này?”

Một giọng nói vang lên ở bên cạnh video, một bàn tay với những đường gân xanh và xương nhô ra rõ ràng đã chạm vào gáy, ra hiệu cho 1017 nhìn về phía ống kính.

1017 không tình nguyện quay đầu lại, khi nhìn thấy Hứa Tùy trong ống kính thì ánh mắt ngẩn ra một giây, Hứa Tùy ngập ngừng gọi nó một tiếng: "1017."

Giọng nói quen thuộc đánh thức con mèo già, 1017 "meo meo" một tiếng, giống một tiếng hét cực lớn phát ra từ lồng ngực, đôi đồng tử vốn dĩ đã giãn ra sáng lên, không ngừng dùng móng vuốt cào ipad, không ngừng gọi vào màn hình.

Nó vẫn luôn nhớ cô.

Sống mũi của Hứa Tùy chua xót, suýt nữa thì rơi nước mắt. Lúc đầu cô quá kiên quyết, vì muốn cắt đứt hoàn toàn với Chu Kinh Trạch mà không cần cả 1017.

Thật ra người tàn nhẫn vẫn luôn là cô.

Ban đầu khi nhìn thấy nó trong khu vườn sau bỏ hoang của trường học, nó vẫn là con mèo nhỏ gầy như vậy, tiếng mèo kêu meo meo gọi cô, vừa nhìn thấy cô thì sẽ thường xuyên liếm vào lòng bàn tay cô.

Hứa Tùy và 1017 gọi video nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng nó chịu không nổi nữa, mí mắt xụp xuống ngủ gục trên bàn. Sau khi mèo ngủ, Hứa Tùy cũng tắt video.

Ngày hôm sau, khi Hứa Tùy tỉnh dậy, mặt trời vừa chiếu tới đầu giường, cô thức dậy ném quần áo trong sọt giặt vào máy giặt, còn dọn dẹp nhà cửa qua một lượt.

Hứa Tùy mang dép bước ra ban công, tay cầm bình tưới nước tưới cho những hàng cây sen đá, còn có một vài cây xanh ngoài ban công. Tưới một

hồi, điện thoại của cô phát ra âm thanh "ding", cho biết có tin nhắn WeChat đến.

Hứa Tùy đặt bình tưới nước sang một bên, nhấp vào WeChat, là tin nhắn của Chu Kinh Trạch gửi đến.

Z: [Chiều anh đưa 1017 đi khám bệnh, em có muốn đi cùng không?]

Cô muốn đến thăm 1017, chung quy thì nó đã rất già rồi.

Hứa Tùy gõ chữ rồi lại xóa trong hộp thoại, mà điện thoại liên tục hiển thị đối phương đang gõ chữ, dường như Chu Kinh Trạch nhìn ra được sự do dự của cô, giọng điệu mang theo vẻ lười biếng bất cần:

[Ban ngày ban mặt, không phải em nghĩ rằng anh sẽ làm gì em giữa thanh thiên bạch nhật chứ? Muốn làm gì thì cũng phải đợi buổi tối.]

Đối phương đang gõ chữ: [Chỉ thăm mèo.]

Cuối cùng Hứa Tùy trả lời: [Được, tôi sẽ mang theo bình xịt hơi cay.]

Chu Kinh Trạch trả lời lại sáu dấu chấm: [.....]

Bốn giờ chiều, Chu Kinh Trạch đúng giờ xuất hiện ở cửa nhà Hứa Tùy, cửa xe hạ xuống một nửa, anh vừa nhìn thì thấy Hứa Tùy, giơ tay bấm còi.

Từ xa xa, anh nhìn thấy Hứa Tùy mặc một chiếc váy sơ-mi màu lam khói, lộ ra một phần bắp chân trắng nõn, chiếc khăn lụa sọc ngang buộc tóc sau đầu, mày mỏng môi đỏ, khí chất động lòng người.

Khi Hứa Tùy mở cửa xe, một mùi thơm nhàn nhạt tràn vào, Chu Kinh Trạch ngẩn người nhìn cô một giây, cổ họng khô khốc.

"Mèo đâu?" Hứa Tùy thấy anh đang xuất thần thì hai hàng lông mày mỏng nhíu lại.

Chu Kinh Trạch ho một tiếng, nâng cằm lên: "Trong túi thú cưng."

Hứa Tùy nhìn thấy thế thì ôm mèo trong túi ra, ôm nó ra chỗ ngồi phía sau. Ban đầu 1017 không quen nằm trên đùi Hứa Tùy, nhưng lúc sau không biết có phải vì nhận ra Hứa Tùy hay không, dùng sức liếm vào lòng bàn tay của cô, cũng hoạt bát hơn.

Chu Kinh Trạch khởi động xe, toàn bộ hành trình, từ sau khi Hứa Tùy ôm mèo lên thì luôn chọc nó, đùa giỡn với nó, xem anh là không khí, dường như quên luôn sự tồn tại của anh.

Cả quá trình đều không nhìn lấy anh một cái.

Chu Kinh Trạch anh cũng có một ngày bị xem nhẹ.

Chơi một lúc lâu, bởi vì 1017 đã lớn tuổi rồi nên một lúc sau đã ngủ thiếp đi. Hứa Tùy ôm nó, đợi sau khi mèo ngủ mới phát hiện trong xe im lặng đến đáng sợ.

Một bầu không khí ngại ngùng tràn trong không khí.

Hứa Tùy phát hiện chiếc xe mà Chu Kinh Trạch lái vẫn là chiếc G lớn này, có vẻ như anh đã sửa xe rất tốt rồi, cô nói rằng mình sẽ thanh toán, nhưng cũng không có ai đến tìm cô, Chu Kinh Trạch không lấy cái này để tính toán với cô.

Nghĩ đến thật khó chịu.

Hứa Tùy nghĩ sẽ bồi thường bao nhiêu, mở miệng hỏi: "Xe này của anh tốn bao nhiêu tiền để sửa.."

Chu Kinh Trạch vừa lái xe, vừa chậm rãi nói ra một con số.

Hứa Tùy lập tức trầm mặc, Chu Kinh Trạch đặt những ngón tay rõ ràng của mình lên vô lăng, nhấn ga rẽ trái, anh lại nói với một giọng điệu phóng khoáng bất cần:

"Chậc, chuyện sửa xe này khiến anh phải dùng hết số tiền để dành để cưới vợ đó."

"Bằng với việc gián tiếp thiếu đi một người vợ đó."

Lời nói này Hứa Tùy tiếp lời cũng không đúng, không tiếp cũng không được, nghĩ một hồi lâu, giọng điệu thành khẩn: "Hay là tôi giới thiệu một người bạn gái cho anh?"

Lời vừa dứt, Chu Kinh Trạch đột nhiên nhấn phanh ga, bánh xe nhanh chóng ma sát với mặt đất, "két…" một tiếng, xe phát ra một tiếng phanh gấp sắc bén, vô cùng chói tai.

Hứa Tùy theo quán tính ôm đầu mèo ngã về phía ghế trước, 1017 bị giật mình suýt nữa nhảy ra.

Xe dừng lại, Hứa Tùy xoa đầu nhìn ra ngoài, đã đến bệnh viện thú y rồi. Cô giơ tay định mở cửa thì phát hiện Chu Kinh Trạch đã khóa cửa xe rồi, không nhúc nhích tí nào.

Chu Kinh Trạch lấy hộp thuốc lá từ bảng điều khiển trung tâm ra, lấy ra một điếu thuốc, ngậm trong miệng, cúi đầu, châm thuốc, ngọn lửa màu đỏ cam dập tắt, từ đôi môi mỏng thở ra một luồng khói thuốc màu xám, toàn thân toát ra áp suất thấp.

Hứa Tùy ôm mèo, nói: "Anh mở cửa ra đi."

"Bíp" một tiếng, khóa xe được mở, Hứa Tùy vươn tay ra mở cửa, cô đi ra ngoài, lúc định đóng cửa lại, Chu Kinh Trạch không nhìn cô, hút một điếu thuốc nhìn thẳng về phía trước, sắc mặt âm trầm, nghiến răng, cười: "Hứa Tùy, em được lắm."

Giới thiệu bạn gái cho bạn trai cũ, cô là người duy nhất.

Đáp lại Chu Kinh Trạch là một sự im lặng, Hứa Tùy đóng cửa lại "rầm" một tiếng.

Chu Kinh Trạch hút xong điếu thuốc thì xuống xe. Hai người sóng vai nhau bước lên bậc thềm, Chu Kinh Trạch mở cửa kính cho cô vào trước, nhân viên lễ tân lập tức chào hỏi: "Xin chào, các vị có hẹn trước không?"

"Có." Chu Kinh Trạch đáp.

"Làm phiền cung cấp số đặt lịch hẹn." Nhân viên nói.

Chu Kinh Trạch lấy điện thoại ra, thấp giọng đọc ra một dãy số. Nhân viên nhập số điện thoại vào máy tính, sau khi kiểm tra thông tin lịch hẹn, nói: "A, hai vị là cha mẹ của 1017, mời đi thẳng quẹo phải lên lầu hai, bác sĩ ở bên trong."

Nói xong, nhân viên còn đưa một biển số.

Trong vô thức, Hứa Tùy mở miệng giải thích: "Tôi không phải…"

"Vào trong đi, một lát nữa sẽ muộn." Chu Kinh Trạch nhận lấy biển số, nhìn về bên trái rồi ngắt lời cô.

Một y tá đi ra dẫn bọn họ lên lầu, Hứa Tùy đành phải nhịn lại lời giải thích mà đi theo phía sau.

Hứa Tùy ôm 1017 bước vào văn phòng của bác sĩ thú y, bác sĩ kiểm tra tim của mèo trước, và xem tình hình cơ thể của nó, sau đó truyền dịch cho nó.

Khi mũi kim đâm vào gáy của mèo, nó giật mình la hết, không ngừng vùng vẫy, rõ ràng là chống cự lại mũi tiêm. Hứa Tùy không còn cách nào khác, chỉ đành dịu dàng dỗ dành nói: "Ngoan nào."

“Có đau không, 1017, một lát nữa chị thổi cho em nha.”

Chu Kinh Trạch đưa mắt nhìn sang, đúng lúc nhìn thấy gương mặt điềm tĩnh của Hứa Tùy, một sợi tóc lòa xòa trên trán, thì thào nói nhỏ. Tim chợt quặn thắt lại một chút.

Đây là một cảnh tượng mà đã rất lâu rồi anh chưa nhìn thấy được.

1017 dần dần thoải mái dưới sự trấn an của Hứa Tùy, ngoan ngoãn trong lòng của cô. Sau khi truyền dịch xong, Hứa Tùy cẩn thận hỏi bác sĩ

về những lưu ý trong chế độ ăn uống của 1017 và nên chăm sóc sao cho nó thì tốt.

Bác sĩ sờ đầu của 1017, nói: "Mèo già rồi thì như vậy đó, bệnh nhiều, các cô phải đồng hành cùng nó."

Chu Kinh Trạc đi qua, duỗi ngón tay ra chọc vào râu của nó, nói: "Sẽ mà."

Y tá dùng khăn giấy ướt lau chân và một số vết bẩn trên mặt của 1017, vừa dọn dẹp vừa nói chuyện với bọn họ: "Hai người là ba mẹ của 1017, có vẻ tình cảm phối hợp rất tốt, bằng không mèo cũng không thể được hai người nuôi lâu tới vậy..."

Hứa Tùy biết ngắt lời người khác là không lịch sự, nhưng cô không nghe nổi nữa, lên tiếng cắt ngang: "Chúng tôi không phải quan hệ bạn trai bạn gái, con mèo này do một mình anh ấy nuôi."

Động tác của y tá thoảng dừng lại, gương mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng, Chu Kinh Trạch nhìn chăm chăm vào cô, Hứa Tùy không để ý đến ánh mắt dừng trên người của mình, cười với y tá, giọng nói dịu dàng: "Không thể làm lỡ hai người chúng tôi tìm đối tượng được."

Đây là lần đầu tiên, sau khi gặp lại, Hứa Tùy chính thức nói rõ thái độ của mình, thẳng thắn mà dứt khoát.

Cũng vạch ra ranh giới rõ ràng giữa hai người.

Lúc này y tá mới cảm nhận được dòng điện ngầm giữa hai người họ, cô ta ngại ngùng dời tầm mắt qua người đàn ông cao lớn bên cạnh, hai tay của Chu Kinh Trạch đút vào túi, lông mi rũ xuống, che đi cảm xúc, không để ý mà cười:

“Nghe theo em ấy.”

Sau khi đưa mèo đi khám bệnh xong, hai người rời đi, Chu Kinh Trạch chỉ vào chiếc ghế dài bên cạnh hành lang, giọng nói từ tính vang lên: "Ngồi

một lát đi, anh đi hút hai điếu thuốc."

Hứa Tùy gật đầu, ôm mèo ngồi xuống, cô ngước mắt lên nhìn thấy Chu Kinh Trạch đang đi tới khu vực hút thuốc trên hành lang, đứng ở cửa sổ hút thuốc, bóng lưng của anh vừa lạnh lùng vừa trầm mặc, không biết đang nghĩ cái gì.

Anh hút một hơi thật sâu, hết điếu này đến điếu khác, đường nét của khuôn mặt sắc bén, giống như một khối nước đá đã được cắt hoàn chỉnh. Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua, Chu Kinh Trạch hơi cúi đầu, bị sặc một lát, ho một cách dữ dội.

Chu Kinh Trạch giơ tay đóng cửa sổ, tiếng gió ngừng lại, tàn thuốc ấn lên nắp thùng rác bằng thép không gỉ, phát ra một tiếng "xèo", bị cháy thành một mảnh đen thui.

Anh xoay người đi về phía Hứa Tùy, đến bên cạnh cô, nói: "Đi thôi."

Khi hai người bước ra khỏi bệnh viện, trời đã tối rồi, vỉa hè nhộn nhịp hẳn lên, đèn đã bật sáng. Chu Kinh Trạch liếc mắt nhìn thời gian, hỏi: "Muốn ăn cơm không?"

"Không đâu, tôi còn có tài liệu cần phải về sắp xếp lại." Hứa Tùy lắc đầu.

Chu Kinh Trạch giật giật khóe miệng, không nói lời nói, ai cũng có thể nghe ra được Hứa Tùy đang viện cớ. Anh cũng không nói thêm nữa, lấy chìa khóa xe từ trong túi quần ra, hất cằm lên:

“Đi.”

Lần này Hứa Tùy ngồi ở ghế phụ, bởi vì cô xuống xe trước, 1017 cần luôn ở cạnh bên anh, Chu Kinh Trạch mới dễ quan sát nó.

Xe nhẹ nhàng lái về phía trước, Chu Kinh Trạch không chủ động nói chuyện nữa, tay đặt trên vô lăng, lẳng lặng nhìn thẳng về phía trước, Hứa

Tùy cũng không biết nên nói cái gì, cả đoạn đường không nói lời nào. Lúc sau cô quá chán nên đã đưa tay mở nhạc.

Cuối cùng cũng phá vỡ được sự im lặng.

Xe chạy được khoảng bốn mươi phút thì đã tới cửa nhà của Hứa Tùy. Cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đến r`ồi, b`ầu không khí trong xe thật sự quá ngột ngạt.

Hứa Tùy cởi dây an toàn, nói: "Tôi v`ềtrước, anh cũng nên nghỉ ngơi sớm đi."

“Hứa Tùy.” Chu Kinh Trạch đột nhiên gọi cô.

"Ừm?" Hứa Tùy đang cởi dây an toàn, ngẩng đ`ầu nhìn anh, đôi mắt trong veo đ`ầy nghi hoặc.

Chu Kinh Trạch nghịch cái bật lửa bạc trong tay, bật lửa "xoẹt" một tiếng, ngọn lửa bốc lên, nốt ru`ồi đen trên hổ khẩu vừa cấm dục vừa thu hút.

Ánh lửa tắt ngúm, anh cụp mắt xuống, không biết đang nghĩ cái gì.

Loa trong xe mở rất lớn, Tôn Yến Tư hát:

"Sự tự tôn khiến con người ta buông xuôi, để tình yêu cũng trở nên phức tạp."

"Cạch" một tiếng, ngọn lửa vụt tắt, anh ta đặt chiếc bật lửa lại bảng đi`ều khiển trung tâm. Xung quanh, hết xe này đến xe khác vụt qua, đèn sau của xe nhấp nháy, lúc rõ lúc tối.

Khuôn mặt của Chu Kinh Trạch chìm trong bóng tối, trong xe là một mảnh tối om, Hứa Tùy không nhìn rõ biểu cảm của anh, chỉ nghe thấy anh nhịn không nổi mà ho một tiếng, bởi vì trước đó anh đã hút vài điếu thuốc, vừa nói thì giọng nói có hơi khàn, kéo khóe miệng, nhắm mắt lại, như muốn thỏa hiệp:

"Hứa Tùy, anh nhớ em."

Hứa Tùy sửng sốt, hàng lông mi đen nhánh run lên, lại dựa vào ghế một lần nữa, nhìn đường một chiều đối diện ở bên ngoài cửa sổ. Những chiếc xe chạy nối liền lấy nhau, ngay sau đó biến mất trong màn đêm đen tối, dường như không bao giờ ngoảnh lại.

Tính cách của Chu Kinh Trạch kiêu ngạo như thế, vậy mà lại nói nhớ cô vào một ngày nào đó sau khi gặp lại. Thật sự là, rốt cuộc khi hai người ở bên nhau, tình yêu mà cô dành cho anh là thật lòng, sự cưng chiều ở đáy mắt của anh cũng là thật.

Hứa Tùy nhìn phía trước, hỏi anh: "Anh còn nhớ không, trận bóng đá mà chúng ta đã cược với nhau, tôi tùy ý chọn một người, kết quả anh ta lại thắng Neymar."

Chu Kinh Trạch nhớ ra rồi, anh thua rồi, cuối cùng đổi chữ ký của vòng bạn bè thành dấu gạch ngang, giọng của anh khàn khàn: "Nhớ."

Hứa Tùy quay đầu lại nhìn anh: "Số 16 thắng rồi, lúc đó tôi có nói một câu, có chí thì nên."

“Có chí thì nên, nhưng tình yêu thì không phải.”

Chương 59: Có một lọn tóc ướt dính vào xương quai xanh của anh

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tháng chín vừa qua, mùa mưa cũng kéo đến, mỗi ngày đều có mưa, thời tiết đột nhiên chuyển lạnh. Kể từ lần nói chuyện trong xe, Hứa Tùy không bao giờ gặp lại Chu Kinh Trạch nữa.

Ban ngày Hứa Tùy đi làm, buổi tối về nhà nghỉ ngơi, sẽ nhớ tới vẻ mặt của Chu Kinh Trạch tối hôm đó. Sau khi anh nghe cô nói xong câu kia, đôi mắt đen như nham thạch lập tức trở nên ảm đạm, sau đó bình tĩnh nói chúc ngủ ngon với cô.

Sau đó, anh không bao giờ xuất hiện nữa.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Hứa Tùy cũng bận rộn và nghiêm túc sinh hoạt, thỉnh thoảng vào những lúc tan tầm còn đi xem ban nhạc lưu diễn, hoặc uống rượu với bạn bè, khi ở nhà một mình thì tập thể dục, đọc sách, cuộc sống đầy đủ.

Tuần trước Hứa Tùy có việc không thể đến sân bay quân sự nên đã xin nghỉ phép. Tuần này cô đến thì bầu trời ảm đạm, gió lạnh thổi từng đợt, một đám mây đen kéo đến, dường như có dấu hiệu mưa. Các học viên trên sân tập mặc đồng phục huấn luyện, tiến hành huấn luyện bài bản để cải thiện thể chất khi bay trên không.

Một người đàn ông dáng người mạnh mẽ, quay lưng về phía Hứa Tùy đang huýt sáo tập hợp đội ngũ, bờ vai anh rộng lớn, động tác gõ ngón trỏ vào kẹp tài liệu khi huấn luyện người rất giống Chu Kinh Trạch.

Hứa Tùy ngồi trong xe, cho rằng là anh nên không khỏi nhìn sang cửa xe.

Đúng lúc đối phương quay đầu lại, là một khuôn mặt hoàn toàn khác.

Một tiếng còi vang lên, toàn đội giải tán.

Một nhóm thanh niên tản ra "gầm" như chim muông, Hứa Tùy cũng tình cờ tìm được chỗ đậu xe ở căn cứ không quân. Sau khi xuống xe, những viên đá dưới chân ướt đẫm vì cơn mưa đêm hôm trước.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khi thời tiết tốt, ở đây bụi bặm tung bay. Mỗi lần Hứa Tùy từ trong thành phố chạy thật xa tới, thường trở về với một thân bụi bặm.

Đúng lúc một số học viên dừng lại ở phía trước để rửa tay, vòi nước mở ra, xả nước ào ào vào bên trong bồn rửa, bọn họ vừa rửa tay vừa trò chuyện.

"Huấn luyện viên này thoáng hơn huấn luyện viên Chu nhiều, nếu thầy ấy có thể dạy chúng ta luôn thì tốt rồi." Một nam sinh thở dài.

"Chậc, huấn luyện viên Chu, mẹ nó chính là huấn luyện viên ma quỷ." Có người nói.

"Ôi, chỉ cầu xin thầy có thể bệnh thêm hai ngày, nếu không cái mạng già này của tôi cũng sẽ bị thầy ấy giày vò đến không còn." Có người phụ họa nói.

Đúng lúc Hứa Tùy vừa khóa cửa xe, nghe được tiếng nói chuyện của bọn họ nên lên tiếng hỏi: "Huấn luyện viên Chu của các cậu không tới sao?"

Học viên đang rửa tay quay đầu lại, thấy Hứa Tùy chào hỏi nên nhao nhao hét lên: "A, chào cô Hứa."

Vòi nước vẫn còn chảy nước ào ào, có vài người giải thích: "Huấn luyện viên Chu bị bệnh, đã xin nghỉ hai ngày nay."

Hứa Tùy gật gật đầu rồi cũng không nói gì nữa, xoay người đi về phía phòng nghỉ.

Bầu trời dường như tối hơn một chút, gió càng ngày càng mạnh, cờ đỏ ở sân tập bay phấp phới đón ngọn gió dữ dội, dường như những đám mây muốn nhỏ nước xuống.

Trời sắp mưa to.

Hứa Tùy đi vào lớp học trước, kiểm tra thiết bị đa phương tiện, rồi thử bài học trên máy tính xách tay. Mười lăm phút nghỉ ngơi trôi qua, chuông vào lớp vang lên, học sinh lần lượt bước vào lớp học.

Mỗi tuần Hứa Tùy chỉ cần giảng một tiết học lớn, thời gian nghỉ ngơi mười phút giữa buổi, cũng chính là hai tiết nhỏ.

Tiết học này Hứa Tùy sẽ giảng một số kiến thức sơ cứu, và mời học viên lên làm mẫu. Cô đang nghiêm túc giảng bài, một tiếng ngáp không coi ai ra gì làm gián đoạn suy nghĩ của Hứa Tùy, ngay sau đó lớp học truyền đến một tiếng cười vang dội.

Một đôi mắt hạnh nhân quét xuống, là một nam sinh tên là Tiền Sâm, cậu ta không ngay ngắn dựa lưng vào ghế, thấy Hứa Tùy nhìn, cậu ta cũng không sợ hãi mà còn nhìn thẳng cô.

Hứa Tùy có ấn tượng với học viên này, cô có nghe các giảng viên nói qua, là con nhà giàu, sinh viên chuyển trường, học Đại học Tài chính, sau khi tốt nghiệp thì tâm huyết dâng trào, có hứng thú với ngành hàng không nên đã đến đây, đến đây rồi lại không phục sự quản lý và kỷ luật ở đây nên thành một cái gai.

"Im lặng, không muốn đi học có thể đi ra ngoài." Giọng nói Hứa Tùy có chút lạnh lùng.

Lúc này lớp học mới yên tĩnh được một chút, Hứa Tùy tiếp tục giảng bài. Bốn mươi phút sau, chuông tan học vang lên, học viên nằm nhoài trên bàn, một số người đứng dậy và đi dạo ở hành lang.

Một nhóm các sinh viên nam ngồi trong lớp học chỉ có bàn luận ba điều: phụ nữ, rượu và giày thể thao.

Nhóm công tử giàu có này lớn tiếng thảo luận về việc lúc trước đã mở thẻ ở câu lạc bộ nào, chi tiêu vài trăm ngàn một đêm, hay ai đã mua một bộ đồ bóng chày hợp tác thương hiệu.

Nhưng luôn luôn có những người không phù hợp với bọn họ.

Chưa đầy hai phút sau, bọn họ lại đi vào và vẩy nước trên người xuống rồi mắng: "Trời mưa to quá, mẹ nó."

"Mưa lạnh đập vào mặt tôi rồi." Có người đạp vào cửa.

Hứa Tùy đang ở trên bục giảng sắp xếp lại tài liệu, không khỏi nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa rơi xuống trắng xóa như trút nước, gió lớn ập tới và đánh vào cửa sổ, phát ra âm thanh nức nở như con thú bị mắc kẹt.

Học viên ngồi bên cửa sổ luống cuống tay chân đóng cửa sổ lại, có hạt mưa nhân cơ hội rơi vào, có một hai giọt văng lên cổ Hứa Tùy, lạnh căm.

Tầm mắt Hứa Tùy lại hướng về đồ đạc trước máy tính, đột nhiên, có một giọng nói gọi cô. Hứa Tùy quay đầu lại, là một học viên, ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, nhưng thời tiết rất lạnh, trên người cậu ấy chỉ mặc một cái áo khoác mỏng không thể mỏng hơn, bên trong chỉ có một cái áo ngắn tay.

Cậu ấy ngại ngùng mỉm cười với Hứa Tùy rồi hỏi: "Thưa cô, tư thế sơ cứu lần trước cô nói, là tay trái đặt trên tay phải rồi đè lên ngực sao?"

Cậu ấy vừa hỏi vừa khoa tay múa chân, Hứa Tùy chú ý tới mu bàn tay của cậu ấy với làn da khô nứt, có vết máu chảy ra, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, cô lại cẩn thận nói với đối phương một lần nữa.

Sau khi nói xong, đối phương cũng nói cảm ơn với Hứa Tùy. Một nam học viên bên phải thấy vậy thì huýt sáo dài, trào phúng nói một câu: "Ôi bạn học, nghiêm túc như vậy sao, còn biết đặt câu hỏi nữa chứ."

Hứa Tùy liếc qua, đối phương nhận được ánh mắt cảnh cáo của cô, sau đó không quan tâm nhún vai một cái rồi không nói nữa. nam học viên vừa

đặt câu hỏi cúi đầu rồi quay lại chỗ ngồi cũ của mình, nhưng để tránh xung đột với bọn họ, cậu ấy phải đi ra ngoài từ cửa trước.

Học viên này trông có vẻ yên tĩnh và chất phác, và thậm chí có một chút tự ti.

Hứa Tùy buông giáo trình xuống và đi ra ngoài đi vệ sinh.

Trên hành lang, nam học viên đưa tay chống vào hành lang vì mưa đập vào, vội vàng đi vào từ cửa sau, ai ngờ đi quá nhanh nên không chú ý đụng vào ngực một người, còn vô tình làm nước bùn từ hành lang văng lên giày của cậu ta.

Bầu không khí trở nên đình trệ.

Tiền Sâm đứng ở phía sau cửa, cúi đầu nhìn vào đôi giày thể thao mới mua của mình, là phiên bản giới hạn mang từ Mỹ về, cậu ta đã chờ đợi hơn một tháng, bây giờ lại dính vết bẩn này.

Đối phương rõ ràng đang hoảng sợ, xin lỗi liên tục.

Sau khi đối phương nói lời xin lỗi xong, rụt bả vai đang định đi, Tiền Sâm nắm chặt cánh tay cậu ấy, nhìn chằm chằm cậu ấy, giọng điệu đáng sợ: "Xong việc rồi?"

Lớp học đang ồn ào bỗng nhiên im lặng, không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa sau, có một số người xem trò vui và không cho rằng đó là một chuyện to tát, còn có một số người lại mang ánh mắt thông cảm.

Đụng tới loại con nhà giàu vừa vô học vừa bại hoại như Tiền Sâm đây, quả thật rất thảm.

"Cậu định làm gì với giày của tôi?" Tiền Sâm hỏi.

Đối phương đỏ mặt, nhất thời không quen được nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, cúi đầu thổn thức nói: "Xin… xin lỗi."

Tiền Sâm cười khẩy một tiếng, nhìn cậu ấy một cách coi thường, giọng điệu khinh miệt: "Dù sao cậu cũng không bằng tôi làm bẩn giày của cậu rồi hòa nhau, thế nào?"

Không đợi cậu ấy đồng ý, Tiền Sâm đã nhấc chân lên bắt đầu giẫm lên giày của cậu ấy. nam học viên này cúi đầu, nắm chặt tay thành nắm đấm run rẩy, nhìn một đôi giày hàng hiệu chậm rãi nghiền trên đôi giày mài mòn và cũ nát của bản thân, sau đó lại giẫm xuống.

Cảm giác xấu hổ chạy khắp cơ thể, quá trình chịu đựng dường như dài đằng đẵng.

Sau khi giẫm xong, cuối cùng Tiền Sâm cũng chịu buông tha cho cậu ấy, nam học viên cúi đầu, thở phào nhẹ nhõm đi về phía trước. Tiền Sâm phủi bụi trên người rồi cười nói cùng đồng bọn:

"Ha, quỷ nghèo mà cũng xứng làm phi công."

Một tiếng cười vang lên, xen lẫn vài phần cười nhạo. Nam học viên vốn đã đi xa, lúc này bỗng nhiên quay đầu lại, hai ba bước tiến lên, nắm chặt cổ áo cậu ta, một người gầy yếu như vậy lại kéo Tiền Sâm cường tráng ra hành lang, dùng sức vung một quyền về phía cậu ta, đỏ mắt:

"Cậu nói gì?"

Người Tiền Sâm bị đánh đến choáng váng, quay mặt đi phản ứng lại, phun ra một ngụm nước bọt, hung dữ đạp nam học viên kia một đạp: "Lý Minh Đức, mẹ nó cậu không phải như vậy à? Quỷ, nghèo."

Mỗi lần Tiền Sâm tàn nhẫn đấm cậu ấy một quyền, cậu ta lại nói ra một câu làm nhục người khác:

"Thật là xui xẻo khi được chia học cùng lớp với một đứa nghèo như cậu."

"Lấy học phí ở đâu ra, ăn cắp à."

"Một người hèn nhát như cậu, còn có thể thi đỗ phi công?"

Lý Minh Đức nghe được câu này cả người bị kích thích rất mạnh, giận dữ hét lên: "Sao lại không thể, mẹ nó tôi nhất định có thể!"

Cả người cậu ấy giống như bị kích thích, nắm chặt cánh tay của Tiền Sâm và kéo ra ngoài, hai người bắt đầu đánh nhau trên sân tập. Cậu ấy biết Tiền Sâm là người coi trọng thể diện nhất, vì vậy cậu ấy kéo cậu ta vào trong mưa rồi liều mạng đánh cậu ta.

Trời mưa rất to, tựa như thác đổ, gió lớn đến nỗi nhổ bật gốc cây. Hứa Tùy đi vệ sinh xong, nhìn thấy cảnh bọn họ đánh nhau từ xa thì giật mình hoảng sợ, vội vàng chạy tới.

Chuông vào lớp vang lên, mọi người đều không vào học mà đứng ở hành lang và vây xem. Những người muốn ngăn cản cũng đành bất lực, mưa quá lớn, trời lạnh đến nỗi không ai muốn ra ngoài chịu khổ.

Hứa Tùy đứng ở hành lang nhìn hai người đánh nhau trong màn mưa mà sốt hết cả ruột. Hai học viên này đã đánh nhau trong tiết học của cô nên cô phải chịu trách nhiệm.

Sau khi cô hỏi rõ nguyên nhân hai người đánh nhau, hai mắt cô nheo lại, cô nghiến răng và xông thẳng ra ngoài, người bên cạnh muốn kéo cũng không kéo được.

Hứa Tùy chạy ra ngoài, mưa đập vào mặt đau đớn, khiến cô nói chuyện đứt quãng: "Đừng đánh nữa."

Tiếng mưa lộp bộp không ngừng, tiếng gió và tiếng đánh nhau hòa vào nhau, bọn họ căn bản không nghe rõ Hứa Tùy nói gì. Mưa rất lớn, quần áo trên người trở nên nặng nề, ướt đẫm, Hứa Tùy bị mưa xối đến mức đáy lòng có hơi nổi nóng, cô xông lên, một tay tách hai người ra, không ngờ bị Tiền Sâm dùng sức đẩy một cái.

Hứa Tùy nhất thời không đứng vững nên cả người không khống chế được mà ngã về phía sau.

Nhưng tưởng rằng sẽ ngã rất thảm, không ngờ một cánh tay vững vàng bắt lấy cô, hơi thở quen thuộc và lạnh lẽo ập tới, trên đỉnh đầu được che đi, tiếng mưa dừng lại.

Hứa Tùy giương mắt, nhìn thấy Chu Kinh Trạch xuất hiện ở đây thì ánh mắt ngẩn ra.

Chu Kinh Trạch mặc áo gió màu đen và cầm một chiếc ô màu đen đứng trước mặt cô, mái tóc trước trán có chút lộn xộn, sắc mặt có chút tái nhợt. Một tay anh ôm Hứa Tùy và nâng lên, trong nháy mắt người cũng đứng vững.

Anh đưa cán ô cho cô, Hứa Tùy có chút bối rối. Chu Kinh Trạch trực tiếp nắm lấy tay cô để cô cầm ô. Rồi di chuyển người, chân dài bước vào làn mưa.

Chu Kinh Trạch đi qua, cưỡng ép tách bọn họ ra, lần lượt kéo riêng hai người và lạnh mặt kéo bọn họ vào hành lang. Lý Minh Đức vẫn ổn, tay trái Chu Kinh Trạch nắm chặt cổ áo cậu ấy, cậu ấy chỉ có thể lảo đảo đi về phía trước.

Tiền Sâm thì thảm hại, vừa mới đánh nhau trong mưa bụi bẩn, vô cùng chật vật, đừng nói cậu ta mặc hàng hiệu, bây giờ bẩn đến nỗi bảo cậu ta là công nhân công trình cũng có người tin.

Chu Kinh Trạch túm lấy mũ của Tiền Sâm, ngón trỏ và ngón giữa quấn lấy hai sợi dây thừng trên mũ của cậu ta, kéo cậu ta đi về phía trước như kéo rác.

Trong đời Tiền Sâm chưa bao giờ chật vật như vậy.

Chu Kinh Trạch ném hai người xuống đất, giọng nói lạnh như băng: "Các cậu đến đây là vì đánh nhau sao? Hả? Còn đẩy giảng viên, không ngại mất mặt à!"

"Người như các cậu mà còn thi phi công, bài kiểm tra kỷ luật đầu tiên của tôi đây loại bỏ hết các cậu." Chu Kinh Trạch nhìn chằm chằm hai

người, chậm rãi nói.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, Hứa Tùy khép ô đứng sang một bên, thật ra cô hơi lạnh, nửa trên mặc áo len móc đã ướt, tóc cũng ướt đẫm, giọt nước chảy vào cổ, lạnh buốt.

Chu Kinh Trạch nhìn bọn họ và hỏi: "Ai nói trước?"

Hai người nằm trên đất lần lượt giãy giụa đứng dậy, không nói gì. Học viên vây xem cũng không dám hé răng, bất ngờ điện thoại di động để trong túi áo của Chu Kinh Trạch phát ra một tiếng "đinh", cho thấy có tin nhắn WeChat.

Chu Kinh Trạch lấy điện thoại ra xem, có học viên gửi cho anh một đoạn video. Chu Kinh Trạch cũng chả sợ ai, trực tiếp mở ra. Ai ỷ thế bắt nạt, thể hiện rất rõ ràng.

Biểu hiện trên khuôn mặt của anh từ từ thay đổi.

Bờ vai Chu Kinh Trạch sẫm màu, giọt nước trên lông mày nhỏ xuống, không biết ai ở bên cạnh đưa cho anh một gói khăn giấy. Chu Kinh Trạch nhận lấy, với một ánh mắt dò xét, chậm rãi đi tới trước mặt Lý Minh Đức.

Toàn bộ quá trình Lý Minh Đức vẫn cúi đầu, co người lại, trên người bẩn thỉu, cậu ấy vô cùng sợ bị huấn luyện viên trừng phạt, trong lòng cũng hối hận vì nhất thời kích động mà đánh nhau.

Dù sao huấn luyện viên đầu thiên vị Tiền Sâm, đường bay sau này của cậu ấy cũng không dễ dàng.

Cứ nơm nớp lo sợ như vậy, khi Lý Minh Đức đang do dự có nên mở miệng xin lỗi trước hay không, Chu Kinh Trạch đã đứng trước mặt cậu ấy, bỗng nhiên ngồi xuống, xé gói khăn ướt ra, miệng anh còn ngậm một điếu thuốc, trước mắt bao người chậm rãi lau ống quần cho Lý Minh Đức.

Cảnh tượng trở nên ồn ào.

Lý Minh Đức lập tức lui về phía sau, cổ đỏ bừng: "Huấn luyện viên Chu, em... Em không sao, thầy không cần."

"Tôi bảo cậu đứng yên, đừng nhiều lời." Chu Kinh Trạch nói với giọng điệu không rõ ràng.

Hai tờ khăn giấy lau xong lập tức trở nên bẩn thỉu, Chu Kinh Trạch nắm lấy một góc khăn giấy, đột nhiên mở miệng:

"Tiền Sâm, xin lỗi đi."

Lần đầu tiên Tiền Sâm bị đánh chật vật như vậy, cậu ta không tìm Lý Minh Đức tính sổ cũng đã tốt lắm rồi, còn phải xin lỗi! Cậu ta vừa cởi áo khoác ra và ném nó vào thùng rác, giọng điệu không phục: "Dựa vào cái gì, cậu ta đánh tôi trước! Người xin lỗi phải là cậu ta ——"

"Bộp" một tiếng, khăn giấy đen đập mạnh vào quần áo cậu ta, quần áo vốn đã bẩn thỉu lại có thêm một vết bẩn.

"Dựa vào việc tôi là huấn luyện viên của cậu! Con nhà giàu như cậu tôi thấy nhiều, ỷ vào chút thế lực trong nhà, chuyên đi đường tắt để tác oai tác quái", hai tay Chu Kinh Trạch cầm túi đi tới trước mặt cậu ta, nhìn cậu ta, rồi chậm rãi cười nhạo và nói: "Đến cuối cùng cũng không làm được cái gì."

Cảnh tượng vốn còn yên tĩnh dần dần có tiếng nói, có người nói: "Đúng vậy, Tiền Sâm, cậu xin lỗi đi, bình thường cậu bắt nạt Lý Minh Đức còn chưa đủ sao?"

"Xin lỗi cũng không sao mà, vốn dĩ cậu đã làm sai." Có người trong đám đông hét to.

Cũng có người lợi dụng như vậy mà nói đùa: "Đúng đấy, cậu như thế này thì có ai dám đi máy bay cậu lái. Nếu tôi là hành khách, chắc chắn sẽ là người đầu tiên viết thư khiếu nại cậu!"

…

Giọng nói phê phán Tiền Sâm trong đám người càng ngày càng nhiều, Chu Kinh Trạch nhìn thoáng qua biểu hiện trên mặt Tiền Sâm, phẫn nộ mà khuất nhục, giống như đang cố gắng chịu đựng cái gì đó.

Anh không mong đợi chàng trai này có lòng hối cải gì.

Chu Kinh Trạch thu hồi tầm mắt từ trên người cậu ta, xoay người và cầm cổ tay đã sớm lạnh ngắt của Hứa Tùy ở bên cạnh, muốn dắt đi. Bên ngoài vẫn còn mưa, không có dấu hiệu ngừng, mưa nghiêng nghiêng bay vào mặt, đau đớn lại lạnh lẽo.

Anh dắt theo Hứa Tùy đang muốn rời đi, phía sau vang lên một giọng nói rất lớn, giọng điệu vô cùng trào phúng: "Thầy không phải là huấn luyện viên sao? Ồ, không đúng, thầy cũng chỉ có thể là một huấn luyện viên mà thôi."

Chu Kinh Trạch quay đầu lại, nhìn thẳng vào cậu ta, tiếng đám người vốn ồn ào đột nhiên dừng lại, bầu không khí ngưng đọng lại.

Anh vẫn không nói gì, vẻ mặt vẫn không thay đổi, chỉ có Hứa Tùy cảm thấy cổ tay mình lại bị nắm chặt hơn, giống như đang vô cùng đè nén cái gì đó.

Tiền Sâm đi tới trước mặt anh, cúi đầu cười một chút, trước mặt mọi người, bởi vì phẫn nộ mà vẻ mặt vặn vẹo, giọng điệu của cậu ta có mang theo chút khinh bỉ, từng chữ đâm thẳng vào tim gan, giống như một loan đao đâm vào vết sẹo bí mật vừa mới kết vẩy trong lòng một người:

"Huấn luyện viên Chu, chuyện của thầy đã truyền khắp cả lớp. Tôi nghe nói thầy có thể không bao giờ lái máy bay, chỉ có thể ở trong ngọn núi này suốt đời. Mà tôi, có một tương lai tuyệt vời và một cuộc sống hạnh phúc."

Bị học trò của mình coi thường là cảm giác gì? Hứa Tùy không dám nhìn phản ứng của Chu Kinh Trạch bên cạnh, chỉ cảm giác được thân thể anh căng thẳng như một cây cung, giống như lúc nào cũng có thể bắn ra.

Cô cảm thấy, có thể vết sẹo này chưa bao giờ đóng vảy, mờ đi.

Chỉ là anh đang giấu đi.

Một luồng gió mãnh liệt xẹt qua đại sảnh, Hứa Tùy chỉ cảm thấy hai mắt choáng váng, mắt thấy Tiền Sâm còn muốn nói cái gì đó nên cô lên tiếng ngăn cản: "Cậu đừng nói nữa!"

Bầu không khí giằng co, áp suất trên người Chu Kinh Trạch thật sự thấp, mặt mày đen kịt đè nén sự tàn bạo và cùng nỗi buồn dày đặc, ngay khi các học viên cho rằng Chu Kinh Trạch sẽ nổi giận, kể cả Hứa Tùy cũng cho rằng anh thậm chí sẽ ra tay đánh người.

Dù sao khi còn trẻ, Chu Kinh Trạch cá tính ngông cuồng lại kiêu ngạo, chưa bao giờ làm một con thú bị nhốt, mỗi một mặt đều sắc bén, hăng hái đánh nhau là chuyện bình thường.

Nhưng anh lại không.

Chu Kinh Trạch chỉ nhìn Tiền Sâm một cái thật sâu, một lúc lâu sau mới mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn:

"Chờ cho đến khi cậu làm được những điều như tôi đã làm, sau đó hẵng nói đến điều này."

Nói xong anh thu hồi tầm mắt trên mặt Tiền Sâm, ôm lấy Hứa Tùy, mang theo một khuôn mặt không gợn sóng, đẩy đám người ra và rời đi.

Trời rất tối, chỉ một mảnh màu xám, bóng lưng của anh cao to và rắn rỏi, bị cắt bởi tia sáng tối tăm, im lặng, không nhìn thấy một tia nắng mặt trời.

Ở ký túc xá huấn luyện viên, một chìa khóa rỉ sét được đưa vào ổ, ra sức vặn rồi bị đạp mạnh bởi bàn chân lớn thì mới mở ra. Vừa vào cửa, Chu Kinh Trạch lấy điều khiển từ xa trên tủ thấp bấm vài cái, điều hòa kiểu cũ mới chậm rãi vận hành, chậm rãi thổi ra gió nóng.

Hứa Tùy nhìn quanh một vòng, vẫn là giường hai tầng, phía trên trống rỗng, giường dưới chỉ đặt một cái gối, một tấm chăn mỏng, đối diện là một cái bàn, một tủ quần áo màu be, ấm đun nước, ngoài ra không có gì.

"Anh ngủ ở đây?"

"Thỉnh thoảng." Chu Kinh Trạch thờ ơ đáp.

Anh đang mày mò chiếc điều hòa hỏng nên cũng tùy ý đáp lại, không nhìn thấy vẻ mặt của cô, cúi đầu, đối diện với ánh mắt Hứa Tùy, nhướn lông mày lên, giọng điệu bất đắc dĩ: "Lúc nghỉ trưa anh tới đây nghỉ ngơi một chút."

Hơn nữa điều này cũng không có gì.

Anh đã quen với nó từ lâu.

Hứa Tùy bị lạnh đến mức sắc mặt trắng bệch, môi có chút tím tái, Chu Kinh Trạch để cô ngồi trên giường, mở tủ quần áo, lấy ra mấy cái áo khoác của mình quấn kín người cô.

Anh nhanh chân đi vào phòng tắm, một tay kéo vòi hoa sen trên tường xuống, muốn thử nhiệt độ nước, giơ tay mở vòi, nước chảy xuống mu bàn tay, Chu Kinh Trạch thấp giọng mắng "Mẹ".

Mẹ nó, nước này thực sự rất lạnh.

Chu Kinh Trạch xách một cái thùng và một chậu rửa mặt ra khỏi nhà vệ sinh, lại dùng ấm đun nước lấy nước lạnh, đun nóng rồi đổ vào. Anh liếc mắt nhìn Hứa Tùy một cái: "Em chịu đựng một chút."

Hứa Tùy lắc đầu và nói: "Không sao đâu."

Cuối cùng nước cũng nóng lên, Chu Kinh Trạch tìm một chiếc khăn khô chưa từng dùng đưa cho cô. Hứa Tùy run rẩy đi vào phòng vệ sinh, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Chu Kinh Trạch đi ra ngoài, đứng ở hành lang hút một điếu thuốc, đưa mắt nhìn mưa bên ngoài, hình như đã nhỏ hơn một chút. Điếu thuốc đã hút hết nên anh ném vào thùng rác, anh đi vào cửa, cơ thể ướt đẫm, định thay quần áo rồi ra ngoài.

Anh lấy ra một bộ quần áo từ tủ quần áo, đang muốn thay đồ thì thoáng nhìn về phía bên trái, ánh mắt dừng lại. Cửa phòng tắm là cửa kính mờ, động tác cởi quần áo của Hứa Tùy được nhìn thấy rõ ràng.

Hứa Tùy chỉ mặc áo ngực, lúc cởi quần jean cạp cao hình như có chút bị kẹt, cô kéo một chút rồi cởi quần jean ra, hai chân thon dài thẳng tắp chói mắt.

Mái tóc dài của cô xõa ra phía sau, cánh tay cong lên, vòng ra phía sau, "rắc rắc" một tiếng, nút áo ngực được cởi ra, tròn trịa, bị che khuất bởi một nửa bóng râm của cánh cửa.

Chu Kinh Trạch nhìn đến mức khô miệng khô lưỡi, bụng dưới căng tức, lập tức thu hồi tầm mắt, không thể nhìn tiếp nữa. Anh vội vàng thay quần áo rồi lại chạy ra ngoài.

…

Hứa Tùy thường tắm rất chậm, cô tắm nước nóng thoải mái hơn rất nhiều, thân thể ấm áp dễ chịu. Cô tắm rửa sạch sẽ rồi đi ra ngoài thì nhìn thấy ký túc xá trống rỗng, không có một bóng người.

Theo bản năng cô nhìn ra ngoài, phát hiện Chu Kinh Trạch đứng ở hành lang ngoài cửa, anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, đôi vai gầy và rộng, đang hút thuốc bằng một tay.

Mưa ngớt đi một chút, rơi xuống thẳng tắp, xa xa là một mảnh mờ. Anh hút thuốc, khói xanh và trắng thoát ra từ đôi môi mỏng, nheo mắt nhìn thẳng về phía trước, thần thái thờ ơ, không biết đang suy nghĩ gì.

Không biết vì sao, Hứa Tùy luôn cảm thấy bóng lưng của anh có một chút cảm giác cô đơn.

Một điếu thuốc cháy hết, Chu Kinh Trạch tắt thuốc, đang chuẩn bị ném vào thùng rác bên cạnh thì nghiêng đầu và nhìn thấy Hứa Tùy vừa tắm xong, tàn thuốc phát ra một tiếng "xèo" rồi dập tắt.

Chu Kinh Trạch đi về phía cô, nhìn mái tóc ướt sũng của Hứa Tùy rồi lên tiếng: "Anh đi lấy máy sấy tóc cho em."

Hứa Tùy chỉ vào vết thương trên lông mày và nơi khóe miệng, nói: "Anh xử lý vết thương một chút đi."

Có lẽ là do lúc can ngăn mà mặt anh bị hai vết.

Chu Kinh Trạch đang mở tủ quần áo tìm máy sấy tóc, nghe vậy thì ngẩn ra, cười một chút: "Ừ."

Hứa Tùy nhận lấy máy sấy tóc màu trắng, trượt công tắc lên trên, ống sấy phát ra âm thanh ù ù, thổi bay tóc lên. Và Chu Kinh Trạch tìm thấy một hộp thuốc ở dưới gầm giường, anh ngồi bên giường, cầm điện thoại di động như một tấm gương để bắt đầu xử lý vết thương của mình.

Tay phải Hứa Tùy đang cầm máy sấy sấy tóc, liếc mắt một cái thấy Chu Kinh Trạch bôi thuốc lên mặt mình một cách mạnh bạo và lung tung, cô thật sự nhìn không nổi, "Bộp" một tiếng, cô tắt công tắc máy sấy tóc và nhìn anh: "Tôi làm cho."

Chu Kinh Trạch đưa thuốc cho cô, Hứa Tùy nhận lấy, bôi thuốc cho anh. Là một bác sĩ, Hứa Tùy chắc chắn bôi thuốc chuyên nghiệp và có tay nghề cao. Cô đã sử dụng tăm bông để lấy cồn iốt, nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên lông mày của anh và sau đó di chuyển về phía khóe môi.

Trong phòng chỉ có tiếng hô hấp của hai người, Hứa Tùy bôi thuốc rất nghiêm túc. Chu Kinh Trạch nhìn người phụ nữ trước mắt từ trên cao, cô mặc áo hoodie màu xám của anh, bởi vì tay áo quá dài còn phải kéo hai đoạn, lộ ra cánh tay giống như củ sen trắng.

Ngoài cửa sổ có mưa nghiêng nghiêng đánh vào, Hứa Tùy mang dép nam rộng thùng thình, ngón chân trắng nõn co rụt một chút. Yết hầu Chu

Kinh Trạch có hơi ngứa ngáy, trong nháy mắt đáy mắt ngầm dâng lên tâm tình.

Hứa Tùy lơ đãng liếc mắt lên, va phải ánh mắt của anh giữa không trung.

Đôi mắt của cô vẫn còn trong suốt và yên tĩnh, đôi môi đỏ nhạt, nhưng thần thái mang theo một sự quyến rũ tự nhiên.

Dường như cô chỉ cần chuyển động một cái và thậm chí là một cái chớp mắt là có thể làm cho anh bị rối loạn hô hấp. Rõ ràng không làm gì cả, nhưng đã dâng lên ham muốn sinh lý của anh.

Vừa chạm mắt, giống như một cái lưới được giăng ra, anh sẵn sàng rơi vào một cái bẫy.

Hứa Tùy là người đầu tiên dời tầm mắt, đưa thuốc cho anh và nói: "Bôi xong rồi."

Chu Kinh Trạch đưa tay lấy thuốc, nhưng lại túm lấy tay cô, kéo người vào trong ngực. Khuỷu tay Hứa Tùy đặt trước ngực anh, hai người dựa rất gần, không phân biệt được nhịp tim của ai, rất nhanh.

Mưa bên ngoài lại dày đặc, tóc Hứa Tùy thả sau lưng, nửa khô nửa chưa khô, giọt nước rơi xuống theo làn tóc, ướt cả sàn nhà.

Có một lọn tóc ướt của Hứa Tùy dán vào xương quai xanh của anh, anh vẫn nắm chặt tay cô không buông, ngón cái tay kia lướt qua trán cô, lấy phần tóc rối thả ra sau đầu, vẫn dịu dàng.

Ánh sáng trong phòng mờ mịt, hơi nóng của điều hòa kiểu cũ làm cho đầu óc choáng váng. Hứa Tùy ngước mắt lên, bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn chằm chằm đến hoảng hốt, hai người ở quá gần, gần đến mức mắt chỉ có nhau.

Như thể đã quên tất cả mọi thứ.

Chu Kinh Trạch nghiêng đầu, hôn xuống, Hứa Tùy nhìn anh chậm rãi tiến lại gần, ngón cái vuốt ve gò má cô, ngay tại khoảnh khắc 0.01 mét quan trọng.

Khi đôi môi muốn chạm vào nhau.

Hứa Tùy nghiêng đầu, né tránh.

Cuối cùng anh hôn vào tai phải của cô, đôi môi chạm vào nốt ruồi nhỏ màu đỏ trên đó.

Chương 60: "Có phải cậu đang theo đuổi Hứa Tùy không?"

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Một tiếng sấm vang lên trên bầu trời ảm đạm.

Cả hai đều giống như đột nhiên thức tỉnh, Chu Kinh Trạch buông cô ra, thì thầm: "Xin lỗi."

Hứa Tùy ở trong ký túc xá của Chu Kinh Trạch, sau khi sấy khô quần áo mới về nhà, Chu Kinh Trạch vừa khéo đưa cô về.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Mưa đã tạnh, vừa mở cánh cửa ký túc xá ra thì một cơn gió lạnh ập đến.

"Đợi một lát." Chu Kinh Trạch gọi cô.

Ánh mắt Hứa Tùy nghi hoặc, thấy anh đi vào nhà, lấy túi sưởi ấm tay vừa mua ở cửa hàng nhỏ để ở trên bàn, mở gói ra đưa cho cô.

"A, cảm ơn." Hứa Tùy ngẩn ra.

Chu Kinh Trạch giật khóe miệng tính là đáp lại, hai tay anh cho vào túi, đi ở phía trước, Hứa Tùy đi theo phía sau, hai người một trước một sau đi về phía bãi đỗ xe.

Tám giờ tối, Chu Kinh Trạch đưa cô đến cửa nhà, Hứa Tùy cởi dây an toàn ra, trước khi xuống xe suy nghĩ một chút rồi nói: "Hôm nay cảm ơn anh."

"Những gì bọn họ nói em đừng để trong đầu."

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Chu Kinh Trạch lấy hộp thuốc lá trên bảng điều khiển trung tâm, giật ra một điếu thuốc ngậm trong miệng, cúi đầu nói với giọng điệu thờ ơ và tự giễu: "Để em chê cười rồi."

Hứa Tùy lắc đầu, nhẹ giọng hỏi: "Vậy tại sao anh sẽ bị đình chỉ bay?"

Điếu thuốc châm hai lần không bắt lửa, Chu Kinh Trạch dứt khoát lấy điếu thuốc từ miệng xuống, nhìn cô, giọng điệu cà lơ phất phơ, anh nhướng mày: "Quan tâm đến anh?"

Lại là Chu Kinh Trạch phóng đãng không chịu gò bó kia.

Nhưng Hứa Tùy biết, anh không muốn nói, cho nên giả bộ như không có chuyện gì.

Hứa Tùy đành phải buông tha, mở cửa xe nói một câu: "Tôi quan tâm đến anh, với tư cách là bạn gái cũ."

Dù thế nào đi nữa, cô cũng không phải là người hy vọng Chu Kinh Trạch sống một cuộc sống tồi tệ.

Câu trả lời cho Hứa Tùy là một sự im lặng rất lâu.

Sau khi xuống xe, đóng cửa lại, Hứa Tùy đi chưa được vài bước đã nghe thấy có người gọi cô. Cô dừng lại và quay đầu, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, khoảng cách giữa hai người không quá một bước.

Hộp máy phát ra một tiếng "tách", lửa lập tức bốc lên, phát ra ánh sáng đỏ tươi. Chu Kinh Trạch hít một hơi, dập tàn thuốc, đôi mắt đen nhánh sắc bén nhìn chằm chằm cô, khiến người ta không thể nhúc nhích: "Anh không cần thông cảm. Em biết anh muốn gì, Nhất Nhất."

"Anh muốn em."

Từ khi chuyện kia xảy ra ở căn cứ, Hứa Tùy lén lút đi hỏi Thịnh Nam Châu, vì sao Chu Kinh Trạch lại bị đình chỉ bay. Kết quả người luôn luôn cười nói hi hi ha ha như Thịnh Nam Châu lại giữ miệng kín như bưng.

Cậu ta trả lời Hứa Tùy một đoạn văn dài: Những gì anh có thể nói với em là vấn đềcủa cậu ấy ảnh hưởng rất quan trọng. Chuyện của cậu ấy vẫn đang được điều tra, nhưng một số hãng hàng không trong nước sẽ để ý rằng Kinh Trạch sẽ mang lại ảnh hưởng xấu cho danh tiếng của họ, nên tạm thời dừng việc xem xét sử dụng cậu ấy. Vì vậy cậu ấy chỉ có thể đến công ty con làm huấn luyện viên. Điều này, người mà cậu ấy muốn giấu nhất chính là em.

Hứa Tùy nhìn chằm chằm đoạn này hai lần, thế nào cũng không thể tưởng tượng được Chu Kinh Trạch đối mặt với tình huống như vậy, nhưng anh vẫn giống như không có chuyện gì.

Ban đầu được các giáo viên đại học khen ngợi không dứt, nói rằng anh là một con sói đơn độc thực sự được sinh ra cho bầu trời, một phi công thiên tài. Và bây giờ, lại bị rơi vào tình cảnh này.

Hứa Tùy rũ mắt xuống trả lời: [Được, cảm ơn anh.]

[Chuyện nhỏ mà.] Thịnh Nam Châu nhanh chóng trả lời.

Một lát sau, Thịnh Nam Châu lại gửi đến một tin nhắn, cô mở ra xem, dù cách một màn hình, Hứa Tùy vẫn có thể cảm giác được sự cẩn thận trong giọng nói của cậu ta:

[À... Tây Tây có liên lạc với em không?]

Hứa Tùy đáp lại: [Có, nhưng rất ít. Cô ấy sẽ gửi bưu thiếp vào ngày lễ. Anh yên tâm, cô ấy vẫn ổn.]

[Vậy thì tốt.] Thịnh Nam Châu trả lời lại ba chữ.

Hứa Tùy biên tập lại tin nhắn trong hộp thoại, do dự một chút mới gửi đi: [Thật ra lúc trước cô ấy chỉ nhất thời quan tâm Lộ Văn Bạch. Sau đó tôi hỏi cô ấy có cảm giác như thế nào với anh, cô ấy lại nói với tôi rằng anh vẫn xem cô ấy như em gái.]

[Thật ra tôi luôn muốn hỏi, tại sao đã nhiều năm như vậy hai người vẫn không ở bên nhau?]

Một lúc lâu sau, Thịnh Nam Châu mới trả lời một câu: [Anh cũng muốn biết.]

Hứa Tùy không tìm được đáp án ở Thịnh Nam Châu, đành phải nhắc đến chuyện này khi ăn cơm cùng Lương Sảng, nhờ cô ta giúp hỏi thăm chuyện đình chỉ bay của Chu Kinh Trạch.

Lương Sảng nghe xong có chút không hiểu nên hỏi: "Tùy bé cưng, tớ có chút không hiểu cậu."

Dù sao lúc trước anh phụ lòng Hứa Tùy trước, khiến Hứa Tùy đau lòng muốn chết, một tháng sụt hẳn mười cân, cuối cùng lại đi xa đến Hồng Kông.

"Hai chuyện khác nhau." Hứa Tùy biết Lương Sảng nói đến cái gì.

Cô cầm ống hút trong tay, vô thức khuấy đá trong cốc, nhớ lại cảnh tuần trước, Tiền Sâm khịt mũi cười nhạo nói rằng cuộc sống của anh chỉ có thể sống ở nơi rách nát đó, cô khịt mũi, nhẹ nhàng nói: "Chỉ là tớ không chịu được, anh ấy không nên như bây giờ."

Dường như Hứa Tùy còn muốn nói gì nữa nhưng cô vẫn dừng lại. Lương Sảng nắm lấy tay cô, an ủi: "Không sao đâu, sẽ tốt lên thôi."

Sau chuyện ở căn cứ lần trước, mối quan hệ của họ đã được hòa hoãn. Cô không biết Chu Kinh Trạch nghĩ gì, nhưng cô vẫn thẳng thắn, duy trì một khoảng cách nhất định.

Sau khi hai người có thể trò chuyện bình thường, Chu Kinh Trạch lặng lẽ tiến vào cuộc sống của cô. Thỉnh thoảng Hứa Tùy phàn nàn rằng khó giành được vé của một số buổi lưu diễn của ban nhạc trong vòng tròn bạn bè.

Bình luận bên dưới của bạn bè đều cùng một ý: Tìm một người bạn trai lập trình viên thì lo gì không có vé.

Hứa Tùy Tiếu: Quả thật có thể cân nhắc. (/▽)

Lúc này, Chu Kinh Trạch gửi một ảnh chụp màn hình, kèm theo một câu: [Có người nhượng lại hai tấm.]

[Đưa cả hai tấm cho tôi? Cảm ơn anh, đúng lúc tôi và bạn tôi muốn đến xem.] Hứa Tùy đáp lại.

Đối phương im lặng một lúc lâu mới trả lời, Hứa Tùy nhìn một cái, dường như cảm giác được anh đang nghiến răng nghiến lợi bên kia màn hình:

[Ừ, tất cả đều đưa cho em.]

Lại ví dụ như, Chu Kinh Trạch sẽ hẹn Tùy đi ăn cơm vào cuối tuần, nhưng anh không phải là loại người thẳng thắn, phỏng chừng là sợ Hứa Tùy từ chối nên anh sẽ hỏi qua khung chat:

[Một người bạn mở một nhà hàng nên cho anh hai phiếu giảm giá, giảm giá ba mươi phần trăm.]

Lần này anh đã học được bài học, nhắn thêm một câu: [Đi cùng không?]

Lúc này Chu Kinh Trạch đang ngồi uống rượu trong phòng riêng của một câu lạc bộ. Bên trong múa hát tận tình, tiếng cười vang lên liên tục, anh lại ngồi trên ghế sa lon, đầu gối kề sát bàn trà, lười biếng dựa lưng vào ghế, cầm điện thoại di động, đầu chưa từng ngước lên một chút.

Thịnh Nam Châu ngồi ở một bên vừa mới mở một chai Rémy Martin, thấy Chu Kinh Trạch ngồi trong tư thế "Ông đây rất bận rộn, không được quấy rầy" thì tức giận.

"Mẹ nó, cậu tới đây uống rượu hay là thuê phòng dùng wifi?" Thịnh Nam Châu vừa rót rượu vừa mắng.

Kết quả mí mắt Chu Kinh Trạch cũng không ngước lên một chút.

Thịnh Nam Châu thừa dịp tiến lại gần xem, tuy rằng để Chu Kinh Trạch giơ tay cản một chút, nhưng nội dung bên trong khiến cậu ta càng tức giận, mắng:

"Này anh em, nhà hàng đó tôi chỉ có chút cổ phần, hơn nữa phiếu giảm giá cho cậu là 8,8%, không phải ba mươi phần trăm."

Thịnh Nam Châu nói xong cảm thấy không đúng, vẻ mặt như mới chợt hiểu ra: "Khá khen, tớ nói vì sao cậu lại đồng ý với tớ đến căn cứ huấn luyện làm huấn luyện viên. Lúc trước có nói mỏi miệng cũng vô dụng, là do hôm đó cậu nhìn thấy trên xe tớ có hợp đồng dự án hợp tác giữa Trung Chính và bệnh viện Phổ Nhân đúng không."

"Tuyệt vời, không hổ là cậu chủ Chu của tớ, im lặng làm chuyện lớn." Thịnh Nam Châu giơ ngón tay cái lên.

Hai năm trước vì một tai nạn bay mà tay Thịnh Nam Châu xảy ra chút chuyện nên không còn làm phi công nữa, sau đó cậu ta chuyển nghề. Mấy năm nay cậu ta có quỹ đầu tư chơi đùa, cộng thêm có cha mẹ ủng hộ, chuyển sang đầu tư vào ngành hàng không.

Sau khi Chu Kinh Trạch xảy ra chuyện này, trong ngành đều lo lắng danh tiếng bị ảnh hưởng mà không nhận anh nữa. Thịnh Nam Châu có nắm giữ cổ phần trong hãng hàng không Trung Chính. Chính cậu ta đang cố gắng loại bỏ ý kiến của mọi người, đề xuất thuê Chu Kinh Trạch làm phi công với mức lương gấp ba lần. Nhưng bây giờ anh chỉ có thể làm việc trong cơ sở đào tạo của chi nhánh.

Việc Chu Kinh Trạch sẽ từ chối nằm trong dự liệu của Thịnh Nam Châu, cũng cảm thấy oan cho anh. Du Long làm sao có thể bị vây trong hồ nước, lẽ ra anh phải đón gió đón mưa bay thẳng lên Cửu Tiêu.

Nhưng anh đột nhiên đồng ý đến xó xỉnh đó để giảng dạy, Thịnh Nam Châu vẫn không thể hiểu. Bây giờ có vẻ như mọi thứ đều có thể được giải thích.

Hứa Tùy là đáp án của anh.

Sau khi tất cả mọi thứ được suôn sẻ, Thịnh Nam Châu chạm vào vai của Chu Kinh Trạch, khoác tay lên cổ anh và hỏi: "Người anh em, cậu sẽ không theo đuổi Hứa Tùy đấy chứ?"

Một người tự cao và kiêu ngạo như Chu Kinh Trạch, Thịnh Nam Châu thật sự không thể tưởng tượng được dáng vẻ anh hạ người theo đuổi một người sẽ như thế nào. Quả thật nó có thể được liệt kê là một trong những sự kiện được mong đợi hàng năm.

Cuối cùng tầm mắt Chu Kinh Trạch cũng dời khỏi điện thoại di động, anh nghiêng người cầm rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch, liếc mắt một cái nhìn thấy vẻ mặt Thịnh Nam Châu đang xem kịch vui, anh nhướng mày:

"Liên quan gì đến cậu?"

Ánh đỏ xẹt qua, Chu Kinh Trạch dùng nĩa cắm một quả dâu tây trên đĩa trái cây rồi đưa vào miệng, anh đứng dậy và vỗ vỗ bả vai cậu ta: "Ông đây đi đây."

Lúc này mới tám giờ, người không biết còn tưởng anh đã có lời hẹn.

Thịnh Nam Châu nhìn chằm chằm bóng lưng anh rồi cười khẩy, đây không phải là không thừa nhận sao? A, đến chết cũng phải sĩ diện, sớm muộn gì cũng phải khổ mà thôi.

Chu Kinh Trạch đi ra khỏi câu lạc bộ, tin nhắn của Hứa Tùy đúng lúc gửi tới, anh mở ra xem:

[Tuần này tôi không có thời gian, buổi trưa thứ hai mới rảnh, chỉ được hai giờ.]

Chu Kinh Trạch nhìn chằm chằm tin nhắn trên điện thoại, không khỏi tự giễu mình. Dòng chữ này thể hiện sự thẳng thắn dứt khoát, lịch trình của cô rất kín, ăn cơm với anh không phải chuyện quan trọng, cho nên chỉ bỏ ra hai giờ nghỉ trưa.

Hay thật, những thất bại mà anh đã phải chịu đựng trong cuộc sống của mình đều đặt trên một người phụ nữ tên là Hứa Tùy.

Chu Kinh Trạch không còn cách nào, thiếu gia không thể không hạ mình xuống, gõ ra một câu trong hộp thoại: [Được, nghe lời em.]

Nhưng rốt cuộc cũng không ăn được bữa cơm này, trên đường Hứa Tùy lái xe đến nhà hàng, bỗng nhiên nhận được điện thoại của bệnh viện. Ở đường Hoàn Thành kia xảy ra một vụ tai nạn lật xe buýt, số người thương vong quá nhiều, nhân lực không đủ, Hứa Tùy đành phải chạy về.

Sau khi bận rộn xong, Hứa Tùy mệt mỏi đến mức đầu óc choáng váng, đương nhiên cũng đặt bữa cơm này ở phía sau đầu.

Tất nhiên Chu Kinh Trạch cũng không được ăn cơm với Hứa Tùy.

Lúc Hứa Tùy bận rộn đến nỗi chân không chạm đất thì Lý Dương gửi tin nhắn cho cô: [Tùy bé cưng, thứ bảy tuần sau sinh nhật em, chị không thể quên được nha. Dành một ngày cho em, đến nhà em quẩy.]

Khi nhận được tin nhắn này, Hứa Tùy vừa rửa tay trong phòng khử trùng, cô rút ra một tờ khăn giấy lau tay và trả lời: [Được.]

[Có mua quà hay không cũng không sao cả, quan trọng là chị và Sảng Sảng đến.]

Hứa Tùy nhìn thấy tin nhắn này thì nở nụ cười, sau đó bỏ điện thoại vào túi áo blouse trắng rồi đi ra ngoài.

Mặc dù là như vậy, Hứa Tùy vẫn chọn một chiếc cà vạt dự định làm quà sinh nhật cho Lý Dương.

Kết thúc ca làm việc buổi tối, Hứa Tùy về nhà, gọi một phần đồ ăn ngoài, treo áo khoác, đun nước nóng, dọn dẹp bàn làm việc, cô ngồi khoanh chân trên ghế sofa ăn đồ ăn ngoài.

Cô vừa ăn cơm vừa lướt mạng nhàm chán, Lý Dương bỗng nhiên nhắn tin tới chia sẻ việc anh ta theo đuổi người khác thất bại, anh ta gửi một loạt nhãn dán khóc lóc: [Em thấy bạn anh ấy đăng video mèo, thật vất vả mới có cớ trò chuyện với anh ấy, hỏi tình hình sức khỏe của mèo nhà anh ấy, tiện thể mời anh ấy đến sinh nhật em, vậy anh ấy gởi lại cho em hai chữ: Không rảnh.]

[Thực sự rất khó để theo đuổi anh ấy, nhưng người đàn ông càng khó theo đuổi, em càng muốn ha ha ha ha.]

Hứa Tùy nhìn thấy rồi bật cười, Lý Dương thật sự là ngày nào cũng vui vẻ, thế nhưng còn nhớ thương Chu Kinh Trạch, cô an ủi anh ta: [Vậy... Không phải có tụi chị bên cạnh em rồi sao, đừng không vui nữa, có lẽ người ta thực sự có việc gì đó.]

Chuyện đã đến nước này, Lý Dương có khóc cũng vô dụng, kể khổ với Hứa Tùy còn tốt hơn nhiều, cũng chỉ có thể chấp nhận chuyện thật sự không gặp được Chu Kinh Trạch trong bữa tiệc sinh nhật của anh ta.

Thứ bảy, Hứa Tùy vốn định đi nhờ xe của Lương Sảng đến tiệc sinh nhật, kết quả là ngồi ở ghế phụ là bạn trai mới của cô ta - ngôi sao tuyến 18, là chú sói nhỏ tìm cô làm phẫu thuật gây mê toàn thân.

Ngôi sao mới tên là Đàm Vệ, đường nét khuôn mặt sắc sảo, dáng vẻ khôi ngô, ăn mặc thời trang thời thượng, lịch sự chào hỏi Hứa Tùy.

Hai người hôn nhau nồng nhiệt, chính vào lúc nóng bỏng nhất, Hứa Tùy không muốn ăn cẩu lương nên đuổi hai người ra ghế sau, chủ động trở thành tài xế của bọn họ.

Chiếc xe chạy hơn một giờ thì đến biệt thự nơi Lý Dương tổ chức tiệc sinh nhật - biệt thự Mẫn La. Bọn họ đến đúng lúc, vừa vào cửa, Lương

Sảng hít sâu một hơi r`ồi nhỏ giọng mắng: "Con nhà giàu đúng là biết chơi, cảnh tượng này, không có số này thì không thu xếp được."

Hứa Tùy đưa mắt nhìn sang, quả thật Lý Dương là một tay chơi lão làng, đèn chùm lưu ly treo trong sảnh buông xuống như dây leo, ngay cả bóng bay bay trên b`ầu trời cũng lấp lánh ánh sáng.

Món tráng miệng, món khai vị, rượu vang, thậm chí cả bộ dụng cụ ăn uống cũng sử dụng thứ tốt nhất, không nhập khẩu mà chính là nguyên liệu tươi được vận chuyển bằng đường hàng không.

Anh ta chia sinh nhật này thành hai chủ đ`ề, một trong nhà, một ngoài trời - ngoài cửa sổ còn có bữa tiệc bể bơi.

Người được chúc mừng đứng giữa đám đông vây quanh, vừa thấy Hứa Tùy và Lương Sảng đến thì buông ly rượu xuống, đi tới và giả vờ tức giận: "Các chị bắt em phải đợi thật khổ."

Hứa Tùy đưa quà sang, giọng nói dịu dàng: "Chúc mừng sinh nhật nhé, Lý Dương."

"Yêu chị, cục cưng."

Lương Sảng đang định đưa quà cho Lý Dương, tinh mắt phát hiện anh ta đang phóng điện cho bạn trai mình, đấm một cái vào ngực anh ta: "Đừng có mà quyến rũ ch`ồng chị."

"Nào có, em chỉ chào hỏi thôi." Lý Dương vẻ mặt vô tội.

Lý Dương dẫn Hứa Tùy và hai người đi v`ề phía ghế sofa chính giữa, những người ng`ồi ở đây đ`ều là bạn của Lý Dương, nam nữ đ`ều có, đ`ều là con nhà giàu. Mỗi người đ`ều là tinh anh, biết chơi biết kiếm ti`ền biết hưởng thụ, người cũng cởi mở, tuy là người tốt, nhưng luôn có cảm giác các cô gái luôn tỏa ra sự ưu việt v`ề đẳng cấp.

Hứa Tùy ng`ồi xuống sát bên tay vịn bên cạnh ghế sofa, ph`ần lớn là nghe bọn họ nói chuyện, nếu chủ đ`ề nhắc đến mình, thì cô sẽ hào phóng

bông đùa hai câu. Nói chung, b`ầu không khí vẫn ổn.

Lý Dương lấy máy ảnh ra và vỗ mạnh vào đùi: "Ui trời, chúng ta vẫn chưa chụp ảnh chung."

"Được thôi."

Lý Dương liên tục bấm vài tấm, chọn một tấm vừa ý, ảnh chụp cùng với ly rượu trên bàn dài, kèm theo chú thích: 【Mặc dù... Nhưng bữa tiệc sinh nhật bắt đ`ầu r`ồi.】

Một đám người tụ tập lại với nhau, mắng cổ phiếu luôn thay đổi. Sau khi mắng không có gì khác hơn là kéo chủ đ`ề đến cảm giác của người đàn ông và phụ nữ.

Ở đối diện chéo v`ề tay phải của Hứa Tùy một người phụ nữ tên là Bách Giai Giai, cô ta lấy một điếu thuốc cho phụ nữ từ trong túi ra r`ồi đưa lên miệng, một người bạn đi cùng bên cạnh cô ta lập tức lấy đi điếu thuốc của cô ta và thở dài:

"Ở đây mà cậu cũng rút nữa, chú ý đến hình ảnh."

Bách Giai Giai nhún vai, vuốt ve làn váy của mình, lấy lại điếu thuốc của mình: "Không có người đàn ông nào ở đây có thể chinh phục tôi, vì vậy tôi phải khuất phục trước ham muốn hút thuốc của tôi ngay bây giờ."

"Còn bên kia thì sao?"

"Quá g`ầy."

"Còn người đàn ông mặc áo măng-tô thì sao?"

"Như nhau."

"Hướng tám giờ thì sao?"

"Chơi không vui."

Người bạn đi cùng thu hồi ánh mắt, trở lại ghế sofa và nói: "Thật sự, nhìn xung quanh đây ai ai cũng như vậy, không phải là mơ mộng viển vông thì là đúng quy đúng củ, cho tớ một điếu đi."

Bọn họ đang uống rượu chơi trò chơi, Lý Dương bỗng nhiên nhìn chằm chằm điện thoại di động ngây người hai giây. Sau khi phản ứng lại, giọng nói mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn: "Lát nữa sẽ có thêm người đến đây."

"Ai vậy?" Có người cười nói: "Đối tượng mờ ám của cậu?"

"Đẹp trai không?"

Lý Dương thẹn thùng cười: "Không tính là mập mờ, tính cách của anh ấy khá lạnh lùng, nhưng có thể cho các cậu xem ảnh đó."

Lý Dương lấy ảnh mình có cho mấy cô gái ở đây xem, một nhóm người hào hứng đưa mắt, nghĩ rằng là một người đàn ông cơ bắp mà anh ta thích.

Kết quả là ngay lúc nhìn thấy bức ảnh.

Mẹ kiếp, thực sự tuyệt vời.

Giống như đồ uống có ga đổ vào rượu có đá, xì xì, vô số bọt khí đua nhau dâng lên, bầu không khí ngay lập tức trở nên khác lạ.

Nhóm người của Bách Giai Giai vô cùng hưng phấn, bắt đầu tự trang điểm, xịt nước hoa.

"Tôi chết mất, đây chắc chắn là món ăn của tôi."

Lý Dương làm ra một tư thế "no" và nói: "Anh ấy là của tôi, các cậu đừng ai muốn lấy."

Bách Giai Giai lấy một sợi dây chuyền cao cấp từ trong túi xách, mỉm cười trực tiếp dội một chậu nước lạnh vào Lý Dương:

"Đặt cược cái này, anh ta thẳng."

"Nốt ruồi ở hổ khẩu thật gợi cảm, muốn hôn."

Hứa Tùy ngồi bên cạnh sofa, nghe vậy mí mắt giật giật một chút, liếc ánh mắt qua, người phụ nữ đối diện đang nhiều lần phóng to thưởng thức người đàn ông trong ảnh.

Cô liếc mắt nhìn.

Chu Kinh Trạch.

Chương 61: Tôi không phải chỉ học cờ vua qua một người

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc Chu Kinh Trạch đọc được tin tức của Lý Dương đã là 8:10, tình cờ lúc đó anh cũng đang uống canh gà cùng với nước dừa ở nhà ông nội.

Anh siết chặt cán thìa, một bên chậm rãi hớt váng dầu còn loang trên bát canh, một bên nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

"Thằng nhóc thối tha! Đã nói bao nhiêu lần rồi, trong lúc ăn không được dùng điện thoại di động." Ông ngoại không kiềm chế được tức giận, ném chiếc thìa làm bằng nhựa đến chỗ anh.

Bà ngoại đặt gia vị lên bàn, vừa thấy cháu ngoại của mình bị đánh liền đau lòng, mắng: "Ông mắng nó cũng được, nhưng sao không tự nhìn lại bản thân mình xem, vừa ăn vừa đọc báo."

Ông ngoại tỏ thái độ tức giận, cũng không nói nữa.

Khóe môi Chu Kinh Trạch hiện ra nụ cười nhẹ, ngón tay cái bắt đầu lướt trên màn hình, thư thả xem động thái của những người anh em, động tác bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt anh tập trung vào bức ảnh lớn có Lý Dương.

Hứa Tùy cũng ngồi ở bên cạnh, có vẻ là cũng đang ăn uống gì đó, cô bị tiếng hô lớn làm ngẩng đầu, miếng cà chua trên tay vừa đưa vào miệng, hai má phồng lớn, im lặng nhìn, ánh mắt nhìn lộ ra sự ngỡ ngàng.

Ông ngoại ở bên kia vẫn đang nói chuyện, đột nhiên liền nghiêm túc ho khan hai tiếng: "Nhóc con, đừng có chuyện gì cũng cứ giữ trong lòng không chịu chia sẻ cho mọi người trong gia đình biết. Như vậy là trái với quy tắc trong nhà, cháu thật sự không cần sự trợ giúp của ông?"

“Ông ngoại,” Chu Kinh Trạch buông thìa, đứng dậy. “Hôm nào con sẽ mua thêm thang thuốc bổ sức khỏe cho ông, giờ con có việc phải đi trước rồi.”

Chu Kinh Trạch nhanh chóng rời khỏi cùng với điện thoại, cầm lấy áo khoác trên ghế dựa tỏ vẻ muốn đi. Ông ngoại tức giận đến mức không nói nên lời, mắng: “Mày mười ngày nửa tháng cũng không trở về được một lần, hiện tại khó khăn lắm mới về nhà, làm gì có chuyện đi ngay lập tức, bộ mày gặp phải chuyện kinh thiên động địa hay sao?”

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Phải, là một chuyện rất lớn.” Chu Kinh Trạch trả lời, ngữ điệu mang theo ý cười.

Anh đi đến cửa, mẹ Tống lại vội vàng chạy đến đưa cho anh cái bật lửa, Chu Kinh Trạch nhận lấy, nghĩ đến những lời ông ngoại nói:

“Ông ngoại con đã nghỉ hưu rồi, đừng để tâm đến những lời ông nói. Hơn nữa, vấn đề này không phải cũng đang được xem xét lại à? Nếu con thực sự phải nhúng tay vào, đến lúc đó mẹ cũng không nói nữa.”

Huống hồ, anh cũng có hơi kiêu ngạo.

Thời điểm đợi Chu Kinh Trạch xuất hiện, những người phụ nữ trong buổi party không xịt nước hoa lên cổ tay mà xịt trực tiếp vào cổ, hơn nữa còn đang tập trung tô son trước gương.

Lương Sảng cùng người bạn trai mới họ Tấn đang chơi đùa dưới bể bơi, còn Hứa Tùy thì đang nghiêm túc ăn dĩa hoa quả đặt trước mặt, thuận tiện chơi cờ vua cùng chàng trai ngồi ở bên cạnh.

Đến lượt của cô, Hứa Tùy bóp mặt tự hỏi mình nên đi bước gì tiếp theo, giữa quang cảnh ngoài kia, nhìn thoáng qua có xuất hiện bóng dáng một người đang đi về hướng này.

Người phi công mặc đồ đen, hai tay buông thõng giữa đường chỉ quần, xương cổ tay hiện rõ, bầu không khí từ lúc anh xuất hiện thay đổi một cách đột ngột.

Một vài người phụ nữ trên sân bắt đầu cư xử cẩn thận hơn rất rõ ràng, có người rót rượu để bắt chuyện với anh, có người thì lại chẳng kiêng dè gì mạnh dạn đổi chỗ ngồi. Chu Kinh Trạch ngồi trên cùng một ghế sofa với cô, họ chỉ cách nhau bởi một người.

Bởi vì có người đổi chỗ lại đây ngồi nên vị trí có hơi chật chội, Hứa Tùy lui về phía sau một chút, cũng không quên kéo theo bàn cờ vua. Sắc mặt của Hứa Tùy cũng không thay đổi gì mấy, cô uống một ngụm rượu, tiến thêm một nước cờ nữa.

Quyết định đi con Mã.

Có rất nhiều người lui tới để bắt chuyện cùng với Chu Kinh Trạch, nhưng anh cũng chẳng mảy may để ý đến, hỏi cái gì cũng không đáp lại, chỉ phản ứng qua loa lấy lệ.

Nhìn qua cũng thấy anh không có hứng thú mấy đối với phụ nữ ở đây.

Người thông minh sẽ biết được nên bắt đầu cuộc trò chuyện từ sở thích, Bách Giai Giai lấy tay chống cằm, ngón trỏ chọt chọt vào hai má, hỏi: "Anh thích xem bóng đá không?"

Chu Kinh Trạch uống rượu, đưa ánh mắt qua nhìn, cẩn thận đáp: "Cũng được."

Bách Giai Giai ngồi ở phía đối diện nhíu mày, tự động hiểu hai từ này nghĩa là thích. Chỉ cần không nói chết là được.

Bách Giai Giai nói chuyện cũng nhiều hơn, nhưng Chu Kinh Trạch vẫn như trước, gương mặt không chút gợn sóng, duy trì khoảng cách nhất định với cô, uống rượu một mình, ánh mắt lãnh đạm nhìn về hướng bên tay trái.

Hứa Tùy hạ một quân cờ, lơ đãng nhìn đối thủ cười, người đàn ông lập tức rung động, động tác hạ cờ hoãn lại một giây.

Toàn bộ cuộc đấu, hai người họ đều không nhìn về phía Chu Kinh Trạch dù chỉ là một cái liếc mắt, lạnh nhạt lại thư thả.

Cảnh tượng này đều được một người đàn ông thu vào trong tầm mắt, Chu Kinh Trạch vươn ngón tay thon dài chạm vào ly thủy tinh, siết chặt, sắc mặt nặng nề, tựa như có thể sẽ bóp nát ly thủy tinh. Người phụ nữ bên cạnh vẫn một lòng nghĩ đến chuyện thu hút Chu Kinh Trạch, không chú ý đến sự biến hóa trên sắc mắt của anh, hỏi: "Là ai vậy, anh đang nhìn cái gì đó?"

"Đương nhiên là đang nhìn ——" Chu Kinh Trạch đưa tay cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, đặt lên bàn, giống như vừa đóng dấu, hầu kết chậm rãi di chuyển lên xuống. "Người của tôi."

Ba từ, suýt chút nữa liền khiến tất cả mọi người ở đây muốn bùng nổ.

Tất cả các cô gái ở đây đều tò mò không biết rốt cuộc là người phụ nữ nào, Chu Kinh Trạch vừa rồi còn bày ra bộ dạng điềm đạm không chút hứng thú mà bây giờ lại thay đổi nhanh như vậy, ngay lập tức có hứng thú với một người phụ nữ ở trong đây?

Lý Dương ngồi ở vị trí trung tâm tức chết, thấy mình vất vả lắm mới mời được người đến dự tiệc, vậy mà lại bị đám phụ nữ kia vây quanh lấy, chẳng nói được hai ba câu, thật là tức đến mức không nói nên lời.

Trận đánh đã diễn ra được một nửa, Hứa Tùy xin phép nghỉ giữa hiệp để đi vào nhà WC, trong lúc cô rửa tay thì phát hiện phần môi có hơi nhạt màu, liền mang thỏi son đựng trong túi ra, soi gương rồi tô lại.

Trong khi cô tập trung tô son có một số người phụ nữ từ bên ngoài tiến vào phòng vệ sinh, sau khi phát hiện Hứa Tùy cũng ở trong phòng thì nở một nụ cười xã giao để chào hỏi, sau đó bắt đầu không coi ai ra gì mà nói chuyện phiếm với nhau.

“Khi tôi lại gần, anh liền nói ba chữ “Người của tôi.”, âm thanh khi ấy của anh như muốn giết chết tôi vậy.”

“Tò mò thật nha, không biết là anh đang nói đến ai, tôi nhớ thời điểm anh nói ra câu đó ánh mắt có nhìn thoáng về phía bên trái.”

“Giai Giai, lẽ nào lại là cô? Phía bên tay trái, không phải anh có ý với cô đấy chứ?” Bạn của cô ta ngạc nhiên nói.

Bách Giai Giai nở ra một nụ cười nhẹ, không nói gì. Người bạn kia liền đẩy vào cánh tay cô ta, hỏi: “Vì sao cô lại biết anh ấy thích xem bóng đá?”

“Tôi thấy được trên chiếc ao mà anh ấy đang mặc cổ áo có cài một cái huy chương nhỏ, thật không khéo, đó là đội bóng mà anh trai của tôi thường hay nhắc đến.”

Bách Giai Giai nghiêng đầu, vén mái tóc dài, một chút hương nước hoa trong veo thổi xộc vào chóp mũi.

Có một người ở gần đó đang đứng trước gương đổi hoa tai, nói: “Cũng có thể là tôi, tôi có cảm giác anh ấy đang nhìn mình. Đúng lúc, tôi cũng vừa mới đá tên bạn trai khốn nạn của mình.”

…….

Hứa Tùy tô son xong liền đi ra ngoài, âm thanh phía sau cũng nhỏ dần, sau đó thì biến mất. Hứa Tùy tiếp tục ván cờ, đám người phụ nữ vừa nãy một lúc sau cũng quay trở lại, ngồi vào ghế, sắc mặt so với lúc trước càng thêm hưng phấn.

Hứa Tùy hoàn toàn không quan tâm đến việc những người phụ nữ kia đang tìm cách để thu hút sự chú ý của Chu Kinh Trạch, hay quan tâm rằng anh sẽ phản ứng lại như thế nào, cô hoàn toàn không để ý, ngoại trừ lúc anh vừa đi vào thì cô có liếc nhìn anh một cái, nhưng về sau thì hoàn toàn tập trung vào bàn cờ.

Cô thích bày binh bố trận một cách từ từ, tiến quân thành một hàng dài rồi nuốt trọn những quân cờ lớn của đối thủ, cuối cùng là gắt gao vây chặt đối phương.

Chơi cờ cùng cô là một người đàn ông có vẻ ngoài nhã nhặn, lúc này hai tay đang siết chặt, có vẻ như sắp nhận thua đến nơi.

Lúc này một bóng người từ đâu ra xuất hiện, từ từ hạ thấp xuống, khớp tay rõ ràng ràng cầm quân cờ đi xuống, một chiêu giết mất quân Sĩ, ngay tại thời điểm mấu chốt, đường dưới của Hứa Tùy đều bị lộ rõ.

Chu Kinh Trạch sao đột nhiên lại đi đến đây, sự việc khiến cho phân nửa mọi người đều hướng mắt về phía họ, làm cho chỗ ngồi trong góc của Hứa Tùy bỗng nhiên lại trở thành tiêu điểm.

Hứa Tùy ngước mắt lên, vô tình gặp phải ánh mắt của Chu Kinh Trạch, anh đang nhìn cô, mí mắt nhấc lên, ngữ khí chậm rãi: "Cái này gọi là chiêu "Xuyên tâm.""

Lòng của cô co lại một chút.

Người đàn ông đeo mắt kính không cảm giác được mạch nước ngầm trong lòng họ đang bắt đầu khởi động, còn giơ ngón tay cái lên, đưa về phía Chu Kinh Trạch khen ngợi: "Lợi hại, Hứa Tùy là một cờ thủ giỏi như vậy, cuối cùng cũng phải bại dưới tay anh."

Chu Kinh Trạch cực kỳ kinh thường, cười một chút, giây kế tiếp liền khiến cho mọi người phải trở nên hoảng hốt. Nhếch môi, mở miệng: "Bởi vì cô ấy là do tôi dạy dỗ."

Bầu không khí bỗng ngừng lại một chút, mọi người ở đây liếc nhìn lẫn nhau, chỉ trong một khoảnh khắc mọi người như trải qua nhiều khung bậc cảm xúc khác nhau, coi trọng, ái mộ, thậm chí là cảm giác bị thất tình, mọi thăng trầm đều nếm đủ.

Được rồi, thì ra câu nói "Người của tôi" của anh là hướng đến Hứa Tùy, có lẽ trước đây hai người từng qua lại, thậm chí là rất sâu đậm. Bách

Giai Giai nghĩ như vậy, nhịn không được nỗi chua xót trong lòng.

Sắc mặt của Hứa Tùy vẫn rất bình tĩnh, cô có thể thấy được kết cục của ván cờ trước mắt, không phải không còn cách nào khác, dịch sang bên trái một nước là có thể xoay chuyển tình thế, cứu hòa cho ván cờ, cô không thể thua được.

Cô chậm rãi mở miệng, thanh âm không lớn không bé, vẫn đủ để cho mọi người ở đây nghe thấy.

"Tôi không chỉ học cờ vua từ một người."

Khuôn hàm Chu Kinh Trạch khóa chặt lại, đáy mắt cố kìm nén không lộ ra ý cười, tầm mắt dừng lại trên người cô, nhìn chằm chằm.

Cô lại không thèm liếc nhìn anh đến một cái.

Lúc này, "ba" một tiếng, đèn chợt tắt, có người đẩy chiếc bánh kem năm tầng xa hoa đi ra bên ngoài. Rốt cuộc bây giờ Lý Dương cũng trở thành tâm điểm, anh ta đứng lên, lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, thở dài: "Thật ra lần sinh nhật này cũng có chút khổ sở."

"Khổ cái gì? Càng lớn tuổi càng đẹp trai." Có người cười nói.

Người người đổi trang phục từ bể bơi tiến vào, các cô gái cũng đứng dậy, vỗ tay hát chúc mừng sinh nhật. "Phanh" nổ một tiếng, chai sâm panh chảy ra bọt khí, mảnh ruy băng nhỏ óng ánh sắc vàng bay lả tả rơi xuống mặt đất.

Đầu tiên là hát bài chúc mừng sinh nhật sau đó là cắt bánh ngọt, không biết ai là người đã bật đèn trên tường lên, ánh đèn xanh đỏ sáng rực, âm nhạc xập xình như muốn nổ tung ở bên tai.

Một nhóm người la hét và gây rối, một số khiêu vũ, một số chơi trò thi nhau uống rượu.

Bữa tiệc mới bắt đầu.

Sau khi Hứa Tùy uống một hơi cạn sạch rượu, cô đi ra ngoài ngắm cảnh đêm để hít thở, ngẩn người dựa vào cửa sổ thủy tinh, Lương Sảng đi tới, vỗ vai cô.

"Rốt cuộc thì bây giờ mới nhớ đến bạn của mình." Hứa Tùy quay đ`ầu thấy rõ người đi đến thì cười nói.

Lương Sảng không tránh khỏi ngượng ngùng,: "Ai cha, không nói thì thôi, nói r`ồi mới biết em trai ấy thật sự rất dính người."

"Như vậy mới thỏa mãn được cậu chứ." Hứa Tùy bóp mặt cô ấy một chút.

"Thôi đi, cậu lo mà giúp Chu Kinh Trạch thoát khỏi mấy người phụ nữ ở bên trong kia kìa, ánh mắt của họ thiếu chút nữa đã muốn cởi qu`ần áo ra trước mặt anh." Lương Sảng nhìn cô nháy mắt một cái, ngữ khí châm chọc: "À, cậu cùng Chu Kinh Trạch rốt cuộc vì sao lại thành thế ra thế này? Có lẽ Lý Dương đã chết tâm r`ồi, vừa r`ồi ở trong tớ nghe thấy những lời Lý Dương đã nói với cậu, có phải là nó đang muốn chọc tức cậu hay không. Này, cậu đang nghĩ cái gì đấy?"

Hứa Tùy lắc đ`ầu, cười: "Không có gì hết."

"Được r`ồi." Lương Sảng ôm lấy bả vai cô đi vào, mở miệng. "Bên ngoài có gió lớn, đi vào trong tham gia trò chơi đi."

Hứa Tùy gật đ`ầu, cùng Lương Sảng đi vào bên trong. Hứa Tùy đi vào sau, Chu Kinh Trạch vẫn luôn nhìn v`ề phía cô, trong mắt chỉ có mỗi cô, khiến cho b`ầu không khí thay đổi một chút.

"Hey, mọi người đang chơi cái gì vậy?" Lương Sảng kéo Hứa Tùy ng`ồi xuống.

Có người đáp: "Chơi trò bày tỏ tâm tình, hay còn gọi là "Thật hay Thách", hai người chơi cùng không?"

Hứa Tùy gật đầu, Lương Sảng ngồi vào vị trí bên cạnh, nhanh chóng cuộc trò chuyện, nói: "Chơi chứ, dù sao mọi người cũng nên kiềm chế bản thân một chút, bạn trai của tôi cũng có ở đây."

Mọi người cười thật lớn, Hứa Tùy cúi người xuống, cầm lấy quả táo đang đặt trên bàn, từ tốn cắn một miếng.

Ở lượt thứ nhất, bình rượu xoay tròn hơn mười vòng, sau đó thì dừng lại trước mặt của Bách Giai Giai.

Trùng hợp lại là câu hỏi của người đàn ông đang theo đuổi Bách Giai Giai, anh ta ngượng ngùng đỏ mặt hồi lâu, cuối cùng lại chỉ hỏi một câu không mấy rõ ràng:

"Gần đây cô có thích ai hay thích một cái gì đó không?"

Ngón tay sơn màu của Bách Giai Giai gõ vào bàn vài cái, không nhìn Chu Kinh Trạch, cười đáp: "Có"

"Bayern Munich."

Bầu không khí bắt đầu nóng dần lên, có người hít vào một hơi, không khỏi cảm thán Bách Giai Giai cao tay, quả là một nước đi táo bạo.

Những người khác âm thầm cảm thán: thua thua, câu trả lời này của cô quả thật rất đặc sắc.

Chỉ tiếc là thái độ của đương sự lại vô cùng thản nhiên nhả ra một làn khói, ngoài ra không còn một phản ứng gì khác.

Bách Giai Giai luôn là người chủ động, theo đuổi một cách mãnh liệt, đến lượt bình rượu thứ hai lại chuyển sang Chu Kinh Trạch, Bách Giai Giai vẻ mặt hưng phấn, chống cằm hỏi với thái độ vui như hoa: "Tôi cũng thích Bayern, có thể nói cho tôi nghe lý do vì sao anh lại thích câu lạc bộ đó không?"

Khá lắm, không chỉ đưa ra thông báo ngầm rằng đây là người cô thích mà còn cho thấy cả hai có điểm chung với nhau, Bách Giai Giai thản nhiên đem bí mật ra nói rõ với mọi người ở đây.

Chu Kinh Trạch đưa tay gạt tàn thuốc và chậm rãi nói: "Thành thật mà nói, tôi là một fan hâm mộ của Neymar, anh ấy chơi cho câu lạc bộ bóng đá Paris Saint-Germain, nhưng trong một lần đặt cược cho đội đối thủ, bạn gái cũ của tôi đã giành phần thắng, cô ấy thích Bayern——"

“Cho nên tôi cũng thích.”

Câu trả lời thể hiện rõ sự từ chối của Chu Kinh Trạch, anh chủ động xoay tròn chai rượu, bắt đầu một lượt mới. Chỉ còn Bách Giai Giai với vẻ mặt hồn bay phách lạc.

Hứa Tùy cả đêm cũng không ăn nhiều, sau khi quét sạch đống hoa quả trước mặt, cô cầm lấy một cái bánh nhỏ khác, nghiêm túc ăn, khi chai rượu quay về phía cô kèm theo một tiếng nổ, thời điểm tất cả mọi người đều nhìn cô, cô vẫn còn chưa hiểu rõ.

Sau khi phản ứng lại, Hứa Tùy đặt bánh xuống, lấy khăn giấy lau miệng, cười nói: “Nói thật đi.”

Phía bên kia cũng không biết rõ Hứa Tùy, nhưng thái độ trước đó của Chu Kinh Trạch khiến cho người ta cảm thấy rằng giữa hai người họ chắc chắn có gì đó với nhau, nhưng đó là chuyện của quá khứ, hiện tại thì họ không rõ, các cô đành phải dùng lá bài câu hỏi sự thật.

Bên kia rút một lá bài, cô nghiêm túc đọc câu hỏi ở phía trên: “Sau mối tình đầu, tổng cộng bạn đã có bao nhiêu mối quan hệ?”

Bách Giai Giai hỗ trợ giải thích: “Nếu không có thì cứ nói là không có.”

Chu Kinh Trạch dường như cuối cùng đã gặp được một chủ đề mà mình quan tâm, chậm rãi nhướng mi, nhìn thẳng vào cô, chờ đợi cô trả lời.

Hứa Tùy uống một ngụm nước Mộc Lan, khoang miệng nóng bỏng, úp cái ly trong tay lại, nhìn thấy một người phụ nữ có đôi mắt đen phản chiếu trên mặt tách, miệng vẫn nở một nụ cười nhìn cô, cô thoải mái nói:

"Hai mối tình."

Vừa dứt lời, bầu không khí liền ngưng đọng lại, người ngồi bên cạnh Chu Kinh Trạch đột nhiên cảm giác được không khí xung quanh đang dần hạ nhiệt. Con ngươi đen láy của Chu Kinh Trạch khóa chặt lấy cô, cảm xúc trong mắt anh giống như dã thú muốn thoát ra, có thể nhấn chìm cô bất cứ lúc nào.

Vậy mà Hứa Tùy lại không bao giờ nhìn đến anh.

Nói một cách khác, điều đó có nghĩa là, sau ngần ấy năm xa cách, Hứa Tùy vẫn luôn hướng về phía trước mà sống, làm việc chăm chỉ và yêu đương một cách nghiêm túc.

Thế giới của cô cũng có thể không có anh.

Chỉ cần một thời gian liền rũ sạch quá khứ, trò chơi tiếp tục, Chu Kinh Trạch uống hết cốc này đến cốc khác, ánh đèn dời đi, khuôn mặt bị bóng tối bao phủ mất một nửa. Mặc dù không thể nhìn thấy biểu hiện của anh, nhưng mọi người xung quanh đều cảm thấy rằng tâm trạng của anh đang rất tồi tệ.

Chai rượu "Phanh" lên một tiếng, cũng giống như bánh răng số mệnh quay chậm, cuối cùng lại hướng về phía Chu Kinh Trạch rồi dừng lại. Có người xem náo nhiệt không quên chủ đề chính, hỏi: "Cũng giống như câu hỏi của Hứa Tùy? Thế nào? Tổng cộng anh đã có bao nhiêu mối tình rồi?"

Người hiểu rõ Chu Kinh Trạch nhất ở đây ngoại trừ Hứa Tùy thì chỉ có Lương Sảng, hỏi loại đàn ông suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng này, vấn đề nào mới cô ấy đều sẽ không buông tha cho anh. Lương Sảng nhấc chai rượu xuống đặt trước mặt anh, nhìn anh cười rồi nói bằng giọng điệu chế giễu: "Không, thay lại vế đầu đi; bảy, tám năm qua anh Chu có bao nhiêu mối tình rồi."

Ngón tay Chu Kinh Trạch mang theo điếu thuốc cháy đỏ rực, đống tro tàn rơi xuống dưới, thiêu đốt lòng bàn tay, hắn bưng rượu trước mặt lên, ngẩng đầu uống cạn, giọng nói cũng trở nên khàn khàn khi mở miệng, thanh âm trầm xuống, cúi đầu nhếch khóe miệng:

"Một mối cũng không có."

Chương 62: Đầu lưỡi mang theo mùi gỉ sắt

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Câu nói này của anh, khi nói ra chắc chắn sẽ không ai tin.

Bởi vì khi nhìn sơ qua Chu Kinh Trạch bạn sẽ thấy anh là một dân chơi chính hiệu, khắp nơi trên cơ thể đều toát lên dáng vẻ của một kẻ phong lưu.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Nhưng trò chơi này không nhất thiết phải nói dối. Bách Giai Giai chống cằm nghĩ, liệu có phải anh còn vương vấn mối tình nào trong quá khứ mà đến tận bây giờ vẫn không thể từ bỏ được hay không. Nhưng đã bảy năm trôi qua rồi, khoảng thời gian như vậy là quá dài.

Việc theo đuổi anh lại càng trở nên khó khăn hơn.

Mỗi người ở đây đều bày ra một vẻ mặt khác nhau, ngay cả Lương Sảng cũng bất ngờ, ngơ ra một lúc. Riêng Hứa Tùy lại không bày biểu cảm gì khác, cô nhếch khóe môi tạo ra một nụ cười nhạt nhẽo, nghiêng người lấy chai rượu đang hướng về phía Chu Kinh Trạch xoay một vòng:

"Nào, lượt tiếp theo."

Đề tài nhanh chóng bị cô cho vào quên lãng.

Không khí xung quanh lại bắt đầu náo nhiệt, đêm đã khuya, Hứa Tùy nhìn thời gian một chút, đã mười giờ rưỡi, ngày mai cô còn phải đi làm, vì thế cô đứng dậy tìm Lý Dương, muốn trò chuyện đôi ba câu với anh ta.

Hứa Tùy hào phóng ôm một cái, cười nói: "Sinh nhật vui vẻ, anh bạn."

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến 11 giờ, từng người từng người một rời khỏi bữa tiệc. Chu Kinh Trạch vẫn ngồi ở chỗ kia, một ly rồi lại một ly nữa, trong mắt chỉ toàn là rượu.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Chu Kinh Trạch hơi cúi đầu, tay để trên đùi, một tay với lấy cái nắp răng cưa của chai rượu Corona đập mạnh vào thành bàn, vang lên cái "cạch" một tiếng, nắp chai bật ra, rơi trên nền đất.

Bàn tay lộ rõ xương cốt đưa chai rượu lên miệng, nhưng cuối cùng lại bị một bàn tay khác giật lấy. Lý Dương đang thu dọn mặt bàn, dùng chân đá vào khung gỗ phía trước, đem vỏ chai rỗng ném đi.

"Anh xem nơi này là quán bar Dương đấy à?" Lý Dương ngồi xuống vị trí bên cạnh anh, uống cạn chai rượu mà mình vừa mới giật lấy từ tay Chu Kinh Trạch. Anh ta mới là người người được uống rượu nhiều nhất tối hôm nay, nếu không có những thứ này trong buổi tối hôm nay, anh ta biết rằng mình sẽ không thể vui nổi.

Nguyên nhân là vì Tùy Tùy là bạn gái cũ của anh.

May mắn thay Lý Dương là một người rất dễ buông tay, được rồi, dù sao nước phù sa không chảy ruộng ngoài, vốn cũng không thuộc về nhau.

Chu Kinh Trạch ngẩng đầu, dựa vào ghế sofa, hầu kết lộ ra đường cong vô cùng hoàn hảo, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào sườn mặt, chia hình ảnh của anh thành hai chiều đối lập, dáng vẻ phóng túng không ràng buộc, mặt đối lập còn lại là hình ảnh suy sụp tinh thần.

Anh mở miệng hỏi: "Sau khi chia tay, cô ấy thật sự đã trải qua hai mối tình?"

Lý Dương gật đầu, suy nghĩ một chút: "Người thứ nhất thì em không biết, người thứ hai là người mà chị ấy đã từng dẫn đến đây ăn cơm ——"

Anh ta còn chưa nói xong, người ngồi bên cạnh đã đứng dậy, Chu Kinh Trạch cởi áo khoác đi ra bên ngoài, bỏ lại một câu: "Cảm ơn rượu của cậu."

Lý Dương có hơi tức giận, anh ta còn chưa nói xong mà người bên cạnh đã nhanh chóng đi mất, một chút tồn tại của bản thân mà anh ta cũng không cảm nhận được, vì vậy cố ý lớn tiếng kích thích đối phương: "Những người đàn ông mà chị ấy quen đều có tốt về mọi mặt, tuyệt đối không hề tệ hơn anh ở điểm nào!"

Chu Kinh Trạch đang đi xuống bậc thang, nghe vậy liền ngừng bước, quay đầu lại, ánh mắt anh thẳng tắp nhìn về phía Lý Dương, sắc mặt hơi trầm xuống, nhấn mạnh từng chữ một. "Nếu có cũng không phải do chính miệng cậu nói."

*

Sau khi Hứa Tùy đi về đến nhà, tắm rửa thay quần áo xong xuôi liền mở tủ lạnh ra, trống không.

Cô cầm chìa khóa cùng điện thoại di động ở trên bàn, mặc áo ngủ vào, đeo đôi dép bông đi xuống lầu. Có cửa hàng tiện lợi ở trong ngõ, Hứa Tùy đem một đống bia cùng với chút sữa và bánh mì sandwich dành cho bữa sáng bỏ vào, âm thanh túi ni lông kêu lên sột soạt.

Thanh toán xong, Hứa Tùy đẩy cửa thủy tinh bước ra khỏi cửa kính, những chiếc xe đằng xa lần lượt phóng nhanh trên đường, một cơn gió lạnh thổi ngang qua, theo bản năng cô rụt bả vai lại.

Trên khủy tay cô cầm theo túi bóng chứa đầy bia, cô chọn một lon bia tươi trước khi bước ra bên ngoài, ngón tay trỏ đặt trên nắp bật, ngón cái chế trụ trên mặt lon, hướng lên trên bật một cái.

"Phanh" một tiếng, lon bia mở ra, Hứa Tùy giơ lon bia lên uống một ngụm, chiếm toàn bộ vị giác là xúc cảm lạnh lẽo, kèm theo một chút vị ngọt.

Hứa Tùy cầm lon bia lên, cúi đầu liếm một chút bọt chảy ra bề mặt lon.

Cô vừa uống rượu vừa đi bộ về nhà trong tiểu khu dưới lầu, đèn đường được kích hoạt bằng giọng nói ở đây đã bị hỏng, cô vô tình ngẩng đầu nhìn

lên, chỉ thấy có người đứng dựa vào tường hút thuốc, vóng dáng cao ngất, bao phủ quanh cơ thể là một màu tăm tối, tàn thuốc ánh đỏ cam vương vãi trên nền đất.

Hứa Tùy đi trên hành lang, cô có hơi sợ hãi, bàn tay lấy điện thoại di động từ trong túi ra, dự định bật flash lên để soi đường. Tay cô bắt đầu run rẩy, đang muốn bật đèn lên thì bỗng nhiên có một bóng người từ đâu xuất hiện, đến gần cô.

Cơ thể còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay mạnh mẽ đã bắt lấy tay cô, trời đất quay cuồng, cả người cô bị đè lên lên tường, Hứa Tùy sợ đến mức thét lên thành tiếng, nhưng đến khi ngửi được hơi thở quen thuộc từ người đàn ông kia cơ thể liền buông lỏng.

Hóa ra là anh.

Hứa Tùy đẩy anh ra, nghĩ muốn chạy, không ngờ cổ tay lại bị người đàn ông kia bắt lấy, giơ quá đầu, anh dùng cả người đè vào người cô, hơi thở mạnh mẽ phả vào mặt.

Một tiếng "Bịch" vang lên, túi bia cũng theo đó liền rơi xuống đất.

Ánh mắt Chu Kinh Trạch nặng nềnhìn cô, đồng tử càng lúc càng tối đen lại, tựa như nham thạch không thấy đáy, dục vọng đỏ rực trần trụi được phơi bày, giờ phút này trông anh giống như một con thú ngủ đông lâu ngày được thức tỉnh, tối tăm mà kìm nén.

Ánh mắt ấy, như muốn từ từ bóc tách cô ra rồi nuốt chửng.

"Anh muốn gì?" Hứa Tùy giương mắt lên, trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Từ "- gì?" ngay lập tức được nhấn chìm khi một âm tiết được phát ra. Một bóng đen bao phủ xuống dưới, bàn tay Chu Kinh Trạch bóp cằm cô, cúi người hôn xuống, đem âm thanh của cô nuốt trọn vào môi lưỡi.

Đầu lưỡi của anh như mang theo mùi vị của sắt, lạnh như băng, khiến cho miệng của Hứa Tùy cứng lại. Ngay sau đó là chiếm đoạt, bắt lấy, từng chỗ một, nơi nào cũng mãnh liệt bốc hỏa.

Bàn tay của Hứa Tùy bị siết chặt, áp lên tường, cô chỉ có thể rên lên một tiếng để biểu thị sự phản kháng của chính mình, vách tường lạnh lẽo, phía trước lại bị người đàn ông phía trước áp sát vào người, lồng ngực vừa rắn chắc vừa ấm áp. Nóng lạnh đan xen, cô cảm giác như hô hấp của bản thân sắp cạn, tựa như cá thiếu nước, toàn thân như muốn nổ tung.

Lồng ngực Hứa Tùy đập phập phồng kịch liệt, ngược lại càng thuận tiện cho Chu Kinh Trạch tiến gần về phía cô hơn. Anh dùng đầu gối tách ra chân cô ra, môi tiến lại gần tai của cô, đầu lưỡi quét vành tai, tinh tế miêu tả, lưu lại một mảng ẩm ướt.

Trong hành lang vẫn mờ tối, tiểu khu thường thường sẽ có người đi về nhà, dừng xe, màu đỏ từ đèn xe sáng lên xua đi màn u tối. Cũng có người dắt chó đi dạo vừa trở về nhà, âm thanh nói chuyện chợt vang vọng.

Hứa Tùy vẫn luôn sợ hãi sẽ có người trở lại đây, dây thần kinh trở nên căng thẳng, ngón chân siết chặt, một bên còn muốn né tránh cái hôn của Chu Kinh Trạch.

Có vẻ người đàn ông bất mãn vì cô hơi lộn xộn, ngón cái ấn xuống trán của cô, cắn một cái lên vành tai rồi nhẹ nhàng liếm nốt ruồi son nhỏ trên bề mặt.

Hứa Tùy "hừ" một tiếng, ngữ khí đứt quãng: "Anh…… Muốn giở trò lưu manh đùa giỡn thì tìm người khác đi."

Chu Kinh Trạch nghiêng đầu, một lần nữa hôn vào môi cô, thanh âm khàn khàn lại bá đạo: "Ông đây chỉ muốn giở trò lưu manh với em thôi."

Không chỉ đơn giản là hôn thôi mà anh còn bắt đầu thâm nhập, Hứa Tùy đắm chìm vào nụ hôn đến mức thiếu đi dưỡng khí mà không thể ngừng lại, mỗi vị trí mà anh hôn như có một luồng điện chạy qua, vô cùng ngứa ngáy.

Chu Kinh Trạch như là người nghiện, chỉ cần sơ suất liền rơi vào tay giặc.

Tay Hứa Tùy đặt trên vách tường, dùng sức siết chặt mặt tường, bóp đến mức đầu ngón tay trở nên đau rát, vôi trắng rơi xuống, đau đớn truyền đến khiến lý trí dần dần phục hồi.

Anh dùng sức hôn cực kỳ mạnh mẽ, nước bọt trao đổi liên tục, Hứa Tùy cắn một cái, máu ngay lập tức tản ra khắp khoang miệng, mang theo mùi máu tươi. Chu Kinh Trạch thấy đau liền buông ra, Hứa Tùy nhân lúc anh mất cảnh giác liền đẩy ra.

"Anh đừng tới đây." Hứa Tùy nhìn anh mở miệng, đồng thời duỗi tay ra lau môi một chút.

Hứa Tùy nhìn anh, ngữ khí chân thành: "Chúng ta đã chia tay lâu rồi, nhưng tôi vẫn hy vọng rằng anh có thể sống thật tốt."

Cô không phải loại người sau khi chia tay sẽ hy vọng đối phương sẽ có một cuộc sống không tốt, cho nên cô cũng quan tâm đến công việc làm phi cơ của anh, quan tâm đến tình hình hiện tại của anh, nhưng cũng không đi quá giới hạn được cho phép.

Chu Kinh Trạch tiến về phía trước một bước, nhiều năm như vậy, bay qua bốn châu đại dương bốn, qua nơi sa mạc hẻo lánh vậy mà anh ngày đêm vẫn nhớ mong mỗi người phụ nữ này.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, ôn tồn nói chuyện lại với anh, sau khi mối tình này kết thúc, đáy lòng lục phủ ngũ tạng đều như bị hút cạn dưỡng khí.

Cô giống như một người ngoài cuộc.

"Hứa Tùy, tôi đã đợi em nhiều năm đến như vậy." Đôi mắt Chu Kinh Trạch nhìn thẳng vào cô, ngữ khí nặng nề.

Hứa Tùy quay mặt qua chỗ khác, một giọt nước mắt rơi vào khe hở ngón tay giữa, cô không nhìn anh: "Tôi không muốn anh chờ tôi."

Ánh sáng tối tăm, Hứa Tùy lôi điện thoại ra, mở ứng dụng taxi, nói: "Anh uống say rồi, để tôi gọi xe đưa anh trở về."

Tới gần 12 giờ, ánh trăng khuất nửa sau đám mây, ánh sáng di động chiếu trên hai người họ, ở giữa họ giống như có một đường thẳng trung gian phân tách rõ ràng.

Một sống trong quá khứ, một sống ở hiện tại.

Chu Kinh Trạch nhìn Hứa Tùy, bỗng nhiên không rõ ngọn nguồn mà nhếch môi lên tự giễu: "Hóa ra lần đó là thật."

Thanh âm anh nói ra vô cùng nhỏ, Hứa Tùy không nghe được rõ, hỏi: "Cái gì?"

Chu Kinh Trạch lấy ra điếu thuốc cùng cái bật lửa, anh lấy một điếu thuốc ra từ hộp thuốc lá, cắn vào trong miệng, bật lửa kêu lên một tiếng "phật", anh đưa tay ra châm lửa.

Anh hạ tầm mắt xuống, bộ dạng không màng để tâm đến, mở miệng hỏi một câu, âm thanh vô cùng kỳ cục: "Hỏi em chuyện này."

"Chuyện gì?"

Chu Kinh Trạch hút một ngụm thuốc, nhả ra, nhìn chằm chằm vào người cô: "Thật không thể nào?"

Làn khói trắng xám len theo đầu ngón tay anh bay bổng lên phía trước, tầm mắt cô dần trở nên mơ hồ, Hứa Tùy nhìn về phía anh, Chu Kinh Trạch mặc chiếc áo khoác màu đen, một tay nhét vào túi quần, ngẩng cằm, tỏ vẻ kiêu ngạo, anh lớn lên trông rất tuấn tú, cũng là người đàn ông mà cô thích khi bé.

Anh đang nhìn cô.

Chờ cô trả lời.

Hứa Tùy gật đầu, Chu Kinh Trạch hiểu ý của cô, lui về phía sau một bước, cô thấy tia hy vọng trong đáy mắt anh như bị cắt đứt, sau đó lại tiếp tục trở nên thờ ơ lạnh lùng.

"Hiểu rồi."

Chu Kinh Trạch bỏ qua những lời nói này rồi rời khỏi. Gió nổi lên rất lớn, cổ áo anh bị thổi làm cho xộc xệch, anh tùy tiện giơ tay chỉnh lại cổ áo, lại bị thổi cong lên một lần nữa, đến lúc này thì anh hoàn toàn mặc kệ.

Di động rung lên mạnh mẽ, Chu Kinh Trạch lấy ra xem, một người bạn hỏi anh có đi uống rượu không? Anh gõ một chữ trả lời: 【Đi.】

Anh thuận tay bắt đại một chiếc xe taxi, xe dừng lại ở trước mặt anh, Chu Kinh Trạch nghiêng người ngồi vào vị trí, tiếng đóng cửa vang lên một cái "Cộp", ngăn cách sự ấm áp của ánh đèn bên ngoài cửa kính.

Xe chậm rãi đi về phía trước, khủy tay Chu Kinh Trạch chống ở cửa sổ xe bên cạnh, híp mắt hồi tưởng về một chút chuyện.

Ngày đầu sau khi chia tay, anh đã tìm Hứa Tùy với mong muốn có thể tái hợp lại, cuối cùng chỉ nhận lại hai từ "buồn nôn", tuổi trẻ tính tình kiêu ngạo, trước nay đến nay luôn là một kẻ coi trời bằng vung, khi lòng tự tôn bị người khác chà đạp liền tức giận bỏ đi.

Suốt một tuần ý chí tinh thần của Chu Kinh Trạch trở nên sa sút, cả người lúc nào cũng thơ thẩn, thời điểm đó đang là lúc vượt qua kỳ thi khảo thí, cuộc đời anh lần đầu tiên cảm thấy yếu kém đến như vậy, còn bị giáo viên nghiêm giọng phê bình.

"Em mà cứ thất thần như thế này thì ai còn dám ngồi trên máy bay của mình nữa!" Thầy giáo đem đống tài liệu ném thẳng ở trước mặt anh.

Chu Kinh Trạch không lên tiếng, cuối cùng cũng vượt qua được kỳ thi khảo thí vô cùng vất vả, sau khi trở về nhà và bình tĩnh lại, nghĩ lại lời Hứa Tùy vừa nói với anh là lời nói trong lúc đang tức giận.

Hắn chạy tới trường của Hứa Tùy tìm cô, Chu Kinh Trạch đứng ở dưới lầu ký túc xá nữ, hút liên tiếp vài điếu thuốc mới thấy có người đến.

Kết quả người đi xuống lại không phải Hứa Tùy.

"Nhất Nhất đâu? Chu Kinh Trạch hỏi.

"A ——" Hồ Thiến Tây nhìn anh một cái, ngữ khí thật cẩn thận. "Cô ấy đi Hong Kong du học rồi, học một năm trao đổi, cô ấy không nói với Cậu hay sao?"

Ai có thể nghĩ đến, chỉ một tuần, người đã biến mất – không một dấu vết. Rốt cuộc thì ai mới là người nhẫn tâm?

Hồ Thiến Tây nói Hứa Tùy thi xong thì ngay lập tức thu dọn đồ đạc, trở về Lê Anh, lúc sau là đi đến Hong Kong. Chu Kinh Trạch lẳng lặng đứng ở nơi đó, giống một pho tượng trầm mặc, trong tay kẹp thuốc lá, tàn thuốc rơi xuống đất, làm phỏng lòng bàn tay, lờ mờ đau rát.

Anh đã bắt đầu lên kế hoạch cho hai người về sau, Hứa Tùy lại tuyệt tình quyết định rời đi, dứt khoát hơn bất kỳ ai khác.

Cô đi trước.

Trong kỳ nghỉ hè vào tháng 8, Chu Kinh Trạch cố gắng tìm cách liên lạc với cô, vừa quay số vừa thấp thỏm lo lắng, hơn nữa còn có chút chờ mong, điện thoại ở đầu dây bên kia lại truyền đến giọng nữ vô cùng lạnh lùng: Rất tiếc, số máy quý khách vừa gọi hiện không tồn tại….

Hồ Thiến Tây nhất quyết không chịu đưa cho Chu Kinh Trạch phương thức để liên lạc với Hứa Tùy, anh cũng không còn biện pháp nào khác, cố gắng thử liên lạc với số điện thoại của bà Hứa Tùy.

Điện thoại đổ chuông, sau một hồi chờ đợi, cuối cùng một tiếng "cạch" vang lên, rốt cuộc cũng nhấc máy, đầu dây bên kia truyền đến câu nói "Xin chào.", không phải tông giọng của một cụ già như dự đoán, là giọng nói của một người phụ nữ trung niên.

Lưng của Chu Kinh Trạch ở đầu dây bên này tự giác dựng thẳng lên, nói chuyện vừa lễ phép vừa câu nệ:" Cháu chào dì, cháu tên là Chu Kinh Trạch, cháu tìm Hứa ——"

Anh còn chưa kịp nói hết câu, mẹ Hứa ở đầu dây bên kia đã cắt ngang lời anh, thanh âm nhẹ nhàng, cẩn trọng nói từng câu từng từ một: "Tiểu Chu đúng không, nghe nói là hai đứa đã chia tay nhau rồi có phải không. Nhất Nhất nó muốn đi Hong Kong, dì thật sự cầu xin con, con đừng tìm nó nữa. Lúc trước vì con mà nó đã từ bỏ cơ hội đi Hong Kong, về đến nhà cơm cũng không muốn ăn, hỏi ra mới biết là bởi vì chuyện yêu đương."

"Tiểu Chu à, đây có thể không phải là vấn đề lớn đối với một học sinh giỏi như con, nhưng chúng ta không thể để cho Nhất Nhất bị chậm trễ mãi như thế được, bậc làm cha làm mẹ, ai cũng muốn cho con cái của mình có thể thành công. Huống hồ, hai đứa còn nhỏ, tình cảm cũng có thể chỉ là nhất thời, nếu như vài năm sau vẫn còn thích nó thì hãy quay lại tìm nó, được không? Ít nhất là không phải thời điểm bây giờ."

Lời nói của mẹ Hứa Tùy cũng có lý, là một người mẹ đơn thân thì ai mà không muốn con cái của mình sẽ thành tài. Chu Kinh Trạch muốn phản bác nhưng cuối cùng lại không thể, anh rũ mắt xuống, giọng nói khàn khàn:

"Cảm ơn dì, đã quấy rầy dì rồi."

Về sau Chu Kinh Trạch lại tham gia đi công tác, thời điểm đó Chu Kinh Trạch như ở đỉnh cao của sự nghiệp, lên như diều gặp gió.

Anh bay đến khắp mọi nơi trên thế giới, cứ hạ cánh rồi cất cánh, thoạt nhìn có thể thấy được anh bận rộn đến mức không có thời gian để suy nghĩ đến bất cứ ai.

Nhưng duy nhất lần hạ cánh ấy, có lẽ hôm đó đã quá muộn, anh không kìm được cảm xúc của bản thân mình nữa, thật sự rất nhớ cô.

Chu Kinh Trạch chạy đi tìm Hứa Tùy.

Trên đường đi tìm cô, anh vẫn không ngừng suy nghĩ, lúc này trở về, hai người đều đã trưởng thành, đều có năng lực, ở mỗi lĩnh vực của nhau đều rất ưu tú, sự phản đối của cha mẹ chắc hẳn sẽ không trở thành vấn đề nữa.

Chỉ cần cô còn thích anh.

Anh dừng xe ở dưới lầu cô cách đó không xa, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, lập tức muốn mở chạy xuống xe. Khả người đi tới, tầm mắt anh liền trở nên trống trải, đi bên cạnh Hứa Tùy còn có một người đàn ông nữa.

Ngày hôm đó trời rất lạnh, còn có tuyết rơi, đọng lên hàng lông mi của Hứa Tùy, chóp mũi bị đông cứng đến đỏ ửng, người đàn ông đứng ở đối diện lập tức tháo khăn quàng cổ xuống, động tác nhẹ nhàng đeo vào cổ cho cô.

Hai người nhìn qua vô cùng thân thiết.

Chu Kinh Trạch chỉ nhìn ba giây, gương mặt trở nên vô cảm, dẫm vào chân ga, chạy vọt qua hai người họ, khiến cho vũng nước bùn bắn tóe lên người của đối phương.

Vào buổi tối ngày hôm đó, Chu Kinh Trạch cùng Thịnh Nam Châu nói về việc này, Thịnh Nam Châu là một người rất thẳng thắn và lạc quan, nghe xong liền khuyên bảo: "Người anh em, những gì mà mắt thấy chưa chắc là thật, đừng diễn giống như mấy bộ phim thần tượng nữa, nam chính đi tìm nữ chính, cuối cùng lại bắt gặp nữ chính ở cùng một người đàn ông khác, xong lại vì điều đó mà bỏ lỡ nhau. Người đàn ông kia không chừng lại chính là người thân của cô ấy. Đừng suy nghĩ nhiều."

Chu Kinh Trạch bán tín bán nghi, cuối cùng đem chuyện này đè ở đáy lòng.

Mong muốn tái hợp lại vừa xuất hiện liền bị dập tắt.

Mãi cho đến thời điểm hiện tại, trong lòng Chu Kinh Trạch như ôm được một tia hy vọng, hy vọng những gì anh nhìn thấy không phải sự thật. Nhưng hiện tại xem ra, người đàn ông mà mình gặp được lúc trước chính là bạn trai của Hứa Tùy.

Chu Kinh Trạch không thể biểu đạt rõ cảm giác của bản thân lúc này, giống như bị một con dao cùn cứa qua cứa lại, trong lòng trở nên trống rỗng.

Không phải anh tức giận vì Hứa Tùy đã từng có bạn trai, chỉ là anh không cam tâm.

Cửa sổ xe hạ xuống, cơn gió mang theo ẩm ướt tiến vào, một điếu thuốc đã cháy hết, anh hút một hơi dài rồi ném nó ra ngoài. Điếu thuốc rơi vào giữa không trung tạo thành tàn đốm đỏ mỏng manh, đáp xuống và sau đó liền biến mất trong không khí.

Không ai sẽ chờ đợi một ai mãi được cả.

Cô thật sự không thích anh.

Chương 63: Để xem anh có nhịn được hay khôn

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Vào buổi tối ngày hôm đó, sau khi Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch nói chuyện rõ ràng cùng nhau thì cuối cùng cũng có thể nhẹ nhõm thở dài một hơi. Chu Kinh Trạch là một người kiêu ngạo, chắc chắn sẽ không chủ động đi tìm cô một lần nữa.

Mỗi buổi tối sau khi tan làm, vừa đến nhà là Hứa Tùy lập tức đi gội đầu, điện thoại di động đặt trên bàn rung liên tục, hàng loạt thông báo được gửi đến.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Cô ngồi trên sofa, nghiêng đầu dùng khăn lông lau mái tóc ướt đẫm, thuận tay cầm điện thoại di động ở trên bàn lên đọc tin tức, trên thanh thông báo thỉnh thoảng lại hiện lên vài lời nhắc có bình luận mới.

Vẫn là câu hỏi về vấn đề của nhiều năm về trước, thắc mắc mà cô hằng mong chờ lời giải đáp —— khoảng thời gian yêu thầm ở lứa tuổi học trò, điều gì đã khiến cho bạn vui nhất?

Đến bây giờ mà vẫn còn nhiều người quan tâm, trả lời ở dưới bài viết của cô.

Ngón tay cái lướt dọc màn hình, đọc nhanh như gió từ trên xuống dưới.

1: Tôi có thể thấy hình ảnh của mình đâu đó trong đây, đến bây giờ thì bản thân đã kết hôn cùng người khác rồi, rất tốt. Hy vọng chủ nhân bài viết cũng có thể có tìm được hạnh phúc cho chính mình.

2: Hai người bây giờ vẫn còn liên hệ à?

3: Chị gái, bây giờ chị vẫn còn tình cảm với anh ấy sao?

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

……

Hứa Tùy nhìn chằm chằm vào vấn đề này nhìn ước chừng có ba phút, giọt nước theo hướng nghiêng liền từ từ chạy xuống cổ, cô cúi người, cầm khăn lên lau khô cổ.

Cuối cùng cô nhấn nút ẩn phần bình luận.

Câu trả lời nhanh chóng biến mất.

Buông di động ra, lâu khô tóc, bôi kem dưỡng da, xịt chút nước hoa, cuối cùng là thưởng thức một giấc ngủ ngon.

Buổi tối thứ tư, vào lúc 9 giờ Hứa Tùy mới kết thúc buổi giải phẫu, cô tháo đồng phục giải phẫu cùng với bộ bao tay ra ngoài, đi vào phòng khử trùng, treo chiếc áo blouse trắng lên giá làm phát ra âm thanh sột soạt.

Hứa Tùy không màng để ý đến, vặn vòi nước, rửa sạch sẽ tay mới thò vào lấy điện thoại di động ở trong túi ra, vừa lấy ra liền thấy được Lương Sảng đang gọi đến. Cô ấn phím trả lời, cười hỏi: "Bạn của tôi, có chuyện gì vậy?"

Đầu dây bên kia rơi vào trầm mặc, ngay sau đó truyền đến tiếng khóc nức nở được kìm nén đã lâu. Hứa Tùy mở cửa, nghe thấy cô ấy tiếng khóc thì nhíu mày, giọng điệu nhẹ nhàng: "Làm sao vậy, ai bắt nạt cậu?"

Lương Sảng vẫn không đáp, tiếp tục khóc.

Hứa Tùy tiếp tục kiên nhẫn hỏi cô ấy, một bên trấn an cô ấy một bên nhìn thời gian: "Cũng sắp đến giờ tớ tan làm rồi, đợi một lát tớ dẫn cậu đi ăn đồ Singapore, có được không?"

Có lẽ là do ngữ điệu của Hứa Tùy vô cùng nhẹ nhàng, Lương Sảng rốt cuộc cũng không nhịn được, ở đầu dây điện thoại bên kia òa khóc, to đến

mức khi nói chuyện còn mang theo giọng mũi, nhưng ngữ điệu lại vô cùng thô lỗ và gắt gỏng.

"Tớ hận tên khốn suốt ngày ra vẻ đó, Đàm Vệ anh ta dám lén tớ ra ngoài dây dưa!! Tên chết tiệt, buổi tối hôm trước còn nói yêu tớ, ngay ngày hôm sau.. liền nhảy lên giường của người đàn bà khác, tớ nhất định phải cho anh ta một bài học!"

"A?" Hứa Tùy kinh ngạc đáp, cô thay áo blouse trắng ra bên ngoài thành một chiếc áo khác. "Đừng khóc nữa, bây giờ cậu đang ở đâu? Tớ đến tìm cậu."

Lương Sảng sờ mũi một cái, âm thanh tủi thân: "Tớ đang ở gần chỗ hẹn hò của đôi nam nữ chết tiệt đó, hôm nay tớ tới là để bắt gian, tớ còn mang theo camera với công cụ phát sóng trực tiếp, Đàm Vệ không phải cũng là một ngôi sao nhỏ à, tớ sẽ làm cho anh ta sáng nhất đêm này, dạy cho anh ta cùng với nhân tình của mình một bài học nhớ đời, để cho bọn họ biết tớ không phải loại dễ chọc vào!"

Mí mắt Hứa Tùy giật giật, nói: "Cậu đừng quá kích động, bây giờ tớ sẽ đến tìm cậu ngay lập tức."

Hứa Tùy nhét điện thoại vào trong túi, giày đế bằng cũng không kịp đổi, nhanh chóng chạy ra khỏi bệnh viện, đi thẳng đến bãi đỗ xe. Hứa Tùy lái xe, một đường phóng thẳng ra bên ngoài.

Tính cách Lương Sảng bị kích động sẽ trở nên tức giận, Hứa Tùy lo lắng cô ấy tức giận sẽ làm ra chuyện gì không hay, vì thế nhấn mạnh chân ga chạy nhanh về vị trí mà cô ấy vừa nói đến.

Bên ngoài hành lang Kiều Quế Hội, Hứa Tùy đến gần đó, gọi điện thoại cho Lương Sảng thì không thấy ai trả lời, đành phải nhấn còi xe tìm người, phía xa liền nhìn thấy cô gái mặc áo gió hoa mai, đội mũ bát giác màu đen, cô ấy đứng ở đó không xa vẫy tay chào cô.

Hứa Tùy đậu xe xong, nhanh chóng rút chìa khóa đi tìm cô, khi đứng trước mặt Lương Sảng mới phát hiện ra hai mắt cô ấy đều trở nên sưng đỏ.

Hứa Tùy vội vàng tìm khăn giấy, Lương Sảng xua tay tỏ vẻ không cần, mở miệng nói đều là tiếng khản đặc: "Trong đây đều là người của Kiều Quế hội, không có thẻ chúng ta làm sao đi vào được?"

"Cậu thật sự muốn đi vào, nếu như gặp phải chuyện không vui thì sao?" Hứa Tùy dựa vào lý trí để nói.

"Tớ sắp tức chết rồi, tớ đối xử với anh ta tốt như vậy, muốn có một mối tình yêu đương bình lặng thôi mà cũng không thể sao, hai ngày trước tớ còn dùng tiền lương của mình để mua tặng cho anh ta một chiếc đồng hồ……" Lương Sảng vừa nói hốc mắt lại bắt đầu đỏ lên.

Hứa Tùy không thể chịu được khi nhìn Lương Sảng bị đối xử như vậy, vội lau nước mắt cho cô ấy, thanh âm dịu dàng mà nhỏ nhẹ: "Cậu đừng vội, tớ sẽ nghĩ cách cho cậu."

Phía sau bãi đỗ xe có một chiếc xe địa hình đi đến. Hôm nay Hứa Tùy mặc một chiếc áo caro màu đen trắng, quần jean lưng cao và đi thêm đôi boots. Cô dừng lại thầm nghĩ ngợi một chút, cô có bị cận nhẹ, lấy mắt kính từ trong túi xách ra đeo vào, đem nút thắt trên áo khoác cài vào cho chỉnh tề, búi tóc thấp xuống, dùng khăn tay lau sạch vết son, từng bước chuẩn bị, giả thành một người phụ nữ vừa mới tan tầm đi về.

Lương Sảng thấy Hứa Tùy từ bãi đỗ xe đi đến, sắc mặt cô vô cùng bình tĩnh, vừa đi vừa nói chuyện với một người đàn ông trung niên, không biết là hai người họ đang nói về chủ đề gì nhưng cuối cùng cô ấy cũng hướng về phía họ gật đầu nở một nụ cười.

Năm phút sau, Hứa Tùy phản hồi, cô mở miệng: "Có thể, lát nữa chúng ta có thể cùng anh ta đi vào bên trong, anh ta có thẻ, sẽ giúp chúng ta đi vào thang máy."

"Lát nữa khi đi vào, cậu giấu camera của mình cho cẩn thận, nhất định không được xúc động, bằng không người bất lợi sẽ là cậu."

"Ừ ừ." Lương Sảng gật đầu như đảo tỏi, hỏi: "Nhưng mà Tùy Tùy, cậu làm như thế nào để khiến anh ta chịu giúp chúng ta đi vào vậy?"

Hứa Tùy có vẻ không quen với kiểu tóc buộc thấp như vậy, cô cúi đầu nghịch ngợm một chút: "Người đàn ông kia vừa nhìn là biết đã có một đứa con trai, đánh vào tâm lý chung của các bậc phụ huynh, tớ nói với anh ta là trong nhà có một thằng em trai, tính tình rất nghịch ngợm, không đi học mà suốt ngày chỉ biết đi giao du với mấy người phục vụ ở trong này, bố mẹ cũng vì thế mà sinh bệnh, tôi tới đây để khuyên nó trở về."

Lương Sảng nắm lấy cánh tay của cô, đôi mắt lại bắt đầu đỏ: "Hu hu hu, cậu thông minh quá đi à."

"Được rồi, lau nước mắt của cậu đi, chúng ta cùng nhau vào." Hứa Tùy vỗ vỗ cánh tay cô ấy.

Người đàn ông vận bộ tây trang màu lam, đi cùng với anh ta là trợ lý, anh ta giúp cô và Lương Sảng đi vào Kiều Quế hội, hai người thuận lợi vào trong thang máy, tiến vào căn phòng số 2070.

Ngoài hành lang, căn phòng không đóng cửa kín truyền ra âm thanh tán tỉnh giữa người đàn ông và người phụ nữ, cách vách phòng bên cạnh là âm thanh chơi trò xúc xắc, đan xen là những cuộc trò chuyện vui vẻ, âm thanh hỗn loạn, kèm theo đó là say mê và thích thú.

Lương Sảng đứng ở cửa, nắm chặt tay thành quyền, đầu ngón tay khẽ run lên.

"Tùy Tùy, lát nữa tớ sẽ phụ trách giữ chân đôi nam nữ kia lại, chụp ảnh xong thì chúng ta đi." Lương Sảng nói.

Trên đời này, có rất nhiều chuyện không thể tính trước được, bản thân nghĩ là một chuyện, thực hiện được hay không lại là một chuyện khác. Ngay khi Lương Sảng đẩy cửa đi vào, nhìn cảnh tượng trước mắt khiến lý trí cô ấy hoàn toàn biến mất, cái gì mà kế hoạch, cái gì mà đợi thời cơ đến rồi hành động, tất cả đều vứt hết sang một bên.

Cửa vừa mở ra, bản nhạc không ai hát trong phòng Vip xa hoa lại vô tình biến thành nhạc bản nền cho bọn họ, Đàm Vệ cởi trần nửa thân trên, áo bị ném xuống đất, hai người ở trên sô pha giằng co một trận, người phụ

nữ kia ướm chừng 40 tuổi, Đàm Vệ nhắm hai mắt, ra sức biểu diễn kỹ thuật của mình, miệng còn kêu lên hai tiếng "Bảo bối".

Lương Sảng tức giận đến mức sôi sục khí huyết, nào còn tâm trí để chụp ảnh, tiến lên hất cái ly trên bàn, cầm bình hoa chỗ góc tường hướng về phía họ tạt nước, vừa ném vừa mắng:

"Cái loại chết tiệt, tôi sẽ tống hai người vào chuồng lợn, Đàm Vệ, tên hèn hạ này, anh không thấy có lỗi với tôi chút nào hay sao?"

Hứa Tùy đứng bên cạnh, lấy điện thoại di động ra, lặng lẽ di chuyển camera chụp vài tấm.

Người phụ nữ vội vàng mặc quần áo vào người, Đàm Vệ vội kéo quần lên, thần sắc hoảng loạn muốn đi giải thích, nhưng Lương Sảng lại không ngừng ném đồ vật về phía anh ta, anh ta vừa tránh vừa nói: "Sảng Sảng, không phải như em nghĩ……"

"Đừng gọi tên tôi, anh làm tôi cảm thấy ghê tởm. Nếu không phải như vậy thì là như thế nào, mấy người đang ở đây chụp ảnh nghệ thuật khỏa thân?"

Mới đầu Đàm Vệ còn nhẫn nhịn, cho đến khi Lương Sảng bay đến cùng với gạt tàn thuốc trên tay, đập vào trán khiến cho trán anh ta lộ ra một vệt máu, máu tươi chảy xuống, anh ta không nhịn nữa, nắm lấy cánh tay của Lương Sảng, đáy mắt sắc bén lẫn phẫn nộ:

"Cô làm gì thì cũng phải có giới hạn, cô nghĩ tôi không đánh phụ nữ bao giờ có phải không?"

Đàm Vệ giơ tay lên, vẻ mặt lạnh nhạt, Lương Sảng bị dọa cho hoảng sợ liền né tránh. Một âm thanh lãnh đạm lại quyền lực vang lên: "Buông cô ấy ra."

Hứa Tùy đứng ở cách đó không xa, trong tay cầm điện thoại di động, giơ trước mặt anh ta quơ quơ, ngón cái đè lại màn hình: "Những chuyện sai trái mà anh làm đều được ghi lại, bây giờ còn muốn động tay động chân

với Lương Sảng, tôi không ngại đem đống ảnh chụp đi đóng gói rồi gửi cho bên truyền thông đâu, rồi thì diễn đàn với công ty của anh cũng sẽ có một bản."

Đánh người phải đánh bảy tấc, ném đá vào người khác cũng phải tự tin mà ném.

Biểu cảm trên mặt Đàm Vệ lập tức thay đổi, vội vàng buông tay ra, vẻ mặt lấy lòng: "Chị Hứa Tùy, thực ra ban đầu người tôi có tình cảm là cô……"

Hứa Tùy tập trung nghe, không ngờ có một lực từ phía sau đẩy cô về phía trước, Hứa Tùy không kịp phản ứng lại liền ngã thẳng về phía trước, di động bay ra ngoài.

"Cô muốn uy hiếp chồng của tôi? Không có cửa……" Người phụ nữ mắng.

Cô ta lập tức chạy lên, xóa vội mấy tấm ảnh chụp trong điện thoại, động tác liền mạch dứt khoát.

"Sao cô dám đẩy bạn của tôi!"

Lương Sảng lập tức bùng nổ, tiến lên nắm tóc của người phụ nữ kia, hai người nhào vào đánh nhau. Phụ nữ mà đánh nhau, so với đàn ông còn chiến hơn hẳn.

Lương Sảng một tay túm tóc người phụ nữ, một tay giật lông mi giả của cô ta ra, khiến cô ta đau đến mức khiến phải hét lên, Hứa Tùy vô tình bị đống đồ dưới chân ngáng đường, lảo đảo lại ngã xuống bàn trà, khuỷu tay đập sang phía bên cạnh, gốm sứ rơi xuống dưới đất tạo nên âm thanh đổ vỡ.

Đàm vệ nhìn ống đựng bút làm từ gốm Thanh Hoa đổ nát dưới đất, toàn bộ đầu hỏng mất, nhìn về phía hai người phụ nữ đang đánh nhau quát lên: "Cô đẩy cô ta để làm gì, đồ để biếu đạo diễn vỡ mất rồi."

Đây là đồ anh ta phải nịnh phú bà mãi mới có thể mua được, là đồ cổ thời Minh triều, anh ta tính dùng nó để lấy lòng đạo diễn, mong đạo diễn cho anh nhiều đất diễn hơn nữa, bây giờ thì tốt rồi, chỉ còn lại đống đổ nát.

"Là cô làm, cô bồi thường đi." Người phụ nữ chỉ vào Hứa Tùy nói.

Trong hoàn cảnh náo loạn như một nồi cháo heo, Hứa Tùy chỉ cảm thấy đau đầu, cô cảm giác cánh tay bị đập sắp bị bầm tím, đỡ tay của mình lên, cô nhặt chiếc điện thoại nằm dưới mặt đất, dự tính gọi điện báo cảnh sát.

Di động vừa reo lên một hồi chuông, bên ngoài đã kêu "Rầm" lên một tiếng, cửa bị mở ra, vài cảnh sát đi vào: "Không được nhúc nhích, chúng tôi mới vừa nhận được một cuộc điện thoại, nói nơi này có người tiến hành giao dịch mua dâm tập thể, mong tất cả phối hợp điều tra."

Được rồi, không cần gọi điện báo cảnh sát, trùng hợp liền đụng phải phiền toái.

Hứa Tùy bị bọn họ mời ra ngoài, cảnh sát sắp xếp mỗi người một gian phòng khác nhau để kiểm tra, đưa tất cả những người khả nghi về để khai báo. Thành Vưu mới vừa mới đi WC ra, huýt sáo, liếc mắt một cái liến bắt gặp Hứa Tùy đang đứng ở trong khúc ngoặt ở cầu thang, bên cạnh còn có một số người khác.

Thành Vưu chụp lại hình ảnh của cô, nghiêng người trốn vào đằng sau một cái cột, gửi cho Chu Kinh Trạch một tin nhắn. Anh ta rốt cuộc cũng có thể tinh mắt báo được một tin tức hữu ích, tiếp theo đó là nhấn nút gửi.

【 Anh lớn, anh đoán xem tôi đã nhìn thấy ai? 】

Chu Kinh Trạch vừa tắm rửa xong, đang đứng trong nhà, anh mở ra một chai rượu, nhìn điện thoại di động, đáp: 【 Thấy ai thì cũng không liên quan đến tôi.】

Thành Vưu nhìn hồi âm, nghĩ thầm anh đang giả bộ, để xem lát nữa anh còn có thể làm ngơ tiếp hay không. Do đó anh ta cũng không vội nói tiếp,

nhanh chóng gửi bức ảnh chụp Hứa Tùy qua cho anh.

Quả nhiên, không quá ba giây, Chu Kinh Trạch ngay lập tức gọi điện thoại đến, Thành Vưu nhấn nút, nghe được âm thanh anh đang mặc quần áo ở bên kia, kèm theo đó là âm thanh đi tìm chìa khóa, rút ngắn câu hỏi chỉ còn ba chữ:

"Cô ở đâu?"

Thành Vưu kể chuyện bên này cho anh nghe.

Ở cục Cảnh Sát, nhóm người Hứa Tùy đang ghi chép, nội dung liên quan đến chuyện đánh nhau của họ, bởi vì cũng không phải ẩu đả quá lớn nên họ lựa chọn giải quyết riêng với nhau.

Hứa Tùy cần gọi người quen đến đây để ký tên nộp tiền bảo lãnh, nhưng cô lại chỉ có một mình, xung quanh cũng không có quá nhiều bạn bè, cho dù có, cũng không ở Bắc Kinh.

Hứa Tùy cầm điện thoại di động trên tay, nhìn thông tin ở phía trên rồi lại do dự một lúc, cuối cùng ấn mở danh thiếp của Lý Dương. Ngón cái ấn xuống đi, thời điểm chuẩn bị nhấn gọi, một giọng nói vang lên ngắt ngang hành động của cô, đồng thời, một bóng đen cũng xuất hiện.

Cô nghiêng đầu qua xem, thấy Chu Kinh Trạch đang mặc một chiếc áo khoác màu đen, áo khoác mở hờ, gió lạnh thấu xương từ bên ngoài tiến vào, gật đầu với cảnh sát. Đội trưởng cầm bình giữ ấm đi đến, thấy Chu Kinh Trạch sắc mặt liền trở nên vui vẻ:

"Tiểu Chu, không ngờ hôm nay cậu lại đi đến đây."

Chu Kinh Trạch lễ phép gật đầu, cúi đầu cười, âm thanh âm trầm vang lên: "Chỉ là, tới đây để đón người."

Anh cầm tờ giấy cùng cây bút nước màu xanh, lạnh lùng ký trên tờ giấy. Đội trưởng buông bình giữ ấm xuống, cùng anh bắt tay trò chuyện với nhau, hai người ngồi xuống hàn huyên về tình hình gần đây một chút.

Hứa Tùy trở nên ngây ngốc trong giây lát, Chu Kinh Trạch sao lại xuất hiện ở đây, làm sao mà anh biết được, những chuyện này biến thành câu hỏi cứ quanh quẩn mãi trong đầu của cô.

Sau khi ký xong, Chu Kinh Trạch vừa muốn dẫn người đi liền bị người phụ nữ kia hô lên, ngữ khí cay nghiệt: "Như vậy đã đi rồi? Cô đã làm vỡ ống đựng bút làm bằng gốm sứ Thanh Hoa mà còn không chịu bồi thường sao?"

"Đúng vậy, chị Hứa Tùy, có máy quay lại." Đàm Vệ cũng ngăn cô lại, không cho đi.

Lương Sảng tức giận đến mức dậm chân, chỉ vào bọn họ: "Tôi bồi thường! Các người thật sự rất bỉ ổi, anh cứ đợi đó."

Đàm Vệ rụt người lại muốn từ bỏ, người phụ nữ kia thấy thế liền tiến lên, làm điểm dựa cho tiểu bạch kiểm: "Yên tâm, tôi có tiền, tôi sẽ tạo mối quan hệ cho anh."

"Vậy thì tôi chỉ trả một phần thôi, anh rốt cuộc đã moi bao nhiêu tiền từ người đàn bà này rồi." Lương Sảng cắn chặt hàm răng nói.

Đàm Vệ nghe xong gật đầu, dù sao anh ta trong hoàn cảnh này rồi, rất thiếu thốn tiền bạc, có thêm được đồng nào là đỡ đồng đó rồi.

Lương Sảng lấy điện thoại di động ra, cảm thấy được đáy mắt trở nên chua xót, vì vậy hung hăng xoa nhẹ đi một chút. Cô đang định chuyển khoản cho Đàm Vệ xong thì sẽ xử lý mụ đàn bà này nhưng cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh vô cùng xấu hổ, gần đây cô mới đổi xe, cô phát hiện ở trong tài khoản cũng không còn bao nhiêu tiền.

Hứa Tùy nhìn sắc mặt cô ấy có vẻ không được tốt, đi đến, từ từ tiến lại gần cô, chỉ còn cách một chút.

Chu Kinh Trạch cúi đầu cầm điện thoại di động, đẩy cửa đi ra ngoài, một đợt gió lạnh kéo đến, phía sau lưng anh là bóng người cao ngất, không biết là đang gọi điện thoại cho ai.

Lương Sảng chưa kịp nói ra khó khăn của mình, Chu Kinh Trạch đã đẩy cửa tiến vào, đưa mắt nhìn thẳng vào Đàm Vệ, ngữ khí nhàn hạ: "Tổng cộng hết bao nhiêu tiền, tôi thay cô trả."

……

Buổi tối gần 12 giờ đêm, Chu Kinh Trạch lái xe đưa hai người về nhà. Bình thường Lương Sảng rất ít khi thấy Chu Kinh Trạch ra mặt thay người khác, nhưng lần này anh lại ra tay giúp đỡ mình khiến cô ấy vô cùng cảm kích.

"Ừm… Đêm nay cảm ơn anh, anh lưu lại số tài khoản của anh cho tôi đi, cuối tuần tôi sẽ trả tiền lại cho anh." Lương Sáng ấp a, ấp úng nói.

Phía trước bắt đầu rẽ ngang, Chu Kinh Trạch xoay tay lái, thanh âm mang theo ý cười: "Đừng khách sáo, cô và Hứa Tùy là bạn của nhau mà."

Ngay sau khi cuộc trò chuyện chuyển đề tài, Chu Kinh Trạch mới chậm rì rì bổ sung thêm: "Em mới là người nợ tôi, không phải cô ấy."

"……." Hứa Tùy.

Lương Sảng phải xuống xe ở phía trước, người vừa đi, bên trong xe liền trở nên im lặng, bởi vì ồn ào của buổi tối ngày hôm nay khiến Hứa Tùy vô cùng cùng mệt mỏi, tựa đầu vào cửa xe thiếp một lúc, có lẽ do tiếng mở cửa xe hơi ồn khiến cô vừa thiếp đi liền tỉnh dậy.

Đến khi phát hiện ra thì đã thấy mình đang nằm ngủ trên xe, Hứa Tùy nhẹ liếc mắt, cổ họng trong vắt: "Tôi đã ngủ bao lâu rồi?"

Chu Kinh Trạch ngồi ở vị trí ghế lái, nghiêng người lấy từ trong túi ra một viên kẹo, đặt vào lòng bàn tay hai viên, ngửa lên: "Được một lúc."

Hứa Tùy cúi đầu, mái tóc trên trán theo đó xõa xuống, nói: "Đêm nay cảm ơn anh, lần này coi như tôi nợ anh một ân tình."

Chu Kinh Trạch mở giấy gói kẹo, bỏ viên kẹo bạc hà vào miệng, đè thấp âm thanh: "Ưm, em nhớ ra rồi."

Sau khi Hứa Tùy đi, Chu Kinh Trạch ngồi trong xe rút ra một điếu thuốc, ngọn lửa trên đầu ngón tay vụt tắt. Tong màn đêm tối lại càng hiện ra rõ hơn, cửa sổ xe hạ xuống một nửa, anh nhìn thấy ánh đèn màu vàng ấm áp "phật" một tiếng hiện lên.

Tàn thuốc sắp cháy hết bị anh ném xuống nền đất ướt, lúc này anh mới lái xe bỏ đi.

Về đến nhà, Chu Kinh Trạch ném chìa khóa ở cửa ra vào rồi dựa lưng vào ghế sofa, anh nhắm mắt lại một chút, vừa định uống rượu nhưng chưa uống thì chuông cửa đã vang lên.

Mở cửa ra nhìn, là Thịnh Nam Châu.

Anh ta mang hai bình rượu đến đây, vừa thấy rượu trên bàn trà liền nói: "Đây có được gọi là tâm linh tương thông không, bạn thân."

Chu Kinh Trạch ném lon bia, tự mình mở một lon, im lặng uống cạn, Thịnh Nam Châu cũng không nói lời nào, cùng anh uống rượu.

"À mà, bạn thân, vừa rồi sao cậu lại hỏi vay tiền tôi."

"Cậu là một phú nhị đại siêu cấp giàu, không phải có nhiều tiền lắm hay sao? Còn đến lượt mượn tiền tôi. Hơn nữa, tiền lương sau mỗi chuyến bay nước ngoài của cậu đâu?"

Thấy Chu Kinh Trạch không đáp, Thịnh Nam Châu liền biết được anh đang có chuyện muốn giấu, cũng không ép hỏi nữa, đổi sang hỏi chủ đề khác: "Không phải cậu còn có quỹ đen mà mẹ còn để lại sao, số tiền kia đủ để cậu ăn hết hai đời, cũng hết rồi?"

"Suyt." Chu Kinh Trạch khó chịu vì bị làm phiền, anh uống một ngụm bia, cười đến dại. "Là do ông ngoại tôi, ông nói nếu không tìm được bạn gái thì sẽ không đưa cho tôi."

“Chà, vẫn là ông ngoại cậu cao tay.” Thịnh Nam Châu giơ ngón tay cái lên.

Trịnh Nam Châu là một người không nhận được câu trả lời là không nhịn được, cho nên tiếp tục hỏi: “Vậy cậu vay tiền làm gì?”

“……..” Chu Kinh Trạch.

Trịnh Nam Châu đá anh một cái, không ngừng kiên trì hỏi: “Này, trả lời đi.”

Chu Kinh Trạch bóp lon bia làm đôi, uể oải đáp: “Hứa Tùy với bạn cô ấy gặp chuyện, tôi giúp cô ấy giải quyết.”

Bầu không khí liền ngưng trọng, Thịnh Nam Châu từ ghế sofa nhảy dựng người lên, bóp cổ anh, nổi trận lôi đình: “Vậy cho nên, cậu, con mẹ nó lấy tiền của anh em để đi bao gái!”

Chương 64: Đúng vậy, là tôi đang theo đuổi em

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Buổi tối, sau khi tắm rửa xong Hứa Tùy ngồi ở mép giường, cô cầm điện thoại di động lên tìm WeChat của Chu Kinh Trạch, nhắn: 【Tôi nợ anh một ân tình, anh có thể đưa ra yêu cầu, chỉ cần làm được tôi nhất định sẽ thực hiện.】

Không lâu sau, màn hình điện thoại sáng lên, Hứa Tùy nghĩ có lẽ anh cũng đã suy nghĩ kỹ rồi, thời điểm bấm vào xem có thể tưởng tượng ra ngữ điệu khụt khịt của anh trên màn hình điện thoại.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

【Chưa nghĩ ra, không cần vội.】

Anh không vội, nhưng tôi thì có. Hứa Tùy nhìn chằm chằm khung trò chuyện, chửi thầm. Cô không muốn mắc nợ Chu Kinh Trạch, cũng không muốn giữa hai người có một mối quan hệ không rõ ràng.

Cuối tuần, Lương Sảng kêu Hứa Tùy ra ngoài uống rượu. Hứa Tùy nghĩ gần đây cô ấy đang gặp phải chuyện phiền lòng, suy nghĩ một chút liền đồng ý đi ra. Bởi vì cô còn phải ở nhà xem xét lại hồ sơ bệnh án cho nên xuất phát hơi muộn một chút, đến khi cô đẩy cánh cửa quán Pub ra, Lương Sảng đã ngồi ở chỗ kia uống rượu từ trước.

Từ sau khi Lương Sảng thất tình, cô ấy thường xuyên cùng Lý Dương nhốt mình ở quán bar, quán pub, ánh đèn hồng đỏ thi thoảng phủ khắp quầy bar bên cạnh, Lương Sảng nhìn cô vẫy vẫy tay, sắc mặt xem ra vẫn còn ổn.

“Haizz, sinh nhật thật là nhàm chán.” Lương Sảng gắp một hạt đậu phộng từ dĩa sứ ném vào trong miệng: “Haizz, tớ đối với tình yêu đã không còn chút hy vọng nào hết.

Hứa Tùy lấy miếng chanh bỏ vào ly rượu, quơ quơ, sợ cô ấy đau lòng, dứt khoát chuyển sang đề tài khác: "Sảng Sảng, phim điện ảnh lần trước mở ra một cuộc họp báo, Lý Dương đưa cho tớ hai tấm vé, cậu có muốn đi cùng tớ không?"

Sau lần bị phản bội trước, tuy rằng Lương Sảng ngoài mặt hi hi ha ha, làm bộ như không có chuyện gì nhưng Hứa Tùy cảm giác thật ra chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến cô ấy.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tâm trạng của cô ấy không tốt, Hứa Tùy muốn chiều theo ý cô, bởi cô uống rượu nhiều một chút mà có thể dời sự chú ý của cô đi thì cũng tốt.

Lương Sảng nhẹ nhàng liếc mắt một cái: "Điện ảnh Italy sao? Nhưng tớ nghe không hiểu bọn họ nói chuyện gì."

"Có phụ đề ở phía dưới mà, hơn nữa bộ phim này đang được chiếu ở Trung Quốc, có vẻ như còn mời cả diễn viên lồng tiếng." Hứa Tùy uống một ngụm Cocktail.

"Đi chứ," Lương Sảng gật đầu, cô ấy cũng có một thắc mắc muốn hỏi Hứa Tùy. "Nhưng mà sao cậu lại thích xem phim điện ảnh Italy, tớ tưởng cậu không thích thể loại này."

Hứa Tùy dùng khuỷu tay chống đầu, bởi vì uống một chút rượu nên khuôn mặt đã bắt đầu trở nên đỏ ửng, cô suy nghĩ một chút: "Không phải lúc trước tớ đi trao đổi một năm ở Hong Kong à? Vô tình có quen được một vị giáo sư, gọi là professor Bách. Người ta là giáo viên dạy tiếng Ý ở trường tớ, có lẽ là do bị vị giáo sư đó ảnh hưởng nên tớ dần thích xem phim điện ảnh Italy."

"Wow, là ai cơ chứ, tận giáo sư! Vì sao cậu không nỗ lực phát triển thành tình cảnh thầy trò." Lương Sảng nháy mắt liền trở nên kích động.

Hứa Tùy chống khủy tay lên gác cằm, cười nói: "Rất khó, chúng tớ đã không liên hệ từ rất lâu rồi."

“Tớ đi vào WC trước.” Hứa Tùy đem toàn bộ rượu ly uống một hơi cạn sạch.

Tuy nói rượu Cocktail có nồng độ tương đối thấp, nhưng không biết có phải do Hứa Tùy không ăn cơm hay không mà vừa uống hai ly đã xảy ra vấn đề, lúc này không chỉ có dạ dày hơi khó chịu mà đầu còn trở nên choáng váng.

Hứa Tùy dùng cánh tay đỡ tường, hướng về phía trước, kết quả lại không cẩn thận, trên đường đi đến nhà WC lại đụng ngã một người đàn ông trung niên.

Cô ngay lập tức nhẹ giọng xin lỗi, người đàn ông trung niên uống đến say khướt, muốn chửi ầm lên, trợn ngược mắt lên nhìn cô, vừa thấy được phía trước là một người phụ nữ có làm da trắng nõn, đôi mắt ngấn lệ thì sắc mặt liền thay đổi, đưa tay lên dò xét:

“Không sao cả, chỉ cần bồi tôi uống hai ly, mọi chuyện sẽ được xí xóa.”

Hứa Tùy theo bản năng né tránh, mặt không đổi sắc lừa người đàn ông trung niên: “Anh cứ thử xem, tôi là bác sĩ khoa chỉnh hình, không chỉ có thể nối xương mà còn có thể tháo xương của anh ra.”

Người đàn ông trung niên vừa nghe liền giận tím mặt, bàn tay giơ lên cao, phẫn nộ nói: “Con điên này, vậy thì chuyện mày va đập vào người khác tính như thế nào!”

Người đàn ông trung niên lúc này cũng không thèm giả vờ nữa, vô cùng bỉ ổi mà đưa tay ngáng đường Hứa Tùy không cho cô đi, thời điểm người đàn ông chuẩn bị hạ cái tát xuống, từ đâu xuất hiện một người chặn đứng cổ tay của hắn.

Đối phương mặc đồng phục chế biến của quán bar, đi theo phía sau là một người phục vụ, anh ta đẩy mắt kính lên một chút: “Quý khách, xin chào, tôi là quản lý ở đây, ngài trước mắt nguôi giận đã, đây là bạn của tôi, ngài là một bậc đại nhân, ai lại đi chấp tiểu nhân bao giờ ——”

“Cậu nghĩ nói một câu thì tôi liền bỏ qua?” Người đàn ông trung niên trừng mắt, liếc nhìn anh ta.

“Toàn bộ chi phí đêm nay của ngài đều được miễn, cộng thêm một thẻ thành viên quán, ngài nghĩ như thế nào?” Quản lý nói.

Người sống theo bản tính chính là như vậy, thấy một chút lợi trước mắt liền lộ ra bản chất ngay lập tức, người đàn ông trung niên ngừng quấy rầy cô, nhỏ giọng mà lẩm bẩm nói: “Thế này cũng không tệ.”

Cứ như vậy, Hứa Tùy được người phục vụ đứng phía sau quản lý đưa về quầy bar, còn anh ta thì phụ trách giải quyết tốt hậu quả.

Lương Sảng đang ở kia buồn chán uống rượu, Hứa Tùy lấy một tờ khăn giấy ra lau tay, kể cho cô ấy nghe chuyện vừa gặp lúc nãy.

“Quản lý quán bar để ý cậu?” Lương Sảng trừng lớn mắt. “Nếu không thì tại sao lại vô duyên vô cớ giúp đỡ cậu.”

“Quản lý chưa bao giờ gặp tớ.” Hứa Tùy nói.

“Thì không phải là để ý đến cậu à?” Lương Sảng đầu óc lâng lâng.

Hứa Tùy: “……”

Cô ôm lấy đầu của Lương Sảng, dùng tăm xỉa răng xiên một miếng dưa hấu đưa đến: “Ăn chút dưa hấu để bổ trí não nào.”

Lương Sảng bị chọc cho cười, làm bộ muốn đánh cô. Hứa Tùy nghiêng người trốn, thiếu chút nữa ngã xuống cái ghế cao nhỏ.

Hai cô trò chuyện trên trời dưới đất, trong chốc lát có một vị quản lý đi đến đưa nước uống cho họ.

“Cô Hứa, đây là đồ không mất phí mà quán bar dành riêng cho cô.” Quản lý hạ khay đồ uống xuống, đưa đồ ăn đến trước mặt cô, ngược lại hướng về phía Lương Sảng mỉm cười. “Cô Lương, đây là Lục Tiên Tung.”

“Tôi cũng có?” Lương Sảng mở to hai mắt.

“Đúng vậy, chúc hai người có một đêm vui vẻ.” Quản lý hơi cúi người hướng về phía họ.

“À, có thể hỏi là ai đưa không?” Hứa Tùy gọi anh ta lại.

“Là một người bạn của ông chủ, vị khách kia nói tôi hãy phục vụ Cô Hứa đây thật tốt.” Quản lý nở một nụ cười tươi kiểu mẫu ở trên mặt. “Xin lỗi, tôi chỉ có thể tiết lộ như vậy.”

Nói xong, quản lý của quán bar hướng về phía các cô lễ phép lễ phép bước đi.

Lương Sảng vẻ mặt nghi hoặc, hoá ra ở quán bar cũng có thể gặp được chuyện tốt như vậy.

Hứa Tùy càng lúc càng không thể hiểu được, trong nháy mắt rượu của cô đã được âm thầm đổi lại thành một ly sữa bò ấm áp, bên cạnh còn có hai miếng bánh sừng bò.

Cô đang muốn dời đi cái ly đi, đột nhiên lại phát hiện trên khay có thả một tờ giấy nhỏ: Lót dạ, về nhà sớm một chút.

Lương Sảng nghiêng người qua xem, vẻ mặt kinh ngạc: “Khiếp, cầm lấy, lần này không phải đầu óc tớ có vấn đề rồi đấy nhé, là ai theo đuổi cậu, còn thân mật như vậy!”

Tuyệt, ở trong quán bar còn có thể làm bánh mì với sữa bò đưa đến, Lương Sảng đúng là phục sát đất.

Hứa Tùy sững sờ, nhìn chằm chằm tờ giấy, chữ viết trên mặt giấy rất lạnh lùng, mũi nhọn rõ ràng, rồng bay phượng múa, biểu lộ ý vị vô cùng kiêu ngạo.

Trong lòng cô thật ra cũng đã lờ mờ đoán ra được là ai.

Hứa Tùy lấy ra điện thoại di động ra gửi cho Chu Kinh Trạch một tin nhắn: 【 Anh cũng ở quán bar 12 giờ đêm? 】

Không bao lâu, màn hình sáng lên, Chu Kinh Trạch trả lời ngắn gọn một từ: 【 Không. 】

Anh phủ nhận, nhưng Chu Kinh Trạch càng phủ nhận thì Hứa Tùy càng cảm thấy là anh.

Sau khi gặp lại, so sánh Chu Kinh Trạch hiện tại với quá khứ, thật sự rất khác nhau, anh bình tĩnh tiếp cận cô, tán tỉnh cô, cho cô một vài ám hiệu, cũng chủ động quan tâm cô, giúp đỡ cô hết lần này đến lần khác.

Nhưng anh ấy không bao giờ nói bất cứ điều gì ra ngoài.

Hứa Tùy không muốn cùng anh dây dưa như vậy, muốn hỏi rõ anh nghĩ như thế nào, trong lòng anh đang có chủ ý gì.

Cô nhảy xuống ghế, vừa cầm điện thoại di động vừa đi lên tầng số hai, tập trung đi đến hàng ghế dài đông người ngồi.

Hứa Tùy ở dưới cầu thang gửi tin nhắn: 【 Có thật không? Có phải hôm nay anh đã giúp tôi xử lý tranh cãi ở quán bar, hơn nữa còn cho người đưa đồ ăn đến. 】

Cô đi thẳng lên lầu hai, ánh đèn càng trở nên mờ ảo, hồng rồi đến tím luân phiên nhau nhấp nháy, tất cả sự ấm áp hay những lời tán tỉnh đều được phản chiếu qua gương của ly rượu.

Bỗng nhiên, có một người vội vàng đi qua. "Bộp" một tiếng, đối phương rơi mất một cái bóp da màu đen, nhưng người ấy lại không hề để ý đến.

Hứa Tùy ngồi xổm xuống, nhặt bóp da lên, hướng về đối phương hô lớn: "Đồ vật của bạn bị rớt này."

Thời điểm đợi Chu Kinh Trạch trả lời, tay trái Hứa Tùy cầm bóp da, tay phải gõ chữ trên khung trò chuyện: 【Có vẻ như tôi đã gặp được một người đàn ông tốt bụng, anh nghĩ tôi có nên để lại phương thức liên lạc cho anh ta hay không?】

Sau khi nhấn gửi tin nhắn, Hứa Tùy tắt màn hình, không nhìn vào điện thoại di động nữa, ngón tay cô siết chặt chiếc bóp da màu đen, rất kiên nhẫn đợi đối phương đi tới lấy đồ vật của anh ta về.

Đối phương là một người đàn ông có diện mạo nhã nhặn, đeo mắt kính, anh ta cầm lấy. "Cảm ơn, thật sự cảm ơn cô."

"Đừng khách sáo, anh kiểm tra lại xem có thiếu cái gì hay không."

Nhìn thấy có người đi đường lướt qua, Hứa Tùy hướng về phía lan can lầu hai đợi, đối phương thấy vậy cũng theo cô đến lan can lầu hai.

Đối phương mở bóp da ra, kiểm tra thấy vẫn còn chứng minh nhân dân, một ít tiền mặt cũng như thẻ ngân hàng liền thở phào nhẹ nhõm, anh ta ngước mắt lên, thấy Hứa Tùy đang nhìn mình mỉm cười, rất nhẹ nhàng, rất đẹp.

Hôm nay Hứa Tùy mặc một cái áo len dệt kim màu trắng, quần jean cạp cao, tóc dài đến eo, trên trán có một vài cọng tóc xõa xuống, cô duỗi tay vén nó ra đằng sau.

Vô ý lại động lòng người.

Đây gọi là một dạng nét đẹp thanh thuần pha lẫn xinh đẹp, kèm với đó một là chút quyến rũ.

Hô hấp của đối phương bắt đầu hỗn loạn, tâm động rộn ràng.

"À ừm, cảm ơn cô, hay là để tôi mời cô một ly rượu thay cho lời cảm ơn? " Đối phương cười nói.

Điều này là đang phát ra tín hiệu gì không phải cô không biết. Đầu tiên là muốn kết giao bạn bè, sau đó là tiến thêm một bước, tìm hiểu lẫn nhau.

Hứa Tùy nhếch mày lên một chút, vừa định mở miệng ra đáp lời, mùi thuốc lá từ đâu truyền đến, có người đi đến nắm lấy cánh tay của cô, lực đạo rất mạnh, bóng đen áp chế bao trùm lấy cô.

Cô không cần xem cũng biết, chắc chắn là Chu Kinh Trạch.

Hứa Tùy quá hiểu Chu Kinh Trạch, trầm ổn lại lạnh lùng, không giỏi biểu đạt, không ai có thể hiểu rõ tâm tư của anh. Nhưng có đôi khi, nếu bạn dùng biện pháp áp bức, người này có thể sẽ thể hiện ra một chút thành ý cho bạn thấy.

Khi họ ở bên nhau, cô biết Chu Kinh Trạch vô cùng bá đạo, tính chiến hữu cực kỳ cao, Hứa Tùy biết anh đang ở quán bar, chỉ là không chịu lộ diện. Chỉ cần cô giả bộ tiếp xúc thân mật với người khác, anh nhất định sẽ xuất hiện.

Hứa Tùy làm như vậy, mục đích là muốn hỏi anh rõ ràng.

Người đàn ông đứng vào vị trí bên cạnh cô, Hứa Tùy lặng lẽ dùng ngón tay bấm vào cánh tay của anh, cố gắng đâm thật mạnh.

Trên cánh tay rắn chắc còn xuất hiện vài dấu tay đỏ chót, nhưng Chu Kinh Trạch vẫn chẳng hề hấn gì, không kêu lên bất kỳ một tiếng nào mà âm thầm chịu đựng, dựa gần vào người cô, hướng về phía đối diện của người đàn ông gật đầu, âm thanh đầy từ tính vang lên:

"Ngại quá, cô ấy uống say rồi."

Người đàn ông kia đành phải gật gật đầu, nỗi thất vọng chợt lướt qua khuôn mặt, cuối cùng thì đi mất.

Người đi rồi, Chu Kinh Trạch buông ra cô ra, Hứa Tùy cúi đầu sửa sang lại quần áo của mình. Chu Kinh Trạch thả lỏng cơ thể, đôi mắt đen láy khóa chặt cô vào một chỗ, chậm rãi hỏi:

“Chơi vui không?”

Hứa Tùy dựa trên lan can, nhìn thẳng vào mắt anh, đáy mắt lộ ra một chút mệt mỏi: “Những lời này phải là tôi hỏi anh mới đúng.”

“Chu Kinh Trạch, con người anh thật sự rất khó hiểu, bây giờ anh ở đây là để làm gì? Chắc không phải là để theo đuổi tôi nhỉ?”

Có một sợi tóc mắc vào cúc áo len dệt kim của Hứa Tùy làm cô có chút cáu kỉnh, vì vậy Chu Kinh Trạch nghiêng người, nhích lại gần, duỗi tay ra, ngón tay với khớp xương rõ ràng với đến vị trí ngực lấy cọng tóc ra, cọng tóc nhanh chóng được gỡ ra.

Hai người ở rất gần nhau, ánh đèn giữa bọn họ dần mờ đi. Xung quanh ầm ĩ không thôi, âm thanh nói chuyện nhỏ vụn truyền đến.

Hứa Tùy nhìn người đàn ông vóc người cao ráo, yên lặng đứng nghiêm túc trong gió, người đàn ông ấy vẫn luôn trầm mặc, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực: “Quên đi.”

“Cái gì hả?” Chu Kinh Trạch cúi đầu nhìn cô, dáng vẻ uy nghiêm như thường ngày, cúi đầu, âm thanh nặng nề: “Không sai, tôi ở đây là để theo đuổi em.”

Anh nhớ tới điều gì liền cong cong khóe môi lên cười: “Thật ra trước đây vẫn luôn theo đuổi em, về sau lại càng cố gắng theo đuổi.”

Chu Kinh Trạch cuối cùng cũng nói ra những lời mà mình đang nghĩ. Xa nhau nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn đi tìm cô, bây giờ lại nhìn thấy cô ở cùng với một người đàn ông khác, cảm giác rất mất mát và thất vọng đan xen lẫn nhau, nhưng cũng còn một chút may mắn, ít nhất là cô vẫn ổn.

Ngay khi họ gặp lại nhau, có lẽ Hứa Tùy cũng không biết, mỗi cử động, ánh mắt bình thường của cô cũng có thể làm trái tim anh rung động, cả ham muốn thể xác nguyên thủy nhất cũng bị cô khơi dậy.

Đến đêm không thể ngủ, thường xuyên phải nhắm mắt vào để tưởng tượng ra hình ảnh của cô như thế nào mới có thể biểu đạt sự xung động trong mình.

Chu Kinh Trạch khi làm việc là như vậy, không bao giờ chịu lộ ra con át chủ bài, làm cái gì cũng đều phải nắm chắc phần thắng, rất kiêu ngạo.

Vì vậy cho nên khi gặp lại Hứa Tùy, anh luôn chậm rãi theo đuổi cô, không chịu thừa nhận.

Cực kỳ thích phân thắng thua.

Nhiều năm như vậy, anh không thể từ bỏ người này.

Sắc mặt Hứa Tùy trở nên sửng sốt, đáy lòng trong nháy mắt hoảng loạn, ngay sau đó lại khôi phục như thường, cô nói: "Là ——"

"Tôi theo đuổi em, không cần em cho phép." Chu Kinh Trạch ngắt ngang lời cô, ngữ khí trước sau như một, rất bá đạo, trong mắt chỉ có một mình cô.

"Hiện tại là tôi chủ động tìm đến cửa, nhất định sẽ không đi."

Chương 65: Bây giờ anh mới nếm được mùi vị của sự từ chối

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hứa Tùy là thật sự không ngờ rằng Chu Kinh Trạch muốn theo đuổi cô. Tối đến khi trở về nhà cô liền bị mất ngủ, ban đêm vẫn luôn trằn trọc, lặp đi lặp lại mãi một giấc mơ.

Ở trong mơ, Hứa Tùy bị sương mù bao phủ, làm thế nào cũng không thể thoát ra được. Điểm đáng sợ nhất là cô đi cả đêm trong một giấc mơ, đến nỗi ngay hôm sau khi tỉnh lại hai mắt đều sưng húp.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Hứa Tùy rửa mặt xong, lấy một ít đá trong tủ lạnh ra, dùng khăn lông khô bọc lại rồi đắp lên mắt, sau khi vết sưng giảm bớt thì sẽ trang điểm nhẹ lên một chút, đang chuẩn bị ra cửa thì Chu Kinh Trạch liền gửi một tin nhắn:

【 Có khả năng hôm nay trời sẽ mưa, nhớ mang dù. 】

Cho đến nay, Chu Kinh Trạch tựa như dự báo thời tiết, ngày nào cũng đúng giờ liền nhắn tin nhắc nhở cô mặc nhiều quần áo một chút, đi ra ngoài cũng đừng quên mang cái gì. Hứa Tùy thỉnh thoảng đáp lại, thi thoảng khách sáo một câu:

【 Anh cũng vậy. 】

Ngày nào Chu Kinh Trạch cũng chủ động liên hệ cô, chủ động nhắn tin, thường thường chia sẻ căn cứ huấn luyện hằng ngày của anh, hoặc là hỏi cô đang làm gì?

Hứa Tùy trả lời tương đối ngắn, nhưng Chu Kinh Trạch là một người rất biết cách kéo dài cuộc trò chuyện, mỗi khi gần đến lúc kết thúc anh liền tìm cách gợi lên một chủ đề trò chuyện mới, khiến cuộc trò chuyện với anh kéo dài trong nửa tiếng đồng hồ trong vô thức.

Thứ sáu, Hứa Tùy kết thúc ca trực, Hứa Tùy lê cơ thể mệt mỏi về đến nhà, cơm cũng không ăn, chỉ muốn tắm rửa rồi nghỉ ngơi một lát, có lẽ là do mệt quá, cô liền ngủ thiếp đi trên thành bồn tắm.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Mười một giờ tối, điện thoại bên cạnh bỗng nhiên vang lên liên hồi, cô liếc nhìn tên người gọi, là của bệnh viện. Cô xoa xoa mặt, đờ đẫn trả lời điện thoại, sau khi bên kia giải thích tình hình xong thì Hứa Tùy đứng dậy ngay tức khắc để thay quần áo, trước khi đi còn vội vàng tát nước lạnh vào mặt cho tỉnh táo.

Đây chính là ý thức của một bác sĩ on call suốt 24h đồng hồ.

Bệnh viện gọi điện thoại đến báo rằng có một vụ tai nạn lái xe khi say rượu, người bị thương nhiều vô kể, Hứa Tùy ngay cả giày cũng chưa kịp đeo đã chạy thẳng ra ngoài.

Sau khi trở lại bệnh viện, Hứa Tùy cùng với một vài người đồng nghiệp thức trắng trong phòng phẫu thuật đến nửa đêm. Hứa Tùy nhấc chân lên thảm cảm ứng trước cửa phòng phẫu thuật rồi bước ra ngoài, cô đi đến phòng khử trùng, cởi bỏ đôi găng tay màu trắng rồi bật vòi nước lên, nước chảy xuống bồn tạo ra thành bọt trắng.

Trong lúc vội vàng thì không cảm nhận được gì, nhưng sau khi hết vội cơn đói của cô bắt đầu lan ra khắp cơ thể, bụng lúc này mới ọp ẹp kêu lên.

Đồng nghiệp ở bên cạnh rửa tay nghe được, khóa vòi nước lại nói: "Tôi cũng rất đói, lát nữa ra cửa hàng tiện lợi 24 giờ tìm sau có lẩu Quan Đông không"

Hứa Tùy liếc sơ nhìn thời gian, cười khổ: "Hôm nay tôi quên luôn ăn cơm chiều, giờ này chắc lẩu Quan Đông cũng bán hết rồi."

"Đi xem sao, mua bánh sandwich ăn lót bụng cũng không sao." Đồng nghiệp rút ra một tờ khăn giấy lau tay, lúc đi hướng về phía bên ngoài nói.

“Hứa Tùy, lát nữa chúng ta cùng đi ăn, cô đợi tôi một lát, bây giờ tôi đi xem tình hình của bệnh nhân kia trước.”

“Được.” Hứa Tùy gật đầu.

Hứa Tùy đi ra ngoài, đứng trên hành lang bệnh viện lơ đãng nhìn thoáng ra ngoài cửa, thấy được gì đó liền ngừng lại.

Vì thế cô đi đến cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Cả một tòa nhà bị một tầng sương mù màu trắng ngà bao phủ, một khoảng không tĩnh lặng, tình cờ có mấy chiếc xe rồga phóng qua. Bầu trời bao phủ một màu xanh lam, tạo thành một mảnh mờ ảo màu lam phả lên mặt cửa sổ. Vào lúc này, cây mộc lan cao lớn ở phía bên dưới như cùng lúc treo lên mặt trăng và mặt trời, ánh sáng tỏa ra nhẹ nhàng mà ấm áp.

Là một loại vẻ đẹp tĩnh lặng.

Hứa Tùy tiện tay chụp một tấm, tiếp theo là chia sẻ vào vòng bạn bè, nói: “Thật đặc biệt.”

Rất nhanh, HồThiến Tây đang ở bên nước ngoài để lại bình luận, hỏi: “Tùy bảo bối, bây giờ ở chỗ cậu chắc đang là nửa đêm nhỉ, sao còn chưa ngủ nữa.”

Hứa Tùy trả lời: Tăng ca, phía sau còn để thêm icon mặt khóc.

Sau khi hồi đáp xong, Hứa Tùy cầm điện thoại bỏ vào túi áo, đi vềphía phòng bệnh, cô dự tính sẽ đi quan sát các triệu chứng của bệnh nhân một lát.

Mười lăm phút sau, Hứa Tùy trở vềphòng uống một ngụm nước, lấy chiếc áo khoác móc lên giá treo đồ, vài người đồng nghiệp cũng dự tính sẽ đi ra ngoài kiếm gì đó để ăn.

Đoàn người đi ra bộ ra bệnh viện, đẩy cánh cửa bằng thủy tinh bước ra, một cơn gió lạnh đến thấu xương ập đến, Hứa Tùy theo bản năng ôm chặt

áo khoác bành tô bên ngoài.

Đồng nghiệp rụt bả vai: "Lạnh quá đi."

Hứa Tùy mới từ bệnh viện đi về được hai bước, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, là một dãy số lạ.

"Alo." Hứa Tùy nhấn nút nghe.

"Xin chào, cô Hứa, món ăn mà cô đặt đã được đưa đến rồi, không biết là cô có ở đây không? Tôi đang ở phòng khám khoa ngoại."

Mua về? Cô đâu có đặt, Hứa Tùy hoài nghi tự hỏi bản thân, cầm điện thoại di động đưa lên tai: "Tôi đang ở bên khoa nội, anh quẹo phải là sẽ đi đến đây, rất gần thôi."

Chưa đến 5 phút, một người mặc đồng phục nhân viên, tay phải cầm túi giữ nhiệt đi tới đây.

"Cô Hứa, dịch vụ giao hàng trong thành phố đã mang đồ ăn đến cho cô, vui lòng ký nhận."

Hứa Tùy lấy nó với vẻ mặt khó hiểu, ngón tay vuốt nhẹ lên nhãn hiệu, liếc sơ qua, hình như cũng quá nhiều rồi, rõ ràng là cho nhiều người ăn.

Cô quay đầu về phía đồng nghiệp nói: "Hình như là có người đặt đồ ăn đến cho tôi, nhiều lắm, mọi người cùng nhau ăn đi, không cần phải ra ngoài ăn đâu."

"Chúng tôi cũng có phần à." Đồng nghiệp cười nói.

"Đều có."

Đoàn người lại một lần nữa đi bộ đến phòng nghỉ.

"Tách" một tiếng, Hứa Tùy bật đèn trên vách tường lên, căn phòng trở nên ấm áp.

Hứa Tùy cởi áo khoác, đồng nghiệp của cô đang gỡ thức ăn giúp cô, trên túi giấy có dán logo của nhà hàng Nam Uyển, vừa mở ra thì thấy được cách sắp xếp các món ăn được vô cùng đẹp mắt, mùi hương ngào ngạt.

"Hứa Tùy, bạn của cô thật sự rất hào phóng, hình như nhà hàng Nam Uyển không cung cấp dịch vụ giao hàng thì phải."

"Trời ơi, quả là bạn tốt, còn có nước ca cao nóng." Đồng nghiệp lại tiếp tục lấy đồ từ trong túi ra.

"Cảm ơn bác sĩ Hứa, nhờ có cô mà tôi mới được ăn ngon." Hộ sĩ Hà cười hì hì nói.

"Nhờ vậy mà tôi cũng không bị dính nước." Hứa Tùy đút hai tay vào áo blouse trắng, mỉm cười đi đến.

Cô ngồi trên ghế sofa, nhận lấy đôi đũa mà đồng nghiệp đưa đến cho mình, đôi mắt đen láy cụp xuống, nghĩ xem rốt cuộc là ai đặt đồ ăn bên ngoài đến cho mình.

Người đầu tiên Hứa Tùy nghĩ đến là Hồ Thiến Tây, nhưng mà cô ấy đang ở nước ngoài, làm sao đặt đồ ăn cho cô được?

Vậy chỉ còn lại một người.

Hứa Tùy lấy di động ra gửi cho Chu Kinh Trạch một tin nhắn trong Wechat: 【 Cơm là do anh đặt phải không? 】

Không bao lâu, màn hình di động sáng lên, Chu Kinh Trạch hồi âm: 【 Ừ 】

【 Giờ này mà anh vẫn còn chưa đi ngủ? À phải rồi, làm sao anh biết tôi ở bệnh viện? 】 Hứa Tùy hỏi.

Mỗi lần Chu Kinh Trạch quan tâm mình đúng lúc khiến cho Hứa Tùy hoài nghi có phải anh đã âm thầm cài định vị trên người mình hay không.

Nếu không vì sao mọi nhất cử nhất động của cô anh đều nắm được.

Một lát sau, Chu Kinh Trạch mới trả lời tin nhắn, ngữ điệu vẫn luôn như vậy, ngắn gọn và súc tích, đáp: [Nửa đêm bị 1017 đánh thức, vòng bạn bè 】

Nhìn những hàng chữ như thế này, có thể cảm nhận được anh đang rất buồn ngủ.

Chu Kinh Trạch thật sự rất chu đáo, làm việc cũng cẩn thận, nửa đêm không chỉ mua cơm hộp cho cô, mà còn mua cả phần cho đồng nghiệp của cô nữa.

Hứa Tùy cầm đũa trên tay, tay phải cầm điện thoại di động dự tính nhắn hai chữ "Cảm ơn", người đàn ông bên kia đã nhắn thêm một tin nữa:

【 Trên túi giấy vẫn còn một chút đồ, tôi đã nhờ chủ quán đặt vào đó. 】

Hứa Tùy buông đũa xuống, xoay người lấy cái túi giấy đặt ở bên phải.

Cái túi giấy kia rất lớn, nhìn cũng không thấy đáy.

Mới lướt qua thì không thấy gì cả.

Hứa Tùy không để ý, cầm túi giấy quơ qua quơ lại, "Bụp" một tiếng, hai viên kẹo dâu tây rơi xuống, đáp vào giữa lòng bàn tay cô.

Trùng hợp lúc này trên bàn màn hình di động cô lại sáng lên, là tin nhắn của Chu Kinh Trạch:

【 Chỉ dành cho em. 】

"Chỉ dành cho em" Bốn chữ này giống như chất xúc tác, khiến cho đáy lòng vừa nổi lên bọt khí liền từ từ lớn dần, ở không trung bay đến.

Cô cảm thấy hơi choáng váng, trong không khí dần trở nên ngọt ngào.

Anh muốn làm cho cô vui vẻ à?

Đúng vào ngày thứ 11, thời tiết bắt đầu hạ nhiệt trên diện rộng, Hứa Tùy từ mặc hai lớp áo đổi thành mặc ba lớp áo, khăn quàng cổ, mang đôi bao tay dày dặn đi làm.

Vào giờ nghỉ giữa trưa, Hứa Tùy cầm một cái cái ly, đi vào phòng nghỉ trưa, chuẩn bị đi đến quầy để pha cà phê hòa tan.

Đột nhiên một bóng người chợt đi đến, giơ trước mặt cô một cốc cà phê tỏa hương thơm ngào ngạt.

Hứa Tùy giương mắt, là đồng nghiệp tên Triệu Thư Nhi.

"Bác sĩ Hứa, uống với tôi một ly! Vừa mới pha xong đấy." Triệu Thư Nhi cười tươi nhìn cô.

Hứa Tùy bán tín bán nghi nhận ly cà phê từ tay cô, hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Hì hì, theo như tôi nhớ thì tối nay cô không phải trực ban nhỉ, buổi tối cùng đi xem mắt nhé."

Hứa Tùy uống cà phê, nghe thế liền bị sặc, hơn nữa còn ho khan không ngừng nghỉ, còn chảy cả nước mắt. Triệu Thư Nhi thấy thế liền vỗ lưng cho cô, vội vàng hỏi "Làm sao vậy?"

Xem mắt…… Cô thật sự hơi sợ hãi hai từ này.

Không biết có phải do vận khí có vấn đềhay không, những người đàn ông mà Hứa Tùy gặp gỡ trước đây đều rất kỳ quái, khiến cho cô có ác cảm với việc đi xem mắt.

"Tôi không muốn đi." Hứa Tùy đưa ly cà phê đưa cho cô.

"Không phải là cô đi xem mắt!" Triệu thư nhi kéo cánh tay của nàng, ngữ khí oán trách nói. "Mà là cô đi xem mắt cùng với tôi."

Triệu Thư Nhi lớn hơn Hứa Tùy hai tuổi, năm nay đã 30, rất xinh đẹp nhưng vẫn ế đến tận bây giờ, rất thích đi xem mắt nhưng cũng rất kén

chọn, bởi vì thế nên những người mai mối rất sợ gặp cô.

Lần này đi xem mắt, bởi vì điều kiện của đối phương tương đối tốt, còn nói sẽ dẫn theo bạn của mình đến đây, Trịnh Thư Nhi cũng rất để ý lần coi mắt này, cô sợ rằng mình sẽ bị xấu hổ, muốn rủ thêm một người nữa đi cùng.

Nghĩ tới nghĩ lui thì lại nhớ đến Hứa Tùy.

Hứa Tùy tính tình tốt, cũng dịu dàng, đi bên cạnh làm nền cho cô thì còn gì bằng.

"Cô giúp tôi đi, coi như là đi uống một tách cà phê, tôi chỉ cần người đi cùng thôi." Triệu Thư Nhi gác cằm lên vai cô, nhõng nhẽo.

Triệu Thư Nhi cứ liên tục năn nỉ ỉ ôi, cuối cùng cũng lay chuyển khiến Hứa Tùy đồng ý đi với mình.

"Nhưng mà, nói thật nếu thấy bầu không khí lúc sau ổn rồi tôi sẽ rút lui đấy." Hứa Tùy nhấn mạnh.

"Được! Ô ô ô, bác sĩ Hứa, tôi thật sự rất yêu cô, cô thật sự biết chăm sóc phụ nữ nha!" Triệu Thư Nhi cảm động nói.

Hứa Tùy cười, vỗ vỗ cánh tay của cô: "Được rồi, tôi đi nghỉ trưa trước, buổi chiều còn đi làm."

Buổi tối lúc 6 giờ, sau khi tan tầm xong Hứa Tùy liền chỉnh trang lại trang phục rồi ngồi lên xe của Triệu Thư Nhi. Hứa Tùy ngồi ở ghế phụ, nhận được tin nhắn từ Lương Sảng gửi đến, mời cô đi ra ngoài cơm cơm rồi dạo phố.

Hứa Tùy nhập tin nhắn ở khung chat, gửi hồi âm: 【Không đi được rồi, tớ phải giúp đồng nghiệp đi xem mắt.】

【Thật là, huhuhu. Tất cả mọi người trên thế giới đều có đàn ông chăm sóc, chỉ có tớ là không có.】 Lương Sảng khóc lóc kể lể nói.

Hứa Tùy: 【Lần sau tớ sẽ tìm cho cậu một anh bác sĩ vừa đẹp lại vừa có nhân phẩm tốt để giới thiệu cho cậu.】

【Không không, đừng tìm người cùng nghề.】 Lương Sảng đã phát một cái xoa biểu tình lại đây.

Xe đi đến nhà hàng ước chừng tầm 40 phút, Triệu Thư Nhi đưa Hứa Tùy xuống xe trước còn mình đi vào gara để đỗ xe.

Ven đường đám người hi nhương, Hứa Tùy đứng ở ven đường đợi một lát, Triệu Thư Nhi nhanh chóng đi tới, hai người cùng nhau đi vào nhà ăn.

Đối phương đã đến từ trước, Triệu Thư Nhi nhiệt tình vẫy tay chào.

Người đàn ông đứng lên, cười cười: "Xin chào, tôi họ Viên, xin hỏi vị nào là cô Triệu."

"Đương nhiên là tôi." Triệu Thư Nhi nghịch ngợm đáp lời.

"Được, mời ngồi." Đối phương thực hiện thao tác mời ngồi, cười nói.

Hứa Tùy nhìn về vị trí đối diện của người đàn ông, đối tượng xem mắt của Triệu Thư Nhi là người đàn ông họ Viên dáng vẻ rất đoan chính, lần đầu gặp mặt toàn thân đã toát ra hơi thở của người giàu có, khí chất cao quý.

"À, bạn học Lâm của tôi hôm nay có việc nên không đến được." Người đàn ông họ Viên giải thích, anh ta vẫy tay gọi phục vụ đưa đến hai cuốn menu, hỏi: "Hai người nhìn thử xem muốn ăn cái gì?"

Hứa Tùy chỉ một ly nước chanh, sau đó liền an tĩnh ngồi im.

Triệu Thư Nhi rất hài lòng với thân phận của người đàn ông này, nhưng cô sợ tính cách tùy tiện của bản thân lại dọa cho đối phương sợ, lúc trả lời cũng rất thận trọng.

Triệu Thư Nhi là vai chính, Hứa Tùy ngồi ở bên cạnh cố gắng giảm sự chú ý ít nhất có thể, cô vốn dĩ muốn chơi điện thoại di động, nhưng lại cảm

thấy làm như vậy không được lễ phép, cuối cùng chỉ xem khung cảnh phun nước ở bên ngoài quảng trường, đếm tới đếm lui mấy chú chim bồ câu để giết thời gian.

Không biết có phải do Hứa Tùy bị ảo giác hay không, cô cảm giác tầm mắt của người đàn ông phía đối diện luôn hướng về phía mình.

Anh ta còn luôn đem những đề tài liên quan Hứa Tùy để hỏi: "Hứa tiểu thư thích ăn đồ ngọt à?"

Hứa Tùy hoàn hồn, ngón tay gõ gõ vào mặt ly, cười nói: "Bình thường, tôi nhớ là hình như Thư Thư cực kỳ thích ăn đồ ngọt, chính là cái loại bánh hình vuông ấy, người đàn ông họ Viên có thể mua cho cô ấy."

"Thấy chưa, chị em của tôi đã chỉ cho anh bí quyết." Triệu Thư Nhi nói.

Người đàn ông họ Viên vội vàng đáp "Nhất định", nụ cười trên mặt chợt lóe lên tia xấu hổ.

Chu Kinh Trạch mới lái xe từ căn cứ vùng ngoại ô căn trở về, sau một ngày làm việc mệt mỏi, trên gương mặt sắc bén lộ ra một tia ủ rũ. Điểm bất ngờ đó chính là Thịnh Nam Châu đã ngủ thiếp đi trên ghế phó lái.

Hôm nay, với tư cách là một cổ đông của hãng hàng không, anh ta đến căn cứ vùng ngoại ô để khảo sát tình hình thực tế, nói là vậy nhưng thực chất là đến thăm Chu Kinh Trạch.

Cuối cùng Thịnh Nam Châu đang mơ màng lại bị Chu Kinh Trạch sai đi xuống sân huấn luyện làm việc. Có thể là do chịu ảnh hưởng từ nhỏ, Thịnh Nam Châu nghe lời nói của Chu Kinh Trạch như mệnh lệnh, theo bản năng mà làm.

Làm được một nửa lại cảm thấy không hợp lý.

Mẹ, nô lệ cho một thế hệ, suốt đời làm nô lệ.

Cuối cùng, Thịnh Nam Châu làm đến mức mệt muốn nửa sống nửa chết.

Trong xe phát ra khấu nhạc tấu của Chopin ở quãng C, âm thanh thì thầm mà động lòng người. Chu Kinh Trạch một tay đỡ tay lái, dùng ngón tay thon dài cầm lấy viên kẹo bạc hà trên bảng trung tâm điều khiển, vứt giấy gói kẹo đi, đưa vào trong miệng.

Không ngờ ở giữa đường lại đụng phải Lương Sảng. Cô ấy đứng ở ven đường, vẻ mặt bực bội.

Chu Kinh Trạch híp mắt xem qua, hình như là xe chết máy.

Anh giơ tay tắt nhạc đi, khi đi qua chiếc xe màu đỏ của Lương Sảng thì đột nhiên giẫm phanh gấp, âm thanh thắng xe phát tiếng két chói tai.

Thịnh Nam Châu không phòng bị liền ngã về phía trước rồi đập người về phía sau, đang trong cơn mơ thì tỉnh giấc, vẻ mặt sợ hãi: "Động đất à?"

Chu Kinh Trạch nhìn anh ta bằng ánh mắt "Cậu bị ngốc à.", tiếng đóng cửa cái "Cộp" một tiếng, nhấc chân xuống xe.

Lương Sảng sốt ruột đến phát bực, đột nhiên một âm thanh nhàn nhạt truyền đến: "Xe bị chết máy?"

Cô ấy quay đầu lại, dĩ nhiên là Chu Kinh Trạch. Lương Sảng gật gật đầu, nói: "Ư, tôi đã gọi rồi, nhưng mà bên kéo xe vẫn bệnh rộn chưa thể đi đến."

Chu Kinh Trạch trong miệng nhai kẹo bạc hà, đi qua, xốc nắp xe trước lên, ngữ ngữ phân tán: "Tôi nhìn thử."

Anh cầm trên tay một ít dụng cụ, trong tay chọn một cây vặn ốc, vừa kiểm tra vừa hỏi: "Sao lại chỉ có mình cô, Hứa Tùy đâu?"

"Vốn dĩ là đi ăn cơm cùng cô ấy, nhưng cô ấy lại bận đi xem mắt rồi." Lương Sảng nói tiếp.

Đầu ngón tay Chu Kinh Trạch cầm vặn ốc dừng lại nửa giây, đầu lưỡi chuyển viên kẹo bạc hà xuống răng hàm sâu, cắn mạnh một cái, lông mi rũ xuống, âm thanh nhàn nhạt, âm u.

"Ở đâu?" Thanh âm Chu Kinh Trạch dần trở nên nặng nề, đè cảm xúc xuống.

"Hình như là 1987."

Lúc này, Thịnh Nam Châu nhảy xuống xe đi tới, hỏi: "Này, xe bị làm sao đấy?"

Chu Kinh Trạch túm lấy Thịnh Nam Châu, vỗ vỗ vai anh ta: "Người anh em, nhờ cậu xử lý giúp tôi một chút."

"Có việc, đi trước."

Không chờ Thịnh Nam Châu phản ứng lại đây, Chu Kinh Trạch mở ra màu đen đại G từ trước mặt hắn gào thét mà qua, để lại cho anh ta một làn khói.

"Chu Kinh Trạch, anh mẹ nó, đem đôi vứt giữa đường????" Khuôn mắt Thịnh Nam Châu liền bốc hỏa.

Triệu Thư Nhi có thể nói chuyện phiếm cùng đối tượng xem mắt thì coi như là cũng vui một chút, cho đến khi cô ấy đi WC thì trên bàn chỉ còn lại người đàn ông họ Viên cùng Hứa Tùy ngồi đối mặt với nhau.

Người đàn ông họ Viên chủ động đáp lời: "Cô Hứa năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Có có sở thích gì hay không?" Hứa Tùy nhíu mày, cô chỉ đi để làm nền, sao đột nhiên lại hỏi thăm cô.

Ngay khi cô định mở miệng ra nói chuyện, một âm thanh lười nhác đột nhiên xuất hiện.

"Hứa Tùy, còn hai tháng nữa là 28 tuổi, sinh nhật ngày 24 tháng 12."

“Chiều cao 165cm.”

“Không kén ăn, cái gì cũng ăn được, giống như một con mèo, rất dễ nuôi, đặc biệt là bị dị ứng xoài.”

“Có rất nhiều sở thích, như xem phim kinh dị, chơi game.”

Hứa Tùy rụt người lại một chút, hai người cùng lúc quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chu Kinh Trạch mặc một cái áo khoác màu đen, bả vai rộng lớn, khuôn cằm lộ ra đường nét vô cùng sắc sảo và phóng khoáng, một tay đút vào túi quần, chậm rãi đi về hướng của bọn họ.

Trong họng tràn ngập mùi vị kẹo bạc hà, Chu Kinh Trạch kéo một cái ghế bên cạnh ra ngồi, bật lửa đặt lên bàn phát ra âm thanh “Bang” một cái, thu hút mọi ánh nhìn vào người anh.

Người đàn ông họ Viên bị dọa cho nhảy dựng.

Chu Kinh Trạch nhướng mày, ngữ khí chậm rì rì, mang theo cợt nhã nói: “Ngay cả số đo nội y cũng có thể nói cho anh biết.”

Câu nói vừa phát ra, đã khẳng định được mối quan hệ giữa hai người họ, không những thể hiện lên sự bá đạo mà còn ngầm thông báo chủ quyền một cách công khai.

Đây chính xác là phong cách của Chu Kinh Trạch.

“Chu Kinh Trạch!” Hứa Tùy tức đến mức mặt chuyển đỏ, thanh âm cáu giận.

Cô kéo tay Chu Kinh Trạch bắt anh đứng dậy, cầm lấy túi trên bàn, hướng về phía người đàn ông họ Viên nói: “Thật ngại quá, anh Viên, tôi còn có việc phải đi trước.”

Hứa Tùy đẩy Chu Kinh Trạch đi, hai người cùng nhau đi ra ngoài, đứng về phía bên tay trái giao lộ.

“Anh có phải bị bệnh tâm thần rồi không?” Hứa Tùy nhíu mày.

Chu Kinh Trạch nắm lấy cánh tay của nàng, đen nhánh con ngươi đè nặng lệ khí, thanh âm nặng nề: “Em đó, muốn tìm người đàn ông khác, còn lâu!”

Một trận rét lạnh phong quát tới, Chu Kinh Trạch tuy rằng sinh khí, nhưng theo bản năng mà thế nàng chặn đầu gió.

“Tôi không có, tôi không có ý định đi xem mắt, mỗi lần đi xem mắt đều gặp được những người rất kỳ quái, lần này là tôi giúp đồng nghiệp đi xem mắt.” Hứa Tùy bất đắc dĩ đáp.

Ai mà ngờ được Chu Kinh Trạch lại nửa đường chạy đến đây, anh chính xác là một tên lưu manh xấu xa, dám nói những câu như vậy ở nơi công cộng, ngẫm lại liền cảm thấy nóng mặt.

Thần sắc Chu Kinh Trạch cũng trở nên hòa hoãn một chút, gật đầu, làm bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, sắc mặt tự nhiên mà nắm lấy cổ tay của cô đi về phía để xe.

“Đi đâu?” Hứa Tùy hỏi.

“Dù sao cũng là do em không thành thật.” Chu Kinh Trạch hừ lạnh một chút, ngữ khí cà lơ phất phơ. “Người bị ta tiệt tới rồi, vừa lúc hẹn hò đi.”

Hứa Tùy nhìn nắm lấy cổ tay cô, nâng hàng lông mi: “Tôi có đồng ý à?”

Chu Kinh Trạch bước một bước, ngữ khí chậm rãi. “Không đồng ý tôi liền đi vào đấm anh ta một cái.”

Hứa Tùy: “……”

Chu Kinh Trạch đưa Hứa Tùy đến rạp chiếu phim, nhìn màn hình, nghiêng đầu hỏi Hứa Tùy muốn xem phim điện ảnh gì: “Phim tình yêu hay là phim hành động?”

Ba chữ cuối, anh nói ra với ý vị thâm trường, còn mang theo chút khiêu khích.

Hứa Tùy đáp: "Phim kinh dị."

Được rồi, Chu Kinh Trạch mua hai vé, đang tính đi vào cùng với Hứa Tùy, liếc mắt nhìn thoáng qua đều là các cặp đôi yêu nhau, bạn trai mua bắp rang cùng coca cho bạn gái, cô gái vui vẻ ra mặt, còn nở một nụ cười rạng rỡ.

Chu Kinh Trạch đi từng bước một, đưa vé đưa cho cô, mở miệng: "Cầm, tôi đi mua đồ ăn."

Cuối cùng, Chu Kinh Trạch cầm hai hộp bắp rang cỡ lớn cùng hai ly Coca đi vào rạp chiếu phim.

Thời điểm chiếu rạp bộ phim này không được tốt cho lắm, thị trường phim kinh dị lại ít, thế nhưng toàn bộ chỗ trống trong căn phòng đêm nay đều bị hai người họ bao hết.

Hai người mới vừa ngồi xuống, điện thoại di động của Hứa Tùy vang lên tiếng chuông, thời điểm cô lấy ra nghe, Chu Kinh Trạch liếc mắt một cái, là Lý Dương.

"Alo." Thanh âm của Hứa Tùy rất nhẹ nhàng.

"Bảo bối, hiện tại em đang rất khó chịu, chị có ở bệnh viện không……"

Âm thanh Lý Dương truyền qua ống tai nghe đứt quãng, Chu Kinh Trạch nghe được không quá nối liền, nhưng nhìn qua thì hình như là đang có việc, muốn Hứa Tùy đến một chuyến.

"Được, chị lập tức đến ngay." Ngữ khí Hứa Tùy trở nên lo lắng.

Nghe điện thoại xong, Hứa Tùy đặt lon Coca lên tay vịn bên cạnh, đứng dậy muốn đi, giọng điệu nôn nóng: "Lý Dương bị viêm ruột thừa cấp tính,

hiện tại đang cần người chăm sóc gấp, tôi phải đi rồi, bộ phim này lần sau chúng ta coi."

Lúc cô đang muốn đi, Chu Kinh Trạch giơ tay nắm lấy cổ tay Hứa Tùy, ngón tay siết chặt, mở miệng hỏi: "Bộ phim chỉ vừa mới bắt đầu, chưa xem xong mà đã đi rồi à?"

Thấy sắc mặt lo lắng của Hứa Tùy, Chu Kinh Trạch theo lý mà nói, gằn từng chữ: "Lý Dương nhiều bạn bè như vậy, chắc chắn sẽ không gọi điện cho một mình em để nói, nếu em vẫn thấy lo lắng thì xem xong tôi sẽ đưa em đi."

Hứa Tùy lắc đầu, bẻ tay anh ra: "Xin lỗi, tôi thật sự phải đến."

Nói xong, Hứa Tùy liền đi mất.

Ánh sáng nhấp nháy, toàn bộ rạp chiếu phim chỉ còn lại một mình Chu Kinh Trạch. Thời gian từ từ trôi qua, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng của hai nhân vật chính đối đáp qua lại trên màn điện ảnh.

Chu Kinh Trạch dựa lưng vào chiếc ghế màu đỏ, giương mắt nhìn lên nhìn lon Coca màu xanh đặt bên phải.

Lon Coca màu xanh vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó, ly vách tường có thật nhỏ bọt nước, ống hút đừng ở bên cạnh.

Nó còn chưa được Hứa Tùy cắm ống hút vào đã bị bỏ xuống.

Chu Kinh Trạch ngồi một chỗ, ngây người suy nghĩ, tuy rằng Lý Dương là bạn bè của mình, nhưng đáy lòng anh vẫn không thể nào cảm thấy thoải mái nổi, tựa như có một sợi dây nhỏ siết chặt trái tim anh, đến mức khổng thể thở nổi.

Bỗng nhiên vào khoảnh khắc ấy, anh rốt cuộc cũng đã hiểu được tâm tình của Hứa Tùy năm đó.

Lúc trước, khi anh bỏ cô để đi gặp Diệp Tái Ninh, có lẽ cô cũng cảm thấy như vậy.

Không phải sự lựa chọn hàng đầu của người mình thích, thật khiến cho bản thân cảm thấy mất mát.

Đột nhiên, trước cửa là vị phụ huynh dắt theo một đứa bé tiến vào, chắc là khách đến xem phim muộn. Chỗ mà bọn họ ngồi cũng là vị trí bên cạnh Chu Kinh Trạch, ở phía sâu bên trong.

Người lớn nắm tay đứa bé, lướt ngang qua chỗ Chu Kinh Trạch ngồi, đứa bé với vẻ mặt hâm mộ nhìn hộp bắp rang bơ cỡ lớn trên tay anh.

"Cho em đấy." Chu Kinh Trạch rũ hàng lông mi xuống, đem bắp rang đưa cho đứa trẻ, còn vươn tay xoa xoa đầu nó.

Nói xong liền đứng dậy, nghiêng người đi ra khỏi chỗ ngồi, từng bước một xuống bậc thang, rời khỏi rạp chiếu phim.

Dù sao thì cũng không có ai ăn.

Chương 66: Không phải số 1 trong 1, 2, 3, 4, mà là Nhất Nhất

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tối đó Hứa Tùy chăm nom cho Lý Dương đến nửa đêm, đến khi xong việc mới có thời gian xem điện thoại. Cô mở ra, thấy có tin nhắn Chu Kinh Trạch gửi đến. Cô cứ ngỡ anh sẽ giận chứ, hóa ra anh không giận.

"Nhớ về nhà sớm đấy, cần anh tới đón không?"

Có thể là vì không nhận được hồi âm nên hai tiếng sau anh lại nhắn tiếp: "Vậy em nhớ mặc ấm vào đấy."

Chu Kinh Trạch không giận chuyện đó mà vẫn làm máy dự báo thời tiết kiêm bạn thân trò chuyện cùng cô mỗi ngày như thường lệ. Dần dà Hứa Tùy cũng quen, thỉnh thoảng cũng trải lòng vài chuyện với anh.

Thứ ba, trời đổ mưa. Hứa Tùy bận bịu ở khoa ngoại cả ngày, giữa chừng phải giải thích tình trạng cho người nhà một bệnh nhân một cách nghiêm túc và kiên nhẫn: Bệnh đã bắt đầu xâm nhập vào trong cơ thể và ngày một nghiêm trọng hơn, nên chuyển tới bệnh viện Thụy Hòa nổi tiếng về chuyên khoa đó để điều trị.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Kết quả lại bị người nhà chỉ vào mặt mắng chửi suốt nửa tiếng đồng hồ: "Bác sĩ bây giờ đều dễ làm vậy hả? Nói vài câu thôi là kiếm được bộn tiền rồi à? Tôi bị đám bác sĩ mấy người đá qua đá lại như quả bóng, nhiều lần lắm rồi, người thì bảo tôi chuyển qua khoa này kiểm tra, người thì kêu tôi tới khoa kia, còn cô thì kêu tôi chuyển viện luôn. Mẹ nó, cô là đứa quá đáng nhất đấy! Cô chẳng được tích sự gì! Mày lấy đâu ra chứng chỉ hành nghề thế con ngu kia! Tao phải khiếu nại mày mới được..."

Hứa Tùy vẫn dằn lòng giải thích cho đối phương hiểu nhưng vô dụng, cuối cùng người nhà bệnh nhân khinh khỉnh liếc xéo cô: "Trông có khác gì cái máy đâu chứ, bác sĩ gì mà vô cảm dữ vậy."

Hứa Tùy bỗng dừng viết, cụp mắt xuống, mặt hơi tái nhợt. Cô muốn giải thích gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thốt nổi câu nào.

Tan làm, thần kinh căng như chão đứt phăng, Hứa Tùy nằm úp sấp lên bàn như trút được gánh nặng. Hồi lâu sau Chu Kinh Trạch gọi đến, cô trò chuyện với anh vài câu.

Giọng Hứa Tùy ỉu xìu, tâm trạng bức bối không biết trút vào đâu đành kể chuyện này cho anh nghe. Cô khẽ than rằng thật ra công việc có vất vả cũng không sao, vấn đề là hết lòng với bệnh nhân mà bệnh nhân chẳng hiểu cho mình nên trong lòng cô tủi thân lắm.

Chu Kinh Trạch ở đầu dây bên kia lặng lẽ lắng nghe, vừa cầm điện thoại vừa dùng tay ra hiệu, nói với giọng trầm ấm: "Em ra ngoài đi."

"Lại gọi đồ ăn cho tôi sao? Tôi tan làm rồi mà."

Hứa Tùy đang chuẩn bị tan làm. Cô mặc áo khoác vào, cất hết đồ vào túi xách rồi ra ngoài phòng khám. Vừa ra ngoài thì một cơn gió lạnh thấu xương thổi tới khiến Hứa Tùy rùng mình.

Thời tiết hôm nay không được đẹp cho lắm, còn đổ mưa dầm nữa chứ.

Hứa Tùy định bụng lấy khăn quàng cổ trong túi xách ra trùm đầu, vô ý ngước mắt lên thì nhìn thấy Chu Kinh Trạch đang cầm một chiếc dù đen đứng chờ mình cách đó không xa.

Chu Kinh Trạch mặc áo khoác màu đen, bên trong là chiếc hoodie màu xám, hình như đang vuốt tóc trong khi tóc cắt sát da đầu đến nỗi trông như dân anh chị vậy. Anh đang đút một tay trong túi và ngước mắt nhìn cô.

Mưa len lỏi theo mái dù đen giọt xuống đất phảng phất nở ra từng đóa hoa nhỏ nhắn. Mặt trong của chiếc dù đen in một gương mặt bặm trợn và tối tăm phủ bóng lên bờ vai rộng của anh.

Hứa Tùy ngẩn ngơ, cô như gặp lại hình bóng chàng trai thuở đại học.

Vẫn là cậu sinh viên đội mưa tới đón cô rồi thờ ơ bảo "Anh ghen rồi, lo dỗ anh đi" lúc hai người còn là một cặp.

Tim cô bỗng hẫng một nhịp.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

"Sao anh lại đến đây?"

"Lúc gọi em anh đang trên đường về nhà." Chu Kinh Trạch đi tới trước mặt cô, mỉm cười: "Rồi tự dưng muốn rẽ sang đây."

"Em muốn ăn mì không?" Anh hỏi.

Hứa Tùy gật đầu, nhưng cái người này chỉ đứng đắn được hai giây rồi cất dù đi. Anh đứng trên bậc thang và cúi đầu nhìn cô, lại bắt đầu nhây.

"Trong túi trái của anh có máy sưởi cầm tay, em tự lấy đi." Chu Kinh Trạch chợt ngập ngừng, sau đó từ tốn bồi thêm một câu: "Đương nhiên tay phải tôi đây ấm hơn nhiều."

Hứa Tùy chớp mi, cuối cùng cũng nở nụ cười đầu tiên trong ngày: "Tôi chọn bên trái."

Chu Kinh Trạch lái xe chở Hứa Tùy ra đường chính thành phố không lâu thì mưa tạnh. Cô nhấn nút hạ cửa sổ xuống, gió buổi tối sau cơn mưa vừa nhẹ nhàng vừa mát mẻ làm tâm trạng Hứa Tùy khá hơn trông thấy.

Chu Kinh Trạch biết Hứa Tùy đang không vui nên ung dung lái xe chở cô đi hóng gió một vòng, cuối cùng đưa cô tới một khu phố ăn vặt gần đó. Anh quay vô lăng cua xe, để xe ở bãi đậu xe cách đó không xa rồi hai người lần lượt xuống xe.

Phố ăn vặt ở bên phải, Hứa Tùy đi trước, Chu Kinh Trạch đút hai tay trong túi đi sau. Mặt đất ướt đẫm, bóng hai người dưới ánh đèn đường nửa tỏ nửa mờ luôn chồng lên nhau.

Bầu không khí ở phố ăn vặt rất rộn ràng và nhộn nhịp, phía bên tay phải cách đây một đoạn có mấy lều bạt đỏ xanh xen kẽ nhau, ven đường thì có ông lão bán bóng bay cuộn sợi dây nơi ngón tay.

Hộp đèn ở hai bên đường đỏ rực, người đi đường thỉnh thoảng chạm vai nhau, mùi thịt nướng thơm lừng quẩn quanh không dứt.

Thật là một cảnh tượng náo nhiệt khiến người ta muốn hòa mình vào trong đó.

Hứa Tùy đi tới một sạp trái cây, định bụng lấy một hộp trái cây đã được cắt sẵn thì bỗng nhiên có một cậu sinh viên trượt ván tới. Cậu ấy rất điển trai, mặc một chiếc hoodie xanh trông vừa hoạt bát vừa tràn trề nhựa sống.

Vì cậu sinh viên nọ cũng muốn ăn trái cây nên Hứa Tùy nhích qua bên cạnh một chút.

Hôm nay Hứa Tùy mặc một chiếc áo măng tô màu quả hạnh và chân váy ôm màu đen làm tôn lên sự nền nã của cô. Cô cột tóc thật cao để lộ một phần cần cổ trắng nõn, thon dài. Khi cô cúi người lựa trái cây, bông tai ngọc trai bên tai lắc lư qua lại càng làm nền cho đường cong thanh thoát nơi đó tỏa sáng, khiến người ta nhìn mà cổ họng râm ran.

Cô vẫn như xưa, trông thì gầy nhưng những thứ cần có để thu hút anh thì không hề kém cạnh.

Chu Kinh Trạch đang đứng gần đó chờ cô thì phát hiện đứa sinh viên bên cạnh nhìn cô đắm đuối. Mặt tức thì tối sầm lại, anh dụi điếu thuốc trên tay rồi đi qua.

Hứa Tùy đang dùng điện thoại quét mã trả tiền cho ông chủ thì cảm giác có người kéo tuột dây cột tóc của mình ra. Phút chốc, mái tóc dài của cô trút xuống, vừa khéo che đi chiếc cổ xinh đẹp.

"Anh làm gì thế hả?"

Hứa Tùy mau chóng nhào tới giành dây cột tóc về. Chu Kinh Trạch cụp mắt nhìn sợi dây trên tay, trùng hợp là sợi lần trước cô dùng.

Anh lùi lại một bước rồi nhét thẳng vào túi, nở nụ cười cà lơ phất phơ: "Vật về với chủ cũ rồi."

Hứa Tùy vô hụt thì nhìn anh với vẻ không vui. Cô thật sự chẳng hiểu anh đang nghĩ gì nữa, chỉ là dây cột tóc thôi mà, bộ người này thích giữ đồ cũ hay gì?

Hai người một trước một sau đi tới một tiệm mì, Hứa Tùy tìm bàn trống ngồi vào. Phục vụ mang nước đến, còn Chu Kinh Trạch thì đứng ở quầy thức ăn chọn món.

Hứa Tùy rút khăn giấy lau kỹ chiếc bàn gỗ trước mắt, tiếng nói chuyện của Chu Kinh Trạch và ông chủ cách đó không xa cũng truyền tới.

"Ông chủ, cho hai bát mì tôm tươi." Chu Kinh Trạch vừa cầm điện thoại trên tay vừa nhìn menu được dán trên bức tường đối diện, bảo.

Bị hơi nóng phả vào lâu nên mặt bà chủ đỏ bừng, bà ấy mỉm cười: "Vâng, cậu vào chỗ trước đi, tôi mang qua ngay đây."

"À, một bát nhiều hành ngò, một bát không hành ngò nhé." Chu Kinh Trạch ngập ngừng một lát rồi lưu ý cho bà chủ.

Hứa Tùy đang nghiêm túc lau bàn nghe vậy thì sững ra, ngón trỏ chợt sượt qua cái gai trên bàn gỗ. Màu ứa ra làm ngón tay cô nhức nhối từng cơn.

Cô cụp mắt rút khăn giấy lau sạch vết máu. Lúc Chu Kinh Trạch ngồi xuống, cô giấu tay xuống dưới.

Hai người ngồi đối diện nhau, cùng nhau ăn mì. Chỉ cần hai người không nói về vấn đề nhạy cảm thì bầu không khí vẫn xem như hòa hợp. Hứa Tùy ăn nhanh hơn rồi đặt đũa xuống, cô đang lau miệng thì nghe thấy

tiếng hò bán đồ chơi bằng đường ngoài kia, thế là cô đứng dậy ngay: "Anh trả tiền trước đi, tôi đi mua đồ chơi bằng đường đây."

Hứa Tùy chạy chậm đuổi theo, Chu Kinh Trạch ngẩn ra một giây mới tiếp tục ung dung ăn mì. Ăn mì xong, anh đứng dậy đảo đôi mắt đen láy qua, phát hiện Hứa Tùy đi vội quá nên quên cả điện thoại trên bàn.

Chu Kinh Trạch bật cười, sao lớn nhường này rồi mà vẫn quên trước quên sau như con nít thế không biết.

Anh cầm điện thoại Hứa Tùy toan bỏ vào túi thì tình cờ làm màn hình sáng lên, thấy bên trên hiển thị gần tối hôm qua có cuộc gọi nhỡ của một dãy số lạ.

Thật không khéo, đây là số điện thoại của anh.

Chu Kinh Trạch liếm hàm răng sau, nhếch mép cười, trong đôi mắt đen tuyền hiện lên sự rầu rĩ.

Khá lắm, không lưu số luôn này.

Hứa Tùy phải cố gắng lắm mới tìm ra cái sạp nhỏ của ông cụ. Sau khi chọn một cây đường hình thỏ, cô không kìm được cơn thèm thuồng nên cắn trước một miếng, đang định quét mã trả tiền song sờ túi lại không thấy điện thoại đâu.

Đang lúc cô sốt ruột, lúng túng thì một giọng nói trầm thấp chen ngang: "Bao nhiêu thế ông ơi?"

"Tám tệ."

Hứa Tùy thở phào nhẹ nhõm, Chu Kinh Trạch trả tiền xong thì kéo cô sang một bên một cách hơi mạnh bạo. Anh mặc áo khoác màu đen, cổ thẳng tắp nhìn cô từ trên cao, không hiểu sao lại làm cô có cảm giác như đang bị người này nhìn một cách cao thượng:

"Sao không lưu số anh?"

Hứa Tùy nhận lại di động của mình: "Quên khuấy, chút nữa tôi sẽ lưu."

Nói thì nói vậy nhưng cô chẳng hề có dấu hiệu gì là sẽ lưu.

Người đi đường vội vàng băng qua, có người lỡ va nhẹ vào Hứa Tùy, người đàn ông thuận đà đỡ lấy, tay tình cờ đặt lên eo cô. Hứa Tùy ngước mắt nhìn anh, Chu Kinh Trạch kéo eo cô lại, khoảng cách giữa hai người lập tức được rút ngắn đáng kể.

Anh cúi đầu nhìn cô chằm chằm bằng đôi mắt sắc bén của mình, dáng vẻ lưu manh lại bộc lộ. Anh vừa nhìn lướt qua người xung quanh vừa hỏi:

"Ép anh hôn em à?"

Lòng Hứa Tùy giật thót, tin chắc Chu Kinh Trạch dám làm chuyện đó ngay trước mặt bao người. Cô lập tức dứt ra, hối hả đáp: "Tôi lưu ngay đây."

Cuối cùng, dưới sự hối thúc của Chu Kinh Trạch, cô khiếp đảm lưu số anh vào điện thoại, bấy giờ người đàn ông mới buông cô ra.

Hai người cùng nhau đi về phía bãi đỗ xe. Có lẽ vì phố ăn vặt này nằm sau lưng trường đại học nên xung quanh nhìn đâu cũng là sinh viên. Hứa Tùy từ từ cất bước, bắt gặp một cặp đôi sinh viên ở gần đó.

Cậu sinh viên đầu đinh mặc hoodie đen nghịch ngợm cướp thứ bạn gái đang cầm, sau đó không biết trêu gì đó bên tai cô ấy khiến cho mặt cô bé đỏ như gấc.

Thật giống cô và anh hồi xưa.

Chu Kinh Trạch đang đút một tay trong túi cũng thẫn thờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Anh đá cục đá dưới chân, bỗng lên tiếng với chất giọng ấm áp: "Anh đã tìm được đáp án cho câu hỏi của em lúc mình chia tay rồi."

Hứa Tùy trốn tránh: "Chuyện đó qua rồi mà."

Phản ứng của cô nằm trong dự đoán của Chu Kinh Trạch, anh khẽ nhếch mép, không nói gì nữa.

Thứ sáu là một ngày nắng bất ngờ, Hứa Tùy tới trung tâm đào tạo phi công dạy học như thường lệ song đến nơi lại thấy phòng vắng tanh, không có lấy một người nào. Tình cờ gặp Ngô Phàm, cô hỏi: "Học viên đâu cả rồi?"

Ngô Phàm đang bước nhanh thì dừng lại trả lời: "Hôm nay nghỉ mà, cơ trưởng không báo cho cô biết sao? Tiết hôm nay trùng lịch tổ chức cuộc thi đấu kỹ năng lái máy bay đấy."

Ủa là sao? Lớp học bị thay đổi hoặc nghỉ thì người giữ chức cơ trưởng như Chu Kinh Trạch phải báo trước với cô một tiếng chứ, làm cô mất công tới đây, không phải cố ý đùa cô thì là gì?

Rõ ràng sáng nay anh còn nhắn tin báo thời tiết cho cô chứ có đề cập gì tới chuyện này đâu.

Trong lòng Hứa Tùy bắt đầu bực bội, nhưng cô không phải kiểu người nổi giận với người khác vô cớ nên gật đầu: "Được, vậy tôi về trước đây."

"Ây, bác sĩ Hứa, cô đi đâu thế, không xem thi đấu sao? Vui lắm đó." Ngô Phàm nhiệt tình mời, còn cố ý nhấn mạnh: "Cơ trưởng bảo tôi nhất định phải đưa cô qua đó."

Hứa Tùy muốn xua tay từ chối thì lại thấy ánh mắt van nài, trông như đừng làm khó họ của Ngô Phàm, cô đành đồng ý.

Sa khi lên xe, Ngô Phàm lái xe đi. Cảnh vật hai bên đường ngoại ô phía tây rất đẹp. Hứa Tùy hạ cửa sổ xe xuống rồi dán hai miếng chống say xe vào sau tai, ngồi trên xe đến ngoại ô phía tây trong tâm trạng khoan khoái.

Nửa giờ sau, xe đã đến quảng trường nhạc nước cửu phương ở ngoại ô phía tây. Cô đến Kinh Bắc đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên cô tới đây.

Ở đây có một quảng trường nhạc nước rộng rãi, chiếm diện tích rất lớn, xung quanh là các tòa nhà cao chọc trời, mỗi tầng gắn một mặt kính nối tiếp với kính ở các tầng khác, ánh mặt trời rọi xuống làm mặt nước lấp la lấp lánh.

Phía bắc khu nhạc nước có một khán đài hình bán nguyệt với sức chứa gần một nghìn người, trông nó như một cánh hoa rơi giữa quảng trường vậy.

Ngô Phàm dẫn cô ngồi hướng về khán đài, giải thích: "Cuộc thi đấu này vui lắm, cô thấy cầu tháp dưới nước và cọc tiêu ở đằng xa chứ? Có hai đội thi, đội nào được nhiều điểm hơn thì thắng, thắng hai trên ba ván thì thắng."

Hứa Tùy gật đầu, chọn chiếc ghế vàng óng ngồi xuống. Thời tiết hôm nay rất đẹp, vừa có gió vừa có nắng, mở màn còn là tiết mục biểu diễn lái máy bay trên mặt nước nữa chứ.

Nắng hơi chói nên Hứa Tùy giơ tay lên che lại, nghiêm túc xem, còn cổ vũ chung với mọi người. Trận đấu chính thức bắt đầu. Có hai đội, một đội màu đỏ và một đội màu xanh.

Có phi công nọ lái chiếc trực thăng nhỏ bay một chốc rồi xông thẳng lên trời, sau đó lại lao xuống và bay qua cầu tháp giống như cá chép hóa rồng vậy.

Một tràng pháo tay giòn giã vang lên xung quanh, ai đang xem cũng lấy điện thoại ra quay.

Trên khán đài chật kín người, bên cạnh quảng trường cũng đông nghịt người đi đường, có cả phóng viên phát sóng trực tiếp suốt toàn bộ cuộc thi.

Hứa Tùy đang tập trung xem thì bỗng có một bóng người ngồi vào bên cạnh. Chu Kinh Trạch ngồi kế bên cô, hơi cúi người, chống cùi chỏ lên đùi híp mắt nhìn hai chiếc máy bay đang thi đấu với nhau ở đằng xa, từ tốn hỏi:

“Nhất Nhất, em cược ai thắng?”

Thật ra Hứa Tùy không hiểu luật đấu nhưng điều đó không ảnh hưởng đến tâm lý muốn đi ngược lại với ý kiến của Chu Kinh Trạch của cô. Biết anh thích màu đỏ, cô ngập ngừng trả lời: “Tôi cược đội xanh.”

“Được.” Chu Kinh Trạch gật đầu, bóc một viên kẹo ra bỏ vào miệng: “Anh thắng thì đồng ý với anh một chuyện, cược không?”

Hứa Tùy nhìn anh, Chu Kinh Trạch nhướng mày, đầu ngón tay vân vê vỏ kẹo trên tay: “Đừng lo, không phải chuyện quá đáng gì đâu.”

“Được, nếu anh thua thì không được theo đuổi tôi nữa.” Hứa Tùy vừa thốt lên đã giành quyền chủ đạo.

Mí mắt Chu Kinh Trạch khẽ giật, anh bình tĩnh nhìn cô rồi cúi đầu nhếch môi cười: “Anh sẽ không thua đâu.”

Nếu lần này thua thì anh sẽ đập gãy tay mình, quãng đời còn lại nào có thể lái máy bay được nữa?

Chu Kinh Trạch ngồi với cô một lát rồi đi. Có vụ cá cược này, Hứa Tùy bắt đầu nghiêm túc theo dõi trận đấu. Chiếc máy bay màu xanh tựa phi thuyền bay giữa trời, linh hoạt uốn lượn theo cần tháp rồi bay một vòng giữa không trung.

Máy bay đỏ cũng rất giỏi nhưng cách bay và tốc độ lại có phần hấp tấp, Hứa Tùy nhìn mà lo lắng nó sẽ tông vào cột mốc song lần nào chiếc máy bay đỏ cũng tránh đi một cách nhẹ nhàng.

Kết quả cuối cùng của cuộc so tài là 1:1, hòa.

Đến ván thứ ba, phía đám đông bỗng ập lên tiếng ủng hộ reo hò. Hứa Tùy híp mắt nhìn sang, lọt vào mắt cô là Chu Kinh Trạch trong trang phục phi công đỏ như lửa. Đôi mắt anh đen tuyền, cần cổ thẳng tắp trông vừa phóng khoáng vừa đẹp trai, hình chiếc máy bay nhỏ được thêu chỉ kim tuyến trên vai trái lấp lánh và rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Tay trái anh ôm chiếc mũ sắt màu đen, tay kia thì đeo micro vào, rồi gõ nhẹ vào micro để kiểm tra xem có tín hiệu không bằng ngón tay thon dài ấy. Sau khi đã chuẩn bị hoàn tất, anh bước lên khoang máy bay.

Cánh phóng viên thấy có một anh đẹp trai tham gia trận đấu mang tính quyết định thì đồng loạt hướng ống kính tới, nhưng Chu Kinh Trạch vẫn điềm nhiên như không. Được vây quanh bởi đám đông, anh bỗng quay đầu nhìn về phía khu vực khán đài, mắt chạm thẳng vào mắt Hứa Tùy.

Trước khi cược Hứa Tùy hoàn toàn không được cho biết Chu Kinh Trạch sẽ ra sân vào trận đấu cuối cùng. Rõ là anh lừa cô mà, như vậy sao chơi!

Hứa Tùy bị anh nhìn nhưng không còn dễ mắc cỡ như hồi đại học nữa, trái lại còn ngồi trên khán đài vừa quơ quơ ngón giữa với anh vừa cười.

Ý là chúc anh thua đẹp.

Chu Kinh Trạch ngẩn ra, bật cười ranh mãnh.

Máy bay có màu đỏ trắng, chính giữa máy bay có khắc dòng chữ G-350. Đầu máy bay chầm chậm bay lên, chẳng mấy chốc nó đã bay lượn giữa bầu trời.

Chu Kinh Trạch lái chiếc G-350 không nhanh không chậm bay một vòng trên không. Giữa lúc mọi người đang tập trung vào chiếc máy bay màu xanh, máy bay đỏ thình lình lao xuống, lướt qua mặt nước rồi tiến thẳng lên cầu tháp. Mặt nước chỉ hơi nhấp nhô những gợn sóng nhỏ mà thôi.

Phong cách Chu Kinh Trạch lái máy bay cũng giống như tính cách anh vậy, thận trọng nhưng cũng ẩn chứa chút gì đó mạnh mẽ. Nhìn từ xa, chiếc máy bay ấy tựa một chú chuồn chuồn đỏ đang nhẹ nhàng nhảy múa, vòng hết cầu tháp rồi bay về một bên.

Dù là động tác nào anh cũng thực hiện một cách hoàn mỹ.

Hứa Tùy đếm điểm hai bên, quả nhiên đội đỏ thắng.

Cô uể oải ngồi trên khán đài, mặt buồn xo, cụp mắt chống cằm, bản thân không biết mình thua thì Chu Kinh Trạch sẽ bảo mình làm gì.

Đột nhiên, cả khán đài ồ lên tiếng reo hò và tiếng thét lanh lảnh, cô gái ngồi bên phải phấn khích cực kỳ: "Ôi, đang tỏ tình đấy ư? Lãng mạn quá đi mất."

Có người tiếp lời: "Đúng đó, cơ mà G-350 đang viết gì trên trời thế nhỉ, dấu gạch ngang à?"

Mí mắt Hứa Tùy bỗng run lên, cô từ từ ngước mắt lên nhìn. Từ ánh nắng rực rỡ, bầu trời xanh thăm thẳm cho đến tiết trời mát rượi, dường như cả thế giới đều lùi bước nhường chỗ cho anh, chiếc máy bay màu đỏ phả khói viết từng nét chữ vào mây xanh.

Không phải số 1 trong 1, 2, 3, 4, cũng không phải dấu gạch ngang thường thấy trong bài thi Ngữ Văn.

Mà là Nhất Nhất.

Là biệt danh Nhất Nhất của cô, là "nhất" trong "duy nhất".

Con tim bình lặng của Hứa Tùy bỗng chốc dậy sóng một lần nữa, tim đập thoát cả nhịp điệu, dường như trong đó còn có một dòng điện tê tê chạy qua. Hứa Tùy nhớ vào buổi tối hôm qua lúc hai người bắt gặp một cặp đôi trẻ, anh đã nói rằng:

"Anh đã tìm được đáp án cho câu hỏi của em lúc mình chia tay rồi."

Chu Kinh Trạch đang nói với cô rằng, cô là điều duy nhất mà anh có.

Khán giả đồng loạt đứng lên vỗ tay rầm rầm, còn có người chụp ảnh gửi cho bạn bè. Hứa Tùy lặng lẽ cầm túi xách rời khỏi bầu không khí náo nhiệt kia, không phát ra tiếng động nào.

Hứa Tùy định ra rời khỏi đây bằng cửa hông, nhìn thấy toilet ở chỗ ngoặt bèn đi vào rửa tay. Lúc đi ra cô lấy khăn giấy lau tay, vừa lau vừa từ cửa hông ra ngoài.

Cô vừa cúi đầu thì chợt có một đôi giày da sáng bóng xuất hiện trước mắt.

Hứa Tùy xoay người toan bỏ chạy thì bị người đàn ông nắm tay kéo qua bên cạnh. Anh cúi đầu nhìn cô, không biết tiếng ai đang thở dốc:

"Sao lại trốn, hửm? Đừng bảo với anh rằng em không rung rinh đấy."

Chương 67: Bao nhiêu năm ghi dấu những chuyến bay khắc khoải

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Hứa Tùy chuyển chủ đề: "Tôi thua rồi, anh muốn tôi làm gì?"

"Tuần tới là sinh nhật ông ngoại anh, về nhà với anh nhé?" Chu Kinh Trạch buông cô ra rồi cúi đầu nhìn cô.

Hứa Tùy ngẩn người, nhớ tới thời đại học anh chuẩn bị đưa cô về ra mắt ông ngoại thì cô lại nói lời chia tay. Chu Kinh Trạch dứt lời cũng nhận ra điều gì, hai người không hẹn mà cùng im bặt.

"Ý anh là vờ làm bạn gái anh sao? Được thôi." Hứa Tùy gật đầu. Vì câu này của cô mà bầu không khí vốn hơi mập mờ bỗng chốc lại bị vạch ra giới hạn.

Mí mắt Chu Kinh Trạch khẽ run, thật ra anh không có ý đó nhưng chỉ có làm vậy thì Hứa Tùy mới chịu về nhà với anh. Cô nói theo cách đó thì anh cũng nhận.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Anh khẽ cắn hàm sau, nói: "Ừ, giả làm bạn gái anh đi."

"Anh nhớ mua quà đấy." Hứa Tùy nhoẻn môi cười, nhắc nhở.

Buổi tối về nhà, Hứa Tùy đang nằm trên giường thì Lương Sảng gửi một đường link tới, cũng nói: "Tùy Tùy, dòng Nhất Nhất này là cậu đúng không? Chu Kinh Trạch thi lái máy bay để tán tỉnh cậu chắc luôn, đến tớ cũng cảm động nữa là."

Hứa Tùy nhấn vào đường link, bấy giờ cô mới nhận ra chuyện Chu Kinh Trạch dùng máy bay viết chữ trên trời để tỏ tình đã lên hotsearch, khắp mạng xã hội đều đang bàn tán rầm rộ.

Vì anh phi công đẹp trai quá nên dân mạng bắt đầu tìm kiếm thông tin của anh song hoàn toàn không tra được chút gì về lai lịch hay gia thế, chỉ biết được công ty hàng không trước đây anh làm việc.

Còn cái tên Nhất Nhất anh viết bằng máy bay chỉ là nickname hoặc là tên thân mật, thế là càng khó tìm hơn nữa.

Hứa Tùy mở bình luận dưới video ra xem, tất cả đều mê vẻ ngoài của Chu Kinh Trạch: "Cái vibe trai hư này, lại còn mắt một mí nữa chứ, mị thấy game sinh tồn Real-Life CS có thể tìm ảnh để làm gương mặt đại diện đấy."

"Từ nay mị sẽ đổi chồng, sau này hãy gọi mị là bà Chu nhé các bồ."

"Đẹp trai quá chừng, phải đi đâu trong Kinh Bắc mới tình cờ gặp được ảnh đây?"

Ngọn đèn cạnh giường tỏa ánh sáng ấm áp, Hứa Tùy nằm trên giường ngẩn ngơ nhìn câu "Đến tớ cũng cảm động nữa là" của Lương Sảng.

Chu Kinh Trạch vẫn như thế, phảng phất như cơn gió lốc lại tựa ánh nắng chói chang, thích ai là sẽ thể hiện một cách nồng nhiệt để cho toàn thế giới đều biết.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày về nhà ông ngoại cùng Chu Kinh Trạch, còn nửa tiếng nữa mới đến hẹn mà anh đã chờ sẵn dưới nhà cô. Chu Kinh Trạch gác bàn tay thon dài lên vô lăng, tay phải thì cầm lấy điếu thuốc trên màn hình xe. Anh lơ đãng liếc mắt nhìn sang thì khựng lại.

Hứa Tùy đang từ xa đi tới. Hôm nay cô mặc một chiếc áo đầm màu beige chiết eo thêu hoa, khoác thêm một chiếc áo măng tô màu xanh da trời, tóc búi lên để lộ vầng trán đầy đặn và căng bóng, vài sợi tóc rủ xuống trán, đôi mắt hạnh to tròn đầy yêu kiều cùng với bờ môi đỏ thắm.

Trông rất giống Hứa Tùy thời đại học.

Trầm tĩnh nhưng lại khiến người ta không cầm lòng được cứ ngắm nhìn.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Yết hầu người đàn ông khẽ động đậy, anh nhìn cô: "Xinh quá."

Hứa Tùy không biết anh đang nghĩ gì trong lòng nên chỉ xem đó là một câu khen ngợi bình thường, lịch sự đáp: "Cảm ơn."

Xe chầm chậm lái về phía trước. Khi đi vào một khu đất cũ, tầm nhìn trước mắt họ bỗng trở nên rộng lớn, hai bên là hàng cây ngô đồng cao đến nỗi che khuất cả bầu trời. Nắng len lỏi qua khe hở những lá cây trên đỉnh đầu hắt xuống mặt đất những cái bóng loang lổ.

Chu Kinh Trạch rẽ trái rồi dừng lại trước cổng, lấy thẻ vào cổng trong ví ra rồi nhoài người đưa cho người gác cổng, người gác cổng quét thẻ rồi cho anh qua. Xe chậm rãi lái vào trong.

Nhìn qua cửa sổ xe, Hứa Tùy nhận ra đây là một ngôi nhà dành cho đại gia đình, chiếm diện tích rất lớn, cây mọc san sát nhau tạo bóng râm mát mẻ, có một nhóm người trẻ đang đá cầu trên sân chơi trong tiếng reo hò ầm ĩ.

Đến khi đậu xe Hứa Tùy vẫn còn dáo dác nhìn xung quanh, cô thấy nơi này thật lạ lẫm nên cứ nhìn tới nhìn lui mãi. Bỗng có người nắm lấy tay cô, bàn tay rộng lớn ấy cầm tay cô thật chặt.

Hứa Tùy vô thức muốn giãy ra nhưng Chu Kinh Trạch đã nhắc nhở: "Chuẩn bị vào rồi đấy."

"Sao, em chưa thấy đại gia đình sống chung lần nào sao?" Anh dẫn cô tiến về phía trước, cười nói.

"Đương nhiên là rồi, anh quên trước đây ba tôi là lính cứu hỏa sao?" Hứa Tùy cũng bật cười.

Chẳng qua là cô chưa thấy nhà đại gia đình của người học ngành kỹ thuật hàng không thôi, trong này đâu đâu cũng thấy mô hình máy bay của các niên đại trước.

Trước cửa nhà ông ngoại Chu Kinh Trạch có hai gốc cây mai vàng đã mọc hoa đầu cành. Anh dẫn Hứa Tùy vào, trong nhà rất đông khách.

Hứa Tùy vừa vào nhà đã bị vô số ánh mắt đổ dồn vào khiến cô bất giác thấy căng thẳng. Chu Kinh Trạch nắm chặt cổ tay cô, an ủi:

"Đừng lo, ở đây chỉ có họ hàng và học trò của ông ngoại thôi."

Chu Kinh Trạch dẫn cô đi tới trước mặt ông cụ, biếu quà cho ông rồi mỉm cười giới thiệu: "Chúc ông ngoại sinh nhật vui vẻ, Hứa Tùy đây ạ."

Ông cụ nhìn về phía cô. Hứa Tùy ngập ngừng một lúc rồi cũng cười với ông: "Chúc ông ngoại sinh nhật vui vẻ ạ."

Năm nay ông cụ bảy mươi sáu tuổi, tóc đã bạc phơ nhưng vẫn còn khỏe mạnh lắm, khuôn mặt ông vốn uy nghiêm nghe một tiếng "ông ngoại" ấy lại hớn hở ra mặt, vẫy tay bảo:

"Giỏi, giỏi. Cháu là Nhất Nhất đúng không? Cuối cùng thằng nhóc này cũng dắt vợ về, ông vui quá đi mất."

Hứa Tùy thầm tự hỏi tại sao ông cụ biết tên thân mật của mình, lại còn biết cô nữa. Ông cụ vừa lên tiếng thì họ hàng xung quanh đã xúm lại kéo Hứa Tùy qua niềm nở hỏi hết chuyện này đến chuyện kia.

"Thằng nhỏ giỏi ghê ta, có bạn gái luôn này."

"Cô bé là người ở đâu? Năm nay mấy tuổi rồi?"

"Bác chưa thấy Kinh Trạch đưa cô nào về cả, cháu là người đầu tiên đấy, có phải tính kết hôn rồi không?"

Hứa Tùy bị mọi người vây quanh, các trưởng bối thì hỏi tới tấp hết câu này đến câu khác một cách nhiệt tình khiến cô bối rối không biết làm sao.

Huống chi cô còn không phải bạn gái Chu Kinh Trạch thật.

Đang lúc cô không biết nên đối phó thế nào thì có một giọng nói ung dung chứa đựng ý cười vang lên, Chu Kinh Trạch nắm chặt tay cô và nói:

"Mọi người hỏi nữa làm cô ấy sợ quá bỏ chạy thì con biết làm sao đây?"

"Chú ơi, chú làm vậy là đang rải cơm chó đó!" Một đứa bé trong đám đông cất giọng trẻ con lên.

Mọi người bị đứa bé chọc cười, Hứa Tùy thấy Chu Kinh Trạch cúi đầu bật cười thì tim chợt hẫng một nhịp.

Chu Kinh Trạch uống trà với ông bà và trò chuyện với họ hàng bên nhà mẹ mình, thỉnh thoảng được hỏi về cuộc sống hiện tại thì anh trả lời vài câu cho qua.

Hứa Tùy ngồi trong phòng khách xem hoạt hình với đứa nhỏ. Cô bé tên là Quả Quả, trông khá nghịch ngợm nhưng nói năng ngọt xớt, cứ "thím đẹp ơi", "thím đẹp hỡi".

Quả Quả chăm chú xem hoạt hình, đến lúc gay cấn thì nhảy cẫng trên sô pha song lại không chú ý đang cầm ly nước ép trên tay nên hắt thẳng vào người Hứa Tùy. Nước cam làm chiếc đầm màu beige của cô ướt đẫm, nhỏ giọt xuống đất.

Cô bé tức thì hốt hoảng, người giúp việc đun nước xong đi lên thì thấy cảnh này, vội vàng đặt dĩa trái cây xuống rồi rút khăn giấy ra đưa cho cô, kêu lên: "Trời đất ơi bà tổ của tôi, xem cháu làm gì kìa!"

Chu Kinh Trạch nghe thấy tiếng ồm ĩ bên này bèn đi tới, thấy nước ép dính hết cả váy Hứa Tùy thì hỏi:

"Có chuyện gì thế?"

Có Chu Kinh Trạch ở đây nên cô bé run rẩy, rơm rớm nước mắt: "Cháu xin lỗi thím."

Chu Kinh Trạch nhíu mày, muốn nói gì đó nhưng Hứa Tùy ngẩng đầu nhìn anh ra hiệu, tay thì xoa đầu cô bé, nhẹ nhàng nhắc nhở:

"Không sao, nhưng sau này cháu xem TV phải ngồi yên nhé."

"Vâng ạ." Cô bé hít mũi.

Hứa Tùy cúi đầu lau váy nhưng làm thế nào cũng không lau sạch được, giúp việc nói ngay: "Cô Hứa, hay là cô lên lầu thay đồ đi ạ, quần áo của cô con bé để lại trước khi ra nước ngoài còn mới lắm."

"Em đi đi, chút nữa ăn cơm anh sẽ lên gọi em."

Hứa Tùy gật đầu rồi đi theo giúp việc lên tầng hai, vào phòng ngủ thứ hai. Giúp việc mở tủ đồ ra rồi cười bảo: "Cô Hứa, tất cả các bộ quần áo ở tầng này đều là mới cả, cô thay đồ nhé, tôi ra ngoài trước đây, cần gì cứ gọi tôi."

"Cảm ơn dì." Hứa Tùy đáp.

Chu Kinh Trạch nhìn đồng hồ, thấy đã sắp đến giờ cơm mà Hứa Tùy vẫn chưa xuống nên định đi lên gọi cô xuống ăn.

Anh đút hai tay vào túi thong thả lên lầu, đi tới căn phòng thứ hai bên trái của tầng hai.

Chu Kinh Trạch đứng trước cửa phòng, co ngón tay lại gõ cửa làm tiếng cộc cộc vang lên.

Hứa Tùy vẫn còn đang thay đồ ở bên trong. Hầu hết các bộ quần áo trong tủ đồ đều có màu sắc sặc sỡ, cô phải lựa thật lâu mới tìm được một bộ đơn giản nhưng lại phát hiện bộ đồ này quá khó mặc.

Cô tưởng là người giúp việc họ Trương nên nói ngay: "Dì vào đi ạ, cửa không đóng."

Sau tiếng cạch, cửa được mở ra, còn Hứa Tùy thì vẫn đang vật lộn với bộ đầm trên người. Hôm nay cô mặc áo ngực dây chéo mảnh nhưng chiếc váy nhung đen này lại cột dây chéo, dây nịt áo lót và váy bị vướng vào nhau không sao gỡ ra được.

"Dì Trương, gì gỡ dây ra giúp tôi được không?" Giọng Hứa Tùy hơi bất lực.

Chu Kinh Trạch dựa vào cửa, đôi mắt đen tuyền của anh nhìn tấm lưng của người phụ nữ một cách chăm chú, hơi thở dần trở nên nóng bỏng.

Ánh nắng rực rỡ của mười một giờ rưỡi trưa chiếu vào, phả lên bờ lưng của cô tạo nên một sự đẹp đẽ tinh khôi mà trong trẻo, thuần khiết mà đầy gợi dục.

Thân hình cô rất gầy làm cho xương cánh bướm lộ rõ mòn một trên lưng, rãnh lưng đi một đường xuống dưới rồi bị váy nhung đen che khuất, quyến rũ đến mức thôi thúc người ta muốn biết cảnh xuân dưới đó sẽ như thế nào.

Hứa Tùy đang mặc chiếc đầm nhung đen dài, sau lưng đã kéo khóa được một nửa, cô với tay ra sau kéo dây áo lót làm cho tay áo lỏng lẻo tuột xuống, vắt trên cánh tay để lộ bờ vai mượt mà, trắng nõn đẹp đến lóa mắt.

Cô giẫm chân trần lên thảm trải sàn, bắp chân mảnh mai lúc ẩn lúc hiện dưới tà váy nhung đen khẽ đong đưa, trông thật thánh khiết nhưng lại dụ dỗ người ta đến xâm phạm.

Cổ họng Chu Kinh Trạch khô khốc.

Cô đúng là quá hợp gu anh mà.

Khiến cho anh vừa nhìn đã bị kích thích rồi.

Hứa Tùy thấy người sau lưng im lặng chẳng nói năng gì, định bụng xoay người lại thì mùi thuốc lá quen thuộc phả đến.

Chu Kinh Trạch nắm lấy dây áo lót của cô, đầu ngón tay như có như không chạm vào da thịt trên lưng, truyền đến xúc cảm lạnh lẽo, tê buốt. Hết thảy những cảm giác rõ mòn một ấy kích thích trái tim cô run lên.

"Sao lại là anh?" Hứa Tùy nhíu mày.

Cô muốn quay lại đẩy Chu Kinh Trạch ra nhưng sực nhớ tới hình xăm trên xương sườn của mình, cô vô thức lấy tay che lại.

"Anh ra ngoài đi!" Hứa Tùy ra lệnh.

Chu Kinh Trạch đang nhai một viên kẹo bạc hà trong miệng, đầu lưỡi đảo kẹo trong khoang miệng một vòng. Động tác gỡ rối cho cô bỗng khựng lại, anh ngước mắt nhìn rồi kéo về khiến Hứa Tùy ngả người ra sau, lưng tức thì kề sát lồng ngực của anh.

"Học cái thói thay đồ không đóng cửa này ở đâu đấy, lỡ người khác vào thì sao?" Chu Kinh Trạch ngập ngừng, đoạn anh tiến tới, hà hơi thở nóng bừng bên tai và nói với giọng trầm thấp: "Em muốn ăn đòn phỏng?"

Anh quá gần khiến tai Hứa Tùy vừa nhột vừa tê, cô nghiêng người tránh đi.

Cô muốn đẩy anh ra nhưng lại sợ anh thấy hình xăm.

Suốt năm phút ấy, Hứa Tùy ngỡ mình là cá nằm trên thớt vậy. Cô bị Chu Kinh Trạch chặn đứng, anh kề sát vào cô mà từ tốn gỡ rối khiến cô cảm giác từng hơi thở của anh đang lướt trên lưng mình, cô không kiềm được rụt mình lại.

Cứ như thể có vô số dòng điện chạy qua khiến Hứa Tùy không tài nào cử động nổi.

Cuối cùng dây áo lót cũng được gỡ ra, Chu Kinh Trạch giơ tay kéo khóa váy sau lưng cho cô.

Hứa Tùy thở phào, cuối cùng cũng xuýt xoát vượt qua rồi. Cô nhanh chóng đi giày vào.

Cậu cả dựa vào tay vịn sô pha nhắm hờ mắt, khóe môi thì nhoẻn lên cười ra vẻ chờ được cảm ơn.

Sau khi được giải thoát, điều đầu tiên Hứa Tùy làm là quay lại đi thẳng đến trước mặt Chu Kinh Trạch.

Người đàn ông ngước mắt lên, hai người nhìn nhau, Hứa Tùy bỗng mỉm cười với anh.

Chu Kinh Trạch ngẩn ra, một thoáng ấy tim anh đã rung động. Anh chưa kịp hoàn hồn thì Hứa Tùy đã đạp mạnh vào chân anh rồi chạy tọt ra ngoài như một con thỏ.

"Shh."

Chu Kinh Trạch nhìn bóng lưng cô rồi chậm chạp đi theo.

Sau nhiều năm xa cách, anh nhận ra Hứa Tùy đã không còn là chú mèo con ngoan ngoãn, mềm mại đó nữa mà đã biến thành chú mèo luôn nhe răng chực chờ cắn người ta.

Hai người lần lượt xuống lầu, Chu Kinh Trạch đi sau.

Đúng lúc đến giờ ăn trưa, ông bà ngoại Chu Kinh Trạch nhiệt tình gắp thức ăn cho cô vì sợ mình tiếp đãi không chu đáo làm cho Hứa Tùy ngồi mà ngượng ngùng vô cùng.

Hứa Tùy nào dám mặt dày nhận, vội vàng khuyên nhủ: "Ông ngoại à, hôm nay là sinh nhật ông mà, đừng gắp cho cháu nữa, cháu thích ăn gì thì cháu có thể tự lấy được mà, không thì cháu sẽ nhờ anh ấy lấy giúp cháu ạ."

Nói xong cô lặng lẽ huých cánh tay anh, Chu Kinh Trạch ngước lên khỏi điện thoại, hùa theo: "Đúng đấy ạ, ông bà đừng gắp nữa, có cháu rồi

mà."

Cuối cùng hai ông bà cũng đặt đũa xuống. Mọi người chuyển sự chú ý lên ông ngoại Chu Kinh Trạch, người lớn thì mời rượu, trẻ con thì cùng nhau chúc mừng ông sinh nhật bảy mươi sáu tuổi vui vẻ.

Chu Kinh Trạch đang ăn thì nhận được tin nhắn từ một dãy số lạ, anh mở ra xem: "Hi, em là Bách Giai Giai, anh còn nhớ em không? Hai bọn mình đều thích xem bóng đá đó, em mới lấy được hai vé xem bóng đá, có cả Bayern nữa đó, anh muốn đi chung không?"

Chu Kinh Trạch nhìn tin nhắn vắt óc nghĩ thật lâu mới nhớ ra người này là ai. Anh nhướng mày, trả lời vào khung thoại:

"Quên nói cô người thích Bayern là Hứa Tùy cơ. Nếu không ngại thì cô có thể bán hai chiếc vé đó cho tôi để tôi dẫn cô ấy đi xem không?"

Từ khi anh hồi âm đến tận lúc cơm nước xong, Bạch Giai Giai không hề gửi một tin nhắn nào nữa.

Sau bữa trưa, có vài người lần lượt ra về, họ hàng thì ở lại chơi mạt chược, cả nhà quây quần bên nhau, bầu không khí rất hòa thuận.

Chiều đến, Chu Kinh Trạch bị ông ngoại bắt ra sau vườn sửa cái giá mấy ngày trước bị chó cắn hỏng. Đám con nít cầm cái xẻng đồ chơi nhỏ háo hức đi theo Chu Kinh Trạch ra vườn.

Trong phòng khách chỉ còn lại ông ngoại và Hứa Tùy, bà ngoại thì đang chơi mạt chược với những người khác.

Thời tiết buổi chiều vào lúc ba giờ hơn rất đẹp, phòng sáng vừa phải, ánh mặt trời nghiêng mình chiếu tới thật ấm áp.

"Nhất Nhất, nhà cháu ở đâu?" Ông ngoại chống gậy cười híp mắt hỏi.

"Cháu ở Lê Ánh, Giang Chiết ạ."

"Phía nam à, nơi đó cũng tốt phết." Ông cụ nói.

"Trong nhà cháu còn ai nữa? Làm nghề gì?"

Hứa Tùy cụp mắt, nhoẻn môi cười: "Ba cháu là lính cứu hỏa nhưng đã qua đời do gặp tai nạn trong lúc làm nhiệm vụ khi cháu học cấp hai, mẹ cháu là giáo viên, nhà cháu có bà nội nữa ạ."

Ông cụ nghe mà xót xa, an ủi cô: "Cháu ngoan, nếu cháu không chê ông già này thì thường xuyên qua ăn cơm nhé, ông ngoại sẽ dạy cháu chơi cờ tướng, bà ngoại cháu còn biết cắm hoa nữa đấy, để ông bảo bà dạy cháu."

"Vâng ạ." Hứa Tùy mỉm cười.

Con tim như được sưởi ấm, cô cảm thấy cả gia đình Chu Kinh Trạch đều tốt bụng cả.

"Xem đầu óc ông kìa, cháu chơi cờ tướng với ông nhé?" Ông cụ gõ gậy xuống đất: "Tiện đường ông lên lầu lấy kính lão luôn."

"Cháu đỡ ông ạ." Hứa Tùy đứng lên.

Hứa Tùy cẩn thận đỡ ông ngoại Chu Kinh Trạch lên lầu rồi vào phòng đọc sách. Ông cụ lục hết chỗ này đến chỗ nọ mà chỉ tìm được chiếc kính, bèn nói: "Cháu ơi, ông tìm bên này đã, cháu giúp ông ngoại vào phòng Kinh Trạch xem có bộ cờ tướng không nhé, nó cũng hay lấy chơi lắm. Phòng trong cùng ấy."

"Vâng ạ." Hứa Tùy gật đầu.

Hứa Tùy ra ngoài rồi đi tới căn phòng trong cùng nằm cạnh ban công, nắm lấy tay cầm mở cửa đi vào.

Phòng của Chu Kinh Trạch mang phong cách giống bản thân anh y đúc, gam màu lạnh, ga trải giường màu xám sẫm, trên đầu giường có một cuốn tạp chí hàng không. Ngoài ra còn có một chiếc sô pha đệm, sàn trải thảm lót, trên tường gắn máy chiếu, trên chiếc tủ thấp xếp một dãy mô hình máy bay, trong góc còn đặt một chiếc đàn Cello màu nâu.

Hứa Tùy đi vào nghiêm túc tìm bộ cờ tướng, song dù đã tìm đủ chỗ mà cô vẫn không thấy nó đâu.

Cô vô tình liếc sang, thấy một bộ cờ tướng được đặt tại góc ghế sô pha.

Con người Hứa Tùy vốn cẩn thận nên ngồi xuống mở bàn cờ ra để kiểm tra xem có thiếu con nào không, tìm một hồi thì phát hiện có hai con cờ bị kẹt vào khe ghế.

Cô với tay tới lấy, kết quả có một con rơi phịch xuống, bị mắc sâu trong khe hở hơn.

Hứa Tùy đành cúi người dí sát má vào sô pha rồi cố gắng đưa tay vào trong khe hở lấy.

Sau một lúc mò mẫm, cuối cùng Hứa Tùy cũng lấy được con cờ ấy. Cô đang từ từ đứng dậy thì bất cẩn chạm vào tấm bản đồ được dán vào lưng ghế sô pha.

Tiếng "lạch cạch" vang lên, sắt nam châm rớt xuống, Hứa Tùy nhặt lên dán lại thì phát hiện có vài thành phố trên bản đồ được đánh dấu đỏ và xanh.

Thành phố được vòng lại bằng mực xanh là điểm xuất phát, mực đỏ là đích đến, hai bên được vẽ một đường nối lại với nhau.

Phía trên còn có nhiều đường đỏ khác.

Hứa Tùy nhận ra những thành phố được đánh dấu là điểm xuất phát đều hướng tới ba nơi cuối cùng, lần lượt là Hong Kong, Kinh Bắc, Nam Giang.

Nam Giang là thành phố cô học cao học. Một suy đoán mờ hồ từ từ dâng lên trong lòng, tâm trạng Hứa Tùy ngổn ngang không thể thốt thành lời, hơi thở cô trở nên nặng nề, chỉ biết sững sờ nhìn bản đồ.

Có giọng nói từ cửa truyền vào: "Nhất Nhất ơi, cháu tìm ra bộ cờ tướng chưa?"

"Dạ rồi ạ." Hứa Tùy quay đầu lại, giọng hơi khàn đi: "Ông ngoại ơi, ông biết đây là gì không ạ?"

Ông ngoại chống gậy đi tới, ngồi lên sô pha nhìn lướt qua rồi cười nói: "Thật ra ông cũng không biết nữa. Cháu này, cháu không tò mò vì sao ông vừa nhìn đã nhận ra cháu ngay sao?"

"Tại sao ạ?" Hứa Tùy cảm thấy cổ họng hơi nghẹn lại.

Ánh chiều tà rất đẹp, ông ngoại Chu Kinh Trạch ngồi trò chuyện với Hứa Tùy, mạch kể của ông hơi lộn xộn nhưng Hứa Tùy vẫn nắm được một vài từ mấu chốt.

"Ông nhớ lúc thằng bé học đại học tự dưng có một hôm bảo muốn dắt bạn gái về ra mắt với ông." Ông ngoại nhớ lại: "Nó nói rằng, ông ngoại ơi, cô ấy tên là Nhất Nhất, vừa hiền vừa tốt bụng, cháu thích cô ấy lắm."

Khi đó Chu Kinh Trạch tựa vào cửa mà giãi bày, không hề có vẻ cà lơ phất phơ như bây giờ mà rủ hàng mi đen tuyền xuống và thốt những lời thật nghiêm túc. Nghĩ đến Hứa Tùy, anh vô thức mỉm cười:

"Cô ấy là người đầu tiên khiến cháu nghĩ tới tương lai của hai đứa từ khi quen nhau đấy ạ."

Ông cụ ngỡ sẽ được thấy Hứa Tùy nhưng vào sinh nhật của cháu ngoại, Chu Kinh Trạch lại không về, các món ăn và mì trường thọ trên bàn không được ai đụng vào.

Cứ như thể anh đã quên mất sinh nhật của mình vậy.

"Lúc hai đứa mới chia tay, thằng nhỏ này như hóa điên. Xưa giờ nó là người có kỷ luật, biết tự chủ nhưng khi đó lại uống rượu mấy ngày liên tục, nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài, không chịu đi học, trông suy sụp lắm. Dì Trương cũng không dám lại gần phòng nó nữa mà." Ông

ngoại ngập ngừng kể, đoạn ông thở hắt ra: "Hồi đó nó phá phách lắm, ông mà không lo cho nó thì còn ai lo cho nó đây."

"Sau này cuối cùng nó cũng nguôi ngoai, tâm trạng khá hơn thì chơi cờ tướng, vào vườn trồng cây với ông. Ông thấy nó đã bình tĩnh lại, chịu ăn uống đàng hoàng và ra ngoài nhiều hơn, đi học trở lại thì tưởng mọi chuyện đã qua, nhưng không ngờ đến một ngày..."

Đó là một buổi chiều như mọi khi, Chu Kinh Trạch mang mèo và chó chăn cừu Đứt đến nhà ông ngoại ăn. Ăn xong, anh mang chúng đi phơi nắng, 1017 đang nằm ngửa phơi nắng thì bỗng nhìn thấy một con bướm, thế là nó chạy theo nô đùa, chẳng mấy chốc đã biến mất tăm.

Ông ngoài cầm kéo cắt cỏ cúi người tìm một lúc vẫn không thấy nó đâu, thấy Chu Kinh Trạch ngồi thừ người trên chiếc ghế dài bèn hỏi: "Con mèo đâu rồi cháu?"

Chu Kinh Trạch ngồi trên chiếc ghế dài trong sân, cỏ hoang dưới chân mọc um tùm sắp che lấp cả cái ghế đỏ đã gỉ sét. Anh ngước mắt nhìn đằng trước, hàng mi đen như mực ươn ướt, vành mắt đỏ hoe, nghẹn ngào:

"Ông ngoại ơi, cháu mất cô ấy rồi."

Thuở bé Chu Kinh Trạch từng bị ba nhốt nhốt trong tầng hầm ngược đãi, khóc mãi không ngừng. Rồi từ khi phát hiện khóc lóc cũng không làm được gì, anh không còn rơi một giọt nước mắt nào nữa.

Đó là lần đầu tiên ông cụ thấy Chu Kinh Trạch rơm rớm lệ.

Ông ngoại nhìn cô gái trước mắt, nói tiếp: "Sau đó như nào thì ông không rõ. Thằng bé sang Mỹ huấn luyện rồi tốt nghiệp, bay khắp thế giới, ấy vậy mà nó cũng hay về lắm. Ông hỏi sao cứ về mãi thì nó bảo lịch trình có một chuyến qua đây nhưng vừa về đã chui tọt vào phòng, nay mới thấy có vẻ là làm tấm bản đồ này rồi."

Theo hướng chỉ tay của ông ngoại Chu Kinh Trạch, Hứa Tùy lại nhìn về phía bản đồ. Cô lặng lẽ siết tay lại, góc váy bị cô nắm chặt đến nỗi nhăn

nheo nhưng không sao dằn lại nổi. Từng giọt lệ rơi xuống đất, nước mắt phủ mờ tầm nhìn của cô.

Một tấm bản đồ đi qua bao năm tháng với vô vàn chấm xanh nối đến ba thành phố ghi dấu những chuyến bay khắc khoải.

Chuyến bay Los Angeles - Hồng Kông, cách nhau khoảng 11600 kilomet, dài mười sáu tiếng.

Chuyến bay Zurich - Nam Giang, cách nhau 9002 kilomet, dài mười tiếng.

Chuyến bay Berlin - Kinh Bắc, cách nhau 8984 kilomet, dài mười tám tiếng.

...

Những chuyến bay này đi qua châu Âu, biển Caspi, Trung Đông, châu Á song tất cả đều dẫn tới một nơi.

Hong Kong là điểm cuối của anh, cả Kinh Bắc lẫn Nam Giang đều là như thế.

Nơi nào có Hứa Tùy, nơi đó là điểm cuối trong chuyến bay của anh.

Hứa Tùy lặng lẽ đứng tại đó khóc một mình, đôi mắt lẫn chóp mũi đều đỏ bừng. Ông ngoại cũng không trách gì cô, chỉ khuyên nhủ: "Từ bé thằng nhóc nhà ông đã chịu nhiều khổ cực dẫn đến tính cách có thể không được trọn vẹn, không biết cách bày tỏ hay yêu ai, mong cháu hãy tha thứ cho nó."

...

Sau đó Hứa Tùy chơi cờ với ông ngoại dần dần mới nguôi ngoai phần nào. Trước khi xuống lầu, cô vào toilet rửa mặt, thấy sắc mặt mình trong gương đã khá hơn chút đỉnh mới ra ngoài.

Chu Kinh Trạch đã xách hộp đồ nghề về từ sau vườn, sau lưng còn có hai đứa bé nối đuôi theo. Quả Quả hào hứng chạy tới nhào vào lòng ông cụ rồi ngoảnh mặt đi cho mọi người thấy đóa hoa nhỏ bên tai, giọng điệu vô cùng tự hào: "Chú cài cho cháu đó, chú khen cháu xinh đó nha."

Hứa Tùy bật cười, khi sáng cô nhóc này còn sợ anh muốn chết, mới đó thôi mà Chu Kinh Trạch đã cướp mất trái tim một cô bé rồi.

Rửa tay xong, Chu Kinh Trạch chờ Hứa Tùy sửa soạn rồi khẽ nắm vai cô chuẩn bị ra về, bỗng bà ngoại gọi Hứa Tùy lại và đưa cho cô một chiếc hộp gấm, nói với giọng thật dịu dàng:

"Nhất Nhất, bà ngoại rất vui vì được gặp cháu. Lần đầu gặp nhau bà ngoại không biết nên tặng quà gì cho cháu, đây là kỉ vật mẹ thằng bé để lại, cũng chẳng phải thứ đắt đỏ gì."

Hứa Tùy mở hộp gấm ra xem, là một chiếc vòng ngọc màu xanh lá óng ánh rất có chất lượng. Này mà không đắt đỏ gì chứ, cô hoảng sợ giật mình, vội vàng đẩy về từ chối: "Thứ này quý quá, cháu không nhận được đâu."

"Con bé này, cứ nhận đi!"

Hứa Tùy cảm thấy hai ông bà thật sự rất tốt bụng, nếu hai người họ biết cô không phải bạn gái của Chu Kinh Trạch thì sẽ hụt hẫng nhường nào? Nghĩ tới đây, cô vẫn xua tay nhưng tình cờ nhìn thấy ánh mắt đầy trông chờ của hai cụ, không nỡ buông lời từ chối.

Cuối cùng cô vẫn nhận món quà này.

Chu Kinh Trạch lái xe chở Hứa Tùy về nhà. Dọc đường, anh nhận ra trạng thái của cô khá kỳ lạ, cứ bần thần mãi, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

"Em không vui sao?" Chu Kinh Trạch giơ tay nhéo mặt cô.

Hứa Tùy gạt tay anh ra, đáp: "Không phải."

Chu Kinh Trạch vừa rẽ hướng vừa ngoái đầu nhìn cô, phát hiện mắt cô sưng lên thì nhíu mày.

Giọng anh trầm xuống hẳn: "Em khóc à?"

"Không, do hôm qua thức khuya thôi." Hứa Tùy cụp mắt, giải thích.

Chu Kinh Trạch trầm ngâm, biết cô không vui bèn nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng dỗ dành: "Vậy em có muốn đi ăn gì không?"

"Tôi không đói." Hứa Tùy lắc đầu, chần chừ một lúc vẫn lấy hộp gấm trong túi xách ra đưa cho anh, hít sâu một hơi rồi bảo: "Anh tìm cơ hội trả vòng lại cho bà ngoại đi..."

Xe đang chầm chậm đi thình lình phát ra tiếng thắng xe rít tai, Hứa Tùy nhoài người về phía trước theo quán tính. Chu Kinh Trạch đánh tay lái tấp vào lề.

Bầu không khí trong xe im phăng phắc, Chu Kinh Trạch cất tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng đáng sợ, trầm giọng hỏi: "Tại sao?"

"Quý quá, hơn nữa mới lần đầu gặp mà..." Giọng Hứa Tùy hơi khàn.

Quai hàm Chu Kinh Trạch căng cứng để lộ đường nét sắc bén, anh nhìn cô chằm chằm: "Anh nói rồi, anh thích thì họ cũng thích."

Hai bên giằng co nhau. Cổ họng Hứa Tùy khô khốc, cô muốn nói rất nhiều điều nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Từ tận đáy lòng Chu Kinh Trạch dâng lên sự bất lực không thể thốt thành lời. Anh bực bội rút điếu thuốc trên màn hình xe ô tô ra nhưng lại nhớ tới điều gì, bỏ xuống.

Cuối cùng, anh hạ cửa sổ xe xuống làm gió lớn tràn vào. Ánh chiều tà khi hoàng hôn dần buông nhuốm màu trời ảm đạm. Thật lâu sau, anh nhìn về phía trước, cơn gió lớn cắt giọng anh thành từng mảnh, anh chầm chậm cất lời:

"Nếu em không muốn nhận thì vứt đi.”

Chương 68: Bắt gặp cảnh Bách Úc Thật đưa cô về nhà

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Hứa Tùy nỡ lòng nào vứt nó, cô đành rụt tay về.

Về đến nhà, Hứa Tùy như trút được gánh nặng. Cô nằm gục lên ghế sô pha mệt mỏi đánh một giấc, lúc thức dậy thì đã là mười giờ tối.

Hứa Tùy tắm rửa, ăn lót dạ rồi xem TV một lát nhưng lại chẳng thể tập trung nổi, thế là cô tắt TV đi ngủ.

Có thể là do vừa ngủ nên Hứa Tùy nằm trằn trọc trên giường đến nửa đêm vẫn không ngủ được.

Chuyện ban chiều cứ quanh quẩn trong tâm trí cô.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Hóa ra lúc chia tay Chu Kinh Trạch không hề bình tĩnh và thản nhiên như những gì anh biểu hiện ra bên ngoài. Hóa ra anh cũng rất trân trọng mối tình này.

Và cả tấm bản đồ thế giới đó nữa.

Những ký hiệu ấy không cái nào không hướng tới thành phố nơi cô học và làm việc.

Có phải anh nhiều lần đã tới thăm cô không?

Nhưng sao lại không xuất hiện chứ?

Những câu hỏi dồn lấp đầy cả cõi lòng, Hứa Tùy muốn hỏi lại không dám hỏi. Cuối cùng cô cầm lấy chiếc điện thoại để bên gối, mở một phần mềm ra rồi đăng bài viết đầu tiên lên. Cô hỏi:

“Mọi người ơi, cho hỏi nếu mọi người và bạn trai cũ đã chia tay nhau nhiều năm, gần đây chợt phát hiện anh ấy vẫn còn tình cảm với mình, cùng lúc đó anh ấy cũng theo đuổi mọi người lần nữa nhưng mọi người vẫn không dám thử bắt đầu lại thì phải làm sao đây?”

Có lẽ vì Hứa Tùy đăng bài quá muộn nên chẳng có ai trả lời, đến tận lúc hai giờ đêm chỉ có một tài khoản ẩn danh cho lời khuyên:

“Vậy thì bạn giữ khoảng cách với anh ấy một thời gian đi, lắng nghe trái tim mình xem bạn có đủ can đảm bắt đầu lại lần nữa không.”

Hứa Tùy nhìn câu trả lời ấy suy ngẫm thật lâu, cảm thấy có lý, trong lòng cũng có phương hướng hơn.

Mấy ngày kế tiếp, Chu Kinh Trạch nhắn tin cho Hứa Tùy nhưng cô rất ít khi trả lời, bởi hễ trò chuyện với anh là trái tim cô sẽ lại bắt đầu lung lay, không còn suy nghĩ rõ ràng được nữa.

Có điều Chu Kinh Trạch cũng không nhận ra sự thay đổi nơi cô. Hình như dạo này anh rất bận, thỉnh thoảng giọng trong tin nhắn nghe khá uể oải nhưng vẫn hỏi han cô như thường lệ.

Cuối tuần, cuối cùng cũng tới ngày tổ chức buổi họp báo ra mắt bộ phim mà Hứa Tùy háo hức muốn xem.

Thật ra cô đã xem bộ phim điện ảnh đó trong lúc du học ở Hong Kong. Bộ phim có tên là “Cô gái sau khu phố”, được cải biên dựa trên một cuốn tiểu thuyết bán chạy nước Ý.

Hứa Tùy thích bộ phim này lắm nên rất vui khi phim được chiếu lại lần nữa.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Điều đáng mong đợi hơn cả là người đóng nữ chính cô yêu thích cũng sẽ tham gia quảng bá.

Có một cảnh trong phim làm Hứa Tùy rất mê mẩn: Nữ chính Chrisa mặc chiếc áo sơ mi mang màu sắc của biển cả cùng chiếc quần đùi đỏ rực, từ góc sau khu phố đầy bụi và bẩn thỉu đi qua con đường hầm tối tăm, vượt qua quốc lộ và hướng ra biển với quyết tâm không gì có thể lay chuyển được.

Vì rất mong đợi về buổi họp báo nên Hứa Tùy còn mang cả cuốn tiểu thuyết nguyên tác được bọc trong bìa da mềm màu xanh và poster phim theo cùng, định bụng khi tới nơi sẽ xin chữ ký.

Vào ba giờ chiều thứ bảy, Lương Sảng lái xe tới nhà cô.

Sau khi Hứa Tùy lên xe, Lương Sảng khóa xe rồi đưa cho cô một túi bánh ngọt, nói: "Nè, mua cho cậu đó."

"Cảm ơn cậu."

Hứa Tùy mở túi giấy lấy một cái bánh croissant ra.

Lương Sảng vừa khởi động xe vừa híp mắt cười nói với Hứa Tùy: "Tớ chưa gặp diễn viên ngoài đời bao giờ, mong là sẽ có anh đẹp trai tóc vàng mắt xanh!"

"Có chị đẹp tóc vàng mắt xanh thôi, nữ chính của bộ phim đó, cơ mà cũng có vài người đóng nam phụ đẹp trai lắm." Hứa Tùy xé một mẩu bánh cho vào miệng.

Khoảng bốn mươi phút sau, hai người đến trung tâm triển lãm quốc tế rồi trình vé vào trong. Họp báo được bố trí tại một rạp chiếu phim khổng lồ, theo lịch trình là sau khi khán giả xem phim xong đoàn phim sẽ đi ra giao lưu và quảng bá phim.

Phim bắt đầu chiếu, Hứa Tùy chú ý chuyển điện thoại sang chế độ yên lặng rồi chăm chú xem phim. Ghế ngồi mà Lý Dương chọn cho hai người nằm ở ngay chính giữa hàng ở giữa, đây cũng là vị trí xem phim lý tưởng nhất.

Hứa Tùy xem rất nhập tâm, đến tận khi phim đã tới hồi kết mà cô vẫn còn đắm chìm trong đó. Cho tới khi tiếng "Cạch" vang lên, đèn trong rạp chiếu phim được bật khiến cho cả căn phòng sáng trưng thì khán giả mới dứt được khỏi mạch truyện trong phim.

Cùng lúc đó, cánh phóng viên từ các nơi dựng camera lên chờ đoàn phim đi ra, sân khấu cũng bừng sáng đèn làm phát ra tiếng "cạch".

Đoàn phim cùng nhau đi lên sân khấu, Hứa Tùy ngồi trên ghế có hơi phấn khởi, lấy điện thoại ra khỏi túi xách chụp diễn viên mình thích một tấm.

Người dẫn chương trình đứng ở một bên hỏi khán giả có cảm nhận thế nào sau khi xem phim, Hứa Tùy chống cùi chỏ lên tay vịn của ghế chăm chú nghe khán giả đặt câu hỏi, diễn viên trả lời, thỉnh thoảng MC pha trò cô cũng bật cười.

Trong đây có đề cập một số quan điểm liên quan tới điện ảnh Hứa Tùy rất tán đồng.

Sau đó là phần mời khán giả lên sân khấu chơi trò chơi với diễn viên chính, cuối buổi họp báo người đó có thể xin chữ ký của diễn viên.

Hứa Tùy có phần dao động, muốn đi nhưng cuối cùng vẫn ngồi yên vì cô không thuộc kiểu người hoạt bát, năng nổ.

Cô đinh ninh chút nữa sẽ còn cơ hội xin chữ ký khác vì Lý Dương đã nói rằng sau khi xem phim sẽ nhờ hậu cần dẫn hai người họ đi gặp diễn viên xin chữ ký.

Xem phim xong, Hứa Tùy nhắn tin cho Lý Dương: "Nè, bạn làm hậu cần của em đang ở đâu thế? Họp báo kết thúc rồi, giờ chị ra cánh gà xin chữ ký nè."

Không lâu sau màn hình điện thoại sáng lên, Lý Dương đáp: "Sorry tình yêu, bạn em bị ốm nên xin nghỉ mất rồi, chắc là không xin chữ ký được đâu ạ."

Khán giả lần lượt ra về nhưng Hứa Tùy vẫn còn ngồi đó, cô đưa tin nhắn trong điện thoại cho Lương Sảng xem.

"Ui là trời, gì thế này, hụt mất rồi sao? Nhỏ Lý Dương này làm ăn tắc trách quá." Lương Sảng nhíu mày trả điện thoại lại cho cô: "Tùy Tùy, hay mình ra cánh gà thử vận may đi, cậu tới đây là để xin chữ ký mà?"

"Cũng được." Hứa Tùy do dự một lúc rồi gật đầu, đứng lên.

Hai người nắm tay nhau, người đi trước người đi sau ra ngoài rạp chiếu phim rồi lén lút đi tới phòng nghỉ ngơi của diễn viên. Lần đầu làm chuyện này nên Hứa Tùy không khỏi cảm thấy căng thẳng, tim đánh trống không ngừng. Mắt cô nhìn lướt qua từng phòng trang điểm và phòng nghỉ ngơi, cuối cùng dừng trước cửa phòng nghỉ ngơi của nữ diễn viên đóng vai Chrisa.

Lương Sảng vừa định gõ cửa thì bỗng có một giọng nói nghiêm khắc vang lên từ sau lưng: "Hai người làm gì đấy?"

Hứa Tùy ngoái đầu nhìn, hậu cần ở gần đó đang tiến về phía họ với khuôn mặt vô cùng nghiêm nghị.

"Chào anh, chúng tôi có thể vào trong xin chữ ký không?" Hứa Tùy hỏi.

Đối phương ra dấu đuổi họ đi, giọng điệu cứng ngắc: "Không được, ra ngoài giùm cho."

"Vậy... Chúng tôi chờ ở đây đến khi cô ấy đi ra thì xin chữ ký được không?" Hứa Tùy xin xỏ, mong anh hậu cần này sẽ châm chước cho họ.

Nào ngờ mặt đối phương lạnh như tiền, còn tỏ ra "tôi gặp đám fan cuồng các cô nhiều rồi", sự mất kiên nhẫn hiện rõ trên gương mặt: "Đừng quấy rầy diễn viên nghỉ ngơi, còn đứng đây là chúng tôi gọi an ninh 'mời' hai cô đi đấy."

Lương Sảng nghe cái giọng cứng ngắc của anh ta mà nổi đóa, vừa định mắng anh ta thì bị Hứa Tùy giữ tay lại ngăn cản.

Cô hơi nhụt chí, lần đầu tiên đu idol mà đã thất bại rồi.

"Ngại quá, làm phiền rồi." Hứa Tùy xin lỗi hậu cần.

Lúc cô định bụng kéo Lương Sảng đi thì nghe thấy một giọng nói trầm thấp, ấm áp vang lên từ sau lưng: "Hứa Tùy?"

Hứa Tùy ngoái đầu lại, ngơ ngác nhìn người đàn ông cách đó không xa ba giây.

Đối phương khoác chiếc áo măng tô lông dê màu đen thẳng thớm, thân hình cao to, tóc cắt ngắn, ngũ quan sắc sảo, nét nào ra nét đó đang nhìn cô.

Trợ lý đứng đằng sau đang cầm cà phê và tập tài liệu cho anh ta.

Bấy giờ cô mới nhận ra người này là ai, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng reo lên: "Giáo sư Bách?"

Lần đầu tiên Lương Sảng thấy kiểu soái ca đẹp trai dịu dàng nên vừa phấn khích vừa bồn chồn, lặng lẽ huých cùi chỏ vào cô: "Gì đây gì đây, giáo sư trao đổi ở Hong Kong của cậu đây sao?"

Bách Úc Thật đút một tay trong túi áo tiến về phía hai người, mỉm cười để lộ vết chân chim mờ nhạt nơi khóe mắt:

"Lâu rồi không gặp em."

"Đúng là lâu lắm rồi mới gặp, em cũng không ngờ sẽ gặp thầy ở đây đấy giáo sư Bách." Hứa Tùy cũng không nén được tiếng cười, cô lấy lại tinh thần, giới thiệu: "Đây là bạn em, Lương Sảng."

"Chào cô." Bách Úc Thật mỉm cười chìa tay ra.

Lương Sảng ngẩn ngơ, lỡ bị nụ cười của anh ta hút hồn, lắp bắp đáp: "Chào... chào thầy."

Bách Úc Thật chỉ nắm hờ tay cô ta rồi rút về ngay, một hành động vừa tinh tế vừa lịch lãm. Anh ta ngước mắt nhìn, đoán trúng phóc: "Em muốn

xin chữ ký à?"

"Vâng, em muốn thử vận may xem sao." Hứa Tùy hơi ngượng ngùng.

Bách Úc Thật gật đầu rồi ra hiệu bằng mắt với trợ lý đằng sau. Trợ lý lập tức hiểu ý, gõ cửa rồi nói với hậu cần bên cạnh: "Đây là bạn của thầy Bách chúng tôi."

"A, xin lỗi ạ." Hậu cần tức thì hoảng hốt ra mặt, vội vàng xin lỗi.

Bách Úc Thật cũng không gây khó dễ mà chỉ phất tay cho anh ta đi.

Cửa mở ra, Bách Úc Thật đi vào còn Hứa Tùy đứng ở ngoài, thấp thoáng nghe thấy giọng anh ta vọng lại. Anh ta đang nói tiếng Ý, đầu lưỡi hơi uốn cong, phát âm tròn vành rõ chữ gợi người ta nghĩ đến tiếng đàn du dương dưới ánh chiều tà.

Không lâu sau, trợ lý bảo hai người họ vào. Hứa Tùy đi vào, thuận lợi xin được chữ ký, nữ diễn viên còn ôm cô và nói: "Cảm ơn cô vì đã ủng hộ tôi, tôi vui lắm."

Mặt Hứa Tùy đỏ như gấc, nhịp tim cũng hơi nhanh, đến khi đã ra ngoài tâm trạng cô vẫn còn hân hoan.

Bách Úc Thật nán lại trò chuyện đôi câu với nữ diễn viên, cuối cùng hai người hôn má nhau chào tạm biệt.

Hứa Tùy đứng ở ngoài cửa chờ Bách Úc Thật đi ra rồi cất lời: "Cảm ơn giáo sư Bách. Cơ mà sao lại tình cờ đến mức em gặp thầy tại buổi họp báo bộ phim này thế nhỉ?"

"Vì tôi là người xử lý âm thanh cho bộ phim này mà." Bách Úc Thật thản nhiên giải thích.

"Giáo sư Bách giỏi thật sự!" Lương Sảng tìm được chỗ chen miệng bèn khen anh ta.

“Chỉ là một sở thích nho nhỏ thôi.” Bách Úc Thật giơ đồng hồ đeo tay lên nhìn rồi cười nói: “Tôi còn vài việc cần xử lý, nếu hai người không ngại thì chờ tôi mười phút rồi ta cùng đi ăn nhé?”

“Vâng ạ.” Hứa Tùy gật đầu.

Sau khi Bách Úc Thật rời đi, mùi đàn hương dễ chịu và khoan khoái tỏa ra từ người anh ta cũng lặn vào không khí, không còn ngửi được gì nữa.

Hai người ngồi trong cánh gà chờ Bách Úc Thật, Lương Sảng khoác tay cô, hỏi: “Tùy bảo à, làm thế nào hai người biết nhau thế?”

“Hôm nay tớ gặp thầy ấy xong tự dưng ngộ ra sức hấp dẫn của người đàn ông lớn tuổi luôn.”

“Kể ra cũng dài, lần sau tớ sẽ kể cho cậu nghe.” Hứa Tùy giải thích.

Không lâu sau đó, Bách Úc Thật đi ra hành lang vẫy tay với hai người.

Hứa Tùy và Lương Sảng đi qua, cùng lên xe anh ta. Bách Úc Thật báo địa chỉ cho tài xế, sau đó xe lái tới đường Kinh Nam.

Hứa Tùy và Lương Sảng ngồi ở đằng sau, mùi gỗ tuyết tùng thoang thoảng trong xe vừa thanh vừa mát. Dọc đường hơi buồn tẻ nên Bách Úc Thật mở nhạc, tiếng đàn dương cầm êm tai vang lên như dòng nước chảy, nghe rất thư giãn đầu óc.

Lương Sảng đang ngồi trong xe buồn chán nhìn xung quanh thì tinh mắt thấy một chùm ngàn hạc giấy màu hồng đã cũ trên màn hình xe của chiếc ô tô cực kỳ nam tính này, thật sự là khác hẳn với phong cách của anh ta.

“Giáo sư Bách thích gấp hạc sao?” Lương Sảng hỏi.

Bách Úc Thật đang ngồi trên ghế phó lái nhắm mắt thư giãn, nghe vậy thì mở mắt ra nhìn chùm ngàn hạc giấy nhỏ nhắn trước xe.

Đôi mắt hẹp dài của anh ta bỗng tối sầm xuống nhưng chốc lát sau đã thản nhiên trở lại, anh ta hờ hững đáp: "Để cho vui thôi."

Xe rời khỏi trung tâm thành phố rồi dừng lại trước một cánh cổng trổ đầy hoa ngô đồng. Tài xế xuống xe vòng qua mở cửa, một đôi chân thon dài bước ra, Bách Úc Thật buộc nút thứ hai của áo măng tô lại rồi giơ tay cản tài xế, nhìn ông ấy ra hiệu.

Tài xế ngầm hiểu, lập tức chạy ra sau mở cửa cho hai cô gái.

Giáo sư Bách dẫn hai người vào một nhà hàng Pháp, anh ta vừa đi bên mép vừa ôn tồn nói: "Bạn tôi giới thiệu chỗ này khá được, nếu không ngon thì chúng ta sang chỗ khác."

Lương Sảng xem như người địa phương, sống ở đây gần ba mươi năm trời nhưng lại không biết có một nhà hàng như một viện bảo tàng mỹ thuật thu nhỏ đằng sau cánh cổng ngô đồng.

Nhà hàng này từ bên ngoài cho đến phong cách thiết kế, trang trí bên trong đều y hệt viện bảo tàng nghệ thuật. Suốt bữa ăn hai người được Bách Úc Thật chiêu đãi chu đáo và tinh tế, không sót một lễ nghi nào.

Nên đâm ra hai người biến thành khách, còn Bách Úc Thật thành chủ tiệc. Hứa Tùy hơi xấu hổ: "Giáo sư Bách, thầy đến Kinh Bắc chơi thì đáng lẽ bữa ăn này phải do em mời thầy mới phải."

Bách Úc Thật nhấp một ngụm rượu vang đỏ rồi trả lời, tiếng phổ thông của anh ta lẫn một chút giọng Hong Kong, trầm thấp nghe rất êm tai: "Dù sao tôi cũng phải công tác ở đây một tuần, mấy ngày tới còn cần em tiếp đón nữa mà."

Chỉ một câu đã xua tan áp lực trong lòng Hứa Tùy đồng thời đưa vị trí hai người lên cùng một hàng. Hứa Tùy thở phào, khẽ cười: "Chắc chắn rồi ạ."

Lương Sảng ngồi cạnh vừa ăn vừa thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ, tâm trạng vừa nhẹ nhàng vừa khoan khoái. Cô ta cầm điện thoại lên chụp

cảnh một con mèo ở bên ngoài đang nhảy lên mái nhà rồi sau đó chụp bàn ăn.

Không ai lọt vào ảnh, chỉ có bàn tay đang cầm chiếc ly đế cao của Bách Úc Thật cùng với một phần cổ tay trắng nõn, nhỏ bé lộ ra dưới tay áo trong lúc Hứa Tùy cúi đầu ăn trái cây là xuất hiện trong hình.

Lương Sảng đăng hai tấm hình này lên mạng, caption viết: "Đi ăn chực cùng Tùy bảo của iem, hì hì~"

Hứa Tùy không hềhay biết gì vì đang trò chuyện với Bách Úc Thật. Hai người hỏi thăm sức khỏe và cuộc sống của nhau, cô cũng biết anh ta vẫn đang dạy học tại trường đại học B ở Hong Kong.

Sau khi ăn xong, Bách Úc Thật đưa hai người vềnhà. Nhà Lương Sảng gần hơn nên xuống xe trước. Bách Úc Thật ngồi trên ghế phó lái sực nhớ ra điều gì, lấy hai chiếc vé ra khỏi chiếc ví da rồi quay lại, hỏi: "Sắp tới có triển lãm poster các phim điện ảnh hiện đại của nước ngoài, hai ngày tới em có thời gian không?"

Hứa Tùy nhận lấy rồi đọc lướt qua, đặt tay lên đầu gối gật đầu, nhận lời mời: "Có ạ, nhưng bữa ăn hôm đó phải để em mời đó."

Bách Úc Thật bật cười, vết chân chim đẹp đẽ nơi khóe mắt nhíu lại, ánh đèn lấp lánh hắt vào cửa sổ xe, chiếu rọi lên tóc mai anh ta.

Xe chầm chậm dừng lại dưới nhà Hứa Tùy, Bách Úc Thật chủ động xuống xe mở cửa cho cô. Hứa Tùy đang cầm túi xách xuống xe thì lỡ trật gót giày.

Hứa Tùy không kìm được kêu lên, ngã nhào vềphía trước nhưng may thay đã có một đôi tay vững vàng đỡ cô lại. Giọng Bách Úc Thật dưới màn đêm dịu dàng đến lạ: "Cẩn thận chứ."

Hứa Tùy đứng vững lại được rồi bèn mở rộng khoảng cách giữa hai người ra, lên tiếng: "Cảm ơn thầy."

“Vào nhà đi, thầy trông.” Bách Úc Thật đứng trước mặt cô, lấy một điếu xì gà ra khỏi túi áo to rồi nhẹ nhàng vân vê nơi đầu ngón tay.

Hứa Tùy nghĩ về ngày tổ chức triển lãm, đáp: “Vâng, mốt gặp lại nhé giáo sư Bách.”

Sau khi chào tạm biệt, Hứa Tùy mỉm cười quay người đi, lơ đãng ngước lên thì phát hiện Chu Kinh Trạch đang đứng cách đó không xa nhìn họ. Nửa người anh giấu trong bóng tối, anh mặc một chiếc áo ấm màu đen, một tay đút vào túi quần, một tay cầm điếu thuốc lá mà hút, cứ đứng nhìn hai người chằm chằm như thế.

Khói thuốc màu xám trắng được nhả ra, ánh mắt Chu Kinh Trạch hệt như dã thú ẩn nấp trong bóng đêm đã lâu. Tối tăm. Sâu thẳm. Tựa như con dao băng giá làm trái tim cô giật thót.

Hứa Tùy bị Chu Kinh Trạch nhìn bằng ánh mắt đó mà đờ người. Vào giây phút ấy, cô bỗng thấy chột dạ mặc dù giữa hai người chẳng có gì cả.

“Không giới thiệu sao?” Chu Kinh Trạch dụi tàn thuốc cất giọng nói trầm lắng, mắt vẫn nhìn cô.

Chương 69: Ai đó nổi máu ghen rồi

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Cơ bản là Chu Kinh Trạch nói câu đó không phải bảo Hứa Tùy giới thiệu "Đây là XXX" mà là muốn cô nói rõ ngọn ngành. Suy cho cùng, Bạch Úc Thật khác với những người đàn ông khác, đó là người đàn ông đầu tiên khiến Chu Kinh Trạch cảm thấy nguy hiểm.

Rõ là cả ngày hôm nay anh gặp hết chuyện này đến chuyện khác, tâm trạng không hề tốt chút nào, ấy vậy mà anh vẫn bỏ ngỏ tất cả mớ bòng bong đang xử lý mà chạy qua sau khi nhìn thấy nhật ký hoạt động trên Weibo của Lương Sảng.

Hứa Tùy cụp mắt xuống. Thành thật mà nói, cô không biết nên giới thiệu Bạch Úc Thật thế nào nữa. Anh ta như ngọn đèn nho nhỏ soi đường dẫn lối cho cô trong những ngày cô mất phương hướng vậy.

Cuộc gặp gỡ với Bạch Úc Thật là một sự tình cờ.

Lúc đến Hong Kong du học theo diện sinh viên trao đổi, cô chẳng biết tí gì về kiến thức chuyên ngành cũng như tiếng Ý cả. Bởi cô vừa không tự chọn môn học này, vừa không biết nửa chữ tiếng Ý nào.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Khi Hứa Tùy ở Tây Hoàn, ngoài bạn cùng lớp kiêm bạn cùng phòng Gia Lị ra thì cô còn làm quen với một bạn nữ học ngoại ngữ tên là Thi Ninh. Môn ngoại ngữ tự chọn thứ hai của cô ấy là tiếng Ý.

Hứa Tùy đã quên bẵng vì sao Thi Ninh lại nhờ cô đi học điểm danh giúp, chỉ nhớ hồi đó cô ấy có việc gấp, tạm thời không đi học được nên đành phải nhờ Hứa Tùy đi học thay.

Khi đó Hứa Tùy vừa ra khỏi phòng thí nghiệm, nghe giọng Thi Ninh trong điện thoại lo sốt vó đến nỗi như sắp khóc đến nơi bèn gật đầu đồng

ý.

Hứa Tùy phải mất những mười phút mới tìm được phòng học, vào được lớp suýt soát kịp giờ.

Chẳng mấy khi cô làm chuyện như này cả, vì sợ bị bắt nên cô ngồi ở hàng thứ hai từ dưới lên.

Đó là lần đầu tiên cô học tiết tiếng Ý.

Tình cờ thay, bộ phim được chiếu trên lớp lúc đó là "Cô gái sau khu phố".

Hứa Tùy không biết chút gì về phim nước Ý, cộng thêm nghe tiếng họ hơi khó nghe nên từ lúc mới chiếu phim cô đã không định xem.

Mùa hè ở Hong Kong nóng như đổ lửa, gió biển cũng hừng hực cả lên, lớp thì chiếu bộ phim chẳng hiểu gì, Hứa Tùy bị cái nóng làm cho mơ màng, cuối cùng nằm sấp lên bàn, ngủ.

Thế là Bạch Úc Thật lanh mắt bắt cô tại trận, chỉ đích danh cô rồi đặt câu hỏi ngay trước mặt mọi người, ấy vậy mà Hứa Tùy vẫn ngủ mê mệt, bạn nữ bên cạnh phải đánh thức thì cô mới dậy.

Song cô nào trả lời được câu hỏi.

Và rồi Hứa Tùy bị phạt viết cảm nghĩ dài tối thiểu năm nghìn chữ về phim và phải tự tay nộp cho anh ta.

Sau này lộ chuyện đi học giùm Thi Ninh, Hứa Tùy cứ ngỡ sẽ thoát nạn nhưng Bạch Úc Thật vẫn yêu cầu cô nộp bài cảm nhận phim như đã ghim cô rồi vậy.

Không còn cách nào, Hứa Tùy đành nghiêm túc xem bộ phim này trong lúc nghỉ giải lao. Ban đầu cô chỉ xem đây là nhiệm vụ, nhưng càng xem, Hứa Tùy càng nhận ra mùa hè nước Ý đẹp không tả xiết, biển khơi xanh

thắm trải rộng không thấy cuối, từng hàng cây xanh cao chót vót cùng với hiệu sách cũ kỹ ở từng khu phố.

Có cặp đôi hôn nhau trước đài phun nước, cũng có người đọc sách dưới ánh mặt trời ngoài bãi biển làm da nhuốm màu lúa mạch khỏe mạnh.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Đương nhiên là nội dung phim càng hay hơn nữa. Bộ phim kể về một đứa trẻ nhà nghèo nọ đã lớn lên và trưởng thành thế nào trong cảnh ngộ gia đình tan vỡ.

Cô ấy từ từ bước ra khỏi đầm lầy, vượt qua vô số khó khăn, thử thách, đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp. Cùng lúc đó, cô ấy cũng gặp được mùa xuân của mình nhưng đường tình duyên lại chẳng hề như ý.

Sau khi xem xong, Hứa Tùy nghiêm túc viết cảm nghĩ. Khi cô nộp bài cho Bạch Úc Thật, anh ta đọc lướt qua, bắt được cụm từ then chốt bèn đưa ra câu hỏi sắc bén: "Em thấy quan điểm về tình yêu của Chrisa đúng hay của em đúng?"

Hứa Tùy lảng tránh câu hỏi ấy.

Về sau, bằng một cách nào đó cô đã trở nên thân thiết với Bạch Úc Thật. Hứa Tùy rất thích bộ phim ấy, thành ra muốn tìm nhiều phim Ý hơn để xem. Bạch Úc Thật biết được điều đó bèn thường xuyên mượn giúp cô đĩa phim Blu-ray phiên bản giới hạn, còn đề cử nhiều tiểu thuyết nguyên tác cho cô.

Cứ qua qua về về như thế, hai người lại thành bạn của nhau. Đối với Hứa Tùy, Bạch Úc Thật không chỉ là bạn mà còn tựa như người thầy dẫn dắt đường đời. Đã từng có một thời gian Hứa Tùy mất phương hướng trong chuyện học hành, tình cảm cũng vậy.

Bạch Úc Thật bảo rằng, khi nào cảm thấy chơi vơi thì hãy chăm đọc sách và xem phim nhiều vào.

Hứa Tùy nói: "Em không biết diễn tả cảm giác đó thế nào nữa. Em vẫn còn nhớ anh ấy. Thật ra trong chuyện tình cảm chúng em, anh ấy đối xử với em rất tốt, không hề có lỗi lầm nào, nhưng có thể em hơi ngây thơ nên muốn anh ấy chỉ quan tâm mỗi mình em, nhưng anh ấy không thể cho em điều đó."

Bạch Úc Thật chỉ mỉm cười: "Con gái các em khi yêu đều ngây thơ cả."

Hứa Tùy nhạy cảm bắt được hai từ "các em". Thật ra, suốt thời gian qua, có một tin đồn được truyền trong trường rằng từng có một cô sinh viên nhỏ hơn giáo sư Bách mười tuổi vượt qua quãng đường muôn trùng cách trở để đến đây tìm anh ta.

Đó lại còn là học sinh cũ của anh ta.

Kết quả là Bạch Úc Thật quyết đoán không chịu gặp cô ấy đến một lần.

Nghe nói anh ta đã có hôn ước rồi, gia đình hai bên còn chơi thân với nhau.

Các cô gái trong trường kháo nhau rằng quê quán của Bạch Úc Thật ở Quảng Đông, có một nửa dòng máu Hong Kong, lớn lên tại Hong Kong trong môi trường ăn sung mặc sướng, được hậu thuẫn bởi tập đoàn tài chính Bách Thị với những mối quan hệ phức tạp.

Con gái ai mà cầm lòng được trước một người đàn ông xuất sắc, mạnh mẽ, có sức hút như Bạch Úc Thật.

Tin đồn đã truyền khắp trường nhưng Bạch Úc Thật vẫn điềm nhiên như không, khi nào có tiết thì đi dạy, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

"Giáo sư Bách ơi, những quan điểm về tình yêu của thầy từ đâu mà có thế ạ?" Hứa Tùy hỏi.

Đến tận bây giờ, Hứa Tùy vẫn nhớ như in cái mỉm cười thật buồn bã của anh ta: "Chả có từ đâu cả, trải đời nhiều thì biết thôi."

Hứa Tùy thất thần, cô đang nghĩ cách giới thiệu thì giọng Bạch Úc Thật đã kéo suy nghĩ của cô trở về. Anh ta chủ động chìa tay ra, cất lời:

"Chào cậu, tôi là giáo sư của Hứa Tùy lúc con bé học ở Hong Kong, Bạch Úc Thật."

Nghe thấy hai từ "Hong Kong", đôi mắt đen lay láy của Chu Kinh Trạch thoáng chốc trở nên ảm đạm và khô cằn, nước sông rút đi hết, chỉ còn lại lòng sông trống trơn.

"Chu Kinh Trạch." Chu Kinh Trạch hờ hững đáp, ngước mắt nhìn anh ta nhưng không bắt tay lại.

Bạch Úc Thật rút tay về, đút vào túi rồi gật đầu với hai người, nói: "Tôi đi trước nhé."

Tiếng khởi động xe vang vọng giữa trời đêm yên tĩnh, ngay sau đó, có chiếc xe đen biến mất trong bóng đêm. Hứa Tùy lấy chìa khóa ra khỏi túi xách rồi bảo với Chu Kinh Trạch:

"Muộn lắm rồi, anh cũng về sớm nghỉ ngơi đi."

Dứt lời, Hứa Tùy cầm chìa khóa vừa lấy ra từ túi xách, định bụng đi lướt qua Chu Kinh Trạch thì người đàn ông ấy bỗng đứng chắn trước mặt cô, nắm tay cô không cho đi.

"Em muốn làm tôi tức chết hay gì, lại còn giáo với chả sư?" Chu Kinh Trạch nghiến răng.

Ban nãy nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau vừa nói vừa cười, có thứ cảm xúc nào đó nện vào lòng anh, nghẹn ứ nhưng lại không thể trút ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Hứa Tùy chỉ lặng thinh nhìn anh.

Chu Kinh Trạch không chịu nổi khi đôi mắt đen tuyền ấy cứ nhìn mình như thế, anh ôm trọn cô vào lòng. Hứa Tùy lập tức vùng vẫy, hai tay cứ quờ quạng không cho anh chạm vào mình.

“Để tôi ôm một chút thôi!” Chu Kinh Trạch nghẹn ngào gầm lên.

Anh vừa lên tiếng thì Hứa Tùy nhận ra sự khác thường ở anh, không giãy giụa nữa mà chỉ đứng yên tại đó.

Chu Kinh Trạch ôm Hứa Tùy, vùi đầu vào hõm vai cô. Màn đêm đen như mịt, gió thổi đến hất tung lá khô dưới đất lên làm phát ra tiếng sột soạt.

Khoảnh khắc ấy, Hứa Tùy ngỡ như Chu Kinh Trạch sẽ không bao giờ cử động nữa vậy.

Cô cảm thấy anh như một cây cung trầm lặng kéo dây thật căng ở đó, cứ như thể sẽ gãy lìa ngay giây kế tiếp.

Hứa Tùy không biết đã có chuyện gì xảy ra với Chu Kinh Trạch nhưng cô cảm nhận được bầu không khí nặng nề cùng với nỗi thất vọng toát lên từ anh.

Anh chỉ ôm cô trong chốc lát rồi buông ra đúng như anh đã nói.

“Tôi đi đây nhá.” Chu Kinh Trạch giơ tay nhéo mặt cô, biểu cảm lại nhây nhây như cũ.

Lúc Chu Kinh Trạch xoay người đi, Hứa Tùy đứng lặng tại chỗ nhìn theo bóng lưng anh.

Ánh đèn đường lay lắt bị đêm mùa đông phả cái lạnh buốt giá vào, bóng lưng Chu Kinh Trạch trông vừa cô độc vừa lạnh lùng, gió vén vạt áo anh lên rồi lại nhanh chóng rủ xuống.

Thật ra, suốt năm sáu năm qua, họ chẳng hiểu gì về cuộc đời của nhau hay từng một lần hiện hữu trong cuộc sống của nhau cả.

Hứa Tùy nhìn cái bóng bị kéo lê thật dài của Chu Kinh Trạch, hỏi:

“Anh ăn gì chưa?”

Tiếng "Cạch" vang lên, ánh đèn sáng trưng, căn nhà ấm áp như đang là mùa xuân vậy.

Hứa Tùy cúi người lấy một đôi giày nam ra cho anh. Chu Kinh Trạch đứng ở cửa nhìn đôi giày đó, không nhúc nhích.

"Mới mua, loại dùng một lần đấy." Hứa Tùy nói.

Bấy giờ Chu Kinh Trạch mới mang vào nhà, đôi mắt đen nhánh của anh nhìn lướt qua khắp căn nhà.

Nhà của Hứa Tùy có hai phòng ở, một phòng khách và một cái ban công được bài trí theo kiểu Nhật. Nhiều vật trang trí nhỏ bé, đáng yêu được đặt ở bên cạnh tủ TV, ở góc trái là một bó lá bạc, trông cô sống rất êm ấm.

Trước đây cô là như thế, khi hai người còn ở bên nhau, cuối tuần Hứa Tùy sẽ thường đem một vài món đồ chơi nhỏ tới đây.

Anh sực nhớ tới con cá vàng trong hồ, cả sen đá màu xanh lá đặt trong phòng anh được cô mua cho nữa.

Dường như hết thảy chỉ vừa diễn ra vào hôm qua.

Hàng mi dài của Chu Kinh Trạch cụp xuống, che đi sự tối tăm nơi đáy mắt.

"Anh ngồi đi." Hứa Tùy dọn dẹp tạp chí trên sô pha rồi rót một ly nước ấm đặt lên bàn.

Chu Kinh Trạch ngồi trên sô pha, uống một ngụm. Hứa Tùy cởi áo khoác rồi mở tủ lạnh ra, nét mặt bỗng hơi lúng túng: "Còn mì thôi, anh ăn không?"

"Ăn."Chu Kinh Trạch chỉ nói ngắn ngọn một từ.

Hứa Tùy lấy một bó mì sợi, một hộp trứng gà và một quả cà chua ra rồi đi tới nhà bếp, sau đó cô lấy dây cột tóc trong túi cột tóc lên.

Thật ra cô không giỏi nấu cơm mấy, chỉ biết làm một vài món chay đơn giản thôi. Giống như mì sợi vậy, cô chỉ nấu được xem như vừa mắt.

Chu Kinh Trạch đặt ly lên bàn, nhìn là biết ngay tay nghề của Hứa Tùy, bảo: "Để tôi."

Động tác của Chu Kinh Trạch rất điêu luyện, phút chốc đã nấu xong một phần mì nóng hổi.

Vì Hứa Tùy đã ăn tối nên giờ cô không ăn. Chu Kinh Trạch ngồi đó cúi đầu ăn mì, hơi nóng phả lên làm nét mặt anh hơi mờ ảo.

"Hôm nay anh đã đi đâu?" Hứa Tùy hỏi.

Cô không hỏi tiếp chuyện gì đã xảy ra.

Tay cầm đũa của Chu Kinh Trạch khẽ khựng lại, anh trả lời: "Tazhao."

Bầu không khí lại im bặt, nói xong, anh cúi đầu ăn mì tiếp, bốn bề chỉ còn tiếng hút mì lên. Tazhao, là công ty hàng không cũ của Chu Kinh Trạch đây mà?

Chu Kinh Trạch luôn ăn mì một cách ung dung thong thả, không nhanh không chạm nhưng chẳng hiểu sao lại bị sặc. Anh cúi gằm mặt, lồng ngực run run, ho dữ dội đến mức mắt hơi ửng lên.

Hứa Tùy rót cho anh một ly nước, hỏi: "Anh muốn nói chứ?"

Chu Kinh Trạch nhận lấy, uống hai ngụm rồi nở nụ cười bâng quơ theo thói quen, giọng điệu cũng đầy hời hợt: "Lần sau đi."

Dường như anh không muốn nhắc tới chuyện này lắm, nói xong bèn chuyển chủ đề, vẫn còn tâm trang chọc Hứa Tùy cười. Ăn mì xong, Chu Kinh Trạch nhìn lướt qua đồng hồ rồi cầm chìa khóa và bật lửa trên bàn lên, cất tiếng:

"Hầy, đã cái bụng quá."

Chu Kinh Trạch cầm đồ của mình rồi ra ngoài. Anh bỗng nhớ tới điều gì, ngoái đầu lại, tay thì cầm lấy nắm cửa và híp mắt ngầm cảnh cáo: "Em lo mà khóa cửa nẻo đàng hoàng đi đấy."

"Tối nào tôi cũng khóa cửa cả, muốn phòng thì có mà phòng anh ấy." Hứa Tùy lí nhí trả lời.

Chu Kinh Trạch bật cười đầy lười biếng, anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô:

"Nếu anh đây muốn em, em nghĩ cánh cửa này có thể chặn tôi được à?"

"Tóm lại là ngủ ngon nhé." Chu Kinh Trạch xoa đầu cô.

Sau khi tiễn Chu Kinh Trạch về, Hứa Tùy đóng cửa lại. Cô đang dọn bàn thì nhận được tin nhắn từ Lương Sảng. Cô ta hóng hớt hỏi: "Cục cưng ơi, cậu về đến nhà rồi đúng không? Tớ thấy giáo sư Bách cũng được đó, cậu suy nghĩ thử xem."

"Nghĩ nhiều quá rồi đó bé." Hứa Tùy ngán ngẩm trả lời.

Lương Sảng nhận được tin này, chỉ nghĩ là Hứa Tùy đang thẹn thùng nên cười "hớ hớ". Thật ra, cô ta thấy một người tính tình hiền hòa như Hứa Tùy quen người như Chu Kinh Trạch rất dễ chịu thiệt thòi.

Chu Kinh Trạch có quá nhiều nhân tố không xác định, lúc thích ai sẽ nóng bỏng và dữ dội như lửa, nhưng đôi lúc anh lại như một làn gió khó đoán, khó nắm bắt.

Điều cô cần là sự êm ấm lâu dài và cảm giác an toàn hơn là một tình yêu nồng cháy.

Vào ngày trước ngày hẹn xem triển lãm với Bạch Úc Thật, Hứa Tùy tìm được một nhà hàng được chấm điểm khá cao trên DianPing, cố ý hỏi anh ta: "Giáo sư Bách, thầy ăn được đồ ăn Tân Cương không? Có thể sẽ hơi cay đấy ạ."

Bạch Úc Thật nhanh chóng trả lời: "Được chứ, tôi ăn nhiều món Hong Kong và Quảng Đông rồi, nhân dịp này đổi gió xem sao."

"Vâng." Hứa Tùy đáp.

Thời tiết ngày một lạnh dần, nhiệt độ cũng thấp đi đáng kể.

Hứa Tùy mặc chiếc áo măng tô thôi vẫn chưa đủ, phải mặc thêm một chiếc áo áo len cao cổ màu trắng bên trong nữa. Vừa ra khỏi nhà thì một cơn gió rét buốt ập tới, quẹt vào mặt, ran rát như dao. Cô lập tức vùi mặt vào cổ áo, chỉ để lộ đôi mắt đen nhánh đầy điềm tĩnh.

Bạch Úc Thật thấy dáng vẻ này của cô thì hơi buồn cười, nói: "Trên xe tôi có một chiếc áo bành tô, tôi bảo tài xế đem tới nhé."

"Không cần đâu ạ." Hứa Tùy phất tay, ló mặt ra khỏi cổ áo rồi hít thở không khí trong lành: "Sắp vào rồi mà, chắc bên trong cũng ấm."

Bạch Úc Thật gật đầu, không ép. Hai người cùng nhau vào viện bảo tàng. Giây phút bước vào trong, họ như lạc vào một ngõ phố ở châu Âu vậy, khắp các bức tường treo đầy poster các bộ phim theo phong cách retro.

Hứa Tùy và Bạch Úc Thật người đi trước, người đi sau. Thỉnh thoảng gặp được tấm poster nào đó hay ho, cô sẽ dừng lại ngắm nhìn, còn Bạch Úc Thật sẽ giảng giải với cô.

Trong buổi triển lãm poster phim điện ảnh hôm nay, Hứa Tùy vui mừng quá đỗi khi nhìn thấy những bộ phim nước Ý mà mình từng xem, "The Gospel of Matthew" này, "The Best of Youth" này.

Nhìn sang nơi khác, Hứa Tùy nhìn thấy poster phim "North and South", trên đó là hình ảnh nam chính tỏ tình với nữ chính.

"Cái người gặp ở dưới nhà em vào hai ngày trước là người đã làm em đau khổ bấy lâu nay sao?" Bạch Úc Thật thấy cô thẫn thờ bèn hỏi.

Hứa Tùy ngập ngừng gật đầu, đáp: "Lúc gặp lại nhau, em nhận ra anh ấy vẫn còn tình cảm với em, cũng đang theo đuổi em, nhưng em..."

"Nhưng em không dám, vì sợ sẽ giẫm lên vết xe đổ." Bạch Úc Thật nói trúng tim đen.

"Vâng." Bạch Úc Thật trả lời.

Cô không đủ can đảm để quay lại với anh.

Bạch Úc Thật gật đầu. Lần này, anh ta không còn bông đùa với Hứa Tùy rằng "Mấy cô bé ngây thơ các em thích vậy mà" như lúc ở Hong Kong nữa mà bảo:

"Tôi cũng khá đồng cảm với em."

Hứa Tùy sửng sốt, rồi cô cười hỏi: "Giáo sư, điều gì đã thay đổi thầy thế ạ?"

Người như Bạch Úc Thật có nhân sinh quan của riêng mình, người ngoài khó lòng thay đổi được anh ta. Lần này đến phiên Bạch Úc Thật ngơ ngác, thật lâu sau anh ta mới cười nhẹ:

"Đã có một người như thế."

"Tóm lại, có gì cần tôi giúp thì cứ nói."

Hứa Tùy gật đầu, tiếp tục tham quan triển lãm. Hai người xem xong thì đi ăn. Tài xế có việc nên đã về trước, Bạch Úc Thật tự mình lái xe chở cô đi từ đường Hoàn Thành, dọc đường phải ngừng lại giữa chừng nhiều lần vì kẹt xe.

Dạo này Chu Kinh Trạch bận tối mắt tối mũi, không có lấy thời gian rảnh, vừa khéo Đại Lưu về nghỉ đông nên nhóm họ tụ lại hội họp.

Phòng 2070 của club ngập trong ánh đèn đỏ tối tăm, Đại Lưu ngồi đó, gào thét mà như quỷ khóc sói tru: "Muốn tìm người để yêu sâu sắc nhất, tha thiết nhất để từ biệt cô đơn..."

Chu Kinh Trạch uể oải ngồi trên ghế sô pha rót rượu. Anh pha một loại rượu rất nặng đô, lấy một lát chanh trên đĩa sứ đặt lên miệng ly. Khi anh cúi đầu, phần nhô lên trên gáy hơi chuyển động trông vừa xa cách vừa quyến rũ.

"Rầm" một tiếng, Thịnh Nam Châu tông cửa vào rồi nhào vào bên cạnh Chu Kinh Trạch làm sô pha lún xuống. Cậu ta cuống cuồng giải thích lý do vì sao mình đi trễ: "Cái đường Hoàn Thành đông như quỷ, đi rồi dừng đi rồi dừng như nấu sủi cảo vậy, tóm cái quần lại là đi trễ không phải lỗi tại tôi!"

Chu Kinh Trạch đặt ly rượu Vodka vừa pha xong tới trước mặt cậu ta, hơi nhướng mày: "Không nói nhiều, uống đi."

Thịnh Nam Châu lia mắt nhìn độ rượu thật nhanh, với tửu lượng của cậu ta mà uống ly này có mà ôm toilet ói như điên. Cậu ta choàng vai bá cổ Chu Kinh Trạch, chế nhạo:

"Người anh em, cậu mới là người cần uống ly rượu này chứ. Tôi mới thấy Hứa Tùy đi cùng một người đàn ông khác đấy, ông kia trông có học thức nhìn hút mắt lắm, chắc tan nát cõi lòng rồi gì nữa."

Chu Kinh Trạch kẹp điếu thuốc giữa hai đầu ngón tay, tàn thuốc rơi vào lòng bàn tay hơi nhói vì phỏng. Anh chỉ phì cười, không nói gì.

"Chậc, không tin à? Người anh em của cậu nói dối làm gì, hai người đó trò chuyện vui vẻ lắm, nhìn như sắp hẹn hò tới nơi vậy á. Tôi lái xe đi qua họ, chụp được một bức cho cậu xem nè." Trong lúc vô tình, Thịnh Nam Châu lại đâm vào tim anh một nhát.

Chu Kinh Trạch từ từ dúi mạnh tàn thuốc, sắc đỏ bị dập tắt, gạt tàn cũng bị hơi nóng làm cho cháy đen. Anh cụp mắt xuống, ánh mắt đầy hung dữ.

Thịnh Nam Châu vỗ vai anh: "Phụ nữ đã dứt khoát là tàn nhẫn lắm, cô ấy đã ngồi ghế phó lái của xe người ta rồi, còn cậu thì sao? Sau khi gặp nhau, người ta đã ngồi ghế phó lái của xe cậu lần nào chưa?"

Thật vậy, từ khi chia tay đến nay, trừ những lúc Chu Kinh Trạch chủ động đến gần, cô cũng không tránh né được ra thì lúc nào Hứa Tùy cũng giữ khuôn phép, cứ như thể giữa hai người chỉ khác người lạ một chỗ là có quan hệ người yêu cũ vậy.

Sau khi nghiệm ra được điều này, đôi đồng tử đen láy của Chu Kinh Trạch co nhỏ, anh nốc cạn ly rượu Vodka. Rượu vừa chảy xuống cổ họng thì dạ dày như bị lửa đốt, cái cay cháy bỏng của nó xông thẳng lên đầu khiến huyệt thái dương nhức nhối, họng đau đến nỗi không thốt nên lời.

Qua một lúc thật lâu, cảm giác ấy mới dịu xuống phần nào.

Dưới đầu lưỡi còn đá, anh không nhanh không chậm nhai rột rột rồi đặt mạnh ly rượu về chỗ cũ. Chu Kinh Trạch đứng dậy, bỏ lại hai từ bằng chất giọng như rít qua kẽ răng:

"Đi đây."

Chu Kinh Trạch cầm áo khoác bỏ lại đám anh em khi cuộc tụ hội chỉ vừa mới bắt đầu. Đại Lưu mới hát xong bài "Bản tình ca đơn côi", quay đầu lại thì chẳng thấy tăm hơi anh đâu.

Cậu ta ngờ vực hỏi: "Ông anh mình sao thế?"

"Còn sao nữa." Thịnh Nam Châu hả hê ngồi trên sô pha: "Ai đó nổi máu ghen rồi."

Bạch Úc Thật lái xe, Hứa Tùy ngồi trên xe, hai người đang trên đường đến nhà hàng thì bỗng điện thoại trong túi xách cô đổ chuông.

Cô lấy ra nghe: "Alo."

Tiếng bật lửa lạch cạch truyền đến từ đầu dây bên kia, giọng Chu Kinh Trạch trầm đến đáng sợ như chứa những hạt nhỏ chi chít trong đó:

"Em đang ở đâu?"

"Đi ăn." Hứa Tùy trả lời.

Chu Kinh Trạch ở bên kia thình lình hỏi: “Với ai?”

Hứa Tùy hạ cửa sổ xe xuống, hỏi ngược lại: “Tôi đi đâu cũng phải báo cáo với anh sao?”

Đầu dây bên kia im bặt, một sự trầm mặc đầy nặng nề, chỉ có tiếng điện lướt qua kêu tí tách.

Nếu điện thoại không hiển thị đang gọi thì khéo Hứa Tùy còn tưởng Chu Kinh Trạch đã cúp máy rồi.

“Đúng là em không cần báo cáo.” Chu Kinh Trạch thờ ơ chuyển chủ đề: “Nhưng em phải đưa tôi hồ sơ học viên và bài đánh giá kĩ năng sơ cứu của học viên ở trung tâm chứ.”

“Tóm lại là em về tăng ca đi.” Chu Kinh Trạch lời ít nhưng ý nhiều.

Hứa Tùy chần chừ đáp: “Giờ ư? Để chút nữa được không? Tôi để trong máy tính cả, tối rồi tôi về gửi cho anh...”

“Đang cần gấp, liên quan đến giấy phép lái máy bay của họ đấy.” Chu Kinh Trạch ngắt lời cô, lừa người ta mà mặt vẫn tỉnh rụi.

Hứa Tùy vẫn muốn đấu tranh: “Nhưng...”

Chu Kinh Trạch ở bên kia không nói gì nhưng Hứa Tùy cảm nhận được sự nghiêm nghị của anh qua cuộc gọi. Chuyện học viên thi bằng lái máy bay đúng là không thể chậm trễ được.

“Thôi được, giờ tôi về đây.” Hứa Tùy thỏa hiệp.

Sau khi cúp máy, Hứa Tùy nhìn Bạch Úc Thật đầy khó xử. Người đàn ông chỉ mỉm cười, thật ra qua những gì thấp thoáng nghe được từ cuộc gọi, anh ta đoán có thể mình đã thành tình địch trong tưởng tượng của Chu Kinh Trạch rồi.

“Xin lỗi giáo sư, tạm thời em có chút việc, lần sau em sẽ mời lại nhé.” Vẻ mặt Hứa Tùy đầy áy náy.

“Không sao, tôi đưa em về.” Bạch Úc Thật mỉm cười, ngón tay gõ vào vô lăng.

Nói rồi anh ta quay đầu xe lại, nhập địa chỉ nhà Hứa Tùy vào bản đồ rồi lái theo. Bốn mươi phút sau thì đến nơi. Trước khi xuống xe, Hứa Tùy chân thành cảm ơn anh ta.

Hứa Tùy về nhà, không ngờ Chu Kinh Trạch lại đang đứng trước nhà cô, mặt mày thì nhăn nhúm lại.

“Em không có xe à?” Chu Kinh Trạch đi qua chất vấn cô.

“Gì cơ?” Hứa Tùy không theo kịp mạch suy nghĩ của anh.

Chu Kinh Trạch ngước mắt nhìn chiếc xe màu đen đang chầm chậm lái đi sau lưng cô, giọng điệu hơi nặng nề:

“Không có thì tôi cho em một chiếc.”

Cho khỏi cứ được người ta chở về mãi.

Hứa Tùy chẳng hiểu anh đang nói gì, lấy chìa khóa ra khỏi túi xách và nói: “Đi thôi, tôi đưa tài liệu cho anh.”

Lần thứ hai đến nhà Hứa Tùy, Chu Kinh Trạch đi thẳng một mạch vào trong rồi ngồi xuống như cậu chủ của cái nhà này.

Hứa Tùy lục lọi phòng một lát rồi ôm một xấp tài liệu ra, đi tới trước mặt anh: “Bản giấy ở đây, chút nữa tôi sẽ gửi file mềm qua email anh.”

“Rồi đấy, anh có thể về được rồi.” Hứa Tùy bắt đầu đuổi người.

Chu Kinh Trạch rút một tập tài liệu ra, đầu ngón tay thon dài cầm góc giấy lật qua một cách chậm rãi và thong thả.

Anh cúi đầu đọc thông tin học viên trên đó, tự dưng nói một câu không đầu không đuôi:

“Có phải em và Bạch Úc Thật đang hẹn hò không?”

Hẹn hò? Cô chỉ đi xem triển lãm với bạn thôi mà? Hứa Tùy vô thức muốn giải thích nhưng sực nhớ tới điều gì, thành ra nói như này:

“Đúng vậy, tiếp xúc một thời gian thấy anh ấy cũng được.”

Cô làm vậy vì mong anh sẽ biết khó mà lui.

Chu Kinh Trạch đang lật tập tài liệu chơi chơi, nghe vậy thì khựng lại, thất thần nên bị góc giấy nhọn cắt trúng tay.

Một giọt máu đỏ tươi ứa ra rồi chảy nguyên một đường không ngừng, cảm giác đau rát cũng bắt đầu truyền đến nhưng anh không màng quan tâm, chỉ ngước mắt bình tĩnh nhìn cô như thế.

Chương 70: Chu Kinh Trạch nheo mắt nhìn hai người trước mặt

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi tiễn Chu Kinh Trạch đi, Hứa Tùy đã suy nghĩ rất nhiều. Cô là một người bị động nên không dám yêu anh một lần nữa.

Vì đêm qua Hứa Tùy bị mất ngủ nên hôm sau thức dậy, sắc mặt của cô tái nhợt, quầng mắt thâm đen, cô không thể làm gì khác hơn ngoài trang điểm nhẹ nhàng để đi làm.

Suốt buổi sáng Hứa Tùy ngồi gật gù trong phòng khám, cuối cùng cô vào toilet rửa mặt bằng nước lạnh mới giúp mình tỉnh táo đôi chút.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Đến trưa, Triệu Thư Nhi kéo Hứa Tùy đến căn tin của bệnh viện ăn trưa. Cô gọi một phần canh rong biển trứng gà, sườn nướng, thịt xào ớt xanh và một phần rau xào.

Hứa Tùy cúi đầu húp canh thì phát hiện Triệu Thư Nhi dán mắt vào điện thoại đến mức quên cả ăn.

Cô cười và nhắc nhở: "Đang xem gì thế, chẳng lẽ có bạn trai trong điện thoại à?"

Triệu Thư Nhi hoàn hồn, cười trả lời: "Không phải! Gần đây tôi đang mê một người mẫu, mỗi ngày tôi đều phải xem cô ấy mặc gì, cô ấy quá ngầu, tôi chết mê chết mệt luôn đây này. Cô ấy rất đẹp, tính tình cũng mạnh mẽ khiến tôi phải xem trang mạng xã hội của cô ấy mỗi ngày, tôi thẳng nhưng suýt bị cô ấy bẻ cong nữa là hiểu rồi đó."

"Là ai vậy?" Hứa Tùy cúi đầu cắn một cọng đậu đũa.

"Nè, tôi cho cô xem, cô ấy đẹp lắm đúng không? Cô ấy là một người mẫu nước ngoài rất được săn đón, nhưng có vẻ muốn về nước để phát

triển sự nghiệp. Cô ấy đông fan trong nước lắm, nói tên có khi ai cũng biết."

Hứa Tùy chỉ lơ đãng ngước nhìn, nhưng khi cô nhìn rõ cô gái trên màn hình điện thoại thì tầm mắt như bị ghim chặt vào đó.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Giống như một công tắc nào đó vừa được bật, "ong" một tiếng, miền ký ức đã được niêm phong kín đáo bỗng bị mở ra.

Thoáng chốc Hứa Tùy nhớ đến hương nước hoa của thiếu nữ lan tỏa khắp rừng tùng vào mùa hè cực kỳ nóng nực ấy.

Còn Diệp Tái Ninh thì vừa xé nắp hộp sữa chua vừa nói một cách tự tin: "Chúng tôi không quen nhau vì anh ấy bảo không muốn mất tôi."

Ống kính chuyển sang Hứa Tùy. Cô đã biết rõ đáp án nhưng vẫn hỏi anh, tự làm khổ mình: "Trước kia anh từng có ý với cô ấy đúng không?"

Chu Kinh Trạch gật đầu trả lời: "Ừm."

Triệu Thư Nhi còn đang không ngừng phổ cập khoa học cho Hứa Tùy về thần tượng mới của cô ấy:

"Khả năng tương tác với camera của cô ấy rất tuyệt vời, dáng người lại đẹp, cô ấy mặc gì cũng trở thành trào lưu hết. Cô có nhớ cái lần FG tung phong cách mới ra thị trường không? Nhờ cô ấy mặc nó tham gia biểu diễn thời trang ở Paris mà những bộ quần áo trong bộ sưu tập này được bán sạch sành sanh đấy. Hơn nữa cô ấy vừa về nước thì đã nhận làm gương mặt đại diện cho ba nhãn hàng cao cấp và năm sản phẩm, mua cổ phần của Diệp Tái Ninh đúng là đắt xắt ra miếng mà."

Lỗ tai của Hứa Tùy như bị ù đi, ngoài âm thanh "ong ong" ra thì không còn nghe thấy gì cả. Cô cúi đầu gắp cơm ăn một cách máy móc, không cảm thấy có mùi vị gì, cuối cùng cô ăn nửa bát cơm thì không ăn nổi nữa.

Vào giờ nghỉ trưa, Hứa Tùy ngồi trong văn phòng, lấy điện thoại ra lên mạng tìm kiếm về Diệp Tái Ninh, trang chủ nhảy ra vài liên kết có liên quan.

"Người mẫu Diệp Tái Ninh quay về từ chiến thắng ở Paris, muốn phát triển sự nghiệp trong nước."

"Việc đầu tiên sau khi Diệp Tái Ninh về nước là đăng ký Weibo và nhận được năm triệu lượt theo dõi chỉ sau một đêm."

"Người yêu bí ẩn của Diệp Tái Ninh."

Diệp Tái Ninh còn rực rỡ hơn quá khứ nữa. Từ một người mẫu chỉ hơi nổi tiếng, cô ấy đã trở thành một ngôi sao lớn với tương lai xán lạn.

Hứa Tùy cầm di động mở một video phỏng vấn của cô ấy ra xem. Trong video, phóng viên hỏi: "Xin hỏi cô có tâm nguyện về nước để phát triển sao?"

"Vâng."

"Lý do gì đã khiến cô quyết định về nước vậy?"

Bị ánh đèn flash "tách tách tách" nhắm thẳng vào nhưng Diệp Tái Ninh không hề chớp mắt. Cô ấy nghiêng đầu suy nghĩ một lát mới nói:

"Một mặt tôi cần phát triển sự nghiệp, thời trang trong nước đang phát triển một cách vững vàng."

Diệp Tái Ninh nói xong bèn chuyển hướng, mỉm cười: "Mặt khác, người thân và bạn bè của tôi đều ở trong nước nên tôi luôn muốn quay về, hơn nữa tôi còn cần xử lý một số chuyện quan trọng."

Hứa Tùy tắt video, không xem phần phỏng vấn phía sau. Cô rủ mi nghĩ, không phải rất tốt đấy sao? Dù gì cô cũng đẩy Chu Kinh Trạch đi và cũng đã nói rõ ràng với anh rồi.

Diệp Tái Ninh muốn gì không liên quan tới cô.

Buổi chiều, Hứa Tùy đang ngồi trong phòng khám thì bỗng nhận được tin nhắn từ một dãy số lạ.

"Hứa Tùy nhỉ? Tôi là Diệp Tái Ninh, tìm được số điện thoại của cô khá cực đấy, không biết cô có thời gian không, tôi muốn ôn lại một số việc với cô."

Lông mi của Hứa Tùy run lên, cô soạn một tin nhắn vào khung chat: "Tôi không có chuyện gì để ôn lại với cô cả, Chu Kinh Trạch cũng không ở chỗ tôi."

Sau khi soạn xong, cô ấn nút quay lại để xóa đi, chuyển tin nhắn của Diệp Tái Ninh vào thùng rác, cuối cùng cũng không hồi âm.

Không lâu sau, Bách Úc Thật gọi điện đến, nói: "Hứa Tùy, hôm đó một cái bông tai của em rơi trên xe tôi, vừa hay tôi đang làm việc gần đây, tôi chờ em tan việc rồi đến trả cho em được không?"

"Được, cảm ơn giáo sư." Hứa Tùy đáp.

Đến sáu giờ, Hứa Tùy tan làm, cô cởi áo blouse trắng trên người xuống rồi lấy điện thoại ra thì thấy Chu Kinh Trạch gửi tin nhắn Wechat vào một tiếng trước, anh hỏi:

"Em muốn ăn gì? Tan việc tôi tới đón em."

Hứa Tùy thấy thế thì hơi bất lực, cảm thấy tất cả mọi chuyện cô làm như đánh một đòn vào bông, vốn chẳng đả động được anh chút nào.

Có nhiều chuyện cô biết mình dây dưa không dứt, tham lam sự săn sóc ấy mãi không dứt khoát chút nào. Nhưng Hứa Tùy thà đi vòng qua còn hơn là phải lo được lo mất vì Diệp Tái Ninh.

Cô ghét giành giật.

Ghét vô cùng.

Mi mắt của cô rung động, cô gửi tin nhắn cho Chu Kinh Trạch và gằn từng chữ: "Tôi đã suy nghĩ rất lâu và phát hiện hai chúng ta không hợp nhau, từ nay về sau anh đừng liên lạc với tôi nữa, thật ra hiện giờ tôi đã thích người khác rồi."

Tin nhắn vừa gửi đi chừng vài giây đã hiện gửi tin thành công. Qua thật lâu, Chu Kinh Trạch vẫn chưa trả lời.

Hứa Tùy không nhìn điện thoại nữa mà cất nó vào túi, cầm túi ra khỏi cổng bệnh viện.

Hứa Tùy xuống lầu rồi đẩy cửa kính xoay của tòa nhà đi thẳng ra ngoài. Một trận gió lạnh thấu xương ùa đến, cô vô thức vùi mặt vào trong khăn quàng cổ. Cô đang tìm kiếm bao tay trong túi thì bỗng nghe thấy tiếng la kinh ngạc của những người bên cạnh.

Một bé gái nắm tay áo của người lớn, giọng điệu vui vẻ: "Mẹ ơi, tuyết rơi rồi!"

Hứa Tùy dừng động tác trên tay lại, vừa ngẩng đầu lên thì thấy tuyết đầu mùa đã rơi.

Tuyết đầu mùa năm nay đến trễ hơn mọi năm, khiến những người đi đường nhìn thấy thì phấn khích la lên "tuyết rơi kìa, tuyết rơi kìa".

Bông tuyết nho nhỏ giống như lông tơ, tựa thủy tinh trong suốt, Hứa Tùy không khỏi vươn tay ra đón lấy. Bông tuyết rơi vào lòng bàn tay cô và tan ngay, có nước rơi xuống qua những kẽ tay.

Hứa Tùy đứng ở cửa đợi Bách Úc Thật được một lát thì anh ta che dù xuất hiện cách đó không xa.

Khi đi đến trước mặt Hứa Tùy, Bách Úc Thật duỗi tay phủi hạt tuyết trên cổ áo và cười nói: "Lần đầu tiên tôi đi công tác ở Kinh Bắc được đón tuyết đầu mùa đấy."

“Dù sao ở Hong Kong cũng chẳng có tuyết, lần này thầy tới đúng lúc rồi.” Hứa Tùy cười đáp.

“Thật sao?” Bách Úc Thật hỏi.

Câu nói này của Hứa Tùy khiến anh nhớ lại người đó, một cô bé rực rỡ, vừa linh động vừa xinh đẹp, đôi mắt tràn ngập kiên định:

“Matthew Nathan nói ngày nào đó sẽ có tuyết rơi!”

Nhưng cô còn chưa để Matthew Nathan làm tuyết rơi thì đã đi rồi.

Thoáng qua rồi biến mất, giống như bông tuyết vậy.

Bách Úc Thật đổi chủ đề và đứng ở cửa trò chuyện mấy câu với Hứa Tùy, hai người vừa cười vừa nói những chuyện lý thú mà mình đã gặp phải. Hứa Tùy nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng còn nở nụ cười trên môi, cô vừa quay đầu thì khóe mắt lơ đãng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc khác.

Chu Kinh Trạch đã muốn làm gì thì phải làm đến cùng.

Cách duy nhất để anh từ bỏ đó là lại đánh nát lòng tự trọng của anh.

Cô quay lại nhìn Bách Úc Thật và nhướng mi, giọng nói hơi khàn: “Giáo sư Bách, không phải vào buổi triển lãm thầy đã nói nếu có việc gì bận thì có thể nhờ thầy hay sao, bây giờ em…”

Chu Kinh Trạch nhìn cảnh tượng trước mắt, nghĩ rằng nếu đời anh có thể viết tự truyện thì dĩ nhiên phần đặc sắc nhất sẽ thuộc về hôm nay.

Suốt buổi chiều hôm nay, Chu Kinh Trạch đã chờ ở công ty hàng không quốc tế Tazhao.

Anh ngồi trong một căn phòng rộng rãi nhưng trống rỗng, không ai tiếp đãi anh, chỉ có Tiểu Trương ở quầy lễ tân. Thông thường Chu Kinh Trạch sẽ mua một ít đồ chơi ở các quốc gia khác nhau và tặng cho cô ấy khi xuống máy bay, hơn nữa thường ngày cũng chăm sóc cô ấy chu đáo nên cô ấy chủ động rót một ly nước cho anh.

Chu Kinh Trạch ngồi ở đó nhìn những giọt nước bám trên thành ly dùng một lần, cho đến khi ly nước nóng hổi từ từ nguội lạnh.

Ngày xưa ông chủ cũ xem trọng anh bao nhiêu thì bây giờ thờ ơ với anh bấy nhiêu.

Chu Kinh Trạch ngồi ở đó chờ hơn hai tiếng đồng hồ thì người của bộ phận điều tra và cấp trên cũ của anh mới lững thững đi tới.

"Kinh Trạch à, ngại quá, chuyện của cậu bị trì hoãn tới giờ mới có kết quả." Cấp trên xoay bút, đẩy một bản hợp đồng tới bằng cùi chỏ.

Chu Kinh Trạch ngồi thẳng người hơn một chút rồi bình tĩnh nói: "Không sao, anh cứ nói đi."

"Sau khi điều tra, bộ phận điều tra được công ty phê duyệt phát hiện trên chuyến bay quốc tế CA7340 từ Toronto đến thành phố Kinh Bắc do cơ trưởng Chu Kinh Trạch cầm lái, cơ trưởng Chu đã không tuân thủ quy định và kỷ luật của công ty, đồng thời vi phạm các quy định về lái máy bay và quy định đối với cơ trưởng có liên quan, suýt gây thương vong cho hành khách và tiếp viên hàng không trên chuyến bay. Căn cứ vào việc cậu đã làm ảnh hưởng nặng nề đến danh dự của công ty, ngày 20 tháng 11 năm 2020, công ty hàng không quốc tế Taozhao chính thức buộc thôi việc cơ trưởng Chu Kinh Trạch và không bao giờ tuyển dụng nữa."

"Vào ngày đó, chúng tôi sẽ gửi email trong nội bộ công ty đồng thời công bố kết quả này trong ngành."

"Công ty nể tình cậu đã vất vả và nỗ lực vì công việc nên quyết định không yêu cầu cậu bồi thường thiệt hại."

Cấp trên cúi đầu đọc quyết định của công ty, không dám nhìn Chu Kinh Trạch lấy một lần.

Dứt lời, bầu không khí tĩnh lặng như tờ.

Bao nhiêu năm cống hiến lại bị xóa bỏ một cách dễ dàng bởi mấy câu nói, cuối cùng còn bị người ta chụp mũ thêm một tội danh nữa.

Anh không có gì để nói.

Những người từng là đồng nghiệp hay cấp trên đang ngồi tại đây đều hiểu con người Chu Kinh Trạch. Kiêu ngạo và tự cao. Nhưng kẻ này lại mang trên mình năng lực lái máy bay tài tình.

Cái tuyên bố không tuyển dụng suốt đời lẫn kết quả được báo cho toàn ngành xem như cú đả kích chí mạng với anh.

Cuộc đời bay lượn trên không của Chu Kinh Trạch chấm dứt tại đây.

Rõ là tương lai rất rộng mở nhưng chưa đến ba mươi tuổi đã bị vùi dập tài năng. Ngôi sao đầy tự mãn ấy đã chết.

Ngay khi tất cả mọi người đều ngỡ Chu Kinh Trạch sẽ nổi giận hoặc làm rùm beng lên thì anh nhếch mép, ngước mắt lên hỏi:

"Xong chưa?"

Cấp trên tưởng là mở đầu trước giông tố nên thoáng chốc vô cùng hoảng hốt: "Xong... rồi."

"Vậy thôi, tôi còn việc riêng, xin phép đi trước."

Chu Kinh Trạch đứng dậy, biểu cảm thản nhiên không chút gợn sóng như thể đây chẳng phải chuyện gì to tát.

Bóng lưng anh kiên cường và đĩnh đạc, từ trước đến nay chưa một lần cúi đầu.

Lúc đi tới cửa phòng họp, Chu Kinh Trạch nhớ ra điều gì bèn quay đầu lại, đôi mắt đen láy của anh lặng lẽ nhìn lướt qua phòng họp.

Anh đã tới căn phòng họp này vô số lần, nhận được bao nhiêu huy chương có lớn có nhỏ trên bục, cũng có lúc từng bị cấp trên phê bình cùng

với đồng nghiệp.

Anh nhìn chiếc máy bay giấy nhỏ bé giữa các mô hình máy bay bên cạnh bàn họp. Đó là lần đầu tiên từ khi tới công ty anh bay lên trời, gánh vác tính mạng và sự an nguy của các hành khách và hạ cánh thành công.

Thế là anh gấp một chiếc máy bay nhỏ bằng tờ quảng cáo trên máy bay rồi đặt ở đó.

Với ý nghĩa rằng nhắc nhở bản thân không được quên đi niềm nhiệt huyết và lòng tin thuở ban đầu.

Chu Kinh Trạch đút một tay vào túi, nhếch môi lên theo thói quen rồi nhìn các đồng nghiệp từng đồng cam cộng khổ với mình. Rồi anh bỗng dừng lại, mỉm cười:

"Hẹn gặp lại mọi người."

Chu Kinh Trạch nói câu này rồi đi ngay. Lúc đi trên hành lang, cấp trên đuổi theo gọi anh lại.

Cấp trên đưa cho Chu Kinh Trạch một điếu thuốc rồi thở dài thườn thượt: "Tôi tin cậu không làm chuyện đó, nhưng voice recorder (thiết bị ghi âm buồng lái máy bay) và camera theo dõi đều chứng minh cậu đã ra quyết định sai lầm, còn cơ phó Lý Hạo Ninh thì khăng khăng cho rằng lúc trên máy bay đã nghe theo chỉ thị của cậu."

"Vâng, không sao cả, cảm ơn trước đây đã chiếu cố và chỉ dẫn tôi nhé, lão Trương." Chu Kinh Trạch nhận lấy điếu thuốc rồi mỉm cười.

Lúc Chu Kinh Trạch ra ngoài tòa nhà của hãng hàng không quốc tế Tazhao, ánh chiều tà ấm áp tình cờ chiếu vào một góc của lá cờ đỏ năm sao được cắm trên tòa nhà.

Bốn chữ "Hàng không Tazhao" thiếp vàng khổng lồ trên tòa nhà cao chọc trời thình lình hiện ra trước mắt.

Nhích qua bên phải hàng chữ là những hình vẽ máy bay màu vàng nhỏ nhắn tụ tập lại một chỗ, lấp lánh và rực rỡ dưới nắng chiều.

Chu Kinh Trạch lặng thinh đứng ở đó nhìn chúng.

Không nỡ dứt ra.

Tòa nhà ấy chịu tải biết bao nỗi đau và niềm vinh quang của anh từ quá khứ cho đến bây giờ.

Song kể từ hôm nay, tất thảy đã trở về con số không mất rồi.

"Nhớ lấy thuở ấu thơ đã biết bao lần ước ao vĩ đại."

Không hiểu sao Chu Kinh Trạch chợt nhớ đến câu nói này.

Cuối cùng, Chu Kinh Trạch thôi không nhìn tòa nhà nữa, trên tay anh còn cầm điếu thuốc lá vừa được cấp trên tặng.

Anh nhoẻn môi cười, cắm nó lên tai rồi gác hai tay ra sau đầu và rời khỏi Tazhao. Ánh mặt trời kéo rê bóng lưng Chu Kinh Trạch mãi đến khi tia nắng cuối cùng tắt lịm.

Chu Kinh Trạch đi một mình giữa trời đầy gió, rét căm căm, gió lùa dữ dội đến nỗi anh không mở mắt ra nổi. Anh lấy điện thoại ra nhắn tin cho Hứa Tùy, hỏi cô muốn ăn gì.

Trên đường đi, Chu Kinh Trạch bắt gặp người bán hạt dẻ rang đường bèn đi tới mua một phần.

Khi anh đi đến đầu đường kế tiếp thì nắng chiều đã hoàn toàn lặn xuống, nhường chỗ cho bóng đêm. Đèn đường rực sáng, mùi bánh mì nướng bơ thơm lừng ở ven đường bay tới.

Chu Kinh Trạch ngước mắt lên nhìn, ở ngã tư có một tiệm bánh mì xếp một hàng dài như rắn, chủ tiệm đang bán bánh mì Hong Kong.

Thế là anh cất hạt dẻ rang đường vào túi rồi đi qua xếp hàng.

Thích một người là khi dù tâm trạng đã rơi xuống vực thẳm vô tận vẫn sẵn sàng mua tặng bánh dứa Hong Kong và hạt dẻ rang đường mà người ấy thích.

Gió thổi tuyết đến bao trùm cả mảnh trời nơi đây, không biết đâu mới là điểm kết thúc.

Chu Kinh Trạch đi tới cổng bệnh viện nơi Hứa Tùy làm việc trong tâm trạng phức tạp. Anh bỗng mệt mỏi quá, anh định bụng sẽ kể lại những chuyện đã xảy ra trước đây với cô, muốn ôm chầm lấy cô.

Dọc đường tìm Hứa Tùy, có một đốm lửa nhỏ lập lòe nhen nhóm trong lòng Chu Kinh Trạch, nhưng hình ảnh trước mắt đã dập tắt hoàn toàn ánh lửa soi sáng cho trái tim anh.

Bạch Úc Thật đang cúi người đeo bông tai cho Hứa Tùy một cách thân mật, sau đó ngón tay cái anh ta chạm vào trán cô và nhẹ nhàng vén tóc trên trán ra sau tai cô.

Hóa ra vầng trán - nơi anh thường hôn lấy, cùng với động tác vén tóc cho cô không phải chỉ thuộc về anh.

Chu Kinh Trạch híp mắt trông hai người nhìn nhau cười, bông tuyết lạnh lẽo rơi trên mí mắt nhưng anh vẫn đứng sững tại đó. Tuyết ngày một lớn trút cơn lạnh cắt da cắt thịt. Anh cảm thấy ngón tay mình đã bị đông cứng, buốt đến nỗi không thể thốt nên lời.

Vì sợ khi tới nơi hạt dẻ rang đường sẽ nguội nên Chu Kinh Trạch giữ nó trong túi để giữ nhiệt, trong đó còn có cả bánh dứa Hong Kong nóng hổi mới ra lò.

Có vẻ cô không cần rồi.

Sau khi đi đến kết luận này, Chu Kinh Trạch ném cả hai món ăn vào thùng rác kế bên rồi xoay người bỏ đi. Bờ vai anh dính tuyết, ướt đẫm một mảng sẫm màu. Chẳng mấy chốc bóng lưng màu đen ấy đã khuất dạng giữa cơn mưa tuyết.

Gió thổi tới, túi nilon chứa hai món ăn nằm trong thùng rác phát ra tiếng "sột soạt", và rồi chìm vào quên lãng.

Chương 71: Tôi không còn thích anh nữa

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Đáy mắt Hứa Tùy thoáng nhìn thấy một thân ảnh cao lớn dần biến mất, cô tựa như chợt bừng tỉnh từ trong mộng, lui về phía sau một bước, mở miệng nói chuyện với Bách Úc Thật: "Cảm ơn, xin lỗi."

Cảm ơn thầy đã giúp đỡ, cũng xin lỗi vì đã lợi dụng thầy.

Bách Úc Thật thu tay, cười nói: "Là tôi mạo phạm."

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

"Vậy giáo sư Bách, em còn có việc nên về trước, cảm ơn thầy." Hứa Tùy cúi đầu, vội nói một câu rồi lập tức rời đi.

Về đến nhà, cả người Hứa Tùy như trút được gánh nặng, cô nằm trên giường, cầm điện thoại lên, xóa bỏ toàn bộ khoảng thời gian cô nhắn tin với Chu Kinh Trạch, xóa hết những gì liên quan tới Nhất Nhất, bao gồm cả ghi âm cuộc gọi của hai người.

Cô phủi sạch mọi quan hệ với Chu Kinh Trạch.

Trong một quán pub, Chu Kinh Trạch đang ngồi trên quầy bar uống rượu, hết ly này tới ly khác, từng ánh đèn xanh đèn đỏ trên sàn nhảy thay phiên nhau chớp tắt liên tục làm cho biểu tình trên mặt anh càng thêm cứng rắn và thâm trầm hơn.

Có lẽ bởi vì uống đến có hơi nóng, Chu Kinh Trạch cởi áo khoác ra gác một bên, trên người chỉ mặc một chiếc áo hoodie màu đen, đường cong cánh tay được bó sát cũng thật mịn màng, trên tay khi cầm ly rượu miệng vuông có thể thấy rõ xương cổ tay nổi lên, một tên lưu manh ra vẻ cấm dục.

Người trong pub bị anh chọc đến nhao nhao muốn đến gần bắt chuyện, nhiều đến nỗi Chu Kinh Trạch rất khó chịu, hơn nữa anh uống có hơi nhiều, lại còn gọi loại rượu mạnh nhất, bưng thẳng một ly tới gần một cô gái muốn quyến rũ anh.

Chu Kinh Trạch giơ tay kéo cổ áo chỗ xương quai xanh một chút, bày ra dáng vẻ lười nhác, nhướng mày cười: "Uống hết ly này tôi lập tức cho cô một cơ hội."

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Vẻ mặt cô gái kinh hãi, làm gì có người đàn ông nào khiêu khích uống rượu ngay khi vừa mới gặp mặt chứ. Lúc cô ta đang muốn mắng chửi anh thì bỗng có một người đàn ông khác chợt xuất hiện, cướp lấy ly rượu trong tay anh, xin lỗi một tiếng với cô ta rồi cười: "Cậu ta uống nhiều quá rồi, thật phiền quá, xin lỗi xin lỗi."

Cô gái kia hừ lạnh một tiếng, dẫm lên đôi giày cao gót rời đi.

Chu Kinh Trạch cầm một ly rượu trên bàn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Thịnh Nam Châu đứng một bên, biết anh trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện phải lo lắng, tức khắc ngồi xuống cùng uống rượu với người anh em này.

Uống được một nửa, Thịnh Nam Châu vỗ bờ vai anh nói: "Cái tên Lý Hạo Ninh này đúng là một kẻ tiện nhân trong rãnh, thiệt cậu còn coi gã ta như anh em. Yên tâm đi, chuyện này của cậu còn chưa có xong đâu, chú Trương lén lút nói vẫn sẽ vì cậu mà tiếp tục điều tra rõ, tớ bên này cũng sẽ tra thêm."

"Sao cũng được." Chu Kinh Trạch lại ngửa đầu uống thêm một hớp rượu.

Dù sao Hứa Tùy cũng sẽ không quay trở lại. Anh cũng chẳng sao.

Mọi chuyện đã thành ra như vậy, còn có thể phá thành cái dạng gì nữa.

Thịnh Nam Châu thở dài một hơi, chỉ có thể cùng tiếp tục uống rượu với anh. Anh cho rằng Chu Kinh Trạch chỉ là uống rượu phát tiết mà thôi, biết nặng biết nhẹ, nào biết anh uống đến mức căn bản không có ý định dừng lại. Thịnh Nam Châu đoạt ly rượu trong tay anh rồi mắng: "Cậu con mẹ nó không muốn sống nữa đúng không, bây giờ tớ lập tức gọi cho Hứa Tùy."

Chu Kinh Trạch quả nhiên không dám cướp lại ly rượu.

Thịnh Nam Châu nghĩ, quả thật, Hứa Tùy đúng là mạng của anh, bách phát bách trúng.

Cậu ta ở trước mặt Chu Kinh Trạch mà gọi điện thoại cho Hứa Tùy, mở loa lên.

Phải qua một lúc lâu sau điện thoại mới kết nối được, Thịnh Nam Châu mới chỉ thốt lên một chữ "anh" thì điện thoại bên kia lập tức bị ngắt kết nối.

Biểu tình Thịnh Nam Châu khá xấu hổ, Chu Kinh Trạch còn tương đối bình tĩnh chút, anh giơ tay lên thản nhiên lật quả bóng nhỏ trên bàn một cái, môi mỏng lúc đóng lúc mở không biết đang nói cái gì.

"Cái gì?" Bản nhạc điện tử trên sân nhảy đâm xuyên qua màng nhĩ, ồn ào khiến người muốn ù tai. Thịnh Nam Châu sát lại gần Chu Kinh Trạch muốn nghe anh nói cái gì, anh lơ đãng thoáng nhìn quanh rồi ngây người.

Hàng lông mày đậm của Chu Kinh Trạch bị đè xuống, khóe môi nâng lên, chầm chậm lên tiếng: "Đã kết thúc rồi."

Nói xong, Chu Kinh Trạch chậm rãi cởi chiếc nhẫn bạc mang trên ngón tay ra, lúc tháo ra xong, bởi vì đã mang một thời gian rất dài nên chỗ đốt ngón tay có một vết vòng trắng.

Sau khi anh tháo chiếc nhẫn ra lại cầm trong tay cẩn thận quan sát chốc lát, ánh đèn thoáng chiếu tới, cũng không thể nhìn rõ biểu tình trên mặt anh.

“Boong” một tiếng, chiếc nhẫn bị ném vào ly rượu, ly rượu lập tức sôi lên, ùng ục nổi bọt lên, tràn nước ra ngoài.

Chiếc nhẫn bạc nhanh chóng chìm xuống, sau đó nằm dưới đáy.

Chu Kinh Trạch liếc nó một cái, đầu cũng không thèm quay lại mà cứ thế rời khỏi quán bar.

Thịnh Nam Châu còn không hiểu Chu Kinh Trạch sao, cậu ta biết người này nhất định sẽ hối hận, vì thế chạy nhanh vớt chiếc nhẫn từ trong ly rượu, đuổi theo.

“Ông nội cậu, mỗi lần tớ không phải làm nô lệ cho cậu thì chính là bảo mẫu của cậu…” Thịnh Nam Châu vừa oán giận vừa đuổi theo anh.

Sau trận tuyết đầu mùa kết thúc, nhiệt độ khí trời của Kinh Bắc chuyển biến bất ngờ.

Lạnh đến nỗi mỗi buổi sáng chỉ muốn nằm trong ổ chăn chứ không muốn thức dậy.

Buổi dạy học ở căn cứ của Hứa Tùy chính thức kết thúc, cô cũng không cần phải đi tới cái nơi bụi đất bay đầy kia, cũng không cần gặp lại Chu Kinh Trạch.

Sau cái lần anh gặp được cô và Bách Úc Thật đứng cùng nhau, Chu Kinh Trạch cũng không còn tìm cô nữa.

Hứa Tùy nghĩ rằng cuộc sống thật an ổn. Mãi cho đến cuối tuần lúc cô ở nhà, Thịnh Nam Châu tới cửa thăm hỏi.

Hứa Tùy vừa thấy Thịnh Nam Châu đến lập tức muốn đóng cửa, nhưng cậu ta lại đưa tay vào nơi đó, trong miệng còn liên tục kêu “đau đau”, thân mình lại thừa cơ tiến vào nhà.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Hứa Tùy nhàn nhạt mở miệng.

Thịnh Nam Châu cầm ly nước cô đưa tới uống một ngụm, nói: "Em đi nhìn cậu ta một chút đi, cậu ta nằm viện rồi."

Hứa Tùy đang tự rót nước cho mình bỗng dừng tay một chút rồi nói: "Anh ấy hẳn là đã có người chăm sóc rồi, tôi có đi thăm hay không cũng vậy thôi."

"Dĩ nhiên là không giống nhau rồi, còn không phải bởi vì em nên cậu ta mới khiến bản thân thành như vậy sao. Em gái Hứa, em không biết Chu Kinh Trạch hiện giờ thảm đến độ nào đâu, vì em mà uống rượu đến mức xuất huyết dạ dày phải vào bệnh viện, ban căn cứ cũng không đi, đến ông ngoại cậu ta cũng đã gọi tới anh luôn rồi."

"Anh thật sự rất hiếm thấy tinh thần cậu ta sa sút như vậy, phỏng chừng chỉ có em mới có thể giải quyết được khúc mắc ấy của cậu ta, em đi nhìn cậu ta một chút thôi." Thịnh Nam Châu hợp tình hợp lý mà nói.

Thịnh Nam Châu lại uống một hớp nước, giải khát, tiếp tục nói: "Anh không biết bọn em đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người quen biết nhiều năm như vậy, tình cảm vẫn còn, cậu ta hiện giờ cứ như nửa chết nửa sống nằm tại đó, em chỉ cần đi nhìn cậu ta một cái thôi, coi như anh cầu xin em."

"Địa chỉ ở đây, anh đi trước, đàn em, anh còn có chút việc."

Thịnh Nam Châu để danh thiếp lại rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng khách, chỉ còn một mình Hứa Tùy, cô cầm danh thiếp trên bàn trà liếc qua, là địa chỉ bệnh viện.

Ba giờ chiều, Hứa Tùy thu dọn đồ đạc, mua một giỏ hoa quả từ cửa hàng rồi đến bệnh viện Tây Hòa.

Sau khi Hứa Tùy tới khu nằm viện, cô hỏi y tá phòng bệnh Chu Kinh Trạch ở nơi nào.

Hứa Tùy đi thang máy lên lầu, đi tới phòng bệnh 702, do dự một chút rồi gõ cửa, một giọng nói khàn khàn nặng nề từ bên trong truyền ra.

“Vào đi.”

Hứa Tùy đẩy cửa đi vào, vừa ngước mắt liền bốn mắt nhìn nhau với người đàn ông trên giường bệnh.

Y tá đang đổi thuốc cho Chu Kinh Trạch. Chu Kinh Trạch nằm ở đó cũng nhìn cô. Tóc mái trước trán nằm trên lông mày, đôi mắt thâm quầng, môi mỏng tái nhợt.

Sau khi y tá đổi thuốc cho anh sắp, sắc mặt đỏ bừng nói: “Anh chú ý nghỉ ngơi đi. Đồ ăn chủ yếu mấy ngày nay vẫn là cháo trắng thôi.”

Nói xong, ý tá bưng khay thuốc đi ngang qua Hứa Tùy ra ngoài, cô thoáng nhìn thấy một loại thuốc quen thuộc, cầm hộp thuốc lên xem thử.

Là thuốc hạ sốt sau khi mổ viêm ruột thừa xong phải dùng.

“Bệnh nhân mổ ruột thừa à?” Hứa Tùy hỏi.

Y tá gật đầu: “Đúng vậy.”

Hứa Tùy đặt lại thuốc vào khay, lập tức hiểu ra mình bị Thịnh Nam Châu lừa đến đây.

Cái gì không gượng dậy nổi, ý chí tinh thần sa sút, bởi vì cô mà phải chịu đả kích lớn, tất cả đều là lừa người.

Hứa Tùy đặt giỏ hoa quả lên chiếc tủ thấp bên cạnh giường, ánh mắt Chu Kinh Trạch sắc bén, anh nhướng mày nhìn Hứa Tùy, giọng điệu nặng nề: “Sao em lại đến đây?”

Hóa ra anh cũng không biết, trong giọng nói lộ ra vài phần lạnh nhạt, giống như cô không nên tới nơi này.

Sau khi Hứa Tùy đặt giỏ hoa quả xuống, cất giọng đều đều nói: “Thịnh Nam Châu kêu tôi đến, nếu anh không sao rồi thì tôi đi trước đây.”

Cuộc gặp mặt này vốn dĩ không nên xảy ra.

Chân Hứa Tùy mới vừa bước ra khỏi phòng bệnh, sắc mặt Chu Kinh Trạch trầm xuống, anh rút ống tiêm, đôi chân dài lảo đảo đuổi theo.

Hứa Tùy vừa đi đến chỗ cửa sổ ở hành lang, một thân ảnh cao lớn lắc lư chạy tới, Chu Kinh Trạch đè cả người cô vào tường, chống đầu gối vào giữa hai chân cô, ấn người khóa cô lại, ôm chặt người vào trong vòng tay.

Hai mắt sâu thẳm của người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô: "Em nhắn thế là có ý gì?"

"Ý chính là không thích hợp." Hứa Tùy quay mặt qua chỗ khác nói.

Không ngờ, khuôn mặt của cô lại bị người đàn ông kéo quay lại, Chu Kinh Trạch nhìn cô, thốt thẳng ra một câu thô tục: "Không thích hợp cái con mẹ gì, thế sao lúc trước chúng ta bên nhau lâu như vậy?"

"Nhưng vẫn là chia tay không phải sao?" Hứa Tùy nhẹ nhàng nói.

Mặc dù giọng điệu của Hứa Tùy rất ôn nhu nhưng lời nói lại sắc bén, một câu nói đã khiến hai người rơi vào im lặng.

Mu bàn tay của Chu Kinh Trạch thâm tím do bị truyền nước hai ngày, lúc này mấy giọt máu cũng bắt đầu chảy ra bên ngoài.

Lồng ngực Chu Kinh Trạch phập phồng kịch liệt, anh một tay nắm cằm Hứa Tùy, nhìn cô, nghiêm túc gằn từng chữ một: "Chỉ cần em nói em không thích ông đây, anh sẽ thả em đi."

Giọng điệu anh chẳng có chút tích cực, cũng không giận dỗi. Anh cái người này là thế, mắc lỗi là thừa nhận ngay, thích một người là điều tốt, nhưng nếu người ấy không thích bạn, bạn cứ quấn lấy họ thì sẽ rất nhàm chán.

Hứa Tùy cụp mắt xuống, tầm mắt đặt trên cúc áo thứ hai trên cổ áo sơmi của anh, nhẹ giọng nói: "Tôi không còn thích anh nữa."

Câu nói vừa dứt, xung quanh yên lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng gió đập vào cửa sổ.

Hôm nay không có ánh mặt trời, thời tiết âm u, áp lực khiến người cảm thấy khó thở.

Những hạt bụi nhỏ lơ lửng trong không khí, bị băm nhỏ rơi xuống đất.

Hứa Tùy cảm nhận được Chu Kinh Trạch từ từ buông cô ra, người cũng lui xuống, mùi húng quế dễ chịu trên người anh cũng đi theo biến mất.

Chu Kinh Trạch đứng tại nơi đó, không nói gì nữa. Sau khi được tự do, Hứa Tùy vội vã xách túi xuống lầu.

Sau khi Chu Kinh Trạch quay lại phòng bệnh, cầm điện thoại lên xem một trận bóng đá, anh bình tĩnh đến mức cứ như không phải là cái người vừa trải qua những chuyện tồi tệ này.

Anh nhìn Neymar đi khắp nửa sân bóng và chuẩn bị tung một cú vô lê ghi bàn thì màn hình điện thoại đột ngột chuyển sang màn hình cuộc gọi từ Đại Lưu.

Chu Kinh Trạch ấn nút nghe, Đại Lưu bên kia gào giọng nói: "Anh em, cậu đang ở phòng bệnh nào thế, chỗ này làm gì lớn thế, tớ không tìm được hu hu..."

"Cậu đừng tới nữa." Chu Kinh Trạch mở miệng.

"Hả?" Vẻ mặt Đại Lưu buồn bực.

Anh nhìn thoáng qua bầu trời bên ngoài, gió âm u đang thổi từng trận, mây đen dày đặc kéo xuống, tựa hồ sắp mưa.

"Hứa Tùy vừa mới đi, cậu đưa cô ấy trở về đi." Giọng Chu Kinh Trạch chợt dừng một chút rồi lại tiếp tục nói: "Nếu cô ấy không chịu, cậu giúp gọi xe cho cô ấy luôn."

Sau khi nói xong, Chu Kinh Trạch không để ý tới Đại Lưu đang làm ồn bên kia, anh cúp điện thoại.

Một tuần sau, Chu Kinh Trạch xuất viện, anh ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày thì bắt đầu đi làm như bình thường, mỗi khi về nhà rảnh rỗi sẽ dẫn con chó chăn cừu Đức kia đi dạo.

Còn may, anh còn có mèo có chó.

Thứ sáu, Chu Kinh Trạch dẫn Khuê đại nhân vào công viên tản bộ, cũng không biết đi thế nào, tản bộ một hồi tới nhà Hứa Tùy ở lầu trên.

Chu Kinh Trạch nâng mí mắt lên nhìn nhà cô trên tầng lầu kia một cái, tối đen như mực, đèn không sáng, cô chưa trở về.

Anh dẫn Khuê đại nhân đi vào cửa hàng Duy Đức, cầm một bao Hoàng Hạc Tháp và một cái bật lửa.

Đẩy cửa cửa hàng tiện lợi ra, Chu Kinh Trạch liếc mắt một cái đã thấy Lương Sảng đang muốn đi vào.

Lương Sảng khựng lại một lát, cô ấy rõ ràng cũng thấy được anh.

Hôm nay Hứa Tùy có một ca phẫu thuật lâm thời nên còn đang ở lại bệnh viện, Lương Sảng chạy đến giúp cô lấy một số thứ.

"Sao lại là anh?" Giọng Lương Sảng không vui.

Chu Kinh Trạch cắn giấy gói của hộp thuốc lá, vừa kéo ra thì màng giấy trong suốt đã bị xé toạc, anh từ bên trong kéo ra một điếu thuốc.

"Tôi nói tôi đi ngang qua, cô tin không?" Chu Kinh Trạch dùng đầu ngón tay vân vê tàn thuốc, khẽ cười nói.

Lương Sảng "À" một tiếng rồi đi đến trước mặt anh, nói: "Nếu gặp rồi, tôi có vài lời muốn nói với anh."

“Được, cô nói đi.” Chu Kinh Trạch ngậm một điếu thuốc vào trong miệng.

Lương Sảng đứng trước mặt Chu Kinh Trạch nói thật lâu, anh cũng chẳng rên một tiếng, cuối cùng gật đầu, cất giọng khàn khàn: “Được rồi, tôi đã biết.”

Sau đó, Chu Kinh Trạch dẫn Khuê đại nhân rời khỏi dưới lầu nhà Hứa Tùy.

Vào ban đêm, Chu Kinh Trạch mơ một giấc mộng. Trong mộng anh được trở lại thời đại học.

Đó là khoảng thời gian tùy ý điên cuồng nhất trong cuộc đời anh, anh làm cái gì cũng được toàn điểm A hoặc đạt điểm tối đa, giáo sư cũng rất quý trọng anh, con đường phía trước giống như chẳng có cục đá nào chặn đường, một con đường bằng phẳng.

Khi đó trên người anh mang theo kiêu ngạo không ai bì nổi, phát biểu trên sân khấu trước hàng ngàn người, gấp bài diễn thuyết vào một chiếc máy bay giấy rồi cho nó bay xuống dưới sân khấu, cười đến mức tùy ý rồi nói: “Thượng Đế không nói một lời, toàn bộ đều do ta làm chủ.”

Cảnh vừa chuyển, mùa hè nóng rực, Chu Kinh Trạch đang chơi bóng rổ trên sân thể dục, Hứa Tùy mặc một chiếc váy trắng đứng ngay bóng râm, trên đầu có một quả bóng, tay cầm một chai nước, vừa an tĩnh vừa ngoan ngoãn đứng chờ đợi anh.

Chu Kinh Trạch ném bóng đi, vén góc áo phông lên lau mồ hôi trên khóe mắt, đi tới trước mặt Hứa Tùy, trên mặt mang theo một nụ cười bất cần đời: “Sớm như vậy đã nhớ bạn trai em rồi sao?”

“Mới không phải, em là tiện đường mà thôi.” Lông mi Hứa Tùy khẽ rung, đỏ mặt phủ nhận.

Khi anh còn muốn tiếp tục nói chuyện thì cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên mơ hồ.

Mùa hè, thiếu nữ, nước đá, máy bay, mọi thứ giờ đây đều xa vời với anh.

Chu Kinh Trạch từ trong mộng bừng tỉnh lại, phát hiện sau lưng đã ra một thân mồ hôi.

Anh mở to mắt nhìn trần nhà đen như mực, đứng dậy, cầm lấy điếu thuốc và bật lửa trên bàn.

Chu Kinh Trạch ngồi trên giường, chỉ mặc một cái quần duy nhất, châm một điếu thuốc.

Anh ngậm điếu thuốc trong miệng, hộp bật lửa phát ra một tiếng "Bang", khom tay che lửa, lộ ra vẻ cau mày lạnh lùng và mệt mỏi.

Chu Kinh Trạch nhả ra một hơi khói trắng, nhìn lại giấc mộng vừa rồi, bỗng tự giễu rồi cười.

Trên sách nói như thế nào nhỉ?

"Trong giấc mộng anh yêu em đậm sâu, trong giấc mộng ngai vàng ở đấy, khi tỉnh dậy mọi thứ đều trống rỗng."*

Về giấc mộng, thoáng qua trong nháy mắt, về ái tình, chẳng còn như xưa kia.

Anh cái gì cũng không còn nữa.

- ----------

*(Bản dịch trên là edit sát nghĩa với raw)

Đây là hai câu thơ cuối nằm trong bản Sonnets 83 của Shakespeare:

"Thus have I had thee, as a dream doth flatter,

In sleep a king, but waking no such matter."

Gu Zhengkun dịch:

“好一场春梦里与你情深意浓，

梦里王位在，醒觉万事空。”

Thái Bá Tân dịch:

“Trong giấc ngủ anh là vua thật đấy,

Nhưng mất ngai mỗi lần anh tỉnh dậy.”

Chương 72: Một tay ôm người vào trong lòng

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Cuối tháng mười một, tuyết rơi, nhiệt độ tiết trời lại lần nữa giảm mạnh.

Thời tiết chuyển lạnh, số lượng bệnh nhân ra vào viện tăng nhiều, khối lượng công việc của các bác sĩ cũng tăng theo. Đầu tiên là do đường xá tuyết rơi kết băng, khiến tai nạn giao thông ngày càng tăng. Thứ hai là khi nhiệt độ quá lạnh, nhiều người già yếu và ốm đau sẽ không thể sống qua khỏi mùa đông.

Hứa Tùy đã tăng ca liên tục trong một tuần, có lúc bận đến nỗi chỉ ăn vội hai miếng cơm hộp lại bị y tá gọi đi rồi.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Mặc dù công việc rất bận, ngày nào cũng lết cái cơ thể mệt mỏi trở về nhà rồi ngủ thiếp đi, nhưng Hứa Tùy cảm thấy khá tốt, những ngày tháng trôi qua thật dư dả và bình yên

Buổi trưa ngày hôm sau, trong phòng nghỉ của bệnh viện, Hứa Tùy đứng trước máy lọc nước, cầm một gói cà phê hòa tan, xé một lỗ nhỏ, đổ bột cà phê vào cốc để pha, đằng sau là đồng nghiệp của cô đang ngồi bên cạnh bàn dài, vừa tán gẫu vừa uống cà phê.

“Ôi, mấy người có xem tin tức chưa, ở đường Hoài Ninh kia đã xảy ra một vụ cưỡng gian đấy, đáng sợ quá đi, cô gái kia chỉ mới có 26 tuổi, nghe nói là hung thủ chuyên nhắm vào những cô gái trẻ hay đi làm về trễ. Người bị hại kia tình trạng thảm lắm, lỗ tai bị cắn hư luôn, lúc được phát hiện đã là sáng sớm, một cô gái ngoan ngoãn như vậy, cả người máu chảy đầm đìa nằm trong bụi cỏ, đúng là một kẻ cặn bã mà.” Bác sĩ Thành nói.

“Cái loại người này đúng thật là súc sinh, đánh chết cũng không hết tội.”

Y tá Hà nheo mắt: “Đường Hoài Ninh? Tuần trước tôi còn cùng bạn tôi đến rạp chiếu phim Vạn Chúng để xem 《 Wonder Woman 》 đấy, khi về nhà còn cực kỳ vui vẻ mà mua một bó bong bóng hình hoa hồng màu vàng rồi xuống tàu điện ngầm. Đi chưa được mười phút, lúc tôi đang đứng chờ đèn xanh đèn đỏ thì luôn cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm vào mình, vừa quay đầu lại thì phát hiện một người đàn ông tóc dài đang mỉm cười với tôi, bộ dạng rất bỉ ổi, còn làm ra một động tác hôn môi với tôi nữa.”

“Má ơi, sau đó thì sao?” Hàn Mai sợ hết hồn.

“Sau đó đèn xanh sáng lên, tôi lập tức thừa dịp đám đông rồi chạy thôi, thật đáng sợ, nghĩ lại đến bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi đây.” Y tá Hà vỗ ngực mình.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Lần sau đừng đi con đường kia nữa, tôi nghe nói gần đây có rất nhiều biến thái, buổi tối về nhà chú ý an toàn.” Có người an ủi nói.

“Ôi, bác sĩ Hứa, nhà cô không phải ở ngay trên đường Hoài Ninh sao? Gần đây cô mỗi ngày đều tăng ca, buổi tối phải cẩn thận đấy.” Hàn Mai nói.

Hứa Tùy đang dùng cái thìa dài chậm rãi khuấy cà phê, nhấp một ngụm, áp nửa mặt vào miệng cốc: “Chắc là không gặp chuyện này đâu nhỉ? Tôi cũng không xui xẻo tới vậy đâu.”

“Phải phòng ngừa vạn nhất chứ, hơn nữa đường Hoài Ninh chính là con đường đi tới tiểu khu nhà cô, muốn tránh cũng không tránh được, làm sao bây giờ?” Y tá Hà lo lắng nói.

Một đồng nghiệp nam trong bệnh viện đặt cà phê xuống, ôm cánh tay nói: "Bác sĩ Hứa, cô là hoa khôi của Phổ Nhân chúng tôi nên không thể xảy ra tai nạn. Nếu không thì để mấy đồng nghiệp chúng tôi đưa cô về nhà được không?"

“Đúng vậy, một ba năm hai chúng tôi, hai tư tiểu Cao với lão Cố.” Có đồng sự cười nói tiếp.

Hứa Tùy xuýt bị bỏng lưỡi vì cà phê nóng, cô cười nói: “Thế viện trưởng không được lột da tôi, mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ mang còi báo động chống kẻ xấu và bút tự vệ mà.”

“Vậy là tốt rồi.”

Buổi tối sau khi xuống tàu điện ngầm về nhà, không biết có phải bởi vì chuyện đồng nghiệp nói hồi ban ngày hay không mà Hứa Tùy luôn cảm thấy có người theo dõi mình.

Cô mơ hồ cảm nhận được người kia là cố ý đi theo bước chân của cô, cô dừng thì người kia cũng dừng lại, cô chạy nhanh thì người đó cũng đuổi nhanh theo. Thật giống như một bóng ma, cứ lặng lẽ không lên tiếng mà đi theo phía sau cô.

Nhưng khi Hứa Tùy dừng lại nhìn thì phát hiện sau lưng chẳng có ai, chẳng qua là những người qua đường vội vã lướt qua.

Nhưng Hứa Tùy vẫn có cảm giác có người đi theo cô, vì thế cô càng bước nhanh về nhà.

Cho đến khi chìa khóa xoay được ổ khóa, cô bước vào nhà, Hứa Tùy áp lưng vào cửa, trên lưng đã thấm đẫm một tầng mồ hôi mỏng, cô mới hít một hơi thật sâu.

Liên tiếp vài ngày rồi, Hứa Tùy vẫn luôn cảm thấy đêm nào về nhà cũng có người theo dõi cô, nhưng lần nào cô cũng không bắt được, chỉ có một lần cô nhìn thấy một bóng người lướt qua, nhưng cô không thấy gì cả.

Đến nỗi với mỗi lần đi trên đường Hoài Ninh, cô lại lo lắng đề phòng, trên ngực giống như đang treo một tảng đá lớn.

Mãi cho đến ngày thứ năm, Hứa Tùy thuận lợi trở về nhà an toàn, thở dài một hơi, cô ngồi ở trên sô pha đăng một trạng thái lên vòng bạn bè:

‘Gần đây có cảm giác như bị biến thái theo dõi mấy ngày nay, có một chút suy nghĩ muốn chuyển nhà rồi.’

Ngay sau khi cô đăng tải bài viết, rất nhiều bình luận đã bùng nổ. Bình luận của HồThiến Tây: Tùy bảo bối, tớ thực sự muốn gửi con tê giác của tớ để bảo vệ cậu.

Lương Sảng: Không cần đâu, cậu tới nhà tớ ở đi.

Đại Lưu: Em gái, em cẩn thận một chút nha.

Hứa Tùy nghiêm túc trả lời từng người một để bọn họ yên tâm chút.

Trong hội sở Hồng Hạc, một nhóm người đang cùng nhau chơi xúc xắc, chơi trò chơi và uống rượu.

Thịnh Nam Châu đang chơi điện thoại, thấy HồThiến Tây bình luận dưới trạng thái mà Hứa Tùy đăng lên vòng bạn bè, ra vẻ lơ đãng hỏi: Khi nào trở về? Anh còn rất muốn nhìn em dưỡng tê giác thế nào rồi đây.

Nhưng mà đợi tận mười phút, Thịnh Nam Châu cũng không chờ được HồThiến Tây trả lời.

Chu Kinh Trạch ngồi một bên đang không chút để ý mà chơi xúc xắc, trên mặt mang theo nụ cười bất cần đời, ngược đám người bọn họ thương tích đầy mình, xác chết khắp nơi.

“Ai, cậu xem trạng thái của Hứa Tùy chưa, cô ấy nói trong khoảng thời gian này gặp phải biến thái đấy.” Đại Lưu còn chưa biết chuyện xảy ra giữa hai người, chủ động đề cập tới.

Nhưng mà hai chữ “Hứa Tùy” vừa được thốt ra, bầu không khí xung quanh bị đông cứng lại một lúc, nụ cười trên mặt Chu Kinh Trạch rõ ràng nhạt đi, anh xoay viên xúc xắc trong tay, giọng điệu giống như không để ý chút nào:“Thật không?”

“Đúng vậy, vậy mà lại có biến thái, mấy tên đàn ông bây giờ quả thật cầm thú, chỉ biết dùng nửa người dưới tự hỏi đối với mấy cô gái lớn lên xinh đẹp.” Thịnh Nam Châu nói tiếp.

Đại Lưu điên cuồng gật đầu: “Hứa Tùy thật thảm, bị cái loại rác rưởi xã hội này bám dính.”

Chu Kinh Trạch đang mặc một chiếc quần tây có khóa màu đen, đầu gối gác lên bàn trà, “bốp” một tiếng, anh đặt cốc xúc xắc lên bàn, nhướng mi liếc hai người kia: “A.”

Đại Lưu bị Chu Kinh Trạch hừ cười một tiếng vẫn chưa kịp phản ứng lại, đầu óc Thịnh Nam Châu nhanh chóng xoay chuyển, chợt thốt lên một tiếng kinh thiên động địa: “Cậu chính là cái tên rác rưởi kia sao?! Cầm thú?!”

Đại Lưu nghe cậu ta nói thế mới hiểu được, bày ra vẻ mặt khiếp sợ: “Không phải chứ, cậu Chu, cậu từ khi nào lại thâm tình như thế.”

“Thâm tình cái mông.” Chu Kinh Trạch ngồi trên sô pha, chậm rãi nói: “Tớ chính là đúng lúc dắt chó đi dạo đi ngang qua thôi.”

Dắt cái cây búa, nhà cậu cách xa nhà cô ấy như vậy, thế con chó đi theo cậu chắc vất vả lắm ha, phải oan ức đi nhiều chặng đường vậy mà. Trong lòng Thịnh Nam Châu suy nghĩ một tràng dài như vậy, lúc đang định muốn mở miệng trêu chọc vài câu thì Chu Kinh Trạch phóng một ánh mắt hình viên đạn qua đây, chỉ vào con số trên bàn, giọng điệu ngạo mạn nói:

“Trả tiền.”

Thịnh Nam Châu nhìn qua, cất giọng đau khổ: “Chết tiệt, lại thua rồi, cậu thắng mãi không cảm thấy không còn thú vị, cuộc đời thật nhàm chán sao.”

Chu Kinh Trạch cầm lấy tiền trong tay cậu ta, nhướng mày: “Sẽ không đâu.”

“Rất sướng.” Chu Kinh Trạch bổ thêm một câu.

Thứ năm lúc mười giờ tối, Hứa Tùy mới làm xong một ca phẫu thuật kéo dài tám tiếng, đến khi ra ngoài cả người đã mệt không chịu được, dọn dẹp đơn giản một chút rồi rời bệnh viện ngay.

Một cơn gió lạnh thổi tới, cả người Hứa Tùy và tinh thần hốt hoảng một chút, thiếu chút nữa đã không đứng vững, cô nghĩ là do đói bụng quá mức cộng thêm mệt nhọc mới như vậy nên cũng không quá để ý rồi lên xe.

Sau khi đến cửa vào tàu điện ngầm, cơn gió rét chợt quét qua những cành cây khô, thổi vù vù vào mặt người theo ngàn hướng khác nhau. Hứa Tùy lập tức rùng mình một cái, đem mặt vùi sâu vào khăn quàng cổ.

Mắt thấy đã sắp đến dưới lầu tiểu khu, Hứa Tùy cảm giác đầu cô càng ngày càng choáng váng, tựa như có cái cân trên đầu, cũng không còn thấy rõ con đường phía trước, bước chân mềm nhũn, đi tới một bên ghế dài rồi ngã thẳng ra đất.

Chu Kinh Trạch hôm nay không dẫn chó tới, nguyên nhân là bởi vì hôm nay thời tiết quá lạnh, không độ, mấy ngày nay Khuê đại nhân bị anh lấy làm cái cớ để ra ngoài, đường xa như vậy rất là phiền, hôm nay dứt khoát tức giận không chịu ra khỏi nhà.

Chu Kinh Trạch đành phải tự một anh yên lặng đi theo sau lưng Hứa Tùy, nhìn cô an toàn về đến nhà mới trở về.

Anh đang tự hỏi cái tên Bách Úc Thật này làm sao đảm nhận được chức bạn trai của cô? Biết rõ gần đây con đường này không an toàn, nhiều chuyện xảy ra, còn để một mình Hứa Tùy tự về nhà.

Nhưng nghĩ lại, nếu anh tận mắt nhìn thấy hai người ở bên nhau, cũng không biết chính anh có thể chịu được hay không. Chu Kinh Trạch giật giật khóe miệng tự giễu.

Mắt thấy Hứa Tùy đang đi đằng trước, bước chân long bong, trong lòng anh có hơi bất an. Anh lấy ra một điếu thuốc từ trong túi quần, vừa lơ

đãng nhấc mí mắt lên đã thấy Hứa Tùy đã ngã trên ghế dài.

Điếu thuốc trên ngón tay bị bẻ thành hai khúc, vẻ mặt Chu Kinh Trạch biến đổi, lập tức vội vàng chạy tới, ngồi xổm nửa người xuống, cánh tay luồn qua hốc tay cô, tay còn lại đặt ở eo cô, một tay anh ôm người vào lòng.

Gió lạnh rét căm, màn đêm dày đặc, ánh sao thưa thớt, Chu Kinh Trạch ôm Hứa Tùy đi trong gió.

Chu Kinh Trạch mặc một chiếc áo lông vũ màu đen, vai rộng chân dài, mắt một mí, đường cong khuôn mặt thẳng thắn sắc bén, trong lòng ngực anh ôm một cô gái, biểu tình trên mặt vội vã ôm cô đi ngang qua từng người lại từng người qua đường.

"Woaa, cậu xem người đàn ông kia đẹp trai quá đi."

"Là ai thế, trời lạnh mặc quần áo dày như vậy còn ôm một người khác, tớ nhìn cũng thấy khổ cực, nhưng mà sức lực của bạn trai cũng mạnh quá đi."

Chu Kinh Trạch ôm Hứa Tùy lên lầu, lúc đi vào cửa nhà cô, anh đứng tại cửa do dự một chút, cuối cùng cũng gọi một cuộc điện thoại cho Lương Sảng.

Lấy thân phận này của anh, chăm sóc Hứa Tùy cũng không thích hợp.

Nhưng điện thoại vẫn không gọi được, Chu Kinh Trạch cũng không còn cách nào khác, lấy chìa khóa từ trong túi xách Hứa Tùy ra, mở cửa, ôm người vào phòng.

Chu Kinh Trạch ôm người, đặt Hứa Tùy cẩn thận trên giường, kết quả không cẩn thận bị dép lê bằng lông trên mặt đất vướng một cái, lơ đãng mà ngã luôn trên giường.

Cả người anh đè trên người Hứa Tùy, lại còn đụng đến bộ ngực tròn trịa mềm mại của ai kia, tay cô còn đang vòng qua cổ anh, ngửi được mùi sữa

của riêng cô trên người, đặc biệt là... Thật ngọt, đôi môi giống như thạch trái cây mà cọ lên gương mặt anh.

Chu Kinh Trạch trong nháy mắt cứng đờ, dưới bụng nóng lên một trận, anh có chút khó nhịn mà nhắm mắt lại, sau lại một lần nữa mở to mắt, nhét hai cánh tay cô vào chăn bông.

Sau đó anh xoay người sang chỗ khác giúp cô cởi giày, đắp lại chăn cho cô thật tốt.

Chu Kinh Trạch giơ tay sờ trán cô, thật nóng, Hứa Tùy hình như rất khó chịu, xoay mình một cái, hất tay anh ra.

Chu Kinh Trạch chạy đi tìm nhiệt kế. Hứa Tùy luôn là yêu sạch sẽ, đồ đạc cũng chỉnh chu ngăn nắp rõ ràng, anh liếc mắt một cái đã tìm được hòm thuốc trong cái hộp dưới TV trong phòng khách.

Anh đi qua, ngồi xổm dưới đất, tìm một cây nhiệt kế đo cơ thể và thuốc hạ sốt, sau đó lại vội vàng chạy vào phòng.

Chu Kinh Trạch đo thân nhiệt cho cô, 38 độ rưỡi, sốt cao. Anh rót một ly nước, lấy ra ba viên thuốc từ trong bảng thuốc, hai viên màu xanh lục, một viên màu đỏ, rồi cho người ta uống thuốc hạ sốt.

Nhưng hiệu quả của thuốc vẫn chưa có phát huy tác dùng, cả người Hứa Tùy vẫn rất khó chịu, cứ luôn lăn qua lộn lại trên giường, còn không ngừng nói mớ.

Chu Kinh Trạch dựa trên vách tường, chống một chân dài lên, nghe vậy hạ chân xuống đi tới, kiểm tra trán cô một chút.

Vẫn còn cực kỳ nóng.

Chu Kinh Trạch nhớ tới khi còn nhỏ bà ngoại thường hay cho anh uống một chén canh gừng đã nấu qua, anh lập tức cầm điện thoại ra ngoài, gọi người đưa nguyên liệu nấu ăn tới.

Người giao hàng nhanh chóng giao nguyên liệu tới, Chu Kinh Trạch cầm nguyên liệu vào bếp rồi chủ động nấu một chén canh gừng.

Anh dùng điện thoại để canh thời gian nấu nướng, xong lại mang tới trước mặt Hứa Tùy, một tay đỡ vai cô, để cô ngồi trên giường.

Chu Kinh Trạch bưng chén canh trong tay, hai người dựa thật sát nhau, ngón tay theo thói quen vén mấy cọng tóc mái trên trán cô ra sau vành tai, sau khi làm xong anh lại nhớ tới điều gì đó, động tác hơi ngập ngừng, tay phải múc một muỗng canh gừng đưa đến môi Hứa Tùy.

Hứa Tùy theo bản năng mà uống lên hai miếng, Chu Kinh Trạch nghĩ thầm cô bị ốm còn ngoan như vậy, cho nên anh cứ tiếp tục đút.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, suy nghĩ này vừa lóe lên, giây sau, Hứa Tùy lập tức đem canh gừng vừa uống xong phun hết trên người anh.

Chiếc áo lông màu xám lập tức dính một vệt nước màu vàng, dơ đến không thể tưởng tượng nổi.

"..." Chu Kinh Trạch.

Chu Kinh Trạch đỡ sau gáy cô, thả người lại trên giường.

Anh lấy khăn giấy ngay tại đầu giường lau qua, rồi lại liếc mắt nhìn Hứa Tùy nằm trên giường ngủ đến yên bình, hàng lông mày đen nhánh của anh bày ra bộ dáng có chút bất đắc dĩ:

"Em thật là... Phục em rồi."

Suốt một đêm, Hứa Tùy vẫn luôn sốt cao không hạ, cứ lặp đi lặp lại. Chu Kinh Trạch cũng không ngủ, canh trước giường cô, cách mỗi nửa tiếng đều dùng khăn lông chườm trán cô cho mát, cũng lau lòng bàn tay cô qua một lần, đem vật lý học tới hạ nhiệt cho cô.

Mãi đến nửa đêm gần sáng, Chu Kinh Trạch cũng không thể nào ngủ được, mí mắt cụp xuống, lộ ra vẻ mệt mỏi, hai mắt đã có xanh thẫm một

mảng lớn, vẫn luôn canh cho đến khi Hứa Tùy hạ sốt.

Rạng sáng khoảng bốn giờ, nhiệt độ Hứa Tùy cuối cùng cũng hạ.

Chu Kinh Trạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, cổ họng anh ngứa ngáy bỗng muốn hút một điếu, những rồi nghĩ tới Hứa Tùy còn đang sinh bệnh, vì thế bỏ lại điếu thuốc mới lấy từ trong hộp ra.

Chu Kinh Trạch thay đổi lấy một viên kẹo từ trong túi ra, thong thả ung dung lột giấy gói kẹo bỏ vào trong miệng, nhìn Hứa Tùy còn đang ngủ say.

Tóc Hứa Tùy dài như thác nước, trải tán loạn trên giường, gương mặt trắng nõn ửng hồng vì sốt cao, môi có hơi khô, lông mi đen như mực nhắm chặt, xinh đẹp động lòng người.

Cô vẫn còn đang ngủ say.

Chu Kinh Trạch nhìn cô một cái, cong môi cười, bắt đầu tự mình nói chuyện.

Anh ngập ngừng một chút, nghĩ đến điều gì đó, nói: "Cái tên Bách Úc Thật này đúng thật là rất ưu tú, lý lịch của anh ta không có gì để người khác bắt bẻ được, bằng không ông đây nhất định sẽ cướp em lại."

"Ngày đó Lương Sảng nói đúng, bây giờ anh... Cái gì cũng không có, lấy cái gì mà tranh với anh ta." Chu Kinh Trạch đầu lưỡi chống viên kẹo, giọng có hơi nghẹn ngào.

"Hơn nữa, em cũng không thích anh, anh không còn cách nào cả." Chu Kinh Trạch nhìn cô nói.

Chu Kinh Trạch đi qua, đắp lại chăn cho Hứa Tùy. "Bụp" một tiếng, anh tắt ánh đèn đầu giường đi, xung quanh rơi vào một mảnh đen tối. Nửa mặt anh chìm vào trong bóng tối, không thấy rõ biểu tình trên mặt, chỉ cảm thấy bóng lưng anh giống như một bức tượng đá lẳng lặng cao lớn, nhưng mang theo nét cô đơn tận cùng, lộ ra vẻ bất lực.

Chu Kinh Trạch đi tới trước, ánh mắt sâu thẳm thoáng nhìn qua Hứa Tùy, lông mi rũ xuống, giọng điệu mang theo vẻ bất cần đời như lúc trước, cười tự giễu một cái: “Hóa ra... Thích một người, là sẽ tự ti đến vậy.”

Chương 73: Yêu em càng lâu tôi càng thụ động

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sáng hôm sau, Hứa Tùy thức dậy, cảm giác cả người giống như bị ném vào máy giặt, nước trong người đều rút hết, cả người không có chút sức lực nào.

Cô cố hết sức ngồi dậy ngồi bên giường, cổ họng khô khốc, muốn tìm nước uống thì nhìn thấy đầu giường có thuốc hạ sốt, còn có một ly nước đã nguội lạnh từ lâu.

Hứa Tùy kinh ngạc, đêm qua cô sốt cao ngất xỉu, ý thức không rõ ràng lắm, mơ mơ màng màng nhớ có một người vẫn luôn chăm sóc cô.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Hứa Tùy suy nghĩ một hồi, hôm qua Lương Sảng nói buổi tối muốn tới nhà cô lấy đồ? Liệu có phải là cô ấy không, hay là người tốt bụng nào đó dưới lầu. Nghĩ vậy, cô cầm lấy điện thoại gửi voice chat cho cô ấy:

[Sảng Sảng, đêm qua tớ bị bệnh, có phải là cậu chăm sóc tớ không? Hay là người khác? Nếu là cậu thì cậu vất vả rồi, hôm nào mời cậu ăn cơm nha.]

Qua thật lâu, Lương Sảng mới trả lời lại bằng voice chat cho cô.

Giọng điệu cô ấy có hơi hàm hồ, nói chuyện ngập ngừng đứt quãng: "À... Đúng, không có việc gì đâu, cuối tuần cậu nghỉ ngơi cho tốt đi."

Hứa Tùy cũng cảm thấy may mắn vì hôm nay là cuối tuần, cô có thể nghỉ ngơi thoải mái.

Sốt cao chính là như vậy, tới nhanh đi cũng nhanh. Thứ hai, Hứa Tùy lập tức đi làm với trạng thái đầy tinh thần.

Buổi sáng, Hứa Tùy xách túi note màu trắng, áo khoác len màu camel và giày đi làm vào văn phòng bệnh viện, đến nơi mới phát hiện đồng nghiệp không ngồi trong văn phòng làm việc của mình mà đều tập trung trước quầy lễ tân, nhìn màn hình máy tính của y tá trực, không biết đang thảo luận gì.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

"Này, mọi người đang làm gì vậy?" Hứa Tùy đi tới, cười hỏi.

"Thới tới nha, Bệnh viện Phổ Nhân chúng ta vậy mà lại có một minh tinh lớn đến." Một bác sĩ tiếp lời.

"Hử?"

"Diệp Tái Ninh đó, chính là vị siêu mẫu nổi tiếng quốc tế, đến bệnh viện chúng ta làm phẫu thuật, bao trọn phòng VIP trên tầng cao nhất rồi."

"Chậc chậc, làm ngôi sao đúng là có thật nhiều tiền." Giọng Triệu Thư Nhi đầy ngưỡng mộ.

"Nghe nói cô ấy muốn làm phẫu thuật khối u vú, không biết ai may mắn đây." Y tá Hà nghĩ một chút rồi nói: "Không phải là bác sĩ Hứa đó chứ."

Hứa Tùy được gọi tên, trong lòng nhảy dựng, cô cười cười bước tới: "Lịch phẫu thuật nửa tháng tới của tôi xếp đầy rồi, hơn nữa trình độ của tôi còn chưa đủ, có lẽ cô ấy muốn một chuyên gia nào đó, ví dụ như giáo sư Phương, hay là phó viện trưởng ấy."

Hàn Mai nói: "Này, cô đoán hay thật, cô ấy gọi giáo sư Phương đấy."

Khóe miệng Hứa Tùy nhếch lên, thuận tay đặt ở trên bàn đang định chuẩn bị rời đi.

Một đồng nghiệp đã gọi cô lại: "Bác sĩ Hứa, cô không tò mò xem một minh tinh lớn trông như thế nào sao?"

Hứa Tùy quay đầu lại liếc nhìn lại camera giám sát, một người trong phòng đang dựa vào đường, Diệp Tái Ninh mặc mặc một chiếc áo khoác lông vũ dài màu đen, khẩu trang che khuất khuôn mặt to bằng bàn tay, chỉ lộ ra một đôi mắt màu hổ phách. Cho dù có ăn mặc kín mít thế nào, vẫn không che được dáng người yêu kiều của cô ấy.

Cô thu hồi tầm mắt, cười: "Tôi không tò mò lắm, vì tôi cũng không đến đó, bệnh nhân nằm giường 24 đã sốt ruột rồi."

Bởi vì Diệp Tái Ninh tới Phổ Nhân làm phẫu thuật, cả một buổi sáng, tâm trạng Hứa Tùy cũng có chút hoảng hốt.

Đến nỗi cô suýt bị phỏng khi đổ nước sôi vào, ngay cả chữ ký của bác sĩ ngay dòng cuối cùng của báo cáo ca bệnh của bệnh nhân của ký sai.

Hứa Tùy đặt bút lên bàn, dựa lưng trên ghế, ngửa đầu nhìn lên trần nhà, trong lòng vừa đau khổ vừa chua xót.

Nhưng Hứa Tùy nhắc nhở chính mình, chuyện này chẳng sao cả. Diệp Tái Ninh đã không thể làm cô tổn thương nữa rồi.

Thứ tư, thời tiết trong veo, nhiệt độ tiết trời bắt đầu ấm trở lại.

Trên bàn làm việc của Hứa Tùy dưỡng một cây Lan Hổ Bì, mấy chiếc lá cuộn tròn mấy ngày trước cũng từ từ duỗi ra.

Trong giờ nghỉ trưa, ánh nắng xuyên qua rèm cửa rồi chiếu vào góc bàn.

Hứa Tùy đang cầm bình tưới nhỏ tưới hoa thì bất chợt y tá trưởng gõ cửa, trên tay cầm cặp tài liệu, nói: "Bác sĩ Hứa, bệnh nhân phòng bệnh VIP 703 nói muốn gặp mặt cô"

"703?" Hứa Tùy buông bình tưới xuống, cô rất nhạy cảm với con số này, mấy ngày trước cô nhìn thấy số phòng bệnh này trên bàn trực ở quầy lễ tân y tá, là phòng của Diệp Tái Ninh.

Xem một cái liền hình thành ấn tượng trong đầu.

Hứa Tùy lộ ra một nụ cười mềm mại ấm áp với y tá trưởng đang đứng ở cửa: "Được, tôi biết rồi."

Sau khi y tá trưởng rời đi, Hứa Tùy lấy ra một bông hoa tulip trong bình, bước ra khỏi văn phòng.

Hứa Tùy đi thang máy lên phòng VIP 703, đưa tay đút túi quần, gập ngón tay gõ cửa.

"Vào đi." Một giọng nữ truyền từ bên trong ra.

Hứa Tùy đi vào, liếc mắt một cái đã thấy Diệp Tái Ninh trên giường bệnh và trợ lý đang ngồi cắt trái cây cho cô ấy.

"Vân Đóa, em ra ngoài trước đi." Diệp Tái Ninh nói với cô gái kia.

"Dạ được, chị Ninh Ninh, có chuyện gì gọi em nha." Trợ lý đặt quả táo xuống.

Cô trợ lý khi đi ngang qua Hứa Tùy còn một nở nụ cười thân thiện, lúc ra ngoài còn nhân tiện đóng cửa lại.

Diệp Tái Ninh nằm trên giường bệnh, bởi vì vừa mới phẫu thuật xong, sức sống bị suy giảm nghiêm trọng, mắt thường cũng có thể thấy được cả người cô ấy tiều tụy, sắc mặt tái nhợt, không còn một chút khí chất nào.

Hứa Tùy nhìn cô ấy, hỏi: "Cô có ổn không?"

Diệp Tái Ninh nhìn cô rồi đột nhiên cười ra tiếng, nhiều năm không gặp, Hứa Tùy vẫn là một người dịu dàng tốt bụng như vậy.

Nếu đổi lại là cô, nếu cô bị thương và gặp lại người kia, cô sẽ chỉ vào mặt người kia rồi túm tóc, mắng nhiếc người kia là đồ khốn nạn.

Cô cướp bạn trai tôi, chúc cô chết không được tử tế.

Nhưng Hứa Tùy không làm thế.

Có lẽ đây là điểm khác nhau giữa cô và Hứa Tùy.

Cho nên Chu Kinh Trạch mới nguyện ý che chở cô ấy.

Diệp Tái Ninh mở to đôi mắt màu hổ phách nhìn người trước mắt.

Hứa Tùy mặc một chiếc áo blouse trắng, người gầy, hai xương quai xanh tựa như vầng trăng lưỡi liềm, rất nhỏ, làn da trắng nõn, buộc một kiểu tóc đuôi ngựa thấp, cánh môi hồng hào, đôi mắt vẫn trong suốt như cũ, nhưng cũng nhiều thêm một tia kiên định và trầm tĩnh.

Chỗ ngực phải của cô đựng hai cây bút màu đen như than hoạt tính, một cây bút nước màu đỏ, trên tay cầm một bông hoa Tulip màu cam, đang khom lưng cắm bông vào chiếc bình bên cạnh.

Hứa Tùy từ một thiếu nữ an tĩnh ít nói trở thành một người phụ nữ ưu tú, xinh đẹp, trên người toát ra khí chất hào phóng.

"Cô xinh đẹp hơn rất nhiều đấy." Diệp Tái Ninh mở miệng khen.

"Cảm ơn." Hứa Tùy cúi đầu, nghiêm túc tìm một vị trí đẹp để cắm hoa.

Đột nhiên Diệp Tái Ninh ho khan một tiếng, lồng ngực đau đớn từng cơn, cô ấy đau đớn nhíu mi một cái.

"Thật ra hôm nay tôi tìm tới cô, là vì nợ cô một câu xin lỗi sau bao nhiêu năm." Giọng Diệp Tái Ninh có hơi khàn, giọng điệu trịnh trọng, cô ấy gằn từng chữ: "Thực xin lỗi."

Hứa Tùy ngừng động tác cắm hoa lại, đúng lúc bị gốc hoa hồng bên cạnh đụng phải, đầu ngón tay đau đớn một trận, lập tức có giọt máu tràn ra ngoài.

Cô không nghĩ tới Diệp Tái Ninh sẽ xin lỗi.

“Đều đã qua rồi, hơn nữa Chu Kinh Trạch cũng không ở chỗ tôi nữa.” Hứa Tùy ngước mắt, một lần nữa đùa nghịch hoa trong bình.

Diệp Tái Ninh lắc đầu, dừng một chút, nói: “Thật ra năm đó có một số việc tôi hẳn là nên nói rõ ràng với cô, nhưng tôi vẫn luôn ở nước ngoài, công việc cũng quá bận, cho nên chuyện thứ nhất trong lần về nước này muốn làm chính là tìm được cô, tới xin lỗi.”

“Thật ra lúc trước khi bọn cô chia tay, cậu Chu đã bị chịu đả kích, khoảng một thời gian rất dài anh ấy đều ở trong trạng thái thất vọng đau khổ, nhất là khi anh ấy biết chuyện này là do tôi làm.” Diệp Tái Ninh cúi đầu cong môi tự giễu, giọng điệu có chút thống khổ: “Anh ấy lập tức đưa tôi về nước Anh.”

“Anh ấy nói không bao giờ muốn gặp tôi nữa.”

“Anh ấy còn nói nếu không có cô, đời này anh ấy cũng sẽ tùy tiện tìm một người kết hôn, nhưng sẽ không bao giờ theo tôi.”

Diệp Tái Ninh biết lời này của Chu Kinh Trạch không phải do tức giận, cho nên lúc cô chân chính nghe được thì cả người toàn bộ đều muốn hỏng mất, cô muốn cầu xin anh tha thứ, nhưng Chu Kinh Trạch quyết tâm muốn dạy dỗ cô.

Diệp Tái Ninh đến bây giờ còn nhớ rõ Chu Kinh Trạch tuyệt tình trong cái sự dịu dàng ấy.

Đôi mày đen và đôi mắt đầy giận dữ cùng sự kìm nén của anh, tựa như một con thú bị mắc bẫy, anh không động thủ nhưng gần như muốn bóp chết cô.

Vào một khắc ấy Diệp Tái Ninh mới biết được, Chu Kinh Trạch trước kia có tình cảm tốt với mình, có lẽ là so với mấy cô gái bình thường thì anh trân trọng, thưởng thức và thương cảm cô hơn.

Hứa Tùy là điểm mấu chốt của anh.

Diệp Tái Ninh cho rằng có thể chạm vào, nhưng sau khi chạm vào rồi mới phát hiện mình sai rồi, sai hoàn toàn.

Sau khi Diệp Tái Ninh bị đưa về nước Anh, cô ấy chỉ cho rằng anh đang tức giận nhất thời mà thôi, cho nên vẫn luôn kiên trì gửi quà và viết thư cho anh, nhưng mỗi lần đều bị trả về.

Mãi cho đến một năm sau, vào dịp lễ Giáng Sinh, Diệp Tái Ninh lấy hết can đảm goi một cuộc cho Chu Kinh Trạch, kết quả điện thoại lại truyền ra một giọng nói nói rằng không có số máy này.

Diệp Tái Ninh lúc này mới bừng tỉnh giấc mộng, cô ấy mới biết được anh sẽ không tha thứ mình nữa.

Về sau Diệp Tái Ninh phát triển sự nghiệp không hài lòng lắm, ở nước ngoài vô cùng cô độc, không có người thân, cũng không có bạn bè, cuối cùng mắc bệnh trầm cảm.

Lúc ấy Diệp Tái Ninh thật sự rất muốn Chu Kinh Trạch, cô nửa đêm mất ngủ, bò dậy ăn một viên kẹo mới yên ổn nhắm mắt lại, nhưng vẫn như cũ không ngủ được, nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ thế nhưng là một mảng mơ hồ.

Cảm xúc trên người cô bỗng nhiên hỏng mất, từ trên giường bò dậy, vừa khóc vừa viết một email cho Chu Kinh Trạch, thừa nhận lỗi lầm với anh, nói nguyện ý xin lỗi Hứa Tùy, còn nói gần đây mình thật sự không ổn, bị mắc chứng trầm cảm.

Cô thậm chí hạ thấp mình như hạt bụi, Diệp Tái Ninh viết trên email: ‘Chỉ cần anh tới nhìn em một cái thôi, muốn em làm cái gì cũng được.’

Sau khi gửi email đi, vẫn như đá chìm đáy biển.

Cảm xúc Diệp Tái Ninh luôn ở trong trạng thái lo âu phập phồng, mỗi ngày đều ngóng trông Chu Kinh Trạch trả lời thư của mình.

Mỗi ngày điều đầu tiên cô làm từ bệnh viện trị liệu trở về đó chính là xem email đã được đáp lại hay chưa, thẳng cho đến ngày thứ mười, cô tận mắt nhìn thấy bức thư từ trạng thái chưa đọc biến thành đã đọc.

Nhưng Chu Kinh Trạch không có trả lời, có liếc mắt một cái cũng không tới nhìn mình.

Đây là sự trừng phạt dành cho cô.

"Lúc tôi quen Chu, anh ấy còn khá nhỏ tuổi, đúng lúc mẹ anh ấy vừa mới qua đời không bao lâu, tôi còn lớn hơn anh ấy một tuổi, lại ra ngoài xã hội sớm hơn anh ấy, lúc đó đã xảy ra chuyện này, tôi cũng chỉ đúng lúc giúp anh ấy một cái, anh ấy cứ cảm thấy mắc nợ tôi, cho nên mới sẽ dung túng mọi chuyện với tôi."

Sắc mặt Diệp Tái Ninh tái nhợt, nhớ lại chuyện này biểu tình có hơi thống khổ không chịu được.

Bởi vì trong tình yêu, đâu ai muốn thừa nhận mình thất bại.

Diệp Tái Ninh giương mắt bắt được biểu cảm nghi hoặc của Hứa Tùy, hỏi: "Không thể nào, anh ấy còn chưa nói chuyện gì với cô sao?"

Hứa Tùy lắc đầu, cô không biết lúc trước Chu Kinh Trạch đã xảy ra chuyện gì, chỉ mơ hồ nhớ rõ lúc trước gửi sai tin nhắn, cô bị nhận thành Diệp Tái Ninh, hai người xảy ra hiểu lầm. Chu Kinh Trạch xin lỗi, nói anh cũng có một mặt đen tối, sợ cô biết được.

Diệp Tái Ninh gật đầu, bỗng nhiên có chút hỏng mất, tuy không muốn thừa nhận, nhưng cô ấy vẫn thở dài: "Vậy thì anh ấy thật là... Yêu cô đến điên rồi."

Đồng tử Hứa Tùy co rút, cô bỗng run sợ. Có người nói cho cô, nhiều năm như vậy, anh còn yêu cô, một lòng đến già.

Cô đột nhiên không thích ứng nổi.

Tựa như bạn nỗ lực muốn một đóa hoa, một đóa thuộc về chính bạn. Có người lại nguyện ý băng xuyên qua sa mạc, trèo đèo lội suối, đem một bó hoa đến trước mặt bạn.

Bởi vì thích bạn, cho nên mặc kệ xa xôi ngàn dặm.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh Diệp Tái Ninh, cảm xúc Hứa Tùy vẫn luôn sa sút.

Bất thình lình ngay lúc này, Lương Sảng gọi tới, Hứa Tùy nhấn nút nghe, cô điều chỉnh giọng điệu một chút rồi nói chuyện: "Alo, làm sao vậy?"

Lương Sảng có hơi ngượng ngùng, ấp a ấp úng, thở dài một hơi: "Tùy Tùy, thật ra... Ngày cậu bị ốm ấy, người chăm sóc cậu không phải là tớ, hẳn là Chu Kinh Trạch đấy. Hôm đó anh ta còn gọi điện cho tớ, phỏng chừng muốn tớ tới chăm sóc cậu, nhưng tối hôm đó tớ uống quá nhiều..."

"Sau đó gần đây không phải là mỗi lần tớ thấy anh ta đều khó chịu sao, cho nên ngày hôm sau lúc cậu nhắn tin cảm ơn tớ, tớ cũng nhận luôn phần tâm ý này. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy như vậy rất không tốt, hu hu, tớ cũng không biết rốt cuộc anh ta có ý gì, hự hự, tóm lại, chị em, thực xin lỗi."

"Được rồi, tớ đã biết, không sao cả." Hứa Tùy nhẹ giọng nói.

Gọi điện thoại xong, Hứa Tùy suy nghĩ, hóa ra ngày đó người chăm sóc cô thế nhưng là anh?

Vừa nghĩ tới thấy cũng có logic, trong khoảng thời gian này, vì sợ cô gặp nguy hiểm cho nên mỗi buổi tối người đi theo phía sau cô cũng là Chu Kinh Trạch.

Trong nhất thời, nỗi lòng cô thật phức tạp. Sau khi biết những chuyện này, không biết nên khóc hay nên cười.

Buổi tối, đúng lúc lại có liên hoan của ban, sau khi một đám người ăn bữa tiệc tôm hùm xong, lại tiếp tục chiến đấu với các chiến trường trong hội sở Hồng Hạc.

Trên đường, Hứa Tùy ngồi ở hàng xe phía sau, bên người là đồng nghiệp của cô, Triệu Thư Nhi.

Triệu Thư Nhi thấy trạng thái Hứa Tùy có chút không thích hợp, đẩy đẩy cánh tay cô, hỏi: "Cô thất tình à? Sao sắc mặt kém thế."

Khóe miệng Hứa Tùy nâng lên tạo một nụ cười: "So với thất tình càng phức tạp hơn."

"À, không sao, trong chốc lát dùng giọng rống ra hết đi, lúc hát Karaoke hai chúng ta cùng nhau hát một bài, phát tiết, trút hết ra."

"Được." Hứa Tùy gật đầu.

Đoàn người đi vào hội sở Hồng Hạc, sau khi vào phòng bao, các đồng nghiệp lập tức giải phóng tính cách trời sinh nguyên bản của bản thân, ai chơi trò chơi thì chơi trò chơi, ai ca hát thì ca hát, nháo thành một đoàn.

Lúc ca hát còn rất vui vẻ, cộng thêm bầu không khí cãi cọ ồn ào xung quanh, cảm xúc trầm lắng của Hứa Tùy dù nhiều hay ít cũng đã tốt hơn một chút.

Hứa Tùy hát xong một bài hát, Triệu Thư Nhi cũng bắt đầu lên hát.

Cô thoáng nhìn qua, là một bản song ca kinh điển của Ngũ Bách và Từ Giai Oánh —— 《 Passive 》

Hứa Tùy đưa micro cho cô ấy rồi nhảy xuống ghế kê chân cao, mới vừa uống một ngụm nước đã có người vỗ lưng cô.

Triệu Thư Nhi đưa micro tới, giọng điệu nôn nóng: "Cô giúp tôi hát trước đi, tôi phải nghe điện thoại của darling."

"Nhưng mà…."

Micro được nhét vào trong tay Hứa Tùy, cô còn chưa nói xong, Triệu Thư Nhi đã vội vã chạy ngay ra ngoài.

Hứa Tùy đành phải ngồi trên ghế kê chân cao một lần nữa, nhìn màn hình.

Trong buổi biểu diễn đầy hoành tráng tại đây, nhịp nhạc vừa vang lên, Từ Giai Oánh lập tức bật ra một tràng cười sảng khoái.

Hứa Tùy đi theo nhịp nhàng chậm rãi hát, cô thật ra không quen thuộc bài hát này lắm, nghe qua, có ấn tượng, nhưng không nhớ được lời.

Không biết tại sao, đến đoạn sau Hứa Tùy càng hát, âm thanh càng nhỏ, cuối cùng dứt khoát nhìn chằm chằm màn hình luôn, không hát nữa.

Toàn bộ KTV đều vang lại giọng hát gốc.

Ánh đèn đỏ lờ mờ, xung quanh ồn ào không chịu nổi, có người bởi vì chơi trò chơi thắng mà thét chói tai, có người bởi vì thua mà bán thảm, còn đang quỵt nợ.

Không khí vô cùng ầm ĩ, mỗi người đắm chìm vào thế giới trước mắt chính mình, dồn hết tâm huyết và sự tập trung cao độ, không ai chú ý tới Hứa Tùy có chút không thích hợp.

Cô ngồi ở trên ghế kê chân cao, đưa lưng về phía mọi người, nghe hát, nước mắt đột nhiên không kịp phòng bị mà rơi xuống, một giọt lại một giọt, lông mi, chóp mũi, đều ửng hồng.

Từ Giai Oánh đang ở 'The Savior of the Day', dùng một ánh mắt như nhìn thấu hết thảy, cõi lòng vẫn còn tràn đầy tâm sự thiếu nữ mà hát:

Tôi có thể xa em trong một thời gian dài,

Dù cho ngày tháng trôi qua từng ngày như vậy.

Khiến cho bản thân bận rộn có thể là một cái cớ,

Chạy trốn tất cả những điểm yếu nỗi nhớ về em.

Tôi có thể học được cách thờ ơ với em,

Nhưng sao không học được cách thu tình yêu lại.

Đối mặt với em là tra tấn lớn nhất dành cho tôi,

Mấy năm nay tôi vẫn thủy chung không nói.

Yêu em càng lâu, tôi càng trở nên thụ động,

Chỉ vì tình yêu của em không có chỗ cố định.

Là chính em, người đã làm nên trái tim tôi,

Chậm rãi lùi bước đến một góc em không thể thấy.

Hứa Tùy rốt cuộc không chịu nổi nữa, đặt micro qua bên cạnh, vội vã chạy ra ngoài.

Hứa Tùy thuộc loại người vừa khóc một cái thì không dễ gì dừng lại được, cô không muốn ở trước mặt đồng nghiệp khóc nên chạy ra ngoài, chỉ muốn rửa mặt sau khi khóc xong trong phòng vệ sinh làm mình bình tĩnh lại một chút.

Cô cũng không biết mình bị làm sao thế này.

Có lẽ là vì nhớ tới rất nhiều chuyện, nhớ tới sau khi chia tay nhiều năm như vậy, cô dường như đã làm rất tốt, chưa từng liên lạc anh, cũng rất ít nhớ anh.

Cô bọc bản thân mình trong một cái kén nhộng.

Nhưng nhiều năm như vậy, có khi đêm khuya nhìn vào một bức ảnh, một chồng sách bài tập hồi cấp ba, cô bỗng nhiên rơi nước mắt.

Không người nào biết được.

Có một số người, ở một góc nào đó trong lòng, căn bản không dám đụng vào.

Hứa Tùy vẫn luôn cúi đầu, hướng đến phương hướng nhà vệ sinh rồi cứ đi, không ngờ không cẩn thận đâm phải một lồng ngực ấm áp.

"A không…" Mặt Hứa Tùy đầy nước mắt ngẩng đầu.

Chu Kinh Trạch ngậm một điếu thuốc trong miệng, đôi mắt đen tuyền sắc bén không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm cô.

Thấy Hứa Tùy khóc đến hai mắt đỏ bừng, tâm anh đột nhiên đau xót, mày nhăn lại, thanh âm thâm trầm nặng nề: "Sao lại khóc, ai làm khó em sao?"

"Không." Hứa Tùy hít cái mũi một chút.

Cô cúi đầu, giọt nước mắt trong suốt còn dính trên lông mi: "Tôi đi rửa mặt cái thôi."

Nói xong, Hứa Tùy lập tức từ trong lòng anh chạy đi.

Chu Kinh Trạch nhìn bóng lưng cô, tự giễu cười.

Đếm một chút.

Vừa rồi, tổng cộng cô đã nói ba câu với anh.

Chu Kinh Trạch trở lại phòng bao một lần nữa, anh đi tới trước cửa nhưng lại do dự, cuối cùng đi đến cuối hành lang hút một điếu thuốc.

Bọn họ bên trong đang chơi mạt chược, đã có ba còn thiếu một, Thịnh Nam Châu chờ đến mấy cũng không đợi người vào, cho nên cậu ta ra ngoài tìm một vòng.

Thịnh Nam Châu tìm được Chu Kinh Trạch ở cửa sổ hành lang, vỗ vỗ bờ vai anh, nói: "Còn đúng đây hút thuốc? Tớ ra ngoài hình như mới thấy

Hứa Tùy cũng ở chỗ này đấy, chắc là liên hoan với đồng nghiệp, không đi tìm cô ấy sao?"

Chu Kinh Trạch muốn nói vừa rồi bọn anh cũng đã gặp mặt, nhưng cuộc gặp này so với không gặp cũng chẳng khác gì nhau.

Vì thế anh cái gì cũng không nói, ngậm điếu thuốc trong miệng, giật giật khóe miệng, chậm chạp lên tiếng:

"Thì sao, người ta cũng không còn thích tớ nữa."

Chương 74: Anh nhìn chằm chằm vào hình xăm ở xương sườn của cô

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Người trưởng thành có lẽ là một người giây trước vẫn còn rất nhiều lo lắng, giây tiếp theo đã lau nước mắt và lao mình vào công việc. Hứa Tùy nhận được một cuộc gọi từ bệnh viện khi đang ở trong nhà vệ sinh, nói rằng bệnh của bệnh nhân của cô đột nhiên tái phát.

Hứa Tùy tắt vòi nước, rút ra một tờ khăn giấy để lau mặt rồi vội vàng chạy về bệnh viện.

Vừa bước ra cửa, cảnh vật mùa đông tiêu điều và ảm đạm, chỉ có bông tuyết đọng trên lá cây, nhìn đến đâu cũng có một tông màu duy nhất, cỏ buồn khô héo.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Mãi cho đến rạng sáng, Hứa Tùy mới về nhà, vừa ngã đầu lập tức ngủ thiếp đi.

Nhiệt độ không giống như dự báo thời tiết nói trong tuần tới sẽ ấm hơn, thế mà sự ấm áp kéo dài không quá hai ngày, không khí lạnh không ngừng quay ngược trở lại. Ngày thứ ba, Kinh Bắc bắt đầu có bão tuyết, tháng mười hai chính thức đến, báo hiệu năm 2020 sắp kết thúc.

Gần đây Hứa Tùy hay làm ca đêm, bởi vì bão tuyết mà xảy ra một tai nạn lật xe buýt vào nửa đêm trên đường Thành Sạn.

5:32 sáng, bên ngoài tuyết rơi dày đặc, thỉnh thoảng phát ra âm thanh "bộp" của cành thông bị gãy rơi trên tuyết. Bên trong phòng phẫu thuật im lặng, chỉ có máy móc chậm rãi phát ra tiếng tít tít.

Trong phòng phẫu thuật, Hứa Tùy mặc quần áo vô trùng màu xanh lam, tiếp nhận một bệnh nhân bị vỡ động mạch chủ bụng do tai nạn xe hơi.

Ngay cả khi vừa thức cả đêm, nhưng đôi mắt cô vẫn rất tỉnh táo và yên tĩnh.

"Khâu vết mổ thành bụng." Hứa Tùy đeo khẩu trang nói.

Sau khi trải qua các thao tác phẫu thuật, Hứa Tùy nhìn thoáng qua thấy bệnh nhân vận chuyển máu đến hai chân bình thường, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, giọng nói ấm áp: "Chuyển bệnh nhân vào ICU, tiến hành theo dõi điều trị."

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

"Mọi người vất vả rồi." Hứa Tùy thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt căng thẳng cả đêm rốt cục cũng xuất hiện chút ý cười.

"Bác sĩ Hứa, cô cũng vất vả rồi."

Hứa Tùy bước ra khỏi bàn mổ, cởi khẩu trang y tế dùng một lần và găng tay bảo hộ ném vào thùng rác, nhấc chân đạp cửa cảm ứng phòng mổ, rẽ trái vào nhà vệ sinh để rửa tay rồi thay áo blouse trắng rồi đi ra.

Một khi dây thần kinh của con người được thư giãn, dần dần cơ thể sẽ truyền đến cảm giác đau nhức. Hứa Tùy cảm thấy cánh tay mình mệt mỏi đến mức không thể nhấc lên nổi, vai và cổ cũng đau không chịu được.

Hứa Tùy đưa tay xoa cổ, lại đấm vài cái sau lưng, đang lơ đãng đi về phía trước, thì bỗng nhiên ngay phía trước xuất hiện một người đàn ông khỏe mạnh ăn mặc cũ kỹ, tay áo xắn lên, rai ria xômg xoàm, đầu trọc, đôi mắt phủ đầy tơ máu đỏ và hung tợn nhìn chằm chằm Hứa Tùy: "Bác sĩ Thẩm Lâm Thanh khoa ngoại có ở đây không?"

Hứa Tùy đưa mắt đánh giá người đàn ông trước mắt, trong tay anh ta cầm một lá bài, trên đó có dòng chữ to viết bằng sơn đỏ 'Bác sĩ ma quỷ, giết người đền mạng.'

Giống như tiếng khóc thút thít tuyệt vọng.

Trên khuôn mặt anh ta mang một nỗi buồn, nhưng sự tức giận khi mất người thân lại nhiều hơn, toàn bộ cơ thể của anh ta tỏa ra cảm giác cố chấp u ám.

Mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân là mối quan hệ phổ biến nhất và khó hòa giải nhất trong bệnh viện.

"Còn chưa đến giờ làm việc." Hứa Tùy trả lời.

Sau khi nói xong, Hứa Tùy để tay vào túi, đang định lướt qua người đàn ông trung niên này. Nhưng không ngờ đối phương chặn cánh tay Hứa Tùy lại, rõ ràng là bị thái độ lạnh lùng của cô chọc giận: "Mẹ nó cô có ý gì?"

"Chính là hai ngày trước, ở bệnh viện của mấy người, một người sống sờ sờ như mẹ tôi lại nói mất là mất! Mẹ nó tôi đóng cọc ở đây cả đêm lẫn ngày vẫn không thấy ai, tên bác sĩ họ Thẩm kia sẽ không trốn rồi chứ, hôm nay mấy người phải cho tôi một câu trả lời. "

Người đàn ông trung niên kéo cô về phía trước, Hứa Tùy lảo đảo bị đụng vào vách tường, đau đến mức nhíu mày. Anh ta nắm càng ngày càng dùng sức, giọng điệu kích động: "Mấy người cũng phải đền mạng cho ông đây!"

"Không phải bác sĩ cứu người sao? Mấy người thế này gọi là không là tròn trách nhiệm, có hiểu không? Một đám phế vật!"

"Do Thẩm Lâm Thanh cầm đầu, anh ta chính là kẻ giết người!"

"Tôi không còn mẹ!"

Các y tá đi qua sợ hãi nên hét lên, ngay lập tức gọi nhân viên bảo vệ và đồng nghiệp để tách hai người ra. Hứa Tùy bị người đàn ông trung niên lắc lư khoảng mười phút, vô cùng buồn nôn, cả người bị lắc đến mức sắp ói ra.

Hứa Tùy bị kéo về phía sau để bảo vệ, khi người đàn ông trung niên trắng trợn lăng mạ nhân viên y tế, hỏi thăm cả gia đình tổ tiên của họ,

khiến mặt đỏ tai hồng, cuối cùng cô cũng lên tiếng: "Nửa tháng trước mẹ anh nhập viện Phú Nhân, do người nhà che giấu tiền sử bệnh nhân, khiến bác sĩ chẩn đoán sai. Sau khi gây ra lỗi bác sĩ lập kế hoạch lại và cố gắng cứu chữa, nhưng bệnh tình của bệnh nhân quá nặng, hai ngày trước có cấp cứu mà không hiệu quả nên đã qua đời."

Giọng nói của Hứa Tùy vẫn không lạnh không nhạt như vậy, dường như đang giải thích một chuyện: "Bác sĩ có trách nhiệm và nghĩa vụ dốc toàn lực cứu người, nhưng không có nghĩa là phải đền mạng."

"Xin chia buồn." Hứa Tùy thu hồi tầm mắt trên người anh ta, để tay vào túi áo rời khỏi hành lang bệnh viện.

Cả người Hứa Tùy mệt mỏi nên trở lại phòng làm việc để ngủ bù. Cô nằm sấp trên bàn làm việc ngủ thiếp đi, còn mơ thấy một giấc mơ, trong mơ khuôn mặt của người nhà bệnh nhân trùng khớp với khuôn mặt trong ký ức bị niêm phong.

Người nhà cao cao tại thượng nhìn cô và mẹ Hứa, giọng điệu khiển trách lại vô cùng oán hận: "Ba cô như thế gọi là không làm tròn trách nhiệm, có hiểu không?"

Hứa Tùy lập tức bừng tỉnh khỏi giấc mơ, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Cho đến khi nghe thấy tiếng trò chuyện nhỏ của các đồng nghiệp xung quanh, suy nghĩ của cô dần dần trở lại, hóa ra bây giờ đã là tám giờ sáng, một ngày mới đã bắt đầu.

Hứa Tùy vội vàng ăn sáng rồi điền vào danh sách lớp, nhưng không ngờ gặp được giáo sư của mình là chủ nhiệm Trương ở hành lang.

"Tiểu Hứa, vừa mới trực ca đêm à?" Đối phương hỏi cô.

"Vâng." Hứa Tùy gật đầu, nhìn chủ nhiệm hình như có chuyện gì muốn nói, cô chủ động hỏi: "Thầy, thầy có chuyện gì sao?"

"Tôi đã nghe thấy hết những lời nói sáng nay của em, sao lại trực tiếp tranh cãi với người nhà bệnh nhân như vậy?" Chủ nhiệm do dự một chút,

thay đổi giọng điệu: "Đừng kích động anh ta, nhất là bây giờ quan hệ giữa bệnh nhân với bác sĩ căng thẳng như vậy."

"Vâng, em biết rồi, cảm ơn thầy." Hứa Tùy nói.

Sau khi chủ nhiệm rời đi, Hứa Tùy đút hai tay vào túi áo, vừa đi về phía trước vừa suy nghĩ, đoán chừng nửa câu sau của giáo sư còn chưa nói ra lại muốn nhắc đến chuyện cô làm bác sĩ không có lòng nhân ái.

Nhưng Hứa Tùy không hối hận khi nói ra sự thật với người nhà bệnh nhân vào tối hôm qua, cũng không sợ đối phương cố ý trả thù.

Bởi vì bọn họ đã không phải không làm tròn trách nhiệm, mà là đã làm hết sức mình với tư cách là một bác sĩ.

Chiều hôm sau, Hứa Tùy ngồi ở phòng khám ngoại trú của khoa ngoại, cô ngồi trước máy tính, dùng chuột lướt qua trang danh sách và thời gian hẹn của bệnh nhân. Cô đọc nhanh như gió, mắt lướt qua trang web, khi nhìn thấy một cái tên nào đó thì giật mình.

Chu Kinh Trạch, 28 tuổi, hẹn vào lúc 4:30-5:00.

Tại sao anh lại đến đây?

Hứa Tùy đang âm thầm suy nghĩ thì cửa truyền đến một tiếng động, y tá Hà ôm một xấp hồ sơ bệnh án, thu hồi tay gõ cửa, nói: "Bác sĩ Hứa, bắt đầu thôi."

"Được." Giọng nói Hứa Tùy mềm mại.

Hứa Tùy ngồi tại bàn làm việc, kiên nhẫn phụ trách tiếp nhận một số bệnh nhân khác. Cô cúi đầu, tóc con rơi xuống trán, đưa tay hất một chút, khi đó bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhịp nhàng.

"Mời vào." Hứa Tùy mở miệng.

Nói xong cô ngẩng đầu lên, thấy Chu Kinh Trạch xuất hiện trước mắt, khoác một chiếc áo khoác lỏng lẻo trên cánh tay, mí mắt hơi cụp xuống.

Vẫn là đôi mắt đen nhánh hẹp dài kia, giống như thiếu một chút ánh sáng, nhưng anh vẫn cười nhẹ với Hứa Tùy một chút.

Lồng ngực Hứa Tùy rụt lại một chút, cô dời tầm mắt, hỏi: "Không thoải mái chỗ nào sao?"

"Mấy ngày trước ở cơ sở sửa chữa máy bay, lưng bị một số bộ phận đập vào." Giọng điệu Chu Kinh Trạch hời hợt.

Hứa Tùy gật đầu, tỏ ý đã biết, cô kiểm tra vết thương cho Chu Kinh Trạch một chút. May mắn chỉ là vết thương ngoài da, cô kê cho anh một đơn thuốc rồi đưa qua: "Đi đến bán thuốc để xếp hàng lấy thuốc, sau đó trở lại đây tôi sẽ nói cho anh biết công dụng."

"Ừm, cảm ơn bác sĩ." Giọng nói Chu Kinh Trạch lộ ra chút khách sáo và quy tắc.

Sau khi người rời đi, hơi thở lạnh lẽo cũng biến mất trong không khí. Hứa Tùy thở ra một hơi, ngã đầu vào lưng ghế, chỉ cảm thấy ngực co lại một chút, có chút không hô hấp được.

Hứa Tùy cúi đầu tiếp tục viết báo cáo bệnh án, vừa viết sai một chữ đang muốn gạch bỏ thì một cái bóng bao phủ trước bàn, cô cho rằng Chu Kinh Trạch đã trở lại nên cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi: "Trở lại sớm vậy sao?"

Không ai trả lời, Hứa Tùy mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, đang định kéo ngăn kéo ra lấy điện thoại di động bên trong thì đối phương nhanh chóng đánh vào bàn tay cô một cái, Hứa Tùy đau đến mức nhíu mày.

Người còn chưa kịp phản ứng, thì đối phương đã kéo Hứa Tùy lên ghế, cả người khống chế cô, tay phải lấy ra một con dao gọt hoa quả kề ngay cổ họng cô.

"Anh muốn làm gì?" Giọng điệu Hứa Tùy bình tĩnh, vẻ mặt không một chút sợ hãi.

Nhưng thật ra chỉ có mình cô biết, lòng bàn tay cô đã đổ mồ hôi lạnh.

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, gằn từng chữ, giọng điệu nham hiểm: "Đương nhiên là chôn cô cùng với mẹ tôi rồi."

Người đàn ông là một người đầu trọc, mặc một chiếc áo khoác màu xanh đã sờn, thân thể cường tráng. Hứa Tùy bị anh ta kiềm chế một chút cũng không thể di chuyển.

"Khóa trái cửa lại cho tôi."

Người đàn ông đặt lưỡi dao sắc nhọn lên cổ họng của Hứa Tùy, ra oai di chuyển về phía trước một chút, lớp da trắng nõn ngay lập tức chảy máu.

Hứa Tùy đành phải gật đầu, hai người một trước một sau đi về phía cửa, đầu trọc tỏ vẻ nghiêm túc, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía cửa, sợ có người lập tức tới gõ cửa.

Hứa Tùy thừa dịp thần kinh đối phương quá căng thẳng, sự chú ý đều tập trung vào cửa, cô dùng sức giật mạnh khuỷu tay về phía sau, đấm vào ngay chỗ yếu ở ngực anh ta, đầu trọc kêu lên một tiếng rồi buông tay.

Cô ngồi xổm xuống rồi lập tức hốt hoảng chạy trốn, trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

"Mẹ nó, con điếm thối!" Đầu trọc hung hăn nhổ một ngụm nước bọt.

Mắt thấy tay Hứa Tùy vừa sờ đến tay nắm cửa, người đàn ông túm tóc cô hung hăng kéo về phía sau, tay phải cầm dao ra vẻ muốn chém cô. Da đầu ngứa ran, Hứa Tùy cố gắng giãy dụa.

Trong lúc hai người tranh cãi kéo qua kéo lại, bất ngờ phát ra một tiếng "roẹt", quần áo bị cắt, lưỡi dao cứa vào bụng cô. Hứa Tùy nhíu chặt mày, chậm rãi ngồi xổm xuống, cảm giác bụng có máu chảy ra liên tục, đau đến mức không nói nên lời.

Hai ngày trước, cô vừa phẫu thuật ổ bụng cho bệnh nhân vào nửa đêm, hôm nay cô đã bị cứa bụng bởi chính gia đình bệnh nhân.

Người đàn ông đỏ mắt, một lần nữa túm cổ áo Hứa Tùy nâng người cô lên. Ánh sáng mặt trời chiếu qua, phản chiếu trên lưỡi dao tạo ra ánh sáng lạnh cực đoan.

Người đàn ông đầu trọc đang định cầm dao kề vào cổ họng Hứa Tùy, thì có một lực mạnh ập đến, có người ở sau lưng đạp tay anh ta một đạp, "bốp" một tiếng, dao gọt hoa quả bị đá bay.

Hứa Tùy ôm bụng, cố sức giương mắt nhìn qua. Chu Kinh Trạch không biết đã xuất hiện trước mắt từ khi nào, trái tim cô run rẩy một chút, khuôn mặt bình tĩnh của anh đang chiến đấu tay không với người đàn ông đầu trọc.

Chu Kinh Trạch vung một quyền, khóe miệng người đàn ông đầu trọc chảy ra một vệt máu, đang muốn tiến lên thì anh lại thêm một cước. Chu Kinh Trạch khống chế đầu trọc, nhấc chân giẫm lên ngực anh ta, túm cổ áo anh ta, đánh anh ta suýt chết.

Khuôn mặt lạnh lẽo của anh, đáy mắt hiện lên tia u ám dày đặc, giống như Atula trong ngục đang đánh kẻ giết người đến chết, đánh đến mức mu bàn tay sưng đỏ chảy máu cũng hoàn toàn không hề hay biết.

Hứa Tùy tuyệt đối không nghi ngờ anh sẽ đánh chết người đàn ông kia.

Hứa Tùy cố gắng di chuyển đến bàn làm việc, hơi thở hổn hển khó khăn nhấn nút khẩn cấp.

Người đàn ông đầu trọc bị đánh đến mức mặt mũi sưng húp còn cất tiếng cười to, trừng mắt nhìn chằm chằm Chu Kinh Trạch, quỷ dị như tên biến thái. Bỗng nhiên, anh ta ném ra một con dao gấp từ trong ống tay áo, lưỡi dao sắc bén ném thẳng về phía tay Chu Kinh Trạch, máu đỏ tươi lập tức phun ra.

Đồng tử Hứa Tùy kịch liệt co rút một chút, cả người bị kích thích nên ngất đi.

Hai mươi phút sau, Hứa Tùy tỉnh lại trên giường bệnh. Cô mở mắt ra thì phát hiện đồng nghiệp đều vây quanh mình, vẻ mặt quan tâm, nhao nhao hỏi: "Bác sĩ Hứa, cô có làm sao không? Có chỗ nào không thoải mái không?"

"Bác sĩ Hứa, mặc dù vết thương trên bụng của cô dài nhưng rất nông, không có gì đáng ngại. May mắn là vết thương tay của cô không cần phẫu thuật."

"Nhưng thực sự trái tim của các bác sĩ chúng tôi bị hoảng sợ, nghi phạm đã bị bắt rồi."

Nhạy cảm nắm bắt được chữ "tay", mí mắt Hứa Tùy run rẩy một chút, cô giãy dụa đứng lên từ trên giường bệnh, ảnh hưởng đến dây thần kinh ở vết thương nên đã cau mày.

Hứa Tùy tái nhợt hỏi: "Còn anh ấy thì sao?"

Đồng nghiệp sửng sốt một chút, mới phản ứng lại: "Là chàng trai đẹp trai thấy việc nghĩa hăng hái làm vừa rồi phải không? Đã băng bó vết thương ở phòng bên cạnh rồi."

"Tôi đi xem anh ấy." Hứa Tùy ho khan một tiếng, vén chăn lên rồi đi xuống.

Chu Kinh Trạch ngồi bên giường bệnh, lúc này hoàng hôn đã hoàn toàn biến mất, sau lưng anh tối đen, vô cùng tối tăm. Anh đang cắn băng gạc trên mu bàn tay, muốn thắt nút.

Chu Kinh Trạch đang rũ mắt nhìn chằm chằm vết máu chảy ra từ băng gạc, đột nhiên, một đôi bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng kéo băng gạc bị hàm răng của anh cắn chặt ra, Anh nhả ra, nhắc mí mắt mỏng manh nhìn Hứa Tùy ở trước mắt.

Hứa Tùy rũ mắt xuống, chủ động băng bó cho anh.

"Em đi nghỉ ngơi đi." Chu Kinh Trạch mở miệng, thoáng nhìn thấy vẻ mặt trầm mặc khác thường của cô, thờ ơ cười: "Tay này của tôi không có sao đâu, cho dù có việc gì cũng không sao, đúng lúc sau này cũng không lái máy bay được."

Không quan trọng.

"Cái rắm." Hứa Tùy nói.

Hứa Tùy nhìn dịu dàng lại ngoan ngoãn, bỗng nhiên nói ra một câu tục tĩu, anh đúng là không kịp phản ứng, lập tức khẽ cười ra tiếng. Tiếng cười càng ngày càng lớn, ngay cả lồng ngực cũng lộ ra hơi thở vui vẻ run rẩy.

Chậc, làm sao có một số người nói những lời tục tĩu lại đáng yêu như vậy, không có một chút sát thương.

Chu Kinh Trạch vẫn còn đang cười, ánh mắt Hứa Tùy lại dần dần ướt át. Anh cúi đầu thì nhìn thấy đôi mắt hạnh nhân ửng hồng, anh dừng cười, nhìn cô: “Làm sao em có thể giống như một vòi nước như vậy chứ hả?"

"Tôi thực sự không sao, vừa rồi tôi trêu chọc em chút thôi." Chu Kinh Trạch nhướng mi, giọng điệu bất đắc dĩ: "Tôi thật sự là... Không có cách nào để nắm bắt được em."

Sau khi Hứa Tùy kết thúc ca làm việc, Chu Kinh Trạch nói muốn đưa cô về nhà, nói không yên tâm để cô một mình. Hứa Tùy cũng gật đầu đồng ý.

Trên đường đi, hai người ngồi ở hàng ghế sau của taxi, khe hở ở giữa thể hiện cảm giác khoảng cách giữa hai người, tương đối im lặng. Phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe dần lướt qua, đèn đường màu vàng ấm áp và đèn neon đỏ sẫm xen kẽ nhau. Có nhiều lần, Hứa Tùy muốn mở miệng nói chuyện, lời tâm sự lên đến cổ họng, nhưng vẫn không thể nói bất cứ điều gì.

Đến dưới lầu nhà Hứa Tùy, cô mở cửa xe rồi xuống xe, chợt nhớ tới cái gì đó lại gõ cửa sổ xe và lên tiếng: "Trong nhà tôi có thuốc mỡ làm mờ vết sẹo, anh lên đây."

"Được." Chu Kinh Trạch gật đầu.

Hai người một trước một sau đến cửa nhà Hứa Tùy. Hứa Tùy mở cửa đi vào, bấm một cái công tắc trên vách tường, "tách" một tiếng, ánh đèn ấm áp dần tỏa ra như thủy triều.

"Anh ngồi ở đây trước đi, tôi đi tìm xem." Hứa Tùy cởi áo khoác.

Chu Kinh Trạch gật đầu ngồi trên ghế sofa, Hứa Tùy mặc một chiếc áo len dệt kim màu trắng, mang đôi dép lê lông thỏ màu xanh lá cây, cô cứ đi qua đi lại giữa phòng khách và phòng ngủ để tìm thuốc mỡ.

Khoảng mười phút sau, Hứa Tùy có chút sụp đổ, cô nói: "Kỳ lạ, rõ ràng tôi để ở đây mà."

"Em ngồi đi." Chu Kinh Trạch đứng lên, hai tay đặt lên mép túi quần, hất cằm nhìn cô: "Em nói rõ cho tôi vài chỗ để thuốc đi, tôi tìm cho em."

Hứa Tùy nói mấy chỗ bình thường hay để đồ, cô ngồi xuống và rót cho mình một ly nước. Cô uống hai ngụm, chỉ chốc lát sau, ngón tay Chu Kinh Trạch đã ôm lấy một hộp thuốc, chậm rãi đi tới trước mặt cô.

"Tìm được rồi sao?" Hứa Tùy nâng mắt lên.

Chu Kinh Trạch không nói gì, chỉ ngồi xổm xuống, anh mở hộp thuốc rồi lấy băng gạc và thuốc bên trong ra, giọng điệu chậm rãi: "Băng bó một chút."

Lúc nãy Hứa Tùy mới phát hiện cô vừa đi qua đi lại, ảnh hưởng đến vết thương ở bụng, áo len dệt kim màu trắng đã mơ hồ thấm máu.

Hóa ra anh lấy gạc cho cô.

Hứa Tùy gật đầu, ngón tay nắm lấy một góc áo len dệt kim cuộn lên trên, một đoạn eo trắng lộ ra, băng gạc màu trắng quấn lấy eo thon, lên trên nữa, mơ hồ nhìn thấy thứ gì đó màu đen giống như hình xăm.

Hứa Tùy dường như mới tỉnh mộng, phản ứng lại lập tức kéo áo xuống.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Một sức lực mạnh mẽ nắm lấy cô, một xương rõ ràng, bàn tay có những mạch máu màu xanh rõ ràng phủ lên mu bàn tay của Hứa Tùy, ngăn cô kéo áo xuống.

Hứa Tùy rũ mắt xuống, cố chấp muốn kéo xuống.

Chu Kinh Trạch lại không cho.

Hai người cứ kéo lên kéo xuống, giống như một cuộc đối đầu im lặng.

Gió bên ngoài cửa sổ rất lớn, đêm im lặng, yên tĩnh như thể ngày tận thế đang đến gần và họ đang ngồi trên một chiếc thuyền không thể tách rời. Rõ ràng ngồi đối diện, nhưng chỉ nhìn nhau.

Sâu thẳm bên trong lòng che giấu sự quyến luyến và mê đắm, giống như một tấm lưới được móc ra.

Chỉ cần một cú chạm là cháy.

Chu Kinh Trạch bình tĩnh, nắm chặt tay cô, dùng sức kéo lên trên. "Roạt" một tiếng, quần áo hoàn toàn được vén lên, bàn tay của anh vừa đặt trên ngực cô.

Làn da trắng nõn được lộ ra ngay lập tức nổi da gà. Ở phía dưới ngực của cô có một hình xăm ở xương sườn. Một chuỗi tiếng Hy Lạp cộng với một chữ Z, bên ngoài bao gồm một chuỗi các con rắn quấn quanh hoa sen.

Đây là hình xăm trên mu bàn tay của Chu Kinh Trạch vào những năm thiếu niên ngông cuồng, thể hiện rõ sự kiêu ngạo cá nhân của anh.

Vậy mà Hứa Tùy lại xăm nó trên người mình.

Rõ ràng cô là một cô gái sợ đau.

Chu Kinh Trạch nhớ lại đêm đại học hai người vừa ở bên nhau, cùng nhau chơi trò nói thật trên núi tuyết.

"Đến lượt tôi." Hứa Tùy vươn năm ngón tay lắc lư trước mắt anh, cố gắng làm cho Chu Kinh Trạch hoàn hồn: "Anh cảm thấy một chuyện đáng tiếc là gì?"

"Xóa sạch hình xăm trên mu bàn tay." Chu Kinh Trạch không chút để ý.

Cô lặng lẽ ghi nhớ những lời này của Chu Kinh Trạch, cuối cùng không nói gì rồi gật đầu.

Ban đầu chàng trai hối tiếc vì đã xoá mấy hình xăm trên mu bàn tay, mà bây giờ nó lại xuất hiện trước mắt anh.

Z&Heliotrope, có nghĩa là tươi sáng và sinh ra từ mặt trời, anh muốn sống một cuộc sống sáng sủa, đường đường chính chính.

Và hình xăm ở xương sườn của Hứa Tùy là Heliotrope&ZJZ, ở Hy Lạp nó có nghĩa là luôn luôn hướng về phía mặt trời, về phía Chu Kinh Trạch.

Hy vọng chàng trai cô yêu sẽ luôn luôn mãnh liệt.

Vẫn luôn yêu chàng trai ấy một cách nồng nhiệt.

Xăm tên của một người đàn ông vào xương sườn đau đớn nhất, chính là tâm tư thành kín của cô gái này.

Chu Kinh Trạch không thể hiểu được, anh nhìn chằm chằm khoảng một phút, nhìn rồi lại nhìn, đôi mắt đỏ lên, anh khàn giọng nói: "Xăm nó từ khi nào?"

"Ba ngày trước khi chúng ta chia tay." Hứa Tùy suy nghĩ một chút.

Chu Kinh Trạch suy nghĩ một chút, ba ngày trước khi chia tay, không phải là sinh nhật anh sao?

Hóa ra đây là món quà sinh nhật mà cô nói sẽ tặng anh.

Giống như điều mất đi đã lấy lại được, vui mừng, hối hận và xấu hổ cùng nhau dâng lên.

Họ đã bỏ lỡ nhau bao nhiêu năm rồi?

Mà Hứa Tùy, lại mang theo tâm trạng và mong đợi như thế nào mới đi xăm hình xăm này, cuối cùng toàn bộ đều thất bại.

Vì vậy, sau khi gặp lại, cô tự giấu đi trái tim của mình, lùi vềmột góc mà không ai có thể nhìn thấy.

Chu Kinh Trạch nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng đến mức lòng cô co rụt lại, giọng điệu chậm rãi như đang trình bày một sự thật: "Em thích tôi."

"Đó là trước kia." Hứa Tùy cúi đầu, vội vàng kéo áo xuống.

Chu Kinh Trạch đứng lên, tới gần một chút nữa, ép người cô lên sofa, hơi thở phả vào tai cô, ngứa ngáy đến tê dại. Anh nhấc cằm cô, đôi mắt đen nhánh nhìn cô chằm chằm và hỏi: "Thật không, vậy tại sao em không xóa nó?"

Chu Kinh Trạch quen thuộc đã trở lại.

Hứa Tùy hất tay anh ta, đứng dậy tránh né, nói: "Tôi thấy phiền phức."

Người vừa đứng dậy, lại bị Chu Kinh Trạch đưa tay kéo trở về, Hứa Tùy lại đối mặt với đôi mắt đen nhánh.

Anh đưa tay ấn trán cô bằng ngón tay cái, anh nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau.

Ngón tay thô ráp vừa ấn trán cô, hô hấp Hứa Tùy càng run rẩy thêm một chút.

Đôi mắt nặng nề của Chu Kinh Trạch nhìn chằm chằm cô, vô cùng nóng bỏng như lửa mãnh liệt.

Hứa Tùy bị anh nhìn đến mức hai má nóng lên, xoay mặt và dời tầm mắt đi.

Người đàn ông muốn buộc cô nhìn anh một lần nữa, kéo mặt cô lại rồi kẹp chặt răng của cô: "Tôi cũng không tin em không có cảm giác."

Anh nghiêng đầu hôn xuống không chút do dự, sức lực mạnh mẽ, đầu lưỡi trực tiếp khuấy động tiến vào.

Cả người Hứa Tùy bị đặt tựa lưng lên sofa, cổ cô dựa vào tường, cả người lạnh lẽo. Người kia nhích lại gần, hơi thở ấm áp, trán chạm vào trán, môi nhẹ nhàng chạm vào cánh môi của cô, dường như có dòng điện truyền qua.

Lòng Hứa Tùy chợt co lại một chút, muốn lùi lại mà không thể lùi, một nụ hôn đưa cô về quá khứ.

Có một giọt mồ hôi nhỏ giọt lên khóe mắt, tuyến lệ được kích thích, giọt nước mắt cuối cùng cũng rơi.

Rất quen thuộc,

Giống như họ chưa từng chia tay.

Cuối cùng, cô hoàn toàn đầu hàng những gì cô muốn từ sâu thẳm trong trái tim mình.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thái dương của anh, là một cái chạm nhẹ.

Giống như đưa ra một lời hồi đáp.

Bên ngoài cửa sổ có bóng cây đung đưa, một chiếc lá lìa cành, từng chiếc xe chạy vụt qua, lốp xe cán qua, cuối cùng cũng rơi xuống đất. Hình như gió sắp nổi.

Nhưng nội thất vẫn ấm áp như lúc đầu.

Động tác của Chu Kinh Trạch dừng lại nhưng đôi mắt đen như chim ưng khóa chặt cô, bàn tay thô ráp và lớp băng gạc khô cứng vuốt ve gò má trắng nõn của cô.

Trong lòng Hứa Tùy run rẩy.

Người đàn ông phủ trên người cô, trói tay cô, nhìn chằm chằm vào cô trong một tư thế kiểm soát tuyệt đối.

Anh không làm gì cả, chỉ nhìn cô thôi. Hứa Tùy cảm giác trán mình toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Trong phòng khí ẩm lưu thông, lúc đầu là ấm áp, dần dần khô nóng, nhưng cuối cùng là rất khô. Thời tiết này, cô dường như đang trở lại lúc hai người cùng nhau xem trận đấu bóng đá ở hẻm Hổ Phách vào mùa hè.

Lúc đó rất nóng, nhưng có những khoảnh khắc ngọt ngào.

Lúc đó là tiếng ve kêu, bây giờ là một tiếng còi ở phía bên kia đường, một ngắn hai dài.

Chu Kinh Trạch nhìn Hứa Tùy, đôi mắt chỉ có hình ảnh cô.

Có vẻ như anh thuộc về cô.

Hứa Tùy nâng mí mắt lên, đèn chùm màu ấm trên trần nhà có chút chói mắt, cô giơ tay lên chặn mắt mình thì lại bị người đàn ông lấy ra.

Chu Kinh Trạch vươn đầu lưỡi liếm nước mắt nơi khóe mắt cô một chút, chậm rãi nuốt xuống, lại cúi người dùng ngón cái nhẹ nhàng ấn vào hình xăm ở xương sườn cô.

Tâm sự thẳng thắn của cô gái cứ như vậy bày ra trước mắt anh.

Anh cúi người dùng môi chạm vào nốt ruồi nhỏ màu đỏ bên tai cô, sau đó chậm rãi gặm cắn. Hứa Tùy chỉ cảm thấy bên tai tê dại, đầy cũng không

đẩy ra được.

Dần dần, cô chấp nhận chịu thua.

Vẫn là khi đến gần nhau trái tim sẽ động lòng.

Chu Kinh Trạch vẫn không cho Hứa Tùy bật đèn, nhìn vào mắt cô với tư thế chiếm hữu.

Với mái tóc dài rối bời, Hứa Tùy có một vẻ đẹp thánh thiện của một cô gái, lông mi của cô nhắm chặt và run rẩy, hai má ửng hồng.

Một sự cám dỗ thầm lặng.

Yết hầu Chu Kinh Trạch chậm rãi chạy lên chạy xuống, anh cúi đầu và cắn môi cô một cái, hung dữ nói: "Bách Úc Thật, chọn anh ta hay chọn tôi?" Chu Kinh Trạch nhìn cô chằm chằm, trầm giọng hỏi.

Anh vẫn bận tâm và ghen tuông, khi nhìn thấy hành động thân mật của hai người vào hôm đó.

Hứa Tùy không trả lời, nếu không người chịu thiệt chính là mình.

"Em nói xem tôi là ai?" Chu Kinh Trạch đưa tay phủi tóc con trên trán cô ra sau tai, lại dùng ngón cái ấn trán cô.

Hứa Tùy không trả lời, anh vẫn tiếp tục ép cô nhìn về phía mình, ham muốn chiếm hữu đáng sợ này, cô gạt tay anh ra, miễn cưỡng nói.

"Chu Kinh Trạch."

Cuối cùng cô chỉ chọn anh.

Cuối cùng Hứa Tùy mệt mỏi đến kiệt sức, dù sao ban ngày đã trải qua công việc cường độ cao, lại bị thương, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Chu Kinh Trạch hút một điếu thuốc xong ôm cô vào nhà vệ sinh để lau người. Cho dù có lót đệm, anh cũng rất cẩn thận, nhưng băng gạc trên vết thương của cô vẫn cần phải được thay thế.

Nước nóng rất nóng, Hứa Tùy nheo mắt lại, không muốn động đậy, chỉ cảm thấy thoải mái.

Bởi vì Hứa Tùy mới bị thương nên không thể đụng nước vào vết thương, động tác lau của Chu Kinh Trạch rất cẩn thận, cũng có sự dịu dàng hiếm thấy.

Nhưng anh cũng không nhàn rỗi, tranh thủ làm những điều này để lý luận với cô.

Anh chỉ giúp xử lý một vết thương mà thôi, còn muốn đòi lợi ích. Hứa Tùy không thể tin mở to mắt, sau đó là một loạt câu từ chối.

Chu Kinh Trạch vươn đầu lưỡi liếm lỗ tai cô một chút, lười biếng cười một tiếng.

"Đã rất lâu rồi anh không ăn mặn đâu."

Bên ngoài cửa sổ gió thổi rất lớn, thổi qua các tòa nhà cao tầng tối tăm, chỉ có bọn họ ở đây sáng lên ánh đèn nhỏ.

Thế giới thuộc về hai người bọn họ.

Chìm vào đêm, gió cũng làm người say sưa, mặt trăng khuất đã hiện ra một nửa.

Giống như gạt mây thì thấy sương mù.

Chu Kinh Trạch gọi cô hết lần này đến lần khác, từng câu từng chữ giống như đang nghiêm túc nhận định lại, giọng nói rất khàn: "Nhất Nhất, Nhất Nhất của anh."

Chương 75: Là một loại trời quang khác sau cơn bão khác

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Khi Hứa Tùy tỉnh lại, toàn thân đau eo nhức lưng, xương cốt như bị tháo rời, còn mệt mỏi hơn cả lúc cô thức khuya làm phẫu thuật. Cô định giãy giụa để thức dậy nhưng thất bại, dứt khoát nằm lại.

Vừa quay đầu, người bên cạnh đã sớm biến mất, dù vậy trên gối vẫn còn lưu lại chút hơi ấm.

Hứa Tùy quay người lại, chóp mũi tràn ngập mùi thuốc lá nhàn nhạt còn sót lại của người đàn ông, khiến người ta phải rối loạn.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Cô quay người đi, nhắm mắt lại, hồi tưởng lại mọi chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

Cô không nhớ rõ bản thân mơ màng như thế nào mà đã gật đầu.

Xa nhau nhiều năm, Chu Kinh Trạch vẫn nhớ rõ từng nơi mẫn cảm của cô, một khi tới gần liền có bản lĩnh khiến cô từng chút một đầu hàng. Chặt chẽ khống chế cô, khiến cô vô thức luân hãm vào trong.

Tối hôm qua, dường như anh rất thích hình xăm kia, còn hôn nó, cứ tỉ mỉ gặm cắn liên tục, một lần lại một lần, như thế muốn lưu lại ấn ký của anh ở phía xương sườn kia.

Cuối cùng khi nước mắt và cả mồ hôi hòa vào nhau, Chu Kinh Trạch đè trên người cô, chóp mũi thân mật cọ cọ trán cô, khàn giọng kêu "Nhất Nhất".

Hứa Tùy đột nhiên rơi một giọt nước mắt.

Người ta đều nói rằng "Trong ánh mắt của ái nhân sẽ có biển sao trời mênh mông".

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Ngay lúc này đây, dường như cô có thể nhìn thấy được bóng dáng nhỏ bé của mình bên trong đôi mắt anh.

Sao trận bão tuyết, bầu trời quang đãng.

Bởi vì chuyện nghi phạm kia, phó viện trưởng đã phê chuẩn cho Hứa Tùy nghỉ hai ngày, để cô nghỉ ngơi ở nhà thật tốt, cho nên Hứa Tùy lại nằm trên giường một lát, sau đó chậm rãi đứng dậy, định rửa mặt xong sẽ xuống lầu mua bữa sáng.

Đã lâu rồi cô không ăn bánh cuốn trân châu của Trần Ký, còn có sữa gạo của nhà đó, phải là cái loại vừa xay xong, vẫn còn phỏng lưỡi, hương vị vừa thanh vừa thơm, uống một ngụm, bên trong đầu lưỡi sẽ là vị ngọt nhàn nhạt.

Đột nhiên rất muốn ăn.

Nhưng đã tới giờ này rồi, sữa gạo nhà anh ta chắc chắn đã bị cướp mất không còn chút gì rồi, nào còn phần cho kẻ lười như cô.

Có thể ăn bánh cuốn trân châu cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Hứa Tùy vừa nghĩ vừa đi tới phòng khách, cô cầm một chiếc cốc sứ, tự rót cho mình một ly nước, cô uống một hớp, tầm mắt vô tình liếc qua.

Trên bàn cơm có một tờ giấy, Hứa Tùy cầm lên xem, là chữ viết lạnh lùng của Chu Kinh Trạch, thoạt nhìn trông rất đứng đắn, nhưng những giữa dòng chữ lại lộ ra hơi thở càn rỡ:

Trong phòng bếp có bữa sáng vẫn còn nóng, tỉnh dậy có thể ăn, anh đi chạy bộ, nếu anh không đi, sẽ không nhịn được tiếp tục chơi em.

Mặt Hứa Tùy nóng lên, đặt tờ giấy lại bàn cơm, cô đi tới phòng bếp, mở nồi giữ ấm lên, khói bốc lên mặt, bên trong là bánh cuốn trân châu nhà Trần Ký, sữa gạo thơm khiết nóng rát đầu lưỡi.

Mọi thứ đều vừa phải.

Thứ bạn muốn, có người sau trận bão tuyết sẽ dậy sớm, đón gió lạnh, mua bữa sáng yêu thích cho bạn, đưa tới trước mặt bạn.

Đó là một loại trời quang sau trận bão tuyết khác.

Hứa Tùy rửa mặt xong, ngồi trước cửa sổ, nghiêm túc ăn xong bữa sáng.

9 giờ sáng, Chu Kinh Trạch đã chạy bộ về nhà xong, xách theo một chai nước đá chậm rãi đi tới lầu dưới của tiểu khu nhà Hứa Tùy. Anh đi thẳng tới, nghênh đón một khuôn mặt có chút quen thuộc, tầm mắt lướt qua, dừng một chút rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Trong lúc mơ hồ dường như có người gọi tên anh. Chu Kinh Trạch dừng chân, tháo Airpods bên tai xuống, quay đầu lại.

"Cơ trưởng Chu, thật sự là cậu sao? Thật là trùng hợp mà." Một người đàn ông khoảng chừng 40 tuổi, vẻ mặt kích động nói.

Chu Kinh Trạch nhìn anh ta sửng sốt một giây, chỉ cảm thấy quen mắt nhưng vẫn không nhớ ra người này.

"Tôi đây nè! Chuyến bay T380 của hãng Hàng không quốc tế Tazhao, cậu nhớ không?"

Đối phương vừa nói như thế, Chu Kinh Trạch lập tức nhớ ra, vươn tay cười nói: "Nhớ ra rồi, xin chào, con gái của anh thế nào rồi?"

"Vẫn tốt, năm nay còn đang yêu đương đấy, vẫn tiếp tục nghiên cứu sau đại học ở Anh." Người đàn ông tiếp tục nói.

Đối phương đã ở tiểu khu này rất lâu, nhưng đây lại là lần đầu tiên gặp Chu Kinh Trạch ở đây, cho rằng anh vừa kết hôn nên hỏi: "Còn anh? Cơ trưởng Chu, vừa lập gia đình sao?"

Chu Kinh Trạch kéo kéo khóe miệng: "Vẫn chưa."

"Thanh niên ưu tú, trẻ tuổi đầy hứa hẹn như cơ trưởng Chu sao vẫn chưa lập gia đình được? Nếu không để tôi giới thiệu cho..."

Chu Kinh Trạch khẽ cười một tiếng, anh vô tình ngước mắt nhìn, thoáng nhìn thấy một bóng hình cách đó không xa.

Hứa Tùy búi tóc thấp, mặt nhỏ môi hồng, đang đi xuống lầu đổ rác.

Đáy mắt Chu Kinh Trạch nổi lên sự thay đổi rất nhỏ, nâng cằm về phía đó: "Vợ của tôi đang ở đó."

"Tuy vẫn chưa kết hôn, nhưng… Chính là cô ấy."

"Là vậy sao." Người đàn ông quay đầu nhìn sang, Hứa Tùy cũng phát hiện ra bọn họ, sau khi đổ rác xong thì đi tới.

"Thật khéo nha, cơ trưởng Chu, hôm nay nói gì cũng phải để tôi mời cậu một bữa cơm, nếu không đêm nay tôi không thể nào ngủ được, cậu chính là ân nhân của tôi đấy." Giọng điệu của người đàn ông háo hức.

Chu Kinh Trạch dùng ngón tay cầm chai nước lạnh, khẽ nhếch môi: "Anh quá lời rồi, tôi chỉ làm đúng phận sự của mình thôi."

Hứa Tùy đứng bên cạnh nghe thấy vậy giống như đang lọt vào trong sương mù, nhưng suy đoán có lẽ là Chu Kinh Trạch đang gặp lại hành khách trước kia.

"Trên máy bay nếu như có thêm những phi công vừa có trách nhiệm lại chân thành như cậu thì thật tốt, các hành khách mới có thể yên tâm giao tính mạng vào tay bọn cậu, lần đó có con chim va vào kính chắn gió trước

của máy bay, nếu không phải là cậu, tôi… Haiz.” Người đàn ông trung niên nói nói, mắt đỏ hoe, lại một lần nữa nắm lấy tay anh, nghiêm túc nói.

“Xin cậu nhất định phải tiếp tục cất cánh, những người dân như chúng tôi chắc chắn sẽ hỗ trợ cậu.”

Chu Kinh Trạch ngơ ngẩn, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Thật ra anh rất muốn nói, tôi đã bị Tazhao trục xuất vĩnh viễn rồi.

Sau này có khả năng không thể nào lái máy bay được nữa.

Nhưng nhìn ánh mắt tha thiết, cổ vũ của đối phương, anh vẫn không đành lòng khiến đối phương thất vọng.

Chu Kinh Trạch gật đầu, giọng nói khàn khàn: “Được, cảm ơn, nhưng không thể ăn cơm được, buổi tối tôi vẫn phải đến sân bay để lái một chuyến.”

Nói xong anh nhìn sang người bên cạnh, Hứa Tùy sau khi nhận được tin tức từ đáy mắt Chu Kinh Trạch, cũng gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Đối phương trò chuyện vài câu với Chu Kinh Trạch rồi mới rời đi.

Người đi rồi, Hứa Tùy vẫn luôn nhìn bóng lưng rời đi của đối phương, hỏi ra câu hỏi trong lòng.

“Trước kia khi anh lái máy bay, gặp phải sự cố nên đã cứu ông ta sao?”

“Thông minh.” Chu Kinh Trạch nâng tay phải lên định xoa đầu cô, nhưng phát hiện tay do cầm nước lạnh nên rất lạnh, vì thế đành đổi tay khác sờ nhẹ lên đầu cô.

Hứa Tùy quay đầu lại, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn anh, dù vậy giọng nói vẫn rất mềm mại: “Có chuyện thì nói, đừng động tay động chân.”

Chu Kinh Trạch trầm thấp cười một cái, dùng ngón trỏ vặn mở nắp chai nước suối, ngửa đầu uống một ngụm nước, yết hầu chậm rãi lăn lộn, giọng

điệu không chút để ý.

“Thật ra người ngồi trên máy bay là con gái của anh ta, anh ta là cha đơn thân, một mình nuôi con lớn đưa cô bé tới Anh du học, nhưng mối quan hệ của hai người vẫn luôn căng thẳng, kỳ nghỉ đông năm kia, cô con gái về nhà thăm anh ta, cũng là về vào chính chuyến bay lần đó của anh.”

Chu Kinh Trạch ngừng một chút: “Nào ngờ lại gặp phải sự cố, mọi hành khách trên chuyến bay ngày hôm đó đều vô cùng căng thẳng và tuyệt vọng, thậm chí còn có người viết di chúc cho người thân của mình. Con gái của anh ta khóc lã chã, tới phút cuối cùng mới phát hiện ra người duy nhất mà cô bé không thể buông tay được chính là cha mình.”

“Nhưng may mắn thay, cuối cùng khủng hoảng đã được giải quyết.” Giọng điệu của Chu Kinh Trạch rất nhẹ nhàng bâng quơ, tiếp tục cười nói: “Sau khi an toàn hạ cánh, cô bé là người đầu tiên lao xuống ôm lấy cha mình.”

Thật ra lần đó khi con chim va vào máy bay, anh cũng đã bị thương nặng, sau khi xong việc, có một số hành khách đã tới gửi tới quà, còn chi rất hào phòng, trực tiếp đưa bao lì xì rất dày.

Tất cả đều bị Chu Kinh Trạch từ chối, anh chỉ nhận những bức thư cảm ơn do các hành khác viết.

Từ chối danh lợi nhưng không phụ sự nhiệt tình.

Anh không quá thích phóng đại những chuyện trong quá khứ như là vinh quang của mình.

Chu Kinh Trạch chỉ cho rằng đó là chuyện anh nên làm.

“Anh thật lợi hại.” Hứa Tùy ngẩng đầu nhìn anh.

“May mắn thôi.” Chu Kinh Trạch đáp lại.

Giọng điệu của Hứa Tùy hơi do dự, nhưng vẫn hỏi: "Kết quả của chuyện đó với anh thế nào?"

"Đình chỉ bay." Giọng điệu của Chu Kinh Trạch rất bình thản, lộ ra vẻ không sao cả.

Hứa Tùy còn muốn nói gì đó nhưng Chu Kinh Trạch lại nói sang chủ đề khác, nhẹ túm đuôi ngựa của cô, cười nói:

"Lên thay quần áo rồi xuống đây, đi ăn sáng với ông đây."

Đôi mắt đen nhánh liếc nhìn vệt đỏ trên cổ cô, anh cúi người xuống, dựa sát gần cô, hai mắt nhìn vào khoảng da trắng nõn lộ ra trên cổ áo, ánh mắt đen tối không rõ khiến lòng Hứa Tùy run lên.

"Vậy.... Thay đồ đi ăn cũng đúng."

Hứa Tùy lập tức che cổ mình lại, phi nhanh giống như con thỏ.

Hai tay Chu Kinh Trạch đút vào túi quần, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, hừ cười một tiếng.

Qua hai ngày nghỉ phép, lý do là vì ngày nghỉ phép quá thả lỏng nên khi tới ngày làm việc lại, lúc Hứa Tùy tỉnh lại thì phát hiện bản thân ngủ quên, vì thế hoảng hốt rời khỏi giường, sau khi rửa mặt xong, tùy tiện cột lại tóc rồi chạy xuống lầu.

Xe của cô hai ngày trước đã đem đi bảo hành, nên đành phải chạy ra ngã tư, phát hiện có một chiếc xe G lớn màu đen đã sớm đậu trước mắt.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, lộ ra khuôn mặt cứng rắn, Chu Kinh Trạch một tay cầm điếu thuốc, chống khuỷu tay lên thành xe, đôi mắt hẹp dài ẩn chứa chút ngả ngớn và trêu tức:

"Lên không? Xe đen."

Hứa Tùy cúi đầu nhìn thoáng qua vòng tròn màu đỏ đang di chuyển trên ứng dụng gọi xe vẫn mãi chưa có người nhận đơn, lựa chọn mở cửa xe.

Bên trong xe, Chu Kinh Trạch nhanh chóng khởi động xe, giẫm chân lên ga, hướng thẳng về phía trước.

Một bàn tay xương khớp rõ ràng đặt lên tay lái, anh nhìn thẳng về phía trước, thoáng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hứa Tùy một cái, nói:

"Ăn chút bữa sáng đi."

Hứa Tùy nhìn theo mắt anh, bên cạnh đặt một phần đồ ăn sáng đựng trong túi giấy màu đỏ, cùng với ly cà phê vẫn còn nóng.

"Cảm ơn."

Suốt dọc đường đi, cái miệng nhỏ của Hứa Tùy luôn nhai bữa sáng, gần như không nói chuyện, cô vẫn luôn suy nghĩ tới mối quan hệ của hai người trước đây, đặc biệt là về chuyện tối ngày hôm đó.

Xe nhanh chóng chạy tới bệnh viện Phổ Nhân, một cái phanh gấp lôi kéo suy nghĩ của cô trở về.

Hứa Tùy đang định cởi đai an toàn thì Chu Kinh Trạch gọi cô lại, hỏi:

"Mấy giờ em tan làm? Anh tới đón em."

"Phải tăng ca." Hứa Tùy nói.

Chu Kinh Trạch vẫn nhìn cô, hỏi:

"Vậy em phải tăng ca tới mấy giờ? Anh tới đón em."

"Em không chắc sẽ có thời gian." Hứa Tùy có ý từ chối.

Bầu không khí lập tức lạnh đi, Chu Kinh Trạch híp mắt nhìn cô, sâu trong ánh mắt chứa đầy cảm xúc bất mãn, giọng nói trầm xuống:

"Có ý gì, sướng xong là không chịu trách nhiệm? Hả?"

Cái gì mà kêu cô không chịu trách nhiệm? Rõ ràng là anh chiếm được của hời, sao lại làm ra vẻ như anh bị hại vậy.

Hứa Tùy luôn là người có da mặt mỏng ở phương diện này, sẽ không lý luận với người khác về chuyện đó, hai tai cô ửng đỏ, chỉ nghẹn ra một câu:

"Đêm đó là nhất thời xúc động thôi."

Cô dứt khoát cởi đai an toàn bước xuống xe, không ngờ lại bị một bàn tay chặn trở về. Cả người bị Chu Kinh Trạch ấn lại chỗ ngồi.

Người đàn ông cởi đai an toàn, toàn thân thò qua, nhìn chằm chằm vào cô, nói một cách nghiêm khắc:

"Tới đây, ông vừa lòng em."

"Buổi tối ngày hôm đó em có uống rượu không?" lý trí của Chu Kinh Trạch rất rõ ràng, cho cô thuận theo lý của mình.

Hứa Tùy lắc đầu.

"Ngày đó có phải em cũng để anh đáp lại đúng không?" Chu Kinh Trạch hỏi.

Hứa Tùy suy nghĩ một chút, tối hôm đó cô có sờ soạng tóc anh, cùng chạm trán với anh.

Cuối cùng do dự một chút, gật đầu.

"Cho nên…"

Giọng nói đê mê trầm thấp của Chu Kinh Trạch vang lên bên tai, cả người dán sát lại, lòng bàn tay thô ráp chạm vào môi cô.

Tim Hứa Tùy khẽ rụt lại.

Muốn lui về phía sau nhưng không còn đường lui.

Người đàn ông dùng mặt trong của ngón cái thong thả lau đi vết bánh mì trên khóe môi cô, giọng nói mang theo chút ý cười rõ ràng:

“Cái này của em gọi là bản năng tình yêu.”

Chương 76: Hôn môi không?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mặt trong thô ráp của ngón cái ấn lên khóe môi cô khiến Hứa Tùy cảm giác tầng da nơi đó đều tê dại, Hứa Tùy hoàn hồn lại từ trong giọng điệu dụ dỗ của anh, đánh bay cánh tay anh ra, nói: "Em là bản năng tránh xa anh."

Thấy người lại muốn trốn đi, Chu Kinh Trạch nhẹ nhàng túm lấy đuôi tóc của cô, híp mắt, giọng điệu nhẹ nhàng: "Ủy ban kiểm tra kỷ luật của đơn vị em ở đâu?"

"?" Hứa Tùy.

Đầu ngón tay của Chu Kinh Trạch câu lấy một sợi tóc đen của cô, ngón tay xoay tròn, hừ cười một tiếng: "Nói em không chịu trách nhiệm, gây chuyện, trốn chạy, ẩn dật."

Nhìn từ thái độ này của Chu Kinh Trạch là muốn quyết tâm đòi lại công đạo từ Hứa Tùy.

"Một tháng." Hứa Tùy nghiêm túc suy nghĩ một chút, cố ý tránh đi ánh mắt của Chu Kinh Trạch, sợ hãi rụt cổ lại, "Đến lúc đó nếu còn không được vẫn có thể đổi ý."

Sắc mặt của Chu Kinh Trạch biến thành màu đen, anh nhìn chằm chằm vào đoạn cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài của Chu Kinh Trạch khi cúi đầu xuống, nghiến chặt răng hàm sau, cuối cùng sắc mặt mới hòa hoãn lại, dường như suy nghĩ thông suốt gì đó:

"Được, trong thời gian thử việc anh sẽ cố gắng chuyển thành chính thức."

Sau khi đưa Hứa Tùy đi làm xong, Chu Kinh Trạch lái xe, đánh tay lái, đi về phía căn cứ.

Trên đường, thời tiết bên ngoài cửa sổ cũng không quá tốt, có chút u ám, tựa như tấm vải trắng bị dính đầy mực, cây cỏ trên đường trông đầy buồn bã, bông tuyết bao lấy lá cây màu vàng, dính trên ngọn cây giống như hổ phách lung lay sắp đổ.

Thời tiết vốn dĩ không được coi là trong sáng lại bị anh thấy thuận mắt.
---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Đúng lúc Thịnh Nam Châu gọi điện tới, Chu Kinh Trạch nhấn trả lời, cầm AirPods từ bảng điều khiển trung tâm đeo lên tai, một giọng nói dễ nghe cất lên:

"Có chuyện gì?"

"Này, tên họ Chu kia, coi lại lời cậu nói đi, không có việc gì thì tớ không thể tìm cậu sao?" Thịnh Nam Châu lập tức có ý kiến.

Chu Kinh Trạch hừ cười một tiếng, lấy một điếu thuốc từ bên trong hộp thuốc ra, cúi đầu ngậm lấy.

"Đằng sau chuyện đó của cậu có vài gương mặt, cậu đoán xem là ai giở trò?" Thịnh Nam Châu cố tình tiết lộ nhử mồi.

Nhưng Chu Kinh Trạch lại không chịu cắn câu, "Cạch" một tiếng, nắp hộp văng ra, một ngọn lửa màu cam bốc cháy.

"Là Cao Dương."

"Đoán ra được." Chu Kinh Trạch phun ra một luồng khói trắng xám, giọng điệu nhàn nhạt.

"Không nói đến chuyện này." dường như Chu Kinh Trạch có việc muốn hỏi cậu ta, do dự một lúc: "Cậu có biết làm thế nào để nhanh chóng theo đuổi lại một người không?"

Thịnh Nam Châu sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại là chuyện của anh và Hứa Tùy có tiến triển, hơn nữa còn là do chính anh nói "Theo

đuổi lại", thì cười hì hì nói: "Chiêu thức tán gái thì có nhiều đó, trước tiên cậu gọi một tiếng anh Châu nghe thử xem."

Chu Kinh Trạch hừ cười, đứng lúc phía trước đang kẹt xe, anh cũng dừng xe lại, giọng nói trầm thấp: "Được, em gái Châu, chỉ vài chiêu đi."

"? Đời này của ông đây có cơ hội chiếm được của hời từ cậu sao?" Thịnh Nam Châu tức giận vô cùng, thở dài một hơi thỏa hiệp: "Con gái thích nhất là cái gì? Lãng mạn đó, hoa nè, bữa tối dưới ánh nến nè, xem phim..."

"Hai cái sau tớ với cô ấy đều đã làm rồi." Chu Kinh Trạch nâng mi lên, nhớ lại: "Hoa thì hình như vẫn chưa tặng qua."

"Cảm ơn." Sau khi nói xong, Chu Kinh Trạch dứt khoát nhanh gọn cúp máy.

"Này... Mẹ nó không phải cậu dị ứng phấn hoa sao?" Thịnh Nam Châu chỉ kịp rống lên nửa câu, bên kia đã truyền đến tiếng "Tít tít" lạnh băng.

Đúng là rút điếu vô tình, Thịnh Nam Châu cảm giác bản thân chỉ trong nháy mắt đã bị đày vào lãnh cung.

Sau khi Chu Kinh Trạch lái xe vào căn cứ, anh rút chìa khóa chậm rãi xuống xe, đóng cửa xe lại.

Ngón tay móc lấy chìa khóa, đi ra sân huấn luyện nhìn một vòng học viên, bọn họ đang làm bài kiểm tra tốc độ thể chất.

"Chậc, tốc độ này của các cậu, có phải đang ra chợ mua đồ ăn hay không?" Chu Kinh Trạch đột nhiên đứng đằng sau lưng bọn họ lên tiếng, trêu chọc nói.

Các học viên bị dọa đến nhảy dựng, đồng loạt la to:

"Chào buổi chiều sĩ quan huấn luyện Chu!"

Chu Kinh Trạch gật đầu, giơ tay chỉ về phía cây cột thử nghiệm phía xa: "Lại tiếp tục năm bộ sào nhảy nữa."

"Hả?"

"Không phải chứ? Sĩ quan huấn luyện anh chỉ vừa tùy tiện nhìn thoáng qua, vẫn chưa biết rõ thực lực chân chính của chúng tôi đâu."

"Trời ơi, lại nữa, tôi chết đây, cơ thể nhỏ bé này của tôi không thể nào chịu nỗi nữa." ---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tiếng kêu rên vang lên bốn phía, đều cảm thán thật xui xẻo, sao mà con mẹ nó ngờ được một bài kiểm tra cũng có thể gặp được ma quỷ chứ?

Trong khi đám người đang ai oán thì Ngô Phàm thở hồng hộc chạy tới, lau đi mồ hôi trên trán:

"Đại ca, anh làm em tìm muốn chết, văn phòng anh có người chờ anh cả buổi, nói hôm nay nhất định phải nhìn thấy anh."

"Được rồi, đã biết." Chu Kinh Trạch đáp lại.

Dứt lời, Chu Kinh Trạch xoay người nhìn chằm chằm những người trẻ tuổi trong bộ đồng phục huấn luyện màu xanh lam trước mặt, đầu lưỡi chạm nhẹ vào má trái, không chút để tâm mà cười nói:

"Một đám nhãi ranh các cậu, huấn luyện cho thật tốt đấy."

Sau khi nói xong, Chu Kinh Trạch sải chân dài bước đi, chậm rãi đi về hướng văn phòng.

"Rõ, sĩ quan huấn luyện!"

"Yes sir!"

Các học viên thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt vung tay hoan hô, hoàn toàn khác với bộ dạng như lâm vào đại dịch ban nãy.

Chu Kinh Trạch tưởng là bạn cũ đến thăm, hai tay đút vào túi quần, suốt dọc đường đi khóe môi nở một nụ cười rất nhỏ, đợi khi bước vào cửa văn phòng, nhìn thoáng qua người ngồi trên sô pha là ai, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Người ngồi trên sô pha khi nhìn thấy Chu Kinh Trạch, ngay lập tức câu nệ đứng lên, vẻ mặt vâng vâng dạ dạ.

Đối phương chính là Lý Hạo Ninh, người bạn nối khố kề vai chiến đấu nhiều năm với anh, cũng chính là phó cơ trưởng đã chỉ ra và xác nhận hãm hại anh.

"Đã lâu không gặp." giọng điệu của Chu Kinh Trạch rất bằng phẳng.

Lý Hạo Ninh hơi sửng sốt, cậu ta cho rằng ít nhất Chu Kinh Trạch cũng sẽ xông tới tẩn cậu ta một trận, không ngờ rằng người này vẫn có thể bình tĩnh chào hỏi với cậu ta.

"Đại ca, hôm nay em tới tìm anh là muốn xin lỗi, đúng là... Không buông được." Lý Hạo Ninh nghẹn ngào, cậu ta xoa nhẹ hốc mắt hơi ửng đỏ: "Nếu không anh đánh em một trận đi, hoặc là mắng em ra sao cũng được."

Chu Kinh Trạch không nói gì, anh chấp nhận lời xin lỗi của Lý Hạo Ninh, nhưng không có nghĩa anh sẽ tha thứ cho Lý Hạo Ninh.

Trong văn phòng không có máy sưởi, chỉ có một chiếc máy điều hòa dạng đứng cũ kỹ, phát ra âm thanh ong ong, một sự im lặng chết chóc.

Lý Hạo Ninh không thể nào hô hấp được trong bầu không khí tĩnh mịch này, nói: "Đại ca, em.... Thật sự không còn cách nào, mẹ em đã vào ICU hai lần."

Sau một thời gian dài như vậy, Lý Hạo Ninh vẫn không dám gặp lại anh, mỗi ngày đều tinh thần bất ổn, cả đêm không ngủ ngon.

Cậu ta thật sự muốn xin lỗi Chu Kinh Trạch.

Ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của cậu ta. ---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Cậu ta nghĩ đến việc nói ra lời xin lỗi sẽ khiến bản thân an tâm hơn một chút.

Chu Kinh Trạch mở tủ lạnh ra, lấy từ bên trong một chai nước lạnh, dùng ngón trỏ mở nắp chai, "Bịch" một tiếng, ngay chốc rơi vào thùng rác.

Anh ngửa đầu, yết hầu chậm rãi lăn lộn, uống một ngụm nước đá lớn, nuốt các vụn băng xuống dưới, mùa đông, trong cổ họng giống như đang chứa những viên đá bạc hà vô cùng lạnh.

"Tôi đã không còn bay nữa rồi, chăm sóc mẹ cậu tốt vào." Chu Kinh Trạch vỗ vỗ bả vai Lý Hạo Ninh, giọng điệu chậm rãi.

Cuối cùng anh vẫn không oán hận hay trách móc lời nào, còn bảo Lý Hạo Ninh chăm sóc người nhà thật tốt, nhưng cũng mượn lời này kết thúc cuộc trò chuyện.

Lý Hạo Ninh nhìn chằm chằm bóng dáng anh rời đi, thâm tâm như nặng ngàn cân.

Khi Hứa Tùy đang làm việc tại bệnh viện, Chu Kinh Trạch đã gửi tin nhắn hỏi mấy giờ cô tan làm, cô trả lời lại là hơn 6 giờ.

Chu Kinh Trạch đáp lại: "Kẻ lừa đảo."

Hai má của Hứa Tùy nóng lên, nhớ tới sáng sớm còn lừa anh nói phải tăng ca.

Hơn sáu giờ, Hứa Tùy kết thúc xong công việc, cùng bước ra với vài vị đồng nghiệp.

Từ rất xa, cô liếc mắt một cái thì nhìn thấy Chu Kinh Trạch.

Người này khá huênh hoang, trực tiếp dừng xe trước cửa bệnh viện của cô.

Mùa đông nên trời khá mau tối, hoàng hôn chỉ còn một nửa, bờ vai anh rộng lớn đĩnh bạt, lông mi dày, môi mỏng, sau lưng là một nửa xanh dương, một nước đỏ ấm.

Giống như đã chờ ở đây rất lâu.

Chu Kinh Trạch lười nhác dựa vào thành xe, anh đang khép tay lại bật lửa, làn da trắng lạnh, xương lông mày sắc bén thẳng tắp, sau đó, từng đợt sương trắng nhè nhẹ bay ra từ các khe hở giữa ngón tay.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác dây rút có mũ trùm màu đen, càng làm tăng thêm khí chất trẻ trung.

Thấy Hứa Tùy bước ra, anh lập tức dập điếu thuốc đi, tiến lên phía trước.

Các đồng nghiệp đứng bên cạnh đã sớm nhìn thấy người đàn ông xuất chúng đứng cách đó không xa, nhưng trong ánh mắt anh từ đầu tới cuối chỉ nhìn chằm chằm vào Hứa Tùy.

Các đồng nghiệp thấy thế liền bà tám đẩy đẩy cánh tay của cô, hỏi: "Bác sĩ Hứa à, anh ấy tới đón cô sao? Thật là đẹp trai, nam tính quá."

"Làm sao bây giờ, tôi đã gần ba mươi rồi, nhưng vẫn rất thích kiểu lưu manh này." Một người đồng nghiệp khác cảm thán.

Hứa Tùy bị hỏi vậy liền có chút ngại ngùng, tùy tiện qua loa lấy lệ nói: "Là tài xế taxi tôi gọi tới."

"Ai tin chứ? Một chiếc xe taxi mà là của đại G hay là có biển số liền kề như vậy, sao tôi lại không gọi được!" Đồng nghiệp gặp chiêu nào liền giải chiêu đó.

Hứa Tùy thật sự không chống đỡ được lửa bà tám hừng hực trong người các đồng nghiệp, nhìn thấy Chu Kinh Trạch đã sắp đến gần, cô đi tới nắm chặt tay áo của anh, nhanh chóng đi về phía xe, quay đầu lại cười nói:

“Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Chu Kinh Trạch rũ mắt nhìn ống tay áo của anh được Hứa Tùy nắm lấy, trên nền vải dệt màu đen tuyền, ngón tay tái nhợt trông vô cùng chói mắt.

Hứa Tùy chăm chú nhìn về phía trước, đột nhiên cảm thấy có một luồng hơi ấm dán lại, ngón tay to lớn áp vào tay cô, ấm áp siết chặt, ngón tay mang theo các vết chai mỏng xuyên qua năm ngón tay của cô, sau đó mười ngón tay đan vào nhau.

Biến thành anh chặt chẽ nắm lấy cô.

Rõ ràng không phải lần đầu tiên nắm tay nhau, nhưng vì sao vẫn rung động.

Trái tim trong lồng ngực như sắp nhảy ra ngoài, Hứa Tùy không nhìn anh, vẻ mặt mất tự nhiên nhìn thẳng về phía trước, còn Chu Kinh Trạch lại rất tự nhiên, nhưng cũng không nhìn cô.

Chu Kinh Trạch nắm chặt tay cô, cũng không hề buông ra. ---Đọc full tại Truyenfull.vn---

Sau khi lên xe, Chu Kinh Trạch bấm hướng dẫn hướng đi, đưa địa chỉ vào, thỉnh thoảng sẽ nghiêng đầu nói chuyện phiếm với cô, hỏi hôm nay của cô có gì xảy ra.

Xe chậm rãi tiến về phía trước, Hứa Tùy ngồi trên ghế phụ, nói về những người bệnh hôm nay gặp được, còn có việc đến nhà ăn ăn cơm.

Một ngày rất nhàm chán nhưng Chu Kinh Trạch lại nghe vô cùng nghiêm túc.

Khi Hứa Tùy đang nói đến một người bệnh lạc quan trong phòng bệnh tấu nói, thì một màu xanh vàng tươi mát hiện ra trước mắt.

“Trên đường thuận tay mua.” Chu Kinh Trạch lái xe, nhìn thẳng về phía trước, đột nhiên đưa cho cô một bó hoa.

Sau khi đưa xong, anh giơ tay sờ sờ cổ, có hơi ngứa.

Hứa Tùy ngơ ngẩng nhận lấy, trong ấn tượng của cô, hình như đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho cô.

Nhớ rõ trước đây khi hai người bên nhau, lúc hẹn ăn cơm, có nam sinh tặng hoa cho bạn gái ngay tại nhà ăn, rõ ràng vô cùng lãng mạn nhưng Chu Kinh Trạch lại bình luận: "Không có não."

Bây giờ, anh vì dỗ cô vui vẻ, cũng đã bắt đầu học cách tặng hoa.

Là một bó hoa cúc vạn thọ, ba cây xanh lá, hai cây màu vàng, giống như bông tuyết vậy, Hứa Tùy nhận lấy, cúi đầu dùng chóp mũi chạm nhẹ vào.

Cô rất thích màu xanh lá cây.

"Cảm ơn."

Con gái vui vẻ nhất là khi nhận được hoa, cho dù đối tượng tặng hoa là ai, bởi vì hoa có một ma lực thần kỳ lấy lòng người khác.

Chu Kinh Trạch đưa Hứa Tùy cơm nước xong, một đường chạy thẳng dẫn cô tới phía núi Sư Lộc.

"Đang đi đâu thế?" Hứa Tùy hỏi.

"Đi xem sao, anh đã hẹn trước rồi." Chu Kinh Trạch đặt tay lên vô lăng, nói.

Xe chạy tới giữa sườn núi, Hứa Tùy vừa bước xuống xe liền có gió núi phà tới, Chu Kinh Trạch sải bước đến bên cạnh, trong tay cầm một chiếc thảm lông, kéo căng ra, không quá thuần thục quấn quanh trước ngực cô giống như đang quấn một con vật nhỏ.

Trên người anh tản ra mùi thuốc lá nhàn nhạt, ngón tay ngẫu nhiên lại chạm vào cổ cô, mang theo chút run rẩy khi cọ xát, vừa ngước mắt lên nhìn, Chu Kinh Trạch cũng đang cúi đầu nhìn cô.

Giống như có dòng điện chạy qua.

Hứa Tùy quay mặt đi, dời tầm mắt trước tiên.

Chu Kinh Trạch hừ cười một tiếng, nắm tay cô đi tới phía trước.

Nhìn thấy khi bọn họ chỉ còn cách đài thiên văn mười phút đi bộ, trên bầu trời đột nhiên xẹt xuống một tiếng sấm, ầm vang rung động.

Bầu trời có chút ánh sáng nhàn nhạt vừa rồi nay đã tối đen đặc quanh, giống như bị mực đổ vào.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị trước, mưa to xối xả đổ xuống, khiến người đi đường đều chạy về.

Chu Kinh Trạch lập tức định kéo áo khoác lại, Hứa Tùy ngăn anh lại, nói: "Còn cái thảm nhỏ."

Vừa nói xong, mưa càng ngày càng lớn, xối lên người, lạnh như băng. Chu Kinh Trạch thấy thế lập tức ôm lấy Hứa Tùy quay lại vào xe.

Trên đường đi, mưa càng lúc càng lớn, quần áo trên người đều ướt nhẹp, giống như bọt biển hút lấy nước, dần dần nặng nề.

Đợi đến khi bọn họ trở lại vào xe, hai người đã bị tưới ướt không ít, Chu Kinh Trạch vì ôm lấy cô mà toàn bộ áo khoác đều ướt.

Anh dứt khoát cởi áo khoác ra, bật máy sưởi trong xe tới chế độ lớn nhất, cúi người lấy từ ghế sau một chiếc khăn lông sạch sẽ đưa cho Hứa Tùy.

Đầu vai, tóc Hứa Tùy đều ướt, trước ngực có một vài sợi tóc đang nhỏ giọt.

Mưa rơi càng lúc càng nặng hạt, đợi một lúc sau bọn họ cũng chẳng thế đi được, nên dứt khoát ngồi trong này đợi mưa tạnh.

Chu Kinh Trạch rút ra một tờ khăn giấy lau nước dính trên mặt, rũ nước trên tóc xuống, tầm mắt thoáng nhìn qua, Hứa Tùy vẫn còn cầm bó cúc vạn thọ lên xem, khóe môi liền vô thức cong lên.

Bởi vì cửa sổ trên xe đều đã đóng chặt, máy sưởi còn đang hoạt động, mùi phấn hoa dần dần bay tới chóp mũi Chu Kinh Trạch, anh không nhịn được hắt xì, hai mắt có hơi ươn ướt.

Hứa Tùy đang vui vẻ nhìn hoa của mình, một bàn tay khớp xương rõ ràng duỗi lại, đoạt lấy bó hoa của cô đặt sang một bên.

Chu Kinh Trạch nhận lấy khăn lông khô trong tay cô, đến gần lại, nghiêm túc xoa tóc cho Hứa Tùy.

Mưa mỗi lúc một lớn, gió đập vào cửa sổ, hạt mưa rơi tí tách đánh vào cửa sổ xe.

Hai người dựa rất gần nhau, Chu Kinh Trạch có thể ngửi thấy mùi sữa nhàn nhạt độc nhất trên người cô.

Nước trên tóc Hứa Tùy nhỏ giọt lên cổ tay anh, nước chảy ngược lại, từ cánh tay rắn chắc tiến vào ngực.

Một cảm giác lạnh lẽo kích thích.

Hứa Tùy vừa ngẩng đầu lên, phát hiện nước trên lông mi Chu Kinh Trạch vẫn chưa lau khô, trên má cũng thế.

Vì vậy, cô không nhịn được giơ tay lên lau sạch mặt anh, đến sóng mũi, lại thong thả tiến tới xương mi cao thẳng, chậm rãi lau đi nước mưa.

Xúc cảm rất mềm mại.

Chu Kinh Trạch xoa tóc, động tác đột nhiên dừng lại, bất ngờ dùng sức nắm lấy tay cô, Hứa Tùy bị động nhìn anh.

Dưới đáy mắt anh như đang khắc chế một cảm xúc gì đó, giọng nói vừa trầm lại vừa thấp, trong tiếng mưa nghe vô cùng rõ ràng, anh hỏi:

“Hôn môi không?”

Chương 77: Ngày 17 tháng 10 năm 2010

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chu Kinh Trạch nhích lại gần, môi áp sát, Hứa Tùy quay đầu lại, vành tai nóng lên, cô nói: "Không trả lời."

Lời từ chối này có vẻ đặc biệt rõ ràng trong ngày mưa.

Người đàn ông hôn ngay lên tóc cô.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

"Chậc."

Giọng nói Chu Kinh Trạch khàn khàn, vươn bàn tay rộng lớn ôm cô từ phía sau, gan bàn tay kẹp lấy chiếc cổ trắng nõn. Hứa Tùy bị ép ngẩng đầu lên, đôi mắt yên tĩnh có chút bất lực nhìn anh.

Nhưng đôi mắt này khiến trong lòng người đàn ông dâng lên ý nghĩ xấu xa và sự chiếm hữu mạnh mẽ.

Anh cúi đầu hôn xuống.

Đầu tiên chạm vào môi, ngay sau đó hôn lông mi nhắm chặt và run rẩy của cô, rồi đến chóp mũi, sau đó vươn đầu lưỡi cạy răng môi của cô, nhẹ nhàng mút cánh môi của cô.

Hứa Tùy bị động đành phải chấp nhận, đầu ngửa lên đến mức rất vất vả, đầu tiên là kháng cự, ngay sau đó không tự chủ được mà túm lấy quần áo của anh.

Nhiệt độ trong xe tăng dần, xung quanh chỉ có cần gạt nước tự động phát ra âm thanh lắc lư, tiếng mưa va chạm vào phiến đá, tiếng cọ xát quần áo rất nhẹ, còn có âm thanh nụ hôn của bọn họ.

- --Đọc full tại Truyenfull.vn---

Chu Kinh Trạch hôn cô, lấy bàn tay đang nắm chặt vai anh xuống, ôm cô ngược lại.

Trong một cơn mưa lớn, mười ngón tay của hai người đan xen, nhận một nụ hôn dài.

Chu Kinh Trạch hôn cô suốt ba phút mới chịu buông người ra.

Trời tạnh mưa, Chu Kinh Trạch lái xe đưa Hứa Tùy về nhà. Sau khi đưa người về, trên đường về nhà Chu Kinh Trạch nhận được điện thoại xuyên lục địa của Hồ Thiến Tây.

Chu Kinh Trạch bắt máy, còn chưa kịp mở miệng, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói hoạt bát và mạnh mẽ của Hồ Thiến Tây: "Cậu!"

"Đây, với khí thế này của cháu, ai không biết còn tưởng rằng cậu của cháu đã chết rồi." Chu Kinh Trạch đánh tay lái, giọng điệu chậm rãi.

Hồ Thiến Tây "ha ha" hai tiếng, hỏi về tình hình gần đây của Chu Kinh Trạch, khóe môi anh khẽ cong lên, đáp lại: "Tốt lắm, cậu sắp có mợ rồi."

Tây Tây đúng là bậc thầy thông minh, vừa nghe đã biết hai người đang trên đường tái hợp, dù sao cô ấy là người thân của Chu Kinh Trạch, hiểu rõ anh nhất.

Nhiều năm như vậy, anh xác định chỉ có Hứa Tùy.

"Wow, xin chúc mừng, cháu biết thế nào cuối cùng hai người cũng sẽ đến với nhau. Cậu ấy thực sự thích cậu, cậu không biết lúc trước..." Hồ Thiến Tây xúc động nói.

Tay lái Chu Kinh Trạch bất ngờ bị lệch, phanh gấp, phát ra một tiếng xé toạc chân trời, vẻ mặt nghiêm túc, xác nhận lại một lần nữa:

"Cháu nói gì?"

Đầu dây bên kia giật mình một chút, cho rằng Chu Kinh Trạch không nghe rõ, đành phải lặp lại một lần nữa.

Một cảm giác mất mát, cảm thấy hàng ngàn tâm tư thổ lộ ra hết, Chu Kinh Trạch đậu xe bên đường, hút một điếu thuốc để bình tĩnh lại.

Một lúc lâu sau, anh mới mở miệng: "Còn cháu thì sao, nói cậu nghe gần đây cháu thế nào."

"Đương nhiên là vô cùng vui vẻ, nhưng có hơi mệt. Chúng cháu vừa giải cứu một con hươu ba hoa bị thương trong một cuộc xung đột chiến tranh tôn giáo. Còn có con voi con châu Phi mà cháu nuôi ngày càng thân với cháu, nó đã học được cách chia sẻ thức ăn với cháu." HồThiến Tây nói với giọng điệu phấn khích, vui vẻ nhắc đến những con vật nhỏ mà cô ấy nuôi, quen thuộc như nắm trong lòng bàn tay.

"Còn có, còn có..." Ban đầu HồThiến Tây vui vẻ chia sẻ, đến lúc sau giọng nói dần dần yếu đi, giọng điệu nghẹn ngào: "Chỉ là đôi khi nó... Rất đau. Nhiều lần như vậy rồi, cháu cảm thấy sắp không thể chịu đựng được nữa."

Vốn dĩ điệu bộ của Chu Kinh Trạch vẫn nhàn nhã, nghe cô ấy nói vậy chợt ngồi thẳng người, cắt ngang lời cô ấy, nghiêm mặt nói: "Tây Tây, về nhà đi."

…

Lúc Thịnh Nam Châu nhận được điện thoại của Chu Kinh Trạch thì đã hơn mười một giờ đêm, nói là có việc bảo cậu ta đến một chuyến.

Không còn cách nào khác, nô lệ Thịnh Nam Châu đành phải run rẩy đứng lên khỏi giường, mặc quần áo xong thì "Đinh" một tiếng, màn hình điện thoại di động hiển thị tin nhắn Chu Kinh Trạch gửi tới.

[Tiện thể mang theo hộp thuốc Loratadine đến đây.]

Thịnh Nam Châu lạnh lùng trả lời: [Ừ.]

Thịnh Nam Châu mạo hiểm gió tuyết mang theo một hộp thuốc chạy tới nhà Chu Kinh Trạch. Sau khi vào cửa cậu ta thoáng nhìn thấy vết đỏ trên cổ Chu Kinh Trạch, còn có mấy vết trầy xước đỏ như máu.

"Bộp" một tiếng, Thịnh Nam Châu vất vả rút hộp thuốc từ trong tay áo ra và ném nó lên bàn trà, liếc mắt nhìn thảm trạng trên cổ anh, giọng điệu giễu cợt:

"Giỏi thật đấy, mẫn cảm vì yêu, đúng là cao thủ."

Chu Kinh Trạch cũng không tức giận, anh ngồi xuống, rút một điếu thuốc từ trong hộp thuốc lá ra rồi ngậm vào miệng, bật lửa phát ra một tiếng "tách", ngọn lửa màu cam nổi lên, châm lửa rồi lại dập tắt.

Anh thổi ra một làn khói xám, giọng nói của anh lạnh như băng và giọng điệu tự đắc: "Ông đây còn tốt hơn cậu, cậu là một thằng nhát gan."

"Này, hơn nửa đêm tớ chạy tới đưa thuốc cho cậu, sao còn mắng chửi tớ?" Thịnh Nam Châu ngồi xuống đối diện anh.

"Tình hình của Tây Tây ở bên kia không ổn lắm..." Chu Kinh Trạch dừng lại, kể một chút về tình hình gần đây của cô ấy.

Sau khi Chu Kinh Trạch nói xong, Thịnh Nam Châu bất ngờ trầm mặc xuống, mí mắt nhúc nhích một chút: "Tớ đi đón cô ấy về."

Vừa dứt lời, Thịnh Nam Châu cầm lấy điện thoại di động bên cạnh rồi đặt chuyến bay quốc tế nhanh nhất, vừa xem điện thoại vừa đi ra ngoài. Chu Kinh Trạch liếc mắt nhìn bóng lưng cậu ta, giơ tay dập điếu thuốc kẹp ở đầu ngón tay vào gạt tàn rồi mở miệng:

"Nếu không đón được người thì cậu cũng đừng quay lại."

Bóng lưng Thịnh Nam Châu dừng lại, nhẹ giọng nói: "Tớ biết rồi."

Sau khi Chu Kinh Trạch trở thành bạn trai tập sự của Hứa Tùy, anh đã thật sự rất cưng chiều cô.

Bởi vì biết rằng cô sợ lạnh và bị hạ đường huyết, anh luôn luôn có sẵn túi sưởi ấm tay và sô cô la trong túi của mình.

Thỉnh thoảng cùng nhau xem phim, nửa chừng đúng lúc Chu Kinh Trạch có việc gấp, Hứa Tùy thúc giục anh đi, nói một mình cô xem xong bộ phim này cũng không sao.

Chu Kinh Trạch lại giữ chặt tay cô, giọng nói chậm rãi: "Không vội, anh còn rất muốn xem xong kết cục."

Hứa Tùy im lặng, cô biết Chu Kinh Trạch cố gắng đặt cô lên hàng đầu.

Điều đáng chết nhất ở người đàn ông Chu Kinh Trạch này không chỉ là ngoại hình hấp dẫn và tính cách của anh, mà còn là vì anh luôn luôn nghiêm khắc, một sự thận trọng tỏa ra từ trong xương tủy.

Cuối tuần, hai người hẹn nhau, Chu Kinh Trạch nói sẽ đưa cô dạo bờ biển ở Dung Thành, vé tàu cao tốc đặt lúc mười giờ sáng, hai người cùng về. Ngày hôm sau, bởi vì ngày hôm trước Hứa Tùy đã làm việc mệt mỏi nên khoảng chừng hơn nửa tiếng đồng hồ sau mới rời giường.

Vốn đi cô đặt đồng hồ báo thức lúc 7:00, nhưng lại thức dậy lúc 7:40.

Hứa Tùy rửa mặt xong, khi trang điểm được một nửa, thì Chu Kinh Trạch lên lầu, gõ cửa đi vào.

Họ đã hẹn nhau lúc chín giờ ba mươi để đi đến ga tàu cao tốc, mà bây giờ chỉ còn nửa tiếng là đến giờ hẹn.

Giọng nói Hứa Tùy có chút hoảng hốt: "Em xong ngay đây."

Chu Kinh Trạch không nói gì, ngồi một bên chờ cô.

Trước khi ra khỏi cửa, các cô gái đều khá chậm chạp, chờ Hứa Tùy tay chân luống cuống trang điểm xong, lại rối rắm buộc luôn cả tóc.

Cô muốn chọn màu xanh lá cây, lại cảm thấy quá phù hợp với màu sắc của khuyên tai nên cô lấy một cái chấm bi đen trắng, phối một lát thì nhìn

có vẻ ổn.

Hứa Tùy liếc mắt một cái, lại cảm thấy dải ruy băng màu xanh không tệ.

Cuối cùng hoàn toàn rơi vào rối rắm.

Toàn bộ quá trình, Chu Kinh Trạch không thúc giục cô một tiếng, vẫn kiên nhẫn chờ cô.

Hứa Tùy nhìn thoáng qua thời gian đã 9:40, cô giật mình rồi kéo cánh tay Chu Kinh Trạch đi ra ngoài, giọng điệu uể oải: "Này, trễ rồi, đi thôi, không đeo nữa."

Chu Kinh Trạch dừng bước, quay đầu lại, nắm tay cô đi qua bàn trang điểm, chỉ vào dây buộc tóc trên bàn: "Anh cảm thấy chấm bi đen trắng đẹp hơn, nhưng em có thể mang theo tất cả, thử hết mới có hiệu quả."

"Không sao đâu, không vội."

"Còn không vội à, sắp trễ rồi." Giọng điệu của Hứa Tùy buồn rầu.

Chu Kinh Trạch cầm lấy từng dây buộc tóc giúp cô thử, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không chút để ý:

"Đoán được hôm nay em sẽ nằm nướng trên giường hoặc sẽ trang điểm trễ nên anh đã đổi vé thành hai giờ chiều rồi."

"Vậy nên em có thể chọn từ từ, sau khi chọn xong thì anh đưa đi ăn trưa, sau đó đến ga tàu cao tốc. Anh cũng đã đặt khách sạn rồi, sẽ ở lại đó một đêm, đây là kế hoạch B." Giọng nói Chu Kinh Trạch chậm rãi.

Hứa Tùy thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm thán sự chu đáo cẩn thận của anh, cô nói: "Được, vậy em từ từ chọn."

Các cặp tình nhân hẹn hò thường có xu hướng vì một bên đến muộn, dẫn đến bên kia nổi giận rồi cãi nhau. Nhưng ở với Chu Kinh Trạch, điều này sẽ không xảy ra.

Chu Kinh Trạch là một người bạn trai thật sự rất hoàn hảo.

Sau khi trở về từ Dung Thành thì cũng đến ngày làm việc, hình như Chu Kinh Trạch muốn đến thành phố Lâm công tác một ngày, trùng hợp đó là ngày tiêm vắc-xin cho 1017, anh đưa chìa khóa cho Hứa Tùy, bảo cô mang mèo đi tiêm phòng giúp anh.

Đã rất lâu Hứa Tùy không đến hẻm Hổ Phách, vừa bước vào, rất nhiều ký ức đã bị niêm phong được mở ra.

Vừa vào cửa, Hứa Tùy gọi tên "1017" để thăm dò, một con mèo già lập tức nhảy phốc ra khỏi bồn hoa, lăn đến chân cô như một quả cầu tuyết lớn màu cam.

Hứa Tùy ngồi xổm xuống sờ sờ đầu nó, đáy lòng mềm nhũn đến rối tinh rối mù.

Hứa Tùy đi vào nhà Chu Kinh Trạch, tìm được túi đựng thú cưng, Khuê đại nhân phát hiện ra là cô nên vẫy đuôi, còn nhiệt tình liếm lòng bàn tay cô.

"Cũng đã lâu rồi không gặp em." Hứa Tùy cười nói.

Hứa Tùy chơi với nó một lúc, cuối cùng ôm mèo đi ra ngoài, vừa đi ra khỏi sân và đóng cửa lại, thì cô bắt gặp một chàng trai với mái tóc húi cua, vóc dáng rất cao.

Hứa Tùy cảm thấy cậu ta quen mặt, lại không nhớ nổi đối phương là ai, cô gật đầu với cậu ta một cái, ôm mèo muốn rời đi. Nào ngờ chàng trai tóc húi cua gọi cô lại và nói: "A, chị Hứa Tùy."

"Sao cậu biết tôi?" Hứa Tùy dừng bước, giọng điệu nghi hoặc.

Thành Vưu cầm một túi giấy kraft trong tay đi tới, nói: "Tên tôi là Thành Vưu, hai chúng ta đã gặp nhau rồi, xem mắt? Quầy thịt nướng? Đại ca đánh nhau vì chị, có nhớ không? Lúc đó có tôi ở bên cạnh."

Thành Vưu vừa nói từ khóa vừa khoa tay múa chân, Hứa Tùy nhìn mặt cậu ta dần dần đối diện mới gật đầu: "Nhớ rồi, cậu muốn tìm anh ấy có chuyện gì sao? Anh ấy đang đi công tác, nhưng ngày mai anh ấy có thể sẽ quay về."

"Là như vầy, thông báo của công ty đã ra rồi." Thành Vưu gãi gãi đầu, giọng điệu do dự: "Hay là chị giúp tôi chuyển tới cho anh ấy đi, chuyện này... Tôi không dám đối mặt với anh ấy, cũng không thể tưởng tượng được vẻ mặt của anh ấy."

Hứa Tùy nhận lấy túi giấy kraft, vốn định muốn đem về mà nghe cậu ta nói như vậy nên ngón tay quấn lấy dây trắng phía trên, do dự một chút vẫn mở ra xem.

Tài liệu màu trắng lộ ra một nửa từ túi giấy, tiêu đề in đậm đặc biệt nổi bật và chói mắt, là thư chấm dứt hợp đồng của hãng hàng không quốc tế Tazhao với Chu Kinh Trạch.

Đồng tử đen nhánh co lại dữ dội.

Cô nhìn thoáng qua ngày tháng trên đó, là ngày Hứa Tùy đẩy anh ra, cố ý ở cùng Bách Úc Thật. Từ đầu đến cuối Chu Kinh Trạch không đề cập đến chuyện này, sau khi làm hòa cũng chỉ hời hợt nói mình ngừng bay.

Cuối cùng thì… Cô đã làm gì?

Hứa Tùy hít một hơi, cổ họng khô khốc: "Cậu có thể cho tôi biết vì sao anh ấy bị đình chỉ bay không?"

"Chuyện này... Tôi..." Thành Vưu nói chuyện ấp úng, nhưng bắt gặp ánh mắt của cô, cậu ta thở dài một hơi: "Tôi nói với chị tất cả, nhưng chị đừng nói với đại ca những gì tôi nói, tôi còn muốn sống."

Thành Vưu nói, Chu Kinh Trạch làm việc có thành tích xuất sắc ở trong ngành và có kỹ thuật bay hạng nhất, đã được các nhà lãnh đạo coi trọng, cộng với tính cách thẳng thắn của mình, kiêu ngạo nhưng không tự phụ, đồng nghiệp cũng hòa thuận với anh.

Ba từ Chu Kinh Trạch nổi tiếng khắp cả ngành.

Trong khi đó, hãng hàng không quốc tế Tazhao có một mãnh tướng đắc lực khác được gọi là Cao Dương.

Nhưng hơi kém hơn một chút.

Nhắc đến Hàng không Tazhao, điều người ta nghĩ đến chính là Chu Kinh Trạch, không phải Cao Dương.

Bởi vì không ai quan tâm đến vị trí thứ hai.

Trên một chuyến bay quốc tế từ Thượng Hải đến Honolulu, như thường lệ, Chu Kinh Trạch đã bay chuyến bay quốc tế TC310 này với cộng sự cũ của mình, Lý Hạo Ninh.

Cơ trưởng và cơ phó có thể làm việc cùng nhau nhất định là một mối quan hệ hoàn toàn tin tưởng.

Chu Kinh Trạch làm việc tương đối ổn định, trong nhiều lần bay hầu như không xảy ra chuyện gì. Bởi vì an toàn tính mạng của hành khách, điều khiển trong khi bay, tất cả những việc quan trọng đều do anh lo liệu, những chuyện nhỏ nhặt khác sẽ giao cho cơ phó làm.

Tuy nhiên, trước chuyến bay này, Lý Hạo Ninh đột nhiên mời Chu Kinh Trạch uống cà phê.

Tay Lý Hạo Ninh cầm ly cà phê nóng hổi, sắc mặt có chút trắng bệch, anh ta nói: "Tháng trước mẹ em được chẩn đoán là suy thận, nhiễm trùng đường tiểu."

Chu Kinh Trạch vừa uống một ngụm cà phê, nghe vậy có hơi nóng đầu lưỡi, anh vỗ vỗ bả vai Lý Hạo Ninh: "Có gì cần giúp đỡ thì cứ việc nói."

Lý Hạo Ninh cười khổ nói: "Vốn dĩ là muốn đưa mẹ em đến Honolulu chơi trong đợt nghỉ phép hằng năm, bây giờ xem ra là không thể. Đại ca...

Chuyến trở về đó anh có thể giao cho em bay toàn bộ hành trình hay không, sau đó lại giúp em chụp ảnh, em muốn gửi cho mẹ em."

Chuyến bay Thượng Hải đi Honolulu lần này, chủ quyền được giao cho Lý Hạo Ninh không nằm trong kế hoạch của Chu Kinh Trạch.

Theo lý thuyết, trong bốn chuyến bay, một chuyến có thể được giao cho cơ phó, nhưng thời gian Thượng Hải bay đến Honolulu không đúng, nửa đêm là thời điểm mệt mỏi nhất của phi công, cộng với những yêu cầu kiểm soát không lưu của mỗi tuyến rất khác nhau, anh sợ Lý Hạo Ninh có chút không thể đối phó.

"Đại ca, anh yên tâm, em sẽ không kéo chân anh." Lý Hạo Ninh nhấn mạnh, vẻ mặt cầu khẩn.

"Tôi có thể cho phép cậu bay." Chu Kinh Trạch suy nghĩ một chút, nhắc mí mắt nhìn cậu ta, ánh mắt sắc bén: "Không phải kéo chân tôi, mà phải nhớ rằng cậu đang mang tính mạng của hành khách trên vai."

"Em hiểu rồi." Lý Hạo Ninh cam đoan.

"Được."

Đến lúc bay đến Honolulu, ánh mắt Lý Hạo Ninh cẩn thận nhìn Chu Kinh Trạch.

Giọng nói Chu Kinh Trạch trầm thấp nặng nề: "Lý Hạo Ninh, cậu đến điều khiển đi."

"Được." Lý Hạo Ninh lập tức nhếch miệng cười.

Sau khi kiểm tra tất cả mọi thứ, máy bay cất cánh bình thường, chậm rãi và bay ổn định trên bầu trời.

Lòng bàn tay của Lý Hạo Ninh đổ ra một lớp mồ hôi, trán cũng ra một lớp mồ hôi mỏng.

Chu Kinh Trạch cho rằng cậu ta căng thẳng, còn cười đưa cho cậu một tờ khăn giấy lau mồ hôi trên trán.

Ba giờ đêm, mọi thứ đều bình thường, bỗng dưng màn hình radar đột nhiên mất tín hiệu, một nửa chuyển sang màu trắng.

Khi tất cả mọi thứ vẫn chưa kịp phản ứng, Lý Hạo Ninh lệch tuyến đường rồi rẽ sang phải.

Lỗi thao tác gây chết người.

Do radar mất tín hiệu, cộng với thời tiết, máy bay bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, một hành khách vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh đã ngã xuống vì va chạm trong cabin nên đã tái phát chứng động kinh.

Khoang hành khách bắt đầu phát ra náo loạn, tiếng trẻ em khóc, tiếng hành khách không thoải mái cầu cứu, xen lẫn với tiếng an ủi của tiếp viên hàng không.

Tất cả mọi người đều rất hoảng loạn, mọi thứ trở nên nghiêm trọng và không thể kiểm soát được.

Chu Kinh Trạch ngồi trong buồng lái, máy bay rung lắc dữ dội, cả người sắp bị hất ra ngoài. Anh nắm chặt tay vịn, đôi mắt đại bàng bình tĩnh, nếu sự tình trở nên nghiêm trọng thì hậu quả là gì?

Động cơ bốc cháy, thân máy bay bị hư hỏng thì mây bay lập tức rơi, tính mạng của người trên máy bay…

Anh không dám nghĩ tiếp.

Chương 78: Nhớ em, nên về sớm

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bên trái đột nhiên vang lên một tiếng sấm, mở màn hình để kiểm tra, lúc này anh mới thấy rõ thì ra cánh trái cắm vào trong mây mưa.

Trong khi đó, anh nhanh chóng suy nghĩ giữ bình tĩnh. Bởi vì các thiết bị điều khiển ở cả hai bên chính và phụ đều giống nhau, nên có thể kiểm tra một chút và cân bằng lẫn nhau.

Vì vậy, Chu Kinh Trạch chỉ có thể nhắc nhở cậu ta: "Kiểm soát tốc độ bay, cần điều khiển nghiêng sang phải."

Vừa dứt lời, Lý Hạo Ninh vẫn còn bối rối, Chu Kinh Trạch chú ý tới cậu ta có gì đó không đúng, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ánh mắt lúc đó của cậu ta là hối hận hay hoảng loạn.

Anh lớn tiếng nhắc nhở: "I have!"

Chu Kinh Trạch phải tự mình vận hành.

Khi cơ trưởng phát ra mệnh lệnh này, cơ phó phải nhường chỗ, Lý Hạo Ninh như tỉnh lại từ giấc mơ, sắc mặt trắng bệch.

Chu Kinh Trạch không rảnh bận tâm đến cảm xúc của cậu ta, đồng thời liều mạng ổn định tốc độ, kéo cần điều khiển sang phải.

Thân máy bay vẫn không ngừng lắc lư, đầu Lý Hạo Ninh đập vào vách ngăn, một mảng bầm tím.

Trong tiếng sấm chớp nhoáng, Chu Kinh Trạch vẫn bình tĩnh, rất bình tĩnh kéo cần điều khiển, muốn rời khỏi mây mưa.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng cũng rời khỏi những đám mây mưa bên cánh trái.

Thân máy bay bắt đầu ổn định lại, tiếng hỗn loạn dần dần trở nên nhỏ hơn, Chu Kinh Trạch thở phào nhẹ nhõm, lưng xuất hiện một lớp mồ hôi dày đặc.

Sống sót sau tai nạn.

Kết quả cuối cùng của vụ tai nạn khiến hai hành khách bị thương.

Sau đó, công ty đã xử phạt đình chỉ bay tạm thời nghiêm túc đối với Chu Kinh Trạch và Lý Hạo Ninh, cũng như lập tức tiến hành quan hệ công chúng khẩn cấp tại công ty.

Dù sao Chu Kinh Trạch cũng là nhân viên đắc lực của công ty, cũng không phải là lỗi của anh, chỉ là mọi người cho rằng chuyện này hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề lớn.

Các phương tiện truyền thông bắt đầu đưa tin rộng rãi về sai lầm trong sự cố bay của Chu Kinh Trạch, tin tức hiện đầy trên mạng. Theo đồng nghiệp tiết lộ, nói rằng với tính cách ngông cuồng của mình, lần này giao nhiệm vụ cho cơ phó cũng là thói quen trốn tránh trách nhiệm, chỉ muốn tận hưởng kết quả. Thêm mắm dặm muối nói rằng anh là người coi rẻ sinh mạng, tổn hại phi công, quy tắc kỷ luật, đời sống riêng tư hỗn loạn,...

Mặc dù trên mạng xuất hiện thân phận cơ trưởng họ Chu của hãng Hàng không quốc tế Tazhao, ẩn đi sự riêng tư về thân phận cá nhân, nhưng dường như có người ác ý dẫn dắt, tất cả mọi người đều nhắm chánh xác vào một mình Chu Kinh Trạch.

Trong một thời gian, hãng hàng không quốc tế Tazhao nhận được hàng trăm lá thư khiếu nại mỗi ngày.

Không chỉ vậy, tài khoản tiếp thị còn cố tình tạo ra để dẫn dắt dư luận và chửi rủa.

Những lời mắng nhiếc tràn lan trên mạng đánh về phía Chu Kinh Trạch như thủy triều. Thậm chí có người ngồi xổm trước hãng hàng không, ném chai nước khoáng vào anh và nguyền rủa anh bị xe tông chết khi ra ngoài.

Các đồng nghiệp đã nghi ngờ rằng ai đó đã làm điều ác ý, nhưng Chu Kinh Trạch không có thời gian để quan tâm đến những người khác.

Trong một khoảng thời gian, con sói đơn độc rơi xuống bàn thờ.

Chu Kinh Trạch đột nhiên hiểu được một điều, internet có thể không ngần ngại khen ngợi bạn, cũng có thể sử dụng ngôn ngữ độc hại nhất để giết một người.

Điều khiến Chu Kinh Trạch thất vọng nhất là Lý Hạo Ninh, người anh coi là anh em vào sinh ra tử, lập tức buộc tội anh ngay sau đó, cậu ta nói rằng đã bị Chu Kinh Trạch sai khiến điều khiển chuyến bay.

Bởi vì quy định là như vậy, toàn bộ trách nhiệm về an toàn bay thuộc về cơ trưởng, nếu cơ phó phạm sai lầm, cơ trưởng cũng chịu toàn bộ trách nhiệm.

Chu Kinh Trạch cứ như vậy bị lưu đày, trở thành một huấn luyện viên huấn luyện bay bình thường, vẫn là loại người bị học viên coi thường và đàm tiếu.

Sau đó, một khoảng thời gian trước, Lý Hạo Ninh tìm đến anh để nhận lỗi, Chu Kinh Trạch cũng không thể tưởng tượng được.

Bởi vì Chu Kinh Trạch đã dùng tiền lương của mình để bồi thường cho hai hành khách bị thương trên máy bay, còn lại gửi một bức thư nặc danh cho mẹ Lý Hạo Ninh.

Vụ việc xảy ra trước khi Lý Hạo Ninh cáo buộc anh.

Sau khi Lý Hạo Ninh biết chuyện này, lương tâm bất an, khóc lóc tìm Chu Kinh Trạch nhận sai, hốc mắt đỏ hoe nói:

"Em bị Cao Dương sai khiến, anh ta nói sẽ đạp đổ anh, anh ta sẽ chịu tất cả các chi phí điều trị của mẹ em còn mời bác sĩ giỏi nhất… Cho bà ấy."

Chu Kinh Trạch im lặng một lúc lâu, xách cổ áo cậu ta lên và dùng sức vung một đấm, hung tợn nhìn chằm chằm cậu ta:

"Mẹ ruột của cậu là một sinh mạng, vậy sinh mạng của những hành khách trên máy bay không phải là sinh mạng hả?"

Trước khi đi, Chu Kinh Trạch nhìn cậu ta thật lâu:

"Đừng đùa giỡn với sinh mạng."

Cao Dương có thể ra tay trong chuyện này, cũng âm thầm ngăn cản Chu Kinh Trạch bay trở lại, thông qua tất cả thủ đoạn đả kích anh, là bởi vì phía sau có chút quyền thế mới có thể như vậy.

Từ thời đại học, anh ta đã bị so sánh với Chu Kinh Trạch, luôn luôn là người đứng thứ hai, một đường bị nghiền nát. Sau khi tốt nghiệp, hai người còn làm việc trong cùng một công ty, vẫn luôn bị Chu Kinh Trạch đè đầu.

Những hạt giống của sự ghen tị bắt đầu nảy mầm từ lâu, dần dần bị bóp méo và cuối cùng trở thành một dây leo độc ác.

Cả người Hứa Tùy đều là mộng, Cao Dương chính là nam sinh cao gầy lúc trước thi đấu bóng rổ ở đại học và thi đấu máy bay cùng Chu Kinh Trạch sao?

Lúc trước cho dù là anh ta có thắng bóng rổ hay là thi bay thua, người bên ngoài đánh giá cũng nói Cao Dương luôn luôn xếp dưới Chu Kinh Trạch.

"Cảm ơn cậu." Hứa Tùy miễn cưỡng cười một chút rồi ôm mèo rời đi.

Cô sợ rằng nếu cô không rời khỏi đó thì sẽ không kiểm soát được cảm xúc của mình.

Tính toán những gì đã xảy ra với Kinh Trạch, lúc đó Hứa Tùy tình cờ đi công tác ở Mỹ để tham gia một khóa đào tạo y tế khép kín.

Hứa Tùy không biết.

Chỉ có một mình anh, chiến đấu một mình.

Ban đêm, Hứa Tùy hết ly rượu này đến ly rượu khác ở trong pub, chờ đến khi Lương Sảng chạy đến cô đã uống nửa tá bia.

Hứa Tùy vừa uống rượu vừa kể cho Lương Sảng nghe chuyện xảy ra của cô và Chu Kinh Trạch trong khoảng thời gian này, kể những chuyện anh đã phải chịu đựng.

Hóa ra anh đã phải chịu đựng rất nhiều.

Hứa Tùy nói xong, bỗng nhiên có một giọt nước mắt trong suốt nhỏ vào trong ly rượu, đáy mắt lập tức đỏ lên, cô hít hít mũi, giọng nói nghẹn ngào:

"Không phải lúc trước cậu hỏi tớ vì sao đã chia tay còn quan tâm đến anh ấy như vậy sao?"

Hứa Tùy ngửa đầu uống một ngụm bia, bọt bia sặc vào chóp mũi, cổ họng cay cay:

"Tớ... Chính là cảm thấy, kiểu người đi trên đường gặp mèo hoang đều có thể nhặt về nhà nuôi cả đời như anh ấy, có thể nói một câu "Dì vất vả rồi" với dì ở quán mì, chân thành lại thiện lương, một người tốt đẹp như vậy."

"Hẳn là tiền đồ rất tươi đẹp, một đường thuận lợi."

Thay vì như bây giờ, thường im lặng hút thuốc, bị mắc kẹt trong căn cứ bụi bặm đó, che giấu sự thất vọng với một nụ cười bất cần đời, nhưng không bao giờ có thể làm được những gì anh thích.

Lương Sảng nắm lấy tay cô, dịu dàng an ủi: "Tớ hiểu."

Đối diện quầy bar là một ghế vip dài, đám đông trên sàn nhảy múa loạn xạ, âm thanh điện sắp xuyên qua màng nhĩ.

Ngồi ở giữa ghế, một người đàn ông mặc áo giản dị nhìn chằm chằm vào Hứa Tùy.

Anh ta giơ tay lên gọi bồi bàn, thì thầm một vài từ.

Không bao lâu sau, một ly Jagermeister đưa đến trước mặt Hứa Tùy, nhân viên phục vụ cầm khay và nói: "Là vị tiên sinh bên kia mời cô uống."

Hứa Tùy quay đầu nhìn qua, người đàn ông nở một nụ cười dịu dàng, còn nâng ly lên với cô.

Cô nheo mắt lại, sau khi xác nhận đối phương là ai thì nhảy xuống khỏi ghế cao, cầm ly rượu, vượt qua đám đông và đi về phía người đàn ông.

Cuộc sống không chỉ gặp nhau ở khắp mọi nơi, hơn nữa có một số người, gốc rễ xấu trong xương sẽ không thay đổi.

Hứa Tùy đi tới trước mặt người đàn ông, Lý Sâm ở bên cạnh vừa thấy Hứa Tùy đã lên tiếng châm biếm: "Ôi, bạn học cũ, đã lâu không gặp."

"Bạn trai cô đâu? Bây giờ là huấn luyện viên như anh ta chắc là rất nhàn rỗi." Lý Sâm cười nhạo, còn quay đầu nói với người bên cạnh: "Này, mấy người không biết đâu, cơ trưởng Chu tuyệt vời trong ngành của chúng ta Chu Kinh Trạch bây giờ không thể bay nữa, trở thành chó mất chủ."

"Thật sự là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, ha ha ha!"

Nói xong, đám đông cười phá lên xen lẫn sự khinh miệt, cao cao tại thượng mà khinh bỉ.

Hứa Tùy vẫn không có phản ứng gì.

Cao Dương ngồi ở giữa ghế vẫn không nói gì, chậm rãi nở một nụ cười đắc ý.

Thấy vậy, Hứa Tùy không chút do dự hất một ly rượu lên, vết nước màu đỏ rượu dội từ đầu đến cuối.

Nụ cười trên khuôn mặt Cao Dương người vốn vẫn ăn mặc chỉnh tề đột nhiên dừng lại, áo sơ mi trắng trên người đỏ một đường, xám một mảng, tóc biến thành từng sợi bởi vì rượu vang đỏ, ướt sũng chảy nước xuống.

"Mẹ nó cô điên rồi à?"

Ngay lập tức, Lý Sâm đứng dậy rồi nắm lấy tay cô.

Hứa Tùy cũng không sợ, ánh mắt lẫm liệt, lộ ra vẻ không sợ hãi.

Cao Dương lên tiếng: "Buông cô ấy ra đi."

Lý Sâm nghe vậy cũng buông lỏng tay, Hứa Tùy nhìn một đám người trước mắt, chỉ cảm thấy ghê tởm. Cô nhìn chằm chằm Cao Dương mắng những câu tục tĩu độc ác nhất trên đời đến mức hơi thở để nói chuyện cũng không ổn định:

"Đồ thái giám chết bầm nhà anh!"

Lúc Lương Sảng xông tới, câu đó vừa vặn nói xong, cô ấy kéo tay Hứa Tùy, không ngừng xin lỗi: "Xin lỗi, cô ấy uống say rồi."

Sắc mặt Lý Sâm trầm xuống, Cao Dương khoát tay, nghĩ thầm, quên đi, Chu Kinh Trạch cũng không ngóc đầu lên được.

Mười hai giờ đêm, Chu Kinh Trạch vừa xuống tàu cao tốc thì nhận được điện thoại của Liêu Sảng, anh lập tức lái xe đến quán bar của họ.

Đêm im lặng, mọi người nói chuyện sẽ tạo thành một đám sương mù trắng.

Lương Sảng đỡ Hứa Tùy đứng dưới ánh đèn đường, không bao lâu Chu Kinh Trạch cũng xuất hiện, anh đón lấy Hứa Tùy từ trong tay Lương Sảng.

Bãi đậu xe cách bọn họ một khoảng, Chu Kinh Trạch cõng Hứa Tùy, hai tay ôm lấy hai chân cô, lắc lư ở trên.

Hứa Tùy uống say khướt, cô bỗng nhiên giơ tay tát Kinh Trạch một cái:

"Sao anh lại về?"

"Nhớ em, nên về sớm." Chu Kinh Trạch cười.

Hứa Tùy nấc lên "ức" một tiếng, ánh mắt cô mê man, lông mi dài chớp chớp, bắt đầu liên tiếp mắng chửi người khác những câu thô tục.

Chu Kinh Trạch cảm thấy buồn cười với vốn từ vựng cằn cỗi của cô, cũng không biết cô đang mắng ai, từ đầu đến cuối chỉ biết mắng "thái giám chết tiệt", "tiểu nhân ăn mì tôm không có nĩa".

"Này, em nói cho anh biết một bí mật." Hứa Tùy bỗng nhiên nắm lấy tai anh, hơi nóng toàn bộ phả lên tai anh.

Cơ thể Chu Kinh Trạch lập tức cứng ngắc, anh ổn định hơi thở một chút rồi hỏi: "Bí mật gì?"

"Chính là anh nhất định có thể lái máy bay một lần nữa." Hứa Tùy nhẹ giọng nói, lại lẩm bẩm một lần nữa:

"Nhất định có thể."

Trả lời cho Hứa Tùy là một sự im lặng dài.

Hứa Tùy thấy không có ai đáp lại cô, vậy mà to gan túm cổ áo anh, hung dữ hỏi:

"Có phải anh không tin em?"

Chu Kinh Trạch khẽ cười, anh tạm thời không so đo với một người say rượu, thờ ơ nói:

"Tin."

Chu Kinh Trạch tiếp tục cõng cô đi về phía trước, lúc sắp đến bãi đậu xe, vừa vặn có một vầng trăng xuất hiện.

Hai cánh tay Hứa Tùy bất giác ôm lấy cánh tay anh, cô nghiêm túc nói:

"Em sẽ luôn ở bên anh."

Trong khi đó, những giọt nước mắt nóng bỏng chảy xuống khóe mắt cô, chảy đến cổ Chu Kinh Trạch, làm nóng trái tim anh.

Cả người anh chấn động, cứng đờ không dám nhúc nhích, cho đến khi sau lưng truyền đến hơi thở đều đều kéo dài.

Khóe môi Chu Kinh Trạch khẽ cong lên, anh nghĩ thầm, không đau vô ích, bây giờ cô gái của anh biết đau lòng cho anh.

Nào biết ngày hôm sau, khi tỉnh lại sau cơn say Hứa Tùy một mực không nhận câu nói "sẽ luôn ở bên anh".

Cho dù Chu Kinh Trạch có ngụy trang như thế nào để xác minh cũng không thể cạy miệng cô.

Hứa Tùy giả vờ bình tĩnh uống nước, dùng nước uống che mặt mình và nói: "Chỉ những lời trong lúc say rượu thôi."

Cô không muốn nhớ lại sự mất mặt của mình đêm qua.

Trên đỉnh đầu vang lên một tiếng cười trầm thấp, Chu Kinh Trạch lấy ly nước của cô ra, cúi người nhìn cô và hỏi:

"Thật không? Vậy thì em hãy giải thích cho anh biết tại sao con mèo đó được gọi là 1017 đi."

Hứa Tùy giật mình, nhớ tới một số chuyện. Lúc trước cô gặp một chút mèo hoang trong khu vườn phía sau, sau đó quyết định đặt tên này, đó là bí mật của cô, sau đó chỉ có Hồ Thiến Tây biết.

1017, ngày đầu tiên gặp lại Chu Kinh Trạch ở trường đại học, ngày 17 tháng 10 năm 2010.

Kể từ đó, cuộc sống của cô tươi sáng như ánh nắng mặt trời.

Chương 79: Anh phát hiện ra rằng em không còn thích anh như trước đây

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Hóa ra từ khi còn học đại học, em đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên." Chu Kinh Trạch cúi đầu nhìn cô, đôi mắt hẹp dài hiện ra một chút ý cười.

Hứa Tùy lấy lại ly nước của mình từ tay anh, mí mắt run rẩy một chút và vẫn không nói gì.

Bắt đầu từ khi học đại học sao? Chu Kinh Trạch vĩnh viễn không thể biết đáp án này.

--- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Thứ sáu, hai người hẹn nhau đi ăn cơm, Hứa Tùy tạm thời tăng ca nên gửi tin nhắn cho Chu Kinh Trạch, bảo anh tìm một quán cà phê ở trung tâm mua sắm rồi ngồi trước, cô sẽ đến trễ.

Chẳng bao lâu, màn hình sáng lên một lần nữa, Chu Kinh Trạch trả lời tin nhắn, lời nói ngắn gọn: [Được.]

Chu Kinh Trạch ngồi trong quán cà phê, gọi một ly Americano đá, lướt tin tức, sau đó xem một trận bóng. Chu Kinh Trạch ngồi ở chỗ đó, tư thái lười biếng, tay cầm điện thoại di động lộ ra một đoạn cổ tay, mạch máu màu xanh trên mu bàn tay hiện ra rõ ràng, đầu cúi thấp, độ cong gò má quyến rũ.

Anh đang xem trận đấu bóng đá thì đột nhiên có một cái bóng xuất hiện ở phía trước, hương nước hoa của phụ nữ rất rõ ràng. Không phải Hứa Tùy, Chu Kinh Trạch cũng không ngẩng đầu lên một chút.

Bóng tối trước mắt không những không đi, ngược lại còn tiến thêm một chút.

Chu Kinh Trạch cho rằng đối phương không có chỗ nên muốn tới đây ngồi nhờ, giơ tay rút tờ rơi trên bàn, ánh mắt vẫn dán vào trận bóng trên màn hình.

Đối phương phụt cười thành tiếng, một giọng nói phụ nữ dễ nghe vang lên: "Chu Kinh Trạch, đã nhiều năm trôi qua mà anh vẫn như xưa."

--- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Một vẻ ngoài lạnh lùng, chỉ quan tâm đến những gì anh quan tâm.

Cho dù người khác có tận dụng hết thể võ của chính bản thân cũng không thể lọt vào mắt xanh của anh.

Lúc này Chu Kinh Trạch mới ngước mắt lên, trong khoảnh khắc nhận ra diện mạo của đối phương, khẽ nhếch khóe môi một chút, giọng nói từ tính vang lên:

"Đã lâu không gặp, Bách Du Nguyệt."

Bách Du Nguyệt nhíu mày một chút, kéo ghế ngồi xuống đối diện anh và nói đùa: "Phỏng vấn một chút, gặp lại một trong những bạn gái cũ, cảm giác của anh thế nào?"

Chu Kinh Trạch tắt màn hình điện thoại di động, nhướng lông mày lên và cười nói: " Cảm giác à... Chậc, hình như không có cảm giác gì cả."

Bách Du Nguyệt cầm điện thoại di động gọi một tách cà phê, nghe được câu trả lời này của Chu Kinh Trạch, cô ta cũng không bất ngờ.

Nếu quay đầu lại thì không phải Chu Kinh Trạch.

Trạng thái của hai người tương đối thoải mái, Bách Du Nguyệt lay lay chiếc nhẫn trên ngón tay, nói mình gần đây đã đính hôn, cũng nói về công việc của cô ta và còn nói: "À, khi bọn em mở hội thảo, em còn tình cờ gặp Hứa Tùy. Anh không biết đâu, bây giờ cô ấy hoàn toàn không còn dáng vẻ

hèn nhát yên tĩnh khi đọc sách như xưa, lại xinh đẹp hơn rất nhiều, cũng rất có năng lực..."

Cô ta vừa nhắc tới Hứa Tùy thì phát hiện sắc mặt vốn mệt mỏi của Chu Kinh Trạch đột nhiên có tinh thần hơn rất nhiều, anh rũ mắt chăm chú lắng nghe.

Tâm tình Bách Du Nguyệt khó chịu, cô ta hỏi: "Không thể nào, anh còn nhớ mãi không quên Hứa Tùy? Cô ấy có gì đặc biệt."

Ngoại hình cũng không phải xuất sắc khiến người khác kinh ngạc, tính cách cũng không phải sở thích của Chu Kinh Trạch.

"Cô ấy..." Chu Kinh Trạch nhẹ giọng, híp mắt nghĩ đến cái gì đó rồi nói: "Chỗ nào cũng đặc biệt."

Bách Du Nguyệt giơ ngón tay cái lên, đáp án này, cô ta không còn gì để nói. Cô ta đổi chủ đề, tiếp tục trò chuyện về tình hình hiện tại của các bạn học thời đại học.

Đúng lúc có nhân viên phục vụ đi ngang qua, Bách Du Nguyệt quay đầu gọi đối phương tỏ vẻ muốn gọi thêm món tráng miệng. Kết quả liếc mắt một cái thì nhìn thấy Hứa Tùy vừa mới vào cửa.

Hứa Tùy cũng nhìn thấy bọn họ.

Chu Kinh Trạch làm bộ muốn đứng dậy, ánh mắt Bách Du Nguyệt ý bảo anh ngồi xuống, cô ta lên tiếng: "Không phải anh đang trong thời gian tập sự sao? Muốn chuyển lên chính thức thì ngồi xuống."

Ý định ban đầu của Bách Du Nguyệt là Hứa Tùy nhất định sẽ ghen.

Chu Kinh Trạch lại ngồi xuống nói chuyện với Bách Du Nguyệt. Cô ta tán gẫu về vị hôn phu hiện tại của mình một chút, lúc thì chống cằm nhìn người đàn ông trước mắt rồi cảm thán:

"Mấy chàng trai ở độ tuổi này không phải phát tướng thì chính là mập mạp chết đi được. Nhưng anh càng lớn càng có mị lực, cảm giác thiếu niên vẫn còn trên người."

Chu Kinh Trạch nâng đôi mắt lên hờ hưnhx nở nụ cười, rõ ràng không nghe Bách Du Nguyệt nói chuyện. Từ khi Hứa Tùy bước vào quán cà phê này, ánh mắt của anh chỉ nhìn vào cô.

Tất cả bọn họ đều nghĩ sai.

Hứa Tùy nhìn thấy Chu Kinh Trạch và Bách Du Nguyệt ở cùng một chỗ, cũng không thúc giục anh, cũng không có phản ứng gì. Cô chỉ chọn một chỗ ngồi rồi ngồi xuống, lúc nhân viên phục vụ đến gọi món, cô còn cười với đối phương một chút.

Chu Kinh Trạch phát hiện, cô không quan tâm anh đang ở bên cạnh ai.

Cô không ghen.

Sau khi đi đến kết luận này, đáy lòng Chu Kinh Trạch có một cảm giác uất ức, buồn bã không thể nói ra.

Hứa Tùy vừa kết thúc ca nên mang theo bút điện về nhà, sau khi ngồi xuống, cô tiện tay mở máy tính xách tay lên và sắp xếp tài liệu làm việc liên quan. Cô vừa sắp xếp lại không bao lâu thì đối diện vang lên một giọng nam, giọng điệu do dự:

"Xin chào, cô có thể cho tôi xin số điện thoại không?"

Hứa Tùy ngẩng đầu muốn mở miệng từ chối thì một giọng nói lãnh đạm vang lên. Chu Kinh Trạch không biết đã đi đến từ lúc nào, anh nâng mí mắt nhìn lại, đầu lưỡi đẩy cong má trái một chút, giọng điệu ngông cuồng:

"Anh cảm thấy cô ấy xem trọng anh hơn hả, hay là tôi?"

Người đàn ông hậm hực thu hồi tầm mắt, nói với họ một lời xin lỗi và rời đi.

Anh không quay lại đây thì vợ anh sẽ bị bắt cóc.

Chu Kinh Trạch dẫn Hứa Tùy rời đi, hai người cùng đi ăn đồ ăn Singapore, lúc anh rót trà cho Hứa Tùy, chủ động nhắc đến những chuyện vừa rồi: "Em không tò mò anh và Bách Du Nguyệt nói cái gì sao?"

Hứa Tùy uống một ngụm trà, nâng mí mắt lên, hình như là Chu Kinh Trạch chủ động nhắc tới chuyện này, cô mới miễn cưỡng tiếp lời: "Nói cái gì?"

"Nói người nào đó bây giờ không có ai thích nhiều như anh thích." Giọng điệu Chu Kinh Trạch tản mạn, ánh mắt lại nhìn thẳng vào cô.

Hứa Tùy chớp chớp mắt một cái, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi này mà là đùa giỡn đáp lại: "Thật không, vậy cô ấy đúng là không biết tốt xấu."

Cuối tuần, Hứa Tùy ở nhà nghỉ ngơi. Đúng mười giờ, chuông cửa vang lên, mở cửa ra là nhân viên chuyển phát nhanh giao hàng đến tận nhà.

Một thời gian trước, Hứa Tùy có mua bàn làm việc và giá sách trên mạng, còn có hàng chuyển phát nhanh khác cũng đến, cô ký nhận từ cái một.

Hứa Tùy dự định buổi sáng sẽ lắp ráp xong bàn làm việc và giá sách, buổi chiều thì thu dọn một chút rồi ra ngoài xem triển lãm và ăn cơm.

Tuy nhiên, cô đánh giá quá cao khả năng thực hành của mình, mới lắp ráp chưa được mười phút, Hứa Tùy nhìn chân bàn đóng đinh trên bàn, một tấm ván gỗ khác cũng ở thảm trạng gân không vào, cô hoàn toàn sụp đổ.

Tay Hứa Tùy còn bị cây gỗ đâm, cô tìm baqng cá nhân rồi dán lên, quyết định đặt bàn làm việc sang một bên, thử lắp giá sách. Kết quả là cái

này còn khó lắp ráp hơn, cô không có đầu mối, và thậm chí nghĩ rằng nó khó hơn đọc một danh từ riêng của y học.

Cô chán nản ngồi trên bảng, chụp một bức ảnh của một đống ván gỗ, đăng lên vòng tròn bạn bè để than:

[Tôi khó khăn quá, biết thế chạy thẳng đến IKEA để mua đồ làm sẵn.]

Hứa Tùy còn kèm theo một túi biểu tượng cảm xúc vịt trời đang sụp đổ. Sau khi đăng lên, cô tiện tay đặt điện thoại lên trên bảng, không bao lâu sau, màn hình sáng lên.

Cô nhấc điện thoại lên xem, Chu Kinh Trạch gửi một tin nhắn tới, cách màn hình đều có thể cảm nhận được sự khó chịu của anh, anh gằn từng chữ nói:

[Em quên là em vẫn còn có một người bạn trai tập sự à?]

Hứa Tùy có chút ngượng ngùng, cô quả thật quên mất, chủ yếu là nhiều năm như vậy, khi một mình gặp phải rất nhiều chuyện, cô chỉ có thể xử lý một mình.

Nửa tiếng sau, Chu Kinh Trạch đến thăm. Đại thiếu gia lẩm bẩm tờ giấy hướng dẫn trong miệng, lông mi dài đen buông xuống. Không bao lâu, anh cũng lắp ráp giá sách mà không tốn nhiều công sức, lắp ráp bàn làm việc lại càng khá thoải mái.

Hứa Tùy rót một ly nước ngỏ ý cảm ơn anh.

Người đàn ông nhíu mày, không nhận lấy nhưng chỉ cầm lấy tay cô và uống hai ngụm nước. Sau khi mọi thứ đã làm xong, Chu Kinh Trạch nằm trên ghế sofa, vừa mở điện thoại di động đã nhận được tin nhắn của Thịnh Nam Châu.

Thịnh Nam Châu gửi đến một icon cười khổ: [Cô ấy không chịu gặp tớ.]

Ngón tay cái của Chu Kinh Trạch ấn vào màn hình điện thoại di động, gõ chữ trong hộp thoại: [Vậy cậu có muốn cô ấy trở về không?]

Nếu mà là anh, thì đã trói người mang về từ lâu.

Đặt điện thoại sang một bên, Chu Kinh Trạch nhớ lại điều gì đó nên hỏi: "Tuần tới có một bữa tiệc tụ họp bạn cùng lớp cấp ba, chắc em cũng có thư mời, em đi không?"

"Thư mời gì?" Hứa Tùy nghi hoặc.

Hứa Tùy nhớ tới còn có một đống chuyển phát nhanh chưa mở nên đi đến lấy dao cắt rọc mở một cái chuyển phát nhanh, một tấm thiệp mời và một tấm bảng tên rơi ra.

Bên trên thư mời có viết: "Buổi họp mặt kỷ niệm 12 năm của trường trung học Thiên Tế, thân mời bạn cùng lớp tham dự. Chúng tôi đang đợi bạn ở giữa bầu trời."

Nó được đính kèm với một địa điểm tiệc tùng, cũng cho phép tất cả mọi người mang theo đồng phục học sinh và bảng tên trình diện. Nghe nói là bởi vì có một máy thời gian để kiểm tra các hoạt động của hộp thư.

Hứa Tùy nhặt tấm bảng tên trên bàn lên, chữ cái ghi trên đó, ngay ngắn từng nét từng nét một: Lớp 11 (lớp 3), Hứa Tùy.

Trong một khoảnh khắc, bức tường ký ức cô cố ý niêm phong trong ký ức sụp đổ. Cô buông thõng hàng mi, đầu ngón tay vuốt ve bảng tên, không biết đang nghĩ gì.

Cuối cùng Hứa Tùy nói với Chu Kinh Trạch: "Chắc là sẽ đi, nhưng đừng nói hai chúng ta đang quen nhau."

Chu Kinh Trạch vừa mở một lon nước có ga, một tiếng "rắc rắc" của vòng bạc vang lên cùng lúc với giọng nói của cô, theo bản năng anh híp mắt lại, không thoải mái hỏi:

"Sao anh lại phát hiện ra rằng em không còn thích anh như trước đây."

Nếu không thì tại sao ngay cả cuộc tụ họp bạn cùng lớp như vậy cũng phải giấu.

Chương 80: Cả thanh xuân của em đều là anh

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Buổi họp lớp cấp ba được định vào ngày thứ sáu, sau khi tan làm Hứa Tùy về nhà dặm lại lớp trang điểm, cô tỉ mỉ soi môi trước gương, cô hơi ngây ngất khi nhìn vào trong gương là một gương mặt với đôi lông mày mảnh mai và đôi môi căng đỏ mọng vô cùng xinh đẹp.

Ai mà có ngờ rằng điều cô ghét nhất trong quá khứ lại là soi gương, với một làn da xỉn màu, đen sạm, đầy mụn và thường xuyên vùi mình vào đồng phục rộng rãi. Lúc đó cô chỉ dám cúi đầu đi nhanh qua đám con trai đang cười đùa vui vẻ trên hành lang nhưng toàn bộ trong mắt cô lại là bóng dáng đang hoan hô cổ vũ bóng đá cho anh. Và cô hay hy vọng rằng không ai sẽ để ý đến mình nhưng lại mong anh sẽ để ý đến cô.

Hứa Tùy hoàn hồn, phát hiện son đã trôi nhòe đi bèn lấy khăn giấy ra đặt gần trước gương để lau sạch phần son thừa.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Tám giờ tối, Hứa Tùy xuất hiện ở khách sạn Đẳng Thu Lai đợi, khi cô đẩy cửa đi vào bên trong thì đã có hơn chục người. Khi Hứa Tùy đi vào, cô rất căng thẳng bởi vì hồi ở trường, tính cách cô khá trầm lặng, hướng nội lại sống tuân theo nguyên tắc "khổ luyện học tập", phần lớn thời gian đều tiếp xúc với đề thi cho nên về cơ bản cô không bất kỳ người bạn nào. Cô bước vào, mọi người trên sân đều sửng sốt, lớp trưởng là người phản ứng đầu tiên, nói: "Hứa Tùy, cậu thay đổi nhiều quá, rất đẹp, suýt chút nữa tớ không nhận ra được cậu luôn rồi."

"Tớ nghe nói bây giờ cậu đang làm việc ở Phổ Nhân vậy sau này khám bệnh có thể tìm cậu đúng không? "Ai đó xen vào cười nói.

Hứa Tùy cười nhẹ, đang muốn trả lời thì ai đó tiến đến với gương mặt tràn đầy nụ cười: "Em gái xinh đẹp còn nhớ anh không, anh là ủy viên thể

dục Vương Kiện, hồi đó không một ai đưa tin về đại hội thể thao ba ngàn mét, may mà em tốt bụng thay cái hạng mục này cứu anh á, em mau ngồi xuống đi."

"Nhớ chứ, cuối cùng chân em bị phế cả một tuần liền mà." Hứa Tùy nói đùa.

Hứa Tùy bước vào trong, một bạn nữ từ trong đám đó đưa tay ra, nói: "Bạn cùng bàn, lại đây, tớ dành chỗ cho cậu này."

Mắt cô lướt nhanh qua, chính là bạn cùng bàn cấp ba cũ của cô, Hứa Tùy ngồi xuống không bao lâu thì người người lần lượt đi vào.

Ba năm cấp ba, gần mười năm sau, mọi người đều đã thay đổi.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Chủ đề cũng được thay đổi, trong thời học sinh thì bàn về mối quan hệ mập mờ nam nữ, ai mặc váy ngắn hơn và giờ thì trở thành ai trở thành ông chủ và ai trở thành một kẻ đại ngốc, ai đã có gia đình rồi.

Chu Kinh Trạch, Tòng Ngữ Nhung lững thững đến muộn, bọn họ vừa vào không khí liền nóng lên, có người còn trêu ghẹo nói: "Ông chủ Chu và hoa khôi lớp đi cùng nhau kìa."

Tòng Ngữ Nhung cười tủm tỉm đang muốn tiếp lời thì Chu Kinh Trạch đá vào bạn nam gần nhất cất lên giọng nói lười biếng chen vào cười nhẹ: "Đi cùng con mẹ mày, gặp nhau ở cổng thôi."

Nói xong anh ngước mắt nhìn Hứa Tùy cách đó không xa, ánh mắt bá đạo mà thẳng thắn, Hứa Tùy nhìn lại anh, hai người nhìn nhau một hồi.

Cô dời mắt đi trước.

Hứa Tùy đang ngồi nói chuyện với bạn cùng bàn, bỗng nhiên có một người con gái mặc áo khoác màu be, đeo kính gọng mỏng, làn da rất trắng, đi đôi ủng màu nhạt bước vào.

Là Chung Linh.

Chung Linh bước đến gần Hứa Tùy chào hỏi, và nói: "Bên cạnh cậu có người không?"

Hứa Tùy ngớ người ra, lắc đầu nói: "Không có."

Chung Linh ngồi xuống bên cạnh cô, Hứa Tùy ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng trên người cô. Cô không ngờ Chung Linh sẽ đến, họ mất liên lạc với nhau sau kỳ thi tuyển sinh đại học, nói chính xác thì Chung Linh là người đã chặn cô, tài khoản trường hay mạng xã hội đều xóa cả.

Được trở thành bạn của Chung Linh là trùng hợp.

Vào năm lớp 12, những bạn học bồi dưỡng nghệ thuật trở lại học tập, vị trí chỗ ngồi của cả lớp đổi chỗ cho nhau đồng thời thực hiện phong trào đôi bạn cùng tiến, Chung Linh là một học sinh ban âm nhạc nên cần phải bù lại những kiến thức văn hóa chính vì vậy Hứa Tùy đã trở thành bạn cùng bàn của cô.

Sau khi tiếp xúc một thời gian, Hứa Tùy nhận ra tính cách của cô và Chung Linh rất giống nhau, tính cách đều vô tư, ôn hòa không nóng không lạnh, nhạy cảm mà chậm chạp. Điều khác nhau duy nhất đó là Chung Linh hay bị phiền muộn, suy nghĩ cô tràn đầy những năng lượng tiêu cực, cô hay mang cặp gọng kính dày cộm nhìn đăm chiêu, đầu óc cứ như trên mây không biết đang suy nghĩ gì.

Cho đến khi có lần tòa lầu bọn họ cúp điện.

Đèn vừa vụt tắt, cả tòa nhảy nhót hò hét vang dội, sàn nhà cũng sắp bị giẫm nát, có người chạy còn đến bên cửa sổ hét đến khan cổ, thậm chí có người lợi dụng ném bài thi xuống đất, giẫm lên nó mấy đạp để giải tỏa áp lực.

Lúc này cô giáo dạy tiếng Anh trong lớp dùng thước gõ lên bàn giữa tiếng hò reo náo nhiệt và thông báo: "Các em tự học 20 phút, nếu điện vẫn chưa có thì lớp tan học".

Cô vừa dứt lời, tiếng hò reo và la hét càng lớn hơn, đề-xi-ben lớn đến mức mái nhà sắp bị bật tung nóc.

Sau đó giáo viên tiếng Anh đi vệ sinh, các bạn nam ở hàng ghế sau của lớp đã nhốn nháo và tụ tập lộn xộn từ lâu, nhóm này do Chu Kinh Trạch cầm đầu, anh nhặt quả bóng dưới chân lên và đá sập cửa đổ nát phía sau rồi bước ra ngoài.

Lúc đó, Hứa Tùy đang mượn ánh trăng sáng dọn dẹp cái bàn học bừa bộn của mình thì tự nhiên có một bạn ở bàn sau lấy bút chọc vào lưng cô muốn mượn một cây bút mực, Hứa Tùy lấy ra một cây bút màu đen rồi quay người lại, nhưng ánh mắt lại liếc thấy người con trai cao gầy với đôi vai rộng, đang mặc chiếc áo phông đen đang đi một cách rất là thờ ơ ở ngoài hành lang.

Anh đang nhai kẹo cao su, tay phải cầm một chiếc bật lửa màu bạc, thỉnh thoảng, ngọn lửa màu cam cháy bùng lên, soi rõ hình xăm trên mu bàn tay anh. Khoe khoang kiêu ngạo lại hấp dẫn lạ thường.

Lớp bốn bên cạnh đang là tiết chủ nhiệm, ngoan ngoãn tự mở bài hát "Thất Lí Hương" của Châu Kiệt Luân. Lúc cả lớp đang hát câu "Mưa suốt đêm, tình yêu của anh tuôn trào như nước mưa" thì Chu Kinh Trạch chậm rãi bước đến cửa sau của lớp sát bên, gõ gõ cửa kính và nói với một nụ cười bất kham:

"Khỏi phải hát, đi đá bóng đi."

Cuối cùng bóng đen của anh biến mất ở trong góc tường xa xa, Hứa Tùy sụp mi mắt lấy lại tầm nhìn, trong chốc lát, Chung Linh lại gần, hỏi: "Cậu trốn tiết đi ra sân bóng đấy à?"

Thần xui đất khiến thế nào mà một học sinh chăm ngoan như Hứa Tùy lại gật đầu một cái.

Hai người nắm tay nhau lẻn đến sân bóng, tìm một bãi cỏ xanh sạch sẽ ngồi xuống, cùng nhìn đám con trai phía đối diện đá bóng trên sân.

Đêm hè nóng oi bức, xung quanh lại có nhiều tiếng côn trùng lạ kêu, Hứa Tùy dùng đề thi kiểm tra làm quạt cho hai đôi má ửng hồng.

Chung Linh ngẩn người chợt nói: "Cậu có biết vì sao đang học giữa chừng tớ lại chuyển sang học nhạc không?"

Hứa Tùy tiếp lời đáp: "Tại sao?"

"Vì một người." Ánh mắt Chung Linh nhìn sang.

Hứa Tùy ngồi trên bãi cỏ xanh, ôm đầu gối nhìn theo ánh mắt của cô ấy, không biết Chu Kinh Trạch đã thay quần áo từ lúc nào nữa, bây giờ cậu ấy mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ rực, quần đen và tất thể thao màu trắng, bắp chân anh săn chắc, đường cong cơ thể rất đẹp.

Đôi chân của Chu Kinh Trạch không ngừng dẫn dắt quả bóng dưới chân chạy về phía trước, giống như một con báo mạnh mẽ, những giọt mồ hôi trên trán rơi lả tả, anh lấy tay tùy ý vén áo lên lau mồ hôi, những giọt mồ hôi thẩm thấu xuyên qua hơi thở tự nhiên thoải mái nhưng lại đầy gấp gáp hổn hển.

Hứa Tùy chống cằm lên đầu gối, tim cô như thắt lại ngập ngừng dò xét hỏi: "Chu Kinh Trạch?"

Chung Linh nhẹ gật đầu, nói: "Ừ."

Hứa Tùy cười mỉm, cũng đúng, không có gì lạ khi mọi người đều yêu thích Chu Kinh Trạch.

Sau đó Chung Linh không biết là vì tin tưởng hay là do không biết tâm sự cùng ai mà cô lại nói tất cả những tâm tư tình cảm tuổi hồng của mình cho Hứa Tùy.

Chung Linh nói rằng đã yêu thầm Chu Kinh Trạch từ năm cấp hai, cô biết đằng sau gương mặt bỡn cợt bất cần đời, luôn nở nụ cười lạnh lùng anh ấy thật ra chỉ là một chiếc mặt nạ mà ẩn chứa trong nó là sự lương thiện và sự chân thành.

Bố Chung Linh rất tức giận khi biết tin cô chuyển sang học nhạc nên đã la mắng cô một trận rất lớn, bởi vì đó là một việc quá mạo hiểm, đầu tiên có lẽ là vì cô học muộn hơn so với những bạn ban nghệ thuật khác và tất nhiên năng khiếu âm nhạc của cô cũng chẳng hơn được ai cả.

Người khác đã đi được giữa đường còn cô thì chỉ mới đến điểm xuất phát.

Nhưng cô lại không hề hối hận.

Trong tiết nghệ thuật, Chung Linh có thể quang minh chính đại nghe anh chơi đàn và âm thầm ghi âm lại những bài hát như "Tiểu Dạ Khúc", đến tối về nhà cô lén lén bật lên nghe đi nghe lại nhiều lần.

Trong lớp Chu Kinh Trạch thi thoảng gọi cô "Này, vào học rồi", cho dù anh có không nhớ tên cô nhưng trái tim của cô vẫn đập nhanh loạn nhịp, trong cơn hoảng loạn cô đã nhét đề kiểm tra trong học bàn rồi chạy theo cậu ra khỏi phòng học.

Ánh mắt Chung Linh đuổi theo bóng dáng anh đang chạy trên sân với một nụ cười gượng gạo: "Nhưng anh ấy mãi mãi cũng không nhìn thấy tớ."

Hứa Tùy nắm chặt tay cô, cụp mắt xuống nói nhẹ nhàng: "Tớ hiểu mà."

Chung Linh nhìn cô với nét mặt đầy kì lạ.

Sau khi kỳ tuyển sinh đại học, Chung Linh cũng không tỏ tình với Chu Kinh Trạch, không lâu sau cô xóa hết những phương thức liên lạc với Hứa Tùy, Hứa Tùy đoán rằng Chung Linh không chỉ xóa mỗi mình cô mà còn muốn xóa đi quá khứ một cách sạch sẽ.

Quả nhiên, sau đó Chung Linh đã hủy tài khoản trường trên mạng xã hội, trang chủ trống rỗng. Chợt nhiên có một giọng nói kéo suy nghĩ Hứa Tùy lại, tay cô nắm một ly vang sủi bọt (Sparkling wine), khẽ mở mi nói: "Cái gì?"

Chung Linh hỏi cô: "Tôi hỏi cậu bây giờ đang làm việc ở đâu?"

"Phổ Nhân." Hứa Tùy uống một hớp một ngụm vang sủi bọt, cảm nhận rõ được mùi chua trong miệng: "Còn cậu thì sao?"

Chung Linh nở một nụ cười hiếm, cô nói: "Mình là một nghệ sĩ vĩ cầm trong dàn hợp xướng Cầu Vồng."

"Tốt rồi." Hứa Tùy đáp.

Trừ cái này ra, cô cũng không biết phải nói gì.

Mọi người lần lượt đến đông đủ, trong bữa ăn không thể tránh khỏi việc va chạm ồn ào, cụng ly đổi chén và tranh giành lẫn nhau. Khi vào chỗ ngồi, Hứa Tùy cố tình ngồi xa Chu Kinh Trạch, bên tay trái cô là Chung Linh, bên tay trái cô là ủy viên thể thao Vương Kiện.

Chu Kinh Trạch được xem như là người làm mưa làm gió trên giảng đường, ban đầu chủ đề của mọi người đều xoay quanh anh, có người còn hỏi: "Ông chủ Chu, nghe nói cậu tuổi trẻ nhưng đã trên vai bốn thanh rồi, làm cơ trưởng rồi à."

(Cơ trưởng vác bốn thanh, có nghĩa là thuyền trưởng phải có can đảm chịu trách nhiệm. Trên máy bay, cơ trưởng là người có quyền lực và trách nhiệm lớn nhất, bất kỳ tình huống nào xảy ra trên máy bay, cơ trưởng là người bắt buộc phải có.)

"Tuổi trẻ tài cao, bái phục, bái phục." Lớp trưởng ôm quyền nhìn lấy anh.

Chu Kinh Trạch cầm ly rượu miệng vuông, lắc rượu bên trong, vẫn nhếch mép lên:

"Bây giờ thất nghiệp rồi."

Tất cả mọi người trong sân, ngoại trừ Hứa Tùy đều cười ha ha một tiếng rồi cụng ly với anh với ánh mắt cực kỳ ghen tị: "Thì có sao chứ, về

thừa kế tài sản gia đình thôi."

"Đúng, Ông chủ Chu, tập đoàn gia đình cậu có thiếu vị trí an ninh thì gọi tôi nha."

Những lời tâng bốc này ít nhiều cũng xen lẫn sự đố kỵ, lúc đầu khi thông tin về đội trưởng họ Chu nổ ra trên mạng, cho dù họ có nghe thấy nhưng cũng chẳng ai hỏi, xác nhận hay quan tâm đến Chu Kinh Trạch.

Bởi vì họ cho rằng với gia cảnh thiên chi kiêu tử như anh sẽ sớm được giải quyết ổn thỏa mọi thứ. Ngọn gió vừa qua, chuyện được đè xuống, anh vẫn là một Chu Kinh Trạch có tiền đồ sáng lạn.

Hầu hết mọi người trên thế giới này không quan tâm đến người khác, họ không quan tâm quá trình mà chỉ quan tâm đến kết quả để thỏa mãn sự hiếu kỳ trong lòng.

Thần sắc của Chu Kinh Trạch vẫn lầm lì, buông tuồng, anh cũng không định giải thích, cũng chẳng cần thiết, anh bỏ qua đề tài bằng khóe môi chếch lên một vòng cung nhỏ đầy sắc sảo.

Ủy ban thể thao Vương Kiện ngồi bên trái Hứa Tùy rất nhiệt tình, anh hỏi cô có muốn uống nước không, sau đó chủ động gắp thức ăn vào bát cô.

Sự nhiệt tình khiến Hứa Tùy có chút không biết phải làm sao.

Cảnh tượng này được lớp trưởng tình cờ nhìn thấy, sau đó một nhóm người bắt đầu lớn tiếng la ồ lên: "Tiện Tiện, tớ khát quá, rót tớ ly nước đi."

"Tiện Tiện nha, cậu thiên vị quá, sao cậu chỉ chăm một mình Hứa Tùy vậy." Một bạn nam ôm cổ họng hét lên.

Vương Kiện đành chịu và dỗ đám người người này, cười mắng: "Cút cút, các người không có chân không có tay à?"

Bầu không khí náo loạn lên, đột nhiên có một giọng nói trầm lạnh lùng vang lên hét lớn: "Vương Kiện."

"Có!" Vương Kiện đang nói chuyện với những người bên cạnh, khi nghe thấy những lời đó thì đáp lại như một phản xạ có điệu kiện. Lúc này mọi người cười vang, thậm chí có người cười đến mức còn dùng đũa gõ vào bát, lớp trưởng mắng:

"Này, cậu ở trong đội bóng Châu Gia rồi quen với sự chỉ huy này rồi à."

"Không phải mà." Vương Kiện ngượng ngùng xoa xoa đầu. Lúc này Chu Kinh Trạch cầm chai bia đập vào góc bàn, nắp chai rơi xuống đất *teng teng*, đôi mắt anh đen sẫm, sắc bén nhìn cậu chằm chằm rồi đưa cho Vương Kiện chai bia, khóe miệng nhếch lên cười: "Nào, hãy trở về lại với những năm tháng ở sân bóng."

Vương Kiện tiếp lấy, uống cạn nửa chai bia trong sương mù, thời gian kế tiếp Chu Kinh Trạch dường như chỉ nhắm vào cậu ta, rót vào ly cậu theo nhiều cách khác nhau đến nỗi Vương Kiện phải đi nhà vệ sinh nhiều lần và liên tục nôn mửa. Hứa Tùy đang nói chuyện với Vương Kiện thì màn hình điện thoại di động bên cạnh sáng lên, cô cầm lên thì thấy đó là tin nhắn của Chu Kinh Trạch: "Em thử nói với cậu ta thêm một lần nữa thử xem?"

Hứa Tùy run lên, ngẩng đầu lên nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm cách đó không xa.

Ánh mắt Chu Kinh Trạch không chút kiêng kị, mang tính chiếm đoạt, hung hăng nhìn thẳng vào mắt cô.

Cho đến khi người bên cạnh hét lên gọi anh, Chu Kinh Trạch mới tạm thời bỏ qua cho cô.

Sau khi ăn đồngọt xong, quyền tự chủ đương nhiên nằm trong tay một cô gái. Đúng lúc Tòng Ngữ Nhung ngồi bên cạnh Chu Kinh Trạch, nhìn xuống thực đơn, cô tiện tay chải lại tóc tai, thấy sợi tóc sắp được lướt qua cánh tay của Chu Kinh Trạch, anh liền lặng lẽ quay sang một bên.

Tóc cô phất vào dựa vào chỗ trống.

Vẻ thất vọng thoáng qua đôi mắt xinh đẹp của Tòng Ngữ Nhung.

Lúc này Tòng Ngữ Nhung chuyển sự chú ý sang thực đơn, tay của cô chỉ vào đĩa trái cây lớn và nói: "Hay là gọi một dĩa xoài bự đi, tớ thích vị này nhất luôn."

Hoa khôi lớp lên tiếng, mọi người cũng không có ý kiến, ai mà không thích chiều người đẹp, khi Tòng Ngữ Nhung định kêu phục vụ gọi món này, Chu Kinh Trạch dựa lưng vào ghế, đột nhiên lên tiếng, thanh âm trầm trầm:

"Tôi dị ứng với xoài."

Mí mắt của Hứa Tùy run lên một cái. Tòng Ngữ Nhung thốt lên, đôi môi đỏ mọng nói: "À, cậu bị dị ứng vậy tớ sẽ gọi món khác nhé."

Một đoạn nhạc đệm nho nhỏ lúc này cũng đã qua, cả nhóm định chuyển đến hàng ghế cao nhất. Lớp trưởng đứng dậy, dùng đũa gõ vào cốc, nói: "Các đồng chí nam, đồng chí nữ bây giờ có thể thay đồng phục học sinh, nhớ gắn bảng tên vào, lát nữa sau khi mở cỗ máy hộp thư thời gian, chúng ta sẽ chụp một bức ảnh nhóm đấy."

"Haizz, đừng nói nữa, tớ cố ý lục lọi đồng phục được xếp dưới đáy hộp ra, các cậu đoán xem chuyện gì nữa sẽ xảy ra, khóa kéo không kéo lên được nữa rồi."

"Thời gian đúng là con dao hai lưỡi."

"Hôm nay chúng ta đang nhớ về tuổi thanh xuân, chủ đề tạm gọi là tuổi mười bảy đi."

Tuổi 17, một từ đẹp đẽ và thoáng qua, là tuổi mà trong bài hát của SHE đã cất lên "vừa mong đợi vừa sợ hãi".

"Hôm nay chúng ta đang nhớ tuổi trẻ, nên tạm gọi là mười bảy đi."

Tốc độ của Hứa Tùy và Chung Linh tương đối chậm, khi họ bước ra thì không có ai trong phòng thay đồ nữa, Chung Linh bật vòi nước lên, nước chảy róc rách đổ xuống.

Đồng phục học sinh của Thiên Trung là đồng phục kiểu điển hình Trung Quốc. Chúng không phải là màu xanh và trắng trong phim ngôn tình, cũng không phải váy đồng phục trong phim Nhật Bản, đồng phục trường rộng rãi và cổ điển, thậm chí chúng còn trông tầm thường.

Nhưng bây giờ tôi mặc nó lên lại cảm thấy rất đẹp mắt.

Hứa Tùy vừa nhìn gương vừa buộc tóc, đôi ngươi đen láy trong vắt, làn da trắng mịn, đôi môi hồng nhạt, vài sợi tóc con loã xoã trên trán, tóc đuôi gà buộc cao, đồng phục màu xanh than, giữa tay áo còn có một vòng màu cam, như điểm xuyến cho bộ áo.

Chung Linh nhìn Hứa Tùy trong gương, đột nhiên hỏi: "Có phải cậu và Chu Kinh Trạch đang quen nhau không?"

Cánh tay cầm đuôi tóc của Hứa Tùy buông xuống, nhẹ nhàng nói: "Cũng tính là thế, mà sao cậu lại biết?"

"Là do ánh mắt, ánh mắt cậu ấy nhìn cậu." Chung Linh cười cười rồi hỏi thẳng vào vấn đề: "À mà, theo tôi nhớ thì cậu bị dị ứng với xoài nhỉ."

Hứa Tùy gật nhẹ, tim Chung Linh như bị ai bóp lấy, nhìn thấy người con trai mình thầm yêu bao lâu nay nhớ rõ thứ mà cô gái khác bị dị ứng, khiến cho lòng cô có một loại cảm xúc khó nói thành lời.

"Cậu có thể giúp tôi giữ bí mật không? Trước mặt các bạn khác... Chủ yếu là do quan hệ hiện tại giữa tôi và anh ấy khá phức tạp." Hứa Tùy nói ra.

"Cậu may mắn thật đấy." Chung Linh gật đầu, cô tắt vòi nước rồi vừa cầm khăn giấy lau tay vừa đi ra ngoài, như nghĩ tới điều gì đó đột nhiên nói với Hứa Tùy:

"Đâu phải cứ yêu thầm là có kết quả đâu."

Nói rồi, Chung Linh xoay người rời đi.

Hứa Tuỳ không nói gì, thì ra cậu ấy vẫn luôn biết.

Hứa Tùy rửa tay xong cũng ra khỏi phòng thay đồ.

Không lâu sau đó, vách buồng nhà vệ sinh vang lên tiếng "bốp", cửa buồng bị đạp mở, Tòng Ngữ Nhung bước ra, trên tay cô còn cầm áo bra màu trắng, quần áo thì chưa mặc xong, trên gương phản chiếu lại biểu cảm ghen ghét tức giận của cô ta.

"Tư Tư, cậu đoán xem trong hộp thư thời gian "Gửi tôi của 10 năm sau" cô ta viết gì?"

"Viết gì vậy?"

"Một đứa ăn mặc quê mùa, tự ti, nghèo lại còn xấu như nó, tất nhiên sẽ mong bản thân thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại rồi", lại nói tiếp "Lát nữa mình đọc cái của nó lên đi."

Cô ta muốn khiến Hứa Tùy quê mặt.

Sau khi thay đồng phục, đẩy cánh cửa lớn ra, Hứa Tùy có hơi mông lung, dường như cô thật sự đã quay trở lại cái thời còn mặc đồng phục, liên tục làm các bài kiểm tra, sau khi tan học lại thỉnh thoảng mơ mộng.

Chu Kinh Trạch mặc đồng phục một rất cách tùy tiện, anh mở nút áo ngoài, trong tay là một chai bia, xương cổ tay hiện rõ, không biết người bên cạnh đang nói những lời bậy bạ gì mà anh lại cười rất phóng đãng.

Trên ngực trái của anh cài một tấm bảng tên, cái tên được khắc rõ từng nét:

Chu Kinh Trạch Lớp 10/3.

Vẫn là chàng trai tùy tiện lông bông của trước kia.

Cứ như cô đã quay trở về thời ấy.

Mãi đến khi lớp trưởng lên tiếng, cô mới lấy lại tinh thần, đi kiếm chỗ trống trên sô-pha để ngồi xuống, Hứa Tùy rướn người muốn lấy một chai nước, chỉ vừa vươn tay ra đã có một ngón tay lạnh băng đụng vào mu bàn tay cô.

Hứa Tùy nhìn sang anh.

Chu Kinh Trạch cũng đang nhìn cô.

"Luật cũ nhé, chơi trò chơi mà thua thì phải chọn sự thật hay thử thách, chọn nói thật là phải đọc những gì mình đã viết hồi 10 năm trước đó nha."

Chơi hết một vòng, mọi người ai cũng chọn đọc nguyện vọng thuở xưa của bản thân, khi chú tâm nhớ lại, mọi người đều cười to, vì nói ra những điều ngốc nghếch ấy rất thú vị.

"Sau khi lớn lên ông đây sẽ giải cứu thế giới."

"Muốn ngồi tàu Noah vòng quanh vũ trụ."

Nguyện vọng của các bạn nữ thì không được "lớn lao" như thế, đa phần đều là "Có được công việc tốt và một người yêu mình", hoặc là "Mong bản thân sẽ trở nên xinh đẹp khoẻ mạnh".

Theo Hứa Tùy nhớ, hoạt động hộp thư thời gian này là do lớp trưởng đề xuất hồi năm lớp 12, lúc ấy cô bị bệnh xin nghỉ nên không gửi, sau khi thi đại học cô cũng không liên lạc với ai thành ra cũng quên mất vụ này.

Mãi đến cuối kì một năm nhất, mọi người tổ chức một buổi họp lớp, lớp trưởng mới giục Hứa Tùy nộp thư. Thời điểm ấy Hứa Tùy rất bận, vội vàng viết xong một bức thư rồi gửi đi.

Chơi đến vòng thứ hai, mới ván đầu Hứa Tùy đã thua, cô cũng chọn sự an toàn: "Đọc thư đi."

Chắc là cô đã viết mấy câu kiểu như là mong thế giới hoà bình, cuộc sống bình yên.

Uỷ viên văn học và nghệ thuật của lớp rút thư của Hứa Tùy từ đống thư, nhìn thấy một ông mặt trời được vẽ trên thư cô lập tức đơ ra, ngay sau đó kế bên lại xuất hiện thêm một mặt trời với gương mặt thắc mắc.

Cô mở thư ra, đọc không được lưu loát lắm:" ZJZ, xin chào, tớ là Hứa Tùy, là bạn cùng lớp với cậu. Cách tỏ tình bằng thư tay quê mùa như này, chắc là cậu thấy tớ mắc cười lắm nhỉ..."

Hứa Tùy giật thót người, cô gửi nhầm thư rồi, bức thư đã sửa đi sửa lại nhiều lần vẫn chưa dám gửi đi vậy mà lại xuất hiện ở đây.

Lý trí bảo cô hãy lấy lại bức thư thế nhưng không kịp nữa rồi, tiếng các bạn xung quanh bàn tán nói chuyện càng lúc càng lớn, nhóm của Tòng Ngữ Nhung cũng lại gần rồi.

Mọi người cười lớn, có bạn nói: "Có ai gửi nhầm rồi ha, gửi hẳn thư tình qua rồi kìa."

"ZJZ là ai nhỉ? Triệu Kiện Chính, có người thầm mến ông kìa!"

Có người cười nhạo:" Ôi trời, tui có gì nói đó, viết thư tỏ tình như này đúng thật là quê mùa á."

Xung quanh ồn ào lên, chẳng ai để ý nội dung bức thư là gì, tiếng hát hò, tiếng huýt sáo, tiếng cụng ly chồng lên nhau, lấn át nội dung bức thư.

Bỗng nhiên, một tiếng "choang", Chu Kinh Trạch cầm ly rượu trên bàn quăng mạnh xuống sàn, mảnh vỡ văng tung toé, anh ngồi ngay đó hai tay chống lên đùi, liếc mắt nhìn từng người trong phòng, đôi mắt tràn đầy sự tức giận, chậm rãi hỏi:

"Cười đủ chưa?"

Căn phòng lập tức yên tĩnh, bọn họ không biết tại sao Chu Kinh Trạch lại tức giận nhưng cũng không dám nói gì.

Uỷ viên văn học và nghệ thuật đọc lại nội dung của bức thư, xung quanh vẫn còn vài tiếng r ầm rì, họ không thấy mình sai, thế nhưng nghe đến cuối thư cả phòng lại im lặng đến nỗi có thể nghe tiếng kim rơi, không một ai nói chuyện, nhất trí giữ im lặng.

Giọng của ủy viên văn học và nghệ thuật vốn đã rất hay, không hiểu cô đ ồng cảm với bức thư hay sao mà đọc nghe rất xúc động, giọng cũng trở nên ấm áp, rõ ràng từng câu từng chữ.

ZJZ, xin chào, mình là Hứa Tùy, là bạn cùng lớp với cậu. Cách tỏ tình bằng thư tay quê mùa như này, chắc là cậu thấy tớ mắc cười lắm nhỉ.

Tớ thích hình ảnh cậu trong bộ đ ồng phục chơi bóng màu đỏ, đeo băng bảo vệ cổ tay màu đen, chạy như bay đưa bóng vào rổ trong tiếng reo hò của mọi người. Tớ thích dáng vẻ tùy tiện, vô tư đứng trên bục giảng nói v ề lý tưởng của cậu. Tớ thích cậu lúc tức giận sẽ im lặng hút hết điếu thuốc, lại cố kìm nén làm cho xong chuyện.

Thậm chí thích cả khi cậu nhíu mày, thích nụ cười cà lơ phất phơ khi chọc ghẹo người khác của cậu.

Hôm trời đẹp tớ nhớ đến cậu, thấy hoàng hôn cũng nhớ v ề cậu, cậu là trang giấy trắng cũng là vết mực xanh.

Người mỗi sáng thứ hai lén quay đ ầu nhìn cậu đến mỏi cổ là tớ. Người mà trời đổ mưa to vẫn đứng trên sân thượng lén nghe cậu chơi đàn cello cũng là tớ.

Không một ai hay, cả tuổi thanh xuân của tớ chính là cậu.

Tớ phải dùng gì để níu cậu ở lại.

Trước đây khi cậu chơi đàn cello, chỉ mong được thành cái bóng để mỗi khi cậu cúi đ ầu là có thể dễ dàng nhìn thấy.

Muốn trở thành rượu vang sủi bọt của thức uống mát lạnh cậu thích uống sau mỗi trận bóng, tan biến rất nhanh nhưng lại in hằn trong trí nhớ của cậu.

Sau này khi cậu trở thành phi công, bay lên độ cao cả ngàn thước, vượt qua sa mạc, bay qua đại dương, ngắm nhìn thế giới rộng lớn. Tớ mong mình sẽ là một ngôi sao, một ngôi sao mà khi cậu lơ đãng chút thôi là có thể nhìn thấy.

Dù cho không sáng rực thu hút mọi ánh nhìn.

Người ta thường nói tình yêu thầm tuổi thanh xuân không có tên gọi, nên đến cả tên của cậu tớ cũng chỉ dám viết tắt.

Không phải Z, J, Z mà là Chu, Kinh, Trạch (Zhōu Jīng Zé)

Chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu tớ luyện tập cách kêu tên cậu. Lần này là tớ dùng hết lòng can đảm của tớ để gọi đấy.

Chu Kinh Trạch, tớ thích cậu.

Cậu có nghe thấy không?

Chương 81: Chỉ có thể là em

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Những dòng cuối cùng của bức thư đầy kỷ niệm đã kết thúc, sự im lặng bao trùm lấy căn phòng.

Không một ai lên tiếng, bọn họ đều đang rơi vào theo tâm trạng của bức thư này mà hồi tưởng lại quá khứ của mình, ít nhiều người đã nghĩ đến người mà họ từng thích hồi cấp ba rồi lại thoáng qua như cơn gió mùa hạ, hay là đống giấy kiểm tra trên bàn và bóng người đuổi theo phía sau khi chạy.

Đột nhiên, điện thoại đang nắm chặt trong tay của Hứa Tuỳ vang lên, âm thanh dữ dội phá vỡ bầu không khí im lặng xung quanh. Toàn thân Hứa Tùy như được trút gánh nặng, đứng lên muốn đi.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói:

"Mình vẫn còn việc phải làm, mình đi trước."

Hứa Tuỳ chính là như vậy, trong tiềm thức của cô luôn luôn sẽ tránh né những thứ mà bản thân không muốn hoặc là không dám đối mặt.

Hồ Thiến Tây trước đây cũng từng đưa ra lời khuyên cho cô: "Trên đời không có gì khó, chỉ cần cậu cố gắng thoát khỏi nó là được".

Hứa Tuỳ cầm túi xách vội vàng mở khóa kéo cất đồ đạc vào trong rồi lấy điện thoại ra, trong không gian tĩnh mịch, âm thanh tiếng điện thoại phát ra như muốn xé vỡ sự im ắng này.

Cô nghiêng người bước ra khỏi ghế sô pha, Tòng Ngữ Nhung bỗng nhiên cất giọng chói tai, chất vấn ngay trước mặt mọi người: "Vậy là cậu đã một mực theo đuổi Chu Kinh Trạch?"

Thân thể Hứa Tuỳ cứng đờ, sau đó nhấc chân đi về phía trước, đi ngang qua bên trái chiếc ghế sô pha lớn hình bán cung.

Người đàn ông đang nằm trên ghế sô pha, áo khoác của anh mở ra, trên tay anh còn đang cầm một lon bia, ngón tay giữa móc vào chỗ bật lon, biểu cảm trên mặt ảm đạm không rõ, trên mặt anh có hơi chút ửng hồng.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Trầm mặc, tối tăm, dưới mí mắt còn có bóng mi rũ xuống, dường như là đang kìm hãm điều gì đó, giống như dã thú đã ẩn nấp từ lâu.

Đôi chân dài của anh vắt chéo lên nhau, vừa vặn chắn ngang lối đi. Lòng bàn tay Hứa Tuỳ hơi đổ mồ hôi, không dám nhìn vào anh, tầm mắt rơi vào chiếc quần tây, xương bánh chè nhô ra.

"Nhường chỗ một chút." Cô nói.

Đôi chân ở trước mặt vậy mà thực sự tránh sang một bên. Hứa Tuỳ đi qua, bắp chân lướt qua đầu gối, tạo ra tiếng cọ xát rất nhẹ.

Sau khi đi qua, Hứa Tuỳ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô đang định bước đi tiếp, nhưng giây tiếp theo, người đàn ông đã giơ tay nắm lấy cánh tay cô kéo lại, Hứa Tuỳ dù cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra.

Bàn tay Chu Kinh Trạch trực tiếp bám lấy cổ cô, mạnh mẽ mà kéo xuống.

Hứa Tuỳ buộc phải nghiêng người lảo đảo, Chu Kinh Trạch hôn xuống.

Ngay trước mặt mọi người.

Đôi môi ẩm ướt áp vào môi cô, hơi thở bạc hà theo đó trà trộn vào.

Nhiệt độ trên mặt Hứa Tuỳ bắt đầu tăng lên vùn vụt, cảm nhận giữa môi và răng đều là hơi thở của anh, còn xen lẫn với mùi bia.

Cũng may Chu Kinh Trạch chỉ hôn một cái rồi dừng, buông cô ra, ngón tay cái của anh chạm lên tóc ở bên trên má cô rồi vuốt ra sau tai cô.

“Là tôi đang đuổi theo cô ấy.” Chu Kinh Trạch tuyên bố trước mặt mọi người.

Tình hình chuyển biến mạnh mẽ theo chiều hướng khác.

Các bạn học cũ đều tỏ vẻ ngạc nhiên, miệng lớp trưởng đã trở thành hình chữ O. Biểu cảm trên khuôn mặt Tòng Ngữ Nhung là tệ nhất, đặc sắc y như làm đổ khay thuốc màu vậy.

“Đi trước đây, cô ấy tương đối dễ ngại ngùng.” Chu Kinh Trạch đứng dậy, nắm tay Hứa Tuỳ rời đi trước mặt mọi người.

Sau khi đi ra ngoài, Chu Kinh Trạch đóng cửa phòng lại, ngăn chặn sự tò mò, các loại tiếng thảo luận và sự kinh ngạc.

Chu Kinh Trạch nắm chặt lấy tay cô, Hứa Tuỳ theo quán tính giãy dụa muốn thoát ra, nhưng không ngờ một luồng lực bất ngờ ập đến, một cú vấp ngã khiến cô đập vào lồng ngực rắn chắc của người đàn ông đứng trước mặt, cảm thấy cằm hơi đau một chút, hô hấp giữa họ tương đối gần, còn có thể nhìn thấy rõ ràng lông mi của nhau.

“Muốn trốn đi đâu?” Chu Kinh Trạch sắc mặt nặng nề.

Hứa Tuỳ co người lại thở dài, cô nói với giọng điệu thoả hiệp: "Không, anh thả em ra trước.”

Chu Kinh Trạch dẫn cô đến cửa thang máy, chậm rãi ấn nút, giọng điệu kiên quyết:

"Không thả."

"Theo kinh nghiệm của anh, bây giờ em đang muốn chạy trốn." Chu Kinh Trạch liếc mắt nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một chút: "Nếu em không ngại anh sẽ làm loạn ở trước mặt mọi người."

Anh nói một là một sẽ không có hai.

Hứa Tuỳ lập tức không giãy dụa nữa, để anh tuỳ tiện nắm rồi lên xe.

Chu Kinh Trạch gương mặt lạnh lùng ngồi ở ghế lái, một tay điều khiển xe, tay còn lại vẫn còn đang nắm lấy tay cô.

Trên đường đi, anh không hút thuốc, điện thoại kêu cũng không nghe.

Sau khi xuống xe, người đàn ông trực tiếp cõng Hứa Tuỳ lên vai, ôm cố định hai tay lên hông cô, sải bước đi về phía nhà.

Chìa khóa đã được tra vào lỗ nhiều lần nhưng không vào được. Cuối cùng, với đôi tay run rẩy cánh cửa mở ra.

"Rầm" một tiếng, Hứa Tuỳ bị đẩy vào cửa.

Ngực anh phập phồng dữ dội, không biết là tiếng thở dốc của ai.

Đôi mắt đen kịt của Chu Kinh Trạch nhìn cô chằm chằm, ánh mắt quét qua xem xét từng tấc da trên cơ thể cô.

Hứa Tuỳ bị kích động một hồi.

Chu Kinh Trạch dùng ngón tay cái ấn lên trán cô, nghiêng đầu xuống hôn cô.

Nói chính xác thì chính là cắn.

Hứa Tuỳ ngẩng đầu "hừ" một tiếng, anh bắt đầu vùi vào hõm vai cô, mút lấy da thịt trắng nõn mềm mại quanh cổ cô.

Chỗ cổ truyền đến một cơn đau ngứa, cũng không mất nhiều thời gian để nhìn thấy màu đỏ trên đó.

Bên trong không bật đèn, rất tối, ánh đèn từ phía đối diện chiếu tới, Hứa Tuỳ thấy hai mắt anh rất sáng, bên trong có một đám lửa yếu ớt nhảy lên.

Rèm cửa đung đưa, anh vòng tay qua người cô và tiếp tục hôn cô, nụ hôn ngày càng trở nên mãnh liệt hơn.

Thắt lưng của Hứa Tuỳ bị đập mạnh vào góc bàn, sự đau đớn do vết thương cũ làm ảnh hưởng đến thần kinh, cô cau mày, nước mắt lưng tròng, đưa tay ôm đầu anh, nhẫn nhịn nói: "Đau quá. "

Chu Kinh Trạch dừng động tác lại.

Với một tiếng "bốp", công tắc trên tường được bật, một màu vàng ấm áp tràn ra khắp căn phòng.

Chu Kinh Trạch cầm hộp thuốc ngồi chồm hổm trước mặt Hứa Tuỳ.

Anh cúi đầu, ngậm tăm bông trong miệng, mở nắp lọ muối, dùng tay kia cuộn lại chiếc áo len xanh cô đang mặc.

Chu Kinh Trạch cúi đầu, trên mặt có hàng mi dài đen nhánh, đường nét sắc sảo, anh nhúng tăm bông vào lọ muối rồi nhẹ nhàng bôi lên vết thương.

“Tại sao khi còn học đại học, em không nói với anh rằng ngay từ đầu em đã thích anh?” Chu Kinh Trạch đột nhiên hỏi.

Hứa Tuỳ rũ mắt xuống, nói: "Bởi vì em cảm thấy đó là việc của một mình em."

Yêu thầm luôn là chuyện của riêng cô, vui buồn, mưa gió đều thầm giấu kín trong lòng.

“Vậy sau này gặp lại, tại sao em lại… Do dự nhiều lần như thế?” Chu Kinh Trạch nhìn cô.

Mỗi khi anh tiến một bước, cô lại lùi một bước.

Giọng điệu của Chu Kinh Trạch rõ ràng là đang hỏi han, nhưng ngay khi anh nói ra, dường như đó luôn là câu hỏi mà anh luôn muốn hỏi Hứa Tuỳ.

Chính anh là người đang lên án.

Hứa Tuỳ hai mắt lập tức đỏ lên.

"Em sợ, em thực sự rất sợ." Hứa Tuỳ bật ra một tiếng nức nở nhẹ, sau đó, như không thể nhịn được nữa, nước mắt lớn rơi xuống, nghẹn đến đỏ bừng mặt: "Nếu có một Diệp Tái Ninh khác thì làm thế nào?"

Từ năm mười sáu tuổi Hứa Tuỳ đã yêu anh, mất ba năm đại học, Hứa Tuỳ mới được sự chú ý của anh, khi hai người ở bên nhau rồi chia tay, rồi vướng bận.

Cô dường như không thể thoát khỏi ba chữ Chu Kinh Trạch.

"Sau khi chia tay, em đã rất cố gắng để tiến về phía trước." Hứa Tuỳ vươn tay lau nước mắt, nhẹ giọng nói: "Nhưng hai đoạn tình sau đó cũng không thành."

Chu Kinh Trạch ngồi xổm nửa người, nghe cô nói, tim co quắp.

Đoạn đầu mới quen nhau được một tuần, đối phương cảm thấy Hứa Tuỳ không năng động, nhiệt tình, hai người giống như đồng nghiệp nên cô ấy đã bị đá.

Mối tình thứ hai kéo dài được hai tháng, Hứa Tuỳ cố gắng thay đổi bản thân, chủ động tiếp xúc, quan tâm nhau nên mọi chuyện suôn sẻ cho đến mùa đông năm ấy, đối phương cởi khăn quàng cổ vào người, cuối cùng ôm cô vào lòng.

Lâm Gia Phong nói rằng toàn thân cô rất cứng, cô luôn cố chống lại sự đụng chạm thân mật mà giữa những người yêu nhau nên có.

Và đây không phải là lần đầu tiên.

"Trong lòng em có một người không thể quên, anh ghen tị với anh ta." Lâm Gia Phong cười nhạt nói: "Nhưng anh cũng không thể làm cho em quên đi anh ta, xin lỗi."

"Em cũng không... Không phải nhất định phải ở cùng với anh." Hứa Tuỳ hai mắt đỏ lên, "Vì vậy, em mới thử nói chuyện yêu đương."

Nhưng từng giây từng phút cũng không thể quên đi anh.

Ba chữ Chu Kinh Trạch giống như khảm vào trong tim, từ năm mười sáu tuổi đã trở thành tâm tư của một cô gái, không thể nói cho người khác biết.

Khi hai người lại vướng vào nhau, Hứa Tuỳ cố ý tỏ ra mình không quan tâm, không ghen tuông, không quá thích anh, tự do và dễ dàng hơn trước, chỉ có điều cô biết rằng mình đã yêu một người nhiều lần, lại lặp đi lặp lại hèn nhát như vậy. Cô đã làm điều đó bởi vì cô rất thích anh.

Vì rất thích nên sợ mất.

Cho dù đã hứa với anh đến cuối cùng sẽ ở bên nhau, Hứa Tuỳ vẫn hi vọng trong lòng rằng anh sẽ thích mình hơn.

Những người như Chu Kinh Trạch có lúc giống như ánh mặt trời ấm áp, cũng có lúc giống như cơn gió khó lường.

Khả năng lo sợ mất người yêu của mình càng ngày càng cao, Hứa Tuỳ vẫn luôn sợ hãi, sợ rằng tình yêu của mình sẽ biến mất.

Một giây tiếp theo nói không thích là không thích.

Chu Kinh Trạch ngồi xổm trước mặt cô, sau khi biết suy nghĩ của cô, chỉ cảm thấy càng đau lòng.

Anh đã quen sống lang thang, từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của gia đình, đã chứng kiến quá nhiều niềm vui nỗi buồn.

Chu Kinh Trạch trong tiềm thức tin rằng tình yêu sẽ không tồn tại lâu dài, đó là ham muốn, cảm giác đói khát, sự chiếm hữu tình cảm và ổ bánh mì mới nướng, nhưng nó sẽ không kéo dài vĩnh cửu.

Mãi cho đến khi gặp Hứa Tuỳ, anh mới dần thay đổi suy nghĩ lệch lạc này.

Hóa ra anh đã được yêu từ lâu trong nhiều khoảnh khắc mà anh không hề hay biết.

Chu Kinh Trạch đưa tay lên lau nước mắt cho cô, anh nhẹ nhàng di chuyển, nhìn cô nhếch khóe môi:

"Anh sợ nhất là khi em khóc."

"Anh rất miễn cưỡng khi nhắc đến chuyện đó đấy." Chu Kinh Trạch tiếp tục dùng tăm bông lau vết thương cho cô rồi dừng lại: "Nhưng anh phải giải thích với em ngay bây giờ."

Khi anh gặp Diệp Tái Ninh, mẹ của Chu Kinh Trạch vừa tự tử bằng cách đốt than tại nhà, sau khi ngày đầu tiên của bà ấy mất, Chu Chính Nham liền dẫn mẹ con Chúc Linh vào nhà.

Thời điểm đó là giai đoạn Chu Kinh Trạch nổi loạn nhất, đồng thời cũng là giai đoạn hoang mang, tuyệt vọng trong cuộc đời anh.

Trong thời gian đó, Chu Kinh Trạch hầu như không đi học, anh thường xuyên trốn học và đánh nhau cả ngày, đến quán net hoặc hút thuốc trong phòng chơi bi-a với những người khác.

Anh cũng xỏ môi và xăm hình khắp cơ thể.

Từ một học sinh ngoan trở thành một học sinh rác rưởi biến chất.

Như thể đang chống lại điều gì đó.

Chu Kinh Trạch gặp Bành Tử trong một trận đánh nhóm vào thời điểm đó.

Anh ta là một tay xã hội đen đường phố thực sự, kiếm sống bằng cách thu tiền thuê nhà cho ông chủ và đấm bốc từ khi còn là một đứa trẻ.

Khi đó, Bành Tử rất tốt với Chu Kinh Trạch, luôn đứng về phía anh đứng ra bênh vực cho anh, có chuyện vui gì thì anh ta là người đầu tiên mang đến cho anh, còn từng bị thương vì anh.

Mười lăm, mười sáu là giai đoạn đầu đầy nhiệt huyết và đầy sự mù quáng.

Chu Kinh Trạch chính là giao sinh mệnh của mình cho một người anh em đã chết.

Cũng vì Bành Tử mà suốt ngày ở trong quán bar, thối nát đến chết ở những nơi bụi bặm, bởi ánh đèn mờ ảo có thể khiến người ta quên hết đau đớn trong một thời gian ngắn.

Chu Kinh Trạch đã bỏ qua một kỳ thi vì Bành Tử nói rằng anh có một cái gì đó tốt để cho anh xem vào buổi tối.

Hôm thứ tư, tại quán bar Zero, Chu Kinh Trạch nhét áo khoác đồng phục học sinh vào cặp và trực tiếp đến gặp Bành Tử.

Khi anh vừa đẩy cửa bước vào, Bành Tử đã ném một điếu thuốc và đưa cho anh.

Chu Kinh Trạch cầm lấy, nhìn lên thì phát hiện có một đám người mà anh không biết, tất cả đều là người lớn khoảng 34 tuổi.

Bành Tử nhìn trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc của anh liền giải thích nói: "Bạn bè chơi chung."

Không mất nhiều thời gian, Chu Kinh Trạch đã phát hiện ra mục đích thành lập của Bành Tử.

Nhóm người trong hộp đang giao dịch, hút thuốc thần và trường sinh bất tử. Đèn đỏ tím loạng choạng chiếu xuống, bọn họ lần lượt ngửa đầu lên ghế sô pha, mắt trợn trắng, môi hơi hé mở, tất cả đều mang vẻ mặt bất tử muốn chết.

Nó dường như hoàn toàn được giải phóng.

Bành Tử đi tới, ném cho anh một gói r`ồi hỏi: "Cậu có muốn ăn thử không, đó là bột th`ần tiên chết tiệt, tôi quên mất mình đã ăn gì r`ồi."

Khi ở nhà vào ban ngày, Chúc Linh thu dọn đ`ồđạc và ném cây đàn Cello của mẹ anh vào phòng kho.

Chu Kinh Trạch đã có một cuộc tranh cãi với Chúc Linh, Chu Chính Nham bước ra khỏi phòng làm việc và tát anh, nói:

"Tại sao lại giữ đ`ồcủa người chết!"

Sau đó Chu Kinh Trạch đã trốn học đi cùng Bành Tử.

Thực lòng mà nói, Chu Kinh Trạch trái tim của mình rất đau, lúc đó lòng anh thối nát và tuyệt vọng, đó cũng là lúc anh rất muốn gặp mẹ của mình.

Xong hết mọi chuyện.

Khi Bành Tử đưa cho anh thứ gì đó, Chu Kinh Trạch không từ chối mà nhận lấy, anh c`ầm trên tay thì cảm thấy nó rất nóng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, anh ng`ồi ở phía trong góc sô pha, trên trán đã lấm tấm m`ồhôi.

Xung quanh là những tiếng kêu dâm đãng và không ki`ềm chế được được phát ra, Chu Kinh Trạch nhìn vẻ mặt của bọn họ, xem ra bọn họ đã thực sự tới cực lạc thế giới.

Chu Kinh Trạch đặt đ`ồở trên bàn, dùng đ`ầu ngón tay rút ra một chút, lúc đang định dùng thử.

Người phục vụ trong qu`ầy bar đẩy cửa bước vào để giao rượu. Người phục vụ đó chính là Diệp Tái Ninh.

Lúc cô đưa tới cho Chu Kinh Trạch, không biết là cố ý hay vô tình, nhưng khi cô ấy trở tay thì rượu đã đổ vào túi bột, bột tan trong rượu, nó trở nên vô dụng.

Ly rượu đập mạnh trên mặt đất, vỡ tan thành từng mảnh, Chu Kinh Trạch đột nhiên tỉnh lại.

Chu Kinh Trạch tỉnh lại như một giấc mộng, đồng thời cả người toát mồhôi lạnh.

Diệp Tái Ninh cũng lấy khăn ăn ra, vươn tay lau rượu trên bàn thì liền bị Bành Tử đá thẳng vào tường.

Bành Tử bước tới, định tát cô ấy hai cái thì Chu Kinh Trạch đứng lên ngăn lại, ném ra một xấp hóa đơn đỏ từ trong ví: "Em trả tiền cho anh, quên chuyện này đi."

“Fuck! Mày, đồkhốn nạn.” Bành Tử hung hăng trừng mắt nhìn cô trước khi buông cô ra.

Sau khi bước ra khỏi quán bar, một luồng gió lạnh thổi qua, Chu Kinh Trạch còn đang tự hỏi mình đang làm cái quái gì vậy?

Chẳng biết bao lâu, anh không thể nhìn lại.

Sống sót sau tai nạn.

Lúc này Chu Kinh Trạch mới thật sự hiểu được, Bành Tử căn bản ngay từ đầu đã không coi anh là bạn, mà chỉ quen biết anh như một vị nhị gia giàu có, tạo cơ hội khống chế anh để kiếm tiền, coi anh như một cây ATM rút tiền.

Đêm hôm đó, khi Chu Kinh Trạch đợi Diệp Tái Ninh tan sở, anh bước tới xin lỗi: "Tôi xin lỗi."

“Và cảm ơn cô vì chuyện vừa rồi.” Chu Kinh Trạch nói.

Diệp Tái Ninh lấy điếu thuốc bạc hà ra khỏi hộp thuốc lá thở dài, cau mày nói:

"Nếu tôi biết mình sẽ bị đá vào tường, tôi sẽ không lo chuyện bao đồng như vậy đâu."

“Chi phí y tế.” Diệp Tái Ninh đưa tay về phía anh.

Chu Kinh Trạch sửng sốt một giây, phản ứng lại thì đưa cho cô một xấp tiền.

Trước khi rời đi, Diệp Tái Ninh đã nói điều gì đó với anh ta:

"Tôi nghĩ cậu chỉ trẻ hơn tôi một hoặc hai tuổi. Trên thế giới này còn rất nhiều người đau khổ hơn cậu. Cậu thể hiện bản thân với ai?"

"Thể hiện điều đó với những người không quan tâm đến cậu? Thật lãng phí tình cảm và thật không đáng".

Hai người nói lời từ biệt, Chu Kinh Trạch tỉnh táo lại, sau chuyện xảy ra đêm đó, anh chủ động đi tìm ông ngoại nhận lỗi.

Ông ngoại giận tím mặt, dùng gậy đánh anh gần chết, nhốt anh thêm nửa tháng nữa.

Ông ngoại thở dài nói: "Cuộc sống là của cháu.”

Đã lâu rồi, Chu Kinh Trạch không tới quán bar.

Anh đang bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Không có gì khác hơn là đập tan mọi thứ và bắt đầu lại từ đầu, cho dù bạn có khó khăn hay mệt mỏi, bạn phải đi trên con đường đúng đắn.

Một tháng sau, Chu Kinh Trạch đến quán bar để tìm Diệp Tái Ninh, nhưng biết được rằng sau đêm đó, cô ấy đã bị đuổi việc vì một lời phàn nàn và thậm chí còn không trả tiền lương tháng trước cho cô ấy.

Các đồng nghiệp trong quán bar cũng nói riêng với anh rằng Diệp Tái Ninh đã bị người của Bành Tử đánh.

Chu Kinh Trạch tốn rất nhiều sức lực mới tìm được Diệp Tái Ninh, lúc đó cô đang phục vụ đĩa ở quầy thịt nướng, vết thương trên mặt vẫn chưa lành.

"Tôi xin lỗi, bởi vì tôi..." Chu Kinh Trạch cảm thấy điều này có chút đạo đức giả, liền đổi chủ đềhỏi: "Cô có nguyện vọng nào muốn thực hiện không, chỉ cần là điều tôi có thể làm được."

Diệp Tái Ninh rất bận, cô ấy thản nhiên nói: "Nếu cậu muốn bù đắp cho tôi thì hãy gửi tôi đi du học. Dù sao thì tôi ở lại cái nơi chết tiệt này là quá đủ rồi."

Bất ngờ, một giọng nói nam tính từ phía sau vang lên, anh thực sự đồng ý: "Chắc chắn rồi, Vương quốc Anh thì thế nào?"

...

"Anh từng có ấn tượng tốt vềcô ấy... Là kiểu phụ thuộc và cảm kích khi anh mê man, cô ấy hơn anh một tuổi." Chu Kinh Trạch chậm rãi nói: "Sau khi tiếp xúc, anh nhận thấy rằng bọn anh có tính cách rất giống nhau. "

Vì biết ơn Diệp Tái Ninh và biết mình nợ cô ấy một ân tình, anh đã đáp ứng mọi yêu cầu của cô ấy.

"Đến bây giờ anh vẫn cảm ơn cô ấy. Sau khi bắt đầu làm việc, anh đã nhìn thấy những loại người như vậy vì công việc của mình. Anh nhìn họ từ xa. Anh nên nói thế nào đây?"

"Không có cái gì gọi là lần cuối. Kể từ khi lần đầu tiên hút thuốc là đời này đã xong rồi." Chu Kinh Trạch nói.

Chu Kinh Trạch cởi áo sơ mi của Hứa Tuỳ, mí mắt vừa động, nhếch khóe môi giễu cợt chính mình:

"Anh thực sự... đã rất lo lắng sau khi em biết về điều này và thấy rằng anh không tốt như vậy."

"Sẽ không thích anh nữa."

Anh cũng không có mặt ngoài tốt như thế, anh cũng đen tối, hư hỏng và mục nát. Anh sợ Hứa Tuỳ biết được sự thật sẽ thất vọng và ghét bỏ anh.

Hứa Tuỳ càng khóc nhiều hơn, so với sự hiểu lầm do sự việc này gây ra, cô hy vọng lúc đó Chu Kinh Trạch sẽ không trải qua quá nhiều đau thương từ gia đình, lạc lối và tự làm tổn thương chính mình.

Cũng tiếc nuối vì người lúc đó bên cạnh anh không phải là cô.

“Vậy thì… Sau khi chia tay anh có thích ai không?” Nước mắt Hứa Tùy vẫn còn đọng trên mi mắt, cô nức nở hỏi, còn nấc cụt một tiếng.

Chu Kinh Trạch sững sờ một lúc, sau đó mỉm cười, ngẩng đầu nhìn cô, gật gật đầu, nghiêm túc nói:

"Em không hiểu sao? Anh đã nhiều năm như vậy không có nói chuyện yêu đương."

"Chính là vì em."

Chương 82: Em có nhớ anh hay không

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Trước đây bỏ em lại là do anh không phân biệt được đâu là ưu tiên hơn, anh xin lỗi." Chu Kinh Trạch ngẩng đầu nhìn cô, giọng điệu chậm rãi: "Để Nhất Nhất của chúng ta đau lòng rồi."

"Từ nay về sau em luôn là vị trí đầu tiên trong lòng anh."

Hứa Tùy cúi đầu, cô không biết vì sao mình lại rất dễ khóc trước mặt Chu Kinh Trạch, cô vươn tay lau nước mắt một cách lung tung, không nói lời nào.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Chu Kinh Trạch bó tay trước việc người con gái của mình khóc, đành rút khăn giấy nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, vén những sợi tóc lộn xộn trên trán cô ra sau tai.

Dường như anh nhớ ra điều gì đó, nhìn chằm chằm vào eo cô rồi hỏi, giọng nói hơi khàn:

"Đau không?"

Hứa Tùy sững sờ một giây, phát giác được ánh mắt của anh không ổn, mới phản ứng lại.

Anh hỏi không phải là vết thương trên eo đau không, mà là khi xăm mình đau không.

"Đau." Hứa Tùy gật đầu, lẩm bẩm nói khẽ: "Sau này em thông suốt rồi, nếu em kết hôn với người khác thì sẽ xóa hình xăm.."

Tay Chu Kinh Trạch đang lau nước mắt cho cô dừng lại, ngón tay nâng cằm cô lên, híp mắt:

“Em còn muốn kết hôn với ai?”

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Em…” Hứa Tùy muốn giải thích, tất nhiên là cô nghĩ đến, chia tay vào thời điểm đó đã bị ảnh hưởng quá lớn, ai mà không muốn nhìn về phía trước.

Chu Kinh Trạch đột nhiên ngắt lời cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Anh chỉ muốn kết hôn với em.”

Khi còn trẻ không biết yêu một người, cũng không yêu ai cả, cho đến khi gặp Hứa Tùy, lần đầu tiên anh có ý nghĩ dành phần đời còn lại với người khác.

Sau khi kết thúc câu này, xung quanh yên lặng.

Chu Kinh Trạch nói xong câu này thì có lẽ cho rằng hơi bánh bèo nên chuyển hướng sang chủ đề khác, Hứa Tùy phát hiện vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh như thường, nhưng bên tai lại khẽ đỏ lên.

Gió lạnh tràn vào từ khe cửa sổ, ngón chân của Hứa Tùy hơi co rút lại, trắng bệch vì lạnh.

Vừa bước vào cửa, Chu Kinh Trạch đã ôm cô xuống hôn, rồi đẩy cả người vào bàn, giày bị ném ở sảnh trong lúc ôm.

Chu Kinh Trạch cũng nhận thấy điều này, tay nắm lấy đôi chân trắng nõn, ủ ấm rồi lên tiếng:

“Anh đi lấy giày cho em.”

Hứa Tùy ngăn anh lại, nhìn vành tai đỏ bừng của anh rồi cười thoải mái, mở hai tay ra, hai má hơi đỏ:

“Muốn ôm.”

Chu Kinh Trạch ngơ ngác một giây, nụ cười trên môi từ từ giương lên và đáp lại:

"Được."

Người đàn ông cúi người xuống, cánh tay cường tráng vắt ngang khuỷu tay cô, một tay ôm lấy eo thon, bế thẳng người lên.

Cánh tay trắng như hoa sen đặt lên cổ anh, bàn tay to rộng của người đàn ông kéo hông cô lên, ôm cô đi tới đi lui trong phòng khách.

Sau khi mang giày vào, Hứa Tùy vẫn bám trên người anh, không chịu xuống dưới.

"Sao tự dưng lại dính người vậy?" Chu Kinh Trạch cười.

"Lần này có vẻ như giấc mơ đã thực sự trở thành sự thật."

Hứa Tùy ngẩng đầu nhìn anh, ngón tay xoa xương lông mày của anh và bỗng nhiên nói.

Chu Kinh Trạch nhìn cô, lòng đau xót và có một cảm xúc khó tả.

Tình yêu thầm kín của một cô gái là một thứ tình cảm rất sâu sắc và phức tạp.

Anh không thể tưởng tượng nổi làm thế nào mà ánh mắt của một người lại dõi theo cùng một hình dáng trong suốt mười năm.

Sau khi nói xong, bụng của Hứa Tùy lại kêu lên không hợp thời điểm.

Chu Kinh Trạch đặt Hứa Tùy xuống, mở cửa tủ lạnh nhà cô ra, không có nguyên liệu nấu ăn nào cả, chỉ còn mấy quả trứng gà và một túi sủi cảo.

Đêm khuya, Chu Kinh Trạch nấu một phần sủi cảo cho cô. Ánh đèn trên bàn ăn hiện lên sắc màu ấm áp, đổ bóng từ ô vuông tinh xảo của khăn trải bàn.

Họ ngồi đối mặt và ăn sủi cảo cùng nhau, trong nhà tĩnh lặng, chỉ còn tiếng thìa chạm vào chén.

Ánh mắt của hai người thỉnh thoảng chạm nhau giữa không trung, dính vào nhau, rồi lại tách ra, tim đập thình thịch hồi lâu.

Sau khi ăn hết sủi cảo, Chu Kinh Trạch cúi đầu cầm điện thoại, không biết đang lướt cái gì.

Hứa Tùy nghi hoặc nên hỏi: "Anh làm gì thế?"

"Đặt bàn chải đánh răng dùng một lần, khăn tắm..." Chu Kinh Trạch nhướng mày, cố ý tạm dừng một lúc khi đang nói từ nào đó: "Quần lót."

Khuôn mặt Hứa Tùy lập tức đỏ lên, ám chỉ trần trụi này của Chu Kinh Trạch ai nghe cũng hiểu được.

Anh không chỉ muốn ở lại đây mà còn muốn điên loan đảo phượng với cô.

"Không được, đêm nay anh không thể ở lại đây." Hứa Tùy nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, nói: "Đã đến lúc anh phải đi rồi."

Chu Kinh Trạch nhướng mày, giọng điệu chậm rãi: "Tại sao?"

Vừa rồi còn bám dính anh không rời.

Hứa Tùy lấy chìa khóa trên bàn trà, nhét các loại thuốc lá và bật lửa vào trong túi anh, đẩy anh ra ngoài:

"Em nhiệt tình một cách ngẫu nhiên mà thôi, điều mong muốn cuối cùng là giữ lại cảm giác mới mẻ."

Lời vừa dứt, tiếng "rầm" đầu tiên vang theo, cửa đóng lại, cả người Chu Kinh Trạch bị đuổi ra ngoài, cửa suýt chút nữa kẹp trúng mũi anh.

Chu Kinh Trạch đứng ở nơi đó nhìn cánh cửa đóng chặt, đầu lưỡi đẩy má trái một chút, cười khẽ: "Cô bé học sinh."

Anh dựa vào cửa hút hai điếu thuốc, sau khi phì phèo khói thuốc, mũi giày nghiền tắt đốm lửa rồi mới rời đi.

Sau khi Hứa Tùy đuổi Chu Kinh Trạch đi thì đi tắm và gội đầu, lúc cô ngâm mình tắm rửa, tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Đến khi bước ra, cô nghiêng đầu, lấy một chiếc khăn trắng lau nước trên tóc, không lâu sau, tiếng chuông vang lên, Hứa Tùy chạy ra mở cửa.

Shipper đưa một túi giấy, một danh sách hàng hóa cho cô và nói: "Chú thích là anh Chu phải không? Xác nhận hàng đi."

"Ồ, được." Hứa Tùy nhận lấy.

Sau khi đóng cửa, Hứa Tùy ngồi lên sô pha, mở túi ra xem: Bàn chải đánh răng dùng một lần, khăn tắm và hai chiếc quần lót dùng một lần, thậm chí cả… Áo mưa anh cũng mua.

Những giọt nước chảy dài từ mái tóc ướt sũng rồi đọng lại trên cổ cô, rõ ràng rất lạnh nhưng trên người cô lại nảy lên một cảm giác khô nóng.

Hứa Tùy vội vàng chụp ảnh gửi qua, nói: [lấy đồ của anh đi.]

Không lâu sau, màn hình điện thoại sáng lên, Chu Kinh Trạch trả lời đầy ẩn ý:

[Để dành lần sau dùng.]

Hứa Tùy cảm thấy lòng bàn tay nóng lên khi cầm điện thoại, cô gõ chữ vào khung trò chuyện nhưng lại quay về xóa bỏ.

Thôi đi, bàn về lời nói thô tục và khả năng hành động, cô đều không thể so với Chu Kinh Trạch thứ nào cả.

Tốt hơn hết là đừng trêu chọc anh.

Hứa Tùy bắt đầu từ từ chấp nhận Chu Kinh Trạch, không lâu sau hai người coi như chính thức ở bên nhau.

Nhưng mà Hứa Tùy quá bận rộn, hiếm khi để Chu Kinh Trạch ở lại qua đêm, cho nên anh cũng không gặp cô được mấy lần trong tuần.

Chín giờ sáng thứ bảy, Chu Kinh Trạch canh chuẩn thời gian Hứa Tùy thức dậy, đem theo một phần bữa sáng, đi từ từ vào nhà cô.

Chu Kinh Trạch đến cửa nhà Hứa Tùy, cụp tay gõ cửa, tiếng "cốc cốc" phát ra. Hứa Tùy mở cửa ra, nhận lấy bữa sáng trong tay anh, ngồi trước bàn ăn và bắt đầu ăn cơm chùa.

Chu Kinh Trạch kéo ghế ngồi đối diện với cô, cau mày khi thấy cô ăn vội vàng, vừa lên tiếng nhắc cô đừng ăn quá vội thì ánh mắt vô tình quét qua, trong phòng khách có một chiếc vali.

"Đi đâu?" Chu Kinh Trạch thay đổi sắc mặt, bỗng chốc lên tiếng.

Hứa Tùy đang húp cháo trong thìa, không có ngẩng đầu lên, chợt có ý nghĩ muốn trêu Chu Kinh Trạch nên cười nói: "Phải đi một thời gian."

Một khoảng lặng kéo dài sau đó, không ai lên tiếng.

Hứa Tùy mới nhận ra trò đùa này quá trớn, vừa định ngẩng đầu giải thích nhưng đối diện ánh mắt của Chu Kinh Trạch, cô hối hận.

"Lần này anh gọi đến lại là thuê bao à?" Anh hỏi.

Chu Kinh Trạch nhớ lại thời điểm hai người chia tay, chỉ một tuần thôi, cả người Hứa Tùy đã rời khỏi cuộc đời của anh, biến mất không tung tích.

Chỉ còn lại một chiếc dây buộc tóc đã qua sử dụng, hộp sữa cô chưa uống hết trong tủ lạnh ở nhà và những cây xương rồng chưa kịp tưới nước.

Anh vẫn chưa quên được cảm giác lúc ấy khi gọi điện thoại nhưng nghe thấy chỉ là thuê bao.

Giống như có người để lại một nét bút vội vã trong cuộc đời bạn, tuy không phải là màu mực đậm đặc nhưng lại làm ta khó quên.

Cuối cùng, chẳng mấy chốc, mọi thứ tan biến.

Vì vậy, anh mới cố tình tông xe vào khi hai người gặp lại để đổi lấy một số điện thoại.

"Xin lỗi, vừa rồi em chỉ nói đùa, đi công tác ba ngày ở Thượng Hải mà thôi."

Chu Kinh Trạch thở phào nhẹ nhõm, cất tiếng nói lại: “Em ăn đi, lát nữa anh đưa em đến đó.”

Vào lúc này, tiếng chuông điện thoại trên bàn vang lên, Hứa Tùy nhìn thấy cuộc gọi, đứng dậy cầm lấy áo khoác, vội vàng nói: "Đồng nghiệp của em đến rồi, lát nữa em sẽ gửi số hiệu chuyến bay cho anh, ngay khi xuống máy bay cũng sẽ nói cho anh."

Chu Kinh Trạch đứng lên, nhìn cô: “Cùng nhau.”

Người đàn ông chỉ trả tự do cho cô sau khi có được số hiệu chuyến bay. Cuối cùng, một tay anh xách hành lý, một tay dắt tay Hứa Tùy, đích thân đưa người lên xe.

Hôm nay thời tiết lại xuống dưới giá trị thấp, sau khi lên xe, cửa sổ ngăn cách cành cây đóng băng bên ngoài.

Máy sưởi trong xe sấy vào da người, đồng nghiệp nam bên cạnh đưa cho cô một ly cà phê.

Hứa Tùy nhận lấy, cười nói: “Cảm ơn.”

Đồng nghiệp nam than phiền tiếp: “Tôi phục thật sự, trời lạnh như vậy, bên Thượng Hải hình như còn lạnh hơn, cuối tuần tổ chức hội thảo cái búa gì.”

Hàn Mai nói hùa theo: “Đúng thế, tôi còn định dạy phụ đạo bài tập cho đứa nhỏ ở nhà vào cuối tuần, ở nhà cày phim Hàn nữa.”

“Ôi, tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.” Hứa Tùy dựa vào cửa kính xe nói, ánh mắt đầy mệt mỏi.

Ba người thuê xe đến sân bay, sau khi kiểm tra hành lý thì lên máy bay thuận lợi.

Ngay khi lên máy bay, Hứa Tùy đã xin tiếp viên hàng không một chiếc chăn, đeo bịt mắt lên và ngồi trên chỗ ngồi ngủ bù.

Ai ngờ khi máy bay chuẩn bị đến Thượng Hải thì bất ngờ gặp phải cơn mưa lớn.

Tiếp viên hàng không nhẹ nhàng an ủi hành khách trên đài phát thanh, nói rằng máy bay gặp phải thời tiết mưa đối lưu mạnh, chuyển hướng đến một thành phố lân cận gần Thượng Hải - Ninh Thành.

Dự kiến, hành khách sẽ ở lại sân bay Ninh Thành trong sáu tiếng, rồi bay đến Thượng Hải sau thời gian dừng trung chuyển.

Trong cabin huyên náo không yên, tiếng phàn nàn liên tục, không ai ngờ rằng sẽ bất ngờ gặp phải một cơn giông khiến lộ trình chậm trễ.

Máy bay hạ cánh từ từ xuống sân bay Ninh Thành kèm theo rung lắc nhẹ.

Ba người họ ở lại phòng chờ sân bay, Hàn Mai nhanh chóng đăng một trạng thái lên newfeed để than phiền về thời tiết chết tiệt này.

Hứa Tùy nhìn về phía cửa sổ cách đó không xa.

Cơn mưa to trắng xóa và cay xè cuộn qua những bóng cây đung đưa điên cuồng của dãy núi xa, tạo nên màn sương mù mịt mờ.

“Ninh Thành cách Thượng Hải không xa lắm, tôi thấy bây giờ trời cũng tối rồi, tốt hơn là ở đây thêm một đêm nữa, đi xe thẳng qua đó vào ngày mai, trung chuyển máy bay sẽ vất vả hơn.” Đồng nghiệp nam nói.

Hàn Mai thở dài: "Chao ôi, chỉ có thể vậy thôi, ai kêu ba người chúng ta là những kẻ xui xẻo chứ."

"Tôi sẽ nói chuyện với nhân viên phụ trách đón máy bay." Hứa Tùy nói.

Sau một giờ ở lại sân bay, họ bắt đầu bồn chồn.

Hứa Tùy cầm điện thoại, nhận được tin nhắn của Chu Kinh Trạch: [Anh hỏi cô tới chưa?]

Hứa Tùy đáp lại ba chữ: [Sắp tới rồi.]

Tiếp theo đó, cô cũng không trả lời gì nhiều, cảm xúc hơi nóng nảy.

Do không thể gọi được xe, nền tảng cho thấy gọi xe phải chờ ít nhất một trăm đơn nữa, tình hình khách sạn xung quanh cũng đã kín chỗ.

Đồng nghiệp đặt được hai phòng bằng điện thoại một cách vất vả, nhưng lại cách sân bay nghìn dặm.

"Ở hay không?" Đồng nghiệp nam hỏi.

Hứa Tùy quả quyết trả lời một chữ: "Ở."

Nếu không ở thì phải ăn ở ngoài đường.

Bọn Hứa Tùy ra ga sân bay, thêm gấp ba lần tiền cho một người chủ xe đua, bên đó mới miễn cưỡng đồng ý cho họ lên xe.

Mưa xối xả ở Ninh Thành rất nặng hạt, kẹt xe dọc theo đường đi, xe taxi đi rồi lại dừng, mưa tạt vào từ khe cửa kính xe, tạt lên mặt, lạnh buốt.

Đến được địa điểm một cách vất vả, đó là một khách sạn nhỏ, đi vào đã ngửi thấy một mùi ẩm ướt.

Đồng nghiệp đưa chứng minh nhân dân để đăng ký và nhận thẻ phòng.

Một phòng cho đồng nghiệp nam, một phòng cho Hứa Tùy và Hàn Mai. Sau khi vào phòng và cất hành lý, Hàn Mai lạnh nên đi tắm.

Còn Hứa Tùy nghỉ ngơi trên giường, nhưng nhắm mắt chưa được năm phút, do cách âm của phòng quá kém, vách tường thấm nước, có âm thanh ân ái chói tai của đôi nam nữ truyền xuyên thấu qua tường.

Không ngủ được chút nào.

Hứa Tùy hơi đau đầu, cô chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt mà thôi.

Điện thoại bên gối rung lên, Hứa Tùy lấy điện thoại trong đêm tối màu tím, bấm nghe mà không thèm nhìn người gọi, giọng nói hơi trầm:

"Alo."

"Sao không trả lời tin nhắn?" Một giọng nói dồn nén và lạnh lẽo vang lên từ đầu dây bên kia.

Hứa Tùy xoa mày và nói: "Trên đường gấp quá, em quên mất."

Khí lưu của điện thoại phát ra âm thanh không ổn định, ngay sau đó có tiếng "cạch" của bật lửa vang lên, người đàn ông chợt lên tiếng hỏi:

"Em có nhớ anh hay không?"

Anh bất chợt hỏi một câu như vậy, Hứa Tùy xoay người, giọng nói trầm lắng: "Có một chút."

Nhất là tối hôm trước cô làm thêm giờ, hôm sau lại đi công tác không ngừng nghỉ, rồi gặp phải thời tiết xấu, đi suốt chặng đường cũng kiệt sức, cuối cùng rất vất vả muốn nghỉ ngơi một lát thì hoàn cảnh chỗ ở lại tệ như vậy.

Thật ra nếu đổi lại là trước đây, Hứa Tùy cảm thấy chuyện này không có gì.

Nhưng Chu Kinh Trạch gọi điện đến, cô đã nũng nịu theo bản năng và bắt đầu nhớ anh.

"Vậy em ra đây." Một tiếng cạch vang lên, ngọn lửa vụt tắt, người đàn ông hít một hơi thuốc lá, giọng nói trầm khàn, chứa cảm giác cộm cộm.

Chương 83: Chu Kinh Trạch là của Hứa Tùy

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Một suy đoán không căn cứ dần dần hình thành trong lòng, Hứa Tùy cầm điện thoại di động vội vàng chạy xuống lầu, thậm chí còn không kịp mặc áo khoác. Cầu thang của khách sạn nhỏ được làm bằng gỗ, khi dẫm lên sẽ phát ra tiếng kẹt kẹt, cho thấy sự khẩn trương của cô lúc này.

Cuộc gọi giữa hai người vẫn chưa kết thúc, bên Chu Kinh Trạch lại như có gió thổi vù vù, anh lấy điếu thuốc trong miệng xuống, khẽ cười, giọng nói có chút trầm thấp: "Em chạy cái gì, anh vẫn ở đây mà."

Đẩy cánh cửa kia ra, Hứa Tùy thở hổn hển, nhìn thoáng qua đã thấy một người đàn ông đứng cách đó không xa. Anh mặc áo khoác đen, đầu vai bị nước mưa nhuộm thành một mảng màu tối, đứng dưới tấm biển quảng cáo màu đỏ, từng đường nét của góc nghiêng trên gương mặt mạnh mẽ, lười biếng cắn điếu thuốc, mỉm cười nhìn cô.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Thường xuyên nhớ đến anh, nhưng khi nhìn thấy anh, mỗi khoảnh khắc đối mặt với đều rung động trong lòng ngay lập tức.

Vào lúc này, một người rõ ràng vẫn đang ở thành phố khác đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bạn, nói không có ngạc nhiên là giả vờ.

Hứa Tùy chạy chậm đến trước mặt người đàn ông, nắm lấy ống tay áo của anh, hỏi: "Anh tới khi nào vậy?"

Chu Kinh Trạch dập điếu thuốc, giơ tay nhéo nhéo mặt cô, cổ họng rung lên, giễu cợt nói: "Khi ở đây có một cô gái nhỏ không vui."

Anh bỏ qua lời phàn nàn của Hàn Mai về việc máy bay buộc phải hạ cánh trên vòng bạn bè, mới biết rằng họ vẫn còn mắc kẹt ở sân bay. Chu

Kinh Trạch gửi cho Hứa Tùy một tin nhắn để xác nhận, cô trả lời rất ngắn gọn.

Chu Kinh Trạch đoán rằng cô gái của anh đang không vui.

Vì vậy mới chạy đến đây.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Sau khi Hàn Mai gửi địa chỉ cho anh, Chu Kinh Trạch mua một vé đường sắt cao tốc cho chuyến đi gần nhất đến Ninh Thành.

Sau khi Chu Kinh Trạch nhìn thấy người, đưa Hứa Tùy quay trở lại một khách sạn mở mở.

Sau đó, Hứa Tùy đi công tác ở Thượng Hải ba ngày, Chu Kinh Trạch đã dẹp bỏ mọi thứ để ở bên cô ba ngày.

Sau khi trở về thành phố Kinh Bắc, cuối cùng Hứa Tùy cũng có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, nghỉ một ngày, ngủ ở nhà cho đến khi mặt trời lên cao. Cô vẫn không cho Chu Kinh Trạch ở lại qua đêm, bởi vì Hứa Tùy không dám nghĩ để rồi nhớ lại ba ngày ở Thượng Hải.

Trước khung cửa sổ sát đất, trước gương và trên bàn làm việc, tất cả những nơi mà anh nghĩ đến đều đã đến một lần, Hứa Tùy bị chơi đùa đến sợ hãi, cô quyết định sau khi quay lại sẽ không bao giờ để người này vào nhà nữa.

10 giờ rưỡi sáng, Hứa Tùy tỉnh dậy trên giường và tắm rửa qua loa một chút, cô định gọi đồ ăn mang đến, sau đó chỉnh sửa báo cáo nghiên cứu hội thảo ở nhà, thu thập một số hồ sơ bệnh án.

Hứa Tùy đang định cầm điện thoại ở bên cạnh lên, Chu Kinh Trạch đã gửi tới một tin nhắn, lời nói ngắn gọn, lười đến mức không thèm nói thêm một lời vô nghĩa nào:

[Cửa, người bao nuôi của em đến rồi.]

Hứa Tùy đặt điện thoại xuống, còn chưa kịp xỏ dép thì đã đi chân trần đi tới mở cửa. Chu Kinh Trạch xuất hiện ở cửa, trên đốt ngón tay của ngón tay giữa treo một phần bữa sáng, tay trái cầm một ly cà phê nóng.

"Suýt nữa thì em đã gọi đồ ăn ngoài mang đến." Hứa Tùy nhận lấy, lúm đồng tiền hiện lên trên gò má.

Chu Kinh Trạch liếc mắt nhìn chân trần của cô, sau khi thay giày xong, anh lập tức bế ngang người lên, sải bước đến sô pha, đặt người xuống.

"Lần sau anh sẽ đánh gãy chân em nếu em không mang giày." Chu Kinh Trạch nửa ngồi xổm trước mặt để xỏ giày cho cô, bàn tay ôm lấy chân cô, híp mắt nhìn cô: "Cũng hay, lúc làm tình sẽ không chạy được nữa."

"Anh đừng hòng mơ mộng nữa." Hứa Tùy trừng mắt nhìn anh, hai má nóng bừng.

Sau khi Hứa Tùy ăn sáng xong thì đi vào phòng làm việc. Chu Kinh Trạch ném đồ ăn trên bàn vào thùng rác, lấy một lon nước có ga trong tủ lạnh ra, đang định kéo nắp uống.

"Chu Kinh Trạch, anh vào đây lấy quyển sách giúp em." Giọng nói của Hứa Tùy mơ hồ vọng ra từ phòng làm việc.

Cầm lon Coca trên tay phải, Chu Kinh Trạch chậm rãi đi tới cửa phòng làm việc, ngẩng đầu liếc nhìn Hứa Tùy đang chật vật kiễng chân với những cuốn sách ở ngăn trên cùng của giá sách.

Bởi vì cánh tay giơ lên phía trước, chiếc áo len bó sát màu vàng nhạt cô đang mặc cũng vén lên, để lộ ra một vòng eo thon thả, trắng đến phát sáng, hơn nữa nhìn lên trên, xương sườn nổi rõ, một mảng hình xăm lớn lộ ra.

Heliotrope & ZJZ.

Cho dù có đọc dòng này bằng tiếng Anh bao nhiêu lần đi chăng nữa, trái tim của Chu Kinh Trạch vẫn sẽ run lên.

“Anh còn không mau qua đây.” Hứa Tùy quay đầu nhìn anh, nhíu mày.

Chu Kinh Trạch bước tới, nhích người lại gần, một tay ôm lấy eo cô, lòng bàn tay áp vào xương sườn cô, thật lạnh lẽo, ngón tay cái thô ráp vuốt ve hình xăm, lúc nhanh lúc chậm, hơi thở ấm áp quét qua cổ cô, thật là một hình ảnh dâm mĩ giữa ban ngày sáng rõ.

Hứa Tùy không kìm được mà khom lưng, ngực co lại, định trốn về phía sau. Thấy vậy, Chu Kinh Trạch đưa tay đặt trên lưng cô, thuận thế ôm người hạ xuống dưới, lông mày sẫm màu không nghiêm túc, giọng nói trầm thấp nhàn nhạt: “Chỉ cần em gọi một tiếng chồng, anh sẽ lấy quyển sách xuống cho em.”

Chu Kinh Trạch vươn tay lên, dễ dàng chạm đến cuốn sách y khoa Hứa Tùy nói, nhưng khi anh xoay người lại, vô tình chạm khuỷu tay vào một cuốn sách bên cạnh.

“Bộp” một tiếng, theo tiếng động đó, một tập thơ dày cộp rơi xuống đất cách đó không xa. Một giờ trưa, ánh nắng vừa phải, gió lớn tràn vào, thổi qua những trang sách tạo nên âm thanh xào xạc.

Một tờ giấy kiểm tra của ngữ văn rơi ra, cùng với một tấm ảnh, lả tả rơi xuống đất.

Lần đó, Hứa Tùy không có may mắn được trở về phòng y tế ở đại học, mặt trước của phông nền màu xanh lam hướng lên trên, lại một lần nữa bộc lộ tâm sự tuổi trẻ của cô.

Hai mắt Hứa Tùy nhíu chặt lại, chuẩn bị tiến lên

Đôi chân của người đàn ông dài hơn, bước từng bước, bước tới và nhặt bài thi và bức ảnh lên, ánh nắng mùa đông chiếu qua cửa chớp, rơi xuống bức ảnh.

Chàng trai trong bức ảnh có mái tóc rất ngắn, mắt một mí, xương lông mày thẳng, mũi cao và môi mỏng, khi nhìn vào máy ảnh, đôi mắt dài lộ ra một chút khó chịu.

Tính tình lạnh lùng lại kèm theo sự ngang ngạnh.

Người trên đó chính là Chu Kinh Trạch.

Chu Kinh Trạch nheo mắt nhìn tấm ảnh, nhưng không thể nhớ nổi mình chụp khi nào, anh hỏi:

"Cái này lấy ở đâu?"

"Cấp ba, trên bảng top một trăm." Hứa Tùy nhẹ nhàng đáp.

Hứa Tùy nhìn thiếu niên phấn chấn trong ảnh, cô chưa từng tưởng tượng mình đã giữ bức ảnh này trong mười năm.

Khi còn học cấp ba ở Thiên Trung, Hứa Tùy bắt đầu theo đuổi hình bóng đó sau khi thầm thích anh. Trong nửa đầu năm lớp mười một, chỗ ngồi trong lớp thay đổi một chút.

Chu Kinh Trạch được chuyển bàn đến nhóm của cô, tim Hứa Tùy đập rất nhanh theo tiếng bàn di chuyển phía sau và khi nhìn thoáng qua chiếc cặp học sinh màu đen treo ở góc bàn.

Cuối cùng, cô không còn phải mong đợi việc đổi nhóm nhỏ hai tuần một lần, vì nghĩ rằng như thế này sẽ gần gũi với anh hơn một chút.

Hứa Tùy là trưởng nhóm chịu trách nhiệm thu bài tập về nhà, nhiệm vụ đọc sách sớm mỗi ngày để đếm xem ai chưa giao bài tập, sau đó sẽ đốc thúc.

Nhiều lần, Hứa Tùy đếm số sách bài tập, hy vọng Chu Kinh Trạch có tên trong danh sách chưa nộp để cô mượn cớ thúc giục nộp bài tập mà được ở gần anh thêm chút.

Dù cho nó chỉ là một câu nói.

Nhưng những học sinh giỏi như Chu Kinh Trạch về cơ bản không bao giờ nộp thiếu bài tập. Có một kiểu người như vậy, dù hôm trước có bỏ giờ

tự học buổi tối đi chơi điện tử hay là ra ngoài chơi bóng, bài tập vẫn được nộp đúng giờ, và anh luôn là người đứng đầu lớp.

Có duy nhất một lần, đại thiếu gia cũng có lúc phạm lỗi.

Buổi sáng, đám nam sinh ở hàng ghế sau của lớp đang kêu than, từ cuộc nói chuyện ồn ào của họ, Hứa Tùy biết rằng đêm qua có một nhóm đã đến quán bar để thức thâu đêm xem trận đấu World Cup và còn cá độ bóng đá.

Người thua cuộc khóc rống lên, nói rằng muốn vào lao đầu xuống hồ nhân tạo của trường.

"Ông Chu, lão Trương nói sẽ nhảy xuống hồ. Là người khiến cậu ấy không được mặc cả quần lót, cậu không an ủi câu nào à?"

Chu Kinh Trạch dựa lưng vào ghế tựa, dáng vẻ lười biếng, câu được câu không đáp lại, quay bút, giọng nói lười biếng.

"Nhảy đi, ông đây phụ trách vớt cậu lên."

Lão Trương càng khóc lớn hơn, lên án nói: "Cậu là đồ tư bản xấu xa."

Chu Kinh Trạch nhướng mày kiêu ngạo ra vẻ đáp lại, cuối cùng lười biếng gục xuống bàn ngủ bù.

Hứa Tùy ôm một chồng bài tập đi xuyên qua lối đi ồn ào, khi bước đến hàng cuối cùng, tim đập như đánh trống, cô ôm chặt bài tập, khuỷu tay đè xuống làm vở ghi méo mó, giọng run run:

"Cậu chưa nộp bài tập sinh học."

Giọng nói rất nhỏ, nhưng anh vẫn nghe thấy, mí mắt chuyển động, khó khăn ngẩng đầu lên khỏi tay, giọng nói hơi khàn: "Chậc chậc, quên làm rồi."

"Cậu cho tôi mượn chép đi."

Hứa Tùy sững sờ một giây trước khi nhận ra anh đang mượn bài tập của cô, lập tức nâng mắt lên: "À, được."

Hứa Tùy luống cuống tìm cuốn sách của cô từ mười hai cuốn sách bài tập, bối rối đến mức một cuốn rơi xuống đất, anh đứng dậy, một bàn tay với những khớp ngón tay rõ ràng đưa tới, dáng người gần lại bên cô.

Nhặt sách bài tập lên, mùi thuốc lá thoang thoảng phả vào, bóng người lại xa dần.

Hứa Tùy không dám nhìn anh, tầm mắt rơi vào cái cổ thon dài của người thiếu niên đang cúi đầu viết bài, phát hiện xương sau lưng anh nhô lên rõ ràng, bả vai gầy gò lại rộng lớn.

Chu Kinh Trạch chép lại rất nhanh, cuối cùng, khi đang dùng ngón tay cầm một góc trên cuốn sách bài tập của cô định trả lại, nhìn cô như cười lại như không, một giọng nói trầm thấp vang lên từ trong cổ họng: "Không ngờ một nữ sinh như cậu mà chữ viết lại nguệch ngoạc đến thế, tôi chép rất vất vả đấy."

"Bùm" một tiếng, nhiệt độ trên mặt Hứa Tùy tăng mạnh, cô vội vàng kéo cuốn sách bài tập của mình lại, nhanh chóng giao bài tập của mình cho lớp trưởng giữa một tràng dài tiếng chuông dồn dập.

Cô rất thích viết chữ liền nét, ngay cả cô giáo cũng đã nói nếu còn viết như vậy thì sẽ trừ điểm, nhưng Hứa Tùy chưa bao giờ để trong lòng. Khi trở lại chỗ ngồi một lần nữa, cô thầm nghĩ rằng lần này mình nhất định phải luyện chữ thật tốt và cố gắng hết sức để được anh chấp thuận.

Cho dù đó chỉ là một câu nói vô ý "hình như chữ viết đã thay đổi rồi".

Như vậy cũng coi như là chấp thuận rồi!

Nhưng sau khi Hứa Tùy luyện chữ rất đẹp rồi, đến lúc ngay cả các giáo viên cũng bắt đầu khen ngợi cô ấy thì Chu Kinh Trạch lại chẳng bao giờ nộp thiếu bài tập nữa.

Cho đến một lần, cô giáo ngữ văn yêu cầu mọi người trao đổi bài kiểm tra để chấm chữa trong lớp, không biết có phải ông trời đã thiên vị cô không mà bài kiểm tra của cô lại được giao đến tay Chu Kinh Trạch.

Sau giờ học, bài thi trên bàn được đưa lại cho Hứa Tùy, sau khi nhìn thấy chữ viết trên đó, cô như đang ở trong mơ, không thể tin được. Chu Kinh Trạch để lại một dòng chữ trên đó, nét chữ lạnh lùng và nghiêm nghị:

Chữ rất đẹp.

Phía dưới con điểm còn có chữ kí của người chấm bài: Chu. Bên cạnh đó là một dấu phẩy màu đỏ như một nét bút quẹt ngang qua. Hứa Tùy cảm thấy mình giống như chấm nhỏ kia, khiêm tốn nhưng khao khát ánh mặt trời.

Như một viên kẹo mà ông trời đã ban tặng cho cô.

Hứa Tùy đã cẩn thận cất giấu viên kẹo này đi.

Cuối cùng, bài thi bị cô gấp lại rồi kẹp trong quyển nhật ký.

Con người là vậy, họ không kiềm chế được lòng tham, một khi đã nếm được vị ngọt sẽ càng muốn nhiều hơn nữa.

Quy định kì thi kiểm tra của Thiên Trung đều dựa vào phân chia hạng bậc, danh sách top một trăm được cập nhật trên bảng tin của trường đầu tiên.

Hứa Tùy mới chuyển đến trường không lâu, rất khó theo kịp chương trình học, thành tích luôn không ổn định, nhưng để tránh xa Chu Kinh Trạch, cô càng vùi đầu cố gắng học tập, luôn là người cuối cùng rời khỏi lớp tự học buổi tối, trời còn chưa sáng đã thức dậy học thuộc lòng rồi.

Cô chưa bao giờ là một người có được thiên phú. Hứa Tùy biết rằng chỉ thông qua việc nỗ lực thì cô mới có thể tiến xa hơn.

Buổi chiều, chạy thể dục hằng ngày theo thói quen, ánh mặt trời lúc chạng vạng tối phủ lên người bọn họ, cái nóng như thiêu đốt khiến cổ họng người ta khô khốc, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi. Hứa Tùy vừa ra sức chạy bộ vừa cố gắng ghi nhớ từ đơn, lúc học thuộc từ one-sided love, cô dừng lại một chút rồi bật cười tự giễu cợt bản thân.

Không biết liệu phần thưởng của sự chuyên cần có hữu ích hay không.

Thực tế đã chứng minh rằng đôi khi ông trời sẽ thưởng cho sự siêng năng. Trong kỳ thi cuối kỳ, Hứa Tùy đã tiến bộ hơn 80 bậc, bất ngờ nhảy lên vị trí thứ hai toàn lớp. Khi nhà trường công bố bảng xếp hạng, Hứa Tùy vẫn còn có chút mù mờ khi các bạn cùng lớp báo tin cho cô.

Nam sinh ngồi bàn dưới trong lớp đến làm phiền Chu Kinh Trạch còn đang ngủ, lắc lắc bờ vai của anh, nói: "Người anh em, lần này cậu là người đứng đầu."

"Nếu không thì sao?" Chu Kinh Trạch vẫn không ngẩng đầu, giọng nói hơi khàn khàn.

"Trâu bò thật." Người bạn học giơ ngón tay cái lên với anh, nói tiếp: "Nhưng người xếp sau cậu bị đẩy xuống rồi, vị trí thứ hai của lần này đã đổi người khác."

"Ồ, ai vậy?" Giọng điệu của nam sinh rất thờ ơ, hỏi cho có lệ.

Hứa Tùy cầm cây bút trong tay tính toán bài tập, nhưng công thức trước mặt không thể đi vào trong đầu được.

"Hứa Tùy, cô gái rất trầm tính trong lớp." Người bạn học nói.

Hứa Tùy quay lưng về phía họ, trong lòng căng thẳng, nín thở lắng nghe, cô muốn biết đánh giá của Chu Kinh Trạch, muốn biết anh có nhớ cô hay không.

Khuôn mặt thiếu niên ngẩng lên khỏi cánh tay, bẻ ngón tay rồi xoa xoa khuôn mặt mệt mỏi lạnh nhạt, dường như đang nở một nụ cười, giọng nói

khàn khàn: “Giỏi lắm.”

Hai chữ này nổ vang bên tai Hứa Tùy như pháo hoa, trái tim như muốn nhảy cẫng lên, vậy nên cả buổi học ngày hôm nay hơi mất tập trung. Sau khi tự học buổi tối kết thúc, người trong lớp lần lượt rời đi.

Hứa Tùy bước ra khỏi lớp, đi trên lối đi trong sân trường, xung quanh trống không, chỉ có đàn anh và đàn chị lớp mười hai dắt xe đạp kề vai đi cạnh nhau, thảo luận đáp án của đề thi.

Hứa Tùy đứng trước bảng thông báo, lặng lẽ nhìn tên người đứng đầu - Chu Kinh Trạch, tiếp theo đứng thứ hai - Hứa Tùy. Không hiểu vì sao, trong lòng cô lại nảy sinh một cảm giác thân mật xoắn xuýt.

Ánh trăng rất sáng, cô ngẩng đầu nhìn người thiếu niên trong bức ảnh trên bảng thông báo, Hứa Tùy nhìn xung quanh không có ai, cô vội vàng xé tấm ảnh xuống rồi hốt hoảng chạy đi.

Vì vậy, bài thi cùng với ảnh chụp được cô giữ gìn đến tận bây giờ.

Chu Kinh Trạch đột nhiên nhớ tới trận bóng rổ năm hai đại học, lần ấy Hứa Tùy ngất đi, anh đưa cô đến phòng y tế, tấm ảnh rơi ra, Chu Kinh Trạch nhặt lên nhưng không thèm nhìn, nhìn thấy bộ dạng lo lắng của cô đã muốn trêu chọc cô một chút.

“Một người rất quan trọng à?” Chu Kinh Trạch nhìn cô, như cười như không.

Hứa Tùy gật đầu, lông mi dài run lên: “Đúng vậy, rất quan trọng.”

Bây giờ xem ra người rất quan trọng đó chính là anh.

Còn có một lý do rất quan trọng nữa khiến Hứa Tùy phải xé bức ảnh vào lúc đó, là vì tên của Chu Kinh Trạch được ghi rõ ràng dưới bức ảnh của anh, tên của cô được viết chen chúc ở bên cạnh.

Bây giờ Chu Kinh Trạch đã biết hết tất cả, dường như cô thích anh đến mức không còn nơi nào để che giấu.

Sau bao nhiêu năm, dường như người duy nhất khiến trái tim cô rung động chỉ có anh.

“Cỏ trong lòng hồ sâu, lòng ta không còn chỗ nào che giấu.”

Chu Kinh Trạch đưa tay nhéo nhéo mũi nhìn cô: “Đồ ngốc.”

Trải qua nhiều năm, Chu Kinh Trạch cầm ảnh chụp và bài thi đứng trước mặt Hứa Tùy, anh lấy bút trên tay cô ra, nghiêm túc viết thêm hai chữ giữa Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy.

Anh đưa bức ảnh cho Hứa Tùy xem, cô đưa mắt nhìn sang, tim đập không kiểm soát được mà nhảy dựng lên. Chu Kinh Trạch nâng cằm cô lên, nhìn cô, nghiêm nghị nói từng chữ một:

“Hiểu chưa? Em không phải là yêu đơn phương.”

Dưới tấm ảnh chụp mặt màu xanh dương đã bạc màu từ lâu có hai cái tên mờ nhạt sánh đôi với nhau, Chu Kinh Trạch ghi thêm vào chữ "là" và chữ "của", được đọc cùng nhau:

Chu Kinh Trạch là của Hứa Tùy.

Anh là của em, luôn luôn như vậy.

Chương 84: Thế giới vẫn tốt đẹp

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Vào thứ hai, ngày làm việc, thời tiết càng ngày càng trong xanh hơn.

Khi có ánh nắng chiếu vào, tâm trạng của con người sẽ thay đổi. Cô và Chu Kinh Trạch đã gần như ổn định, thoạt nhìn mọi chuyện đều đang diễn ra theo chiều hướng tốt.

Khi Hứa Tùy đang sắp xếp tư liệu trong phòng làm việc, một y tá gõ cửa và mỉm cười nói:

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Bác sĩ Hứa, chủ nhiệm Trương của khoa ngoại chúng tôi đang tìm cô.”

Ngón tay Hứa Tùy đúng lúc dừng lại trên trang bìa, động tác ngưng lại, gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Y tá đi khỏi, Hứa Tùy đặt tài liệu trong tay xuống, hai tay đút vào túi đi đến cửa phòng làm việc của chủ nhiệm, vươn tay gõ cửa.

Một giọng nam ấm áp vang lên từ bên trong: “Mời vào.”

Hứa Tùy đẩy cửa ra đi vào, đặt tay lên nắm cửa, cười nói: “Thầy, em nghe nói là thầy tìm em.”

“Đến đây, ngồi đi.” Chủ nhiệm Trương nâng ngón tay chỉ vào chỗ ngồi trước mặt.

Hứa Tùy gật đầu, đi tới, kéo ghế ngồi xuống.

Chủ nhiệm Trương đặt chiếc cốc giữ nhiệt trong tay xuống, lấy ra một cuốn sổ bệnh án ở bên cạnh.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Có phải em vẫn chưa biết bệnh nhân mà mình sắp tiếp nhận không? Đích thân viện trưởng đón tiếp. Ông ấy đã tiến cử em với người nhà bệnh nhân, dù sao phẫu thuật cắt bỏ khối u ác tính của túi mật là chuyên môn của em.” Chủ nhiệm Trương cười nói với cô.

Hứa Tùy nhận lấy sổ bệnh án, đọc rất nhanh, nhìn thấy trường hợp bệnh nhân trước đó được chẩn đoán là khối u ác tính túi mật, phát hiện không quá muộn, vấn đề là người này đã có tuổi, có ba cái tăng*.

Ba cái tăng: tăng lipid máu, tăng huyết áp và tăng đường huyết.

Lại còn là một người tàn tật.

Mí mắt Hứa Tùy giật giật, trong lòng dần dần hình thành một dự cảm xấu.

Một đôi mắt hạnh nhân quét qua phần trên cùng của sổ bệnh án, trên cột viết tên nạn nhân có ghi rõ ràng: Tống Phương Chương.

Đồng tử của cô đột nhiên co rút gấp gáp, đầu ngón tay nắm lấy một góc của tờ bệnh án, móng tay trở nên trắng bệch, biểu cảm trên gương mặt là choáng váng.

Cô đột nhiên ù tai một lúc, lỗ tai ong ong, không thể nghe rõ chủ nhiệm bên cạnh đang nói gì, cả người rơi vào tâm trạng cực kỳ đau thương.

Một lúc lâu sau, Hứa Tùy mới thoát ra khỏi tâm trạng đó, ánh mắt vô hồn, mất một lúc lâu mới xác định được tiêu điểm, chủ nhiệm Trương đang chuẩn bị lên tiếng, cô mới bình tĩnh nói:

“Xin lỗi thầy ạ, em không thể tiếp nhận ca phẫu thuật này được.”

Những lời chủ nhiệm Trương muốn nói bị nghẹn lại trong cổ họng, không phản ứng kịp, nhíu mày theo bản năng, làm bác sĩ mấy chục năm

rồi, ông ấy đã từng nhìn thấy đủ loại gió to sóng lớn rồi, nhưng tình huống bác sĩ từ chối một bệnh nhân thì vô cùng hiếm thấy.

Hơn nữa, người đó còn là Hứa Tùy, cô còn trẻ và quyết đoán, càng cần phải tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm phẫu thuật.

"Hồ đồ, bác sĩ làm sao có thể từ chối tiếp nhận bệnh nhân!" Vẻ mặt của chủ nhiệm Trương cực kì khó coi.

Đôi môi Hứa Tùy tái nhợt, cổ họng thắt lại, cố gắng sắp xếp ngôn ngữ: "Em có lý do riêng."

Chủ nhiệm Trương càng tức giận hơn khi nghe điều này, ông ấy hiếm khi nói nặng lời, giọng điệu tràn đầy hi vọng và mong chờ to lớn:

"Em không thể giở tính trẻ con khi lựa chọn nghề này, nhiệm vụ của một bác sĩ là phải cứu người, phải có lòng thương hại, hơn nữa, sau này em có còn muốn đánh giá chức danh của mình nữa không? Một ca phẫu thuật chính là một bài học kinh nghiệm, thầy cũng hy vọng em có thể tiến bộ…"

Hứa Tùy kéo ghế đứng dậy ngay lập tức, chân ghế đẩu ma sát với mặt đất phát ra âm thanh gay gắt chói tai, cô cúi đầu chào chủ nhiệm Trương, trên môi cố nặn ra một nụ cười: "Em từ chối."

Sau khi nói xong, Hứa Tùy rời khỏi văn phòng mà không quay đầu lại.

Buổi trưa khi ăn cơm ở căng tin, Hứa Tùy nhìn đĩa thức ăn đầy màu sắc rực rỡ mà không muốn ăn chút nào.

Nghĩ đến việc buổi chiều còn phải đi làm, Hứa Tùy miễn cưỡng nhét vào miệng vài miếng cơm, nhưng trong đầu lại lướt qua cái tên trong bệnh án buổi sáng.

Trong bụng buồn nôn, Hứa Tùy bỏ dao nĩa xuống, che miệng rồi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Hứa Tùy ghé vào bồn cầu nôn khan trong vài phút, máu trong đầu dồn xuống, axit pantothenic trong mắt và tuyến lệ bị kích thích dẫn đến chảy nước mắt.

Thực sự rất buồn nôn.

Sau khi nôn xong, Hứa Tùy đi tới trước bồn rửa mặt, vặn vòi nước, nước máy ào ào chảy xuống.

Cô đưa tay hứng một ít nước lạnh hất lên mặt, hai má trong chốc lát bị đông cứng, tê dại như mất đi cảm giác.

Lông mi Hứa Tùy dính nước đến mức không mở nổi mắt, cô nghiêng đầu trên bồn rửa mặt, nhìn chằm chằm vào ngọn đèn chân không trên trần nhà đến ngẩn người ra.

"Ting" một tiếng, điện thoại trong túi phát ra âm thanh, Hứa Tùy lấy ra nhìn, thì ra là tin nhắn của Chu Kinh Trạch.

[Anh sẽ tới đón em sau khi tan làm, có muốn ăn gì không, hửm?]

Khi Chu Kinh Trạch gửi tin nhắn này, anh đang ngồi trong văn phòng của thầy giáo Cố, người chủ nhiệm thời đại học của anh.

Thầy Cố thấy anh đang chăm chú nhìn vào điện thoại, khóe môi bất giác nhếch lên, hỏi:

"Thằng nhóc này, em đang gửi tin nhắn cho bạn gái à?"

Chu Kinh Trạch tắt màn hình điện thoại, bất giác mỉm cười: "Đúng vậy, thầy đã từng gặp rồi đấy, cô ấy tên là Hứa Tùy."

"Ồ, thầy đã nhìn thấy rồi à?" Thầy Cố nghiêm túc suy nghĩ.

Chu Kinh Trạch cười nhẹ, nhớ lại chuyện gì đó, nói: "Chính là lần em và Cao Dương đọ kĩ thuật bay hồi đại học, thầy và sĩ quan huấn luyện Trương đã đánh cược, không phải thầy đặt cược cho em thắng sao? Cuối cùng, thầy đã cho em 200 nhân dân tệ làm tiền thưởng cuộc thi."

“Em mua kẹo cho cô ấy rồi.”

Thầy Cố chợt nhớ ra, dùng ngón tay chỉ vào anh: “Thằng nhóc nhà em…”

Chu Kinh Trạch ngồi đó cười, tiếp tục trò chuyện với ông ấy.

Cuối cùng, khi anh cầm điếu thuốc và bật lửa trên bàn cà phê chuẩn bị rời đi, thầy Cố đã ngăn anh lại.

“Hãy suy nghĩ kỹ càng về chuyện thầy đã nói, bầu trời vẫn thuộc về em.”

Ngón tay Chu Kinh Trạch không tự chủ được mà bóp chặt bao thuốc lá, cười với ông ấy:

“Cảm ơn thầy, em sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.”

Hứa Tùy đã mơ một giấc mơ lúc nghỉ trưa ở phòng làm việc.

Trong giấc mơ, cô vẫn còn đang học cấp ba ở Lê Ánh, cuối tuần bị mẹ nhốt ở nhà, không được ra ngoài cũng không được xem TV, chỉ có thể ngồi bên cửa sổ nhỏ làm bài tập.

Tống Tri Thư dẫn theo một nhóm nữ sinh đến dưới lầu nhà cô, ném đá vào cửa sổ phòng cô, vừa cười nhạo vừa ném đá không hề dè:

“Con gái của tên sát nhân!”

“Sao không xuống địa ngục với cha mình đi!”

Hứa Tùy trốn dưới góc bàn, ôm đầu gối, cố gắng tạo nên một tư thế an toàn, cô tự lẩm bẩm một mình: “Cha mình không phải người như vậy.”

“Cha mình là người tốt.”

…

Cuối cùng, Hứa Tùy tỉnh dậy từ cơn ác mộng, đổ mồ hôi lạnh.

Trước khi khám bệnh vào buổi chiều, Hứa Tùy đã chỉnh đốn lại cảm xúc, dồn hết tâm trí cho công việc.

Khi đồng hồ trên tường chỉ gần sáu giờ, Hứa Tùy nhìn thoáng qua số cuộc hẹn trước trên màn hình máy tính, đã hết rồi.

Hứa Tùy đặt bút sang một bên, giơ tay ấn vào mi tâm, cầm cái chén bên cạnh đứng dậy vận động gân cốt.

Có tiếng gõ cửa nhịp nhàng vang lên, Hứa Tùy đưa tay lên xoa bóp cái cổ cứng ngắc, giọng nói nhẹ nhàng: "Vào đi."

Tay nắm cửa chuyển động theo đó, phát ra tiếng "cạch", có người bước vào.

Hứa Tùy vừa đặt cốc xuống, cô còn tưởng là đồng nghiệp hay lãnh đạo, vô thức ngước mắt lên, nhìn thấy người tới, nụ cười trên khóe miệng chợt tắt.

Tống Tri Thư mặc một chiếc áo khoác bằng vải nhung màu trắng, giày cao gót và quần jean, đeo một chiếc túi xách đi làm ở khuỷu tay, lớp trang điểm tinh xảo cũng khó có thể che được vẻ ngoài hốc hác.

"Đã lâu không gặp, Hứa Tùy." Tống Tri Thư chủ động chào hỏi.

Ngón tay của Hứa Tùy cầm chặt đuôi thìa, cụp mắt xuống, lạnh lùng nói: "Tôi đã tan làm rồi, muốn khám bệnh thì ra ngoài rẽ phải."

Ngay cả một câu chào hỏi cô cũng lười nói.

Hứa Tùy cởi áo khoác trắng treo lên móc áo, thay áo khoác, cầm khăn quàng cổ, nhét kính vào túi, trước khi đi còn cố ý mở cửa sổ cho thông gió.

Một trận khí lạnh tràn vào, Tống Tri Thư đứng ở nơi đó co rụt vai lại.

Hứa Tùy đút hai tay vào túi áo, toàn bộ quá trình đều không thèm liếc nhìn Tống Tri Thư, coi cô ta như không khí, đi qua vai cô ta.

"Hôm nay tôi đến đây… Để xin lỗi cô." Tống Tri Thư hít một hơi, không giấu được vẻ mệt mỏi dưới mi mắt: "Gia đình tôi thực sự rất xin lỗi vì đã gây ra tổn hại cho các cô."

Hứa Tùy dừng chân, quay đầu nhìn cô ta, giọng nói bình tĩnh: "Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của cô."

Nói xong Hứa Tùy bước ra ngoài, cô vừa bước ra khỏi hành lang chưa được mười bước thì Tống Tri Thư đã đi giày cao gót đuổi theo từ phía sau.

Tống Tri Thư nắm lấy tay cô, lớn tiếng nói: "Hôm nay tôi nhận được tin cô từ chối ca phẫu thuật của cha tôi, người làm bác sĩ như các cô sẽ mang theo cảm xúc cá nhân khi lên bàn mổ sao?"

"Nếu như là vì tổn thương mà lúc trước tôi đã gây ra cho cô, tôi xin lỗi, nếu không thể... Tôi sẽ quỳ xuống vì cô." Tống Tri Thư nắm lấy tay cô, nước mắt chảy dài: "Cha của tôi… Là một mạng người còn sống sờ sờ mà."

Hứa Tùy nghe vậy thì rụt tay lại, nhìn cô ta bằng ánh mắt bình thản, sắc bén nói:

"Vậy còn cha tôi thì sao… Tính mạng của cha tôi không phải là mạng sống sao?"

Lúc Hứa Tùy rút tay lại, Tống Tri Thư cũng mất đi chỗ dựa, ngã xuống đất, cô ta vội vàng túm lấy tay áo Hứa Tùy không cho cô rời đi.

Sức lực Tống Tri Thư mạnh đến mức Hứa Tùy không có cách nào thoát ra được, vừa lôi vừa kéo, càng ngày càng có nhiều bệnh nhân vây xem.

Những người không biết còn cho rằng Hứa Tùy đang làm khó bệnh nhân.

Tống Tri Thư kéo tay Hứa Tùy không cho người rời đi, Hứa Tùy vừa tức giận vừa xấu hổ.

Đột nhiên, một bóng người áp xuống, một bàn tay mạnh mẽ tách tay hai người ra, Chu Kinh Trạch kéo Hứa Tùy ra sau lưng, từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ ngồi trên mặt đất, chậm rãi nói: "Đừng ỷ vào địa vị của bản thân là bệnh nhân hoặc là người nhà của bệnh nhân mà có thể làm bất cứ điều gì."

Chu Kinh Trạch cầm điện thoại di động, con ngươi nhìn về phía Hứa Tùy: "Còn các biện pháp an ninh trong bệnh viện của em thì sao, em muốn gọi cảnh sát không?"

"Bỏ đi, chúng ta đi thôi." Hứa Tùy lắc đầu, kéo Chu Kinh Trạch rời đi.

Bên trong xe, Hứa Tùy ngồi ở phó lái, rõ ràng tâm trạng rất tệ, cũng không lên tiếng.

"Em muốn nói chuyện gì không?" Chu Kinh Trạch đưa tay chạm vào má cô, mở miệng: "Nếu không muốn nói chuyện thì trước tiên ăn chút gì đi."

"Ăn bánh dứa hay là kẹo hồlô?"

Được người mình thích an ủi, tủi thân trong lòng sẽ càng được phóng đại.

Hứa Tùy ngước mắt nhìn Chu Kinh Trạch, giọng nói rất nhẹ nhàng: "Em không biết mình có làm gì sai không, cái người lúc nãy ở bệnh viện, cha cô ta phải làm phẫu thuật, em đã từ chối."

"Năm đó, mạng của cha cô ta là do cha em cứu, nhưng họ chẳng những không biết ơn mà còn nói rằng cha em không làm tròn bổn phận, nói rằng em là con gái của kẻ giết người." Môi Hứa Tùy cong lên thành một nụ cười gượng gạo.

Cha Hứa đã chết trong một trận hỏa hoạn vì một tai nạn ngoài ý muốn khi ông đang làm nhiệm vụ.

Vào thời điểm đó, một vụ hỏa hoạn bỗng nhiên bùng lên trong nhà máy hóa chất ở phía bắc Lê Ánh, đội cứu hỏa đã chạy đến ứng cứu, khi bọn họ đến, lửa đã lan đến góc tường, bùng cháy dữ dội.

Những tiếng thét chói tai và tiếng kêu xé lòng hòa lẫn với nhau. Cha Hứa lao vào đám cháy, chạy đi chạy lại, cứu được bốn năm người.

Người cuối cùng mà cha Hứa lao vào cứu là Tống Phương Chương, lúc đó ông đã kiệt sức nhưng cơ thể vẫn gắng gượng để cõng Tống Phương Chương ra ngoài.

Khi ông đi đến cửa trước, cha Hứa lảo đảo ngã xuống đất, Tống Phương Chương trên lưng ông cũng bị hất xuống đất.

Ai biết rằng xà nhà đột nhiên đổ ập xuống, rơi xuống đùi Tống Phương Chương.

Tống Phương Chương hét lên một tiếng đau đớn, cha Hứa chạy qua, tay không kéo người ra, đỡ ông ta ra ngoài một lần nữa.

Lần này ông chú ý khắp nơi, lúc đang muốn nhanh chóng đi ra ngoài, ngọn lửa trong nhà lan ra rất nhanh, cha Hứa nhận ra có điều không ổn liền đẩy người ra ngoài.

Tòa nhà ầm ầm sụp đổ, cha Hứa mãi mãi nằm trong ngọn lửa.

Khi đó, Hứa Tùy vừa mới lên cấp hai, cha cô còn nói rằng ông đã mua quà sinh nhật cho Nhất Nhất trước khi nhận nhiệm vụ.

Kết quả là ngày hôm sau ông không bao giờ trở về nữa.

Cả gia đình đau buồn vì mất người thân, trong khi an ủi cô, những người xung quanh vừa an ủi cô, vừa âm thầm dùng tình cảm trói chặt cô:

“Mẹ con sau này chỉ có một mình con thôi, nhất định phải nghe lời mẹ.”

Hứa Tùy gật đầu, tự hứa trong lòng rằng nhất định sẽ làm một người con gái ngoan của mẹ.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy, khi Hứa Tùy quay lại trường học sau đám tang, cô nhận thấy ánh mắt của những người xung quanh đối với mình đã thay đổi.

Cô bị cô lập rồi.

Hứa Tùy không nói gì, im lặng chịu đựng tất cả chuyện này, trong khi cô đang ngồi vào bàn làm bài tập thì Tống Tri Thư đột nhiên chạy đến, xé sách bài tập của cô rồi gào khóc:

"Cha tôi trở thành người tàn tật rồi! Tại sao cha cậu lại bỏ bê trách nhiệm, cõng ông ấy ra ngoài rồi lại ném người xuống đất chứ."

"Giờ cậu là con gái liệt sĩ, được nhận trợ cấp, còn gia đình tôi thì sao? Cả nhà tôi chỉ có một mình cha cáng đáng thôi, chúng tôi phải làm sao bây giờ?"

"Đều tại cậu, cha cậu còn xứng làm lính cứu hỏa sau, nói hi sinh mà không thấy ngại à!"

"Nhưng tôi đã không còn cha nữa." Hứa Tùy nhẹ nhàng nói, một giọt nước mắt rơi xuống.

Kết quả, Tống Tri Thư đã giáng cho cô một cái tát vang dội vào mặt.

Sau đó, Hứa Tùy phải chịu đựng bạo lực học đường kéo dài một năm rưỡi.

Tính cách cô rất mềm mỏng và tốt bụng, Tống Tri Thư biết cô sẽ không tố cáo nên dẫn dắt các bạn cùng lớp bắt nạt cô bằng mọi cách.

Vào những năm đó, quan điểm cơ bản của những đứa trẻ độ tuổi vị thành niên chưa hình thành, chúng lớn lên ở những thị trấn nhỏ, có chất phác nhưng đồng thời cũng mang sự tàn bạo.

Bọn họ nghe theo Tống Tri Thư phán quyết Hứa Tùy, không phải là vì muốn phân biệt đúng sai.

Chỉ đơn giản là tận hưởng cảm giác thích thú khi phán quyết một người.

Hứa Tùy thường nhận được con vật chết trong ngăn kéo, hoặc sách bài tập bị dính kẹo cao su, lúc đi vệ sinh bị người khóa trái, nước lau sàn dội ướt đẫm cả người.

Lúc đầu, cô sẽ la hét, khóc lóc vì sợ hãi, sau đó dần dần trở nên chết lặng.

Mẹ Hứa chỉ biết được điều này khi nhận được phản ánh từ một giáo viên trẻ thực tập vào lúc hơn nửa học kì năm lớp mười.

Bà đã chạy đến trường học làm loạn một trận, ấn đầu Tống Tri Thư bắt cô ta phải xin lỗi.

Cuối cùng, thái độ cứng rắn của mẹ Hứa đã làm lớn chuyện này, bên trên bắt đầu quan tâm đến, lúc này Tống Tri Thư mới vội vàng xin lỗi.

Vì lo cho sức khỏe và môi trường học tập tốt cho Hứa Tùy, mẹ Hứa đã chuyển cô đến Bắc Kinh.

Đây là lần chuyển trường đầu tiên của Hứa Tùy.

Bởi vì bị chèn ép trong thời gian dài, Hứa Tùy cảm thấy rất tự ti, giá trị trong lòng dần dần lung lay.

Khi đó, cô thường cúi đầu xuống và hơi khom lưng vì sợ người khác chú ý đến mình rồi lại xoi mói cô.

Gặp Chu Kinh Trạch trong ngày chuyển trường là điều tốt lành đầu tiên mà cô nhận được.

Lúc đó, Hứa Tùy vừa mới chuyển đến Thiên Trung, bị bệnh, tâm trạng u ám, cả người hoàn toàn ảm đạm không ánh sáng, mặc váy nhạt màu, ngay

cả khi đứng trên bục giới thiệu bản thân cũng là nói nhanh nhanh cho qua.

Cô sợ rằng những người ở đây cũng giống như người ở Lê Ánh.

Cười nhạo cô, bàn luận về cô, nhìn cô bằng ánh mắt khác thường.

Mặc dù không có chuyện gì xảy ra vào ngày hôm đó, nhưng không ai trong lớp chú ý đến cô, tất cả đều phớt lờ cô.

Hứa Tùy khó chịu và mệt mỏi đến cực điểm.

Chỉ có Chu Kinh Trạch.

Mặc một chiếc áo phông đen và áo khoác đồng phục rộng rãi, nam sinh xoay một quả bóng rổ trong tay, đứng trước mặt cô ngược sáng, chủ động hỏi cô có phải cô không có ghế không.

Anh còn vì cô mà chạy lên chạy xuống năm tầng lầu, tìm một chiếc ghế mới cho Hứa Tùy.

Tiếng ve kêu sôi động, một vầng ánh sáng lớn tràn vào.

Có gió thổi qua, thiếu niên vội vàng đi chơi bóng, ánh mắt nhanh chóng quét qua cô, khóe môi cong lên, thân thiện gật đầu một cái.

Anh trở thành ánh sáng của cô.

Cho đến khi cô vào đại học, Hứa Tùy nhận nuôi 1017, Hồ Thiến Tây đã hỏi cô tại sao, cô nói rằng động vật biết ơn hơn con người.

Vì vậy, khi nhìn thấy thái độ châm chọc của Lí Sâm khi chế nhạo cha cô là liệt sĩ ở trường đại học, Hứa Tùy đã bộc lộ sự sắc bén.

Rõ ràng cha cô đã liều mạng để cứu người.

Sau khi ra trường làm việc chăm chỉ, nỗ lực hết mình, cô nghĩ chỉ cần làm tốt trách nhiệm mà mình đảm đương là đủ. Nhưng thầy vẫn nói rằng cô không có lòng thương hại của người bác sĩ."

Áp lực dồn nén trong suốt nhiều năm qua, cuối cùng Hứa Tùy cũng không kìm nén được nữa, cô suy sụp khóc lớn: "Rốt cuộc thế giới này bị làm sao vậy, đến nỗi em không thể phân biệt được nó tốt hay xấu."

Nhiều năm như thế, trước mộ cha cô, ngay cả một bó hoa mà nhà họ Tống cũng không tặng.

Hứa Tùy ngồi ở ghế phó lái, bàn tay ôm lấy mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống qua khe hở.

Chu Kinh Trạch cúi đầu, luồn ngón tay cái lau nước mắt cho cô rồi ôm cô vào lòng: "Nghe anh nói, không ai có tư cách tha thứ cho bọn họ thay em."

"Nhưng hầu hết thế giới đều tốt, người giao hàng mà anh gặp ngày hôm trước giao một tô mì, bị đổ trên đường. Anh ta gục xuống khóc, sợ rằng khách hàng sẽ đánh giá không tốt. Lúc ba giờ sáng, anh ta lại cố gắng hết mình, lao về trong gió lạnh định mua thêm một phần đền bù cho khách, ông chủ đưa hóa đơn miễn phí, ông ta nói: Mùa đông năm nay, mọi người đều khó khăn, cùng nhau vượt qua nhé."

"Ngay cả anh cũng gặp phải sự đối đãi bất công khi hành nghề, anh em thân thiết như thể tay chân còn hãm hại nhau sao?" Chu Kinh Trạch tự giễu nhếch môi.

"Trên thế giới này, trung bình cứ mười nghìn phút lại xảy ra các vụ giết người, chuyện ngược đãi trẻ em vẫn diễn ra hàng ngày, nhưng vẫn có một số người sẵn sàng cổ vũ người lạ và giữ vững cương vị để cứu vớt từng sinh mệnh, chẳng hạn như các em." Chu Kinh Trạch kéo người trong ngực khỏi vòng tay anh, nhìn cô.

"Trong vạn vạn điều xui xẻo chúng ta chỉ gặp phải một, nhưng thế giới này vẫn tốt."

Giọng nói Chu Kinh Trạch chậm rãi, nhất thời không biết lấy đâu ra thứ này, ngón tay nắm cằm cô, các đốt ngón tay xoa nhẹ cánh môi cô, đút vào.

Đầu lưỡi Hứa Tùy chạm vào, tan ra ngay lập tức, vị ngọt từ từ lan tràn giữa môi và răng, bỗng nhiên chua xót trong lòng như được giải tỏa.

Anh cho cô một viên kẹo.

Hứa Tùy ngước nhìn anh qua đôi mắt đẫm lệ, Chu Kinh Trạch véo mũi cô cười nhẹ nhàng, sự chân thành hiện rõ trong ánh mắt: "Ông ngoại thường nói chúng ta sống phải bảo vệ nguyên tắc và giữ vững ý định ban đầu. Không phải để thay đổi thế giới, mà là vì không để thế giới thay đổi chúng ta."

Cái thiện đối lập với cái xấu, có sự tồn tại luân phiên nhau. Cuộc sống giống như một đồng xu mà Thượng đế ném cho bạn, không phải nghiêng về mặt nào thì chính là mặt đó, mà là quyết định bởi bạn lựa chọn trở thành mặt nào.

Tiền xu luôn nằm trong lòng bàn tay của bạn, và giới hạn của trò chơi cuộc sống là tùy thuộc vào bạn.

Chương 85: Có anh ở đây cho em phó thác

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Roman Roland đã từng nói - trên thế giới này chỉ có một chủ nghĩa anh hùng thật sự, đó chính là sau khi biết rõ sự thật của cuộc đời nhưng vẫn nhiệt tình yêu thương nó.

Hứa Tùy có thể cảm nhận được điều đó trên con người Chu Kinh Trạch, không oán giận, không thỏa hiệp, dù bị đối xử bất công cũng không oán hận.

Thiếu niên không sợ năm tháng dài lâu.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Anh vẫn giữ một phần nhỏ trong trái tim mình.

Chu Kinh Trạch giơ tay lau đi nước mắt cho cô, kéo người ra khỏi vòng ngực, thay đổi chủ đề, nhướng mi cười nhẹ: "Còn muốn ăn sơn tra không? Lớp áo đường sắp tan rồi."

"Muốn." Hứa Tùy khịt mũi một cái.

Chu Kinh Trạch đưa Hứa Tùy di ăn cơm xong, đúng lúc quảng trường đối diện sông Nha đang đốt pháo hoa mùa đông, hai người cùng nhau xem pháo hoa.

Buổi tối khi về đến nhà, Chu Kinh Trạch lo lắng cô gái của anh đang có cảm xúc kích động sẽ xảy ra chuyện nên giữ cô lại.

Kết quả khi Hứa Tùy tắm rửa xong, có lẽ là bởi vì sau khi tan làm xong đã khóc rất nhân nên tiêu hao quá nhiều sức lực, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ rồi.

Chu Kinh Trạch không ngủ, anh dựa vào tường bảo vệ Hứa Tùy, thấy cô không an phận xoay người lại, chăn bị dịch xuống, lộ ra một đoạn cánh tay trắng như ngó sen.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Người đàn ông cong một chân xuống, đi qua đó giúp cô kéo chăn lên, cúi người đặt một nụ hôn lên trán cô, cuối cùng đi ra ngoài.

Trên ban công, gió lạnh hiu hiu, những vì sao trên cao điêu tàn.

Chu Kinh Trạch dựa vào trước lan can, lấy ra một điếu thuốc từ trong hộp thuốc, cúi đầu ngậm lấy nó, thuần thục "Cạch" một tiếng đốt lửa lên, từng đợt khói trắng nhè nhẹ bay ra từ đôi môi mỏng, phiêu dạt giữa không trung.

Chu Kinh Trạch cầm điếu thuốc lười biếng đặt tay lên lan can, híp mắt nhìn về phía cách đó không xa, không biết đang nghĩ gì.

Khi tàn thuốc cháy đến đầu ngón tay thon dài, Chu Kinh Trạch liền ném điếu thuốc vào chậu hoa, lấy điện thoại từ trong túi quần ra, bấm một dãy số.

Không bao lâu sau, điện thoại kết nối, Chu Kinh Trạch nâng lên vẻ mặt tản mạn, nghiêm mặt nói: "Xin chào, là chủ nhiệm Trương của bệnh viện Phổ Nhân sao..."

Ngày tiếp theo, Hứa Tùy đứng dậy từ trên giường, bởi vì được ngủ một giấc sau khi phát tiết nên khi tỉnh dậy, cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Sáng nay Hứa Tùy phải đợi trong văn phòng bệnh viện tới mười một giờ, y tá lại gõ cửa, nói chủ nhiệm Trương tìm cô. Hứa Tùy gật đầu, buông con chuột ra, đứng dậy đi về phía văn phòng chủ nhiệm.

Khi bước vào văn phòng chủ nhiệm, giáo sư giơ tay bảo cô ngồi xuống. Vẻ mặt của Hứa Tùy lạnh nhạt, cho rằng chủ nhiệm sẽ lại nói các lời dặn

dò để cô tiếp nhận bệnh nhân này.

Không ngờ giáo sư Trương lại đặt bút xuống, ho nhẹ một tiếng: "Tiểu Hứa à, tôi xin lỗi vì những gì đã nói với em trước đó... bạn trai em cũng đã nói với tôi, không ngờ còn có một ẩn ý đằng sau, công việc của chúng ta ít nhiều gì cũng phải chịu chút ủy khuất.

"Người bệnh này, em có thể tự quyết định nhận hay không."

"Nhưng tôi chỉ có một yêu cầu nhỏ, em phải nói việc này với bệnh nhân và phải đích thân đối mặt."

"Được, cảm ơn thầy." Hứa Tùy nói.

Vào lúc nghỉ trưa, Hứa Tùy đã gửi một tin nhắn cho người được ghi chú là người chăn nuôi:

"Anh đã nói gì với thầy của em vậy, thái độ hôm nay của ông ấy quay ngoắt 180 độ."

Không bao lâu sau, Chu Kinh Trạch trả lời lại: "Nói bạn gái của anh là vòi nước, nếu làm cho em khóc lần nữa, ông đây sẽ san bằng đơn vị của mấy người."

Chu Kinh Trạch trả lời khá không đứng đắn, Hứa Tùy nhìn chằm chằm mặt chữ đến nỗi bật cười thành tiếng, cô gõ chữ trên khung thoại trả lời lại: "Nếu em từ chối, đến lúc đó có người nhà hay truyền thông lấy hành động này viết báo, em bị mất việc thì làm sao bây giờ?"

"Ông đây nuôi em." Chu Kinh Trạch trả lời vừa quyết đoán lại nhanh chóng.

Rất đơn giản, chỉ bốn chữ nhưng lại khiến trái tim của Hứa Tùy nhảy lên một chút, hai má có chút nóng, nói: "Không phải anh không có tiền sao?"

Chu Kinh Trạch nhìn những dòng chữ này, đầu lưỡi chạm nhẹ vào má trái, cười một tiếng, nói: "Ông đây có vợ, tài sản trong nhà do anh xử lý."

Gương mặt Hứa Tùy càng thêm ngượng ngùng, đổi chủ đề thành cuộc sống hằng ngày nhắn vài câu với Chu Kinh Trạch, cuối cùng, một câu không rõ đầu đuôi của Chu Kinh Trạch nhảy lên trước màn hình, nói:

- -- cho dù là em quyết định làm gì, đều có anh ở đây cho em phó thác.

Lông mi Hứa Tùy khẽ run lên, trả lời: "Được"

Thật ra vào ngày hôm qua sau khi Chu Kinh Trạch nói những lời này với cô, trong lòng Hứa Tùy đã sớm có quyết định.

Hai ngày này Tống Phương Phương nằm trong bệnh viện Phổ Nhân cũng đã chấp nhận trị liệu, chẳng qua ông ta vẫn luôn đợi Hứa Tùy trả lời lại. Hứa Tùy lại một lần nữa xem hồ sơ bệnh án của ông ta.

Không biết có phải do nhân quả báo ứng trong Phật giáo đã từng nói hay không.

Mấy năm qua Tống Phương Chương liên tục gặp vấn đề về cơ thể, phải nhập viện điều trị liên tục, tình trạng cơ thể ngày càng sa sút. Hứa Tùy nhìn thoáng qua những chẩn đoán bệnh dày đặc trên giấy, có thể khẳng định, hiện giờ ông ta đang lôi kéo một cơ thể tàn tật để sống tạm bợ qua ngày.

Hứa Tùy nhớ rõ những tổn thương và khiển trách đạo đức mà một nhà Tống Phương Chương gây ra cho bọn họ, khiến mẹ Hứa thường xuyên tạo áp lực về mặt tình cảm với cô, làm cô không thể nào được phạm sai lầm, chăm chỉ học tập, sau khi lớn lên phải trở nên nổi bật.

Còn bà thường xuyên khóc thầm trong đêm, bà không còn đứa con nào nữa, tuổi còn trẻ mà người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Mấy năm đó, gia đình Hứa Tùy lớn lên trong môit trường vô cùng áp lực, bây giờ cô không thể nhớ rõ được lúc đó bản thân đã chịu đựng như

thế nào.

Hứa Tùy nhìn dãy số trước màn hình máy tính, nhập số đó vào điện thoại và bấm gọi, điện thoại nhanh chóng được kết nối, bên kia có chút vui mừng trong lo sợ, giọng nói khàn khàn: "Hứa Tùy..."

"Tôi có đáp án rồi." Hứa Tùy nói.

Đầu bên kia điện thoại kia đang nói "Nếu không thì hẹn một quán cà phê vân vân", Hứa Tùy đột nhiên cắt ngang lời cô ta, nói "Đến khu vườn dưới lầu của bệnh viện đi."

Khoảng ba bốn giờ chiều, trời trong xanh, ánh nắng ấm áp sau giờ trưa, các y tá hoặc người nhà sẽ đẩy bệnh nhân tản bộ trong vườn, hít thở chút không khí trong lành.

Hứa Tùy không ngờ Tống Tri Thư cũng đẩy cha cô ta xuất hiện trong khu vườn, ánh mắt cô ta căng thẳng, Tống Phương Chương mặt đồng phục bệnh nhân sọc xanh trắng, cơ thể gầy gò như da bọc xương, trong vô cùng trống rỗng dưới lớp quần áo to rộng, hơi nước trên người ông ta biến mất, làn da nhăn thành từng nếp gấp chồng chất trên khuôn mặt, giống như một lớp vỏ cây sắp chết già.

"Chú Tống, xin chào." Hứa Tùy đút tay vào trong túi áo blouse trắng, giọng điệu bình tĩnh.

Tống Phương Chương nhấc đôi mắt vẩn đục lên nhìn cô, rõ ràng không nhận ra Hứa Tùy.

Trong khoảnh khắc đó, Hứa Tùy không thể nói rõ hận thù của mình ngày càng gia tăng hay đang thở phào nhẹ nhõm.

"Cha, con sẽ bảo y tá dẫn cha qua bên kia phơi nắng, một lát con sẽ lại đây." Giọng nói của Tống Tri Thư dịu dàng, giống như đang dỗ trẻ con.

Lúc này cho dù là ai cũng không nhận ra người phụ nữ dịu dàng bây giờ, năm xưa đã từng dẫn đầu một đám nữ sinh ngang nhiên ném cặp sách

của Hứa Tùy cửa sổ tầng năm xuống, chỉ vào mũi cô mắng to "Con đix" "Mọi người mau nhìn xem, cô ta là con gái của liệt sĩ" hay những lời nhục mạ khác.

Tống Phương Chương cười gật đầu, khi đi lướt qua Hứa Tùy cũng cười nhẹ với cô.

Sau khi người đi xa rồi, Hứa Tùy đứng thẳng lưng trước mặt Tống Tri Văn, mở miệng: "Chuyện giải phẫu cho cha cô, tôi không làm được."

Tống Tri Thư lập tức gấp để đỏ mắt, chỉ về phía cách đó không xa: "Nhưng cô mau nhìn cha tôi đi, ông ấy đã như vậy----"

"Cho nên?" Hứa Tùy đột nhiên cắt ngang, nhíu mày lại hỏi cô ta, "Ít nhất cô còn có cha, mà cha tôi thì không còn nữa, ngay cả cơ hội nói một câu với ông ấy tôi cũng không có."

Cô muốn nói với cha mình, công việc bây giờ của cô rất tốt, còn được tăng lương, đang yêu đương, gặp một người rất tốt.

Nhưng không còn khả năng.

"Bây giờ tôi nói cho cô, tôi vĩnh viễn sẽ không tiếp bất kỳ bệnh nhân nào từ nhà các người, đây là quyết định của tôi." Hứa Tùy nhìn cô ta, giọng điệu bình tĩnh, "Nhưng tôi không thể đại diện cho cả bệnh viện tôi được, cho nên cha cô vẫn có thể tiếp tục trị liệu ở Phổ Nhân."

Tống Tri Thư không ngờ Hứa Tùy vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện quá khứ, tức giận vô cùng, vốn dĩ còn giả nhân giả nghĩa liền lộ ra nanh vuốt, nói: "Cô còn xứng danh bác sĩ sao? Tính mạng không phải đều bình đẳng sao? Tôi đã nói xin lỗi với cô rồi, cô còn muốn cái gì chứ?"

Hứa Tùy không bị chọc giận, cô cười khẽ, sau đó nghiêm túc nói: "Cô không cần phải khiến trách đạo đức tôi, tôi đương nhiên xứng với danh bác sĩ, bởi vì từ trước đến nay, hơn nữa sau này tôi vẫn luôn cứu người."

“Tôi tin tưởng đại bộ phận của thế giới này là tốt, trong lòng tôi có giá trị quan của chính mình, các người bây giờ không ảnh hưởng tôi được.”

Hứa Tùy cao hơn Tống Tri Thư một khúc, cô cúi người xuống, trong ánh mắt lộ ra vẻ đồng tình nhàn nhạt, lời nói ra vừa dịu dàng lại tàn khốc: “Tống Tri Thư, cô không cảm thấy mọi thứ đều là do trời cao sắp đặt sẵn sao? Mười ba năm trước, chúng ta cùng sinh trên cùng một mảnh đất, tôi thì gieo một thân cây, còn cô, gieo hậu quả xấu.”

Tống Tri Thư chấn động cả người, bị lời nói và khẩu khí của Hứa Tùy dọa sợ. Từ trước đến nay cô ta chưa từng nghĩ Hứa Tùy sẽ phản kháng lại và từ chối. Sau lưng cô ta toát ra một lớp mồ hôi, cả người đây choáng váng.

Đây là nhân quả báo ứng sao?

Hứa Tùy thu hồi tầm mắt trên người cô ta, không quay đầu lại mà rời đi.

Người đi rồi, Tống Tri Thư trực tiếp khóc to tại chỗ.

Sau khi Hứa Tùy nói xong những lời đó, tảng đá lớn trong lòng đã rơi xuống, cả người nhẹ nhàng vô cùng. Nhiều năm như vậy, cuối cùng cô cũng gỡ được gông xiềng do người khác mang cho trên người xuống.

Sau khi tan làm, Chu Kinh Trạch tới đón cô. Gần đây khi tan làm sớm anh đều tới đón Hứa Tùy, có khi sẽ đưa một bông hoa, có khi lại là một quả bóng bay màu vàng mua trên đường, hoặc là một số món quà nho nhỏ khác.

Mỗi ngày đều cho cô một bất ngờ khác nhau.

“Hôm nay ăn cơm anh đưa em đi gặp một người.” Hai tay Chu Kinh Trạch đặt lên tay lái, giọng điệu nhàn nhạt.

Hứa Tùy ngồi bên ghế phụ, giơ tay kéo dây an toàn, đang chuẩn bị gài lại nhưng không thể nào tìm đúng vị trí, cô đang rất vất vả để tìm.

Chu Kinh Trạch chậm rãi nói ra một cái tên.

Cô cúi đầu, ngừng động tác lại.

Bên kia, sân bay Kinh Bắc, Thịnh Nam Châu đẩy hai rương hành lý to bước ra, bên cạnh anh là một người phụ nữ, tóc vàng, dáng người thấp bé, mặc một chiếc quần yếm denim màu xanh, tuy sắc mặt hơi tiều tụy nhưng nụ cười vô cùng rạng rỡ, có khí chất xinh đẹp giỏi giang.

Thịnh Nam Châu một tay đẩy xe hành lý, một tay nắm chặt tay của người phụ nữ, Hồ Thiến Tây dở khóc dở cười: "Anh Nam Châu à, anh có thể buông tay em ra không, em sẽ không chạy đâu."

"Không." Thịnh Nam Châu ngạo kiều nói ra một chữ.

Hồ Thiến Tây không lay chuyển được anh đành phải mặc cho anh nắm, khi nhìn thấy bảng chỉ dẫn nhà vệ sinh cách đó không xa, liền nói với vẻ đáng thương: "Em muốn đi vệ sinh, lần này em bảo đảm không chạy, hơn nữa không phải hộ chiếu đang ở trong tay anh sao, em cũng không chạy được."

Lúc này Thịnh Nam Châu mới buông tay cô ấy ra.

Sau khi Hồ Thiến Tây đi vệ sinh xong, đứng trước bồn rửa tay nhìn mình trong gương, vẫn cảm thấy không chân thật. Chân đạp lên quê hương đất mẹ, nhưng cô ấy lại cảm thấy choáng váng.

Sau khi rửa tay xong, Hồ Thiến Tây đang định lấy một tờ giấy lau tay, kết quả bất ngờ tim đập nhanh, hô hấp dồn dập, cả người dựa vào bồn rửa tay, sắc mặt tái nhợt, há to miệng thở dốc, tay chân cũng không thể cử động.

Giống như tâm linh tương thông, Thịnh Nam Châu cảm thấy không ổn, nghiêm mặt lại, sải bước đi về phía nhà vệ sinh nữ, cũng không màng đến ánh mắt khác thường của mọi người mà đi thẳng vào bên trong.

Khi tiến vào, Thịnh Nam Châu liền thấy Hồ Thiến Tây dựa vào trước bồn rửa tay, hai bờ môi tái nhợt, sắc mặt còn trắng bệch đến đáng sợ. cậu ta đi tới ôm lấy bả vai của Hồ Thiến Tây, thậm chí còn chưa hỏi gì đã lấy thuốc ra từ trong túi phải của cô ấy, thuần thục đút vào trong miệng cô ấy.

Hồ Thiến Tây khó khăn nuốt xuống, người còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị người đàn ông ôm ra ngoài.

Bên trong xe, Hồ Thiến Tây ngồi lên ghế phụ, nhắm chặt hai mắt, hơi thở dồn dập dần dần trở lại trạng thái ổn định, mười phút sau, khi mở mắt ra, trong ánh mắt đã khôi phục ý cười, nói:

"Anh Nam Châu, anh có thể đồng ý với em một chuyện được không."

"Ừm, em nói đi."

"Chuyện này trước tiên đừng nói cho Hứa Tùy, em không muốn làm cậu ấy lo lắng. Chuyện em mắc bệnh này, vẫn giống như lúc nhỏ, các anh biết là được rồi."

Thịnh Nam Châu nhìn cô ấy, thở dài một hơi: "Được."

"Tây Tây." Thịnh Nam Châu đột nhiên gọi tên cô ấy

Hai mắt Hồ Thiến Tây mang theo ý cười nhìn cậu ta: "Hửm?"

"Nếu đau thì phải nói cho anh." Thịnh Nam Châu rũ mắt nhìn cô ấy.

Đừng làm như cái gì cậu ta cũng không làm được.

…

"Tây Tây đã trở lại?! Bây giờ chúng ta đang đi đón cô ấy sao." Ánh mắt Hứa Tùy đầy bất ngờ, gương mặt vốn dĩ đạm mạc cuối cùng cũng xuất hiện ý cười.

Chu Kinh Trạch nhìn thoáng qua tin nhắn do Thịnh Nam Châu gửi tới trên điện thoại, ánh mắt tối lại một chút, sau đó ngẩng đầu, trên mặt vẫn

treo nụ cười lười nhác như mọi người, ngăn cô lại:

“Chậc, nếu bây giờ em qua đó, Thịnh Nam Châu không thể gấp được với em, sẽ để em phải chờ thêm hai phút.”

“Cũng đúng.” Hứa Tùy tỉnh ngộ.

Chu Kinh Trạch khởi động xe, xoa nhẹ tóc cô: “Đi, chúng ta đến chỗ cơm chờ.”

Trong nhà hàng, Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch đợi khoảng hơn nửa tiếng. Trong lúc đó mỗi khi có người đẩy cửa nhà hàng ra, lúc chuông gió bên trên phát ra am thanh, Hứa Tùy sẽ vô thức quay đầu nhìn sang.

Lát sau, cô nhìn thấy một người phụ nữ vừa quen thuộc lại xa lạ bước tới, đôi mắt to tròn, nụ cười khiến người khác vừa ấm áp lại tràn đầy sức sống, cô ấy cũng đã thay đổi, đã từng là một cô bé có giảm cân thế nào cũng không thể được, bây giờ lại gầy giống như cây trúc, tóc cắt ngắn, làn da trắng nõn bởi vì dãi nắng dầm mưa một thời gian dài bên ngoài, đã trở thành màu lúa mì khỏe mạnh.

Hứa Tùy có chút không dám gọi cô ấy lại.

Luôn cảm thấy mọi thứ trước mắt giống như một giấc mơ.

Hồ Thiến Tây giống như chú gấu koala lao về phía cô, ôm chặt lấy Hứa Tùy, nói: “Bảo bối Tùy, tớ rất nhớ cậu đó.”

Hứa Tùy cũng ôm chặt lấy cô ấy, nghe thấy vậy, hai mắt lập tức đỏ lên, hỏi: “Rốt cuộc cũng bỏ được mà trở về?”

“Ha ha, đương nhiên rồi, cậu vẫn là người bạn tốt nhất của tớ,” Hồ Thiến Tây vùi mặt vào bả vai cô, cười nói, “Nói gì thì tớ cũng muốn tận mắt chứng kiến các cậu hạnh phúc mà.”

Chương 86: Chân tướng

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hai người ôm nhau một lúc lâu rồi mới buông ra. Hứa Tùy và Hồ Thiến Tây ngồi chung một chỗ, hai người sát chặt vào nhau.

Hứa Tùy vỗ một cái vào đầu cô ấy, cười nói: "Tớ nhắn cho Lương Sảng rồi, cậu ấy đang kẹt xe, lát nữa mới đến."

"Ừ." HồThiến Tây đáp

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Trong thời gian chờ đồăn, Hứa Tùy với HồThiến Tây ngồi chung một chỗ, hai người thỉnh thoảng ghé lại thì thầm với nhau, ánh mắt đôi bên tràn ngập ý cười.

Hoàn toàn quên mất đi sự tồn tại của hai người đàn ông cao to ngồi trước mặt.

Chu Kinh Trạch với Thịnh Nam Châu liếc mắt nhìn nhau, một người bắt đầu mở miệng trước, nhướng lông mày:

"Này, đừng nói là hai người đã quên mất hai ông chủ lớn vẫn đang ngồi sờ sờ ở trước mặt đấy nhé?"

HồThiến Tây cuối cùng cũng chú ý vềphía họ, giả bộ bất mãn: "Cậu, sao cậu hẹp hòi thế hả, nếu thế thì cháu sẽ giữ bạn gái cậu cả đêm, như vậy mà cậu vẫn sợ cô ấy đi mất được."

Chu Kinh Trạch cúi đầu cười phì một tiếng, anh rót chén trà đưa cho HồThiến Tây, chậm rãi nói, muốn ám chỉ vềđiều gì đó: "Vợ cậu không chạy được, không phải sợ ai đó nổi máu ghen hả?"

Từ "ai đó" được nhấn mạnh hết sức rõ ràng, Hồ Thiến Tây nhân cơ hội uống trà nhằm che đi nét mặt mình, ha ha nói: "Cậu bớt nói hươu nói vượn đi."

Không lâu sau, Lương Sảng đeo chiếc kính râm trên mũi, tay cầm một chiếc túi da cá sấu hùng hùng hổ hổ xông vào phòng, đang định chửi ầm lên về vụ kẹt xe trên đường, lúc nhìn thấy mặt Hồ Thiến Tây ngồi trên ghế, âm thanh kẹt lại trong cổ họng, không nói được lời nào.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Bởi vì cô ấy rất gầy, gầy đến mức làm cho người ta đau lòng.

Hồ Thiến Tây chú ý đến sắc mặt thay đổi của Lương Sảng, giang hai tay đứng dậy, cười nói: "Cậu đừng có chơi cái trò tình cảm này nữa, chả giống cậu một chút nào cả, Sảng Sảng."

Một câu nói như có như không xua tan bầu không khí buồn bã, vẻ bi thương trên mặt Lương Sảng biến mất hoàn toàn, cô ta hất cằm lên, tựa như hoàng hậu nương nương, miễn cưỡng ôm Hồ Thiến Tây, bắt đầu quở trách cô ấy:

"Nhìn qua đã thấy bộ dạng nghèo khổ của cậu, có còn là đại tiểu thư ngay cả bộ móng cũng phải tinh tế từ đầu đến chân nữa không vậy?"

Hồ Thiến Tây hì hì cười, đôi mắt cong cong: "Mặc như này tớ cũng không hay ra ngoài mà, khá tiện với lại tớ cũng quen rồi."

Trên bàn ăn, đề tài nói chuyện chỉ xoay quanh Hồ Thiến Tây, dù sao cô ấy cũng là nhân vật chính hôm nay. Hồ Thiến Tây cũng hào phóng chia sẻ kinh nghiệm của cô ấy trong Tổ chức Cứu hộ Động vật Hoang dã Quốc tế trong những năm qua.

"Mọi người không biết đâu, trước đây tớ đã cứu một con dê con bị thương dưới chân núi lửa, sau đó người dân địa phương tặng nó cho tớ, tớ đặt tên nó là Tây Tây." Hồ Thiến Tây cầm một chiếc đũa, nét mặt phấn khởi hiện lên dưới ánh đèn.

Hứa Tùy nghe cô ấy nói xong liền bị hấp dẫn, hỏi: "Có ảnh chụp không? Tớ xem một chút."

"Có đây." HồThiến Tây lấy điện thoại di động ra vội tìm ảnh chụp cho cô xem.

"Còn có lần, chao ôi, là trong cuộc đua ngựa địa phương, tớ vốn là bác sĩ chữa bệnh cho động vật nhỏ, nào biết lúc họ thi thiếu một tuyển thủ, nên tạm thời bắt tớ đi. Họ còn nói đó là ngựa nuôi trong nhà, rất hiền, kết quả là tớ mới vừa trèo lên đã bị vó ngựa đạp một cước, thua ngay tại chỗ, mọi người cười phá lên, quên cả thi đấu." HồThiến Tây nhớ lại bản thân mình cũng cảm thấy buồn cười.

“Ha ha ha, là tớ, tớ cũng cười.”

Thịnh Nam Châu ngồi đối diện, đoạn nghe HồThiến Tây chia sẻ chuyện này lông mày cau lại, chén rượu cầm trên tay vô thức siết chặt, nhưng cuối cùng cậu ta lại không nói gì hết.

Vì HồThiến Tây trở về nên tất cả mọi người đều rất vui vẻ uống rượu, Lương Sảng uống đến ngụm cuối, ợ một hơi, ôm lấy cổ HồThiến Tây, say bí tỉ nói: "Cô bé, kinh nghiệm sống của bé phong phú đến như vậy, thế còn đời sống tình cảm cá nhân thì sao? "

HồThiến Tây cũng uống rượu, cô ấy choàng tay lên bả vai Lương Sảng, bụm mặt cười: "Tớ không có thời gian đâu, cho dù có rảnh rỗi ra ngoài đi chơi được thì cũng bị người khác chê trên người có mùi cứt bò mà thôi."

"Thật ra không có một tí nào đâu, cậu ngửi thử đi, thơm mà!"

HồThiến Tây ngã vào người Lương Sảng, bắt đầu xắn ống tay áo của mình lên để lộ một đoạn cổ tay, bước lên phía trước cho Lương Sảng ngửi.

Lương Sảng hít một hơi, cố ý trêu chọc cô ấy: “Y như mùi phân, bồn cầu nhà ai mà không dội nước vậy.”

Vừa dứt lời, Hồ Thiến Tây lập tức đổi sang ghìm chặt cổ Lương Sảng, hành hung một trận.

Hứa Tùy nghĩ, hóa ra thời gian thực sự có thể làm thay đổi một người, trước đây Hồ Thiến Tây có một cuộc sống rất xa hoa tráng lệ, không thể chịu được cực khổ dù chỉ là một chút, thật sự là một vị đại tiểu thư mỏng manh.

Bây giờ cô ấy ăn diện giản đơn, một mình sống nơi đất khách dầm mưa dãi nắng, thường ngày thi thoảng còn nghe thấy tiếng súng nổ mà vẫn có thể tìm được niềm vui giữa bể khổ.

Điều duy nhất không thay đổi là sức sống trong người và nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cô ấy.

Và tình bạn của họ nữa.

Uống rượu suốt từ nãy đến giờ, nhân viên phục vụ đến nhắc nhở họ chỉ còn mười phút nữa nhà hàng sẽ đóng cửa, đèn neon bên đường cũng đã tắt.

Một nhóm người chia tay nhau bên ven đường.

Bọn họ đi hết rồi, chỉ còn Hồ Thiến Tây với Thịnh Nam Châu còn ở đó.

Hồ Thiến Tây có chút không thoải mái, dựa vào cột đèn đường hơi khó chịu cúi đầu.

Thịnh Nam Châu đi qua, đưa một tờ giấy, cậu ta chau mày:

"Không phải vừa rồi mới nhắn tin nhắc em đừng uống rượu sao? Cơ thể em thế này –"

Hồ Thiến Tây nhận tờ giấy lau khóe miệng, trong mắt có ánh nước, dưới ngọn đèn vừa dịu dàng vừa đáng yêu.

"Không phải vì vui hay sao, anh Nam Châu, anh nhắc em suốt từ bé đến lớn còn chưa đủ à."

Thịnh Nam Châu nở nụ cười, xoa đầu cô ấy, quay lưng lại, ngồi xổm trước mặt Hồ Thiến Tây.

"Làm gì vậy." Hồ Thiến Tây tỏ vẻ khó hiểu.

"Cõng em." Thịnh Nam Châu thản nhiên nói.

"Được thôi." Hồ Thiến Tây nhảy lên, theo thói quen vòng tay qua cổ cậu ta.

Hai tay Thịnh Nam Châu vòng qua đùi cô ấy, xốc người cô ấy lên, lông mày anh tuấn nhíu lại.

Gầy quá rồi, cơ bản là không nặng tí nào.

"Tây Tây, lần này về rồi thì đừng đi nữa, lỡ như bệnh của em ngày càng tệ đi–"

Hồ Thiến Tây tiếp lời, thanh âm giòn tan: "Yên tâm, bản tiểu thư phúc to mạng lớn, từ nhỏ đã vậy mà lớn lên rồi."

Còn nữa, em không muốn đi, em muốn nhìn mọi người nhiều hơn.

Hồ Thiến Tây ngả vào bờ vai rộng của Thịnh Nam Châu, ôm cả cổ cậu ta, âm thầm nói trong lòng.

"Anh lo cho em." Thịnh Nam Châu đáp lại những lời vừa rồi

Sắc đêm dịu nhẹ, gió thổi lá gây lên tiếng vang, không khí lạnh đi đôi chút, Hồ Thiến Tây nằm trên lưng Thịnh Nam Châu, sợ cậu ta bị lạnh, đưa tay che lỗ tai cậu ta lại.

Hơi ấm truyền đến, Thịnh Nam Châu cứng đờ cả người, bên tai cũng nhanh chóng ấm lên, cậu ta làm như không có chuyện gì mà cõng Hồ Thiến Tây tiếp tục bước về phía trước.

"Mới nãy ăn cơm, em kể lúc thi đấu bị ngựa đạp một cước, vậy có đau không?" Thịnh Nam Châu hỏi, ngữ điệu ngừng lại một chút.

Giọng nói trầm thấp của Thịnh Nam Châu theo gió đến bên tai Hồ Thiến Tây, ánh mắt cô ấy bỗng có vẻ chua xót.

Vừa rồi mọi người đều thấy thích thú trước trò đùa của cô, chỉ có Thịnh Nam Châu hỏi cô ấy có đau không.

"Đau, đến giờ trên lưng còn có sẹo, có điều da em khá dày, chỉ đau một chút, sau liền hết, nhanh khỏi lắm, hì hì."

Thịnh Nam Châu tiếp tục cõng cô ấy đi về phía trước, Hồ Thiến Tây bỗng nhớ ra cái gì đó, tâm trạng trầm xuống, nói:

"Anh Nam Châu, thật ra anh có thể mặc kệ em."

Thịnh Nam Châu cõng cô ấy đi thêm bước nữa, rũ mi trong mắt hiện lên ý cười, nghiêm túc nói:

"Anh tự nguyện mà."

Do Hồ Thiến Tây trở về, suốt đêm Hứa Tùy rất vui vẻ, thế nên khi Chu Kinh Trạch theo cô đi vào, cô không hề phòng bị chút nào.

Cô đứng ở cửa, đến lúc đóng cửa tiếng khóa "cạch" một cái, Hứa Tùy mới cảm thấy có gì đó không đúng, cô giật mình một cái, một bóng người đè thấp xuống.

Hứa Tùy ngẩng đầu, cảm giác ngưa ngứa truyền từ cổ đến.

"Này, anh làm gì vậy... hả?" Hứa Tùy không thể chống đỡ được hành động bất ngờ của anh.

Chu Kinh Trạch ở phía sau áp lại, ngón tay nhanh nhẹn duỗi ra, trong chốc lát, búi tóc dài của Hứa Tùy xõa ra, một lọn tóc không biết điều vướng trên cổ tay anh.

"Em nói xem? Anh bị bỏ rơi suốt một đêm." Chu Kinh Trạch nheo mắt bất mãn.

Người đàn ông tiến lại gần, hai người sáp chặt lại với nhau, anh vươn tay chạm vào mặt Hứa Tùy, ngón tay thô ráp xoa môi của cô, động tác chầm chậm.

Hứa Tùy chỉ cảm thấy cổ họng mình trở nên khô khốc, giải thích: "Do lâu lắm rồi em không gặp Tây Tây."

"Em cũng không gặp bạn trai mình hai ngày rồi."

Hứa Tùy cảm thấy người này cố tình gây sự.

Chu Kinh Trạch bất lấy cằm cô, cúi người hôn. Anh hôn một cách trìu mến và tha thiết.

Lúc đầu là chạm môi, sau đó bất mãn cắn môi cô một cái.

Hứa Tùy đau đớn đành mở miệng, hàm răng bị cạy ra, kéo ra, nhẹ nhàng mút vào. Tựa như ăn quả đào tươi mát, động tác ung dung.

Hứa Tùy vô thức níu lấy áo trước ngực anh, mỗi một tấc anh hôn, cô càng nắm chặt hơn.

Chu Kinh Trạch ngại phiền hà giữ bèn giữ chặt cô lại, nghiêm túc hôn.

Hứa Tùy choáng váng vì bị hôn, ngón tay anh vân vê chỗ thịt trắng mềm sau tai cô, chậm chầm vuốt ve.

Khi môi anh chạm vào từng tấc da ở bên cổ, nó giống như một bãi đất hoang bốc cháy.

Thì ra vẻ động tình của Chu Kinh Trạch còn mê người hơn so với lúc anh chăm chỉ làm việc.

Hứa Tùy không phân biệt được.

Tất cả đều như nhau mà.

Ánh sáng của chiếc đèn chùm màu ấm chiếu vào đôi mắt đen của người đàn ông, và bóng tối bao trùm lấy cô.

Trán Hứa Tùy lấm tấm mồ hôi, vừa hôn cô, Chu Kinh Trạch vừa dùng giọng nói trầm thấp dụ dỗ cô, nói:

"Đến tối còn nhắc đến Tây Tây, Hứa Tùy, khi nào em cho anh một danh phận?"

Giọng Hứa Tùy có chút khàn: "Danh phận cái gì, không phải anh vẫn luôn... Là bạn trai em sao?"

Chu Kinh Trạch bất mãn cắn vành tai cô, lại liếm một cái, từng chữ từng chữ:

"Em hiểu ý anh mà?"

"Chừng nào em mới biến trai mình thành chồng?" Chu Kinh Trạch ngừng lại, ngóm tay cái ấn lên trán cô, nhìn cô.

Hứa Tùy quay mặt đi chỗ khác, hơi khó chịu, cô suy nghĩ một lát, cười nói:

"Em nghĩ đã."

Chu Kinh Trạch khẽ cười tiếng, ôm cô đi về phía phòng.

Mái tóc đen của Hứa Tùy quệt qua cổ anh, cổ họng ngứa ngáy, động tác hơi thô bạo ném cô lên giường.

Theo bản năng Hứa Tùy muốn chạy trốn, nhưng một bàn tay khớp xương rõ ràng đã nắm lấy bàn chân cô, kéo xuống dưới thân.

"Em cứ từ từ suy nghĩ, dù sao anh cũng đã đợi em nhiều năm như vậy." Giọng Chu Kinh Trạch khàn khàn.

Hôm sau, Hứa Tùy tỉnh dậy trên giường, khắp người đau nhức, nằm lì trên giường không thể động đậy chút nào.

Trên người không mặc gì cả, Chu Kinh Trạch chỉ để lại một tờ giấy cho cô.

Hứa Tùy đứng dậy, chăn bông theo đó mà tuột xuống, cô cầm lên, nhìn thoáng qua tờ giấy, trên đó ghi anh có việc phải ra ngoài một chuyến, trong phòng bếp có bữa sáng.

Hứa Tùy mê man nửa ngày mới rời khỏi giường, cô rửa mặt xong chuẩn bị ăn cơm.

Mẹ Hứa gửi tin nhắn cho cô, nói rằng: "Dì Vương con giới thiệu cho con một đối tượng tốt, lúc nào con rảnh đi xem thử đi."

Mi mắt Hứa Tùy khẽ giật, thật ra cô chưa nói với mẹ là mình đang yêu, cũng chưa nói cho mẹ biết người đó là Chu Kinh Trạch.

Nhưng... Vì là anh. Hứa Tùy muốn nói ra.

Cô muốn bước tiếp cùng anh.

Nghĩ vậy, Hứa Tùy gõ vào hộp thoại rồi gửi đi: "Mẹ, con đang yêu rồi."

Lúc tin nhắn vừa gửi đi, mẹ Hứa đã gọi lại ngay.

Hứa Tùy không muốn nhận, sợ mình sẽ không đỡ lại được, nhanh chóng tắt máy, vội vàng trả lời: "Con đang tăng ca, có gì mẹ cứ nhắn tin cũng được."

Mẹ Hứa nhắn lại: "Ngày mai mẹ mua vé xe qua gặp bạn trai con."

"Hả? Cuối năm, cả hai bọn con đều bận lắm, không thì qua khoảng một thời gian nữa, trong tết con sẽ đưa anh ấy về cho mẹ." Hứa Tùy lập tức thuyết phục.

Mẹ Hứa không muốn nhắc lại chuyện bạn trai cô, bà lại hỏi:

"Người ta bao tuổi, làm nghề gì?"

Hứa Tùy híp mắt lại, cẩn thận từng li từng tí tìm từ ngữ và gõ ra:

"Hơn con một tuổi, nghềnghiệp... Có thể mẹ muốn tìm cho con bạn trai nghềnghiệp ổn định tương đồng, có điều con là bác sĩ mà, hai đứa con cũng không khác nhau mấy, lúc bận còn ngủ trong đơn vị."

"Vậy nó làm gì?"

Hứa Tùy do dự một lúc, gõ ba chữ gửi đi: "Phi công."

Sau khi tin nhắn được gửi đi, bên kia không hềphản hồi lại.

Chu Kinh Trạch không ngờ tới ông chủ của Đông Chiếu đột nhiên đến tìm anh.

Lãnh đạo Trương Thành Chí bảo hẹn ở bên ngoài, Chu Kinh Trạch đồng ý.

Lão Trương hẹn hắn ở gần quảng trường Nha Giang, lúc Chu Kinh Trạch đến nơi, trên người lão Trương mặc áo phao màu nâu, chiếc khăn dày quàng trên cổ, trong ngực còn ôm bịch bánh mì. Ông ngồi trên ghế dài, cho bồcâu ở quảng trường ăn.

Chẳng hềgiống với hình ảnh lúc ông mặc âu phục nghiêm túc dẫn dắt toàn đội.

Chu Kinh Trạch đi đến, ngồi bên cạnh ông lấy ra bao thuốc, xé lớp giấy mỏng, lắc lắc điếu thuốc đưa cho ông.

Lão Trương cười cười, nhận lấy rồi châm lửa.

"Lão Trương tìm tôi có việc gì vậy?"

"Kết quả vụ việc kia chính thức được xác nhận, Lý Hạo Ninh đã đi đầu thú, hắn nói hắn bị uy hiếp, thêm vào đó là toàn bộ đầu đuôi gốc rễ của vụ việc đã được thu thật đầy đủ, công ty chính thức khỏi tố Cao Dương và Lý Hạo Ninh, giờ đang tiến hành thủ tục tư pháp." Lão Trương ho khan nói.

Chu Kinh Trạch bất ngờ, dùng ngón tay gõ nhẹ vào bật lửa, thản nhiên hỏi: "Tại sao đột nhiên Lý Hạo Ninh lại đi đầu thú."

"Nghe nói hắn chịu quá nhiều áp lực, mẹ hắn cũng biết chuyện, bà ấy không chịu dùng tiền chữa bệnh nữa, điểm quan trọng nhất là hắn thấy có lỗi với cậu."

Chu Kinh Trạch im lặng cười trừ một tiếng, chân tướng quá rõ ràng, trong lòng anh cũng không quá bất ngờ.

Nói thế nào nhỉ, anh biết sớm muộn gì công lý cũng sẽ đến.

Lão Trương vỗ bả vai Chu Kinh Trạch, thở dài nhẹ nhõm: "Công ty sẽ thanh minh rõ ràng cho cậu, cũng như xin lỗi về công việc cậu, muốn cậu quay lại nhậm chức với mức lương gấp ba lần, cậu chính là ông chủ đứng đầu cục hàng không Đông Chiếu, thấy thế nào cơ trưởng Chu?"

Chu Kinh Trạch đang cúi đầu châm lửa, vừa nghe hướng tay liền chệch đi, lòng bàn tay ánh lên sắc lửa.

Tiếp tục châm thuốc, hít một hơi rồi nhả ra, Chu Kinh Trạch cười cười, phất nhẹ tàn thuốc:

"Không, tôi đang tính làm việc khác."

Lão Trương sửng sốt, vỗ vỗ hắn hỏi: "Không phải chứ, cậu bằng lòng đổi nghề?"

"Không khác mấy, tôi được người bạn là giáo sư đại học đưa ra lời mời." Chu Kinh Trạch lấy điếu thuốc khỏi miệng, ngừng lại rồi nói: "Vào đội cứu hộ đệ nhất của Sở Giao thông Vận tải Trung Quốc."

Vẫn là phi công như trước, chẳng qua chuyển từ lái máy bay phản lực sang lái phi cơ trực thăng, trở thành thành viên của đội cứu hộ hàng không, nguy hiểm hơn và trách nhiệm trên vai cũng lớn hơn.

Lão Trương sửng sốt và cười nói: "Được rồi, cậu nhóc này, quả nhiên không cần ta lo nhiều, với lý lịch xuất sắc của mình đến đâu cậu cũng tỏa sáng được."

"Nhưng vì sao cậu quyết định vào đó?"

Tuy cùng thuộc về bầu trời xanh kia, nhưng công việc khác, trách nhiệm cũng khác biệt.

Phi công cứu hộ không chỉ nguy hiểm, trách nhiệm xã hội cũng lớn hơn, chẳng khác nào đưa mạng mình cho đất nước.

Chu Kinh Trạch nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hít hơi thuốc, giọng nói từ tốn: "Do bạn gái tôi, đối với xã hội này, cô ấy nghi ngờ về lựa chọn nghềnghiệp của mình, tôi chỉ muốn nói cho cô ấy biết."

"Thế giới này vẫn đẹp."

Cho dù thời cuộc có tồi tệ đến đâu, chúng ta vẫn luôn có một nguyên tắc trong lòng, dù là tầm thường hay vĩ đại, chúng ta nhất định phải kiên cường với chính bản thân mình.

Lão Trương trong nháy mắt hiểu ra, hình như nhớ ra gì đó liền nói: "Bạn gái cậu? Có phải cô nàng tên Hứa Tùy kia không? Cô ấy đã gửi rất nhiều thư khiếu nại cho công ty, còn nhờ tôi nhất định phải điều tra rõ, nói cậu không phải người như vậy, trong mail còn kèm rất nhiều thành tích vinh quang của cậu... Tôi cũng không biết cô ấy tìm nhiều tư liệu kiểu gì."

"Không phải là uổng công vô ích rồi sao? Ông chủ chúng tôi sao còn không biết lý lịch của cậu."

Con ngươi Chu Kinh Trạch siết lại, run rẩy làm tàn thuốc rơi xuống, giọng nói chậm rãi: "Cô ấy gửi mail cho chú lúc nào?"

"Để tôi nhớ lại, hình như là không lâu sau khi cậu rời căn cứ." Lão Trương nhớ lại nói.

Khoảng thời gian ấy, cũng chính là lúc bọn họ bất hòa, tất cả mọi người cười nhạo, mắng chửi anh, anh bị mọi người thờ ơ, bị vu oan, bị đối xử lạnh lùng, xem anh như một con chó trong nhà có tang.

Chỉ có Hứa Tùy tin rằng anh không phải như vậy, vẫn âm thầm làm những chuyện này sau lưng anh, hy vọng một ngày anh có thể trở về bầu trời.

"Cô gái này không tệ nha, tôi còn nghe nói cô ấy còn đi tìm Lý Hạo Ninh vài lần." Lão Trương thở dài một hơi: "Thằng nhãi cậu thật có phúc, tìm được một cô gái tốt như vậy, nhất định phải nắm chắc nha."

"Nhưng hai người đi hai hướng khác nhau, phải biết quý trọng nhau vào." Có điểm này lão Trương cần nhắc nhở.

Chu Kinh Trạch đột nhiên đứng lên, dụi tàn thuốc, giọng khàn khàn nói:

"Lão Trương, tôi có việc đi trước đây."

Chu Kinh Trạch quay lại trong xe, khởi động xe, một mạch tăng tốc, chân dí gá lái như bay đến hẻm Hổ Phách.

Chu Kinh Trạch chạy lên tầng hai, mở căn phòng trước đây bọn họ luyện đàn, ngay tại đây thời kỳ thanh xuân của anh nhận được một thùng thư tình cùng quà tặng, anh tìm được đĩa nhạc phủ đầy bụi.

Là album nhạc anh ưa thích "God"s Children Are All Dancing" của Mayday.

Cùng lúc đó, một tuýp thuốc mỡ hết hạn sử dụng và bao ngón tay rơi xuống.

Bây giờ anh mới biết quà này do Hứa Tùy tặng.

Lúc học đại học, Thịnh Nam Châu chuyển hộ quà của cô cho anh, trước mặt mọi người Chu Kinh Trạch thản nhiên nói:

"Tặng tôi nhiều quà như vậy, lẽ nào bắt tôi phải đoán là ai sao?"

Những lời này, tương đương với việc phá vỡ giấc mộng của một cô gái.

Mở tập ảnh album ra, một thẻ dấu sách rơi "bộp" trên mặt đất.

Chu Kinh Trạch nhặt lên xem, trên mặt sau dấu sách viết một câu nói, nét chữ tinh tế của một người thiếu nữ, nắn nót từng nét một:

“Anh là ước ao xa vời của em, hy cả đời anh được yêu thương, vô lo vô nghĩ, mãi luôn chính trực.”

Chương 87: Điều duy nhất tôi muốn

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Chu Kinh Trạch cầm bookmark trong tay, nhìn chằm chằm vào nó một lúc, cho đến khi điện thoại trong túi quần rung lên, anh lấy điện thoại di động ra xem, là Hứa Tùy gọi điện thoại tới, bấm trả lời, giọng nói của anh hơi khàn:

"A lô."

Ở đầu dây điện thoại bên kia vang lên giọng nói hơi ngại ngùng của Hứa Tùy: “Buổi trưa khi nấu mì, vì không cẩn thận nên em đã làm hỏng chiếc nồi. Đúng lúc, tối nay em cũng muốn đi siêu thị mua một ít đồ dùng hàng ngày, anh có thể — — "

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Tới đó xách đồ giúp cho em?”

"Được rồi, buổi tối em muốn ăn gì? Tiện thể tôi sẽ làm cho em ăn." Chu Kinh Trạch đứng lên, đút bookmark vào trong túi quần.

Hứa Tùy suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôm càng, đã lâu rồi em chưa ăn.”

“Được, lát nữa sẽ làm cho em.” Chu Kinh Trạch đáp.

Sau khi cúp điện thoại, Chu Kinh Trạch đem những món quà vừa lấy ra bỏ lại vào trong hộp. Khi đầu ngón tay của anh khẽ chạm vào album của những tháng ngày cũ, anh dừng lại một lát, sau đó lấy nó ra và lau sạch bụi bặm bám ở phía trên.

Chu Kinh Trạch đã đặt nó trên kệ đĩa hát cùng với những album yêu thích của mình.

Lúc trời chạng vạng tối, Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy cùng nhau đi dạo dưới siêu thị và mua một số đồ dùng hàng ngày.

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

Thành Kinh Bắc lớn như vậy, nhưng nơi mà Hứa Tùy thích nhất lại là siêu thị.

Cô luôn cảm thấy bên trong siêu thị tràn đầy không khí của cuộc sống, mang tới cho người ta cảm giác hạnh phúc.

Chu Kinh Trạch đẩy xe, Hứa Tùy đứng ở bên cạnh, hai người cùng nhau đi tới khu thực phẩm. Hứa Tùy cầm hộp sữa đào trắng trên kệ liếc mắt nhìn, vừa định đặt lên giá liền phát hiện bên cạnh có một loại sữa mới hương vị muối biển.

Hứa Tùy lấy cả hai loại xuống rồi nhìn chúng, hơi do dự không quyết định được.

Cô vừa muốn nếm thử hương vị muối biển mới một lần, lại không muốn buông bỏ loại sữa vị đào trắng mà mình vẫn thường hay uống.

Người đàn ông đẩy xe bằng một tay, thời điểm đi được nửa đường, chợt thấy cái đuôi nhỏ sau lưng không theo kịp mới bắt đầu liếc mắt về phía sau nhìn.

Trong lúc vẫn đang còn phân vân, Hứa Tùy đang cầm hai loại sữa bò trên tay, do dự không biết nên lấy loại nào.

Một bóng đen cao lớn hạ xuống, bàn tay có mạch máu rõ ràng trực tiếp cầm lấy hai loại sữa bò ở trong tay cô ném vào trong xe đẩy.

Anh còn lách người lấy hết hai loại sữa bò có vị như vậy ở trên kệ hàng xuống rồi bỏ vào trong xe đẩy.

Giọng điệu Chu Kinh Trạch thư thái: “Chậc chậc, chuyện này có gì lớn mà phải suy nghĩ lâu như vậy?”

Hứa Tùy không biết nên cười hay nên khóc nói: “Anh có phải kiếm sống qua ngày không?”

Chu Kinh Trạch nhíu mày, nhéo mặt cô, giọng điệu cà lơ phất phơ: “Tôi sẽ không sống qua ngày, không phải còn có em sao? Sau này thẻ lương tôi sẽ giao cho em.”

Hứa Tùy có hơi xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào anh, thuận thế đẩy anh về phía trước lẩm bẩm nói:

"Ai nói tôi muốn gả cho anh?"

Nói xong câu này môi của cô không kiềm được hơi cong lên, giống hệt như một con mèo đang ăn vụng.

Chu Kinh Trạch đi đi ở phía trước, nhìn thẳng về phía trước, lười biếng cười nói:

“Tôi biết em đang cười.”

Sau khi Hứa Tùy bị vạch trần thì nhịn không dám cười nữa, giọng nói vô thức kéo dài ra nói: “Anh thật phiền phức.”

Cuối cùng hai người mua một ít đồ dùng hàng ngày ở siêu thị, một cái chảo, còn có một túi bia và tôm càng mà Hứa Tùy thích ăn.

Buổi tối lúc tám giờ, Chu Kinh Trạch làm tôm càng ở bên trong bếp, Hứa Tùy thì ở bên cạnh phụ giúp.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, Hứa Tùy bưng tôm đi ra, vốn dĩ cô muốn đặt thức ăn lên trên bàn, nhưng lại lơ đãng liếc nhìn ra bên ngoài.

Buổi tối đột nhiên tuyết rơi đầy trời, những bông tuyết năm cánh trong suốt xẹt qua ánh trăng vàng nhạt rồi rơi xuống, thỉnh thoảng phát ra tiếng “bộp” của cành tùng chi bị đè gãy.

Hứa Tùy ngay lập tức quyết định tối nay sẽ ăn cơm ở bên cạnh cửa sổ sát đất.

Hứa Tùy chuyển một chiếc bàn tròn nhỏ đến trước cửa sổ, mở ti vi, hai người ngồi trên thảm lông thật dày vừa cùng nhau ăn tôm càng vừa uống rượu.

Ngoại hình của Chu Kinh Trạch cao lớn, tay dài chân dài dù thế nào thì ngồi trong nhà của Hứa Tùy cũng cảm thấy hơi chật chội.

"Chỗ này của em rất chật, em không nghĩ tới việc đổi sang một nơi khác sao?"

Chu Kinh Trạch nhướn mày, giọng điệu cao ngạo.

Không phải Hứa Tùy không hiểu sự ám chỉ của anh, cô cố ý nói đùa: "Dọn đi đâu, phố Hổ Phách sao? Ừm, dù sao thì làm hàng xóm của anh cũng rất tốt."

Chu Kinh Trạch phì cười một tiếng, bỏ hết những con tôm đã bóc vỏ vào trong bát của cô cũng không cười nói gì nữa.

Sau khi ăn tôm càng xong, tâm trạng của Hứa Tùy rất tốt, uống liền một lúc mấy lon bia, cuối cùng còn vang lên tiếng "Ken két", lon bia đã bị cô bóp nát.

Hứa Tùy rõ ràng là đã uống quá nhiều, cầm lon bia bị bóp bẹp quơ quơ về phía anh, kéo tai anh, giọng nói nhẹ nhàng đầy vẻ khiêu khích:

"Anh có thể uống vượt qua được tôi không?"

"Không thể." Chu Kinh Trạch quyết định không so đo với một con quỷ say.

Chu Kinh Trạch nhìn thấy cô uống say, liền vòng qua cái bàn bên kia, quỳ một chân xuống, chuẩn bị ôm cô trở về.

Ngay khi tay anh vừa chạm vào vai cô, Hứa Tùy liền rụt người lại, dựa lưng vào bên tường.

Đột nhiên Hứa Tùy ngước mắt lên nhìn anh rồi nói:

"Tôi có thể hỏi anh một câu không?"

"Em hỏi đi."

"Tại sao lại là tôi?" Hứa Tùy ngẩng đầu nhìn anh.

Tại sao lại nói ở bên ngoài là không phải là cô thì không thể, tại sao nhiều năm như vậy không yêu mà chỉ chờ mỗi mình cô.

Cô thật sự không dám tin vào chuyện này.

Hứa Tùy mặc một chiếc áo len dệt kim màu hồng quế, mái tóc dài xõa xuống vai, đôi mắt như có một tầng sương mù vì say, đọng một tầng màu nước, môi đỏ răng trắng.

Khiến mọi người có một loại ham muốn muốn bắt nạt.

Chu Kinh Trạch cúi đầu gần tới, hơi thở ấm áp phả lên tai, trán áp lên trán, nhìn cô nói:

“Không có lý do gì cả, trước kia là tôi mắt mù.”

Anh không biết cô tốt như thế nào.

"Từng người một, hôm nay tôi đã đồng ý với thầy không đến đội cứu hộ hàng không nữa, chuyện của Tazhao bên kia chân tướng cũng đã rõ ràng.” Chu Kinh Trạch chậm rãi nói.

"Có thật không? Tôi cũng biết anh nhất định —— "

Nghe được tin tức này, giọng nói của Hứa Tùy tràn đầy hưng phấn, ánh mắt sáng ngời bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Ngực cứng lại.

Chu Kinh Trạch đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ, anh cười:

“Bây giờ tới lượt tôi hỏi em một chuyện, em đã viết dấu trang lên mặt sau của Album “Ngày Tháng Năm” từ khi nào?”

Hứa Tùy đang ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa say, cô biết Chu Kinh Trạch đang kiên nhẫn chờ cô trả lời.

Cô chớp mắt, nói với giọng dễ chịu, "Tôi không nhớ được."

Chu Kinh Trạch gật đầu, ôm ấy cô, sắc mặt không thay đổi nói: “Được, vậy thì chúng ta lên giường nói chuyện.”

Đêm hôm trước vết thương ở trên đùi cô do anh để lại đến bây giờ vẫn còn hơi đau nhức, vậy mà anh vẫn còn nghĩ tới chuyện đó.

Hứa Tùy nghe xong ngay lập tức nhảy ra khỏi vòng tay của Chu Kinh Trạch, lập tức thú nhận:

“Tôi nói tôi nói.”

“Tôi đánh dấu câu đó vì tôi vô tình biết được chuyện xảy ra với anh.” Hứa Tùy nhìn anh rồi thú nhận.

Khi còn học trung học, chỗ ngồi của Hứa Tùy vạn năm đều không thay đổi đều ngồi ở phía trước, nhưng bởi vì thích cậu học sinh nam ngồi ở hàng cuối cùng kia.

Cho nên Hứa Tùy thường xuyên tự học vào sáng sớm, làm bài tập, ngay cả việc đi vệ sinh cũng đặc biệt vòng qua cửa sau rồi đi ra ngoài.

Cho dù những gì mà mắt cô nhìn thấy chỉ là một bóng lưng màu đen đang ngủ gục ở trên bàn theo thói quen, xương bả vai nhô ra.

Chỉ vậy thôi cũng khiến cô cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng đột nhiên có một ngày, chỗ ngồi kia thường xuyên trống không.

Từ đó về sau, Hứa Tùy rất ít gặp lại Chu Kinh Trạch, hai ngày trước đó khi cô đi vệ sinh còn có thể thấy anh, nhưng sau đó một tuần liên tục cô

không thấy ai cả.

Chỗ ngồi kia vẫn trống không, thậm chí ngay cả mặt bàn cũng được thu dọn sạch sẽ, đống bài thi cũng không còn nữa.

Hứa Tùy nghe bạn học trong lớp nói chuyện, nói nhà Chu Kinh Trạch xảy ra chuyện, ba của anh ấy đã đưa anh trai kế của anh đến trường, ông ta còn tới tham gia buổi lễ tốt nghiệp của anh kế, nhưng lại quên mất buổi họp cho con trai ruột của mình.

Có người còn nói mâu thuẫn ở bên trong gia đình anh đã trở nên gay gắt, ba của Chu Kinh Trạch đánh anh ấy và hiện tại anh đã rời khỏi nhà.

Có nhiều ý kiến khác nhau.

Khi Hứa Tùy đang cúi đầu thu bài tập, thì nghe thấy các bạn đang bàn tán về chuyện gia đình của anh.

Rất nhiều theo cúi đầu thu bài tập đích thời điểm, nghe được các bạn học đang thảo luận hắn đích chuyện nhà.

“Ôi, nhà có tiền thì sao chứ, còn không phải là không có người yêu sao.”

“Nhưng mà Chu Kinh Trạch cũng thật thê thảm, mẹ tự sát, cha còn là một tên súc sinh."

“Ngày hôm qua tôi tình cờ gặp Chu Kinh Trạch ở quầy rượu, giống như ở chỗ trường dạy nghề, cậu ấy sẽ không biến thành người xấu chứ.”

Hứa Tùy thu bài tập mà đầu ngón tay cũng trở nên căng thẳng, trong lòng thầm nói:

Sẽ không, cậu ấy không phải người như vậy.

Hứa Tùy bắt đầu tạo ra nhiều cơ hội để gặp gỡ Chu Kinh Trạch, cô chỉ cảm thấy hơi lo lắng cho anh.

Cô biết mỗi ngày anh sẽ ngồi trên chuyến xe buýt 29 để đến trường học, nhưng may mắn này không phải ngày nào cũng có thể gặp được.

Bởi vì nhiều lúc Chu Kinh Trạch dậy muộn trực tiếp bắt xe tới thẳng trường, cũng có lúc cô không biết anh tới trường bằng cách nào.

Cũng có hôm anh không tới, giống như bây giờ.

Có rất nhiều khả năng nhưng Hứa Tùy vẫn muốn thử vận may của mình một lần.

Hứa Tùy sống nhờ ở nhà cậu ở thành Nam, còn Chu Kinh Trạch lại ở thành Bắc.

Một người ở phía Nam một người ở phía Bắc, đây là hai phương hướng hoàn toàn trái ngược nhau.

Vì vậy, khi trời còn chưa sáng, mỗi ngày Hứa Tùy đều dậy sớm hơn một tiếng đồng hồ, cô đeo balo lên lưng rời khỏi nhà khi trời còn đầy sương mù.

Bởi vì cô còn phải đổi một lượt xe nữa rồi mới có thể bắt chuyến xe buýt số 29 đến trường học.

Cô đã liên tục dậy sớm trong một tuần nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Chu Kinh Trạch.

Cho đến sáng sớm thứ Hai, cô mới nhìn thấy anh.

Hứa Tùy dậy muộn bởi vì tối hôm trước thức đêm để xoát đề cho nên đi hơi muộn, khi cô đổi xe và ngồi trên chuyến xe buýt số 29, thì đã là giờ cao điểm.

Hứa Tùy rất vất vả mới chen lên xe buýt, nghiêng người, một tay nắm lấy thanh màu vàng, vất vả rút thẻ xe buýt từ trong túi áo đồng phục học sinh ra dán lên đầu đọc thẻ, nhưng không có tiếng "Tít" quen thuộc vang lên, biểu hiện trên là thẻ không hợp lệ.

Hứa Tùy cho là máy có vấn đề, cô thử lại mấy lần nhưng vẫn hiện lên không hợp lệ.

Có phải là hết tiền rồi không?

Các học sinh khác chen chúc ở phía sau không kiên nhẫn, âm thanh than phiền và thúc giục liên tiếp vang lên.

Hứa Tùy có hơi xấu hổ và lúng túng, sự ngại ngùng giống như một luồng nhiệt nhảy tót lên trên mặt, cô đang chuẩn bị nhường chỗ cho người khác và lùi về phía sau.

"Cùng nhau xoát vé đi." Giọng nói trầm khàn của học sinh nam, mang theo độ rung làm chấn động bên tai của Hứa Tùy.

Người của Hứa Tùy bỗng nhiên cứng đờ.

Ngay sau đó, có người từ phía sau cúi người tới, mặc dù dù giữ khoảng cách nhất định nhưng Hứa Tùy vẫn có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên quần áo của anh.

Không gian bên trong xe buýt khá nhỏ, dây khóa kéo đồng phục học sinh đang mở rộng của anh vô tình chạm vào bàn tay đang rũ xuống của cô.

Một trận lạnh như băng.

Giống như là trong mùa hè oi bức có một trận gió mãnh liệt.

Hứa Tùy nín thở, không dám nhúc nhích, liếc thấy bàn tay học sinh nam quẹt thẻ đang rụt lại, đút vào trong túi quần.

Anh cao hơn cô rất nhiều, lúc lấy lại thẻ, khuỷu tay anh xoa tóc cô rồi lướt qua.

Mùi bạc hà từ từ biến mất, càng ngày càng có nhiều người chen chúc lên xe.

Nói không quá thì lúc đó, Hứa Tùy cảm thấy tóc mình sắp bốc khói.

Chu Kinh Trạch ngồi ở hàng ghế ngồi màu xanh da trời thứ hai đếm từ dưới lên bên cạnh cửa sổ, Hứa Tùy đi tới, ngồi ở phía sau lưng anh một hàng, hai người vẫn cách nhau một khoảng nhất định.

Buổi sáng mùa hè, trời nắng chói chang, Hứa Tùy cảm thấy người mình toát ra một lớp mồhôi mỏng. Cô lấy từ trong cặp sách ra một cuốn sách từ vựng, vừa học từ vựng vừa quạt.

Hứa Tùy lơ đãng nhìn vềphía trước một lát, cô nhìn thấy Chu Kinh Trạch đang tựa vào bên cạnh cửa sổ ngủ gật, da của anh trắng lạnh, lông mi rũ xuống, ánh nắng mặt trời phản chiếu từ cửa sổ thủy tinh tạo nên một vòng bóng mờ trên mi mắt dưới.

Cặp sách của Chu Kinh Trạch đặt ở dưới chân, đôi chân dài hơi mở ra, lộ ra đôi mắt thâm quầng, lúc này anh đang ngủ bù.

Hứa Tùy không nhịn được nhìn anh nhiều hơn mấy lần.

Khi tới điểm dừng tiếp theo, tài xế phanh gấp, phần lớn mọi người theo quán tính sẽ nghiêng vềphía trước.

Chỉ có Chu Kinh Trạch, đang dựa vào cửa xe không động đậy, nghe thấy tiếng động cũng chỉ khẽ nhíu mày một cái, thậm chí còn không thèm mở mắt.

Có một nhóm người vừa mới lên xe, mọi người rối rít hô lớn "Đừng đẩy", người bị chèn ép khó chịu mắng: "Không biết đợi lát nữa rồi lên chuyến sau sao, không cần phải chen lấn như vậy."

Có lẽ do tiếng tranh cãi quá lớn, Chu Kinh Trạch khó chịu mở mắt ra, giơ tay lên xoa mặt.

Một ông lão mặc áo công nhân màu nâu chậm rãi bước lên xe buýt, trong tay còn xách theo một túi đồlớn, trông có vẻ hơi khó chịu.

Hứa Tùy đang ôn từ đơn, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng đi vềphía trước, giày thể thao màu trắng chuyện động.

Một giọng nói từ tính vang lên: "Ông ơi, ông ngồi đây đi."

Là Chu Kinh Trạch.

Anh không hề thay đổi.

Hứa Tùy nhìn thấy mặt khác của Chu Kinh Trạch nhưng cô không nhắc chuyện này với bất kỳ ai, anh trở thành bí mật ở trong lòng cô.

Buổi chiều thứ tư khi tan học, Hứa Tùy đang đi mua cơm ở bên ngoài trường thì bắt gặp Chu Kinh Trạch và những người đến từ trường dạy nghề ở phía sau con hẻm, cười bất cần và suồng sã.

Vừa quen thuộc lại vừa không quen thuộc.

Nhưng bây giờ Hứa Tùy đã biết được, đâu mới chính là con người thật của Chu Kinh Trạch và đâu là kẻ giả dạng anh với lối sống xa hoa trụy lạc.

Người vô tình buông lời thiện chí trên xe buýt mới thật sự là anh.

Khi Hứa Tùy nhìn thấy anh hút thuốc ở đó, nhớ lại những lời nhận xét của bạn cùng lớp với anh trong thời gian này, nó mang tính xúc phạm nhiều hơn so với khen ngợi.

Cô cảm thấy rằng Chu Kinh Trạch là người tốt như vậy, cuộc đời của anh nên được bao bọc bởi tình yêu thương, và có thể vô tư và chính trực đi trên con đường của mình muốn.

Cho nên cô ấy đã biết một câu chúc phúc trên mặt sau của dấu trang.

"Hứa Tùy, tôi nhấn mạnh, không phải là tôi đang ảo tưởng." Chu Kinh Trạch vạch qua mặt cô, buộc cô tỉnh táo để đối mặt với anh, nói từng chữ từng chữ vô cùng nghiêm túc: "Tôi là người đàn ông của em."

Em mới là điều duy nhất tôi muốn ở trong cuộc đời này.

Sau khi gặp được em, mọi tiếc nuối của tôi đều được em lấp đầy.

Chương 88: Người phụ nữ xinh đẹp này làm cho tôi phải đỏ mặt

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Rạng sáng vào lúc 3 giờ, Hứa Tùy còn gối đầu ngủ trên cánh tay người đàn ông, nhưng cô gặp phải ác mộng, mơ thấy Hồ Thiến Tây ở trước mặt cô nhảy xuống vách đá, Hứa Tùy hét lên, cuối cùng thở hổn hển từ trong mộng bừng tỉnh.

Chu Kinh Trạch bị đánh thức, đỡ cô dậy, bật đèn đầu giường, đổ một ly nước ấm đưa cho cô. Hứa Tùy dựa vào lồng ngực anh, sau lưng thấm mồ hôi lạnh, cổ họng siết chặt, đôi môi chạm vào miệng ly, uống từng ngụm nước.

Chu Kinh Trạch lấy tay sờ mặt cô, khớp xương ngón cái đem tóc cô vén ra sau tai, giọng hơi trầm, hỏi:

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn ---

“Làm sao vậy?”

Hứa Tùy uống hết hai ngụm nước, nuốt một chút rồi lấy giọng nói:

“Em mơ thấy Thiến Tây xảy ra chuyện.”

Chu Kinh Trạch bất giác siết chặt lòng bàn tay đang nắm lấy cánh tay cô, đáy mắt hiện lên vẻ ảm đạm, lúc anh đang định nói gì đó thì tiếng chuông di động đặt ở mép giường vang lên, âm thanh bén nhọn cắt ngang màn đêm tĩnh lặng.

Thịnh Nam Châu gọi đến.

Chu Kinh Trạch nghe máy, đầu điện thoại bên kia chưa nói được hai câu, biểu cảm trên khuôn mặt anh đã thay đổi, khuôn mặt kích động đè nén cảm xúc:

“Bọn tôi sẽ đến ngay.”

- -- Đọc full tại Truyenfull.vn---

“Thiến Tây đi bệnh viện, tình hình có vẻ khá nghiêm trọng.” Chu Kinh Trạch nghiêng đầu, thấp giọng nói.

Trong lòng Hứa Tùy trở nên bất an, hẫng một nhịp, lập tức nhấc chăn lên, chân trần đi lên trên sàn nhà, bắt đầu tìm quần áo, ngữ khí nôn nóng:

“Chúng ta mau nhanh lên.”

Chu Kinh Trạch nhìn người đang luống cuống tay chân mặc quần áo, tất còn đeo ngược, giữ chặt tay cô, đôi mắt hai người đối diện nhau, anh bình tĩnh nói:

“Trước tiên anh phải nói với em chuyện này, Thiến Tây có bệnh tim bẩm sinh, năm tuổi mới phát hiện ra, hiện giờ…… Khả năng là tình huống sẽ càng trở nên nghiêm trọng.”

Hứa Tùy đứng ở nơi đó, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, nói không nên lời dù chỉ là một câu. Mặc kệ Chu Kinh Trạch cúi người cài cúc áo cho cô, mặc áo khoác, đeo đầy đủ khăn quàng cổ, cô giống như con rối, được người đàn ông nắm tay ra ngoài, lên xe.

Vào trong bệnh viện, lúc Chu Kinh Trạch cùng Hứa Tùy đến phòng cấp cứu, nhìn thấy Thịnh Nam Châu đang dựa lưng vào vách tường, đầu hơi ngẩng lên nhìn trần nhà, hai mắt nhắm lại, ánh đèn bạc hiu quạnh ở bệnh viện chiếu lên người cậu ta, nửa sáng nửa tối, trầm mặc lại lạnh lùng.

Hứa Tùy thậm chí còn hoài nghi, cả người cậu ta đã cùng phía bức tường màu xám ở đằng sau hòa làm một.

Chu Kinh Trạch đi qua đi, hỏi:

“Tình hiện tại là như thế nào?”

Thịnh Nam Châu mở mắt, ba người vẫn luôn nhìn về phía phòng giải phẫu, ánh đèn màu đỏ sáng lên biểu hiện vẫn đang trong tình trạng cấp cứu. Cố họng Thịnh Nam Châu phát ra tiếng nói một cách khó khăn:

"Nửa đêm cô ấy đột nhiên ôm ngực nói khó thở, uống thuốc cũng không đỡ, đành gọi điện thoại cho tôi, lúc tôi đến nơi, cô ấy đã…… Nằm trên mặt đất."

Chu Kinh Trạch hỏi:

"Bố mẹ nó có biết không?"

"Chưa nói, cô ấy không cho nói, thế nhưng đến ngày mai có lẽ sẽ không thể giấu được." Thịnh Nam Châu đáp.

Sau khi hỏi xong, ba người vẫn duy trì trạng thái trầm mặc một lúc, đợi hai tiếng, rạng sáng lúc 5 giờ, "Bụp" một tiếng, đèn phòng giải phẫu tắt, bác sĩ bước qua cánh cửa, đi ra.

Bọn họ vây quanh đi lên, bác sĩ nghiêng đầu gỡ xuống khẩu trang, nói:

"Người bệnh tạm thời không có nguy hiểm, thế nhưng chức năng cơ tim của cô ấy đang dần bị suy yếu, mạch máu tắc nghẽn, hơn nữa lúc trước bị suy tim, hiện tại là thời kì cuối, kiến nghị chờ người bệnh tỉnh lại kiểm tra toàn diện lại……"

Thịnh Nam Châu bắt lấy từ ngữ mấu chốt trong đó, ánh mắt sợ hãi hỏi:

"Bác sĩ, sao lại bị suy tim?"

Bác sĩ cởi bỏ khẩu trang trên mặt xuống, sửng sốt một chút:

"Người bệnh người nhà không biết sao, ghi chép bệnh án cho thấy tim đã bị suy từ sáu năm trước."

Bác sĩ nói xong về sau rời đi, Thịnh Nam Châu một câu không nói, quay người đi, một quyền dùng sức đấm lên vách tường, mu bàn tay chạm vào đá, mơ hồ một mảng, ngay lập tức nhìn thấy máu.

6 năm trước, cũng chính là lúc mới vừa tốt nghiệp, Hồ Thiến Tây không màng tới sự phản đối của người nhà cùng sự lo lắng của bạn bè gia nhập tổ chức cứu trợ động vật hoang dã quốc tế.

Tất cả mọi người cho rằng Hồ Thiến Tây chỉ là nói đùa, cho rằng cô ấy chỉ cảm thấy mới mẻ tham gia một thời gian ngắn sẽ trở về, ai cũng không nghĩ tới, cô ấy kiên trì nhiều năm như vậy.

Hứa Tùy đến bây giờ còn nhớ rõ lúc ấy hỏi cô ấy vì cái gì phải đi công tác ở nơi gian khổ như vậy.

Hồ Thiến Tây cười hì hì trả lời:

"Đương nhiên là tớ muốn trong quãng đời ngắn ngủi của mình tạo nên được một tia sáng, lan tỏa một chút năng lượng, trao đi sự yêu thương."

"Tớ muốn làm một mặt trời nhỏ, đem tới ấm áp cho mọi người."

Hứa Tùy cho rằng cô ấy lúc đó chỉ là nói qua loại, nhưng không ngờ điều mọi người nghĩ chỉ là lời nói vui đùa đối với cô ấy lại là cả tính mạng.

Hồ Thiến Tây nhanh chóng được chuyển phòng bệnh, bọn họ đi theo qua, cách một lớp cửa kính, Hứa Tùy đến gần nhìn, Hồ Thiến Tây nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, gầy yếu đến giống chiếc lá có thể rụng bất cứ lúc nào.

Cảm xúc kìm nén suốt một đêm, rốt cuộc không nhịn được, chóp mũi chua xót, nước mắt ào ạt mà rơi xuống.

Chu Kinh Trạch ôm lấy cô vào trong lồng ngực, Hứa Tùy dựa vào vai anh một bên khóc một bên trách, tại sao lại có một người ngốc như vậy.

Khó trách vừa vào đại học, Hồ Thiến Tây một tháng không tham gia tập huấn quân sự. Mỗi buổi sáng Hồ Thiến Tây cũng không tham gia chạy, lúc đó cậu ấy giải thích nói bản thân lười không muốn chạy, cho nên cô giấu

người trong gia đình tìm một bác sĩ để làm giả giấy tờ. Hồ Thiến Tây thường biến mất một thời gian rồi lại trở về.

Còn có lần ở khu nghỉ dưỡng trượt tuyết Bắc Sơn, tại sao cô không để ý hơn một chút, Thiến Tây là một người phương Bắc, khao khát được trượt tuyết. Thịnh Nam Châu kiên trì muốn mọi người cùng đi, nguyên nhân là vì muốn thực hiện nguyện vọng của Thiến Tây.

Hứa Tùy khóc càng lớn, rõ ràng chút dấu vết này có thể tìm ra được, tại sao cô không chịu quan tâm cậu ấy một chút, nếu không hiện tại có lẽ chuyện sẽ khác.

Thịnh Nam Châu nhìn thoáng qua đồng hồ, đi qua nói:

"Trời sắp sáng rồi, hai người trở về rửa mặt đi làm đi, tôi ở đây trông cô ấy."

"Tôi ở khoa ngoại, có chuyện gì kêu tôi." Hứa Tùy mở miệng, cảm giác giọng nói nghẹn ở cổ họng.

"Ừ."

Buổi sáng 10 giờ, Hứa Tùy tranh thủ thời gian nghỉ ngơi chạy đến khu nội trú thăm Hồ Thiến Tây. Hồ Thiến Tây đã tỉnh, cô ấy ngồi dựa ở đầu giường, trên mu bàn tay cắm ống tiêm, bầm tím một mảng.

Hồ Thiến Tây thấy Hứa Tùy tới, giơ lên khóe môi hướng cô cười một chút.

Trong ánh mắt lập tức có một tầng nước mắt tuôn ra, Hứa Tùy âm thầm dùng móng tay cắm một chút vào lòng bàn tay, đem nước mắt nuốt ngược trở về, đáp lại cô ấy một nụ cười ôn nhu.

"Cuối cùng cũng bị cậu phát hiện rồi, haizz, trò chơi thất bại." Hồ Thiến Tây lè lưỡi.

Hứa tùy đi qua đi, nắm lấy tay nàng, cười nói:

“Không phải thất bại, là bọn tớ cùng cậu giải quyết trận đấu.”

“Cậu không cần lo lắng, bác sĩ chữa trị cho cậu là đồng nghiệp của tớ, lúc tớ du học ở Hong Kong có quen biết với một giáo sư y khoa rất uy tín, chuyên điều trị bệnh tim.” Hứa Tùy dùng ngón tay cái xoa mu bàn tay cô ấy, nói: “Cậu phải tin tớ, tớ chính là bác sĩ.”

“Tóm lại, nhất định sẽ tốt lên.” Hứa Tùy nhìn cô ấy.

Hồ Thiến Tây chớp mắt, nói:

“Được rồi.”

Thật ra những lời như vậy Hồ Thiến Tây từ bé đã nghe không ít, tình trạng sức khỏe của cô như thế nào chính bản thân cô là rõ nhất, nhưng mà cô ấy hiện tại muốn cho Hứa Tùy vui vẻ một chút.

Muốn cho mọi người ở bên cạnh cô đều luôn vui vẻ, không cần bởi vì chuyện của cô mà buồn phiền.

Giữa tháng 12, Chu Kinh Trạch bắt đầu chính thức gia nhập đội bay cứu hộ của Cục Vận tải Hàng hải Trung Quốc. Kể từ khi anh bắt đầu nhậm chức, Hứa Tùy nhìn thấy anh vô số lần trên bản tin.

Không phải là vượt tỉnh cứu hộ công nhân đường sắt bị mắc kẹt trong trận bão tuyết ở Tây Bắc, thì sẽ là dùng phi cơ trực thăng cứu hộ người gặp nạn trong trận cháy rừng.

Hứa Tùy rất ít khi gọi video với Chu Kinh Trạch, mỗi lần trò chuyện đều bị cuộc gọi khẩn cấp cắt ngang, trong lòng cô thật ra luôn muốn anh ở bên cạnh.

Trong tháng này, bạn thân phát bệnh làm tinh thần và thể xác của Hứa Tùy đều mệt mỏi, cô thức đêm mỗi ngày sau giờ làm việc để thu thập thêm dữ liệu về các ca bệnh, đồng thời liên lạc với các đồng nghiệp, ngay cả đồng nghiệp cùng bệnh viện cũng bị cô làm phiền, đối phương ngữ khí bất đắc dĩ:

“Trong khoảng thời gian nằm viện, cô ấy hai lần phải vào ICU, cô học lâm sàng còn không hiểu trường hợp này là như thế nào sao? Suy tim là hội chứng lâm sàng của bệnh tim giai đoạn cuối, cô ấy bị suy tim nhiều năm như vậy, dự đoán được tình huống cũng rất khó.”

Thật ra người vất vả nhất vẫn là Thịnh Nam Châu, vì cô ấy mà chạy đông chạy tây, vẫn luôn bảo vệ cô ấy.

Cứ như vậy, Hứa Tùy sắp sửa đón sinh nhật 28 tuổi vào tháng 12, trước lễ Giáng Sinh một ngày, đêm Bình An.

Hứa Tùy tạm thời rũ bỏ mọi tâm sự, trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc váy nhung màu lam, đeo lên chiếc vòng ngọc trai, đôi mắt đen láy cùng bờ môi đỏ mọng, vừa dịu dàng lại quyến rũ.

Chu Kinh Trạch đầu đem tất cả ngày nghỉ có được để xin đổi nghỉ ngày hôm nay, nói muốn cùng cô đón sinh nhật.

Hứa Tùy tới nhà hàng Chu Kinh Trạch đặt trước, là một nhà hàng phục vụ cả âm nhạc. Thời điểm Hứa Tùy ngồi xuống, người phục vụ đem thực đơn đưa cho cô, Hứa Tùy cười nói:

“Trước chờ một lát đi, tôi đang đợi người.”

7 giờ 50, thời gian hẹn trước còn có 10 phút, Chu Kinh Trạch gọi điện tới. Hứa Tùy thần sắc vui vẻ, lúc nghe máy còn mang theo chút vui vẻ:

“Anh tới rồi sao?”

Điện thoại đầu bên kia truyền đến tiếng gió vù vù, tiếng Chu Kinh Trạch đè thấp, truyền tới:

“Bảo bối, xin lỗi, hiện tại có chuyện khẩn cấp ——”

“A,” Con ngươi Hứa Tùy chợt lóe chút mất mát, nhưng thanh âm giả vờ nhẹ nhàng: “Không có việc gì, tí nữa em gọi Lương Sảng tới cùng em.”

“Ừ, sinh nhật vui vẻ.”

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Hứa Tùy mất mát, cô thật ra đã hơn mười ngày chưa thấy được Chu Kinh Trạch, rất nhớ anh. Một mình Hứa Tùy đợi trong chốc lát, kêu người phục vụ dọn lên một bàn đồ ăn, dự định ăn xong lại về nhà mua cái bánh kem, sinh nhật này cứ như vậy qua đi.

Vốn dĩ Hứa Tùy cảm thấy một người ăn cơm không có gì, chính là nhà hàng âm nhạc này bật những bản nhạc tình ca, vừa lúc hôm nay là đêm Bình An, chung quanh toàn là những cặp đôi.

Cô ăn được hai miếng đồ ăn liền buông xuống chiếc đũa, cúi đầu nhìn thực đơn, bỗng nhiên muốn uống một ly nước trái cây để kích thích vị giác một chút.

Hứa Tùy nghiêm túc nhìn thực đơn, một bóng người tiến tới, một thanh âm vang lên:

"Vị tiểu thư này, có thể cùng bàn sao?"

"Xin lỗi, nơi này có người ——" Hứa Tùy đầu cũng không nâng theo bản năng mà liền cự tuyệt.

Thẳng đến khi đỉnh đầu cất lên tiếng hừ cười không rõ ý vị, tiếng nói chuyện mang theo ý cười:

"Cô gái của anh có ý thức phòng bị rất tốt."

Hứa Tùy ngẩng đầu, đến khi nhìn rõ người trước mặt, trên khuôn mặt xuất hiện má lúm đồng tiền:

"Anh không phải nói không đến được sao?"

"Nói đùa em thôi." Chu Kinh Trạch cười, đem theo bánh kem để sang một bên: "Thời điểm đi trên đường lấy đồ hơi chậm trễ một chút."

Chu Kinh Trạch đứng ở trước mặt cô, mặc chiếc áo khoác đen, tóc cắt ngắn, râu đã được cạo, để lộ ra đường cong khuôn mặt sắc bén, không biết là bị thương khi nào, trên mày có một vết sẹo, thế nhưng vẫn không thể

thay đổi được hình dáng của anh, phong thái toát ra trên người lại càng thêm trưởng thành, thận trọng.

Trên đôi vai rộng lớn của anh còn dính tuyết, giống như vượt qua bão tuyết mà đến.

Chu Kinh Trạch mở bánh kem ra, cắm ba cây nến, dùng bật lửa đốt, Hứa Tùy lập tức chắp tay trước ngực, nghiêm túc mà ước nguyện.

Người đàn ông lười nhác dựa vào ghế, thấy vẻ mặt Hứa Tùy nghiêm túc liền nhướng mày, đùa giỡn nói:

"Bạn trai của em thật sự rất dính người, chia cho anh một điều ước đi."

Hứa Tùy mở mắt ra, thổi tắt ngọn nến cười:

"Được rồi, em cũng không phải người hẹp hòi, chia cho anh một điều ước đấy."

Cơm ăn đến một nửa, người phục vụ cầm tờ tuyên truyền đi lên trước, nói:

"Xin chào, hôm nay nhà ăn tổ chức hoạt động ưu đãi đêm Bình An, cùng nhau chụp ảnh đăng lên vòng bạn bè sẽ có quà tặng, hai vị là tình nhân sao? Quà tặng chính là bữa ăn ngày hôm nay của hai vị sẽ được giảm giá."

"Không cần, cảm ơn." Chu Kinh Trạch lễ phép từ chối.

Hứa Tùy có chút buồn bực, vừa rồi người phục vụ hỏi hai người có phải là người yêu hay không, anh chính là không có ý coi quan hệ của hai người là như vậy. Cô trong lòng buồn bực, Chu Kinh Trạch gập lên ngón tay gõ gõ cái bàn, nói:

"Anh đi WC."

"Được."

Người đi rồi, Hứa Tùy nghiêm túc dùng cái muỗng trong chén sữa chua múc lên, bỗng nhiên, đèn lớn treo chính giữa đại sảnh "Cụp" một tiếng tắt, chỉ còn lại ánh sáng mờ ảo ấm áp trên mỗi bàn.

Cách đó không xa bỗng chốc sáng lên một ánh đèn, có người gõ vào micro, Hứa Tùy thuận theo tiếng vang nhìn ra, Chu Kinh Trạch không biết đã xuất hiện trên sân khấu từ khi nào, anh ngồi ở trên đó, cầm micro, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn về vị trí của cô, thanh âm trầm trầm:

"Bài hát này xin dành tặng cho người tôi yêu."

Trái tim cô run lên khi nghe khúc nhạc mở đầu vang lên, đây chính là bài hát cô thích nhất của Châu Kiệt Luân 《Cô gái đáng yêu》. Mỗi cuối tuần lúc còn học đại học bạn cùng phòng đi KTV, cô cùng Hồ Thiến Tây nói, cô rất thích anh ấy, nếu là ai hát bài hát của Châu Kiệt Luân tỏ tình cô, cô sẽ cảm động mà đồng ý ngay lập tức.

Lương Sảng lúc ấy lập tức quỳ một gối, nói:

"Theo tôi đi."

Vài người tức khắc cười ở bên nhau, ầm ĩ thành một đoàn.

Thế nhưng anh làm sao mà biết được?

Chu Kinh Trạch giọng hát rất trầm, xuyên qua microphone quanh quẩn ở bên tai Hứa Tùy, cô cảm giác lỗ tai mình tê rần, trong tay cầm một ly rượu, lưng cúi hơi thấp, chân bước lên trên sàn nhà, thanh âm từ tính trong cổ họng anh cất lên:

"Nàng xinh đẹp khiến tôi mặt đỏ bừng

Nàng dịu dàng cho con tim thổn thức

Nàng minh bạch làm tôi thực cảm động

Nàng láu lỉnh mê hoặc tôi chẳng dứt…"

Xong đoạn thứ nhất, Chu Kinh Trạch liền hướng về phía cô đi tới, toàn bộ tiếng thét chói tai cùng tiếng ồn ào muốn lật tung khán phòng, Hứa Tùy cũng khẩn trương theo, anh cười mở miệng, nói từng chữ một:

"Sinh nhật vui vẻ, Tùy Tùy, vừa rồi em cho anh nguyện vọng —— không phải tuổi bình an, mà là Tùy Tùy bình an."

Gia nhập đội cứu hộ trên không, Chu Kinh Trạch thấy càng nhiều sinh tử cùng vui buồn tan hợp, hiện tại chỉ hy vọng người anh yêu có thể bình an.

Hai người sau khi ăn xong, Chu Kinh Trạch đưa cô về nhà, đi đến một nửa, Hứa Tùy mới phát hiện này không phải đường về nhà, hỏi:

"Anh muốn mang em đi chỗ nào?"

"Đến rồi em sẽ biết." Chu Kinh Trạch lái xe, nhìn thẳng phía trước nói.

Chu Kinh Trạch chở cô qua khu Nam Giang, xe dừng ở quán Nam Sơn. Hứa Tùy có chút giật mình, vẫn là xuống xe. Chu Kinh Trạch nắm tay cô đi vào, hai người đi vào một phòng trước.

Hứa Tùy cho rằng anh mang cô đi gặp đồng nghiệp linh tinh, vừa định giơ tay gõ cửa, Chu Kinh Trạch ngăn cô lại, nâng cằm về phía cô:

"Cầm."

Đặt vào lòng bàn tay cô chính là một chuỗi chìa khóa.

"Này cái gì?" Hứa Tùy hỏi.

Chu Kinh Trạch cười:

"Quà sinh nhật."

Hứa Tùy vặn ra chìa khóa khóa, đẩy cửa đi vào đi, phòng ở rất lớn, tổng cộng ba tầng, trên lầu chính là phòng khách, bên trong đồ dùng đầy đủ hết. Đi lên lầu hai, có một gian phòng ngủ chính, dựa vào ban công.

“Đây là căn nhà của chúng ta sau khi kết hôn?” Hứa Tùy hỏi.

Chu Kinh Trạch phì cười, xoa đầu, cúi đầu nhìn cô:

“Không phải chúng ta, căn nhà chỉ đứng tên một mình em, anh không muốn sau này em phải chịu thiệt thòi rồi chạy ra ngoài để thuê khách sạn, vềsau, khi nào cãi nhau thì sẽ là em đuổi anh đi.”

“Lễ vật thật sự quá quý giá ——” Hứa Tùy cầm chìa khóa muốn trả lại anh.

Chu Kinh Trạch đôi mắt nhìn chằm chằm cô, cười:

“Là anh chiếm tiện nghi của em, anh không muốn làm hàng xóm nữa.”

“Muốn làm bạn cùng phòng với em, là loại bạn hợp pháp có thể cùng chung chăn gối.”

Hứa Tùy rung động, chỉ cảm thấy mặt nóng lên, cô muốn chuyển đềtài, nhìn phòng ở hình như là mới vừa trang hoàng, nửa lan can còn sơn chưa kịp khô, liền hỏi:

“Anh mới mua gần đây à?”

Chu Kinh Trạch một tay đút túi, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đáp:

“Hình như là hồi năm hai đại học, lúc đó đã muốn mang em vềnhà.”

Cũng là lần đầu tiên tính chuyện sau này cùng với một người, vì vậy nên anh mới mua căn nhà này.

Chương 89: "Con chỉ muốn ở bên anh ấy."

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tình trạng của Hồ Thiến Tây ngày càng trở nên tệ hơn, đêm hôm trước bệnh tim của cô ấy lại tái phát, cô ấy được đưa vào phòng cấp cứu một lần nữa, tầm năm giờ sáng, cô ấy trở về từ Quỷ Môn Quan.

Bởi vì đột ngột suy giảm các chức năng tim cộng với các biến chứng khác nhau, bệnh của Hồ Thiến Tây tái phát ngày càng nhiều hơn, khó thở hơn, còn thường xuyên bị tức ngực.

Không chỉ vậy, khoang bụng của cô ấy chứa nhiều dịch dẫn đến phù nề toàn thân, cần phải được hút chất thải ra hàng ngày.

Đôi khi bệnh tật làm cho Hồ Thiến Tây đau đến nỗi không thể nói một lời nào. Cô ấy nằm trên giường bệnh, không thể di chuyển, chỉ có thể lặng lẽ rơi nước mắt.

Thịnh Nam Châu thấy Hồ Thiến Tây đau như vậy thì nghĩ rằng nếu cậu ta có thể thay thế cô ấy chịu đau thì tốt rồi.

Trong khi Hồ Thiến Tây đang chịu đựng thì Thịnh Nam Châu cũng chịu đựng cùng cô ấy. Thịnh Nam Châu chạy khắp nơi tìm thuốc giãn tĩnh mạch cho Hồ Thiến Tây, chỉ cần một cuộc gọi điện thoại của đối phương thì cậu ta sẽ buông bỏ chuyện quan trọng trong tay để đi tìm thuốc.

Thịnh Nam Châu đã chạy chữa cùng Hồ Thiến Tây, cậu ta chạy khắp nơi để tìm bác sĩ. Một tháng trôi qua, Thịnh Nam Châu gầy đi trông thấy, khung xương càng ngày càng lộ rõ, đường nét trên gương mặt cũng trở nên sắc bén hơn.

Năm mới đang đến gần, băng tuyết bắt đầu tan chảy, mùa xuân lặng lẽ leo lên cành cây, một dải ánh nắng mặt trời lan rộng. Trong phòng bệnh, Thịnh Nam Châu bế Hồ Thiến Tây lên ghế, đẩy cô ấy đến cửa sổ phơi nắng, hóng gió một chút.

Hồ Thiến Tây ngồi đó, đặt tay lên đầu gối, vô tình nhìn thấy cửa sổ kính phản chiếu hình ảnh một người phụ nữ với sắc mặt không hồng hào một chút nào, bị bệnh, hình như bụng trương lên vì tích tụ quá nhiều dịch.

Dường như cô ấy già đi mười tuổi.

Hồ Thiến Tây ngẩn ra, lập tức che mặt lại, nước mắt chảy ra từ khóe mắt, cô ấy nhẹ nhàng nói: "Bây giờ em trở nên xấu xí quá."

Thịnh Nam Châu nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô ấy, kéo tay cô ấy ra rồi cười để trêu chọc cô ấy: "Không xấu xí, anh cảm thấy em vẫn rất đẹp."

"Hơn nữa, không phải anh chưa từng thấy qua dáng vẻ em tè ra quần khi còn bé, còn xấu xí hơn thế này." Giọng điệu Thịnh Nam Châu lười biếng.

"Xì" một tiếng, Hồ Thiến Tây nín khóc rồi bật cười, cô ấy lẳng lặng nhìn Thịnh Nam Châu gầy đến mức chỉ còn lại một bộ xương, bỗng nhiên mở miệng: "Anh Nam Châu, em không sao, em thật sự không thể làm lỡ anh, anh đừng quan tâm đến em nữa."

Động tác lau nước mắt cho Hồ Thiến Tây của Thịnh Nam Châu dừng lại, đưa tay gỡ mái tóc trước trán cô ấy, vầng trán trơn bóng lộ ra một vết sẹo, bởi vì thời gian, nó đã thu nhỏ lại thành vết sẹo cỡ móng tay.

Người đàn ông dùng ngón tay cái nhẹ nhàng ấn vào vết sẹo to bằng trăng lưỡi liềm trên trán cô ấy, nói: "Cũng là vì anh làm lỡ em trước, anh không được quan tâm đến em cả đời."

Trái tim của Hồ Thiến Tây cứng lại, câu nói này giống như một hòn đá tạo nên những gợn sóng trên mặt hồ yên tĩnh, trái tim cô ấy không ngừng nhảy lên.

Thịnh Nam Châu nhẹ nhàng sờ sờ đầu cô ấy, con ngươi đen nhánh phản chiếu bóng dáng cô, giọng nói rất thấp, cậu ta nghiêm túc nói: "Anh muốn chịu trách nhiệm cả đời, anh cam tâm tình nguyện."

Câu tỏ tình mơ hồ này còn hơn một trăm câu "Anh thích em", giống như vượt qua một vòng luân hồi rất dài.

Khi còn nhỏ chơi đùa ở nhà, Hồ Thiến Tây mặc chiếc váy công chúa tinh xảo, cầm một thanh bảo kiếm màu vàng đưa tới trước mặt Thịnh Nam Châu, ngẩng cằm lên nói: "Sau này ngươi chính là kỵ sĩ của bổn công chúa."

Đến năm mười một tuổi, Thịnh Nam Châu có tính cách bướng bỉnh, nhất thời ham chơi, lỡ tay đẩy Hồ Thiến Tây ngã xuống, trán cô ấy vừa vặn đập vào bình hoa vỡ vụn trên mặt đất.

Cô công chúa nhỏ khóc đến mức tan nát cõi lòng, cô ấy nghẹn ngào nói: "Nếu em bị hủy dung, sau này không có ai yêu thì làm sao bây giờ?"

Thịnh Nam Châu có dỗ thế nào cũng dỗ không được, cuối cùng vỗ ngực hứa: "Công chúa à, em đừng khóc nữa, anh cưới em."

Lại là lúc lên đến Đại học, hai người luôn cãi nhau ồn ào nhưng vẫn luôn lấy danh bạn xấu xuất hiện bên cạnh nhau. Bây giờ, cuối cùng Thịnh Nam Châu đã nói ra bí mật ẩn trong trái tim mình.

Câu nói "Nhưng em nghe nói em chỉ là một trong những em gái của anh ở trường trung học cơ sở" này vẫn quanh quẩn trong lòng Hồ Thiến Tây đã nhiều năm, dường như trở nên ít quan trọng hơn.

Thịnh Nam Châu nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Hồ Thiến Tây, nhìn cô ấy. Hồ Thiến Tây vừa khóc vừa cười, cũng nhìn lại cậu ta, cuối cùng nhẹ nhàng đưa tay vu0t ve thái dương của cậu ta.

Ba giờ rưỡi chiều, mặt trời chiếu nghiêng qua cửa sổ và bóng của hai người ở bên cạnh với nhau.

Mọi thứ đều sẽ ổn thôi.

Năm mới sắp đến, bên đường đã bắt đầu thay đèn lồng, người đi bộ trên đường càng ngày càng nhiều, thỉnh thoảng Hứa Tùy đi xe buýt về nhà,

tầm mắt lơ đãng thoáng nhìn ra bên ngoài. Trên đường có nhiều quầy hàng rong bán câu đối xuân đỏ thẫm, một chiếc xe chợt vụt qua, cảnh tượng ngoài cửa sổ mờ ảo trong sương trắng.

Mẹ Hứa đã thúc giục Hứa Tùy mua vé về nhà sớm một chút từ lâu rồi. Nhưng cô không muốn về nhà sớm như vậy, bởi vì vất vả lắm Chu Kinh Trạch mới được nghỉ phép, cô muốn ở lại với anh thêm vài ngày nữa.

Dù sao một khi anh trở về đơn vị, có thể trong hai tháng liền Hứa Tùy sẽ không được thấy bóng dáng của anh.

Thứ sáu, Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch đi siêu thị cùng nhau, mua một đống nguyên liệu nấu ăn, thời tiết lạnh, hai người dự định tự nấu lẩu ăn ở nhà.

Đèn cảm ứng trong hành lang sáng lên, Hứa Tùy khoác tay Chu Kinh Trạch rồi mỉm cười đi đến trước cửa. Hứa Tùy sờ so4ng chìa khóa trên người một chút thì phát hiện không có nên đã đưa tay vào trong túi áo của khoác Chu Kinh Trạch để lấy.

Chìa khóa được c4m vào lỗ khóa, "cùm cụp" một tiếng cửa mở ra, Hứa Tùy mở cửa đang định nói chuyện thì nụ cười trên mặt chợt tắt khi nhìn rõ người trước mắt.

Chu Kinh Trạch nhìn theo ánh mắt của Hứa Tùy, đứng trước mặt hai người là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc chỉnh tề, vẻ ngoài dịu dàng, đôi mắt đầy nước rất giống Hứa Tùy.

Trong lòng anh suy đoán ra thân phận của người phụ nữ này, trên mặt nở nụ cười hời hợt, lễ phép chào hỏi: "Dì, chào dì, cháu là bạn trai của Hứa Tùy…"

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?" Tay Hứa Tùy rút khỏi vòng tay của người đàn ông, lại lặng lẽ kéo tay áo của anh ra hiệu cho anh đừng nói trước.

Thái độ của mẹ Hứa không thể nói là tốt, bà cười với Chu Kinh Trạch một chút rồi không hỏi thêm gì nữa. Sau đó bà nhìn con gái mình bà nói:

"Mẹ thấy con vẫn chưa trở về, nên muốn đến đây thăm."

Mẹ Hứa nhận lấy túi siêu thị trong tay Hứa Tùy, nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, vẻ mặt áy náy: "Cảm ơn cậu đã đưa con bé về, đã trễ như vậy..."

Chu Kinh Trạch vốn còn muốn nói gì đó, sau khi đụng phải ánh mắt Hứa Tùy thì vẫn đổi giọng: "Vâng, vậy cháu để đồ ở đây, cháu xin phép về trước."

Bị mẹ Hứa đuổi đi là vì thể diện nhưng cũng thẳng thừng và mạnh mẽ, Chu Kinh Trạch vừa bước ra ngoài một bước, cánh cửa đã bị đóng lại trước mặt anh.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người mẹ Hứa và Hứa Tùy. Cổ họng Hứa Tùy hơi khô khốc, thăm dò gọi một tiếng: "Mẹ…"

"Nhất Nhất, mẹ không đồng ý cho hai đứa ở bên cạnh nhau. Chia tay đi, ngày mai về sớm, về nhà ăn Tết với mẹ." Mẹ Hứa xoay người và nói.

"Mẹ, con..." Hứa Tùy cố gắng muốn nói chút gì đó.

"Mẹ có làm cho con sủi cảo nhân rau mùi mà con thích ăn, để mẹ đi lấy." Mẹ Hứa mỉm cười, vội vàng đi về phía phòng bếp.

Hứa Tùy thở dài một hơi, đây là chiến thuật điển hình của mẹ Hứa, khi bà đã quyết định xong hoặc không muốn nói tiếp sẽ lảng tránh như vậy. Hứa Tùy chỉ nghĩ bà đang tức giận, dự định ngày hôm sau chờ bà hết giận rồi mới nói chuyện.

Hứa Tùy ngồi trên sô pha uống một ngụm nước, thoáng nhìn màn hình điện thoại sáng lên, cô mở ra xem thì thấy là tin nhắn của một người đàn ông gửi tới:

[Có chuyện gì thì gọi cho anh.]

Hứa Tùy đánh chữ trả lời trong khung chat: [Không sao đâu.]

Cô chợt nhớ tới cái gì đó, hỏi: [Anh vẫn chưa đi à?]

Chu Kinh Trạch nhanh chóng gửi tin nhắn tới, Hứa Tùy nhìn thấy thì đáy lòng dâng lên một tia ấm áp, anh trả lời: [Vừa kịp hút hai điếu thuốc ở dưới lầu, sợ mẹ em thấy em đi cùng với anh thì nói là em không nghe lời, sau đó sẽ ra tay đánh em.]

[Không có đâu, mẹ em rất dịu dàng, không bao giờ đánh người. Anh mau về đi, ngày mai em sẽ nói chuyện với anh sau.]

Lúc hai người cùng nhau ăn sủi cảo, Hứa Tùy cố ý quan sát vẻ mặt của mẹ cô một chút. Trạng thái của mẹ Hứa thoạt nhìn rất thoải mái, còn nói với cô một chút chuyện gia đình, nói bọn trẻ trong nhà quá nghịch ngợm.

Trong lòng Hứa Tùy bình tĩnh lại một chút.

Nào ngờ ngày hôm sau, Hứa Tùy mơ màng mở mắt, tỉnh lại ở trên giường, vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy mẹ Hứa lấy vali màu bạc của mình ra, đang xếp quần áo của cô và nhét vào.

"Con tỉnh rồi, dọn đồ một chút, buổi chiều chúng ta sẽ trở về." Mẹ Hứa vừa gấp quần áo vừa nói.

Hứa Tùy đứng dậy khỏi giường, cô giải thích: "Mẹ, còn bốn ngày nữa là đến Tết, trong tay con còn một số công việc chưa xong được, ngày mốt con nhất định sẽ trở về."

Nhưng mẹ Hứa lại giống như không nghe thấy, tự mình quyết định thu dọn đồ đạc. Hứa Tùy hơi bất đắc dĩ gọi bà, hành động của mẹ Hứa dừng một chút, bà nói: "Con vẫn không chịu về nhà, có phải chờ để ở cùng với cậu ta hay không? Chia tay đi, mẹ sẽ không đồng ý cho hai đứa ở bên nhau đâu."

Hứa Tùy đi qua, đưa tay lấy lại quần áo của mình, nói: "Mẹ ơi, con biết mẹ lo lắng cái gì, anh ấy là phi công, đã bay an toàn nhiều năm như vậy, hơn nữa kỹ thuật bay của anh ấy rất tốt. Sẽ ổn thôi mà, hơn nữa không

phải con là bác sĩ sao, rủi ro nghềnghiệp của nghềnày cũng không cao, còn đột tử..."

Cô đang thuyết phục thì mẹ Hứa túm lấy quần áo của cô ném lên giường, đôi mắt lập tức đỏ hoe: "Con quên cha con chết như thế nào sao?"

"Con cũng muốn làm góa phụ khi còn trẻ như mẹ sao?"

Một câu nói đã xé toạc vết thương vốn kết vảy, Hứa Tùy im lặng thật lâu, cô nhẹ giọng nói: "Chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn."

"Mẹ ơi, trước đây mẹ bảo con học tập chăm chỉ không thể để người khác chê cười. Con rất ngoan ngoãn học tập chăm chỉ, mẹ làm cho con biết hiểu chuyện thông cảm cho người lớn, cho nên con chưa bao giờ dám chọc mẹ tức giận, cũng sẽ không nói không. Đến bây giờ con còn nhớ lần cả lớp tổ chức đi chơi, con rất muốn trượt tuyết một lần, nhưng mẹ bảo con ở nhà học, nói con học nhiều hơn người khác một ngày thì sẽ thắng, nên con cũng không đi." Hứa Tùy nhìn bà, dừng lại một chút, cố sức nói ra một câu trong cổ họng: "Mẹ bảo con bỏ chuyện chơi trống và chơi game, con cũng bỏ. Sau đó thì con phát hiện ra không phải như vậy, lúc lên Đại học, con gặp anh ấy, con mới nhặt lại được những gì con thích."

"Con thực sự thích anh ấy, cũng rất hạnh phúc khi ở bên cạnh anh ấy."

"Lần này con muốn làm chủ bản thân mình, con sẽ hạnh phúc, mẹ không tin con sao? Từ nhỏ đến lớn, có lần nào con làm mẹ thất vọng chưa." Hứa Tùy hít mũi một chút, rũ mí mắt tối đen: "Con chỉ muốn ở bên anh ấy."

Chương 90: Anh gần từng chữ một: Không chia tay

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mẹ Hứa sửng sốt một chút, cuối cùng thì thở dài một hơi chấm dứt chủ đề này.

Sau khi Hứa Tùy giúp bà xếp đồ đạc thì tự mình đưa bà đến ga tàu cao tốc, cũng nhiều lần bảo đảm mình nhất định sẽ trở về trước Tết.

Sau khi Hứa Tùy khuyên mẹ Hứa trở về, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó trên đường trở về nhận được điện thoại của Thịnh Nam Châu.

Không biết đối phương nói gì, Hứa Tùy gật gật đầu, cười đến khóe mắt ươn ướt, cô đáp: "Được."

Gần Tết, trên khuôn mặt của tất cả mọi người đều vô cùng chờ đợi và nở một nụ cười vui vẻ, ngoại trừ ở bệnh viện.

Các bức tường màu xám trắng, đèn sợi lạnh lạnh, những cành lá khô héo dần ở trên bàn.

Ở bệnh viện ngày nào cũng lặp đi lặp lại những tiếng khóc khi người thân vừa ra đi, tiếng kêu khóc thảm thiết của bệnh nhân vì đau đớn.

"Lại một ngày mới, không có gì mới."

May mắn là những ngày trước khi năm mới mặt trời cũng xuất hiện, ánh sáng mặt trời chiếu vào khiến thân thể ấm áp.

Có vẻ như nó sẽ mang lại hy vọng cho mọi người.

Hứa Tùy ở trong phòng bệnh cùng Hồ Thiến Tây, vẫn luôn chăm sóc cô ấy, cùng nói chuyện phiếm với cô ấy.

Cô ngồi trước giường bệnh lướt Weibo, đột nhiên đưa cho Hồ Thiến Tây xem một bộ ảnh bạn thân trên Weibo, nói: "Tây Tây, hình như chúng ta chưa từng chụp kiểu ảnh này nè, chà, thật muốn chụp một bộ với cậu."

Đôi mắt của Hồ Thiến Tây sáng lên một chút, sau đó lại tối dần đi: "Nhưng bây giờ tớ xấu xí lắm, đợi sau này tớ khỏe lại thì chúng ta chụp với nhau!"

"Ai nói, bây giờ cậu vẫn rất xinh đẹp." Hứa Tùy xoa xoa đầu cô ấy, nói: "Hai ngày trước đồng nghiệp trong khoa của tớ còn muốn xin số điện thoại của cậu."

"Nhưng tớ không cho, chủ yếu là vì anh ta còn không đẹp trai bằng Thịnh Nam Châu." Hứa Tùy nói thêm.

Hai người nhìn nhau, không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

"Tranh thủ hôm nay trời nắng đẹp, bây giờ tớ trang điểm cho cậu, lát nữa chúng ta đến vườn hoa dưới lầu bệnh viện chụp đi, nơi đó đẹp lắm." Hứa Tùy động viên cô ấy, ngón trỏ móc móc ngón tay út của cô ấy: "Không phải là lâu rồi cậu cũng chưa mặc quần áo đẹp sao."

"Ha ha, nghe cậu nói thế làm tớ hóng liền à."

Hứa Tùy lập tức hành động, cô lấy túi trang điểm ở phòng làm việc của mình, nghiêm túc trang điểm cho Hồ Thiến Tây.

Sau khi trang điểm, trong gương xuất hiện một người phụ nữ với đôi mắt trong suốt, gương mặt cô gái tươi sáng, xinh đẹp.

Hứa Tùy kéo Hồ Thiến Tây vào phòng tắm thay quần áo, công chúa Tây Tây choáng váng khi cầm lấy quần áo của mình, cô ấy mở to đôi mắt như viên pha lê: "Đồng phục của trường cấp ba Tụng Quang?"

"Đúng rồi, tớ mặc đồng phục học sinh với cậu, bởi vì gần đây tớ hơi nhớ trường." Hứa Tùy giải thích.

Đầu ngón tay HồThiến Tây vu0t ve hai chữ Tụng Quang được thêu trên cổ áo đồng phục học sinh, vô thức nở nụ cười, giọng nói cũng có sức sống hơn: "Mặc mặc mặc! Tớ cũng không sợ người khác nói tớ giả vờ làm con nít."

Hứa Tùy và HồThiến Tây thay đồng phục học sinh rồi cầm tay nhau nhìn nhau bật cười.

Rõ ràng tâm trạng HồThiến Tây tốt hơn rất nhiều, lúc cô ấy chuẩn bị đi ra ngoài, Hứa Tùy giữ chặt cô ấy lại: "Này, còn thiếu một thứ nữa."

"Cái gì vậy?"

Hứa Tùy lấy hai kẹp tóc kiểu hình kẹo từ trong túi, nhẹ nhàng kẹp lên mái tóc bên phải của HồThiến Tây.

Cô ấy có mái tóc ngắn, nhìn như vậy thật sự giống một học sinh cấp ba rồi.

Hứa Tùy kéo HồThiến Tây xuống lầu, hai người đi xuống vườn hoa dưới lầu, cô thản nhiên liếc mắt một cái rồi nói: "Tây Tây, bối cảnh ở đây hơi lộn xộn, chúng ta đi đến sườn dốc cỏ xanh bên kia đi."

"Được thôi."

Hai người nắm tay nhau đi đến sườn dốc cỏ phía đông, cảnh tượng nhìn thấy từ xa dần dần phóng to đến trước mắt, rõ ràng giống như tấm gương được lau sạch lớp sương mù.

Tuyết vừa tan chảy, bãi cỏ ẩm ướt, hoa hướng dương nở dọc đường tạo thành một lối nhỏ, có một sân khấu màu trắng đầy hoa tươi ở cuối đường.

"Oa, không phải chứ, chúng ta vào làm loạn hiện trường cầu hôn của người khác sao?" HồThiến Tây lôi kéo Hứa Tùy, giọng điệu hơi sốt ruột: "Mau đi thôi."

Nhưng Hồ Thiến Tây làm thế nào cũng không thể kéo được Hứa Tùy, cho đến khi giọng nói trầm thấp quen thuộc gọi cô ấy: "Tây Tây."

Hồ Thiến Tây đưa mắt nhìn sang, Thịnh Nam Châu mặc áo bành tô thẳng tắp, vai rộng chân dài, cổ áo còn đeo nơ đỏ, vô cùng đẹp trai, tay cậu ta cầm một bó hoa, từng bước đi về phía cô ấy.

Giống như một kỵ sĩ từ trên trời rơi xuống.

Chàng trai đã hứa sẽ kết hôn với cô ấy ở tuổi mười hai.

Thịnh Nam Châu không cầm hoa hồng kiều diễm, không phải hoa cúc tươi mát, cũng không phải hoa tulip động lòng người, mà là bó hoa hướng dương yêu thích của cô ấy.

"Hồ Thiến Tây, em có đồng ý gả cho anh không? Cho dù anh cao thấp hay mập ốm, trông cũng không giống Kim Thành Vũ mà em thích." Thịnh Nam Châu cầm nhẫn một chân quỳ xuống, ngước mắt lên nhìn cô ấy rồi chậm rãi nói: "Nhưng có một điều, anh sẽ mãi mãi chỉ nhìn mình em."

Ngay lúc này, ngày càng có nhiều người tụ tập trên bãi cỏ, gia đình, bạn bè của cô ấy, ngay cả bác sĩ điều trị, các bệnh nhân bạn bè cũng có mặt để chứng kiến lời cầu hôn đặc biệt này.

"Gả cho cậu ấy! Gả cho cậu ấy!"

"Tây Tây, em có thể thương hại lão Thịnh, lấy đi sự độc thân này của cậu ta không!"

Một người đàn ông mỉm cười, hét lên: "Nếu cô không đồng ý gả thì gả cho tôi cũng được!"

Cả khán đài rộn rã tiếng cười, bầu không khí thoải mái lại hài hòa.

Những giọt nước mắt trong đôi mắt Hồ Thiến Tây cũng rơi ra, nói chuyện lắp bắp: "Anh phiền thật đấy, vất vả lắm em mới trang điểm xong, ôi eyeliner của em… Đều trôi cả rồi hu hu hu."

H`ôThiến Tây không nói gì, dưới ánh mắt căng thẳng và mong đợi của cậu ta, cô ấy đưa tay ra. Xung quanh vang lên tiếng la hét và tiếng reo hò, Thịnh Nam Châu cười r`ồi đeo chiếc nhẫn cho cô ấy.

Hai người hôn nhau dưới ánh mặt trời, H`ôThiến Tây ôm lấy cậu ta, nhỏ giọng nói: "Anh Nam Châu, thực ra em có một bí mật nhỏ không nói với anh."

"Cái gì?"

"Quên đi, khi nào có cơ hội em sẽ nói."

Bãi cỏ xanh mướt, ánh nắng mặt trời, hoa hướng dương, nhẫn, thời tiết vừa đẹp, trái tim yêu em cũng vậy.

Ánh sáng ban ngày chói chang đến nỗi Hứa Tùy nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mơ h`ôlại chói mắt.

Cô che mắt, nuốt nước mắt ngược vào trong, Chu Kinh Trạch ôm lấy cô, ngón tay ấn bả vai cô an ủi, anh nhẹ giọng nói: "Em nên hạnh phúc cho con bé."

Sau khi bận rộn vì chuyện của H`ôThiến Tây, Hứa Tùy sắp xếp đ`ôđạc v`êLê Ánh ăn Tết.

Chu Kinh Trạch đưa cô đến ga tàu cao tốc, dặn dò cô đến nơi thì nhắn tin cho anh.

Hứa Tùy mơ mơ màng màng gật đ`ầu, cũng nói bye bye r`ồi xoay người muốn đi. Nào ngờ bị người đàn ông kéo cô lại, cả người Hứa Tùy bị ép ngã vào trong ngực anh.

Chu Kinh Trạch đưa tay nắm cằm cô, nghiêng đ`ầu hôn xuống, cạy cả môi và răng, mut lấy đ4u lưỡi cô, đến nỗi giọng nói có chút mơ h`ôkhông rõ: “Có phải em đã quên gì không?"

Tại các ga tàu khác nhau, Chu Kinh Trạch kéo cô r`ồi hôn trong năm phút, trước khi bằng lòng thả người ra thì anh g4m c4n để tạo ra một dấu ấn ở phía sau cổ trắng nõn của cô.

Khuôn mặt Hứa Tùy nóng kinh khủng, sau khi được được thả ra cô chạy như bay đến trốn ở cửa an ninh.

Sau khi trở v`êLê Ánh, còn chưa đi tới cửa Hứa Tùy đã nhìn thấy bà nội đứng trước cửa nhà từ xa, lọm khọm lưng đang chờ cô.

Hứa Tùy kéo vali tăng tốc độ của chân, đi tới trước mặt bà cụ, nắm lấy tay bà ấy và nói: "Bà ơi! Sao bà không đợi ở bên trong, bên ngoài trời lạnh..."

"Bà chỉ mới ra ngoài không lâu." Bà nội cười ha ha vỗ vỗ tay cô.

Vừa bước vào nhà đã thấy ấm áp, mẹ Hứa đang bưng thức ăn từ trong bếp ra, bà nói: "Mau đi rửa tay đi, r`ồi còn ăn cơm."

Hứa Tùy lập tức chui vào trong phòng bếp, vừa mới vặn vòi nước ra, mẹ Hứa đã vỗ lưng cô, nói: "Nước bên này lạnh, sang bên kia rửa đi."

"Hì, con có mẹ giống như của quý trong nhà vậy." Hứa Tùy đi sang bên kia, mở vòi nước nóng r`ồi làm nũng nói.

Mẹ Hứa mỉm cười, tiếp tục bưng thức ăn ra ngoài.

Đêm ba mươi Tết, tivi có chiếu vài tiểu phẩm, cả gia đình ng`ồi cùng nhau ăn bữa cơm giao thừa.

Mọi người vừa ăn cơm vừa nói v`êchuyện thường ngày, mẹ Hứa không nhắc một lời đến chuyện xảy ra ngày hôm đó, vui vẻ trò chuyện với cô, thoạt nhìn b`ầu không khí có vẻ khá hài hòa.

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Tùy tặng mẹ và bà hai phong bì màu đỏ dày cộm có cả quà năm mới.

Không ngờ mẹ Hứa còn vươn tay về phía cô, Hứa Tùy sửng sốt một chút rồi cười nói: "Con không đủ tiền."

"Đưa điện thoại cho mẹ." Mẹ Hứa lên tiếng.

Hứa Tùy bối rối đưa điện thoại cho mẹ, kết quả sau khi mẹ Hứa lấy được điện thoại thì đứng lên tuyên bố: "Từ hôm nay trở đi, điện thoại của con bị mẹ tịch thu, không được phép liên lạc với cậu ta nữa."

Nói xong cũng không nhìn phản ứng của Hứa Tùy mà cầm điện thoại của cô đi thẳng vào trong phòng.

Hứa Tùy rất muốn tranh luận với bà, nhưng tiếng pháo hoa phát ra từ tiết mục cuối năm trên TV đang nhắc nhở cô.

Hôm nay là năm mới.

Hứa Tùy quyết định chịu đựng một chút, cô không muốn cãi nhau với gia đình vào năm mới.

Nhưng gần mười hai giờ đêm, rốt cuộc Hứa Tùy cũng không chịu đựng được, lặng lẽ lẻn vào phòng bà nội gửi tin chúc mừng năm mới cho Chu Kinh Trạch.

Cuối cùng, vẫn còn cố ý nhắc đến quá khứ trong tin nhắn văn bản: [Một số tin có thể anh nhận lầm.]

Không bao lâu sau, màn hình điện thoại sáng lên, Chu Kinh Trạch trả lời:

[Không có khả năng nhận lầm được, anh đã học thuộc lòng dãy số này sau năm nhất Đại học rồi. Ngoài ra: Tin nhắn này được gửi bằng cách quỳ.]

[Chúc mừng năm mới, duy nhất của anh.]

Lúc Hứa Tùy nhận được tin nhắn này, khóe môi vô thức cong lên, giả vờ bình tĩnh trả lời: [Vậy em cũng miễn cưỡng chúc anh một năm mới

hạnh phúc.]

Chỉ tiếc, Chu Kinh Trạch ăn tết ở Kinh Bắc chỉ mới hai ngày rưỡi đã bị đội cứu hộ đệ nhất gọi về khẩn cấp.

Hơn nữa điện thoại của Hứa Tùy cũng bị tịch thu, lúc nào cô cũng sống dưới sự giám sát của mẹ Hứa, sau đó cũng rất khó liên lạc với Chu Kinh Trạch.

Vào ngày mùng bốn Tết, cả gia đình ngồi ăn cơm tại bàn ăn, TV trước mặt đang phát sóng một tin tức, người dẫn chương trình đọc bản thảo nói: Tối ngày 17 tháng 2, chuyến bay G7085 của Hãng hàng không Bắc Kinh từ Hoài Ninh đến thành phố Đô Châu, đã bị ảnh hưởng bởi thời tiết mà bị sét đánh vào lúc 7 giờ 10 phút tối. Kết quả điều tra cho thấy, hai người thiệt mạng, năm người bị thương nặng, cơ trưởng Trương Triêu Minh đã anh dũng khi máy bay hạ cánh...

"Bộp" một tiếng, đôi đũa trên tay Hứa Tùy rơi xuống.

Phong tục mê tín dị đoan của Lê Ánh là rớt đũa vào năm mới là một dấu hiệu rất không may mắn.

Mẹ Hứa xem tin xong thì thu ánh mắt lại, giọng nói vẫn dịu dàng như trước, nhưng trong bụng lại có dao găm: "Con thấy không, sau này nếu cậu ta gặp chuyện không may thì con không có gì đảm bảo."

Mẹ Hứa còn chưa nói hết nửa câu sau, trái tim Hứa Tùy đã run lên một chút. Cô chạy vọt vào phòng mẹ tìm lại điện thoại của mình, bật máy bà gọi điện thoại cho Chu Kinh Trạch.

Điện thoại nối máy, tiếng bíp vừa dài vừa máy móc vang lên càng lâu, trái tim Hứa Tùy càng thêm thắt lại.

Có thể nhận điện thoại được không?

Mẹ Hứa đi vào, khoanh tay nhìn cô: "Con đang làm gì vậy?"

"Con muốn xác nhận là anh ấy…"

Mấy chữ "Có chuyện gì không" này còn nghẹn trong cổ họng thì đã bị mẹ Hứa đột nhiên cắt ngang.

Mẹ Hứa lấy lại điện thoại của cô, lúc này cuối cùng điện thoại cũng kết nối và truyền đến một giọng nam rõ ràng "Alo".

Mẹ Hứa không chút do dự cúp máy, giọng nói đanh thép: "Nhất Nhất, con trở nên không nghe lời như thế từ khi nào vậy, có phải nhìn thấy mẹ chết con mới cam tâm đúng không?"

Mấy ngày nay mẹ Hứa hạn chế cô liên lạc với Chu Kinh Trạch, còn thỉnh thoảng mỉa mai người đàn ông này không thể mang lại hạnh phúc cho cô, buộc cô phải duy trì sự ổn định này mới là lựa chọn đúng đắn.

Cướp điện thoại của cô, tự ý ngắt điện thoại của Chu Kinh Trạch.

Tất cả những điều này khiến cho Hứa Tùy bộc phát.

"Tại sao mẹ lại phải cố chấp như vậy? Con chỉ thích một người, thì con không có quyền ở bên anh ấy sao?" Hứa Tùy không thể kiểm soát cảm xúc, nước mắt rơi xuống.

Mẹ Hứa không ngờ cô con gái luôn ngoan ngoãn của mình lại tức giận nhưng bà vẫn không chịu lùi lại một bước: "Hai đứa không hợp nhau, con phải tin tưởng người từng trải. Lúc trước mẹ gả cho cha con, mẹ đã sống một cuộc sống luôn phải cảm thấy lo lắng mỗi ngày..."

"Thế nào là không hợp nhau?" Đột nhiên Hứa Tùy ngắt lời bà, cả người cô suy sụp, cô đã nghe đủ những lời tiêu cực này, cuối cùng cũng không kiềm chế được mà nói một loạt những lời nói nặng nề.

"Mẹ sống không hạnh phúc, có nghĩa là con cũng sống không hạnh phúc sao?"

"Con cũng không muốn nghe lời của mẹ nữa, con thực sự cảm thấy không hít thở nổi r ồi." Giọng nói của Hứa Tùy nghẹn ngào, cô xoay người lại.

Mẹ Hứa sửng sốt chỉ vào cô: "Con..." Bà không nói được một câu hoàn chỉnh, lập tức thở d0c kịch liệt, cả người thở không nổi, bà không khống chế được nên ngã thẳng sang bên cạnh.

Hứa Tùy vừa xoay người, lại nghe thấy tiếng động lập tức quay đ ầu lại, nhìn thấy mẹ mình nằm trên mặt đất, cô hoảng sợ hét lên: "Mẹ!"

Cuối cùng Hứa Tùy luống cuống tay chân đưa mẹ Hứa vào bệnh viện.

Cú ngã này của mẹ Hứa đã gây ra một loạt các bệnh cũ tích lũy trong những năm qua.

Bà được đưa vào phòng phẫu thuật.

Hứa Tùy ng ồi trên băng ghế dài bên ngoài phòng phẫu thuật, bây giờ mới cảm thấy sợ hãi.

Nếu có gì đó không ổn với mẹ... Nếu như, Hứa Tùy không dám nghĩ tiếp.

Tại sao cô lại cãi nhau, lại tức giận vì mẹ. Từ nhỏ mẹ Hứa đã chịu áp lực từ nhà mẹ đẻ, vì con gái có một môi trường trưởng thành tốt nên kiên quyết không tái giá, trong lúc đó còn phải thỉnh thoảng chịu đựng hàng xóm cười nhạo bà là góa phụ.

Mặc dù vậy, mẹ Hứa vẫn cắn răng một mình nuôi nấng cô, đ ồng thời gánh vác trách nhiệm chăm sóc một bà lão.

Cô đang làm cái quái gì vậy?

Hứa Tùy cuộn người ở trên ghế, hai tay ôm lấy đ ầu gối, cuộn mình lại thành một tư thế tự bảo vệ mình an toàn, nhưng lòng bàn tay đặt trên xương bánh chè vẫn không ngừng run rẩy.

Cô đang trong cơn mê thì đột nhiên có một đôi bàn tay rộng lớn và mát mẻ nắm lấy bàn tay run rẩy của cô, lòng bàn tay của anh cũng nặng nhưng mang theo một sự an tâm không thể giải thích.

Hứa Tùy chậm rãi ngước mắt lên, đụng phải một đôi mắt đen nhánh sâu xa.

Chu Kinh Trạch mặc một bộ đồ xung phong màu đen, mặt mày lạnh lùng, đường nét trên mặt gọn gàng. Anh nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Hứa Tùy, nắm chặt lấy tay cô, trên cổ áo có một hạt tuyết trong suốt rơi vào giữa hố khẩu của hai người, lập tức tan ra.

Không phải là nước mắt, mà là tuyết.

"Sao anh lại đến đây?" Hứa Tùy vừa mở miệng, phát hiện cổ họng vô cùng khô khốc.

"Hôm nay nghỉ phép, đúng lúc định đến thăm em, lúc em gọi điện thoại cho anh, anh đang ở trên máy bay, vừa xuống máy bay thì nghe thấy tiếng tranh chấp bên này nên chạy tới." Chu Kinh Trạch xoa xoa lòng bàn tay cô, truyền đến một chút ấm áp.

Anh mỉm cười, nhéo khuôn mặt của Hứa Tùy, hỏi: "Sao lại làm việc hoảng loạn như vậy, chạy đến nhà em thì chỉ có bà nội ở nhà một mình."

"Hả? Bây giờ em…" Hứa Tùy phản ứng lại.

Ngón tay cái của Chu Kinh Trạch kẹp lấy ngón tay muốn di chuyển của cô và nói: "Anh đã sắp xếp cho bà rồi."

"Cạch" một tiếng, cửa phòng phẫu thuật mở ra, một y tá đeo găng tay dính máu và hô to: "Bệnh nhân cần thay máu, ai có nhóm máu B?"

Vẻ mặt Hứa Tùy lập tức mờ mịt, Chu Kinh Trạch cầm tay cô, nghiêng đầu nói với y tá: "Là tôi."

Sau khi Chu Kinh Trạch kiểm tra thân thể xong thì đi lấy máu, thời gian trôi qua hơn phân nửa, bóng đen dừng bên cạnh Hứa Tùy, anh ngồi bên cạnh cô, đưa tay ôm lấy bả vai cô, nhắm mắt lại, ngửa đầu dựa vào vách tường lạnh lẽo, cùng cô chờ kết quả.

Hứa Tùy dựa vào cánh tay mạnh mẽ của Chu Kinh Trạch, thoáng nhìn thấy trên cổ tay anh có một lỗ nhỏ, mạch máu màu xanh nhô lên, xung quanh là một mảng bầm tím, vẫn còn xuất hiện vết máu loang lổ.

Nửa đêm, các bác sĩ ra khỏi phòng phẫu thuật, báo bình an với họ, dặn dò Hứa Tùy không thể làm cho bệnh nhân kích động nữa, chú ý đến việc điều dưỡng cơ thể, trước tiên sẽ nhập viện để theo dõi tầm nửa tháng.

Hứa Tùy thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cô thúc giục Chu Kinh Trạch đến khách sạn thuê phòng để nghỉ ngơi.

Chu Kinh Trạch không chịu, vẫn ở bên cô. Hai người ngồi trên băng ghế dài, dùng áo khoác che kín rồi ngủ cả đêm.

Khi trời vừa sáng, một tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức hai người dậy.

Chu Kinh Trạch thức cả đêm, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt buồn ngủ, quầng thâm hiện dưới mí mắt.

Anh nhìn tên người hiển thị trên điện thoại, Hứa Tùy cũng nhìn qua.

Đó là cuộc gọi của đội cứu hộ đệ nhất.

Chu Kinh Trạch không nhận, để mặc cho nó vang lên.

"Chúng ta..." Giọng điệu của Hứa Tùy chậm rãi, cổ họng đã lâu không lên tiếng nên đã khàn và khô khốc.

Chu Kinh Trạch nhìn cô, giọng nói có hơi nặng nề, yếu hầu chậm rãi lăn, anh gằn từng chữ: "Không chia tay."

Chương 91: Nhớ anh rất nhiều

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Ừm, không chia tay." Hứa Tùy mỉm cười nhìn anh, giọng điệu nghẹn ngào.

Chu Kinh Trạch nhẹ nhàng véo mũi cô, anh cất lời: "Nói chung, việc này em cứ giao cho anh."

Sau khi Chu Kinh Trạch ấn điện thoại, chuông điện thoại không còn vang lên nữa.

Vừa tờ mờ sáng, buổi sáng chợ vẫn chưa mở cửa, chỉ có một vài cửa hàng ăn sáng ở ngã tư mở cửa.

Chu Kinh Trạch dắt Hứa Tùy đi ra ngoài, dẫn cô đi ăn sáng. Anh gọi hai bát mỳ hoành thánh, thuận tay lấy một bịch sữa đặt trước mặt Hứa Tùy.

Sau khi món ăn lên, Chu Kinh Trạch vẫn không quan tâm đến ăn uống, cúi đầu nhìn điện thoại, ngón cái ấn màn hình điện thoại không biết đang vẽ cái gì, còn đi ra ngoài gọi điện thoại.

Hứa Tùy cầm muỗng tùy ý khuấy trong bát một chút, cô chỉ ăn hai muỗng thì không ăn nổi nữa.

Chu Kinh Trạch gọi điện thoại xong quay lại thì đưa Hứa Tùy trở về bệnh viện, còn đóng gói một phần bữa sáng cho mẹ Hứa.

Trước cửa bệnh viện, Chu Kinh Trạch đưa cháo cho cô, anh luôn làm việc chu đáo, anh nói:

"Anh vừa thuê một y tá cho dì, chăm sóc tốt cho bản thân, có chuyện gì thì gọi cho anh."

Điện thoại trong tay Chu Kinh Trạch vang lên, anh nhìn thoáng qua và nói: "Anh phải đi rồi, bé yêu."

Hứa Tùy giương mắt nhìn anh nhưng không nói gì, Chu Kinh Trạch giống như vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấu trong lòng cô đang suy nghĩ gì, chậm rãi lên tiếng, giọng nói vẫn trong veo như lúc thiếu niên: "Nghề này thực sự khó khăn và nguy hiểm, nhưng thế giới này thực sự là như vậy, phải có ai đó làm điều này."

"Em có biết anh nghĩ gì khi chuẩn bị cho một cuộc giải cứu nguy hiểm trên máy bay không?"

"Nghĩ gì?" Hứa Tùy nghi hoặc.

Chu Kinh Trạch cúi đầu, ngón cái nhẹ nhàng xoa hai má cô: "Bởi vì có em ở đó, bầu trời mới có ý nghĩa."

Bởi vì trong lòng nghĩ có người đang chờ anh, cho nên mỗi một lần đều dốc hết sức lực để giải cứu, sau đó là sống thật tốt, bình an trở về gặp cô.

Trái tim Hứa Tùy co lại một chút, cô nhìn Chu Kinh Trạch, cho dù như thế nào cũng không nói được ba chữ "Anh đừng đi".

"Được, bình an trở về." Cuối cùng Hứa Tùy nói.

Hứa Tùy lấy điện thoại ra xem lịch trình, vốn ngày mai sẽ phải trở về nhưng vì chuyện mẹ Hứa bị bệnh nên cô xin đơn vị nghỉ hai ngày, còn đổi vé tàu cao tốc.

Cuối cùng cô bước vào phòng bệnh với bữa sáng trên tay.

Không bao lâu sau mẹ Hứa cũng mở mắt tỉnh lại, sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh.

Hứa Tùy rũ mí mắt xuống, nói: "Mẹ, con xin lỗi, con không nên nói nặng lời với mẹ như vậy."

"Đứa nhỏ ngốc, sao có thể trách con được, là bệnh cũ của mẹ." Mẹ Hứa nặn ra một nụ cười.

Mẹ con là như vậy, bởi vì có quan hệ máu mủ tình thâm, không bao giờ có thể chối bỏ tình cảm được.

Mấy ngày nay Hứa Tùy đều ở bệnh viện chăm sóc mẹ Hứa, vội vàng đến mức choáng váng đầu óc, may mắn y tá mà Chu Kinh Trạch thuê đã giúp cô rất nhiều.

Mẹ Hứa sợ làm chậm trễ công việc của Hứa Tùy, vẫn thúc giục cô trở về.

Hứa Tùy ngồi ở trước giường bệnh gọt cho mẹ Hứa một quả táo, cười đáp: "Con đã xin nghỉ rồi, ở nhà còn chưa được hai ngày, mẹ cũng phải để con nghỉ hết đi chứ."

Lúc này y tá đang thay thuốc cho mẹ Hứa, nghe được cuộc đối thoại giữa hai mẹ con thì cười nói: "Cô thật hạnh phúc, lúc trước có con rể truyền máu cho cô, còn thuê một y tá để chăm sóc. Sau đó còn có con gái ruột bận rộn trước sau chăm sóc cô."

"Lúc trước cậu ta có đến rồi à?" Mẹ Hứa nghe xong thì nhàn nhạt hỏi cô.

Hứa Tùy gật đầu, muốn nói lời tốt đẹp về Chu Kinh Trạch trước mặt mẹ Hứa: "Đúng vậy, lúc mẹ hôn mê đều là do anh ấy chăm sóc."

"Thay mặt mẹ cảm ơn cậu ta." Mẹ Hứa nói rồi quay sang nói với y tá đang giúp bà điều chỉnh tốc độ truyền dịch: "Cậu ta không phải là con rể của tôi, là bạn của con gái tôi."

Hứa Tùy đang gọt táo, động tác dừng lại, một chuỗi vỏ táo xanh thật dài đột nhiên bị gãy, "bộp" một tiếng rơi xuống đất. Cô rũ mí mắt xuống, cúi người nhặt nó lên và cho vào thùng rác, cuối cùng cũng không nói gì.

Chuyện này, mẹ Hứa vẫn kiên trì như vậy.

Đêm trước khi trở về, Hứa Tùy chăm sóc mẹ Hứa trong phòng bệnh viện. Điều đáng yên tâm là tình trạng sức khỏe của bà dần dần được cải thiện, tinh thần đã phục hồi hơn một nửa.

Chín giờ tối, Hứa Tùy đang rót nước nóng cho mẹ Hứa, hơi nóng nhanh chóng bốc lên trên cốc giấy. Lúc này, điện thoại trong túi quần cô phát ra tiếng rung ù ù, cô buông ấm đun nước xuống, lấy điện thoại ra nhìn, ánh mắt dừng lại một chút.

Đó là cuộc gọi của Chu Kinh Trạch.

Hứa Tùy cầm điện thoại, lúc đi ra cửa phòng bệnh đang muốn nghe máy thì giọng nói của mẹ Hứa bất thình lình truyền đến từ phía sau, giọng điệu vô cùng thất vọng: "Nhất Nhất, có phải con muốn mẹ tức chết không?"

Cuối cùng Hứa Tùy cũng không nghe cuộc gọi này.

Sau khi trở về Bắc Kinh, Hứa Tùy đi làm như thường lệ, giữ liên lạc với Chu Kinh Trạch mỗi ngày. Sau khi tan tầm, thỉnh thoảng đi ăn cơm dạo phố với bạn bè. Thoạt nhìn cô như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng vẫn luôn có một tảng đá đè nặng.

Sự ngăn cản của mẹ Hứa ít nhiều gì cũng khiến Hứa Tùy có một chút dao động trong mối tình này.

Kể từ khi Chu Kinh Trạch gia nhập đội cứu hộ, mỗi lần nhìn thấy tin tức của họ trên bản tin, trái tim của Hứa Tùy bắt đầu lo lắng.

Con người thực sự ích kỷ khi đã có nửa kia của mình, chỉ hy vọng anh được an toàn.

Sau khi hoàn thành ca làm việc vào thứ sáu, Hứa Tùy không có việc gì để làm nên đi bộ lung tung trên đường phố một mình. Cô tùy tiện bắt một chuyến xe buýt công cộng ngồi ở hàng cuối cùng, dựa vào cửa sổ, nhìn chằm chằm vào phong cảnh dần thụt lùi bên ngoài cửa sổ.

Sau khi xe buýt di chuyển một tiếng, Hứa Tùy tùy ý xuống xe ở một trạm, đi về phía trước hơn mười phút, lơ đãng nhìn sang, vậy mà cô lại lang thang đến trường Đại học y khoa cũ.

Đối diện chéo là phố ăn vặt nổi tiếng của trường, vừa vặn ngăn cách hai trường đại học là Đại học Hàng Không Vũ Trụ Bắc Kinh và Đại học Y khoa Bắc Kinh. Đúng lúc Hứa Tùy đang đói bụng, đút hai tay vào trong túi, cô đi về phía đối diện.

Dòng người đi trên đường phố nhộn nhịp, các cô gái trẻ tuổi tay trong tay, khuôn mặt phúng phính đang chọn trái cây trước quầy trái cây, một cái nhíu mày, một nụ cười cũng tỏa ra hơi thở thanh xuân.

Một cậu bé vừa chơi bóng rổ xong, mặc quần áo bóng rổ mồ hôi nhễ nhại, bạn gái bên cạnh đang đưa nước cho cậu ấy uống.

Vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Hứa Tùy nhìn thấy quán mì Vân Ký cách đó không xa thì đi vào.

Việc kinh doanh của quán mì này vẫn tốt như vậy, ông chủ nở một nụ cười hạnh phúc, vô cùng bận rộn.

Hứa Tùy tìm được một chỗ ngồi trong góc, rút một tờ khăn giấy đang lau bàn, ông chủ đi tới, hỏi cô muốn ăn gì.

"Cho cháu một bát mỳ tôm tươi." Khuỷu tay Hứa Tùy đè lên thực đơn, tùy tiện nhìn lướt qua rồi ngẩng đầu lên, nói và nói: "Đúng rồi, ông chủ, đừng..."

"À, là cháu." Ngón tay ông chủ bấm cây bút bi, lòng bàn tay cầm một cuốn sổ nhỏ để ghi món ăn: "Sinh viên trường y khoa có đúng không? Lúc thi nghiên cứu sinh, cháu thường xuyên đến nhà bác ăn."

"Vâng, là cháu." Hứa Tùy cười đáp.

Ông chủ nhận lấy thực đơn cô đưa tới, giọng nói sảng khoái: "Vẫn như cũ nhỉ, thêm hành lá và rau mùi nhiều, không cần giấm đúng không?"

"Đúng rồi, bác còn nhớ rõ vậy." Hứa Tùy cười.

Sau khi món ăn lên, Hứa Tùy cầm đũa gắp một đũa rồi đưa vào miệng, mì rất dai, canh vẫn ngon như vậy.

Hứa Tùy ăn rất chậm, sau khi ăn xong cả người đổ một tầng mồ hôi mỏng, rất ấm và thoải mái.

Sau khi tốt nghiệp, cô chưa từng ăn món mì nào ngon như vậy.

Sau khi ăn xong, Hứa Tùy đứng dậy đến quầy thu ngân thanh toán.

Ông chủ đang kiểm kê hóa đơn hàng hóa ở đó.

Hứa Tùy cầm điện thoại, nhẹ nhàng gõ lên bàn làm việc và nói: "Ông chủ, tính tiền."

Ông chủ nghe thấy tiếng ngẩng đầu, dừng động tác trong tay, ân cần hỏi thăm: "Hôm nay cháu đến một mình à, bạn trai cháu đâu? Chàng trai có vẻ ngoài rất đẹp trai ấy, cậu có kiểu tóc húi cua kia ấy."

Hứa Tùy sửng sốt một chút, tổng cộng cô và Chu Kinh Trạch đến quán mì này ăn cũng không được mấy lần, vậy mà ông chủ còn nhớ rõ.

Cô đưa tay vuốt mái tóc vụn bên tai rồi đáp: "Anh ấy... À, đang ở nơi làm việc, tạm thời không có thời gian đến đây."

"Ông chủ, bao nhiêu tiền?" Hứa Tùy lấy điện thoại ra đưa về phía mã QR trên bàn thu ngân chuẩn bị trả tiền.

Ông chủ xua tay, lau ly thủy tinh bằng khăn màu trắng, ông cười tủm tỉm: "Không cần, lúc trước bạn trai cháu để lại ở chỗ bác không ít tiền."

Hứa Tùy đang cúi đầu nhìn điện thoại, ánh mắt dừng lại, giọng điệu không thể tin được: "Tiền gì ạ?"

"Ôi, cháu không biết sao? Không phải lúc đó cháu thi nghiên cứu sinh sao? Thường xuyên ôn tập đến khuya, cậu ấy sợ cháu ra ngoài không có cơm ăn, nên đưa trước cho bác một khoản tiền để bác mở cửa hàng muộn hơn, còn nhờ bác chăm sóc cháu nhiều hơn nữa."

"Ầm" một tiếng, có bức tường thành trong lòng Hứa Tùy ầm ầm đổ xuống.

Lúc Hứa Tùy chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, cô nhớ rõ hai người đã chia tay rất lâu.

Hứa Tùy là người như vậy, một khi chăm chú vào một cái gì đó sẽ trở nên quên mình, thích một người cũng vậy, mà học tập cũng vậy.

Cô vẫn còn nhớ, lúc đó để thi nghiên cứu sinh, mỗi ngày ở trong phòng tự học, cho đến khi mọi người trong lớp học đi hết, Hứa Tùy vẫn còn ở đó học.

Đến nỗi khi cô đi ra, căn tin đã đóng cửa từ lâu, chạy ra ngoài trường thì các cửa hàng trước trường cũng đóng cửa, hoặc là đang đóng cửa, hoặc là đã bán hết nguyên liệu nấu trong một ngày của cửa hàng.

Chỉ có quán mì Vân Ký này, cho dù đến đêm muộn thì đèn vẫn sáng.

Đôi khi, Hứa Tùy ngồi đó ăn mì, gặp phải mưa lớn, ông chủ còn thân thiện đưa cho cô một chiếc ô.

Mùa đông ở Bắc Kinh rất lạnh, mỗi lần Hứa Tùy chạy ra, ôm một quyển sách, ngón tay lạnh đến đỏ bừng. Bà chủ nhìn thấy sẽ lấy túi sưởi ấm hoặc rót một ly nước nóng cho cô.

Tháng ngày khó khăn trong giai đoạn thi nghiên cứu sinh, Hứa Tùy kiên định lại cô đơn. Trải qua những lúc khó khăn, nhìn thấy đèn quán mì vẫn còn sáng thì cảm thấy như thể nó đang ở bên cô.

Nhưng Hứa Tùy không ngờ chính là anh.

Người luôn ở bên cô dù trời mưa gió là Chu Kinh Trạch.

Hứa Tùy nhớ tới cái gì đó thì định rời đi, cuối cùng còn không quên cảm ơn ông chủ.

Ông chủ nói đùa: "Khách sáo r`ồi, khi nào cháu kết hôn nhớ mời bác đấy. Bác cũng được xem là nhân chứng trong suốt chặng đường tình cảm hai đứa bọn cháu."

Hứa Tùy ngẩn người một chút, lập tức gật đ`ầu thật mạnh, cô cười: "Sẽ mời ạ."

Chúng cháu sẽ kết hôn.

Hứa Tùy chạy ra khỏi quán mỳ r`ồi vội vàng bắt xe v`ênhà, lại vội vàng ấn thang máy lên t`ầng tám.

Cô bước vào nhà và bắt đ`ầu tìm kiếm một cái gì đó trong phòng làm việc của mình. Trong một hộp đ`ồcũ, Hứa Tùy lật một chiếc mũ lưỡi trai gấu nhỏ màu xanh lên.

Hứa Tùy ng`ồi trên tấm thảm thật dày, lấy tay phủi lớp bụi bặm phía trên, cô đưa tay lấy nhãn ở bên trong ra, vừa nhìn thì thấy bên trong có một chữ Z.

Không biết vì sao, bỗng nhiên Hứa Tùy muốn khóc.

Đến bây giờ Hứa Tùy vẫn còn nhớ, buổi tối liên hoan khi tốt nghiệp Đại học.

Học tập kết thúc, Hứa Tùy thở phào nhẹ nhõm, cũng đắm chìm trong b`ầu không khí cảm động khi mọi người sắp sửa rời đi sau khi tốt nghiệp.

Vào ngày liên hoan, Hứa Tùy cố ý trang điểm, mặc một chiếc váy thật đẹp để tham dự bữa tiệc tối đó.

Hàng chục sinh viên ng`ồi xung quanh một chiếc bàn hình chữ nhật màu nâu ấm áp, vừa ăn thịt nướng vừa uống rượu, nói chuyện v`ềcuộc sống.

Một cô gái ngồi bên cạnh Hứa Tùy, trong khi mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì đột nhiên lấy ra hai quyển sổ màu đỏ.

Cô gái tựa vào vai chàng trai bên cạnh, lắc lắc giấy chứng nhận kết hôn của mình với mọi người: "Các bạn cùng lớp thân mến, chúng tôi đã kết thúc chặng đường tình yêu kéo dài mười năm rồi nè, hôm nay lĩnh giấy chứng nhận rồi đó."

Bầu không khí lập tức nóng lên ngay, tiếp vỗ tay và tiếng cổ vũ vang lên liên tiếp.

"Mẹ kiếp, lại làm chuyện lớn trong im lặng!"

"Nào nào, đến đây uống rượu! Tối nay tớ sẽ cho hai người không say không về."

Cô gái và chàng trai đó nhìn nhau mỉm cười, ánh mắt tan chảy vì tình yêu dành cho nhau, hào phóng nhận lấy ly rượu mà bọn họ đưa cho.

Hứa Tùy chống cằm, im lặng thầm cảm thán tốt thật đấy, tay cầm kẹp đang lật thịt nướng trên bếp, phát ra âm thanh xì xì.

Các cô gái đến gần, nói: "Tùy Tùy, đờ ra đó làm gì, đến đây, hai chúng tớ mời cậu."

Hứa Tùy hoàn hồn, cầm lấy ly rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch: "Chúc mừng hai người, trăm năm hạnh phúc."

"Ha ha ha, cảm ơn cậu, khi nào thì cậu kết hôn?" Bạn cùng lớp hỏi.

Hứa Tùy giật khóe miệng một chút, buông ly rượu xuống: "Tớ còn sớm lắm, ngay cả đối tượng cũng không có."

"Hai ngày nữa tớ giới thiệu cho cậu!"

"Được." Hứa Tùy cười cười, thuận miệng đáp lại.

Bạn bè cùng lớp sắp chia tay, mỗi người đi rải rác khắp chân trời, xung quanh đều thành đôi, hoặc chia tay.

Sau một bữa tiệc, bầu không khí luôn quanh quẩn một cảm giác buồn.

Bất kể như thế nào, Hứa Tùy phát hiện dọc theo đường đi dường như cô chỉ có một mình.

Đi được nửa chừng, Hứa Tùy đi ra ngoài đi vệ sinh, ở góc hành lang vô tình đụng phải một cô gái.

Mùi nước hoa nồng nặc bay tới, Hứa Tùy cúi đầu vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi."

"Là cô à, Hứa Tùy."

Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Hứa Tùy ngẩng đầu, thế mà lại là Bách Du Nguyệt.

Nhưng sau khi ngạc nhiên lại không cảm thấy lạ nữa, dù sao hai người học cùng khoa lớp của họ kế bên nhau. Bọn họ cũng liên hoan sau tốt nghiệp ở chỗ này thì cũng không có gì ngạc nhiên.

"Ừm, đã lâu không gặp." Hứa Tùy chào cô ta.

Bách Du Nguyệt mặc một chiếc váy màu đỏ, lộ ra một đoạn mắt cá chân trắng trẻo, cô ta nhìn Hứa Tùy từ trên cao, nhíu mày, vênh váo hung hăng nói: "Lúc trước tôi nói không sai chứ, cô không chịu nổi anh ấy."

Hai tiếng "anh ấy" này hai người đều ngầm hiểu là ai, vẻ mặt Hứa Tùy cũng không có nhiều thay đổi, thậm chí cô còn kéo khóe môi giễu cợt: "Đúng vậy."

Bách Du Nguyệt cúi đầu gạt một mảnh sáng trên móng tay, nhìn như không chút để ý nhưng lại cố ý đánh mạnh: "Gần đây cô có liên lạc với anh ấy không? Tôi nghe nói anh ấy lại có bạn gái."

Hai tay Hứa Tùy đút vào trong túi, móng tay bấm vào lòng bàn tay, siết chặt như bị ngược đãi, vô cùng đau đớn, cô miễn cưỡng cười rồi đáp lại: "Không phải chia tay rồi lại yêu đương là chuyện bình thường sao, mọi người đều phải nhìn về phía trước."

Nửa câu sau, Hứa Tùy cũng không biết là cô nói cho ai nghe.

"Tôi vẫn còn việc phải làm, xin phép đi trước."

Hứa Tùy thu mắt trên người cô ta rồi rời đi.

Bách Du Nguyệt nhìn bóng lưng Hứa Tùy vội vã rời đi, nghĩ thầm lời nói dối này rất đáng giá.

Sau khi trở về phòng riêng, Hứa Tùy ở đó vừa nướng thịt vừa nghe các bạn cùng lớp nói chuyện phiếm.

Kẹp bấm vào miếng thịt mỏng, có dầu tràn ra, Hứa Tùy rắc một chút thì là và bột gia vị, lật thịt lên mặt chảo vài lần, chỉ một lát sau, mùi thơm đã bay ra.

Hứa Tùy cầm một miếng rau diếp, bọc thịt và cho vào miệng nhai một cách máy móc.

Không biết có phải là nguyên nhân của khói dầu quá nhiều hay không mà tuyến nước mắt bị k1ch thích, đôi mắt cô có một lớp nước.

Sau đó Hứa Tùy uống rất nhiều rượu, uống đến mức đầu óc choáng váng, ý thức bắt đầu không tỉnh táo.

Điều tồi tệ là sau khi uống rượu, cô bắt đầu đau răng.

Thật ra răng của Hứa Tùy đã đau kéo dài một thời gian. Nhưng khoảng thời gian tốt nghiệp này quá bận rộn nên cô không có thời gian đi khám.

Đau răng không phải là một căn bệnh, đau chết đi được.

Hứa Tùy đã thoáng say, lúc này vô cùng khó chịu, hơn nữa đau răng ảnh hưởng đến thần kinh, nửa khuôn mặt cô cũng không dám động đậy.

Cô đặt ly xuống rồi chạy ra ban công để hóng gió.

Mùa hè oi bức, bầu trời rất sáng nhưng không có một ngôi sao nào.

Hứa Tùy say đến mức không còn ý thức, giờ phút này cô vô cùng muốn tìm người để tâm sự một chút. Trong lúc hoảng hốt, cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Hồ Thiến Tây.

Cuộc gọi nhanh chóng được trả lời nhưng kỳ lạ là đầu kia vẫn im lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió lớn, dường như trên một bãi đất trống.

Hứa Tùy không phát hiện ra điều gì bất thường, cô ôm nửa khuôn mặt đau đến không chịu nổi, tiếng khóc nức nở truyền qua ống nghe.

Cô chỉ khóc thôi.

Đầu dây bên kia cũng không hỏi gì cả.

Sau khi Hứa Tùy khóc, tiếng khóc nức nở dần dần lớn lên, mí mắt dính nước mắt: "Tây Tây, tớ nhớ anh ấy rất nhiều."

"Cậu... Cậu có phải là đang cười tớ vô dụng không, nhưng tớ chỉ nhớ anh ấy thôi."

Không lâu sau, giọng điệu ở đầu dây bên kia dừng lại, hình như hỏi cô đang ở đâu.

"Đang trong tiệc, hu hu hu tớ thật thảm hại, đã uống say rồi còn đau răng. Bây giờ tớ muốn về nhà." Hứa Tùy đưa tay lau nước mắt.

Hình như người ở đầu dây bên kia bảo cô đợi tại chỗ, đừng chạy loạn, Hứa Tùy ngoan ngoãn đáp một câu "Được".

Trong khoảng thời gian chờ đợi, gò má Hứa Tùy dán vào lan can, một luồng hơi lạnh truyền đến, cơn đau được giảm bớt, cô thoải mái híp mắt.

Chuyện sau đó Hứa Tùy không nhớ rõ ràng, chỉ nhớ mơ hồ là có người cõng cô về nhà.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, ở trên bàn trước mặt Hứa Tùy đặt một tách trà giải rượu và thuốc giảm đau, bên cạnh còn có một chiếc mũ lưỡi trai gấu nhỏ màu xanh.

Hứa Tùy vẫn cho rằng tối hôm đó là Hồ Thiến Tây nhờ chàng trai khác đưa cô về nhà.

Bây giờ xem ra, người đàn ông đêm đó là Chu Kinh Trạch.

Đến bây giờ mới phát hiện, cho dù Hứa Tùy có cần anh hay không, anh vẫn luôn ở đây.

Hứa Tùy cầm cái mũ gấu nhỏ ngồi xuống trước gương, bây giờ cô rất muốn gọi điện thoại cho Chu Kinh Trạch.

Hứa Tùy lấy điện thoại ra gọi điện thoại, tiếng chuông vang lên vài cái, bên kia nhanh chóng kết nối.

Dường như Chu Kinh Trạch vừa xuống máy bay, giọng nói của anh vẫn dễ nghe như trước: "Nhất Nhất có chuyện gì sao?"

"Không có gì…"

Trái tim Hứa Tùy run lên một chút, cô nắm chặt chiếc mũ lưỡi trai gấu nhỏ màu xanh, giọng nói ấm áp: "Chỉ là em nhớ anh."

Nhớ anh rất nhiều.

Chương 92: Sống mãi dưới ánh mặt trời

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bên kia không còn nghe được âm thanh nào, dường như đã yên lặng rất lâu.

Từ trước tới nay Hứa Tuỳ luôn là người hướng nội, hiếm khi bày tỏ tình cảm cho nên không nhận được đáp lại làm cô hơi xấu hổ. Khi cô đang định chuyển hướng sang đề tài khác thì Chu Kinh Trạch bất chợt mở miệng, giọng nói thâm trầm vang lên: "Anh cũng vậy, nhưng anh càng nhớ em nhiều hơn em nhớ anh."

Đầu bên kia điện thoại vang lên "bốp" một tiếng, là tiếng bánh răng quẹt vào đá lửa vang lên. Anh hút một hơi, khẽ cười nói: "Mỗi lúc ông đây có phản ứng vào ban đêm, chỉ có thể dựa vào bức ảnh của em để dập lửa đấy, có hiểu không?"

Giọng điệu Chu Kinh Trạch cà lơ phất phơ, lộ ra vẻ không đứng đắn chút nào, giọng nói trầm thấp qua âm điện không ổn định truyền vào tai cô.

Ngứa đến tê dại, Hứa Tùy chỉ cảm thấy lỗ tai mình nóng rát.

"Lưu manh." Hứa Tùy đỏ mặt khô khốc mắng một câu.

Chu Kinh Trạch cười khẽ một tiếng, cầm điếu thuốc, dỗ cô: "Tới nhà anh tưới mấy cái cây giúp anh đi, ngoan, chờ em tưới xong thì anh đã trở lại rồi."

"Được."

Đúng lúc hôm nay là ngày cuối tuần, Hứa Tùy mang 1017 và đại nhân Khuê về nhà Chu Kinh Trạch ở hẻm Hổ Phách, cô đẩy cửa sân ra, nhìn xung quanh.

Cây cỏ trong sân chết gần hết, lá vàng úa, toàn thân vươn dài nằm sõng soài trên mặt đất.

Rõ là Chu Kinh Trạch lừa cô tới đây, mấy cái cây này, có mời một chuyên gia nông học tới đây cũng không thể cứu sống bọn nó.

Hứa Tùy vào nhà uống hai ngụm nước, sau đó dắt đại nhân Khuê ra chợ hoa mua vài chậu cây trở về. Có cây xương rồng, lá bạch đàn, cây bàng Singapore, cây lưỡi hổ.

Những cây này được cô đặt chung ở ngoài sân, rồi tưới nước cho chúng mát, khiến cả căn nhà sáng lên, màu sắc nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Hứa Tùy vào nhà, lấy một hộp sữa bò giấy từ tủ lạnh, dùng ống hút trắng chọc thủng tấm giấy nhôm mỏng, dựa nửa người trên sô pha uống sữa bò. Nhưng vừa nghỉ ngơi không bao lâu, trong lúc vô tình cpp đưa mắt tới trên bàn chợt thấy một đống lon bia đang ngã trái ngã phải, quần áo của đàn ông nằm hỗn độn trên sô pha, tạp chí Hàng không ném một bên.

Cô lại không chịu ngồi yên.

Hứa Tùy thả hộp sữa bò xuống, đứng dậy tìm một cái bao nilon màu trắng, ném hết mấy lon bia vào rồi lau khô bàn trà, còn thuận tay dọn dẹp luôn những nơi bừa bộn khác còn lại trong nhà cho sạch sẽ, cuối cùng vứt bịch rác ra ngoài.

Trông toàn bộ ngôi nhà rực rỡ hẳn lên.

Sau khi sắp xếp mọi thứ xong xuôi, Hứa Tùy ném quần áo anh vào máy giặt, bỏ thêm một viên giặt quần áo màu xanh vào, bấm nút, trục máy giặt bắt đầu chậm rãi lăn, còn cô thì đi làm việc khác.

Hôm nay là ngày nóng nhất từ hồi đầu xuân tới nay, hơn nữa dọn dẹp cả một buổi trưa, cả người Hứa Tùy đã nóng đến nỗi ra một thân mồ hôi. Cô đi vào phòng Chu Kinh Trạch, tìm một cái áo thun và một chiếc quần vận động của anh rồi lập tức chui vào phòng tắm để tắm rửa.

Lúc tắm xong mặc đồ, Hứa Tùy mới phát hiện size của chiếc quần vận động màu đen của Chu Kinh Trạch quá lớn, rút hai dây quần cũng không giữ được, rớt thẳng xuống dưới. Cuối cùng cô dứt khoát từ bỏ, chỉ mặc cái áo thun của anh, chân dẫm lên đôi dép lê ra ngoài.

Cô dùng khăn lông trắng lau tóc ướt một chút, nửa mái tóc vẫn chưa khô vắt ngang trên vai, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, trước ngực đã ướt một mảnh.

Hứa Tùy lắc lắc lỗ tai cho nước chảy xuống, lết dép lê đến trước máy giặt, bỏ quần áo đã giặt sạch vào rổ đồ, sau đó ôm rổ đồ lên lầu hai phơi quần áo.

Lúc này trời đã chạng vạng, bầu trời hiện ra một màu sắc của mật ong đặc quánh, cơn gió khô nóng thổi qua, thời tiết ngột ngạt khiến người ta lầm tưởng rằng mùa hè đã đến.

Hứa Tùy đang định phơi quần áo thì phát hiện vài bộ quần áo của Chu Kinh Trạch bị mắc trên đầu lan can, lúc này chúng đang bay trong gió. Hứa Tùy nhón mũi chân cố gắng duỗi tay lấy quần áo xuống nhưng lại phát hiện cô với không tới.

Cô mang một băng ghế nhỏ từ trong phòng ra, dùng chân trần giẫm lên, đưa tay lấy quần áo dán trên lan can nhưng mỗi lần tay vừa chạm đến vạt áo, gió đêm thổi qua, sượt trên đầu ngón tay cô rồi bay về hướng khác.

Hứa Tùy không còn cách nào khác đành phải kiễng chân lên lấy quần áo.

Chu Kinh Trạch ngậm một điếu thuốc trong miệng, dựa người vào ven tường không biết đứng nhìn bao lâu.

Hứa Tùy quay lưng về phía anh, hoàn toàn không để ý, còn đang chật vật đấu tranh với mấy bộ quần áo đang tung bay trong gió kia. Cô đang mặc chiếc áo thun trắng của Chu Kinh Trạch, khó khăn lắm mới che được cặp đùi trắng nõn, lộ ra hai cẳng chân dài thẳng mượt, trên bắp chân tròn trịa còn đọng vài giọt nước

Bờ m0ng tròn trịa của cô thấp thoáng dưới lớp áo thun rộng, mỗi l`ần cô đưa tay với lấy qu`ần áo, xuyên qua ống tay áo rộng thùng thình là có thể thấy được cặp m0ng căng tròn trắng như ngọc ấy.

Tóc cô còn ướt đẫm, nhỏ một đống nước xuống sàn.

Cô vẫn là cô gái ngây thơ đó nhưng mỗi bước đi của đ`âu lộ ra sự quyến rũ chết người.

Chu Kinh Trạch híp mắt nhìn cô, cắn điếu thuốc trong miệng r`ồi lại thở ra từng đợt khói trắng nhè nhẹ, yết h`ầu chậm rãi lăn lộn, bụng dưới dâng lên một trận lửa nóng.

Bản lĩnh của Hứa Tùy chính là không c`ần làm gì cả, chỉ c`ần đứng ở kia là có thể khiến anh có phản ứng.

Chu Kinh Trạch bóp điếu thuốc trong tay, tùy tiện ném vào lọ hoa dưới chân, hai tay c4m vào túi, dẫm lên đôi ủng quân đội, từng bước từng bước đi qua chỗ Hứa Tùy.

Hứa Tùy kiễng chân định với lấy qu`ần áo mấy l`ần nhưng bị gió thổi qua, kết quả lại không với được, cuối cùng nản chí. Đột nhiên, một bóng đen bao phủ lấy cô, một đôi bàn tay đ`ầy gân xanh khỏe mạnh ôm lấy hai đùi cô, nâng cả người cô lên không trung

Hứa Tùy sợ đến mức kêu lên một tiếng, bên kia bật ra một tràng cười khó giải thích được, nhìn xuống thì phát hiện một người đàn ông đáng lẽ đang ở nước ngoài cách xa ngàn dặm đang xuất hiện trước mặt mình vào lúc này.

“Sao anh trở v`ề r`ồi?” Giọng nói Hứa Tùy tràn đ`ầy vui vẻ.

Trên người Chu Kinh Trạch vẫn mặc đ`ồng phục màu xanh lam của Đội cứu hộ Hàng không, trên vai trái có bốn vạch, trên vai phải có một chiếc máy bay nhỏ màu vàng, một lá cờ đỏ năm sao màu đỏ tươi xung quanh, qu`ần có túi nhỏ, đi ủng quân đội, vai rộng chân dài, bảnh bao, đẹp trai nhưng lại pha chút nghịch ngợm

“Ông đây đã lừa gạt em khi nào chưa? Tưới nước cho cây xong thì anh sẽ trở lại.” Chu Kinh Trạch cười.

“Muốn lấy bộ quần áo nào?” Chu Kinh Trạch hỏi cô.

Hứa Tùy ôm cổ anh, ngồi trên một bên đầu vai đàn ông, Chu Kinh Trạch nâng cô lên, cam tâm tình nguyện nghe cô gái nhỏ chỉ huy, trong chốc lát sang trái, trong chốc lát sang phải, cuối cùng cô cũng với được đồ.

Một tay Chu Kinh Trạch ôm mông cô, ngón tay thô lỗ vu0t ve cái chân trắng nõn của cô, cổ họng thắt lại: “Mặc đồ của anh, là muốn quyến rũ anh sao?”

Hứa Tùy bị anh sờ đến rùng mình, cô lại ngồi trên cao, cả người không những phải lo lắng đề phòng anh mà còn canh chừng sợ ngã xuống, đầu quả tim như bị rang trên lửa, cất giọng khàn khàn:

“Không... Không có, sao em biết được anh sẽ trở về chứ.”

Lưỡi người đàn ông chống lên má trái rồi cười, khàn khàn mở miệng: “Thế nhưng em đã quyến rũ anh rồi.”

Chu Kinh Trạch trở về, Hứa Tùy rất vui vẻ, cũng cực kỳ dính người, anh đi chỗ nào, cô đi theo sau đó giống như một chiếc đuôi nhỏ.

Buổi tối Hứa Tùy nói không muốn ăn cơm, muốn ăn bánh bông lan, Chu Kinh Trạch cũng không thèm thay quần áo mà đi lấy nguyên liệu từ trong tủ lạnh ra rồi vào phòng bếp, cam chịu nướng một cái bánh nhỏ cho cô.

Cũng hết cách rồi, cô dâu của mình, mình không chiều thì ai chiều đây.

Chu Kinh Trạch đập trứng trứng gà, nhào bột mì trong bếp, chờ nó thành khuôn. Khi anh đang chuẩn bị lấy dụng cụ tới thì không biết Hứa Tùy đi vào từ khi nào, ôm anh từ sau lưng rồi cọ cọ khuôn mặt vào thắt lưng anh.

“Ha.” Chu Kinh Trạch cười nhàn nhạt, giọng điệu nguy hiểm lại còn có ý dạy dỗ cô, đè thấp giọng nói: “Còn trêu chọc loạn xạ nữa ông đây lập tức làm em tại chỗ đấy.”

“Có muốn sờ chỗ đó đã có phản ứng hay không, hử?” Chu Kinh Trạch làm bộ cầm tay cô muốn sờ tới, thế nhưng Hứa Tùy vẫn ôm chặt eo anh, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

“Sao bỗng nhiên lại dính người như vậy?” Chu Kinh Trạch chơi xấu, anh nghiêng đầu trét bơ lên má, lên mũi cô.

Hứa Tùy cũng không tức giận, giọng nói rầu rĩ: “Em muốn nói xin lỗi với anh.”

“Những chuyện anh làm vì em em đều biết, bản đồ, mũ lưỡi trai con gấu nhỏ, quán mì...” Hứa Tùy ôm anh, hít hít cái mũi: “Khoảng thời gian trước bởi vì chuyện của mẹ em, em không đủ kiên định với mối tình này, em xin lỗi.”

Chu Kinh Trạch dừng động tác trong tay lại, xoay người, nhìn cô.

Hứa Tùy cũng giương mắt nhìn anh, tóc Chu Kinh Trạch đã ngắn đi rất nhiều, mặt mũi sắc bén, mí mắt nhướng lên nhìn cô, mí mắt mỏng như hai lưỡi dao sắc bén.

Chỉ nhìn kỹ một chút đã rơi ngay vào vòng xoáy dưới sự kiểm soát của anh.

Hứa Tùy mở miệng trước: “Em sẽ đi theo anh, giúp đỡ anh, về sau sẽ không vì chuyện như thế mà dao động nữa, một đời một kiếp, chỉ nhận định mình anh.”

Giống như một sự lựa chọn, mặt hồ phẳng lặng và không có vết tích sẽ bị xóa đi bởi tầng lớp sóng gợn.

Chu Kinh Trạch đè thấp giọng, cúi xuống ấn lên trán cô, dáng vẻ nghiêm túc, nói: “Hứa Tùy, đi theo anh, anh sẽ không để em phải hối hận.”

Anh sẽ mang thứ tốt nhất đến trước mặt em, sẽ không bao giờ để em chịu khổ sở.

"Được." Hứa Tùy gật gật đầu.

Chu Kinh Trạch sợ cô lại khóc nên anh đổi chủ đề, ngón tay vén mớ tóc trước trán ra sau vành tai cô, cười nói: "Em vừa rồi là xin lỗi sao? Vậy bồi thường cho anh đi."

Ánh mắt Hứa Tùy ngây thơ nhìn anh: "Bồi thường thế nào?"

Cô vừa dứt câu, người còn chưa kịp phản ứng lại, Chu Kinh Trạch lập tức ôm eo cô, ôm người kéo đến trước mặt, anh cúi đầu, liếm bơ trên chóp mũi và má của Hứa Tùy vào trong miệng.

Chu Kinh Trạch nhìn cô, thong thả liếm một cái rồi cúi đầu đưa vào miệng cô, từng chút từng chút đẩy đến kẽ giữa môi và răng cô. Hứa Tùy bị động nếm thử bơ một chút, béo ngậy. Ngay sau đó bỗng cánh môi hơi đau xót, người đàn ông cắn thẳng vào.

Hứa Tùy bị buộc phải nuốt hết bơ anh đưa vào, ngấy đến nỗi giọng muốn khàn. Cô mặc chiếc áo thun trắng, rộng thùng thình, vừa đúng lúc lại tiện cho anh.

Hứa Tùy chỉ cảm thấy trước mặt lạnh lẽo, chiếc nhẫn trên đốt ngón tay thô ráp cạ lên mặt cô, vừa lạnh vừa nóng. Cô cúi đầu, vùi mình vào giữa cổ người đàn ông một cách thụ động, cổ họng cô khô khốc đến mức không thể thốt ra thành lời.

Bơ bị liếm hòa tan, rất nhanh đã trở thành một bãi nước.

Động tác Chu Kinh Trạch rất mạnh, ấn hình xăm trên sườn cô đến mức khó chịu, hai mắt đỏ lên, mồ hôi trên trán nhỏ giọt xuống sàn bếp.

"Nhất Nhất."

"Hả?"

Chu Kinh Trạch nhìn cô, giọng anh khàn khàn: "Thật muốn cưới em về nhà."

...

Trong khoảng thời gian này Chu Kinh Trạch đang nghỉ phép, Hứa Tùy ở nhà bên anh cả ngày, ngoại trừ đi làm thì lúc nào cũng như hình với bóng, cô cho rằng mọi người đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Nào biết, một tia sét đánh giữa trời quang giáng xuống. Cuộc đời chính là như vậy, lúc tốt lúc xấu, khi trong lành khi mưa bão, bạn sẽ không biết con sóng nào sẽ ập lên đầu mình.

Vào lúc ba giờ sáng chủ nhật, Chu Kinh Trạch nhận được cuộc điện thoại từ bệnh viện và được thông báo rằng bệnh tim của Hồ Thiến Tây đột ngột tái phát, phải cấp cứu khẩn cấp đến hai lần. Lúc cấp cứu lần hai, Thịnh Nam Châu có đến nhìn cô ấy, đau khổ cực điểm. Cả người Hồ Thiến Tây gầy tựa như một tờ giấy nhưng tim và phổi phồng lên như một quả bóng cao su, hơi thở gần như suy kiệt.

Mỗi một lần gây chấn động, cô ấy vô lực tựa như quả đào vàng mềm rớt xuống, thân thể suy yếu cực độ, đau đớn nhưng ý thức vẫn rất tỉnh táo.

Càng tỉnh táo càng đau đớn.

Cô ấy không tiếng động mà rơi nước mắt.

Tựa như một con búp bê mỏng manh.

Bác sĩ đi ra ngoài, nói cho Thịnh Nam Châu tình hình của Hồ Thiến Tây, Thịnh Nam Châu cụp mắt xuống, tay vô thức nắm chặt lại cuối cùng gật đầu.

Cậu ta lựa chọn từ bỏ cứu giúp.

Thịnh Nam Châu bình tĩnh gọi điện cho mỗi một người thân và bạn bè của Hồ Thiến Tây tới từ biệt cô ấy.

Thịnh Nam Châu là người cuối cùng đi vào, cậu ta vẫn luôn nắm tay cô ấy, trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười. Cậu không muốn đến cuối cùng mà vợ mình còn phải lo lắng vì mình.

Cuối cùng, rạng sáng bốn giờ bốn mươi lăm phút, Hồ Thiến Tây rời xa nhân thế.

Khi bác sĩ thông báo Hồ Thiến Tây đã qua đời, cả người Hứa Tùy ngất đi. Mà Thịnh Nam Châu, từ đầu đến cuối cậu ta vẫn luôn ngồi trước giường bệnh màu trắng, nắm tay cô ấy, không nhúc nhích rất lâu, trầm lặng y như một pho tượng, hòa với phong nền tối tăm và nhợt nhạt của bệnh viện thành một thể.

Cứ như linh hồn đã bị tách rời thân thể.

Ở một góc không ai nhìn thấy, một giọt nước mắt nóng hổi nhỏ trên khăn trải giường, rồi lại nhanh lặn đi, sau đó biến mất không thấy dấu vết.

Hậu sự của Hồ Thiến Tây đều do Thịnh Nam Châu một tay xử lý. Vào ngày chia buồn, Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch hai người đứng ở vị trí chủ lễ, làm người nhà của Hồ Thiến Tây, tiếp đón và tiếp đãi mỗi một vị khách đến.

Lộ Văn Bạch cũng tới, anh ấy mang theo một bó hoa chào xuân, lông mi cụp xuống lộ ra âm u nhàn nhạt, sắc mặt vẫn trắng bệch ốm yếu, anh ấy đi lên, vỗ vai Thịnh Nam Châu, thấp giọng nói: "Xin chia buồn."

Khi đến trước ngôi mộ, Hứa Tùy mặc một thân màu đen, đứng giữa hàng trăm người, trên tay cầm một bản thảo do cô viết, niệm đến quá trình không phải thực thuận lợi, mấy độ nghẹn ngào, cô nói:

"Hồ Thiến Tây, sinh ngày 17 tháng 3 năm 1993, 28 tuổi. Cũng là bạn bè tốt nhất của tôi, Hồ Thiến Tây lớn lên xinh đẹp, đôi mắt rất to, làn da trắng nõn. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đã cho rằng cô ấy là thiếu nữ sinh động từ truyện tranh bước ra. Cũng giống như hầu hết những cô gái bình thường, cô ấy thích theo đuổi các ngôi sao, vì không giảm cân được hay trên mặt có thêm một viên đậu đậu thì lập tức phiền não. Thích ăn sushi,

ghét tất cả những thứ gây k1ch thích, màu sắc cô ấy thích nhất là h`ồng nhạt."

"Cô ấy là bạn của chúng tôi, là công chúa nhỏ trong mắt cha mẹ, là một người vợ bình thường, cũng là một bác sĩ động vật hoang dã đã giải cứu một ngàn ba trăm động vật nhỏ trên khắp thế giới. Cô ấy một mình ngắm ba ngàn cảnh mặt trời lặn, vẫn... Sống thật tốt. Lâu lâu thích khóc, đôi khi cáu kỉnh, nhưng cả cuộc đời của cô ấy tốt bụng và sôi nổi, thông minh và mạnh mẽ, dũng cảm và ấm áp, như một bông hoa hướng dương."

"Xin đừng quên cô ấy."

Sau khi nói xong, toàn trường an tĩnh cực kỳ, chỉ có một vài tiếng nức nở nhẹ, sau đó tiếng khóc càng lúc càng lớn, mọi người như bị bóng đen khổng l`ồbao trùm.

Sau khi tiễn khách khứa đi, đám người Hứa Tùy đứng ở trước mộ cô ấy, cô đứng yên ở đó rất lâu. Hứa Tùy nhìn cái lúm đ`ồng ti`ền như hoa trên tấm ảnh trong mộ bia của H`ồThiến Tây r`ồi ngây ra.

Sau khi tiễn khách, cả tòa thành phố lâm vào mùa mưa, từng ngày từng ngày vẫn luôn bị một t`ầng hơi ẩm nhàn nhạt bao phủ. Nhưng mà hôm nay, Hứa Tùy ngẩng đ`ầu nhìn b`ầu trời một cái.

Cực kỳ sáng sủa.

Đúng là thời tiết rất đẹp.

Tây Tây, cậu đang nhìn mọi người sao? Tớ vĩnh viễn sẽ không quên cậu, nếu có kiếp sau, chúng ta vẫn phải làm bạn tốt, cho cậu một bộ chăn ấm áp.

Sau khi mọi người rời đi, Thịnh Nam Châu ng`ồi một mình bên bia mộ. Mặt trời từ từ lặn xuống, những đám mây ráng đỏ trải dài trên b`ầu trời như một màu máu thơ mộng, tráng lệ và đ`ồsộ.

Thịnh Nam Châu ngồi đó và suy nghĩ một vài chuyện. Tối hôm đó khi nói lời từ biệt, cậu ta đã nắm tay Hồ Thiến Tây, cô ấy nằm ở đó, cố sức lộ ra một nụ cười, mở miệng: "Anh Nam Châu, em vẫn luôn có một bí mật không nói cho anh, thật ra thì em cũng đã thầm thích anh từ lâu rồi. Nhưng một lần thời cấp ba, em tình cờ nghe được anh nói với một người bạn rằng anh chỉ coi em là em gái của anh. Cho nên em đã đem phần tình yêu này đè sâu dưới đáy lòng. Lần Đại học em theo đuổi Lộ Văn Bạch, thật sự rất ngốc luôn, chưa nói tới thích, đơn giản là em bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng cũng cứng nhắc không chịu hiểu. Lúc đó em đã nghĩ, dù sao thì mình cũng không sống được bao lâu nữa, không bằng thử cảm giác nhiệt tình thích một người là như thế nào."

Lộ Văn Bạch à, coi như là một trò chơi để trải nghiệm nhân vật trong cuộc đời cô ấy.

Sau đó cô ấy lại nói rõ ràng với Lộ Văn Bạch, hai người trở thành bạn bè.

Hồ Thiến Tây vừa nói, một giọt nước mắt tuôn rơi từ khóe mắt, cô ấy cố sức mà giơ tay xoa thái dương Thịnh Nam Châu, giọng nói vừa suy yếu vừa vô lực, một cô cố nén ra từng chữ từ trong cổ họng: "Anh Nam Châu, em phải đi rồi, anh đừng thấy có lỗi với em. Anh phải sống thật tốt, thay em nhìn những điều đẹp đẽ trên thế giới, cầu vồng, ngày nắng, buổi hoàng hôn, em còn chưa xem đủ đâu, còn rất nhiều thứ ngon mà em cũng chưa có thời gian để ăn nữa, vì vậy... Em muốn anh phải thay em hoàn thành, đừng làm những điều ngu ngốc."

"Nếu có cơ hội ở kiếp sau, anh sẽ đi gặp em trước, sau đó tới theo đuổi em."

Thịnh Nam Châu ngồi bên bia mộ, rốt cuộc vẻ mặt kiên cường bình tĩnh duy trì được vài ngày cũng nứt toạc, biểu cảm bi thương, thất vọng, cậu ta dựa vào nơi đó, giơ tay vu0t ve dòng chữ trên mặt bia mộ:

"Mộ của vợ yêu, Hồ Thiến Tây."

Ngày này, tình yêu vĩnh viễn không có nơi yên tựa.

Đồng thời, cậu ta cũng đặt một đóa hướng dương trước mộ, nghẹn một câu từ trong cổ họng, giọng điệu nghiêm túc: “Tây Tây, sống mãi dưới ánh mặt trời.”

Vào ngày này, bầu trời trong xanh, mênh mông vô tận, hoàng hôn mỹ lệ, hương hoa thơm lừng, chim chóc ríu rít, đến gió cũng nhẹ nhàng.

Chương 93: Vì bạn hộ tống, vinh quang vô thượng

Tải ebook: *dtv-ebook.com*

Đây là lần đầu tiên, Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch hoàn thành nhiệm vụ cứu viện cùng nhau.

Trên chiếc G350 đồng hành cùng nhau ấy, về sau hai người lại có thêm vô số lần đầu tiên.

Thật ra quá trình này rất khó thích ứng. Tiết tấu công việc trong căn cứ và bệnh viện hoàn toàn bất đồng, thậm chí tiết tấu ở đây còn nhanh và dồn dập hơn nhiều. Bạn vĩnh viễn sẽ không biết cuộc gọi khẩn cấp tới khi nào.

Hứa Tùy đã từng bị kêu tỉnh lúc nửa đêm, chỉ vội tắm nước lạnh một trận đã phải ra ngoài làm nhiệm vụ. Cô cũng đã từng trải qua công việc cường độ cao liên tục bảy mươi hai giờ cứu người khi động đất, ngồi trên đường luôn phải tranh thủ từng giây từng phút cuộn người ngủ một giấc.

Có lúc cô thật sự không thể chịu đựng được nữa mà muốn bỏ cuộc nhưng lại ngước mắt lên, thoáng thấy bóng lưng xanh biếc cách đó không xa, trên người anh vẫn bị thương nhưng vẫn chiến đấu hăng hái nơi tiền tuyến, kiên trì muốn cứu người.

Đúng là người đàn ông của cô rất trâu bò nhưng ngẫm lại, thật ra những vất vả mà cô phải chịu chẳng đáng là gì.

Lại có động lực kiên trì.

Mùa hè đến, trời thường xuyên đổ mưa to, căn cứ lại ở chỗ núi, sau cơn mưa thường xuyên có côn trùng bay qua bay lại. Hứa Tùy bị từng côn trùng cắn một cái, khắp người nổi dị ứng. Nửa đêm ngứa ngáy không chịu nổi, cô gãi đến mức trên cổ toàn là vết thương, ngứa đến rơi nước mắt: "Đây là cái nơi quái quỷ gì thế chứ."

Chu Kinh Trạch ôm cô trong ngực, dịu dàng hôn trên lông mi thấm đẫm nước mắt của cô, kiên nhẫn dỗ dành nói: "Oan ức cho cô gái của anh rồi."

Cuộc sống trên căn cứ không sung túc như ở thành phố lớn phồn hoa, nhưng cố tình Chu Kinh Trạch là một tên đàn ông hữu tình. Anh tự tay làm một chiếc máy thu âm đen dùng để nghe nhạc khi hai người đang ở phòng ngủ vào ngày mưa.

Hứa Tùy thích ngồi trên thảm chơi game, Chu Kinh Trạch làm một cái kệ đồ ăn vặt đặt bên cạnh, đơn thuần là vì muốn thuận tiện cho cô gái nhỏ.

Chu Kinh Trạch còn trồng cà chua với khoai lang ở trong sân vì Hứa Tùy thích ăn, sợ cô nhàm chán nên cũng mang đại nhân Khuê và 1017 qua căn cứ ở cùng cô.

Chu Kinh Trạch là người như vậy, thời thời khắc khắc đều khiến Hứa Tùy cảm thấy anh, cái con người này đầy cảm giác an toàn.

Cuối tháng bảy, Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy đều được nghỉ ngơi cùng lúc, hai người cùng nhau trở về nhà ở hẻm Hổ Phách. Cuối tuần hai người dọn dẹp nhà cùng nhau một lần, lúc chập tối còn dẫn con chó chăn cừu Đức ra ngoài tản bộ.

Đại nhân Khuê đã là con chó già rồi, đi không đến nửa tiếng đã bắt đầu mệt mỏi. Hứa Tùy đi vào cửa hàng tiện lợi mua một chai nước khoáng rồi ra ngoài, cô mở nắp bình ra, đổ nước vào lòng bàn tay cô, đại nhân Khuê lập tức tiến lên uống nước.

Chu Kinh Trạch đứng một bên hút thuốc, làn khói trắng phả ra từ hai cánh môi mỏng, anh đang cụp mắt xuống không biết đang suy nghĩ gì. Anh lấy điếu thuốc từ trong miệng ra, nhấc mí mắt lên nhìn Hứa Tùy đang ngồi xổm cho đại nhân Khuê uống nước bên cạnh.

Hoàng hôn dần trải dài khắp trời, tựa như một tờ giấy dầu với tông màu ấm ánh xuống dưới đất. Đường nét trên mặt Hứa Tùy rất rõ ràng, ánh sáng ánh lên mặt cô, có thể thấy rõ vài cọng lông tơ rất nhỏ, lông mi đen đậm, làn da trắng như sữa, vẫn luôn dịu dàng ngoan ngoãn như vậy.

“Nhất Nhất.” Chu Kinh Trạch lên tiếng gọi cô.

“Hả?” Hứa Tùy ngửa đầu nhìn anh.

Chu Kinh Trạch nhìn cô, ngập ngừng lên tiếng: “Anh muốn đưa em đi gặp mẹ anh.”

“Được thôi.” Hứa Tùy nhìn anh cười, không có bất cứ do dự gì mà gật đầu ngay.

Đáy lòng Chu Kinh Trạch thở dài nhẹ nhõm, vứt tàn thuốc xuống đất, nghiền nát nó, giơ tay nắm chặt khuỷu tay cô, kéo người cô đứng lên từ dưới đất, anh hạ giọng nhàn nhạt nói: “Về nhà thôi, còn ngồi xổm nữa em sẽ lại tụt huyết áp mất.”

Ngày đi thăm mộ mẹ Chu Kinh Trạch, trời đã đổ mưa, người đàn ông mặc một thân màu đen, cầm một cây dù cũng màu đen bước ra ngoài, anh dắt tay Hứa Tùy đi đến trước mộ của mẹ anh.

Anh đứng trước mộ thật lâu, trong tay cầm một nhánh hoa hồng trắng.

Trời mưa cực kỳ lớn, từng giọt từng giọt đập vào vải dù màu đen, bay vòng thành một đóa lại một đóa hoa, nước văng trên xương lông mày, lông mi của người đàn ông, khiến đôi mắt đen nhánh của anh ướt sũng.

“Mẹ, con tới thăm mẹ đây.” Sau một lúc trầm mặc thật lâu Chu Kinh Trạch mới lên tiếng.

“Bây giờ con sống rất tốt, cũng có người để con bảo vệ.” Chu Kinh Trạch cười cười, ngón tay câu lấy ngón út của Hứa Tùy, nghiêm túc nói: “Cô ấy tên là Hứa Tùy.”

“Sau khi gặp được cô ấy, con không muốn chết nữa.” Chu Kinh Trạch nhìn người phụ nữ trong ảnh chụp trên bia mộ, chậm rãi lên tiếng.

Trên mảnh đất xám bạc màu đã từng đổ nát, tối tăm, tuyệt vọng nhưng một hôm, một đóa hoa mùa xuân bất ngờ nở rộ.

Hứa Tùy nhìn người phụ nữ trong ảnh chụp trên bia mộ, bà lớn lên rất xinh đẹp, lộ ra một điệu cười nhàn nhạt, khí chất ưu nhã hào phóng nhưng nụ cười ấy vĩnh viễn dừng lại trên bức ảnh.

"Chào dì, con tên Hứa Tùy, là bạn gái của Chu Kinh Trạch." Giọng Hứa Tùy có hơi căng thẳng, những lời cô đã nghĩ tốt giờ đây lại trống rỗng.

Mãi cho đến khi người đàn ông nắm chặt tay cô, một lực ấm áp và yên tâm truyền đến khiến Hứa Tùy thả lỏng lại, nhìn bức ảnh trên bia mộ một lần nữa, giọng điệu nghiêm túc:

"Dì ơi, dì yên tâm đi, con nhất định sẽ yêu anh ấy thật tốt, cho anh ấy một gia đình hoàn chỉnh. Bọn con sẽ kết hôn, sẽ có một đứa con, đứa bé ấy sẽ được lớn lên khỏe mạnh trong một gia đình hạnh phúc."

Dù là nam hay nữ, cha mẹ bọn nhỏ sẽ rất yêu thương nhau, sẽ không có bạo lực gia đình, sẽ không có cãi vã và phân biệt, sẽ cho nó rất nhiều tình thương.

Ngón cái Chu Kinh Trạch xoa xoa mu bàn tay cô, đôi mắt khóa chặt cô gái bên cạnh, trong lòng dâng lên một cỗ chua xót.

Mưa đã ngớt dần, khi cơn mưa rào cuối cùng tạnh đi, mặt trời ló dạng trở lại. Chu Kinh Trạch cúi người xuống, đặt một nhánh hoa hồng trắng trước mộ bà, giơ tay vuốt bảng tên trên bia mộ, mở miệng cười: "Mẹ, con đi đây, mẹ ở bên kia phải vui vẻ đấy."

Về sau con cũng sẽ thật tốt, bảo vệ người con yêu thật tốt.

*

Bất tri bất giác chớp mắt một cái đã đến tháng tám, Hứa Tùy cảm thấy thời gian giống nước chảy, im hơi lặng tiếng chảy đi, trong nháy mắt đã trôi qua. Sau khi xé tờ lịch ra mới phát hiện, ngày hôm sau đã là Lễ Tình Nhân.

Hứa Tùy đang rất chờ mong ngày lễ này, trong ấn tượng của cô, đây là lần đầu tiên cô cùng Chu Kinh Trạch trải qua Lễ Tình Nhân sau khi ở bên nhau một lần nữa.

Cô muốn ăn mừng một chút với anh.

Hôm sau, lúc Hứa Tùy đang ở nhà dùng phần mềm giao đồ ăn mua cơm hộp, cô dừng ngón cái trên màn hình đầy bong bóng màu hồng, ám chỉ nói: "Ôi, hình như hôm nay có một sự kiện giảm giá đầy đủ cho ngày lễ để mua sắm thì phải."

Chu Kinh Trạch nằm trên sô pha, tầm mắt cũng không rời trò chơi trên màn hình điện thoại một giây, một giọng nói từ tính vang lên: "Phải không? Vậy em mua nhiều chút đi, không đủ thì dùng thân mật để trả."

"..." Hứa Tùy.

Cô đặt hàng đống đồ dùng cần thiết hàng ngày và đồ ăn trong tuần, cuối cùng thêm nến thơm vào giỏ hàng.

Đến lúc đó, khi anh nhìn thấy ngọn nến thì nên biết đây là có ý gì đi.

Nửa giờ sau người giao hàng đã giao đến tận nhà, sau khi Chu Kinh Trạch nghe được tiếng chuông lập tức đi mở cửa, cầm lấy hai cái túi lớn bên kia giao cho.

Chu Kinh Trạch xách đồ để lên bàn cơm, mở cửa tủ lạnh ra, xếp từng thứ vào, túi nilon màu trắng phát ra vài tiếng sột soạt.

Cuối cùng, anh cầm cây nến thơm bên trong lên, nhướng mày rồi nghiêng đầu hỏi: "Em mua nến về để dùng làm gì thế?"

Hứa Tùy nghe vậy, hai cánh tay trắng như ngó sen đang gối lên sô pha, cả người nằm bò lên, cường điệu nói: "Ngày đặc biệt sẽ dùng nha."

Chu Kinh Trạch quan sát ngọn nến trong tay trong chốc lát, khóe miệng giật giật, trả lời: "Còn rất có tình thú đấy."

Không còn? Không còn gì nữa sao? Hứa Tùy oán thầm trong miệng.

Chu Kinh Trạch làm mọi việc xong, anh gọi cô gái nhỏ của mình: "Hứa Tùy, buổi tối cùng anh đi Đài thiên văn Quốc gia lấy tài liệu nhé."

"Ừm." Hứa Tùy rầu rĩ.

Hôm nay là Lễ Tình Nhân, là do anh thật sự không biết, hay là giả vờ không biết, vậy mà trong lòng vẫn còn bận tâm đến công việc.

Chạng vạng, Chu Kinh Trạch lái xe đưa Hứa Tùy ra ngoài, xe chạy đến khu trung tâm, qua ô cửa kính trong suốt nhìn ra ngoài, đường phố trải đầy hoa của ngày Lễ Tình Nhân.

Thậm chí còn có một cái bảng thật lớn viết "Ngày Lễ Tình Nhân giới hạn, hãy tặng hoa cho cô ấy."

Lúc này anh ấy sẽ nhìn thấy chứ. Trong lòng Hứa Tùy âm thầm suy nghĩ.

Đúng là Chu Kinh Trạch nhìn thấy nhưng anh cũng chỉ nhàn nhạt thu mắt, bàn tay với khớp xương rõ rệt cầm vô lăng đi về một bên phải, lái xe chạy nhanh ra khỏi thành phố chính, đi về vùng ngoại ô.

Hóa ra anh cũng biết hôm nay là Lễ Tình Nhân nhưng lại không để trong lòng.

Trong lòng Hứa Tùy dâng lên một ít mất mát nhưng cô không nói gì cả.

Cũng không biết Đài thiên văn Quốc gia mà Chu Kinh Trạch nói ở nơi nào, đi hơn một giờ cũng còn chưa tới.

Hoàng hôn đã sớm lặn đi, một chùm đèn pha chiếu ra xa phía trước, những con côn trùng không biết tên lơ lửng bay quanh vầng sáng.

Con đường quanh co, bóng cây hai bên lùi dần về sau. Bầu trời tựa như được trải một bức màn xanh, xung quanh vang lên vài tiếng ếch kêu.

Xe càng chạy càng xa, cuối cùng Hứa Tùy ngồi ở trên ghế phụ cũng ngủ mất.

Sau khi đến nơi cần đến, Chu Kinh Trạch đánh thức cô, hai người xuống xe, người đàn ông nắm tay cô dẫn cô đi lên Đài quan sát ở giữa sườn núi.

Lúc Chu Kinh Trạch dẫn Hứa Tùy đi lên, đã có người đứng chờ hai người ở cửa, cậu ta ngựa quen đường cũ dẫn hai người đi lên tầng cao nhất bằng thang máy.

Đài thiên văn Quốc gia được xây dựng dựa lưng vào núi và biển. Khi bước đến tầng cao nhất, có thể nhìn bao quát hầu hết núi và biển ở thành phố Kinh Bắc.

Dưới màn đêm yên tĩnh, gió đêm lồng lộng, núi non và biển cả hiện lên một vẻ đẹp tráng lệ.

"Sao lại tới chỗ này? Không phải anh muốn đi lấy tài liệu à?"

Chu Kinh Trạch đi tới đứng trước kính viễn vọng, điều ống kính một chút, giọng nói truyền tới theo tiếng gió:

"Tài liệu thì chờ lát nữa lấy, lại đây xem sao một lát đi."

Hứa Tùy đi qua, Chu Kinh Trạch đã điều chỉnh xong góc độ, kêu cô tới gần đấy xem.

Hứa Tùy cầm ống kính nhìn qua, các vì sao dưới ống kính thiên văn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Người đàn ông ôm cô từ sau lưng, dán sát cô, phả hơi nóng bên tai cô rồi thì thầm: "Em thấy được ngôi sao sáng nhất chưa? Phía bên sườn Đông Nam ấy."

Hứa Tùy nhìn theo hướng anh chỉ, xuyên qua kính viễn vọng, cô tìm được ngôi sao ấy nằm giữa một dải ngân hà.

Bởi vì nó rất sáng, long lanh lấp lánh, tỏa sáng, góc bên phải sáng đến mức dường như có một viên kim cương được khảm vào đấy, làm các ngôi sao bên cạnh nó phai nhòa đi.

"Ngôi sao đẹp quá đi!"

"Có thích không?" Chu Kinh Trạch hỏi cô.

"Ừm, nó đẹp lắm."

"Của em." Giọng Chu Kinh Trạch ẩn chứa ý cười, giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

"Em?" Hứa Tùy còn chưa kịp phản ứng lại lời anh, cả người hơi bối rối.

Chu Kinh Trạch bị trí nhớ của cô gái này làm tức đến cười, anh nhéo hai má Hứa Tùy: "Không phải khi Đại học còn kêu anh hái sao cho em sao?"

Chu Kinh Trạch vừa nói vậy, Hứa Tùy mới nghĩ tới. Hứa Tùy nhớ lại có một năm sinh nhật cô hồi còn học Đại học, hôm đó Chu Kinh Trạch phải tham gia thi đấu bay trên không cho nên đã bỏ lỡ sinh nhật cô.

Chờ anh đáp máy bay xuống đất, lúc về tới Kinh Bắc đã là mười hai giờ mười phút, đã qua thời gian sinh nhật.

Sau khi Chu Kinh Trạch xuống máy bay thì quay lại trường học lập tức nhắn tin cho Hứa Tùy, kêu cô xuống dưới.

Sau khi Hứa Tùy nhận được tin nhắn đã vội vàng khoác một cái áo khoác rồi chạy như bay xuống dưới.

Vừa chạy xuống lầu một, từ đằng xa Hứa Tùy đã thấy Chu Kinh Trạch với một bộ áo khoác phi công màu đen, đang đứng hút thuốc, ánh lửa vừa sáng lên đã tắt ngúm, đường cong dáng người của anh vừa gọn gàng vừa cứng rắn.

Hứa Tùy lén lút xin dì quản lý phòng ký túc xá cho cô ra ngoài, sau một hồi năn nỉ ỉ ôi, cuối cùng dì quản lý cũng cho cô ra ngoài khoảng hai mươi phút.

Sau khi được ra ngoài, Hứa Tùy một đường chạy như bay đến trong lòng ngực Chu Kinh Trạch.

Cô gái nhỏ lao tới quá mạnh mẽ, lúc vọt vào lồng ngực anh đã đâm cho Chu Kinh Trạch liên tục lùi về sau hai bước.

Anh vứt điếu thuốc trong tay, duỗi tay ôm eo cô, đầu chôn trong cổ cô, cọ cọ miếng thịt mềm ở cổ, hơi thở không kìm được buồn cười: "Có nhớ anh không?"

"Nhớ!" Hứa Tùy ngoan ngoãn đáp lại.

Chu Kinh Trạch buông lỏng cô một chút, nắm cằm cô, cúi đầu hôn xuống. Anh mới vừa uống rượu, đầu lưỡi còn mang theo vị rượu mát lạnh giống như bông tuyết đưa vào môi và răng cô.

Vạt áo bị xốc lên, không biết một bàn tay đã đưa vào từ khi nào. Hứa Tùy chỉ cảm thấy thật nóng bỏng, không khí trong miệng bị đoạt đi, đại não hơi thiếu dưỡng khí.

Hứa Tùy bị hôn đến choáng váng đầu óc, đột nhiên thấy chóp tai chợt lạnh ngắt, cô giơ tay sờ lên theo bản năng, là một đôi hoa tai trân châu nho nhỏ mà không biết khi nào Chu Kinh Trạch đã đeo lên cho cô.

"Sinh nhật vui vẻ, bé yêu." Chu Kinh Trạch buông cô ra, cất tiếng khàn khàn.

"Bỏ lỡ sinh nhật em rồi, thật xin lỗi." Giọng điệu Chu Kinh Trạch nghiêm túc lên.

Hứa Tùy đỏ mặt, vòng tay ôm cổ anh, nói: "Không sao đâu, em rất vui vẻ rồi."

Nhưng Chu Kinh Trạch vẫn quyết tâm bù đắp cho cô, nói: "Em có ước muốn gì không? Anh đều sẽ thực hiện cho em."

Chu Kinh Trạch vừa xuống máy bay đã chạy tới gặp cô trước tiên, cũng đã bồi thường quà, Hứa Tùy rất vui vẻ nhưng anh vẫn khăng khăng muốn cô nói ra một món đồ nào đó cho nên Hứa Tùy thuận miệng nói: "Vậy lần sau anh hái sao tặng em đi."

Nói xong cô lại ôm Chu Kinh Trạch, người đàn ông sửng sốt một chút, cứ như thầm thì nói nhỏ, anh cười: "Ngôi sao à, có hơi khó khăn nhưng anh có thể thử."

Trong lúc vô tình Hứa Tùy nói đùa một câu, vậy mà Chu Kinh Trạch có thể nhớ nhiều năm như vậy.

Anh mua một ngôi sao dành tặng cô, nghĩ thôi đã cảm thấy lãng mạn rồi.

Sự lo âu và thất vọng trong lòng tan đi, toàn thân Hứa Tùy bừng sáng lên, yêu thích không chịu nổi mà sờ lên kính viễn vọng, ngắm nhìn ngôi sao thuộc về riêng mình.

Lúc này bỗng có người đi lên, đưa một tập tài liệu cho Chu Kinh Trạch, nói: "Cậu Chu, tài liệu của cậu đây."

Chu Kinh Trạch cầm lấy bút máy ký một cái tên rồng bay phượng múa phía cuối văn kiện, sau đó nhân viên đưa cho anh một phong thư.

Đợi cậu nhân viên đi rồi, Chu Kinh Trạch giơ tay túm nhẹ đuôi tóc đuôi ngựa của cô, Hứa Tùy quay đầu nhìn anh.

"Không muốn biết tên nó là gì sao?" Chu Kinh Trạch cà lơ phất phơ hỏi cô.

"Tên là gì?" Hứa Tùy mở to mắt hỏi anh.

Chu Kinh Trạch cười một chút, thong thả mà nhả ra từng chữ một: "Tên nó là "Kế hoạch Hứa Tùy"."

"Bùm" một tiếng, lỗ tai Hứa Tùy nổ tung như pháo hoa, cả người hơi lâng lâng, đáy lòng tựa như được quét một lớp mật ong.

Ngôi sao này thế nhưng được đặt tên theo cô ư.

"Mở ra nhìn xem." Chu Kinh Trạch đưa phong thư cho cô.

Hứa Tùy cầm lấy nhìn, bên trong có một tờ giấy ủy nhiệm đính sao thiên văn màu xanh lam, người tặng "Chu Kinh Trạch", người nhận "Hứa Tùy", ngôi sao có tên là "Kế hoạch Hứa Tùy".

Cô vô tình nhìn phía cuối, phát hiện thời điểm Chu Kinh Trạch mua ngôi sao này vừa lúc là Đại học năm thứ năm của cô, ngày tốt nghiệp năm ấy.

Trong lòng hình thành một suy đoán không rõ, Hứa Tùy giương mắt nhìn anh: "Đây là?"

"Quà tốt nghiệp cho em." Chu Kinh Trạch nhìn cô nói.

Sau khi chia tay, Chu Kinh Trạch vẫn bí mật mua ngôi sao mang tên cô vào năm cô tốt nghiệp, đặt tên là "Kế hoạch Hứa Tùy".

Yêu cô là ngoài ý muốn, nhận định cô là kế hoạch cả đời.

Trong lòng Hứa Tùy chua xót đau đớn giống như có vô số bọt khí tràn đầy khiến cô thở không nổi.

Đôi mắt hơi nóng lên, cô tiếp tục nhìn xuống thì phát hiện có một tấm thẻ mới được dán vào mặt sau của giấy ủy quyền.

"Lễ Tình Nhân vui vẻ, Nhất Nhất." Chu Kinh Trạch chậm chạp nói.

Tấm thiệp đó là thư hồi âm của Chu Kinh Trạch trả lời cái thích nhiều năm của cô, anh là người đến nói chuyện cũng lười, nếu có nói thì chỉ dùng

hai chữ chứ tuyệt đối không dùng tới một câu.

Chu Kinh Trạch không am hiểu nói tràng giang đại hải, thế mà anh lại tự tay viết một câu trên nền hoa hồng đỏ được vẽ bằng tay, nhưng đó là lời đáp lại tốt nhất của anh đối với tình yêu thầm kín suốt bao nhiêu năm của Hứa Tùy.

Anh thu lại vẻ bất cần đời trên khuôn mặt, nghiêm túc lặp lại những lời trong bức thư kia, đôi mắt khóa chặt thân ảnh cô: "Hứa Tùy, em không nhạt nhòa, em là ngôi sao của anh."

Chương 94: Tên nó là ‘Kế hoạch Hứa Tùy

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Đây là lần đầu tiên, Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch hoàn thành nhiệm vụ cứu viện cùng nhau.

Trên chiếc G350 đồng hành cùng nhau ấy, về sau bọn họ lại có thêm vô số lần đầu tiên.

Quá trình này thật ra rất khó thích ứng. Tiết tấu công việc trong căn cứ và bệnh viện hoàn toàn bất đồng, thậm chí tiết tấu ở đây còn nhanh và dồn dập hơn nhiều. Bạn vĩnh viễn sẽ không biết cuộc gọi khẩn cấp tới khi nào.

Hứa Tùy đã từng nửa đêm bị kêu tỉnh, chỉ vội tắm nước lạnh một trận đã phải ra ngoài làm nhiệm vụ. Cô cũng đã từng trải qua công việc cường độ cao liên tục 72 giờ cứu người khi động đất, ngồi trên đường luôn phải tranh thủ từng giây từng phút cuộn người ngủ một giấc.

Có lúc cô thật sự không thể chịu đựng được nữa mà muốn bỏ cuộc, nhưng lại ngước mắt lên, thoáng thấy bóng lưng xanh biếc cách đó không xa, trên người anh vẫn bị thương, nhưng vẫn chiến đấu hăng hái nơi tiền tuyến, kiên trì muốn cứu người.

Người đàn ông của cô quả thật rất trâu bò, nhưng ngẫm lại, thật ra những vất vả mà cô phải chịu chẳng đáng là gì.

Lại có động lực kiên trì.

Mùa hè đến, trời thường xuyên đổ mưa to, căn cứ lại là núi, sau cơn mưa thường xuyên có côn trùng bay qua bay lại. Hứa Tùy bị từng côn trùng cắn một cái, khắp người nổi dị ứng. Nửa đêm ngứa ngáy không chịu nổi, cô gãi đến mức trên cổ toàn là vết thương, ngứa đến rơi nước mắt: “Đây là cái nơi quái quỷ gì thế chứ.”

Chu Kinh Trạch ôm cô trong ngực, dịu dàng hôn trên lông mi thấm đẫm nước mắt của cô, kiên nhẫn dỗ dành nói: "Oan ức cho cô gái của anh rồi."

Cuộc sống trên căn cứ không sung túc như ở thành phố lớn phồn hoa, nhưng cố tình Chu Kinh Trạch là một tên đàn ông hữu tình. Anh tự tay làm một chiếc máy thu âm đen dùng để nghe nhạc khi hai người đang ở phòng ngủ vào ngày mưa.

Hứa Tùy thích ngồi trên thảm chơi game, Chu Kinh Trạch làm một cái kệ đồ ăn vặt đặt bên cạnh, đơn thuần là vì muốn thuận tiện cho cô gái nhỏ.

Chu Kinh Trạch còn trồng cà chua với khoai lang ở trong sân vì Hứa Tùy thích ăn, sợ cô nhàm chán nên cũng mang Khuê đại nhân và 1017 qua căn cứ ở cùng cô.

Chu Kinh Trạch là người như vậy, thời thời khắc khắc đều khiến Hứa Tùy cảm thấy anh, cái con người này rất có cảm giác an toàn.

Cuối tháng bảy, Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy đều được nghỉ ngơi cùng lúc, hai người cùng nhau trở về nhà ở hẻm Hổ Phách. Cuối tuần bọn họ cùng nhau dọn dẹp nhà một lần, lúc chập tối còn dẫn con chó chăn cừu Đức ra ngoài tản bộ.

Khuê đại nhân đã là con chó già rồi, đi không đến nửa tiếng đã bắt đầu mệt mỏi. Hứa Tùy đi vào cửa hàng tiện lợi mua một chai nước khoáng rồi ra ngoài, cô mở nắp bình ra, đổ nước vào lòng bàn tay cô, Khuê đại nhân lập tức tiến lên uống nước.

Chu Kinh Trạch đứng một bên hút thuốc, làn khói trắng phả ra từ hai cánh môi mỏng, anh đang cụp mắt xuống không biết đang suy nghĩ cái gì. Anh lấy điếu thuốc từ trong miệng ra, nhấc mí mắt lên nhìn Hứa Tùy đang ngồi xổm cho Khuê đại nhân uống nước bên cạnh.

Hoàng hôn dần trải dài khắp trời, tựa như một tờ giấy dầu với tông màu ấm ánh xuống dưới đất. Đường nét trên mặt Hứa Tùy rất rõ ràng, ánh sáng ánh lên mặt cô, có thể thấy rõ vài cọng lông tơ rất nhỏ, lông mi đen đậm, làn da trắng như sữa, vẫn luôn dịu dàng ngoan ngoãn như vậy.

“Nhất Nhất.” Chu Kinh Trạch lên tiếng gọi cô.

“Hả?” Hứa Tùy ngửa đầu nhìn anh.

Chu Kinh Trạch nhìn cô, ngập ngừng lên tiếng: “Anh muốn đưa em đi gặp mẹ anh.”

“Được thôi.” Hứa Tùy nhìn anh cười, không có bất cứ do dự gì mà gật đầu ngay.

Đáy lòng Chu Kinh Trạch thở dài nhẹ nhõm, vứt tàn thuốc xuống đất, nghiền nát nó, giơ tay nắm chặt khuỷu tay cô, kéo người từ dưới đất đứng lên, anh hạ giọng nhàn nhạt nói: “Về nhà thôi, còn ngồi xổm nữa em sẽ lại tụt huyết áp mất.”

Ngày đi thăm mộ mẹ Chu Kinh Trạch, trời đã đổ mưa, người đàn ông mặc một thân màu đen, cầm một cây dù cũng màu đen bước ra ngoài, anh dắt tay Hứa Tùy đi đến trước mộ của mẹ anh.

Anh đứng trước mộ thật lâu, trong tay cầm một nhánh hoa hồng trắng.

Trời mưa cực kỳ lớn, từng giọt từng giọt đập vào vải dù màu đen, bay vòng thành một đóa lại một đóa hoa, nước văng trên xương lông mày, lông mi của người đàn ông, khiến đôi mắt đen nhánh của anh ướt sũng.

“Mẹ, con tới thăm mẹ đây.” Chu Kinh Trạch sau một lúc trầm mặc thật lâu rồi mới lên tiếng.

“Con bây giờ sống rất tốt, cũng có người để con bảo vệ.” Chu Kinh Trạch cười cười, ngón tay câu lấy ngón út của Hứa Tùy, nghiêm túc nói: “Cô ấy tên là Hứa Tùy.”

“Sau khi gặp được cô ấy, con không muốn chết nữa.” Chu Kinh Trạch nhìn người phụ nữ trong ảnh chụp trên bia mộ, chậm rãi lên tiếng.

Trên mảnh đất xám bạc màu đã từng đổ nát, tối tăm, tuyệt vọng, nhưng một hôm, một đóa hoa mùa xuân bất ngờ nở rộ.

Hứa Tùy nhìn người phụ nữ trong ảnh chụp trên bia mộ, bà lớn lên rất xinh đẹp, lộ ra một điệu cười nhàn nhạt, khí chất ưu nhã hào phóng, nhưng nụ cười ấy vĩnh viễn dừng lại trên bức ảnh.

"Chào dì, con tên Hứa Tùy, là bạn gái của Chu Kinh Trạch." Giọng Hứa Tùy có hơi căng thẳng, những lời kịch cô đã nghĩ tốt giờ đây lại trống rỗng.

Thẳng cho đến khi người đàn ông nắm chặt tay cô, một lực ấm áp và yên tâm truyền đến khiến Hứa Tùy thả lỏng lại, nhìn bức ảnh trên bia mộ một lần nữa, giọng điệu nghiêm túc:

"Dì ơi, dì yên tâm đi, con nhất định sẽ yêu anh ấy thật tốt, cho anh ấy một gia đình hoàn chỉnh. Bọn con sẽ kết hôn, sẽ có một đứa con, đứa bé ấy sẽ được lớn lên khỏe mạnh trong một gia đình hạnh phúc."

Bất luận là nam hay nữ, cha mẹ bọn nhỏ sẽ rất yêu thương nhau, sẽ không có bạo lực gia đình, sẽ không có cãi vã và phân biệt, sẽ cho nó rất nhiều tình thương.

Ngón cái Chu Kinh Trạch xoa xoa mu bàn tay cô, đôi mắt khóa chặt cô gái bên cạnh, trong lòng dâng lên một cỗ chua xót.

Mưa đã ngớt dần, khi cơn mưa rào cuối cùng tạnh đi, mặt trời ló dạng trở lại. Chu Kinh Trạch cúi người xuống, đặt một nhánh hoa hồng trắng trước mộ bà, giơ tay vuốt bảng tên trên bia mộ, mở miệng cười: "Mẹ, con đi đây, mẹ ở bên kia phải vui vẻ đấy."

Về sau con cũng sẽ thật tốt, bảo vệ thật tốt người con yêu.

*

Bất tri bất giác chớp mắt một cái đã đến tháng tám, Hứa Tùy lão cảm thấy thời gian giống nước chảy, im hơi lặng tiếng chảy đi, trong nháy mắt liền trôi qua. Sau khi xé tờ lịch ra mới phát hiện, ngày hôm sau đã là Lễ Tình Nhân.

Hứa Tùy đang rất chờ mong cái ngày lễ này, trong ấn tượng của cô, đây là lần đầu tiên cô cùng Chu Kinh Trạch trải qua Lễ Tình Nhân sau khi ở bên nhau một lần nữa.

Cô muốn ăn mừng một chút với anh.

Hôm sau, lúc Hứa Tùy đang ở nhà dùng phần mềm giao đồ ăn mua cơm hộp, cô dừng ngón cái trên màn hình đầy bong bóng màu hồng, ám chỉ nói: "Ôi, hình như hôm nay có một sự kiện giảm giá đầy đủ cho ngày lễ để mua sắm thì phải."

Chu Kinh Trạch nằm trên sô pha, tầm mắt cũng không rời trò chơi trên màn hình điện thoại một giây, một giọng nói từ tính vang lên:"Phải không? Vậy em mua nhiều chút đi, không đủ thì dùng thân mật để trả."

"..." Hứa Tùy.

Cô đặt hàng đống đồ dùng cần thiết hàng ngày và đồ ăn trong tuần, cuối cùng thêm nến thơm vào giỏ hàng.

Đến lúc đó, khi anh nhìn thấy ngọn nến thì nên biết đây là có ý gì đi.

Người giao hàng nửa giờ sau đã giao đến tận nhà, sau khi Chu Kinh Trạch nghe được tiếng chuông lập tức đi mở cửa, cầm lấy hai cái túi lớn bên kia giao cho.

Chu Kinh Trạch xách đồ để lên bàn cơm, mở cửa tủ lạnh ra, xếp từng thứ vào, túi nilon màu trắng phát ra vài tiếng sột soạt.

Cuối cùng, anh cầm cây nến thơm bên trong lên, nhướng mày rồi nghiêng đầu hỏi: "Em mua nến về để dùng làm gì thế?"

Hứa Tùy nghe vậy, hai cánh tay trắng như ngó sen đang gối lên sô pha, cả người nằm bò lên, cường điệu nói: "Ngày đặc biệt sẽ dùng nha."

Chu Kinh Trạch quan sát ngọn nến trong tay trong chốc lát, khóe miệng giật giật, trả lời: "Còn rất có tình thú đấy."

Không còn? Không còn gì nữa sao? Hứa Tùy oán thầm trong miệng.

Chu Kinh Trạch làm xong mọi việc, anh gọi cô gái nhỏ của mình: "Hứa Tùy, buổi tối cùng anh đi Đài thiên văn Quốc gia lấy tài liệu nha."

"Ừm." Hứa Tùy rầu rĩ.

Hôm nay là Lễ Tình Nhân, là do anh thật sự không biết, hay là giả vờ không biết, trong lòng vậy mà vẫn còn bận tâm đến công việc.

Chạng vạng, Chu Kinh Trạch lái xe đưa Hứa Tùy ra ngoài, xe chạy đến khu trung tâm, qua ô cửa kính trong suốt nhìn ra ngoài, đường phố trải đầy hoa của ngày Lễ Tình Nhân.

Thậm chí còn có một cái bảng thật lớn viết 'Ngày Lễ Tình Nhân giới hạn, hãy tặng hoa cho cô ấy.'

Lúc này anh ấy sẽ phải nhìn thấy chứ. Trong lòng Hứa Tùy âm thầm suy nghĩ.

Chu Kinh Trạch quả nhiên là nhìn thấy, nhưng anh cũng chỉ nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, bàn tay với khớp xương rõ rệt cầm vô lăng đi về một bên phải, lái xe chạy nhanh ra khỏi thành phố chính, đi về vùng ngoại ô.

Hóa ra anh cũng biết hôm nay là Lễ Tình Nhân, nhưng lại không để trong lòng.

Trong lòng Hứa Tùy dâng lên một ít mất mát, nhưng cái gì cô cũng chưa nói.

Cũng không biết Đài thiên văn Quốc gia mà Chu Kinh Trạch nói ở nơi nào, đi hơn một giờ cũng còn chưa tới.

Hoàng hôn đã sớm lặn đi, một chùm đèn pha chiếu ra xa phía trước, những con côn trùng không biết tên lơ lửng bay quanh vầng sáng.

Con đường quanh co, bóng cây hai bên lùi dần về sau. Bầu trời tựa như được trải một bức màn xanh, xung quanh vang lên vài tiếng ếch kêu.

Xe càng chạy càng xa, cuối cùng Hứa Tùy ngồi ở trên ghế phụ cũng ngủ mất.

Sau khi đến nơi cần đến, Chu Kinh Trạch đánh thức cô, hai người xuống xe, người đàn ông nắm tay cô dẫn cô đi lên Đài quan sát ở giữa sườn núi.

Lúc Chu Kinh Trạch dẫn Hứa Tùy đi lên, đã có người đứng chờ bọn họ ở cửa, cậu ta ngựa quen đường cũ dẫn bọn họ đi lên tầng cao nhất bằng thang máy.

Đài thiên văn Quốc gia được xây dựng dựa lưng vào núi và biển. Khi bước đến tầng cao nhất, có thể nhìn bao quát hầu hết núi và biển ở thành phố Kinh Bắc.

Dưới màn đêm yên tĩnh, gió đêm lồng lộng, núi non và biển cả hiện lên một vẻ đẹp tráng lệ.

"Sao lại tới chỗ này? Không phải anh muốn đi lấy tài liệu à?"

Chu Kinh Trạch đi tới đứng trước kính viễn vọng, điều ống kính một chút, thanh âm theo tiếng gió truyền tới:

"Tài liệu chờ lát nữa lấy, lại đây xem sao một lát đi."

Hứa Tùy đi qua, Chu Kinh Trạch đã điều chỉnh xong góc độ, kêu cô tới gần đấy xem.

Hứa Tùy cầm ống kính nhìn qua, các vì sao dưới ống kính thiên văn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Người đàn ông ôm cô từ sau lưng, dán sát cô, phả hơi nóng bên tai cô rồi thì thầm: "Em thấy được ngôi sao sáng nhất chưa? Phía bên sườn Đông Nam ấy."

Hứa Tùy nhìn theo hướng anh chỉ, xuyên qua kính viễn vọng, cô tìm được ngôi sao ấy nằm giữa một dải ngân hà.

Bởi vì nó rất sáng, long lanh lấp lánh, tỏa sáng, góc bên phải sáng đến mức dường như có một viên kim cương được khảm vào đấy, làm các ngôi sao bên cạnh vì nó mà phai nhòa đi.

"Ngôi sao đẹp quá đi!"

"Có thích không?" Chu Kinh Trạch hỏi cô.

"Ừm, nó đẹp lắm."

"Của em." Giọng Chu Kinh Trạch ẩn chứa ý cười, giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

"Em?" Hứa Tùy còn chưa kịp phản ứng lại lời anh, cả người đều có chút bối rối.

Chu Kinh Trạch bị trí nhớ của cô gái này làm tức đến cười, anh nhéo hai má Hứa Tùy: "Không phải khi đại học khi còn kêu anh hái sao cho em sao?"

Chu Kinh Trạch vừa nói vậy, Hứa Tùy liền nghĩ tới. Hứa Tùy nhớ lại có một năm sinh nhật cô hồi còn học đại học, hôm đó Chu Kinh Trạch phải tham gia thi đấu bay trên không cho nên đã bỏ lỡ sinh nhật cô.

Chờ anh đáp máy bay xuống đất, lúc về tới Kinh Bắc đã là 12 giờ 10 phút, sớm đã qua thời gian sinh nhật.

Sau khi Chu Kinh Trạch xuống máy bay quay lại trường học lập tức nhắn tin cho Hứa Tùy, kêu cô xuống dưới.

Sau khi Hứa Tùy nhận được tin nhắn đã vội vàng khoác một cái áo khoác rồi chạy như bay xuống dưới.

Vừa chạy xuống lầu một, Hứa Tùy từ đằng xa đã thấy Chu Kinh Trạch với một bộ áo khoác phi công màu đen, đang đứng hút thuốc, ánh lửa vừa sáng lên đã tắt ngúm, đường cong dáng người của anh vừa gọn gàng vừa cứng rắn.

Hứa Tùy lén lút xin dì quản lý phòng ký túc xá cho cô ra ngoài, sau một hồi năn nỉ ỉ ôi, dì quản lý cuối cùng cũng cho cô ra ngoài khoảng hai mươi phút.

Sau khi được ra ngoài, Hứa Tùy một đường chạy như bay đến trong lòng ngực Chu Kinh Trạch.

Cô gái nhỏ lao tới quá mạnh mẽ, lúc vọt vào lồng ngực anh đã đâm cho Chu Kinh Trạch liên tục lùi về sau hai bước.

Anh vứt điếu thuốc trong tay, duỗi tay ôm eo cô, đầu chôn trong cổ cô, cọ cọ miếng thịt mềm ở cổ, hơi thở không kìm được buồn cười: "Có nhớ anh không?"

"Nhớ!" Hứa Tùy ngoan ngoãn đáp lại.

Chu Kinh Trạch buông lỏng cô một chút, nắm cằm cô, cúi đầu hôn xuống. Anh mới vừa uống rượu, đầu lưỡi còn mang theo vị rượu mát lạnh giống như bông tuyết đưa vào môi và răng cô.

Vạt áo bị xốc lên, một bàn tay không biết đã đưa vào từ khi nào. Hứa Tùy chỉ cảm thấy thật nóng bỏng, không khí trong miệng bị đoạt đi, đại não có hơi thiếu dưỡng khí.

Hứa Tùy bị hôn đến choáng váng đầu óc, đột nhiên thấy chóp tai chợt lạnh ngắt, cô theo bản năng giơ tay sờ lên, là một đôi hoa tai trân châu nho nhỏ mà không biết khi nào Chu Kinh Trạch đã đeo lên cho cô.

"Sinh nhật vui vẻ, cục cưng." Chu Kinh Trạch buông cô ra, cất tiếng khàn khàn.

"Bỏ lỡ sinh nhật em rồi, thật xin lỗi." Giọng điệu Chu Kinh Trạch nghiêm túc lên.

Hứa Tùy đỏ mặt, vòng tay ôm cổ anh, nói: "Không sao đâu, em đã rất vui vẻ rồi."

Nhưng Chu Kinh Trạch vẫn quyết tâm bù đắp cho cô, nói: "Em có ước muốn gì không? Anh đều sẽ thực hiện cho em."

Chu Kinh Trạch vừa xuống máy bay đã trước tiên chạy tới gặp cô, cũng đã bồi thường quà, Hứa Tùy đã rất vui vẻ, nhưng anh khăng khăng vẫn muốn cô nói ra một món đồ nào đó, cho nên Hứa Tùy thuận miệng nói: "Vậy lần sau anh hái sao tặng em đi."

Nói xong cô lại ôm Chu Kinh Trạch, người đàn ông sửng sốt một chút, cứ như thâm thì nói nhỏ, anh cười: "Ngôi sao à, có hơi khó khăn, nhưng anh có thể thử."

Hứa Tùy trong lúc vô tình nói đùa một câu, vậy mà Chu Kinh Trạch có thể nhớ nhiều năm như vậy.

Anh mua một ngôi sao dành tặng cô, nghĩ thôi đã cảm thấy lãng mạn rồi.

Sự lo âu và thất vọng trong lòng tan đi, toàn thân Hứa Tùy bừng sáng lên, yêu thích không chịu nổi mà sờ lên kính viễn vọng, ngắm nhìn ngôi sao thuộc về riêng mình.

Lúc này bỗng có người đi lên, đưa một tập tài liệu cho Chu Kinh Trạch, nói: "Cậu Chu, tài liệu của cậu đây."

Chu Kinh Trạch cầm lấy bút máy ký một cái tên rồng bay phượng múa phía cuối văn kiện, sau đó nhân viên đưa cho anh một phong thư.

Đợi cậu nhân viên đi rồi, Chu Kinh Trạch giơ tay túm nhẹ đuôi tóc đuôi ngựa của cô, Hứa Tùy quay đầu nhìn anh.

"Không muốn biết tên nó là gì sao?" Chu Kinh Trạch cà lơ phất phơ hỏi cô.

"Tên là gì?" Hứa Tùy mở to mắt hỏi anh.

Chu Kinh Trạch cười một chút, thong thả mà nhả ra từng chữ một: "Tên nó là 'Kế hoạch Hứa Tùy'."

"Bùm" một tiếng, lỗ tai Hứa Tùy nổ tung như pháo hoa, cả người có chút lâng lâng, đáy lòng tựa như được quét một tầng mật ong.

Ngôi sao này thế nhưng được đặt tên theo cô ư.

"Mở ra nhìn xem." Chu Kinh Trạch đưa phong thư cho cô.

Hứa Tùy cầm lấy nhìn, bên trong có một tờ giấy ủy nhiệm đính sao thiên văn màu xanh lam,, người tặng 'Chu Kinh Trạch', người nhận 'Hứa Tùy', ngôi sao có tên là "Kế hoạch Hứa Tùy".

Cô vô tình nhìn phía cuối, phát hiện thời điểm Chu Kinh Trạch mua ngôi sao này vừa lúc là đại học năm thứ năm của cô, ngày tốt nghiệp năm ấy.

Trong lòng hình thành một suy đoán không rõ, Hứa Tùy giương mắt nhìn anh: "Đây là?"

"Quà tốt nghiệp cho em." Chu Kinh Trạch nhìn cô nói.

Sau khi chia tay, Chu Kinh Trạch vẫn bí mật mua ngôi sao mang tên cô vào năm cô tốt nghiệp, đặt tên là 'Kế hoạch Hứa Tùy'.

Yêu cô là ngoài ý muốn, nhận định cô là kế hoạch cả đời.

Trong lòng Hứa Tùy chua xót đau đớn, giống như có vô số bọt khí tràn đầy khiến cô thở không nổi.

Đôi mắt có chút nóng lên, cô tiếp tục nhìn xuống thì phát hiện có một tấm thẻ mới được dán vào mặt sau của giấy ủy quyền.

"Lễ Tình Nhân vui vẻ, Nhất Nhất." Chu Kinh Trạch chậm chạp nói.

Tấm thiệp đó là thư hồi âm của Chu Kinh Trạch trả lời cái thích nhiều năm của cô, anh là cái người đến nói chuyện cũng lười, nếu có nói thì chỉ

dùng hai chữ chứ tuyệt đối không dùng tới một câu.

Chu Kinh Trạch không am hiểu nói tràng giang đại hải, thế mà anh lại tự tay viết một câu trên nền hoa hồng đỏ được vẽ bằng tay, nhưng đó là lời đáp lại tốt nhất của anh đối với tình yêu thầm kín suốt bao nhiêu năm của Hứa Tùy.

Anh thu lại vẻ bất cần đời trên khuôn mặt, nghiêm túc lặp lại những lời trong bức thư kia, đôi mắt khóa chặt thân ảnh cô: "Hứa Tùy, em không nhạt nhòa, em là ngôi sao của anh."

Chương 95: Tiếng ve vĩnh viễn kêu không ngừng

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Vào tháng tám, giữa mùa hè, tiếng ve kêu rất lớn.

Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy lần lượt nhận được lời mời cho lễ kỷ niệm một trăm năm thành lập trường của trường cấp ba, được mời tham dự lễ kỷ niệm với tư cách là những người nổi tiếng của trường trung học Thiên Trung.

Hôm nay khí trời rất nóng, Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy cùng nhau trở lại Thiên Trung.

Học sinh mặc đồng phục xanh trắng đi xe đạp rung chuông lanh lảnh trước cổng trường, một nhóm các chàng trai mặc đồng phục đang chơi trên sân bóng rổ, bọn họ chạy qua chạy lại với bóng hình bị kéo dài dưới ánh mặt trời

Dường như thoáng một cái được về tới thời cấp ba.

Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy sóng vai nhau đi cùng nhau, anh giơ tay một chiếc lá trên đỉnh đầu xuống, liếc nhìn đám học sinh còn đang đối chiếu đáp án với nhau trên đường, nhướng mày hỏi: "Nghỉ hè cũng phải đi học sao?"

Hứa Tùy cười đáp: "Học bù, anh quên rồi sao, chúng ta cũng đều đã từng như thế này."

"Chậc, thảm thật nha." Cậu công tử bột bình luận.

Lễ kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập trường được tổ chức trong giảng đường lớn. Khi Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy bước vào, trên sân khấu đang biểu diễn một tiết mục. Chủ nhiệm lớp dạy họ vẫn là dáng người ấy, ông vẫn giữ cái kiểu tóc Địa Trung Hải và lúc cười rộ lên rất giống với Đức Phật Di Lặc.

Lãnh đạo trường học ở bên kia, Chu Kinh Trạch nắm tay Hứa Tùy đi qua lễ phép chào hỏi với ông.

Hiệu trưởng vừa thấy Chu Kinh Trạch đã gọi chính xác tên của anh, thoáng nhìn một bên Hứa Tùy khi sửng sốt một chút, nghĩ thế nào cũng không nhớ tên.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Vẫn là phải để thầy chủ nhiệm lên tiếng: "Em ấy là Hứa Tùy, là cô bé ngoan và ít nói nhất trong lớp chúng tôi năm đó, đứng thứ hai trong kỳ thi tuyển sinh đại học, ở ngay sau Chu Kinh Trạch đấy!"

Hiệu trưởng như vừa bừng tỉnh ngộ ra, vỗ vỗ đầu mình: "Nhìn cái trí nhớ của tôi này, tôi nhớ rồi, chỉ là tại vì thằng nhóc nhà cậu quá khoa trương, ngày nào cũng đánh nhau gây chuyện, muốn không nhớ cũng khó."

Chu Kinh Trạch không thèm đếm xỉa mà giật giật khóe miệng, nhưng cũng không phản bác.

"Cũng may con người này của cậu cũng không tồi, hướng về chính đạo." Hiệu trưởng bước đến bục giảng, cười cười: "Không đi lên diễn thuyết hai câu sao? Cùng chia sẻ kinh nghiệm thành công của cậu cho đám đàn em chút đi."

Hai tay Chu Kinh Trạch bỏ vào túi, bày ra một tư thế không sợ trời không sợ đất, lười nhác nói: "Đừng mà, lên Đại học em toàn chơi game với yêu đương, thầy muốn em lên nói, đây không phải kêu học trò thầy đi lên con đường sai lầm sao?"

"Thằng nhóc nhà cậu." Hiệu trưởng dùng tay ấn ấn đầu anh, giọng điệu bất đắc dĩ, quay người lại nhìn Hứa Tùy: "Trong chốc lát sau khi kết thúc buổi kỷ niệm ngày thành lập trường, có một buổi toạ đàm. Hứa Tùy, em đi lên chia sẻ một chút kinh nghiệm chuẩn bị chiến đấu với kỳ thi đại học cho tụi nhóc học sinh đi. Thời gian không dài, chỉ hai mươi phút thôi."

“Dạ, được ạ.” Hứa Tùy gật đầu, cô chưa bao giờ biết từ chối người khác.

Buổi tọa đàm của học sinh được tổ chức tại một tòa chính trị và tư tưởng khác, sau khi Chu Kinh Trạch nói vài câu với các giáo viên thì anh rời khỏi giảng đường lớn.

Hàng cây hai bên lối đi trong khuôn viên trường rất xanh tốt, che khuất cả trời và mặt trời, ánh nắng nương theo khe hở của cành lá chiếu xuống dưới, tạo thành những lốm đốm trên mặt đất. Hai người một trước một sau đi trên đường, cô đi đằng trước, Chu Kinh Trạch đi theo phía sau.

Chủ yếu là Hứa Tùy thích đi đi dừng dừng, nhìn thấy trường học đã cải tạo một mảnh cỏ và thay đổi hòm thư thành màu xanh lục khiến cô cảm thấy mới lạ.

Hai tay Chu Kinh Trạch đút túi quần chậm rãi đi phía sau, không biết là do hôm nay anh ăn mặc rất trẻ trung, hay là do sinh ra đã gây tai họa mà thu hút vô số ánh mắt của mấy cô gái đi đường.

“Chàng trai bên kia thật đẹp trai quá đi, bóng lưng anh ấy thôi cũng có thể gi3t chết tớ rồi.”

“Khuôn mặt cũng rất đẹp mà, còn đôi tay của anh ấy, thật là một anh chàng tốt, sao tớ chưa thấy trang cá nhân của anh ấy trên diễn đàn của trường mình nhỉ.”

“Tớ động lòng rồi, chỉ nghĩ muốn đi cùng anh trai đẹp kia thôi a a...”

“Này, khi tớ thấy anh ấy thì đột nhiên tớ cảm thấy mấy tên con trai trên sân bóng rổ thật thô lỗ.”

Rất nhanh đã có một cô gái lớn mật chủ động đến gần Chu Kinh Trạch, các cô mặc váy ngắn đã bị sửa và bộ đồng phục bó sát vòng eo, một nữ sinh tóc quăn màu hạt dẻ gọi anh lại: “Đàn anh.”

Chu Kinh Trạch dừng bước chân, nhìn chung quanh cũng không thấy những người khác đâu, rồi lại xoay người dùng ngón cái chỉ chính mình, cảm thấy buồn cười hỏi: "Gọi tôi?"

"Đúng thế." Thiếu nữ chủ động bước đến, cô ấy lấy điện thoại ra, móng tay sơn mắt mèo màu xanh chợt lóe lóe dưới ánh mặt trời, giọng nói mềm mại nói: "Đàn anh, anh có thể add WeChat với em được không? Chúng ta kết bạn nha."

Chu Kinh Trạch nhướng mày nhìn người nào đó bày ra vẻ mặt thờ ơ như mây trôi đang đứng dưới hộp thư cách đó không xa mà nghe lén, anh cười một cái, nâng cằm lên, ra vẻ mệt mỏi, dùng tông giọng nhẹ nhàng nhưng lời nói lại rất tuyệt tình:

"Không được đâu, đàn anh của em có cả cô dâu rồi."

Chu Kinh Trạch giơ tay chỉ Hứa Tùy đang đứng cách đó không xa ý bảo bạn gái đang bên kia, sau đó anh lại tiện đà châm chọc nói với giọng ngạo mạn:

"Đàn anh gì, tôi mới vừa tán gẫu với chủ nhiệm Phòng Giáo Vụ của các cô các cậu một chút, ông ấy nói muốn tăng cường kiểm soát điện thoại, vậy điện thoại của em…"

Sắc mặt cô gái kia lập tức thay đổi rõ rệt, vội vàng cầm chặt điện thoại, xấu hổ cười cười: "Em nhớ ra còn có mấy bài kiểm tra chưa nhận được, em đi trước nha đàn anh!"

Mấy cô gái nhỏ kéo tay nhau nhanh như chớp chạy khỏi trước mặt hai người, Chu Kinh Trạch bước tới nắm tay Hứa Tùy, lại bị cô cười né tránh, làm như thật mà nói: "Vị đàn anh này, xin anh nên tự trọng."

Đầu lưỡi Chu Kinh Trạch chống lên má trái một cái, hừ cười, dùng gan bàn tay túm lấy gáy cô, đang muốn dạy dỗ cô thì có người gọi anh cách đó không xa.

Chu Kinh Trạch và Hứa Tùy cùng quay đầu lại, nhìn thấy chính là bác bảo vệ canh cổng trường. Bác ấy vẫn ở đây, mười mấy năm, dù mưa gió vẫn bất động canh cổng Thiên Trung cho bọn họ.

Anh bước tới, lấy một điếu thuốc trong hộp thuốc ra đưa cho bác bảo vệ, bắt đầu trò chuyện với bác ấy. Điều mà Hứa Tùy bội phục chính là, Chu Kinh Trạch con người này thực sự rất có duyên, đến cả bác bảo vệ của trường cũng có thể thành bạn.

Hứa Tùy làm một động tác tay với Chu Kinh Trạch, ý bảo cô sẽ đến tòa Tư tưởng và Chính trị để đọc diễn văn, sau khi kết thúc cô sẽ gọi cho anh. Người đàn ông ngậm điếu thuốc trong miệng nhìn vào ánh mắt cô một cái rồi gật đầu.

Tại tòa Tư tưởng và Chính trị, Hứa Tùy đã diễn thuyết trước hàng nghìn người từ khi học Đại học cho nên khi đối mặt với đàn em của mình, cô rất bình tĩnh.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cô bày ra tư thái thong dong đứng trên sân khấu, tự tin và hào phóng chia sẻ kinh nghiệm chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh Đại học, cuối cùng Hứa Tùy động viên các bạn học sinh đang ngồi phía dưới: "Đối với việc bạn muốn trở thành ai và bạn muốn làm gì, chỉ cần kiên định vững vàng đi thực hiện nó là được rồi."

Phía dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay như sấm, thời gian quả thực là một điều tốt lành, trên người Hứa Tùy cũng không còn thấy bóng dáng của một cô gái nhút nhát đến nỗi đi đường phải cúi đầu, tự ti e lệ nữa.

Diễn thuyết kết thúc rất nhanh, thời gian sau là phần hỏi đáp tự do, giữa khán phòng có một cô gái ngồi ở hàng cuối cùng giờ tay rất cao, nhưng khuôn mặt đã bị một chàng trai che khuất.

Hứa Tùy chỉ vào cô gái tóc màu hạt dẻ để cô ấy hỏi ra vấn đề của mình. Sau khi cô gái ấy đứng lên, cô mới phát hiện người kia chính là người vừa mới xin số điện thoại của Chu Kinh Trạch dưới gốc cây ngô đồng.

Cô gái tóc màu hạt dẻ ôm cánh tay mang theo sự cuồng nhiệt của tuổi mới lớn, lớn tiếng chất vấn, giọng điệu độc đoán: "Đàn chị, nghe nói năm đó chị thi Đại học chỉ đứng thứ nhì mà thôi, sao còn tới đây chia sẻ kinh nghiệm thành công?"

Giảng đường vốn dĩ ồn ào chợt yên tĩnh lại, bầu không khí có vẻ căng thẳng, Hứa Tùy đứng trên bục giảng cũng không tức giận, ngược lại còn cười, nụ cười điềm tĩnh: "Tôi thi đứng nhì không sai, nhưng tôi theo đuổi được người đứng nhất toàn trường."

Tiếng nói vừa dứt, giảng đường bùng nổ mãnh liệt bởi tiếng vỗ tay tiếng thét chói tai, có người hô "Đàn chị, lợi hại!". Cũng bởi vì những lời này của Hứa Tùy mà không khí giữa các chàng trai cô gái bắt đầu xôn xao, có người thừa cơ nói ra tiếng lòng của chính mình: "Đàn chị, giờ đây em đã có thi động lực đại học rồi!"

Bầu không khí loạn thành một đoàn, có người hỏi: "Đàn chị Hứa, sao chị lại muốn vào Đại học Y khoa thế?"

Hứa Tùy nghiêm túc suy nghĩ, nhớ tới người nào đó trên mặt không tự giác mà mang ýcười: "Tôi á, thật ra tôi vào Y khoa là bởi vì một người."

Nói xong, không khí càng nóng lên, một buổi diễn thuyết nghiêm túc đã biến thành một cuộc họp báo nói chuyện phiếm, thậm chí còn có người cầm bài thi gõ lên bàn để thể hiện sự kích động.

Trong một mảnh ồn ào, cứ như tâm linh tương thông, Hứa Tùy chậm rãi ngước mắt, thoáng nhìn một cái đã thấy Chu Kinh Trạch đang lười nhác mà dựa sau cánh cửa ra vẻ coi thường, anh cũng nhìn cô lại, tầm mắt nóng bỏng siết chặt cô lại.

Lòng vừa động, Hứa Tùy đã chạy ngay xuống bục giảng, một đường chạy chậm đến trước mặt Chu Kinh Trạch, giữa vô số ánh mắt kinh ngạc và tiếng huýt sáo, cô đâm thẳng vào lòng ngực người đàn ông.

Mà anh, từ đầu đến cuối vẫn vươn hai tay ra, vững vàng ổn định mà tiếp được người, ôm chặt cô vào lòng rồi cười.

Sau khi buổi diễn thuyết kết thúc, Hứa Tùy và Chu Kinh Trạch về lớp học ban đầu của bọn họ tham quan, vẫn là lớp mười, lớp (ba) quen thuộc, vẫn là bàn học vàng nhạt với vài chỗ bị phai màu, bên trái bảng đen treo cờ màu đỏ bay phấp phới, chiếc quạt trần màu trắng, màn che màu xanh lục, còn có mùa hè.

Bỗng nhiên trời nổi gió, bài thi bị thổi đến vang lên sột soạt, Hứa Tùy đi lên bục giảng, cầm lấy phấn viết từng chữ trên cao bảng đen:

Lớp mười, lớp (ba).

Chu Kinh Trạch - Hứa Tùy

Hai cái tên tựa như xếp thành hàng rồi thân mật dựa vào nhau.

Không còn là Hứa Tùy mừng thầm cả ngày chỉ vì được ai đó ghi tên hai người vào cùng một góc vì trực nhật, giờ đây cô đã có thể thoải mái mà viết ra tên hai người họ.

Sau đó hai người lại ra ngoài phòng học, xuống cầu thang cùng nhau, Hứa Tùy nhìn góc tường loang lổ một góc chợt nhớ tới điều gì đó, nhẹ giọng oán giận nói: "Anh còn nhớ không, có một lần vào giữa giờ thể dục, em vội vàng ôm sách chạy lên lầu, nhưng bất cẩn nên đụng phải anh một cái, còn nói xin lỗi với anh nhưng anh đi cùng một nhóm người, kết quả anh cũng không thèm liếc mắt nhìn em một cái nào."

Khi đó, ảo mộng như bọt khí rơi xuống, cả người Hứa Tùy vô cùng mất mát.

Vừa nghe, đây có vẻ như rất giống việc mà Chu Kinh Trạch sẽ làm.

Chu Kinh Trạch hạ thấp giọng, cầm cánh tay cô, cười như không cười nói: "Không nhớ rõ lắm, em làm mẫu một lần cho anh xem đi?"

Có lẽ là ngày đó tiết trời quá nóng, nhưng bầu không khí lại tốt quá mức, hay là do người đàn ông trước mắt này quá đẹp trai, Hứa Tùy ngửa

đầu nhìn anh, như bị ma xui quỷ khiến mà đồng ý cái chuyện ngốc nghếch này.

Ánh mặt trời chiếu xuống từ cửa sổ cắt thành những đốm nhỏ li ti chiếu vào cầu thang, bóng cây bên ngoài đong đưa, mùi hương hoa sơn trà theo gió phiêu phiêu thổi vào.

Hứa Tùy cúi đầu xem đường, vội vàng chạy lên cầu thang, đúng lúc chàng trai xuống cầu thang, cô nỗ lực nhớ lại cảnh tượng ngay lúc đó, hẳn là từ góc độ này, làm mẫu đụng phải Chu Kinh Trạch một lần nữa, giương mắt nghiêm túc nói:

“Lúc ấy em đụng phải anh, sau đó sách rớt, em xin lỗi, cuối cùng anh và em lướt qua nhau."

Sau khi đụng phải anh, Hứa Tùy cúi đầu đang chuẩn bị cúi đầu nhặt sách lên rồi rút lui, đột nhiên người đàn ông túm chặt cô một cái. Hứa Tùy lảo đảo ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Vị bạc hà mát lạnh trên người Chu Kinh Trạch truyền đến, môi Hứa Tùy môi đập lên xương quai xanh của anh, khuỷu tay cô đặt trước ngực anh, bị đau mà ngước mắt lên, cô lập tức đụng phải một đôi mắt đen nhánh sâu xa.

Người đàn ông cười đến tùy ý khinh cuồng, hơi thở ấm áp, giọng nói trầm thấp truyền vào tai: “Đây không phải bắt được rồi sao?”

Hứa Tùy còn chưa kịp phản ứng lại, một chiếc nhẫn cầu hôn xinh đẹp lạnh lẽo được chậm rãi đẩy vào ngón tay, đột nhiên không kịp phòng ngừa rồi lại vô cùng động lòng.

Trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, ngay cả một tầng máu dưới làn da cũng cảm thấy nóng bỏng vô cùng.

Hứa Tùy nghiêm túc nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, kim cương được đính phía trên ánh lên lấp lánh chói mắt khi để dưới ánh mặt trời. Cô còn cẩn thận phát hiện ngay biên còn khắc lên tên viết tắt của hai người: X&Z.

Chu Kinh Trạch cúi đầu hôn nhẹ lên đốt ngón tay cô, giọng nói tựa như thiếu niên trong sáng, đôi mắt khóa chặt cô lại, cười:

"Chào em, bà Chu."

Hôm nay Chu Kinh Trạch ăn mặc rất trẻ tuổi, một bộ áo hoodie liền mũ màu đen, chiếc cổ cao và cứng cáp, chân mang một đôi giày thể thao màu trắng để lộ mắt cá chân, dáng người cao ráo, xương mày cao thẳng, ánh mắt vẫn sạch sẽ như vậy, vẫn là bộ dáng thiếu niên khi ấy.

Cười rộ lên hơi hơi xấu xa, là kẻ lưu manh nhưng đáng tin cậy hơn ai hết, dịu dàng đến mức khiến lòng người rung động.

Hứa Tùy nhìn anh chậm rãi cười.

Tôi yêu người khinh cuồng thẳng thắn, cười rộ lên làm trước mắt đều sáng ngời, tôi yêu người đứng trên dãy núi nguy nga, đứng nơi đó nói cho tôi biết, thế giới này vẫn tốt.

Thời gian quay ngược về mùa hè năm 2007, vào một tiết học cực kỳ tầm thường lại rất nóng bức, có rất nhiều người tập thể dục giữa giờ xong bắt đầu chen chúc nhau bước lên cầu thang, mọi người đều đụng cánh tay nhau một cái, trời mùa hè ẩm ướt, một thân mồ hôi dính nhớp khó chịu.

Mấy cô cậu học sinh bị ánh mặt trời phơi đến mơ màng sắp ngủ, có người cầm một lọ nước khoáng dán trên mặt bậc thang, đương nhiên cũng có người truy đuổi đùa giỡn trên cầu thang.

Còn có người mua một hộp kem dưa hấu từ quầy bán quà vặt, vừa múc một miếng vào miệng vừa bước lên lầu.

Hứa Tùy ôm một chồng sách thật dày chạy lên lầu, ở chỗ quẹo của cầu thang lơ đãng ngẩng đầu nhìn một cái, một chàng trai mặc một chiếc áo thun màu đen rất rộng, trên mặt treo một nụ cười tản mạn, đôi bàn tay hiện lên khung xương rõ rệt đặt trong túi quần, hình xăm trên mu bàn tay ngạo nghễ và lộ liễu.

Anh đang xuống lầu cùng một đám người, trò chuyện và cười đùa vui vẻ trong đám người ấy, nét mặt anh vẫn luôn thoải mái…

Nội tâm Hứa Tùy căng thẳng, vội vàng thu hồi tin tức, cúi đầu lên lầu, đầu ngón tay ôm sách vở đang run rẩy cực độ, thân thể không tự giác mà căng thẳng lên. Nào biết chuyện ngoài ý muốn sẽ xảy ra ngay trong một giây tới.

Một chàng trai đang đùa giỡn trên cầu thang đụng phải Hứa Tùy từ phía sau, cả người cô lập tức không kiểm soát được mà đâm thẳng vào chàng trai đứng một bên. Nhịp tim đập như nổi trống, cảm giác lúc ấy chính là anh quá gầy, xương hơi cứng nhưng hơi ấm từ bả vai truyền đến khiến người ta nóng bỏng.

Sách vở sột soạt tửng quyển tửng quyển mà rơi trên mặt đất.

Mặt Hứa Tùy đỏ lên, lan đến bên tai, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu: "Thật xin lỗi."

Không biết là do lớp quá ồn ào, hay là chàng trai không để ý, tầm mắt anh không đặt trên người thiếu nữ hơn một giây, tiếp tục cùng người khác vừa nói vừa cười, lướt qua cô.

Cảm xúc ảm đạm xẹt qua đáy lòng, Hứa Tùy cụp lông mi, ngồi xổm xuống yên lặng nhặt sách.

Chàng trai nghe đồng bạn oán giận không mang bóng rổ, vô thức dừng lại quay đầu nhìn cô một cái.

Thiếu niên quay đầu, dưới ánh mặt trời, anh thấy một cô gái nhỏ với bộ đồng phục xanh trắng, kiểu tóc đuôi ngựa làm lộ ra một độ cong sườn mặt thật xinh đẹp ngồi xổm xuống đang nhặt sách, làn da cô trắng nõn như sữa, liếc mắt một cái thoáng nhìn vành tai trắng nõn mượt mà chợt có một chấm đỏ nhỏ.

Trái tim rung động.

Chàng trai đang định tiến lên, bỗng có một cậu con trai hô to từ lầu bốn xuống phía dưới, ý bảo anh đi lên lấy bóng: “Chu Kinh Trạch! Nhanh lên.”

“Tới đây!”

Cầu thang có một dòng người, tiếng ve ngoài cửa sổ không ngừng vang lên, nắng gắt như đổ lửa, vạt áo lướt qua cánh tay cô, rất nhẹ như một cơn gió thoảng qua. Thiếu nữ ngước mắt nhìn cái bóng màu đen chạy về phía trước.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Mùa hè vĩnh viễn nóng rực.

Thiếu niên tôi yêu cũng vậy.

Chương 96: Diệp Tái Ninh

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Waiting for

Giữa mùa hè, Diệp Tái Ninh đã chụp ảnh xong cho một trong bốn tạp chí phụ nữ lớn trong nước vào ban ngày và còn phải tham dự tiệc tối của một thương hiệu thời trang vào buổi tối.

Người trong phòng thay đồ bận rộn đến rối tinh rối mù, sánh vai nhau, tất cả mười mấy nhân viên đều vây quanh một ngôi sao lớn như cô ấy. Mễ Gia kẹp điện thoại bằng bờ vai, nghiêng đầu nghe điện thoại, cầm một chiếc váy đen mới nhất của Valentino và hỏi nhỏ Diệp Tái Ninh có thích không?

Bỗng nhiên, chuyên gia trang điểm bất cẩn kéo một sợi tóc của cô ấy, cơn đau ập đến, Diệp Tái Ninh nhíu mày một chút, như một vết nứt trên bức tranh sơn dầu của một người đẹp.

Chuyên gia trang điểm nói liên tục: “Sorry cục cưng, có làm em đau không?”

Diệp Tái Ninh không để ý, chỉ nhìn thoáng qua chiếc váy đen hở lưng trên tay Mễ Gia, nhìn sang chỗ khác, giơ một ngón tay với cô ta.

Mễ Gia ngay lập tức hiểu ngầm, lập tức lặn đi lấy quần áo cho cô ấy một lần nữa.

Thay đổi hàng chục bộ liên tiếp.

Cuối cùng Diệp Tái Ninh cũng vừa ý một chiếc váy nhung xẻ chữ V màu đỏ sẫm.

Sau khi thay quần áo, tạo hình xong, Diệp Tái Ninh xách váy đi dự tiệc tối.

Những phục sức đẹp trong dạ tiệc, chiếc đèn chùm kim cương chiếu trên những ly rượu, rực rỡ và lung linh. Mọi người đều ăn mặc xa hoa, khuôn mặt nở nụ cười có lệ xã giao, giống như một trăm bóng ma đi trong đêm.

Bỗng nhiên Diệp Tái Ninh cảm thấy thật mệt mỏi trong giây lát.

Vì vậy, cô ấy tùy hứng bỏ qua khâu phát biểu của thương hiệu và chuồn ra ngoài.

Trong xe RV, Diệp Tái Ninh hất đôi giày cao gót pha lê mười centimet, lộ ra cổ chân trắng nõn thon thả, tựa đầu vào ghế sau rồi nhắm mắt lại, lông mi như lông quạ rủ xuống, ánh đèn ngoài cửa sổ xe quét qua một nửa đôi môi đỏ mọng của cô ấy.

Đẹp đến rung động lòng người.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Điện thoại vang lên tiếng ding dong trong trẻo trong màn đêm yên tĩnh mênh mông.

Móng tay được sơn màu chạm vào điện thoại, tắt màn hình, một người bạn gửi tin nhắn đến, một câu rất ngắn gọn:

Filone, anh ta kết hôn rồi.

Ngay lúc đó, trái tim như bị bóp chặt, Diệp Tái Ninh cảm thấy cả người như bị ấn vào trong nước, xung quanh chỉ có tiếng bong bóng ùng ục, từng nhịp thở bị cướp đi, muốn vùng vẫy nhưng không thể.

“Dừng xe.” Diệp Tái Ninh lên tiếng.

“Em đi trước đi, chị xuống đi dạo.” Diệp Tái Ninh nói.

Không chờ trợ lý nam bắt đầu nhắc nhở, Diệp Tái Ninh nhanh chóng xuống xe, “rầm” một tiếng, cửa xe đóng sầm lại, cô ấy còn giơ ngón giữa về phía sau.

Làn váy nhung màu đỏ sẫm ấy đung đưa, biến mất trong màn đêm.

Diệp Tái Ninh đi lang thang trên đường không có mục tiêu, cứ đi mãi, cô ấy lại đến trước một thuỷ cung.

Tiếc là đèn đã tắt, chủ tiệm đã đóng cửa rồi.

Diệp Tái Ninh xách theo làn váy, bước lên, gõ cửa cuốn một cách cố chấp.

Cửa cuốn màu xanh lam vang lên tiếng rung đùng đùng, bụi rơi xuống, phủ lên khuôn mặt đẹp đẽ của cô ấy.

Như ngọc trai phủ đầy bụi.

Diệp Tái Ninh dứt khoát ngồi lên bậc thềm trước thuỷ cung, mặc kệ mặt đất ẩm ướt do mưa rơi vào chạng vạng.

Bộ váy giá bảy chữ số bị chà đạp như thế nhưng đôi mắt của cô ấy không chớp một cái nào.

Diệp Tái Ninh lấy một điếu thuốc từ trong hộp thuốc lá ra, môi đỏ ngậm lấy, bật lửa phát ra một tiếng "cạch", lửa bật, ánh lửa màu đỏ cam chiếu sáng sườn mặt của cô ấy.

Làn khói xám từ từ thở ra.

Xinh đẹp và lười biếng.

Không biết ban đêm quá yên tĩnh hay là do lúc này cô ấy đang ngồi trước thủy cung và nhận được tin kết hôn của anh ta cách đây mười lăm phút.

Diệp Tái Ninh lập tức nhớ lại rất nhiều chuyện cũ trong quá khứ.

Có ai ngờ một sao nữ đang nổi tiếng mặc một chiếc váy đỏ sẫm, không màng đến hình tượng mà ngồi bệt trên bậc thềm bụi bặm trước ngõ, vào giờ phút này lại nhớ thương một người.

Từ nhỏ Diệp Tái Ninh đã biết mình rất xinh đẹp, cũng biết mình muốn gì.

Sự ra đời của cô ấy là sự thối rữa, tuy rằng không bắt được bài tốt nhưng cô ấy biết có thể lựa chọn như thế nào để chơi vang dội.

Vẻ đẹp có thể giúp trả nợ nhưng không phải là giải pháp lâu dài.

Thế nên, Diệp Tái Ninh vẫn làm tiếp viên quán rượu ở nơi phong nguyệt, cô ấy muốn tiết kiệm tiền để đi du học nước ngoài, muốn thoát khỏi người cha nghiện rượu và bài bạc, chạy sao cũng không chạy khỏi được gia đình ban đầu.

Cô ấy quanh quẩn suốt ngày giữa căn gác ẩm ướt, lạnh lẽo và quán bar với ánh sáng lập lòe, hy vọng về tương lai vẫn luôn rất xa vời.

Cho đến khi cô ấy gặp Chu Kinh Trạch.

Diệp Tái Ninh sẽ giúp anh không phải vì ý muốn bất chợt hay vì lòng tốt từ trong lòng.

Sở dĩ cô ấy có thể ở quán lâu như vậy là vì tính cách của cô ấy là kiểu dù đối phương sống mái với nhau trước mặt mọi người, văng máu lên mặt cũng chỉ lựa chọn lau máu đi, tiếp tục làm việc.

Chuyện không liên quan mình luôn là cách sống của cô ấy.

Diệp Tái Ninh chịu ra tay giúp Chu Kinh Trạch hoàn toàn là do một chuyện khác.

Diệp Tái Ninh thuê trọ ở một khu nghèo, sau khi tan làm phải nghiêng người đi vào ngõ nhỏ, thanh phơi quần áo trên đầu giống như răng cá mập, nước chảy xuống liên tục, sau lưng ướt đẫm.

Bất cứ lúc nào cũng có người uống đến say mèm, ngồi trong góc tường, dáng vẻ lưu manh nhìn bạn và huýt sáo.

Cuối tuần khi Diệp Tái Ninh tan ca đêm, người hàng xóm say khướt của cô ấy liên tục đập cửa của cô ấy vào đêm hôm khuya khoắt, nói những lời tục tĩu.

Đột nhiên ông nước không có nước nóng, sau khi Diệp Tái Ninh tắm nước lạnh sạch sẽ thì lạnh run lên, tay đang hút thuốc cũng run.

Tiếng gõ cửa và chửi bới từ bên ngoài vẫn tiếp tục, kiểu quấy rối này không phải lặp lại một hoặc hai lần.

Cánh cửa gỗ không giữ được bao lâu, tấm cửa bị kéo mở ra một khe hở rất lớn, gió đêm tràn vào, ma quỷ có thể vào phòng bất cứ lúc nào.

Suy cho cùng vẫn là con gái, lòng Diệp Tái Ninh vẫn sợ hãi, cô ấy đứng dậy lấy trong tủ lạnh ra một chai Wusu, dường như lấy hết can đảm làm vỡ một nửa chai.

Một tiếng "rầm", cửa sổ bị đẩy ra, một bàn tay trắng nõn duỗi ra, ánh đèn màu cam chiếu xuống và dính vào tay.

Diệp Tái Ninh duỗi ngón trỏ ra và ngoắc tay.

Cám dỗ một cách thầm lặng.

Người đàn ông say rượu nuốt nước miếng, loạng choạng đỡ tường đi đến.

Tay vừa chạm vào những đầu ngón tay mềm mại, cúi đầu xuống, ra sức ngửi, mùi thơm thuộc về một người con gái lướt qua.

Nhưng chưa kịp hồi tưởng, một chai bia màu xanh lá cây đã đập xuống.

Một tiếng "choang", chai rượu vỡ vụn, máu trên trán chảy xuống không ngừng.

Cuối cùng, kẻ say rượu ôm đầu la hét bỏ chạy.

Người đi rồi, cả người Diệp Tái Ninh dựa vào tường từ từ trượt ngồi xuống đất.

Sau lưng toát ra mồhôi lạnh.

Nơi này không thể ở lại lâu hơn, Diệp Tái Ninh quyết định chuyển nhà.

Sau khi dọn ra ngoài, Diệp Tái Ninh vẫn cảm thấy không yên, nhờ người hỏi thăm nhưng vẫn chưa có tin tức xác thực.

Có người nói ông ta bị khâu vài mũi trên đầu, có người nói ông ta thành kẻ ngốc.

Diệp Tái Ninh tin nhân quả báo ứng nhưng cô ấy không hối hận, vì loại bỏ một chút áy náy trong lòng, cô ấy ra tay cứu Chu Kinh Trạch.

Diệp Tái Ninh cứu người chỉ vì muốn làm việc tốt, bù đắp cho việc xấu đã làm.

Nhưng Chu Kinh Trạch tìm tới cửa để xin lỗi, cô ấy không ngờ tới được.

Nói cho cùng, Chu Kinh Trạch là khách quen trong quán bar, người rất tuấn tú, là kiểu ăn cả nam lẫn nữ, là thế hệ thứ hai siêu giàu, nghe nói trong nhà cũng có bối cảnh.

Nhưng người cũng hồđồ.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Xen lẫn với những người như Bành Tử, không một mặt hàng nào tốt.

Rõ ràng một đêm trước Diệp Tái Ninh còn trong vô tình thấy Chu Kinh Trạch đem theo một đám người để đánh nhau ở phố sau của quán bar.

Khi đó, Chu Kinh Trạch mặc một chiếc hoodie màu đen, mặt mũi sắc bén, xương lông mày cao thẳng dính máu, một chân anh giẫm mạnh vào cổ

họng của người đàn ông trên mặt đất, người kia không ngừng trợn mắt, kêu nghẹn ngào đến khản cả cổ.

Khi giọng nói của đối phương kêu đến mức cực kì đau đớn, Chu Kinh Trạch sẽ nhấc chân thả lỏng, khi anh ta cho rằng có thể được cứu, anh lại đạp chân xuống.

Sự tra tấn lặp đi lặp lại.

Nghe được tiếng than khóc, đôi mắt anh không chớp một cái, còn từ từ châm một điếu thuốc.

Bật lửa phát ra một tiếng "cạch", một chùm lửa đỏ cam phụt ra từ hổ khẩu, anh cúi đ`ầu châm lửa, làn khói xám phun ra, cùng lúc đó, vô tình mở mí mắt quét đến ngã tư.

Đúng lúc Diệp Tái Ninh nhìn qua.

Chu Kinh Trạch mặc một chiếc áo hoodie, đúng lúc anh đội mũ, nửa khuôn mặt lạnh lùng ẩn đi trong bóng tối, bị ánh sáng từ đèn đường mờ làm cắt đôi. Chỉ lộ ra một đôi mắt đen sâu thẳm, lạnh lẽo và tan vỡ.

Như một vực thẳm.

Cô ấy nhìn thấy một con thú hung ác, vật lộn với bản thân, mắc kẹt ở cuối con đường.

Cô ấy không ngờ một người như vậy lại có thể xin lỗi.

Diệp Tái Ninh không để trong lòng, sau đó bị sa thải, cô ấy cũng không phản đối gì. Dù sao cũng là cô ấy trái với các quy tắc trước đây.

Nhưng không ngờ tới Bành Tử lại tìm người đánh cô ấy.

Khi Chu Kinh Trạch lại tìm đến l`ần nữa, cô ấy đang dọn đ ĩa ở quán nướng, anh lại xin lỗi và nói gì đó để bù đắp.

Lúc đó Diệp Tái Ninh bị làm phiền, hơn nữa, vết thương còn hơi đau, cô ấy trực tiếp lợi dụng và nói: "Muốn xin lỗi như vậy, không bằng cho tôi đi du học nước Anh đi."

Chu Kinh Trạch sửng sốt một chút, sau đó nói được.

Diệp Tái Ninh nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô ấy sẽ trèo lên con cưng của trời như Chu Kinh Trạch.

Anh đã giải cứu cô ấy khỏi vũng bùn.

Chuẩn bị ra nước ngoài phải mất một khoảng thời gian, Diệp Tái Ninh dành cả mùa hè để đi chơi với Chu Kinh Trạch, anh đưa cô đi trượt tuyết, đua xe, cá độ bóng đá, lưu luyến với các nơi xa hoa trụy lạc.

Ở bên anh, tầm mắt của Diệp Tái Ninh được mở mang.

Hóa ra cuộc sống không phải chỉ là những ly rượu rửa không hết và những công việc làm không xong.

Ở chung lâu rồi Diệp Tái Ninh mới hiểu biết người này, bề ngoài thì hào hoa, không trang trọng, nhìn thì giống công tử quần áo lụa là nhưng anh vẫn rất khác.

Anh cúi xuống bàn bida, đôi mắt sắc lạnh như đại bàng, ghi bàn "rầm" một tiếng, đèn chùm màu ấm đọng trên lông mi, đôi khi nở một nụ cười lười biếng và lưu manh trên khuôn mặt.

Hay vào nửa đêm khi đua xe trên núi, anh giành được vị trí đầu tiên, khi được hàng nghìn người chúc mừng, Chu Kinh Trạch ngạo nghễ giơ ngón tay giữa về phía người thua cuộc, mày bay lượn, hào hùng.

Hay Chu Kinh Trạch nhặt một con mèo hoang về nhà vào một ngày mưa, sợ nó ướt mưa, cởi áo khoác khoác lên cho con vật nhỏ, đôi mắt dài và hẹp tràn ra vẻ dịu dàng thoáng qua.

Ngay lúc đó, cô ấy cảm thấy người con trai này thật sự rất đẹp trai, đẹp từ trong nội tâm.

Nhưng cũng chỉ hạn chế trong thiện cảm.

Chu Kinh Trạch kiêu ngạo, cô ấy cũng kiêu ngạo, vì thế Diệp Tái Ninh quyết sẽ không tỏ tình trước.

Cô ấy luôn chờ người ta theo đuổi.

Kỳ nghỉ hè thật sự vui vẻ và tự do đến nỗi với Diệp Tái Ninh quên mất rằng mình còn có một người cha nhìn chằn chằm vào.

Cha Diệp đi khắp nơi nói rằng Diệp Tái Ninh đã leo lên nhà họ Chu, từ đây sẽ có một cuộc sống sung túc, giàu có, sẽ mua siêu xe và nhà lớn cho ông ta.

Diệp Tái Ninh dửng dưng đáp lại bằng hai từ: Nằm mơ.

Nhưng cô ấy không ngờ tới cha Diệp sẽ tìm Chu Kinh Trạch để tống tiền.

Cha Diệp lộ ra vẻ mặt xấu xa: "Mẹ nó ra từ nhà thổ? Ha ha, cậu cũng có thể ——"

"Và cả…"

Diệp Tái Ninh không biết cha Diệp nói gì, đến khi cô ấy biết thì đã quá muộn.

Khi cô đến tìm Chu Kinh Trạch, anh đang trong phòng bida, đang chơi bida với cùng một nhóm người.

Cha Diệp Tái Ninh vừa rời đi.

Có quá nhiều bạn bè, Chu Kinh Trạch lo lời nói của họ sẽ làm tổn thương Diệp Tái Ninh, bỏ gậy chơi bóng xuống và đi ra ngoài.

Diệp Tái Ninh đang xem cá trong thủy cung bên cạnh. Hai bên có bể kính vuông màu xanh, nhiều cá bướm, cá nhím, cá tiên, tung tăng bơi lội.

Cho đến khi một bóng đen đổ về bên cạnh.

"Thật xin lỗi, để cậu thấy tôi xấu hổ như vậy——" Đôi mi tự nhiên nhướng lên của Diệp Tái Ninh run lên, cười tự giễu.

Sự xuất hiện đột ngột của cha Diệp bất ngờ kéo Diệp Tái Ninh ra khỏi giấc mơ. Nhắc nhở cô ấy rằng xuất thân của cô ấy ở dưới chót và bẩn thỉu, có một gia đình dị dạng không thể nào thoát khỏi, cuộc sống đã định trước sẽ tăm tối.

Không hề dính dáng tới người như Chu Kinh Trạch.

Chu Kinh Trạch ngắt lời cô ấy, đưa điếu thuốc ra khỏi miệng, hỏi cô ấy: "Có phải cô vô thức bị ảnh hưởng bởi cha khi làm việc hay quyết định không?"

"Không có." Diệp Tái Ninh sửng sốt một lúc, nhưng vẫn trả lời.

Những đứa trẻ lớn lên trong một môi trường không tốt, cả đời đều đang thoát khỏi gia đình ban đầu, nhưng lại ở thay đổi thành người giống họ trong vô thức, chẳng hạn như tính cách nóng nảy, lớn tiếng ngắt lời người khác, lộ ra vẻ mặt ghê tởm, cay nghiệt.

Diệp Tái Ninh chỉ cần phát hiện mình có cư xử giống cha mẹ, cô ấy sẽ lấy sổ ra ghi lại, âm thầm nhắc nhở và sửa chữa bản thân.

Đừng trở thành người giống họ.

"Vậy được rồi, cô và ông ta ngoại trừ cùng có tên trong một cuốn sổ hộ khẩu, những khía cạnh khác không thể ảnh hưởng cô, cũng không cản trở cô." Giọng điệu của Chu Kinh Trạch chậm rãi, logic rõ ràng.

"Cô là cô, ông ta là ông ta." Chu Kinh Trạch nhìn cô ấy nói.

Hai câu này giống như có người đẩy mây đen đi, ánh sáng chợt chiếu vào, cả người Diệp Tái Ninh thông suốt, cô ấy ngẩng đầu, nở một nụ cười, nói: "Cảm ——"

Một câu cảm ơn vẫn chưa nói ra một cách hoàn chỉnh, đột nhiên Chu Kinh Trạch đưa tay đỡ đầu cô ấy, đẩy cô ấy vào trong bể cá, ban đầu cô ấy ra sức ngọ ngoạy, ai ngờ anh cũng vùi đầu vào trong bể.

Hai người đều cho người kia biết mình biết bơi.

"Cô nhắm mắt lại, mười giây." Chu Kinh Trạch nói.

Vào ngày này, hai người Diệp Tái Ninh cùng Chu Kinh Trạch vùi đầu vào bể cá. Nước không ngừng tràn vào, nín thở, não không kịp suy nghĩ, cá không ngừng lại đây hôn vào má cô ấy.

Như bước vào một thế giới khác.

Xung quanh chỉ có tiếng cá thổi bong bóng, mọi thứ buồn bã, ngột ngạt và đau đớn đều tan biến ngay lúc đó.

Đến nỗi cô ấy vẫn cứ nín trong nước, tưởng tượng ra một con cá bướm và cứ ở trong bể cá.

Cuối cùng, Chu Kinh Trạch xách cô ấy ra khỏi bể cá há miệng hít oxy, cả người Diệp Tái Ninh không đứng vững, ngã xuống đất.

Chu Kinh Trạch cúi xuống, muốn vươn tay kéo cô ấy lên, ánh mắt hai người chạm nhau, sững sờ một lúc rồi lại nhìn nhau cười. Bởi vì người cả hai đều ướt đẫm, còn có mùi tanh của nước, từng sợi tóc dính trên trán, muốn chật vật bao nhiêu thì chật vật bấy nhiêu.

Cậu học sinh cất tiếng cười to, cúi đầu, cười đến bờ vai rung lên, là kiểu không nhịn được hơi thở.

Lúc này chủ nhân của thủy cung phát một bản nhạc bằng tiếng Anh, giọng nữ quyến luyến khàn khàn, ánh mắt Diệp Tái Ninh ngơ ngẩn nhìn

cậu học sinh tuấn tú đang cười lớn trước mắt này, tim đập rất nhanh. Bài hát đang hát:

Can"t you hear my call

Anh không thể nghe cuộc gọi của em sao?

Are you coming to get me now

Anh tới bên em được không?

I"ve been waiting for

Em vẫn luôn chờ đợi

You to come rescue me

Anh hãy tới cứu em

I need you to hold

Em cần cái ôm của anh

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Mọi ca từ và nhịp điệu đều chạm vào lòng cô ấy một cách vô cùng chính xác.

Sau khi Chu Kinh Trạch cười xong, ngồi bên cạnh cô ấy, cũng dựa lưng vào tường, lấy ra một điếu thuốc mới từ trong hộp thuốc, ngậm trong miệng, một tiếng "cạch", lửa bật.

Làn khói trắng xám dần tan biến, khuôn mặt anh cũng dần hiện rõ, đôi mắt đen thẳm của Chu Kinh Trạch nhìn cô ấy: "Thích không?"

Anh đang thật sự hỏi cô ấy có vui vẻ không.

Diệp Tái Ninh ngẩng đầu nhìn anh, ngay lúc đó, cô ấy muốn chết cùng anh.

Cô ấy động lòng.

Cô ấy thừa nhận thất bại.

Một khi thích rồi, cảm giác chiếm hữu bắt đầu phát triển dữ dội. Muốn làm con mèo trên người anh, muốn hôn môi anh trong mưa, muốn tình trụi với anh trong đường ray xe lửa vắng, muốn có một hình xăm đôi với anh.

Muốn ở bên anh.

Vào ngày sinh nhật, Diệp Tái Ninh đã mặc một chiếc váy mới và trang điểm như một bông hồng đỏ nở chỉ dành riêng cho anh. Tối hôm đó, Chu Kinh Trạch hỏi đùa cô ấy có ước nguyện gì không.

"Ước, muốn cậu làm bạn trai của tớ." Ánh mắt Diệp Tái Ninh rất rõ ràng và thẳng thắn.

Nụ cười của Chu Kinh Trạch nhạt đi, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng anh nói: "Tôi không muốn mất đi một người bạn như cô."

Đây là lời nguyên văn của Chu Kinh Trạch.

Giữa nam và nữ từng có thiện cảm, nhưng ở chung càng nhiều thì càng có nhiều sự thưởng thức. Bởi vì hai người thật sự quá giống nhau.

Diệp Tái Ninh cười thoải mái, cười mỉm chi: "Tớ sẽ không bỏ cuộc."

Nhưng Diệp Tái Ninh không ngờ rằng chỉ trong vòng chưa đầy một tuần, Chu Kinh Trạch đưa bạn gái đến trước mặt cô ấy, cô học sinh đó ngồi sau xe máy anh, chờ anh ở vạch đích của xe đua, cùng anh đi nhiều nơi.

Chu Kinh Trạch đang nói với cô ấy theo một cách khác rằng hai người họ chẳng thể đến được.

Diệp Tái Ninh cho rằng mượn danh bạn bè thì có thể từ từ theo đuổi Chu Kinh Trạch. Ít nhất đối với anh cô ấy là khác biệt, chẳng phải sao?

Cô ấy luôn nghĩ như vậy.

Thế là hai người lại trở thành bạn của nhau.

Cho đến khi cô ấy đi du học ở Anh, một ngày nọ, bỗng nhiên Chu Kinh Trạch chuyển một số tiền cô ấy, kêu cô ấy mua một chiếc điện thoại mới, để anh lưu số ghi chú.

Trực giác của Diệp Tái Ninh thấy không ổn, hỏi anh sao vậy.

Giọng điệu của Chu Kinh Trạch nhẹ nhàng qua loa: [Một tin nhắn không đâu cũng chọc một cô gái nhỏ tức giận, cho rằng em ấy là cô, nếu tiếp tục nói chuyện, em ấy sắp biết chuyện suýt nữa tôi hút "phấn" rồi.]

Đây mới là trân trọng.

Lần đầu tiên, Diệp Tái Ninh cảm thấy nguy cơ.

Cho đến lúc kết thúc học kỳ mới, Diệp Tái Ninh biết anh đang yêu đương.

Chu Kinh Trạch yêu đương, Diệp Tái Ninh chưa từng để trong lòng, bởi vì anh luôn cô đơn, muốn có người đồng hành nhưng chưa bao giờ chân thành.

Nhưng lần này thì khác, lần đầu tiên Chu Kinh Trạch đổi ảnh đại diện mạng xã hội thành một cô gái. Diệp Tái Ninh mở to lên và nhìn, chỉ thấy một bên khuôn mặt của cô gái, trên đầu có sticker nụ hoa, trên trán có tóc mai rớt xuống, bên mặt xinh đẹp, đang cúi đầu viết bài kiểm tra.

Hình như đang trong thư viện.

Bức ảnh rõ ràng chụp từ góc nhìn của bạn trai

Vì vậy, Diệp Tái Ninh vội vàng trở về trước sinh nhật của Chu Kinh Trạch. Điều đầu tiên Diệp Tái Ninh làm khi quay lại là tìm hiểu thông tin về cô gái này nhưng dường như Chu Kinh Trạch muốn bảo vệ cô gái ấy, không chịu tiết lộ một lời.

Không sao cả, cô ấy tự tìm ra.

Diệp Tái Ninh vào diễn đàn của Đại học Hàng không Bắc Kinh, chỉ mất nửa giờ để tìm hiểu rõ ràng về cô gái này. Cô ấy thấy trong bài viết rằng Hứa Tùy đi thư viện mỗi buổi chiều, Diệp Tái Ninh muốn gặp cô.

Muốn xem thử một cô gái xinh đẹp tuyệt vời như thế nào có thể khiến Chu Kinh Trạch chiều chuộng cô một cách trắng trợn và vô điều kiện như vậy.

Diệp Tái Ninh vừa bước lên bậc thềm lầu một của thư viện, một vài sinh viên năm nhất cạnh cô ấy vội vã đi qua cô ấy với những cuốn sách trên tay, những tiếng nói thảo luận truyền đến.

Cô gái đeo kính hỏi: Chẳng phải cậu không thường đến thư viện à? Sao hôm nay lại đến?

Giọng cô gái hào hứng: Mình tới gặp đàn chị Hứa Tùy đó.

Có người bật lại cô ấy: Mình không hiểu cậu à, muốn gặp bạn trai của chị ấy đúng không. Tin không, vào lúc năm giờ rưỡi, mặt trời lặn ngoài cửa sổ chiếu trên bàn của đàn chị, Chu Kinh Trạch —— không, bạn trai của đàn chị sẽ xuất hiện đúng giờ trước mặt chị ấy với ly trà sữa ô long đào trắng và bánh dứa trên tay.

Cô gái nhìn với vẻ hoài nghi: Không lệch phút nào?

Bên kia trả lời: Không lệch phút nào.

Diệp Tái Ninh bước lên lầu ba, tìm thấy cô gái trong gian thư viện trong cùng. Cô mặc một chiếc áo phông trắng và quần jean lưng cao màu xanh,

vì cúi đầu làm bài tập nên xương cánh bướm rõ ràng sau lưng, làn da rất trắng và mảnh khảnh.

Thoạt nhìn trầm lặng và ngoan ngoãn, là một học sinh ngoan.

Không ngờ Chu Kinh Trạch lại thích kiểu như thế này.

Cô ấy bước vào, ngồi xuống một chiếc bàn bị che khuất, không lâu sau, xung quanh có một cuộc bàn tán nhỏ, đè nén giọng nói phấn khích và nói: "Anh ấy tới, anh ấy tới!"

Diệp Tái Ninh nhìn sang, chàng trai mặc áo phông đen, dáng người mảnh khảnh, đội mũ lưỡi trai, lộ ra yết hầu nhòn nhọn, một tay đút túi, vẻ mặt lười biếng xuất hiện trước cửa, tay phải đúng lúc cầm một ly trà sữa ô long đào trắng và hai cái bánh dứa.

Một mảng lớn ánh nắng rơi xuống trên vai anh, khí chất lạnh lùng và có một vẻ mạnh bạo.

"Cậu xem, chính là hai thứ này! Đồ ăn yêu thích của đàn chị."

Diệp Tái Ninh nhìn chàng trai cô thích từng bước tiến về phía một cô gái khác. Anh đặt thức ăn sang một bên, dựa cả người vào trước bàn, tháo một bên tai nghe của cô gái.

Cô gái nhướng mắt ngạc nhiên, ngay sau đó lại mỉm cười.

Sau đó.

Anh giữ cằm cô gái, cách một bàn học, trong ánh chiều tà, lười biếng cúi xuống hôn cô như chốn không người, ngón tay cái lướt trên da cô, trìu mến và ấm áp.

Mặt trời lặn buông xuống bàn làm việc một màu ong đậm, ngón tay cô gái dần dần leo lên vai anh, bóng của hai người chồng lên nhau.

Diệp Tái Ninh đưa tay lên, nhìn thoáng qua thời gian, không thiếu không thừa, đúng là năm giờ rưỡi.

Cảnh tượng này rất chói mắt, cứ như thể từng tấc hơi thở bị cướp đi, Diệp Tái Ninh không biết mình nhìn bao lâu trước khi rời đi.

Môi trường phát triển từ nhỏ đã dạy cho Diệp Tái Ninh một nguyên tắc, phải nắm bắt kịp thời và nắm chắc trong tay.

Vì vậy, cô ấy bắt đầu tổ chức trò chơi với lý do trở về nước, kêu Chu Kinh Trạch và một số người bạn cũ. Mở party, uống rượu, chơi Truth or Dare, tất cả đều được cô ấy làm một vlog.

À, đúng rồi, Chu Kinh Trạch phải trả tiền khi thua một trò chơi, cô ấy tình cờ ngồi cạnh anh, nhìn thấy mật khẩu thanh toán của anh

Anh uống say khướt, Diệp Tái Ninh thoáng nhìn móc khóa hình gấu trên điện thoại của anh, định đưa tay ra chạm vào

Chu Kinh Trạch dời điện thoại, nhướng mày nhìn cô ấy, ánh mắt cảnh cáo.

Diệp Tái Ninh đành phải giả vờ tức giận, chống cằm cười: "Đừng keo kiệt như vậy, không xem, nhãn hiệu đồng hồ của cậu có thể nói cho tớ đúng không, trông khá đẹp, tớ cũng muốn mua một cái." ·

Anh ta không quan tâm đến đồng hồ, vì thế Chu Kinh Trạch nói thầm một tên nhãn hiệu.

Diệp Tái Ninh đã gặp Hứa Tùy, nhìn thoáng qua đã nhìn ra người con gái như cô không có cảm giác an toàn, nhạy cảm. Vì vậy, cô ấy đã đăng tải đoạn video lên mạng xã hội, cô ấy biết rằng Hứa Tùy chắc chắn sẽ xem nó.

Chắc chắn tình cảm của hai người sẽ có một sự rạn nứt.

Cô ấy cũng cố ý đến cửa hàng tiện lợi lần đó, vốn dĩ Diệp Tái Ninh không muốn ác độc như vậy. Đó là ở cửa hàng tiện lợi, khi cô ấy đi ngang qua Hứa Tùy, nhìn thấy móc khóa hình con gấu trên điện thoại di động mà cô đang trả tiền.

Hóa ra là một cặp.

Chẳng trách Chu Kinh Trạch không cho cô ấy chạm vào.

Màn hình điện thoại của Hứa Tùy đúng lúc sáng lên, cô ấy nhìn thoáng qua, ghi chú là "bạn trai".

Tâm lý của cô ấy bắt đầu vặn vẹo, lòng ghen tuông mọc lên như cỏ dại, vì thế Diệp Tái Ninh bắt đầu nói dối, cố tình thay đổi câu nói "Tôi không muốn mất đi một người bạn như cô" của Chu Kinh Trạch thành tôi không muốn mất đi em.

Cuối cùng, cô ấy thành công.

Nhưng Diệp Tái Ninh không ngờ rằng động thái này đã đẩy cô ấy từ bên cạnh Chu Kinh Trạch ra xa hơn, từ đây rơi vào tình cảnh tình cảm khó có lại được.

Sau đó, khi gặp cô ở bệnh viện nơi Hứa Tùy làm việc, rốt cuộc Diệp Tái Ninh cũng giải thích với cô, xin lỗi và cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Sau khi Hứa Tùy bước ra khỏi phòng bệnh, Diệp Tái Ninh nằm trên giường bệnh, gửi một tin nhắn cho Chu Kinh Trạch.

Không phải cô ấy tranh công mà cô ấy thật sự muốn sám hối với anh.

Không lâu sau, Chu Kinh Trạch trả lời, lời nói ngắn gọn:

Cô biết sai rồi, sau này đừng gửi tin nhắn đến đây.

Từng chữ lạnh lùng và vô cảm.

Lần cuối cùng thấy Chu Kinh Trạch là trên một con phố nhộn nhịp. Có rất đông người, anh không vội nắm tay Hứa Tùy, trên tay cô cầm một bó hoa, thỉnh thoảng hai người lại mỉm cười với nhau.

Diệp Tái Ninh nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của Chu Kinh Trạch, giống như đang ngáp, cô ấy biết anh dị ứng với phấn hoa nhưng anh vẫn cố gắng chịu đựng.

Đi được nửa đường, dây giày của Hứa Tùy tuột ra, Chu Kinh Trạch ngồi xổm xuống trong đám người để buộc dây giày cho cô, giống như đang làm một việc rất bình thường.

Vẫn là dáng vẻ bướng bỉnh và liều lĩnh, nhưng sẵn sàng cúi xuống vì một người.

Diệp Tái Ninh thu hồi ánh mắt khỏi hai người họ, quay người, đi nhanh về phía trước.

Đến đây, mối tình đơn phương chấm dứt.

Chương 97: Thịnh x Tây

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tìm thấy cậu

Chủ nhật, thành phố Nam Giang rơi vào một mùa mưa kéo dài, trời ẩm ướt hàng ngày, mưa lớn mỗi đêm, quần áo thường phơi không khô, có mùi ẩm mốc vào ngày mưa khi lấy quần áo từ sào phơi ra, cần phải làm khô từng chiếc.

Mặt đất ẩm ướt, tường cũng ướt, trở về phương nam, tâm trạng của con người cũng trở nên ẩm ướt và u ám.

Vào lúc chín giờ tối, một cậu học sinh đang đứng trước cửa một ngôi nhà, dáng người rất cao, áo đen có mũ trùm đầu, quần thể thao, giày thể thao màu trắng, cậu đeo cặp trên lưng, cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, trả lời một câu lạnh lùng "không đi" trong tin nhắn nhóm màu đỏ.

Sau khi tin nhắn được gửi đi, những bạn bè xấu than khóc.

Cùng lúc đó, tay cậu học sinh duỗi ra từ trong túi quần, dây đeo cặp màu đen trượt đến tận cổ tay nơi xương cổ tay nhô ra, đồng thời một chân cậu đá văng cánh cửa, cửa vang lên một tiếng "rầm".

Đèn đuốc bên trong sáng trưng, nhưng không một bóng người.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Thịnh Nam Châu ném cặp sách lên ghế sô pha, lấy một lon bia lạnh từ trong tủ lạnh ra rồi ngồi trở lại ghế sô pha, dùng ngón trỏ cạy nút mở một tiếng "cạch", bọt trắng xóa tuôn ra.

Cậu ngẩng đầu nhấp một ngụm bia, yết hầu chậm rãi chuyển động, từ từ lăn xuống, vô tình nhìn trên bàn cà phê, có tờ giấy. Cậu học sinh cúi người xuống, nhìn lướt qua.

Cha mẹ lại đi du lịch, cũng đem theo con chồng trước Thịnh Ngôn Gia. Thịnh Nam Châu không cần phải suy nghĩ, lý do xin nghỉ rập theo khuôn khổ của bà Cát không phải cậu bé tóc xoăn bị bệnh nấm chân thì là đầu có chấy.

Em trai của cậu thật thảm.

Nghĩ vậy, Thịnh Nam Châu bật cười, tiếp tục uống rượu.

Sau khi cậu bước ra khỏi phòng tắm, vừa dùng khăn tắm nghiêng đầu xoa tóc tùy ý, vừa lên lầu. Ở tầng dưới, chiếc bàn đối diện tủ lạnh chất đầy khoảng chục lon bia nằm ngổn ngang.

Một tiếng "cạch", chiếc đèn sàn màu cam ở đầu giường bật sáng, tỏa hơi ấm khắp nơi.

Thịnh Nam Châu ngồi trước giường theo thói quen, mở lọ thuốc, lấy hai viên thuốc ném vào miệng rồi nuốt xuống một cách gian nan sau đó nằm lên giường.

Cậu bị chứng mất ngủ sáu bảy năm nay, cả đêm thường không ngủ được, phải dùng đến thuốc và cồn mới có thể có cơn buồn ngủ nhẹ.

Bà Cát rất đau đầu về bệnh tình này của con trai mình, bà ấy nhìn Thịnh Nam Châu chằm chằm, nói với giọng nghiêm túc: "Con trai của tôi có vẻ ngoài đẹp trai, người còn tỏa nắng, mới mười bảy tuổi, đang trong độ tuổi thanh xuân, sao lại mất ngủ chứ? Đến đây, con trai, có phải con có bí mật gì không, nói cho mẹ con biết."

Thịnh Nam Châu đang chơi trò chơi, nhưng không rời mắt khỏi màn hình một giây, nghe vậy, dừng một chút: "Đúng là có một bí mật."

"Cái gì?"

"Thẻ của con bị giới hạn hạn mức." Thịnh Nam Châu nói chậm rãi.

Vừa dứt lời, một chiếc gối trắng đã đập thẳng vào gáy Thịnh Nam Châu.

Thịnh Nam Châu giả vờ phát ra một tiếng "ui" đau đớn.

Thịnh Ngôn Gia đang nửa quỳ trên mặt đất chơi Lego, sau khi nghe được thì hét lên:

“Mẹ, câu này con trả lời được, trên TV nói cái này là tâm bệnh. Chắc chắc anh hai có người trong lòng!”

Sau khi nói xong câu đó, ót cậu bé tóc xoăn trúng một chưởng, bà Cát bị dời đi sự chú ý: “Mỗi ngày con xem TV quái gì vậy!”

Hai mẹ con đang ồn ào, Thịnh Nam Châu đang ngồi trên thảm đột nhiên mất hứng chơi tiếp, màn hình trò chơi hiển thị chữ thất bại, kỳ diệu thay, cậu không phản bác mà chỉ cười.

Đúng là cậu có một người trong lòng.

Chẳng qua là trong giấc mơ, rất nhiều năm. Cô ấy thường đến tìm cậu, nói chuyện với cậu, thậm chí còn trêu chọc cậu khi cậu không vui, cả hai đã cùng nhau đi đến nhiều nơi vui chơi trong mơ.

Nhưng Thịnh Nam Châu không thể nhìn thấy khuôn mặt của cô ấy.

Cậu thực sự muốn gặp cô ấy.

Đêm nay, cô ấy lại đến trong giấc mơ của cậu. Cô ấy mặc chiếc váy chấm bi màu vàng chanh, nở nụ cười rạng rỡ, giống như bong bóng có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Cô ấy dẫn Thịnh Nam Châu đến một cánh đồng hoa hướng dương rộng lớn, hai người ngồi trên một chiếc ghế dài. Đột nhiên cô gái nói: “Em phải đi rồi.”

Trái tim Thịnh Nam Châu thắt lại, hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Không biết.” Cô gái đứng dậy.

Cô ấy đang định đi về phía trước, Thịnh Nam Châu nắm lấy cánh tay của cô gái, đôi mắt nhìn chằm chằm đối phương, hỏi: “Chúng ta có thể gặp lại nhau không?”

“Có thể, em sẽ đến tìm anh.” Cô gái cười nhìn cậu.

Ngay sau đó, Thịnh Nam Châu phát hiện cô gái trước mặt đang dần trở nên tan biến, cổ tay nắm chặt cổ tay của cô ấy giống như cát trôi, dù có nắm chặt thế nào cũng không nắm được.

Một mảnh lớn ánh sáng vàng xuất hiện, người trước mặt dần dần biến mất, còn quay đầu lại nhìn cậu một cái, nở một nụ cười ấm áp, sau đó không thấy tăm hơi.

Trái tim của Thịnh Nam Châu như bị dao cùn cứa từng chút một, đau đớn truyền đến nội tạng, đau cực kỳ rõ ràng, không thể cử động được, cảm giác này rất quen thuộc, như thể cậu đã từng trải qua.

Đột nhiên cậu không thở được, những mảnh vỡ nhỏ xẹt qua tâm trí.

Bệnh viện, tường trắng, mặt nạ dưỡng khí, cô ấy đang khóc.

Trời nắng, bia mộ, cô ấy đang cười tạm biệt với cậu.

Thịnh Nam Châu chạy liều mạng về phía trước, muốn tìm được cô ấy. Cánh đồng hoa hướng dương vàng rực xung quanh mờ ảo như hiệu ứng chuyển cảnh mờ dần trong phim, biến thành trắng đen bất tận. Chung quanh không có người, trước mặt đúng lúc có một đóa hoa, cậu đang chuẩn bị tới gần.

Đá dưới chân trượt xuống, cúi đầu, vực sâu thẳm, không một bóng người.

Giống như một đoạn hồi tưởng rời rạc, với một tiếng “bùm”, Thịnh Nam Châu muốn tỉnh dậy từ giấc mơ, nhưng không thể, cuối cùng lại nhìn

thấy một bức tượng Phật. Bồ Tát rũ mi, từ bi hồng trần.

Cả người ngã xuống không kiểm soát được.

Tại thời điểm ngã xuống, suy nghĩ cuối cùng của cậu là.

Ông trời ơi, nếu có thể, xin hãy cho con tìm thấy cô ấy trước.

Lại có một tiếng "đùng đùng", một tiếng sấm từ trên trời giáng xuống, đột nhiên bên ngoài cửa sổ có một trận mưa xối xả, bóng cây đung đưa, gió lớn đập mạnh vào cửa sổ. Thịnh Nam Châu thở hổn hển tỉnh lại từ trong giấc mơ, hô hấp từng hơi một, cậu biết mình có thể thoát ra khỏi giấc mơ đó nhưng không mở mắt.

Một giọt nước mắt rơi từ khóe mắt.

Ngày hôm sau là thứ ba, kỳ diệu thay trời đã tạnh, mặt trời lại lộ ra tại nơi đã mưa hơn một tháng. Những chiếc lá xanh mướt bị mưa rửa sạch, sáng lấp lánh, hương hoa thoang thoảng, tiếng chim bay lượn trên cột điện, kêu ríu rít.

Không bất ngờ lắm, vì thiếu ngủ đêm qua nên Thịnh Nam Châu mất một thời gian dài mới đến trường. Khi cậu bước vào lớp, có rất nhiều tiếng cãi cọ bên trong, không phải học sinh nam, học sinh nữ đang cãi nhau thì là ai đó bên cạnh vừa chép bài tập về nhà vừa than khóc.

Thịnh Nam Châu bước vào lối đi đến hàng thứ hai từ dưới đếm lên trong lớp học, nhét cặp màu đen vào ngăn bàn, duỗi chân đặt lên chiếc ghế nghiêng, ngồi bịch xuống, nằm xuống bàn ngay lập tức.

Một vài học sinh nam đang trò chuyện đối diện thấy thế, giơ một ngón tay cái với cậu, cười nói: "Cậu hai Thịnh, đến muộn nha, mà làm thế nào mà mỗi ngày đều nghiên cứu địa hình chính xác, không bị bắt được thế?"

"Xuất bản sách đi, cậu hai Thịnh à." Có người nói.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Thịnh Nam Châu quá buồn ngủ, gối đầu lên cánh tay mình, cổ áo đồng phục nghiêng lệch, cậu lười đến không thèm ngẩng mặt lên, giơ ngón giữa về phía cậu học sinh đối diện đang trò chuyện, rồi lại ngủ thiếp đi.

Lớp học ồn ào, có thể miêu tả là gà bay chó sủa, học sinh đuổi theo đùa giỡn thỉnh thoảng va vào bàn học, góc bàn cào đất phát ra âm thanh chói tai.

Thầy Ban dẫn một học sinh mới vào lớp học, khuôn mặt đã bị che lấp bởi khăn lau bảng bay tới trước mặt, bụi phấn bay lên đầu chỉ còn vài sợi tóc lưa thưa của ông ấy.

Không khí đông cứng trong ba giây.

Ngay sau đó, trong phòng học bùng nổ tiếng cười làm lật mái nhà, sóng này lấn át sóng kia, có người cười đến che bụng ngã xuống đất tại chỗ.

Thầy Ban mắng mẹ nó trong lòng, nhưng giả bộ bỏ khăn lau bảng với vẻ bình thản, bước lên bục giảng, gắng sức dùng thước gõ vào mặt bàn rồi quát: "Ồn ào gì, ai đang ăn lẩu tự sôi từ sáng sớm đến trường, ném ngay bây giờ, tin tôi xiên các cô các cậu hay không! Hai đứa trong góc còn đánh nhau, các cậu trở về học tiểu học đi. Còn cậu, vẫn chép bài tập à? Có phải coi tôi như mù không ——"

Sau khi thầy Ban chấn chỉnh, hiển nhiên phòng học yên tĩnh hơn, ông ấy hắng giọng nói: "Nói chuyện chính đây, hôm nay có một bạn học mới từ Kinh Bắc chuyển đến, vào đi, tự giới thiệu với mọi người nào."

Cô gái gật đầu, viết tên mình lên bảng đen, nụ cười ngọt ngào: "Chào mọi người, tớ tên Hồ Thiến Tây…"

Lớp học khó khăn lắm mới yên tĩnh lại trở nên ồn ào, đặc biệt là đám học sinh nam, bắt đầu xao động một cách rõ ràng, tiếng thảo luận nối tiếp nhau.

Người bên cạnh đẩy vai Thịnh Nam Châu, giọng điệu phấn khích: "Anh Châu, có một người đẹp chuyển đến lớp chúng ta, ôi đờ mờ, thật sự rất

đẹp, anh xem thử đi."

"Cô gái này giống như bước ra từ truyện tranh vậy, mắt to vô cùng, em gái mắt to."

"Nhìn khí chất và diện mạo này, cảm thấy giống như cô công chúa nhỏ được cưng chiều ở nhà từ nhỏ."

Học sinh nữ thì đang thảo luận: "Cậu ấy cười lên thật có sức sống, muốn làm bạn với cậu ấy."

"Trang phục của cậu ấy trông rất giống Nhật, thích váy của cậu ấy." Ai đó nói.

Thịnh Nam Châu vốn dĩ muốn cố gắng hết sức để bản thân đi vào giấc mơ, tìm lại cô ấynhưng xung quanh ồn ào đến mức khiến cậu nửa tỉnh nửa mê, trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa.

"Không xem." Thịnh Nam Châu nói nghẹn ngào.

"Bộ dạng của người con gái này rất đoan trang, còn xinh đẹp hơn hoa hậu giảng đường Mạnh Linh anh theo đuổi, không xem một lần thật à?" Học sinh nam bên cạnh lại đẩy cậu.

Thịnh Nam Châu ngẩng nửa mặt lên khỏi cánh tay, họ cho rằng cậu hai Thịnh sẽ nhìn học sinh mới chuyển trường đến một lần nhưng người chỉ là thay đổi hướng ngủ, mặt hướng ra cửa sổ. Giọng nói trầm thấp của cậu ấm lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn và thờ ơ:

"Không có hứng thú."

Chuông vào lớp đúng lúc vang lên, thầy Ban dùng thước gõ lên bục giảng cho tượng trưng, chỉ vào vị trí của tổ bốn: "Đằng kia còn trống một ghế, em ngồi vào đó."

Hồ Thiến Tây nhìn sang, tình cờ ngồi trước Thịnh Nam Châu, cô ấy gật gật đầu, khóe môi nở nụ cười phấn khởi, đáp: "Vâng."

Hồ Thiến Tây ôm chiếc cặp màu xanh bước đến chỗ ngồi của mình, chiếc cặp nặng nề đập vào cẳng chân khi đi tất cao đến đầu gối màu trắng, tạo ra âm thanh "bụp bụp" khiến mọi người đổ dồn ánh mắt vào cẳng chân của cô ấy, đều và trắng, giống cắt ra từ một miếng ngọc trắng.

Cô ngồi trước mặt học sinh nam, không biết tại sao khi lấy sách từ cặp ra, đầu ngón tay hơi run, làm tim đập nhanh hơn.

Bạn cùng bàn của Hồ Thiến Tây có vẻ là một cô gái rất trầm tính và kín đáo, đôi mắt ngoan như nai con. Cô ấy thấy thế nên lập tức giúp sắp xếp lại bàn học.

"Cậu tên gì?" Hồ Thiến Tây cười hỏi.

Tay lấy khăn giấy lau bàn dừng lại, giọng nói rất nhỏ: "Tớ tên Hứa Tuế, cậu gọi tớ Tuế Tuế là được rồi."

Vẻ mặt Hồ Thiến Tây vui vẻ, sau đó cậu ấy nghiêm túc giải thích, giọng nói mềm mại: "Là Tuế trong tháng đổi năm dời."

Lông mi dày và dài rũ xuống, thất vọng xẹt qua, lẩm bẩm: "Chỉ thiếu một chữ."

Cậu ấy không phải Hứa Tùy, chỉ có tên rất giống mà thôi.

Hứa Tuế không nghe rõ, lại gần hỏi: "Gì vậy?"

"Không có gì." Hồ Thiến Tây lại vui lên, lấy ra một dải Skittles dài từ trong cặp, nhét vào tay cậu ấy, giọng nói rõ ràng: "Nè, cho cậu ăn kẹo cầu vồng, trước đây vào Đại học ——"

Hứa Tuế cầm dải dài Skittles ngây thơ nhìn cô ấy, Hồ Thiến Tây thở dài trong lòng, sửa miệng, cười nói: "Tớ nhìn thấy trong phim truyền hình, ăn kẹo này chúng ta sẽ là bạn tốt đó."

"Được." Hứa Tuế nở nụ cười theo.

Sau khi mọi thứ được sắp xếp ổn thỏa, Hồ Thiến Tây tựa má và khuỷu tay vào cuốn sách, mắt đảo quanh, phần sau của tiết cứ đi vào cõi thần tiến đến ngoài không gian như vậy.

Sau khi tiếng chuông vang lên, lớp học trở lại trạng thái mất trật tự, các bạn học bắt đầu đùa giỡn. Hồ Thiến Tây hít một hơi, lấy ra một hộp sữa chua hương dừa từ trong cặp, vẫn còn đọng hơi nước trên đó.

Hồ Thiến Tây quay người, nhìn cậu học sinh đang nằm ngủ trên bàn, đầu tóc rối bù, trên người đầy vẻ "đừng chọc tôi" kiêu ngạo, cổ họng khô khốc, không khỏi cảm thấy lo lắng: "Chào cậu, tớ tên là Hồ Thiến Tây."

Không ai đáp lại.

Hồ Thiến Tây không rõ cậu có nghe hay không, siết chặt tay cầm hộp sữa, thoáng nhìn lỗ tai động đậy của cậu, thì ra là nghe thấy.

"Mời cậu uống, uống một ngày sẽ có tâm trạng tốt." Hồ Thiến Tây đặt sữa chua trước bàn cậu, khóe môi nở một nụ cười nhẹ.

Không lâu sau, ở cửa sau có người hét lên: "Thịnh Nam Châu, hoa hậu giảng đường tìm!"

Hồ Thiến Tây cho rằng hoa hậu giảng đường này cũng sẽ bị đối xử lạnh nhạt như mình, nhưng không ngờ, nam sinh trước mặt chầm chậm lại từ từ ngẩng mặt lên, vươn cổ phát ra tiếng "cạch", cậu cố sức xoa mặt, không nâng mí mắt lên, không nhìn cô ấy một cái nào, lập tức đứng dậy kéo ghế đi ra ngoài.

Khớp khuỷu tay của cậu vô tình chạm vào sữa chua trên bàn, "bộp" một tiếng, sữa rơi xuống đất. Nhưng người khởi xướng lại đút túi quần đi ra ngoài.

Hồ Thiến Tây nhìn chằm chằm sữa bò trên mặt đất, hơi nản lòng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm bóng lưng của Thịnh Nam Châu: "Đầu heo lớn!"

Đúng lúc Hứa Tuế đi WC về, Hồ Thiến Tây kéo cánh tay của cậu ấy và nói: "Bạn cùng bàn, chúng ta đi ra ngoài hóng gió được không?"

"Được thôi." Hứa Tuế hơi không rõ lý do, nhưng vẫn đồng ý.

Nói đi hành lang hóng gió nhưng Hồ Thiến Tây nhìn chằm chằm về phía bên trái, nhìn thấy Thịnh Nam Châu đang nói chuyện với một cô gái có mái tóc dài đến thắt lưng, hai cái bóng dựa vào nhau, tức giận đến mức hai mắt bùng cháy.

Hứa Tuế như hiểu ra điều gì đó, hỏi: "Cậu thích Thịnh Nam Châu à?"

Cậu ấy cho rằng Hồ Thiến Tây sẽ phủ nhận hoặc thẹn thùng, nhưng không ngờ cô ấy lại hào phóng thừa nhận: "Đúng vậy, còn có ý định theo đuổi cậu."

Hứa Tuế trợn to mắt, thật lâu mới tiêu hóa được tin tức này, cậu ấy tốt bụng nói: "Nhưng mà——"

"Thịnh Nam Châu cực kỳ được hoan nghênh trong trường học, trông đẹp trai, tính cách cũng tốt, mọi người đều sẵn lòng chơi với cậu, nhưng cậu rất lạnh lùng với các cô gái, ngoại trừ Mạnh Linh, cô ta có một vết sẹo trên trán, nghe nói là do chịu tổn thương vì Thịnh Nam Châu. Điều kỳ lạ là cả hai không ở bên nhau, nhưng quan hệ của họ rất tốt."

"Tốt như thế nào?"

"Thế này, Thịnh Nam Châu có một đội bóng ở trường học đúng không, Mạnh Linh là đội trưởng đội cổ vũ bóng rổ." Hứa Tuế nói.

Hồ Thiến Tây thuận tiện nhìn về phía hai người đang nói chuyện, tuy biểu cảm của chàng trai có vẻ không kiên nhẫn nhưng vẫn cúi đầu đang nghe cô gái nói chuyện, lòng đau nhói.

Không ai có thể ngờ rằng, chỉ là một khoảng thời gian là buổi trưa, cuộc nói chuyện giữa Hồ Thiến Tây và Hứa Tuế đã bị người ta truyền ra ngoài, càng truyền càng thái quá, trở thành Hồ Thiến Tây tuyên bố muốn theo

đuổi Thịnh Nam Châu trong vòng một tháng, không theo đuổi được thì chuyển trường.

Bản thân Hồ Thiến Tây cũng bật cười tức giận khi nghe thấy, nhưng lười phản bác lại.

Công chúa theo đuổi kỵ sĩ, coi như món hời cho cậu. Hồ Thiến Tây nói thầm trong lòng.

Khi lời này lọt vào tai Thịnh Nam Châu, cậu đang chơi bóng trong sân bóng rổ. Giang Khải ngồi trên bậc thềm, dùng một bên khăn lau mồ hôi lung tung, nói đùa:

"Cậu hai Thịnh, công chúa nhỏ muốn muốn theo đuổi cậu, có cảm nghĩ gì không?"

Thịnh Nam Châu nhảy lên, đập quả bóng rổ vào rổ, bóng vào một cách ổn định. Cả người cậu nằm trên sàn, bóng lăn sang bên cạnh, lông mi cậu còn lấm tấm mồ hôi, giọng nói nhàn nhạt: "Không cảm nghĩ gì cả."

Giang Khải nhún vai, không nói gì, lấy một hộp sữa bò trong cặp ra, nhét ống hút vào trong giấy nhôm, chuẩn bị uống. Tay trái Thịnh Nam Châu ôm bóng rổ, đi về phía bậc thềm, nhìn thoáng qua sữa bò vị dừa trong tay Giang Khải, ánh mắt ngưng trọng, trầm giọng hỏi: "Ở đâu ra?"

"Ồ, cái này hả, tớ giúp Tây Tây dọn sách sáng nay, cô ấy cho tớ." Giang Khải quơ sữa trong tay về phía cậu.

Không biết tại sao, hai chữ Tây Tây, Thịnh Nam Châu nghe thấy cực kỳ chói tai, nhìn thoáng qua hộp sữa bò, lòng càng tích tụ khí.

Cậu không suy nghĩ gì, ném bóng rổ trong tay ra ngoài, xẹt qua sữa bò trong tay Giang Khải, đập vào vách tường một tiếng "bịch", sữa bò ngã xuống đất, không thể uống nữa.

Giang Khải đang định nổi giận, nhưng Thịnh Nam Châu không quay đầu lại mà đi về phía cửa, để lại một câu nói: "Ăn cơm không, tớ mời."

“Ăn ăn ăn!” Giang Khải chân chó theo sau, lập tức quăng chuyện hộp sữa rớt ra sau đầu.

Hồ Thiến Tây không giỏi trong việc theo đuổi người khác, với việc theo đuổi Thịnh Nam Châu cũng làm bừa bãi, hơi vụng về. Đưa bữa sáng cho cậu mỗi ngày cố định, mặc dù cậu chưa bao giờ ăn bữa sáng.

Khi chơi bóng đưa nước cho cậu, tan học cố gắng về nhà với cậu. Xuất hiện trước mặt cậu hàng ngày, còn kêu người ta dạy cô ấy chơi game và làm bài tập.

Thịnh Nam Châu rất phiền, chỉ cảm thấy cô ấy giống như viên kẹo mạch nha không vứt ra được.

Chuyện này lan tràn trong toàn trường, những người khác cười nhạo cô ấy, Hồ Thiến Tây vẫn giống như người chẳng biết gì, vênh váo đuổi theo Thịnh Nam Châu, trở thành cái đuôi nhỏ phía sau cậu.

Cho đến một buổi sáng, Hồ Thiến Tây ép cậu uống cháo và làm bẩn áo thun của cậu, tiết thứ tư vô tình làm gãy một cánh của mô hình máy bay mà Thịnh Nam Châu vất vả chuẩn bị.

Cuối cùng cậu cũng nổi giận, giọng điệu không kiên nhẫn, giữa những hàng chữ lộ ra sự chán ghét và lạnh nhạt: “Dây dưa xong chưa? Tôi không thích cậu, sau này cũng sẽ không, mời cậu tránh xa tôi một chút.”

Nói xong câu đó, Thịnh Nam Châu hối hận, bởi vì cô gái luôn thích cười trước mặt đã hoàn toàn yên lặng, đôi mắt giống như thỏ con, từ từ đỏ lên, chứa một tầng ánh sáng của nước, tim cậu co rút lại.

“Xin lỗi.” Giọng của Hồ Thiến Tây rất nhẹ nhàng.

Nói xong, cô ấy đã bỏ chạy.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ngày hôm sau, trên bàn, Thịnh Nam Châu nhận được một mô hình máy bay mới.

Cả tuần nay trên bàn Thịnh Nam Châu không còn bữa sáng nào nữa, trong giờ học cũng không có cái đầu nhỏ quay đầu kể chuyện cười cho cậu vui, không có cái đuôi nhỏ nào cũng theo cậu đi bất cứ nơi đâu.

Thịnh Nam Châu thanh tịnh hơn nhưng bắt đầu bực bội. Trong khoảng thời gian này, rõ ràng giấc ngủ của cậu tốt hơn nhiều, không mất ngủ nữa, cô gái trong mộng đã không thấy, người mơ thấy lại là… Hồ Thiến Tây.

Thấy cô ấy cười với học sinh nam khác, lòng cậu sẽ tức giận, thấy cô ấy không còn tìm cậu, lòng cũng thấy khó chịu.

Cậu thấy mình rất kỳ lạ.

Thứ sáu, do Hồ Thiến Tây bị kêu vào văn phòng nên về muộn, chỉ có thể về nhà một mình. Sáu giờ tối, trời đã tối hẳn, Hồ Thiến Tây đeo cặp ra khỏi trường, rất sợ hãi khi đi qua sau phố và hẻm nhỏ đường Hòa Nam.

Trong trường lan truyền rất điên rồ, nói con đường này có rất nhiều người đàn ông đáng khinh thích khoe chim, chuyên đe dọa học sinh nữ.

Đèn đường tối tăm, bóng cây đổ xuống, lờ mờ, khiến tim người đập nhanh. Hồ Thiến Tây đi ngang qua một phòng chơi bida, tiếp tục đi về phía trước, vừa bước vào con hẻm, ánh đèn đã mờ đi một nửa, bầu không khí u ám khiến người ta hoảng sợ.

Bất ngờ có một người đàn ông bỗng lao ra cười hèn hạ với cô ấy không ngừng, định đi lại đây, tay phải còn nắm lấy khóa kéo quần, định kéo xuống.

Hồ Thiến Tây siết chặt quai cặp, nước mắt lập tức tuôn rơi, cô ấy vừa quay đầu bỏ chạy thì một bóng đen bao trùm lấy, có người dựa vào phía sau che đôi mắt cô ấy lại, nhiệt độ bao phủ, hàng mi dài quét vào lòng bàn tay rộng.

“Nhắm mắt lại.” Giọng nói Thịnh Nam Châu lạnh lùng.

Hồ Thiến Tây ngửi thấy mùi sữa tắm nhàn nhạt kết hợp với mùi bồ kết trên người cậu, không hiểu sao khiến người ta yên tâm, sau đó gật đầu.

Một tay Thịnh Nam Châu che đôi mắt Hồ Thiến Tây, tay trái cầm một viên gạch, đập vào cẳng chân của người đàn ông đang vội vàng bỏ chạy. Có tiếng hét phát ra từ con hẻm vắng, người đàn ông đáng khinh nâng chân què lên, chạy trốn nhanh hơn.

Năm phút sau, Thịnh Nam Châu rút tay về, lùi lại một bước, sắc mặt lạnh nhạt, mở miệng: “Đi thôi.”

Không ngờ, ngón tay cô gái nắm lấy tay áo cậu, lấy ra một chiếc huy hiệu hoa hướng dương từ trong túi đưa cho cậu: “Cảm ơn.”

Thịnh Nam Châu nhận lấy tới cất vào trong túi, định rời đi, không ngờ cô gái lại túm lấy cậu, cậu buộc phải cúi đầu, đối diện một đôi mắt sáng trong như quả nho, ngơ ngẩn.

Hồ Thiến Tây ngẩng đầu nhìn cậu, từ đầu đến cuối đều cười, giọng điệu trịnh trọng, nói từng chữ một cách nghiêm túc: “Làm quen lại một lần nữa.”

“Chào cậu, tôi tên Hồ Thiến Tây, Thiến trong màu đỏ thẫm, Tây trong công chúa Tây Tây.”

Chương 98: Thịnh x Tây

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Kẻ hèn nhát

Sau khi Thịnh Nam Châu đưa Hồ Thiến Tây về nhà vào đêm hôm đó, kỳ diệu thay, lần này cậu không bị mất ngủ, ngủ rất nhanh và có một giấc mơ.

Trong giấc mơ, cậu lại thấy dáng vẻ của bản thân khi trưởng thành. Ở thế giới đó, cậu luôn trông coi một cô gái bị bệnh nặng.

Cô gái đó là vị vợ chưa cưới của cậu, họ vẫn chưa kịp kết hôn.

Lúc chạng vạng, ánh hoàng hôn chiếu vào, tinh thần cô gái nằm trên giường bệnh tốt hơn rất nhiều, cô ấy chớp mắt và nói: "Anh Nam Châu, tụi mình trốn ra ngoài chơi đi."

Thịnh Nam Châu đang gọt táo, cười: "Được thôi, công chúa muốn đi đâu?"

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

"Thử! Tất! Cả!" Nghe câu trả lời này, khuôn mặt tái nhợt của cô gái trở nên hào hứng phấn chấn hơn một chút.

Cuối cùng, Thịnh Nam Châu đưa cô ấy đi ra ngoài qua cửa sau của bệnh viện. Vừa đi ra ngoài, cả người cô gái trở nên sôi nổi, một hồi kéo cậu đi ăn quán ăn vặt, một hồi thì muốn ăn kem, cuối cùng ăn một nồi tôm càng cay, cay khiến môi cô ấy đỏ lên, bật khóc.

Cô gái đưa ra một loạt yêu cầu, miễn là không thái quá, dường như Thịnh Nam Châu đều đồng ý hết mọi yêu cầu.

Cậu chỉ muốn nhìn thấy nụ cười của cô ấy.

Cuối cùng, tay Thịnh Nam Châu cầm một miếng đậu phụ nóng hổi mà cô ấy thích ăn, hai người chui vào một phòng chơi bida.

Ở đó, cô gái gặp một người đàn ông tên Lộ Văn Bạch, bước đến chào hỏi anh ấy với vẻ mặt vui vẻ. Thịnh Nam Châu đứng sang một bên đợi khoảng mười phút, trong thời gian đó cậu liên tục nhìn xuống đồng hồ trên tay, hơi bực bội, lần đầu tiên cảm thấy thời gian dài như vậy.

Sau khi chào hỏi xong, cô gái chạy đến, đưa ly trà sữa cho cậu, nói muốn học hai ván với Lộ Văn Bạch. Thịnh Nam Châu bình tĩnh nói: "Cùng nhau."

Sau khi bắt đầu trận đấu, ánh mắt của Thịnh Nam Châu chỉ nhìn cô gái, nhìn cô một cách kiên quyết, trong lúc này, người đàn ông kia vỗ vai cô gái, đưa chai nước cho cô ấy.

Mặt Thịnh Nam Châu trầm xuống.

Khi cậu chuẩn bị bước qua, một nhóm người bất ngờ xông vào, có người hoảng sợ hét lên: "Không ổn rồi, kẻ điên xông vào chém người."

Bỗng chốc cảnh tượng trở nên rối tung lên, những quả bóng bida trắng đỏ bay tứ tung trên sàn. Trong lúc vội vàng, cô gái chạy lại nắm lấy tay cậu, đưa cậu cùng trốn dưới gầm bàn bida.

Bên ngoài hỗn loạn, tiếng la hét khắp nơi. Hai người trốn ở một chỗ, đột nhiên cô gái nhớ tới cái gì đó nên vỗ đầu: "Tiêu rồi, quên mất Lộ Văn Bạch."

Thịnh Nam Châu hừ lạnh, nói ra một chữ: "Ồ."

"Anh ghen hả?"

Thịnh Nam Châu một mặt lạnh nhạt, miệng và lòng không đồng nhất: "Những thứ như ghen, ông đây chưa từng trải qua."

Cô gái cười, không tranh luận với cậu, nói: "Anh đưa tay ra."

Thịnh Nam Châu đưa tay ra, không biết cô gái biến ra một chiếc bút ký hiệu màu đỏ từ đâu, hạ lông mi cong, cẩn thận vẽ một bông hoa hướng dương trên cổ tay nhô ra của cậu.

Có một khuôn mặt tươi cười ở giữa.

Thịnh Nam Châu bật cười, khi đang định phàn nàn rằng trình độ vẽ tranh của cô ấy giống với học sinh tiểu học, một cánh môi mềm mại chặn lại, cả người cậu cứng đờ, hương vị ngọt ngào mềm mại dần dần thấm vào giữa môi và răng.

"Thịnh Nam Châu, em thích anh nhất." Cô ấy thở hổn hển nói.

Nụ hôn vừa dứt, cô gái định rời đi, chẳng ngờ được có một con bàn tay to nắm lấy ót cô ấy cái ót đi phía trước áp, đè về phía trước, bóng đen phủ xuống, ngậm lấy môi cô ấy, cạy ra hàm răng, hung tợn hơn cả lúc trước.

Ánh đèn mờ ảo, bụi bặm xung quanh khắp nơi, tất cả tình yêu cuồng nhiệt, không buông, tình yêu lặng lẽ nở trong nụ hôn.

…

Khi Thịnh Nam Châu tỉnh dậy sau giấc mơ, ngồi trên đầu giường hút một điếu thuốc, có phải tất cả những điều xảy ra trong giấc mơ là thật không?

Có phải cậu mắc chứng rối loạn hoang tưởng gì đó không?

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Còn nữa, cô gái mới chuyển đến đó, sao cậu cứ cảm thấy một cảm giác quen thuộc trên người cô ấy.

Càng nghĩ càng đau đầu, Thịnh Nam Châu quyết định không nghĩ nữa. Cậu đứng dậy rửa mặt, thay quần áo, lúc đang mặc áo khoác đồng phục thì thoáng thấy một huy hiệu hoa hướng dương nhỏ nằm trên bàn.

Ánh mắt Thịnh Nam Châu ngẩn ra, đưa tay lấy huy hiệu muốn ghim vào cổ áo đồng phục, suy nghĩ một hồi thì lại lấy xuống, mở ngăn kéo cất kỹ.

Thứ hai, lại là một ngày mới.

Bữa sáng trên bàn Thịnh Nam Châu lại khôi phục như cũ, sau khi Hồ Thiến Tây bí mật đặt sữa chua, vừa nhìn lên đã thấy Thịnh Nam Châu đi vào bằng cửa sau.

Khi đối diện với đôi mắt của cậu, nhịp tim tăng nhanh một cách khó hiểu.

"Chào buổi sáng." HồThiến Tây nhiệt liệt chào hỏi.

"Ừ." Thịnh Nam Châu đáp lại một cách lười biếng.

Không biết có phải vì chuyện trong ngõ hay không mà HồThiến Tây phát hiện Thịnh Nam Châu bớt thờ ơ với cô ấy hơn, có vẻ quan hệ giữa hai người thoải mái hơn trước rất nhiều.

Mùa hạ đến với tiếng ve kêu, sự theo đuổi nhiệt tình của HồThiến Tây đối với cậu chưa bao giờ dừng lại, sự yêu thích của cô ấy thật long trọng và chân thành.

Ở bên nhau hơn hai tháng, hai người dần dần quen thuộc, HồThiến Tây nhận thấy cậu không hề lạnh lùng như bề ngoài, thực ra cậu là một chàng trai mới lớn thích chơi bóng, thích chơi game, trêu hai lần cậu còn không nhịn được mà đỏ mặt.

Là chàng trai của cô ấy.

Thỉnh thoảng Thịnh Nam Châu cũng sẽ dung túng sự quấy rối tùy ý của cô ấy, khi mua nước sẽ tự động mua thêm một chai khác cho cô ấy, hai người sẽ cùng nhau về nhà khi có thời gian.

Mối quan hệ của họ ngày càng tốt hơn.

Nhưng chỉ giới hạn trong những thứ này, điều gì cũng chưa làm rõ.

Mùa hè oi bức đến khiến người ta mệt mỏi muốn ngủ, sắp tổ chức đại hội thể dục thể thao vào tuần sau nhưng lượng người không tập trung đông đủ.

Lớp phó thể dục bước vào lớp, mặt đỏ bừng vì gấp gáp, cậu ấy bước lên bục giảng, gõ bàn, khuyên bảo tận tình:

"Các bạn học, bây giờ là lúc giành vẻ vang cho lớp, các bạn còn tâm trạng để ngủ à? Dậy để ứng hạng mục đi."

"Có." Giang Khải khịa cậu ấy.

Tiếng cười thưa thớt vang lên trong lớp học, lớp phó thể dục đưa ánh mắt xin giúp đỡ về phía Thịnh Nam Châu ở hàng thứ hai từ dưới đếm lên, hỏi thử:

"Anh Châu, vẫn theo thói quen của những năm trước, nhảy cao, nhảy xa, và tiếp sức 4X100, anh thầu hết?"

Thịnh Nam Châu đang làm bài, không ngẩng đầu lên: "Cái gì cũng được."

Lớp phó thể dục coi như ý cậu là ngầm thừa nhận, ngay lập tức điền tên cậu vào.

"Còn gì nữa? Có ai chạy cự ly dài ba nghìn mét không?" Lớp phó thể dục hét lớn.

Không ai đang ngồi trong lớp trả lời, không ai định chạy ba nghìn mét.

Mùa hè nóng bức này, chạy đường dài có thể giết người.

"Tôi chạy." Một giọng nữ xen vào, tràn đầy sức sống.

"Hồ Thiến Tây, cậu đúng là anh hùng của lớp chúng ta! Đẹp người đẹp nết."

Thịnh Nam Châu đang cúi đầu làm bài, đốt ngón tay cầm bút, nghe vậy dừng lại, một chữ viết màu đen hiện lên trên tờ giấy trắng.

Cái đầu nhỏ phía trước đột nhiên quay đầu lại gần, Hồ Thiến Tây dùng ngón tay chọc vào bả vai cậu, khóe môi nhếch lên:

"Thịnh Nam Châu, nếu tôi giành vị trí đầu tiên trong ba nghìn mét, cậu sẽ hẹn hò với tôi được không?"

"Nè?"

"Sao không nói gì?"

Thịnh Nam Châu ngước mắt lên nhìn cô gái có đôi môi đỏ và hàm răng trắng, đang mỉm cười với đôi lông mày sống động, giọng điệu dừng một chút:

"Cậu chạy thắng đi rồi nói sau."

"Tôi không quan tâm, tôi coi đó là sự cam chịu của cậu!" Hồ Thiến Tây cười như một chú mèo trộm thịt sống.

Còn nửa tháng nữa mới bắt đầu đại hội thể thao, mỗi buổi chiều tan học cô ấy đều tập chạy trên sân thể thao.

Bây giờ cô ấy khỏe mạnh, xinh đẹp, nên có thể mạnh dạn theo đuổi người mình thích.

Đồng thời, Hồ Thiến Tây không thích chạy cho lắm, vì chạy rất mệt và chật vật nhưng mỗi lần chạy, cô ấy chỉ cần tưởng tượng Thịnh Nam Châu đang đợi mình ở vạch đích.

Cô ấy sẽ có động lực.

Hai tuần sau, đại hội thể thao diễn ra đúng hạn, một số lượng lớn người đứng đầy sân thể thao, thỉnh thoảng trên đài lại vang lên tiếng kêu gọi học sinh điểm danh, tiếng đọc lại kịch bản xen lẫn vào nhau, ồn ào và sôi động.

Trước khi chạy, H`ôThiến Tây muốn đi tìm Thịnh Nam Châu, nhờ cậu cổ vũ mình, nhưng được thông báo rằng cậu ở ở trong phòng dụng cụ thể thao.

H`ôThiến Tây kích động chạy đến, nhưng đụng phải Thịnh Nam Châu và Mạnh Linh đứng sau giá thiết bị.

Khuôn mặt Mạnh Linh hiện lên vẻ ửng h`ồng, cô ta nắm lấy váy và nói: "Tớ thích cậu."

Đột nhiên máu H`ôThiến Tây dâng trào, không dám nghe nữa, lòng vừa tức giận vừa khó chịu, cuối cùng bỏ chạy.

Thịnh Nam Châu đứng trước mặt Mạnh Linh, thoáng nhìn một bóng người chạy đi cách đó không xa, cậu hoàn h`ồn, nhăn mày lại, giọng nói lạnh như băng:

"Tuy rằng trên trán cậu có một vết sẹo nhưng không phải người tôi đang tìm, xin lỗi."

"Hơn nữa, tôi không thích cậu."

Nói xong câu đó, Thịnh Nam Châu rời đi mà không quay đ`ầu lại.

Khi cậu chạm vai với Mạnh Linh, một thứ gì đó rơi "bịch" ra từ túi qu`ần nhưng bản thân chưa nhận thức được.

Mạnh Linh ng`ồi xổm xuống, nhặt chiếc huy hiệu nhỏ lên.

Hai mươi phút sau, H`ôThiến Tây chạy đến lấy h`ồsơ, thoáng thấy Mạnh Linh đang đứng trong đám đông, mặc áo sơ mi trắng và váy đen, trên cổ áo là huy hiệu hoa hướng dương mà cô ấy tặng cho Thịnh Nam Châu.

Không lâu sau, H`ôThiến Tây bị thúc giục tập hợp để thi đấu, khi tiếng súng vang lên, cô ấy chạy v`ềphía trước theo bản năng.

Tuy nhiên, càng chạy v`ềphía trước, trong đ`ầu cô ấy toàn là cảnh Mạnh Linh tỏ tình với Thịnh Nam Châu, cùng với người kia lại đeo huy hiệu mà

cô ấy tặng cho Thịnh Nam Châu.

Dương hỏa hừng hực, chiếu vào trên người, vừa nóng vừa khó thở.

Hồ Thiến Tây chạy một gần như cạn kiệt hơi thở, mồ hôi trên trán chảy xuống lông mi, tầm mắt trước mặt đều mờ mịt.

Khí quản bắt đầu đau, chân nặng như chì, ngay cả gió thổi qua tai cũng thấy nóng.

Hồ Thiến Tây càng nghĩ càng đau khổ, đầu óc chỉ toàn là cảnh hai người họ ở bên nhau.

Đồ khốn, đồ đàn ông tồi, rác thải đến tái chế cũng không cần.

Họ càng thân thiết, có vẻ như mình càng giống đồ ngốc.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Càng nghĩ càng khổ sở, Hồ Thiến Tây mất kiên nhẫn, dứt khoát bỏ cuộc không chạy.

Với sự bỏ cuộc trên đường của Hồ Thiến Tây, toàn sân đấu náo động. Cô ấy không để ý tầm mắt thảo luận của khán giả, gạt đám đông sang một bên, bước đi một mình.

Hồ Thiến Tây quá mệt mỏi nên vòng qua tòa nhà phía sau của sân thể thao, ngồi dựa vào tường để nghỉ ngơi.

Cô ấy thở ra liên tiếp mấy hơi, nước mắt lại rơi xuống, chảy dài trên khóe môi, rất mặn.

Đột nhiên, một bóng đen bao phủ lấy cô, một chai nước đá dính vào má cô, mát lạnh, nhanh chóng làm mát khuôn mặt đang nóng, hương gỗ sảng khoái của bên kia cũng phả vào.

Hồ Thiến Tây biết là ai, bàn tay vỗ bay nước đá trên mặt, buồn tiếng không nói lời nào.

“Không phải nói muốn giành hạng nhất cho tôi xem à, sao không chạy?” Thịnh Nam Châu hỏi.

“Cậu còn đến làm gì, bạn gái của cậu không tìm cậu à?” Hồ Thiến Tây khó chịu nói.

Thịnh Nam Châu cười: “Bạn gái của tôi ở đâu ra?”

“Ồ, hình như vừa rồi nhìn thấy một kẻ hèn nhát nghe lén lời tỏ tình của người khác, rồi bỏ chạy trước khi tôi kịp từ chối người khác.” Thịnh Nam Châu nói chậm rãi.

"Cậu… Từ chối?

“Vậy huy hiệu thì sao?” Cuối cùng Hồ Thiến Tây cũng bằng lòng quay đầu nhìn cậu, đôi mắt vẫn đỏ hoe.

Thịnh Nam Châu đưa tay ra, một huy hiệu hoa hướng dương nằm trong lòng bàn tay cậu, nói: “Vừa rồi bị rơi, bây giờ đã trở về rồi.”

“Được rồi.” Hồ Thiến Tây khịt mũi, hóa ra là một hiểu lầm.

Thịnh Nam Châu ngồi xổm xuống, dùng đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào cô ấy, chậm rãi hỏi:

“Muốn thi lại hay không?”

Đôi mắt của chàng trai kèm theo gió, Hồ Thiến Tây đối diện ánh mắt của cậu, phát hiện không biết khi nào cô ấy đã đi vào, vì thế nhìn cậu và cũng từ từ nở nụ cười.